C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-Boure_mecu_1.PDB

PDB Name: Martin_George_R_R-Boure_mecu_1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.6.2005
Modification Date: 25.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R. R. Martin
Bouře mečů

Chronologická poznámka

Píseň ledu a ohně je vyprávěna z hlediska postav, které jsou někdy stovky, ba dokonce tisíce mil daleko od sebe. Některé kapitoly popisují děj jediného dne, nebo dokonce hodiny, jiné pokrývají čtrnáct dní, měsíc, půl roku. Vyprávění s tak obšírnou strukturou nemůže striktně navazovat na sebe; někdy se odehrává mnoho důležitých věcí současně, byť tisíce líg od sebe.

Laskavý čtenář nechť si v případě svazku, který drží v ruce, uvědomí, že úvodní kapitoly Bouře mečů nenavazují na závěrečné kapitoly Střetu králů, spíše se s nimi překrývají. Zahajuji své vyprávění líčením některých z událostí, jež se odehrávaly na Pěsti Prvních lidí, v Řekotočí, Harrenově a na Trojzubci v době, kdy byla v Králově přístavišti bojována Bitva na Černovodém proudu, a krátce poté...

George R. R. Martin

PROLOG

Den byl šedivý, mráz štípal až do kostí a psi ne a ne chytit stopu. Velká černá fena přičichla k otiskům medvědích tlap, couvla od nich a odplížila se s ocasem staženým mezi nohy zpátky k smečce. Psi se tiskli k sobě v žalostné skupince na břehu řeky, zatímco mrazivý vítr jim nemilosrdně profukoval kožichy. Chett ho cítil taky, jak se mu zahryzává do těla navzdory vrstvám černé vlny a vařené kůže. Panovala zima příliš strašlivá jak pro člověka, tak pro zvíře, ale oni přesto museli být venku. Nenávistně zkřivil ústa a málem cítil, jak se mu boláky, které mu pokrývaly tvář a krk, zbarvily hněvem doruda. Mohl jsem si hovět hezky v teple a bezpečí na Zdi, kde bych se staral o zpropadené havrany a udržoval oheň pro starého mistra Aemona. To bastard Jon Sníh ho připravil o tohle pohodlné místečko, on a ten jeho tlustý přítel Sam Tarly. Jejich vinou je se smečkou psů tady, hluboko v začarovaném hvozdu, a mrzne až do morku kostí. „U sedmi pekel." Prudce zatáhl za šňůry, aby upozornil psy, kdo je tam pánem. „Stopa, vy mizerové. Nechal ji tu medvěd. Chcete se nažrat masa, nebo ne? Tak hledejte!" Jenže psi se s vytím jen přitiskli o to blíž k sobě. Chett jim práskl nad hlavami krátkým bičem a černá fena na něj zavrčela. „Psí maso chutná stejně dobře jako medvědí," varoval ji. Dech mu zamrzal u úst s každým slovem. Lark ze Sester stál opodál s rukama zkříženýma přes hrudník a dlaněmi vraženými do podpaždí. Měl na rukou černé vlněné rukavice, ale i tak si ustavičně stěžoval, jak má prokřehlé prsty. „Na lov je strašná zima," zabručel. „Kašli na toho medvěda, nestojí za to, abychom tu kvůli němu zmrzli."
„Nemůžeme se přece vrátit do tábora s prázdnýma rukama, Larku," zahuhňal Malý Pavka přes hnědé kníry a vous, které mu pokrývaly většinu tváře. „Lordu veliteli by se to určitě nelíbilo." Pod jeho rozpláclým buldočím nosem, kde mu zamrzl smrk, se vytvořila ledová kapka. Obrovitou rukou v silné kožešinové rukavici sevřel těsněji rukojeť oštěpu.
„Kašli i na Starého medvěda," ušklíbl se Lark ze Sester, hubený muž s ostře řezanými rysy a nervózníma očima.
„Mormont se beztak nedožije svítání, copak jsi zapomněl? Komu záleží na tom, co se mu bude či nebude líbit?"
Malý Pavka udiveně zamrkal černýma prasečíma očkama. Možná na to opravdu zapomněl, pomyslel si Chett; byl tak tupý, že zapomínal většinu věcí. „Proč musíme Starého medvěda zabít? Proč prostě jen neodejdeme a nenecháme ho být?"
„A ty si jako myslíš, že on nechá být nás!" opáčil Lark vztekle. „Nechá náš uštvat. Ty snad chceš, aby tě černí bratři štvali po lesích jako zvěř, hlavo skopová?"
„Ne," zabručel Malý Pávka. „To nechci. Nechci."
„Takže ho zabiješ?" naléhal na něj Lark.
„Ano." Obrovitý muž uhodil silným koncem svého oštěpu do zmrzlé hlíny říčního břehu. „Udělám to. Nikdo nás štvát

po lesích nebude.“
Lark ze Sester vyndal ruce z podpaždí a otočil se k Chettovi. „Já říkám, abychom zabili všechny důstojníky.“
Chettovi se už z těch řečí dělalo nanic. „Tohle jsme přece probírali. Umře Starý medvěd a Blane ze Stínové věže. Taky Grubbs a Aethan. Mají holt smůlu, že si zrovna vylosovali hlídku. Dywen a Bannen zemřou proto, že jsou to nejlepší stopaři, a ser Prasátko kvůli havranům. To je všechno. Zabijeme je tiše, ve spaní. Jediný výkřik a staneme se žrádlem pro červy, všichni do jednoho.“ Nežity na jeho krku a tváři byly rudé vzteky. „Splň prostě svůj úkol a postarej se o to, aby tvoji bratranci splnili jejich. A Pavko, snaž se nezapomenout, že to bude během třetí hlídky, ne druhé.“ „Třetí hlídka,“ zabručel velký muž přes svoje vousy a zmrzlý smrk. „Já a Tichošlápek. Nezapomenu na to, Chette.“
Měsíc měl být té noci v novu a oni si vyměnili služby s jinými bratry, tak aby na stráži stálo osm jejich mužů, zatímco dva další budou hlídat koně. Situace nemohla být příznivější než právě dnes. Kromě toho divocí na ně mohou zaútočit každým dnem. Chett byl rozhodnutý být od Pěsti co nejdál, dřív než k tomu dojde. Měl totiž v úmyslu zůstat za každou cenu naživu.
Na sever odjely tři stovky bratrů, kteří odpřísáhli věrnost Noční hlídce, dvě stě z Černého hradu a další stovka ze Stínové věže. Byla to ta největší průzkumná výprava, jakou kdo pamatoval, čítající téměř třetinu síly Noční hlídky. Měli v úmyslu najít Bena Starka, sera Waymara Roycea a další průzkumníky, kteří se vypravili za Zeď a už se nevrátili, a zjistit, proč divocí houfně opouštějí své vesnice. Nu, zatím nebyli Starkovi a Royceovi o nic blíž, než když odjížděli ze Zdi, ale aspoň zjistili, kam divocí zmizeli - vzhůru do ledových pustin bohy zapomenutých Mrazoklů. Mohli si tam nahoře sedět a čekat třeba do skonání světa a Chetta by z toho jeho nežity rozhodně nesvrběly.
Jenže oni ne. Usmysleli si, že potáhnou na jih, a v současné době sestupovali dolů z hor podél toku Mléčné vody. Chett zvedl oči a pohlédl na řeku. Její kamenité břehy byly olemované ledem a mléčně bílá voda donekonečna plynula dolů z hor, směrem od Mrazoklů. A teď spolu s ní táhl stejnou cestou i Mance Nájezdník a jeho divocí. Thoren Smallwood se před třemi dny vrátil velmi znepokojený. Vylíčil Starému medvědovi, co jeho průzkumníci viděli, a jeho muž Kedge Bělooký to pak řekl všem ostatním. „Pořád ještě jsou na úbočí kopců, ale sestupují stále níž,“ řekl Kedge, ohřívající si ruce nad ohněm. „Předvoji velí Harma Psí hlava, ta poďobaná děvka. Kozoch se vyšplhal nahoru až k jejímu táboru a viděl ji na vlastní oči, jak tam sedí u ohně. Ten blázen Tumberjon ji chtěl sejmout šípem, ale Thoren měl víc rozumu.“
Chett si odplivl. „Mohl bys nám říct, kolik jich tam je?“
„Mnoho a ještě víc. Dvacet třicet tisíc, neměli jsme tolik času, abychom tam mohli zůstat a spočítat je. Harma sama jich má v předvoji! pět set, všechny na koních.“ Muži kolem ohně si vyměnili ustarané pohledy. Zřídkakdy se stávalo, aby průzkumníci narazili na pouhých tucet divokých na koních, a teď pět set...
„Thoren poslal Bannena a mě, abychom předvoj zeširoka objeli a mrkli se na hlavní těleso jejich armády,“ pokračoval Kedge. „Nebylo jim konce. Pohybují se pomalu, jako zamrzlá řeka, jen čtyři pět mil denně, ale nezdá se, že by měli v úmyslu vrátit se zpátky do svých vesnic. Víc než polovina z nich byly ženy a děti, a hnali před sebou zvířata, kozy, ovce, dokonce i pratury, co jim táhli sáně. Jsou naložené balíky kožešin a čtvrtěmi masa, klecemi s kuřaty, máselnicemi a kolovraty, vším jejich majetkem. Jejich muly a poníci nesli tak velká břemena, až byste si mysleli, že se jim musí zlámat hřbety vpůli. Ženské taky.“
„A táhnou podél Mléčné vody?“ zeptal se Lark ze Sester.
„To už jsem přece říkal, ne?“
Mléčná voda je měla vést kolem Pěsti Prvních lidí, vysokého kopce s prastarou kruhovou hradbou na vrcholu, kde si Noční hlídka zřídila tábořiště. Jakýkoli člověk s byť jen náprstkem rozumu by už dávno pochopil, že je načase sbalit se a vydat se zpátky ke Zdi. Starý medvěd sice nechal Pěst opevnit naostřenými kůly, jámami a ježky, jenže proti tak početné armádě to postrádalo význam. Pokud na Pěsti zůstanou, budou obklíčeni a do jednoho pobití.
A ten blázen Thoren Smallwood chtěl zaútočit. Sladký Donnel Kopec byl panošem sera Malladora Lockea, a předevčírem v noci byl svědkem toho, jak Smallwood přišel do Lockeova stanu. Ser Mallador byl stejného mínění jako starý ser Ottyn Wythers, naléhal, aby se vrátili ke Zdi, ale Smallwood o tom nechtěl ani slyšet, ba naopak byl rozhodnutý přesvědčit ho, aby si to rozmyslel. „Král za Zdí nás nikdy nebude očekávat tak daleko na severu,“ argumentoval Thoren podle Sladkého Donnela. „A ta jeho početná armáda je jen otrhaná cháska plná darmožroutů, z nichž mnozí ani nevědí, kterým koncem držet meč. Jediný náš útok jim vyžene z hlavy všechny myšlenky na válku a zazené je s vytím na dalších padesát let zpátky do jejich doupat v lesích.“
Tři stovky proti třiceti tisícům. Chett to považoval za holé šílenství, a ještě šílenější bylo, že ser Mallador se opravdu nechal přesvědčit a oba společně už byli ve fázi, kdy každou chvíli zlomí Starého medvěda. „Jestli budeme čekat příliš dlouho, možná o tuhle šanci přijdeme a žádná další se nám už nenaskytne,“ vysvětloval Smallwood každému, kdo byl ochoten naslouchat mu. Ser Ottyn Wythers proti tomu namítal: „My jsme štít, který střeží říše lidí. Svůj štít nezahodíš, pokud to není pro dobrou věc,“ ale Thoren odvětil: „V boji s mečem je nejjistější obranou rychlý výpad, který zabije tvého protivníka, a ne se krčit za štítem.“
Ani Smallwood, ani Wythers však neměli velení nad muži Noční hlídky. Měl je lord Mormont, a ten čekal, až se vrátí jeho další průzkumníci, Jarman Buckwell s muži, co se vydali vzhůru po Obrových schodech, a Qhorin Půlruký s Jonem Sněhem, kteří odešli prozkoumat Křivolaký průsmyk. Buckwell a Půlruký se však nevraceli. Pravděpodobně jsou mrtví.
Chett si představil toho bastarda Jona Sněha, jak leží promodralý a na kámen zmrzlý někde na pustém horském vrcholku, s oštěpem divokého zabodnutým v zádech. Usmál se při té představě. Doufám, že zabili taky toho jeho proklatého vlka.
„Žádný medvěd tu není,“ usoudil náhle. „Je to stará, dávno vyčichlá stopa. Vrátíme se k Pěstí.“ Psi se rozběhli kupředu tak nedočkavě, že mu málem podtrhli nohy, stejně dychtiví vrátit se do tábora jako on. Asi si myslí, že dostanou nažrat, potvory jedny. Chett se uchechtl. Nekrmil je už tři dny, aby byli zlí a hladoví. Dnes v noci, než se vykradou do tmy, je

vypustí mezi řady koní, kterým Sladký Donnel Kopec a Karl Koňský hnát přeřežou provazy. Štěkající psi a splašení koně budou pobíhat po celé Pěsti, probíhat přes ohně, skákat přes kruhovou hradbu a zadupávat bratry ve stanech. V nastalém zmatku bude možná trvat celé hodiny, než si někdo všimne, že čtrnáct bratrů chybí.
Lark chtěl do akce přivést dvakrát tolik mužů, jenže co jste mohli očekávat od nějakého hloupého chlapa ze Sester, jehož dech páchne rybinou? Pošeptej slovo do nesprávného ucha a než se naděješ, budeš mrtvy. Ne, čtrnáct byl dobrý počet. Dost na to, aby stačili udělat, co bude třeba, ale ne zas tolik, aby nedokázali udržet tajemství. Chett jich většinu naverboval sám. Jedním z jeho rekrutů byl Malý Pavka; nejsilnější muž na Zdi, byť co se rozumu týkalo, byl tupější než mrtvý slimák. Jednou zlomil divokému vaz pouhým stiskem. Také získali Dýku, přezdívaného podle jeho oblíbené zbraně, a malého šedivého mužíka, kterému bratři říkali Tichošlápek. V mládí se prý zmocnil stovky žen a vychloubal se, že žádná ho nikdy neviděla ani neslyšela, dokud to do ní nestrčil.
Plán vymyslel Chett. Byl z nich přece nejchytřejší; dobré čtyři roky sloužil jako majordomus starého mistra Aemona, než ho o místo připravil ten hnusný bastard Jon Sníh, aby je mohl dostat jeho vyžraný praseči přítel. Až dnes v noci půjde Sama Tarlyho zabít, pošeptá mu do ucha: „Posílám pozdravení lordu Sněhoví," a pak seru Prasátkovi podřízne krk, až se z něho v bublinách vyřine krev přes všechny ty vrstvy sádla. Chett znal havrany, takže by neměli působit problémy. Tarly ostatně taky ne. Pouhý dotek nože a ten zbabělec si pomočí kalhoty a začne žebrat o život, jen ať si škemrá, stejnému to nebude nic platné. Jakmile mu podřízne krk, zotvírá všechny klece a vyžene z nich ptáky, takže bratři nebudou moci poslat žádný vzkaz na Zeď. Tichošlápek a Malý Pavka mezitím zabijí Starého medvěda, Dýka si vezme na starost Blanea a Lark se svými bratranci umlčí stopaře Bannena a starého Dywena, aby jim znemožnili vyčenichat je a pustit se po jejich stopách. Vezmou si s sebou jídlo na čtrnáct dní a Sladký Donnel s Karlem Koňským hnátem budou mít připravené koně. Po Mormontově smrti přejde velení na sera Ottyna Wytherse, starého muže, unaveného životem a slabého. Ten odsud bude pospíchat zpátky ke Zdi, ještě než se rozední, a nebude mrhat svými muži na to, aby je posílal za námi.
Psi ho táhli stále dál, cestou necestou mezi stromy. Chett už viděl Pěst zvedající se do výše mezi okolní zelení. Den byl tak pošmourný, že Starý medvěd dal zapálit pochodně. Hořely uspořádané do kruhu podél celé hradby, která korunovala vrcholek strmého kamenitého kopce. Tři muži přebrodili potok. Voda byla ledově chladná a hladinu pokrývaly kusy ledu. „Já se vydám na pobřeží," svěřil se jim Lark ze Sester. „Já a moji bratranci. Postavíme si loď a poplujeme domů na Sestry."
A doma hned poznají, že jste zběhové, a useknou vám ty vaše bláznivé hlavy, pomyslel si Chett. Nebylo možné opustit Noční hlídku, jakmile jste jednou odříkali slova přísahy. Kdekoli na území Sedmi království vás mohli zajmout a zabít. Teď mluvil Ollo Jednoruký, který básnil o tom, jak odpluje zpátky do Tyroše, kde podle jeho tvrzení nepřicházejí lidé o ruku kvůli kousku poctivé zlodějny ani je nikdo neposílá mrznout kamsi do divočiny za to, že je načapají v posteli s ženuškou nějakého rytíře. Chett nejdřív uvažoval, že půjde s ním, jenže nemluvil tou jejich uslintanou holčičí řečí. A co by beztak dělal v Tyroši? Neznal žádné řemeslo, které by ho uživilo, protože vyrostl v Bábině močálu. Jeho otec strávil většinu svého života lopotou na polích jiných lidí a sběrem pijavic. Svlékl se donaha až na silnou bederní zástěrku a vbrodil se do kalné vody. Když vylezl, byl pokrytý pijavicemi od hlavy až k patě. Někdy nutil Chetta, aby mu pomáhal pijavice sundávat. Jednou se mu jedna z nich přisála k dlani a on ji s odporem rozmáčkl o zeď. Otec ho za to zmlátil do krve. Mistři pijavice vykupovali po dvanácti za groš.
Lark si klidně může jít domů, když chce, a ten zatracený Tyrošan taky, ale Chett ne. Bábin močál nechce už nikdy v životě vidět. Moc se mu líbila Krasterova pevnost. Kraster si tam žil jako nějaký urozený lord, tak proč by nemohl on? Nebylo by to k popukání? Chett, syn sběrače pijavic, jako pán vlastní pevností. Na jeho praporci by mohl být tucet pijavic na růžovém poli. Proč se ale zastavovat u lorda? Možná by se měl stát rovnou králem. Mance Nájezdník taky začal jako vrána. Mohl bych být králem, stejným jako on, a taky bych si mohl opatřit nějaké manželky. Kraster jich měl devatenáct, nepočítaje ty mladé, dcery, se kterými zatím nespával. Polovina jeho manželek byla stejně stará a ošklivá jako Kraster sám, ale na tom nezáleželo. Ty staré by Chett nechal vařit a uklízet, obdělávat mrkev a obhospodařovat prasata, zatímco mladé by mu zahřívaly postel a rodily mu dětí. Kraster by proti tomu určitě nic nenamítal, rozhodně ne po jednom přátelském objetí od Malého Pavky.
Jediné ženy, které Chett kdy poznal, byly nevěstky, co si je koupil v městečku u Černého hradu. Když byl mladší, stačilo, aby se vesnické holky jednou koukly na jeho obličej plný nežitu a tukových boulí a znechuceně se odvracely stranou. Nejhorší z nich byla ta coura Bessa. Roztahovala nohy pro každého kluka v Bábině močálu, a tak si říkal, proč by nemohla i pro něho? Dokonce strávil celé dopoledne tím, že pro ni trhal květiny, protože se doslechl, že je má ráda. Jenže ona se mu vysmála do tváře a řekla, že by si raději vlezla do postele s pijavicemi jeho táty než s ním. Přestala se smát, když do ní vrazil nůž. Bylo to sladké... ten výraz na její tváři, a tak nůž vytáhl a vrazil ho do ní znovu. Když ho pak chytili dole blízko Sedmiproudí, starý lord Walder Frey se dokonce ani neobtěžoval, aby se dostavil a řádně ho odsoudil. Místo sebe poslal jednoho z těch svých bastardů, Waldera Řeku, a další věcí, kterou Chett věděl, bylo, že má namířeno ke Zdi s tím kysele páchnoucím černým ďáblem Yorenem. Cenou za jediný sladký okamžik měl být celý jeho život.
Teď však měl v úmyslu vzít si ho zpátky, a Krasterovy ženy taky. Ten pokroucený starý divoký má pravdu. Když chceš, aby byla žena tvoje, tak si ji pros tě vezmi a nechoď za ní s květinami. Možná si pak ani nevšimne tvých podebraných nežitu. Chett neměl v úmyslu dopustit se znovu stejné chyby.
Vyjde to, ujišťoval sám sebe snad už posté. Pokud se odsud bez problémů dostaneme. Ser Ottyn vyrazí na jih směrem k Stínové věži, nejkratší cestou ke Zdi. Námi se zabývat nebude, Wythers určitě ne, jediné, oč mu půjde, bude dostat se zpátky celý. Thoren Smallwood na něj bude naléhat, aby zaútočili, jenže ser Ottyn je až příliš opatrný a navíc bude mít větší pravomoc. Na tom ale stejně nezáleží. Jakmile budeme pryč, Thoren ať si klidně zaútočí, na koho bude chtít. Co nám bude do toho? Pokud se žádný z nich nevrátí ke Zdi, nikdo nás beztak nebude hledat, protože si budou myslet, že

jsme zahynuli s ostatními. Tato nová myšlenka ho na okamžik zaujala. Jenže to by museli zabít taky sera Ottyna a sera Malladora Lockea, aby se mohl Smallwood ujmout velení. Oba je hlídali dnem a nocí... ne, to riziko bylo příliš velké.
„Chette," řekl Malý Pavka najednou, když se vláčeli po kamenité stezce vyšlapané zvěří mezi strážními stromy a vzrostlými borovicemi, „co ten pták?"
„Jaký zatracený pták?" Poslední věcí, kterou teď potřeboval, bylo, aby nějaká skopová hlava plácala nesmysly o jakémsi ptákovi.
„Havran Starého medvěda," pokračoval Malý Pávka. „Když ho zabijeme, kdo pak bude toho ptáka krmit?"
„Komu na tom sakra záleží? Zabij ho taky, jestli chceš."
„Já tornu ptákovi nechci ublížit," namítl velký muž. „Jenže je to mluvící pták. Co když někomu prozradí, co jsme udělali?"
Lark ze Sester se dal do smíchu. „Malý Pavka, hloupý jako kavka," urážel ho.
„Nech toho," zabručel Malý Pávka varovným tónem.
„Pavko," zasáhl Chett, než se velký muž stačil příliš rozzuřit, „až tam najdou toho starce ležet v kalužině krve s podříznutým krkem, nebudou potřebovat ptáka, aby jim řekl, že ho někdo zabil."
Malý Pávka o tom chvíli přemýšlel. „To je pravda," připustil nakonec. „Nemohl bych si tedy toho ptáka nechat? Líbí se mí."
„Je tvůj," řekl Chett, jen aby ho umlčel.
„Vždycky ho můžeme sežrat, když budeme mít hlad," zašpičkoval Lark.
Malý Pavka se znovu zamračil. „Žrát mého ptáka raději ani nezkoušej, Larku. Raději ne."
Chett uslyšel hlasy doléhající k nim mezi stromy. „Zavřete ty vaše zatracené huby, oba. Jsme skoro u Pěstí."
Vynořili se z lesa na západním úbočí kopce a obešli ho kolem dokola na jih, kde nebyl svah tak příkrý. Blízko okraje lesa se procvičoval tucet mužů v lukostřelbě. Namalovali si obrysy lidských postav uhlíky na kmeny stromů a stříleli po nich šípy. „Podívejte," zachechtal se Lark, „prase s lukem."
Samosebou, nejbližším lučištníkem byl ser Prasátko, ten tlustý kluk, co ho připravil o místo u mistra Aemona. Pouhý pohled na Samwella Tarlyho ho pokaždé naplnil hněvem. Sloužit starému mistru Aemonovi byla tak dobrá služba, jakou si jen mohl přát. Slepý stařec byl nenáročný a o většinu jeho skrovných potřeb se většinou beztak postaral Clydas. Chettovy povinnosti byly snadné: čistit ptačinec, tu a tam rozdělat oheň, občas přinést nějaké to jídlo... a Aemon ho nikdy neuhodil. A tenhleten si myslí, že si může jen tak přijít a odstrčit mě, jen kvůli tomu, že je urozeného původu a umí číst? Možná ho požádám, aby mi přečetl, co stojí psáno na mém noži, než mu podříznu krk. „Jděte," řekl svým druhům, „já se budu chvilku dívat." Psi tahali za šňůry, dychtiví jít s ostatními, k žrádlu, o kterém si mysleli, že je dostanou na vrcholu. Chett kopl fenu špičkou boty, a to je do jisté míry zklidnilo. Díval se od stromů, jak tlustý chlapec zápolí s lukem, který byl stejně velký jako on sám. Rudolící obličej připomínající měsíc v úplňku měl soustředěně zkřivený. Do hlíny před sebou měl zabodnuté tři šípy. Založil jeden z nich, natáhl tětivu, drahnou chvíli ji držel nataženou, jak se snažil zamířit, pak šíp vypustil. Zmizel v zeleni. Chett se začal hlasitě řehtat zvráceným potěšením.
„Ten už nenajdeme a já za to dostanu vyhubováno," láteřil Edd Tollet, věčně zamračený šedovlasý panoš, kterému nikdo neřekl jinak než Bolestínský Edd. „Nikdy se nic neztratí, aniž by se ošklivě dívali na mě, a to od té doby co jsem ztratil svého koně. Jenže tehdy se nedalo nic dělat. Byl zkrátka bílý a sněžilo, tak co čekali?"
„Odnesl ho vítr," řekl Grenn, další přítel lorda Sněha. „Snaž se držet luk pevněji, Same."
„Je moc těžký," stěžoval si tlustý chlapec, ale přesto vytáhl ze země druhý šíp. Tento letěl moc vysoko, rovnou do větví deset stop nad terčem.
„Vidím, že jsi sestřelil list ze stromu," řekl Bolestínský Edd. „Podzim přichází sám o sobě dost rychle, není třeba ještě mu v tom pomáhat." Povzdechl si. „A všichni víme, co bude následovat po podzimu. Bohové, jaká je mi zima. Vystřel poslední šíp, Samwelli, mám pocit, jako by mi mrzl jazyk v hubě u samého kořene."
Ser Prasátko se sklonil nízko k zemi a Chett si říkal, že tlustý kluk se každou chvíli dá do breku. „Je to moc těžké."
„Založ, natáhni, vystřel," řekl mu Grenn. „Dělej."
Tlustý chlapec poslušně vytáhl poslední šíp ze země, založil ho do svého dlouhého luku, natáhl tětivu a vystřelil. Udělal to rychle, bez mučivého mhouření očí podél šípu, tak jak to dělal podvakrát předtím. Šíp se zabodl do dolní poloviny hrudníku uhlíkem namalované postavy a s chvěním tam zůstal trčet. „Já ho zasáhl," vydechl ser Prasátko šokované. „Grenne, viděl jsi to? Edde, podívej se, já ho zasáhl!"
„Řekl bych, žes ho střelil do žeber," poznamenal Grenn.
„Zabil jsem ho?" chtěl vědět tlustý chlapec.
Tollett pokrčil rameny. „Možná by měl probodenou plíci, kdyby ovšem měl plící. Většina stromů ji obvykle nemívá."
Vzal luk Samovi z ruky. „Ale viděl jsem horší vystřely. Jo, a taky jsem sám párkrát hůř vystřelil."
Ser Prasátko jen zářil. Kdybyste se na něj podívali, mysleli byste si, že se mu ve skutečnosti podařil přímo hrdinský čin. Pak si ale všiml Chetta s jeho psy, svěsil koutky úst a jeho smích odumřel v zakvičení.
„Zasáhl jsi strom," řekl Chett. „Uvidíme, jak budeš střílet, až sem přijedou hoši Manceho Nájezdníka. Ti nebudou stát s rukama nataženýma jako větve s ševelícími listy, ach ne. Přiřítí si to rovnou na tebe, budou ti řvát do ksichtu a já se vsadím, že si naděláš do gatí. Některý z nich ti zarazí sekeru rovnou mezi ta tvoje malá prasečí očka. Poslední věci, co uslyšíš, bude krach, až se ti její ostří zakousne rovnou do lebky."
Tlustý chlapec se celý třásl. Bolestínský Edd mu položil ruku na rameno. „Bratře," řekl vážným hlasem, „to, že se totéž stalo tobě, ještě neznamená, že Samwella čeká stejný osud."
„O čem to mluvíš, Tollette?"
„O té sekeře, co ti rozsekla lebku. Je pravda, že ti polovina mozku vytekla na zem a psi jej sežrali?"
Halama Grenn se dal do hlasitého smíchu, a dokonce i Samwellovi Tarlymu se podařilo chabě usmát. Chett kopl do

nejbližšího psa, trhl za vodítka a zamířil nahoru do kopce. Jen se směj, co hrdlo ráčí, sere Prasátko. Uvidíme, kdo se bude smát dnes v noci. Jenom litoval, že nebude mít čas zabít taky Tolletta. Zakaboněný koňský ksicht.
Svah byl příkrý, dokonce i na této straně Pěsti, kde bylo stoupání nejmírnější. Napůl cesty nahoru začali psi štěkat a tahat za šňůry, protože si mysleli, že dostanou již brzy nažrat. Místo toho jim dal ochutnat svou botu a práskl bičem po ošklivé feně, co po něm pořád ňafala. Jakmile byli psi bezpečně uvázaní, šel podat hlášení. „Otisky jsme našli tam, kde Obr říkal, ale psi nebyli schopní chytit stopu," řekl Mormontovi před jeho velkým černým stanem. „Dole u řeky to bylo stejné. Možná šlo o staré stopy."
„Škoda." Lord velitel Mormont měl holou hlavu a mohutný, hustý šedý plnovous, a mluvil stejně unaveně, jako vypadal. „Všem by nám bylo lépe, kdybychom dostali po kousku čerstvého masa." Havran na jeho rameni naklonil hlavu na stranu a v ozvěně zakrákal: „Masa. Masa. Masa." Mohli bychom si uvařit ty proklaté psy, pomyslel si Chett, ale raději mlčel, dokud ho Starý medvěd nepropustil, aby si šel po svém. To je naposledy, co jsem před ním musel sklonit hlavu, říkal si v duchu potěšené. Připadalo mu, že se náhle ještě víc ochladilo, což, jak by byl přísahal, bylo nemožné. Psi se žalostně schoulili k sobě na tvrdě umrzlé hlíně a Chett byl napolo v pokušení zalézt si doprostřed jejich klubka. Místo toho si ovinul černý šátek přes dolní část obličeje a nechal mezi vlnou jen štěrbinu pro ústa. Zjistil, že je mu tepleji, když se pohybuje, a tak pomalu chodil stále dokola se smotkem kyselistu v ústech, podělil se o žvanec či dva s černými bratry na stráži a vyslechl si, co mu mohli říct nového. Žádný z mužů na stráži toho dne neměl nic společného s jeho plánem; přesto však usoudil, že bude dobré vyslechnout si, jaký mají názor na situaci.
Většinou byli schopní myslet jen na to, jaká je strašlivá zima.
Stíny se pozvolna prodlužovaly a zvedal se vítr. Profukoval mezi kameny kruhové hradby a vydával přitom vysoký kvílivý zvuk. „Jak já to fičení nesnáším," prohodil Obr. „Zní to jako děcko někde v křoví, co řve hladem."
Když Chett dokončil další okruh a vrátil se k psům, našel Larka, jak tam na něho čeká. „Důstojníci jsou zase ve stanu Starého medvěda, probírají tam něco naléhavého."
„Od toho jsou tady," řekl Chett. „Jsou to urození pánové, všichni kromě Blanea, opíjejí se slovy místo vínem."
Lark se k němu naklonil blíž. „Sýr-místo-rozumu pořád blábolí o tom ptákovi," upozornil ho, rozhlížeje se kolem, aby se ujistil, že není nikdo nablízku. „Ptal se mě, jestli jsme už pro toho zpropadeného tvora ukradli nějaké zrní."
„Je to havran," řekl Chett. „Živí se mršinami."
Lark se zamračil. „Sežral by i jeho mrtvolu?"
Nebo tvoji. Chett měl pocit, že velkého muže rozhodně potřebují naléhavěji než Larka. „Přestaň si pořád na Malého Pavku stěžovat. Splň svou povinnost, on udělá své."
Než se Larka ze Sester zbavil, lesem se již přikrádal soumrak. Chett se posadil na zem, aby nabrousil svůj meč. S rukavicemi na rukou to byla zatraceně těžká práce, ale on si je rozhodně nehodlal sundat. V tom mraze by jakýkoli blázen, co by se dotkl oceli holou rukou, přišel o kus kůže. Když zapadlo slunce, psi začali vyt. Dal jim vodu a počastoval je nadávkami. „Ještě polovinu noci a budete mít hostinu." Už cítil, jak připravují večeři.
Když si bral od kuchaře Hakea skývu tvrdého chleba a misku polévky z fazolí a slaniny, všiml si Dywena, který postával vpředu u ohně. „Les je dnes nějak moc tichý," utrousil starý lesník. „U řeky nekuňkají žáby, ve tmě nehoukají sovy. Nikdy jsem neslyšel mrtvější les, než je tento."
„Tvoje zuby klapají až dost živě," utrousil Hake.
Dywen zaklapal svými dřevěnými zuby. „Ani vlci nevyjí. Předtím vyli, ale teď už ne. Co myslíte, kam odešli?"
„Někam do tepla," zabručel Chett.
Z tuctu bratří, kteří seděli kolem ohně, byli čtyři jeho. Na každého z nich se při jídle tvrdě úkosem podíval, aby se přesvědčil, zda neprojevují nějaké příznaky nervozity. Dýka mu připadal klidný až dost, jen tam seděl, mlčel a brousil čepel své oblíbené zbraně, tak jak to dělával každého večera. A Sladký Donnel Kopec byl samý žert. Měl bílé zuby, odulé rudé rty a žluté lokny, které nosil umně nakadeřené na ramennou, a tvrdil, že je bastardem nějakého Lannistera. Možná jím opravdu byl. Chett neměl v oblibě pohledné chlapce ani bastardy, ale zdálo se, že Sladký Donnel ví, co chce.
Méně si byl jistý lesníkem, kterému bratři říkali Pilořez, spíš kvůli jeho chrápání, než že by měl cokoli společného se stromy. Právě teď vypadal tak nepokojně, jako by si už nemusel nikdy znovu zachrápat. A Maslyn na tom byl ještě hůř. Chett viděl čůrky potu stékající mu navzdory mrazivému větru po tváři. Krůpěje se leskly v záři ohně jako šňůrky malých mokrých perliček. Maslyn navíc nejedl, jen zíral do své polévky, jako by se mu z její vůně dělalo zle. Toho si budu muset ohlídat, pomyslel si Chett.
„Shromážděte se!" Ten výkřik se ozval znenadání, z tuctu hrdel, a záhy se rozšířil do každého místečka v táboře na vrcholu kopce. „Muži Noční hlídky! Shromážděte se u středového ohně!"
Chett zamračeně dojedl svou polévku a vydal se za ostatními.
Starý medvěd stál před ohněm, se Smallwoodem, Lockem, Wythersem a Blanem shromážděnými v řadě za ním. Mormont na sobě měl plášť ze silné černé kožešiny. Na rameni mu seděl jeho havran, načechrával si černé peří. Tohle nevěstí nic dobrého. Chett se vmáčkl mezi Hnědého Bernarra a muže ze Stínové věže. Když byli všichni na místě, kromě zvědů v lesích a strážných u kruhové hradby, Mormont si odkašlal a odplivl si. Plivanec zamrzl předtím, než dopadl na zem. „Bratři," začal, „muži Noční hlídky."
„Muži!" zakrákal jeho havran. „Muži! Muži!"
„Divocí jsou na pochodu, táhnou podél toku Mléčné vody dolů z hor. Thoren se domnívá, že jejich předvoj nás dostihne za deset dnů ode dneška. V tom předvoji budou jejich nejotrlejší válečníci vedení Harmou Psí hlavou. Ostatní pravděpodobně zformují zadní voj nebo pojedou společně s Mancem Nájezdníkem. Jinde budou jejich bojovníci rozptýleni podél linie pochodu. Mají osly, muly, koně... ale jen pár. Většina je jich pěší, a jsou špatně vyzbrojení a nevycvičení. Zbraně, co si nesou, jsou spíš z kamene a kosti než z ocelí. Jsou obtíženi ženami, dětmi, stády ovcí a koz a

všemi jejich světskými statky. Zkrátka, třebaže je jich hodně, jsou zranitelní... a nevědí, kde jsme. Anebo se za to alespoň musíme modlit.“
Vědí to, pomyslel si Chett, ty zatracený starý pytle hnisu, oni vědí, kde jsme, tak jistě jako že slunce znovu vyjde. Qhorin Půlruký se přece nevrátil. Jarman Buckwell taky ne. Pokud kteréhokoli z nich divocí chytili, zatraceně dobře víš, že z nich vymlátili písničku či dvě.
Smallwood pokročil kupředu. „Mance Nájezdník má v úmyslu rozbořit Zeď a snést na Sedm království rudou smršť války. Nu, tuhle hru však mohou hrát jen dva. Zítra za svítání mu tu jeho válku dáme.“
„Vyjedeme za rozbřesku, všichni do jednoho,“ řekl Starý medvěd, když se přes shromážděné převalila vlna mumlání. „Pojedeme na sever a objedeme je dokola ze západní strany. Než se obrátíme, Harmin předvoj bude daleko za Pěstí. Úpatí Mrazoklů jsou plná křivolakých roklin a strží jako stvořených pro boj ze zálohy. Jejich linie pochodu se potáhne na mnoho mil. Přepadneme je na několika místech najednou, a přimějeme je myslet si, že jsou nás tam tři tisíce, ne tři stovky.“
„Zaútočíme znenadání a budeme pryč, než se jejich jízda stačí zformovat, aby se nám postavila,“ pokračoval Thoren Smallwood. „Když nás budou pronásledovat, nějaký čas je necháme jet za námi, pak se zase stočíme a udeříme o něco níž do jiné části jejich kolony. Budeme podpalovat jejich vozy, rozhánět jejich stáda a pobíjet jich taková množství, jaká jen dokážeme. Zabijeme i Manceho Nájezdníka, pokud ho najdeme. Jestliže se rozprchnou a utečou do svých vesnic, vyhráli jsme nad nimi. Pokud ne, budeme je plundrovat celou cestu až ke Zdi a postaráme se o to, aby za sebou nechávali stopu z mrtvol, která bude označovat jejich postup.“
„Jsou jich tisíce,“ zvolal někdo za Chettem.
„Zemřeme.“ To byl hlas Maslyna, zeleného strachy.
„Zemřřeme,“ opakoval Mormontův havran, pleskající černými křídly. „Zemřřeme, zemřřeme, zemřřeme.“
„Mnozí z nás ano,“ přitakal Starý medvěd. „Možná dokonce všichni. Ale jak řekl jiný lord velitel před tisícem let, proto nás oblékají do černého. Vzpomeňte si na slova své přísahy, bratří. Protože my jsme meče v temnotě, strážci na zdech...“
„Oheň, který hoří proti chladu.“ Ser Mallador Locke tasil svůj meč.
„Světlo, které přináší úsvit,“ odpověděly jiné hlasy a byly taseny další meče.
Pak je tasili všichni, a byly to téměř tři stovky do výše zvednutých mečů, zatímco tři stovky hlasů volaly: „Roh, který probouzí spící! Štít, jenž chrání říše lidí!“ Chettovi nezbývalo než připojit svůj hlas k ostatním. Ve vzduchu se srážela pára z jejich dechu a světlo ohně se odráželo od stovek ocelových čepelí. Potěšilo ho, když uviděl Larka, Tichošlápka a Sladkého Donnela Kopce, jak se k nim připojili, jako by byli stejně velcí blázni jako všichni ostatní. Udělali dobře. Nemá smysl přitahovat na sebe nevítanou pozornost, teď když se blíží jejich hodina.
Když volání odeznělo, znovu uslyšeli kvílení větru profukujícího kruhovou hradbu. Plameny se třepetaly a svíjely, jako by i jim byla zima, a tu v náhlém tichu havran Starého medvěda hlasitě a ještě jednou naposledy zakrákal: „Zemřřeme.“
Chytrý pták, pomyslel si Chett, když je důstojníci propustili se slovy, aby se každý na dnešní noc dobře najedl a dopřál si dlouhého odpočinku. Chett si vlezl pod svoje kožešiny blízko psů, hlavu plnou starosti, co všechno by se mohlo pokazit. Co když ta zatracená přísaha způsobila, že si to některý z jeho mužů rozmyslí? Nebo Malý Pavka zapomene a zabije Starého medvěda během druhé hlídky místo třetí? Anebo Maslyn ztratí odvahu nebo se ukáže, že je někdo zrádce, nebo...
Zjistil, že naslouchá nocí. Fičení větru znělo jako naříkající dítě a čas od času zaslechl mužské hlasy, koňské ržání, praskání polen v ohni. Ale nic jiného. Takové ticho.
Viděl před svým vnitřním zrakem vznášející se Bessin obličej. To nebyl nůž, co jsem do tebe chtěl strčit, chtěl jí říct. Natrhal jsem ti květiny, plané růže, řebříček a zlatohlávky, trvalo mi to celé dopoledne. Srdce mu bušilo jako zvon, tak hlasitě, až měl strach, že probudí celý tábor. Led mu pokrýval vous všude kolem úst. Proč najednou vzpomínám na Bessu? Kdykoli na ni myslel předtím, bylo to jen proto, aby si vybavil, jak vypadala, když umírala. Co se to s ním děje? Stěží byl schopný dýchat. Usnul snad na chvíli? Zvedl se na kolena a jeho nosu se dotklo cosi studeného. Chett vzhlédl.
Padal sníh.
Cítil, jak mu na tvářích zamrzají slzy. To není spravedlivé, chtělo se mu vykřiknout. Sníh zničí všechno, na čem tak usilovně pracoval, všechny jeho přepečlivé plány. Byl to těžký sníh, velké bílé vločky snášející se k zemi všude kolem. Jak ve sněhu najdou své skrýše se zásobami nebo stezku vyšlapanou zvěří, kterou se chtěli ubírat na východ? A bratři ani nebudou potřebovat Dywena a Bannena, aby nás vystopovali, protože za sebou budeme nechávat otisky v čerstvém sněhu. Sníh navíc maskoval terén, hlavně v noci. Kůň může klopýtnout o kořen, zlomit si nohu o kámen. Jsme vyřízení, uvědomil si. Vyřízení ještě předtím, než jsme začali. Jsme ztracení. Sběrače pijavic nečeká žádný panský život, žádná pevnost, kterou by mohl zvát svou, žádné ženy ani koruny. Jenom meč divokého v břiše a neoznačený hrob. Sníh mi to všechno vzal... ten proklatý sníh...
Sníh, či spíš mladík toho jména, mu zkazil život už jednou předtím. Sníh a jeho milované prase.
Chett vstal. Měl ztuhlé nohy a snášející se sněhové vločky proměnily vzdálené pochodně v nezřetelná oranžová světýlka. Měl pocit, jako by na něho útočilo mračno studených bledých brouků. Usedali mu na ramena, na hlavu, vlétali mu do nosu a do očí. S klením je ze sebe smetal. Samwell Tarly, vzpomněl si. Se serem Prasátkem si to můžu vyřídit tak či tak. Ovinul si šátek kolem obličeje, zvedl si na hlavu kápi svého pláště a vydal se táborem na místo, kde spal ten zbabělec.
Sníh už padal tak hustě, že se Chett ztratil mezi stany, ale nakonec přece jen spatřil útulné malé útočiště, které si pro sebe tlustý chlapec zřídil mezi skálou a havraními klecemi. Tarly byl pohřbený pod hromadou černých vlněných pokrývek a vypelichaných kožešin. Sníh padal dovnitř a usedal na něm, až vypadal jako nějaká měkká oblá hora. Chett

tasil dýku z pochvy. Ocel zašeptala o kůži, slabě jako naděje. Jeden z havranů zakrákal. „Sníh," zamumlal další, vykukující černýma očkama ven mezi mřížemi. Ten první po něm opakoval: „Sníh." Neslyšně proklouzl kolem nich. Položí tlusťochovi levou dlaň přes ústa, aby utlumil jeho výkřik, a pak...
Uuuuuuuuhúúúúúúúúú.
Zastavil se uprostřed kroku a spolkl zaklení. Zatroubení rohu se rozlehlo táborem, slabé a vzdálené, a přesto s ničím nezaměnitelné. Teď ne. Bohové, buďte prokláti, TEĎ ne! Starý medvěd měl rozmístěné zvědy v korunách stromů kolem Pěsti, aby je upozornili, kdyby se kdokoli přibližoval. Jarman Buckwell se vrací zpátky z Obrových schodů, hádal Chett, nebo možná Qhorin Půlruký z Křivolakého průsmyku. Jedno zatroubení na roh znamenalo, že se vracejí bratři. Pokud je to Půlruký, možná se s ním vrací i Jon Sníh, živý a zdravy.
Uuuuuuuuuuuuhúúúúúúúúúúúúú.
„Bohové," uslyšel zakňourat Sama Tarlyho. Tlustý chlapec se vyškrábal na kolena, s chodidly zamotanými do svého pláště a pokrývek. Odkopl je stranou a sáhl po drátěné košili, kterou si pověsil na kámen opodál. Když provlékl obrovitý stan oděvu dolů přes hlavu a vsoukal se do něj, spatřil Chetta, jak tam stojí. „Byla to dvě?" zeptal se. „Zdálo se mi, že jsem slyšel dvě zatroubení..."
„Nebyl to sen," odpověděl Chett. „Dvě zatroubení vyzývající Hlídku do zbraně. Dvě zatroubení značící, že se blíží nepřítel. Tam venku je sekera, na které je napsáno Prasátko, tlustý hochu. Dvě zatroubení znamenají divoké" Při pohledu na výraz strachu na chlapcově otylém obličeji se musel dát do smíchu. „Ať jdou všichni do sedmi pekel. Proklatá Harma. Proklatý Mance Nájezdník. Proklatý Smallwood, který říkal, že nás nedostihnou ještě nejmíň -"
Uuuuuuuuuuuuuuuhúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú.
Ten zvuk se táhl dál a dál, až se zdálo, že už nikdy neodezní. Havrani plácali křídly a pokřikovali, poletovali v klecích a po celém táboře vstávali bratři Noční hlídky, oblékali zbroj, zapínali si opasky s meči, chápali se bitevních seker a luků. Samwell Tarly tam stál, celý se chvěl, a jeho obličej měl stejnou barvu jako sníh, který se s vířením snášel dolů všude kolem nich. „Tři," zachroptěl k Chettovi, „byla tři. Slyšel jsem tři. Nikdy netroubí třikrát. Netroubili tak už stovky a tisíce let. Tři znamenají -"
„Jiné." Chett vydal zvuk, který byl napolo smíchem, napolo zaštkáním, a najednou měl mokré spodky. Cítil, jak mu moč stéká dolů po noze, a viděl páru stoupající do vzduchu před svými kalhotami.

JAIME

Vítr vanoucí od východu mu profukoval zacuchané vlasy, hebký a něžný jako Cerseiny prsty. Slyšel zpívat ptáky a cítil řeku pohybující se pod člunem, když je záběry vesel unášely směrem k bledě růžovému svítání. Po tak dlouhé době strávené ve tmě mu svět připadal natolik sladký, že se Jaime Lannister cítil jako opilý. Jsem živý, opojený slunečním svitem. Smích mu vytryskl ze rtů, náhle jako křepelka vyplašená z úkrytu. „Ticho," zabručelo děvče a zamračilo se. Škleby slušely jejímu širokému prostoduchému obličeji lépe než úsměvy. Ne že by ji Jaime někdy viděl usmívat se. V duchu se bavil tím, že si ji představoval v Cerseiných šatech z hedvábí místo v kožené brigantině s cvočky. Bylo by to stejné jako obléci do hedvábí krávu. Musel však uznat, že ta kráva umí veslovat. Pod hnědými kamašemi z hrubě tkané látky se jí jako dřevité provazce rýsovala lýtka a propracované svaly paží se napínaly a stahovaly s každým záběrem vesel. Dokonce ani po veslování celou polovinu noci nevykazovala sebemenší známky únavy, což se rozhodně nedalo říci o jeho bratranci Cleosovi, který se lopotil u druhého páru vesel. Když se na ni člověk podívá, vypadá jako velká silná dcera nějakého sedláka, a přesto mluví jako dívka urozeného původu a nosí meč a dýku. Jenže - umí je používat? Jaime měl v úmyslu zjistit to ihned, jakmile se mu podaří zbavit se pout. Nechali mu železné okovy na zápěstích a odpovídající pár kolem kotníků, pospojované dlouhými těžkými řetězy asi stopu dlouhými. „Jako byste si mysleli, že moje slovo Lannistera nestačí," žertoval, když ho spoutávali. Tehdy však byl nezřízeně opilý, a to díky Catelyn Stark. Z jejich útěku z Řekotočí si vybavoval jen útržky. Vzpomínal si na nějaké potíže s žalářníkem, jenže ta velká holka ho přemohla. Potom vystupovali po nekonečném schodišti, stále dokola a dokola. Nohy měl slabé jako tráva a dvakrát či třikrát klopýtl, dokud mu děvče nenabídlo rámě, aby se o ni opřel. V jednu chvíli ho zahalili do velkého cestovního pláště a strčili na dno lehkého člunu. Vzpomínal si, že naslouchal, jak lady Catelyn někomu přikazuje, aby zvedl padací mříž Vodní brány. „Posílám sera Cleose zpátky do Králova přístaviště s novými mírovými podmínkami pro královnu," prohlásila tónem, jenž nepřipouštěl žádné námitky.
Pak zřejmě usnul. Víno ho uspávalo a bylo tak příjemné natáhnout se, což byl přepych, který mu řetězy v cele nedovolovaly. Jaime se už dávno naučil zdřímnout si v sedle během pochodu. Tohle nebylo o nic obtížnější. Tyrion se uřehtá k smrti, až se dozví, že jsem prospal vlastní útěk. Nyní ale byl vzhůru a pouta ho značně znervózňovala. „Moje paní," zvolal, „kdybys mne zbavila těch okovů, pomohl bych ti veslovat."
Znovu se na něj zamračila, tváří plnou koňských zubů a narůstajícího podezření. „Jen si svoje řetězy ponech, Králokate."
„Ty si myslíš, že dokážeš veslovat celou cestu až do Králova přístaviště, děvče?"
„Budeš mi říkat Brienne. Ne děvče."
„Já se Jmenuju ser Jaime. Ne Králokat."
„Popíráš snad, že jsi zabil krále?"
„Ne. A ty popíráš své pohlaví? Jestli ano, tak si rozšněruj kalhoty a ukaž mi ho." Obdařil ji nevinným úsměvem. „Požádal bych tě, aby sis rozevřela živůtek, ale z toho pohledu bych toho moc nepoznal."

Ser Cleos se na něho zamračil. „Nezapomeň na svoje vychováni, bratranče.“
V tomhle že protéká krev Lannisterů? Cleos byl synem jeho tety Genny a toho tupohlavého Emmona Freye, který žil v hrůze z lorda Tywina Lannistera ode dne, kdy se oženil s jeho sestrou. Když se lord Walder Frey zapojil s Dvojčaty do války na straně Řekotočí, ser Emmon se rozhodl být loajální raději rodu své sestry než otci. Casterlyova skála dostala z toho jejich přemnoženého vrhu to nejhorší, co mohla, přemítal Jaime. Ser Cleos vypadal jako lasička, bojoval jako husa a měl odvahu obzvlášť statečné ovce. Lady Stark mu slíbila, že ho propustí, pokud doručí její vzkaz Tyrionovi, a ser Cleos ve vší vážnosti přisahal, že to udělá.
Všichni tam v cele odříkali svůj díl přísah, Jaime především. Byla to cena lady Catelyn za jeho propuštění. Přiložila mu hrot meče té velké holky k srdci a řekla: „Přísáhej, že už nikdy nepozvedneš zbraň proti Starkovi nebo Tullyovi. přísahej, že přiměješ svého bratra, aby dostál svému slovu a vrátil mi moje dcery, živé a zdravé. přísahej na svou rytířskou čest Lannistera, na svou čest bratra Královské gardy. přísahej na život své sestry, svého otce a svého syna, při bozích starých a nových, a já tě pošlu zpátky k tvé sestře. Odmítni a budu se kochat pohledem na tvou krev.“
Vzpomněl si na to, jak ho ocel bodla přes cáry oděvu, když otočila hrotem meče.
Říkám si: co by asi nejvyšší septon prohlásil o posvátnosti přísah pronášených, když je člověk k smrti opilý, přikovaný ke zdi, a navíc má k srdci přitisknutý meč? Ne že by si Jaime lámal hlavu kvůli falešným přísahám nebo snad kvůli bohům, jimž podle svého tvrzení sloužil. Vzpomněl si na vědro, které lady Catelyn odkopla přes jeho celu. Divná žena, když svěří své dcery muži, jehož čest má podle ní cenu výkalů. Ačkoli jemu důvěřovala tak málo, jak se jen odvažovala. Ona vkládá svou víru v Tyriona, ne ve mě. „Možná koneckonců není zas tak hloupá,“ pronesl nahlas.
Jeho dozorkyně si to vyložila špatně. „Nejsem hloupá. A nejsem ani hluchá.“
Byl na ni hodný; urážet tuhle holku by bylo tak snadné, že by to pro něj nebyla žádná zábava. „Já mluvím sám se sebou, ne s tebou. Jde o zvyk, kterému člověk snadno podlehne, tráví-li dlouhé dny o samotě v cele.“
Zamračila se na něho, vystrčila vesla dopředu, stáhla je dozadu, pak zase dopředu, a mlčela přitom.
Má stejně výřečný jazyk, jako je pohledná ve tváři. „Podle tvého způsobu mluvy soudím, že jsi urozeného původu.“
„Můj otec je Selwyn z Tarthu, z milosti bohů pán Večeropádu.“ Dokonce i to řekla nabručeně.
„Tarth,“ řekl Jaime. „Strašidelná velká skála v Úzkém moři, jak si vzpomínám. Večeropád přísahal věrnost Bouřlivému končí. Jak je možné, že sloužíš Robbovi ze Zimohradu?“
„Já sloužím lady Catelyn. A ta mi poručila, abych tě v bezpečí dopravila k tvému bratru Tyrionovi v Králově přístavišti, ne abych si s tebou vyměňovala řečí. Buď prosím zticha.“
„Já už mám mlčení po krk, ženo.“
„Pak si tedy rozmlouvej se serem Cleosem. Já nemám pro zrůdy slov.“
„Copak tady jsou nějaké zrůdy?“ zahulákal Jaime. „Schovávají se snad pod vodou? V tom hustém vrbovém houští? Co si proti nim počnu bez svého meče?“
„Muž, který zneuctí svou vlastní sestru, zavraždí svého krále a shodí z věže nevinné dítě, si jiného jména nezasluhuje.”
Nevinné? Ten proklatý kluk nás špehoval. Jediné, co Jaime chtěl, byla hodina strávená o samotě s Cersei. Cesta na sever byla jediným úmorným utrpením; vidět ji každý den a nemoci se jí dotknout, vědět, že se Robert každou noc dopotácí opilý do jejího lože v tom velkém skřípajícím kolovém domě. Tyrion se snažil ze všech sil udržet ho v dobrém rozpoložení, jenže to nestačilo. „O Cersei se budeš vyjadřovat zdvořile, děvče,“ varoval jí.
„Jmenuju se Brienne, ne děvče.“
„Copak záleží na tom, jak ti říká zrůda?“
„Jmenuju se Brienne,“ opakovala umíněně jako lovecký pes.
„Lady Brienne?“ Zatvářila se při tom oslovení tak kysele, že Jaime vycítil její slabinu. „Nebo by se ti víc zamlouvalo ser Brienne?“ Dal se do smíchu. „Obávám se, že ne. Můžeš dát krávě čabraku, pektorál a šafron a celou ji zahalit do hedvábí, ale to neznamená, že na ní můžeš jet do bitvy.“
„Bratranče Jaime, prosím, neměl bys mluvit tak nezdvořile.“ Ser Cleos měl pod pláštěm oblečenou suknici rozdělenou na čtvrtě, ozdobenou dvěma věžemi rodu Freyů a zlatým lvem Lannisterů. „Máme před sebou dlouhou cestu a neměli bychom se mezi sebou škorpit.”
„Když se já škorpím, dělám to mečem, bratranče. Jen jsem hovořil s dámou. Pověz mi, děvče, to jsou všechny ženy na Tarthu tak milé jako ty? Pokud ano, lituji tamní muže. Možná na té své bezútěšné hoře na moři ani nevědí, jak opravdové ženy vypadají.“
„Tarth je krásný,“ zabručelo děvče mezi záběry vesel. „Říká se mu Safírový ostrov. A teď už mlč, zrůdo, pokud nemáš v úmyslu donutit mě, abych ti nasadila roubík.“
„A navíc je pěkně hrubá, co, bratranče?“ obrátil se Jaime k seru Cleosovi. „Ačkoli má v páteři ocel, to musím uznat. Málo mužů by se odvážilo nazvat mě do tváře zrůdou.“ Třebaže nepochybuji o tom, že za zády mne častují nadávkami až příliš svobodně.
Ser Cleos si nervózně odkašlal. „Lady Brienne nepochybně slyšela ty lži od Catelyn Stark. Starkové nemohou doufat, že tě porazí meči, pane, a tak nyní válčí jedovatými slovy.“
Oni mě porazili meči, ty bezbradý kreténe. Jaime se vědoucně usmál. Lidé vyčtou z vědoucího úsměvu všechny možné věci, když je necháte. Je jeho bratranec Cleos opravdu tak pitomý, nebo se mu jen snaží zavděčit? Kohopak to tu máme, poctivou skopovou hlavu, či malého patolízala?
Ser Cleos blaženě brebentil dál. „Jakýkoli člověk, který věří, že by bratr Královské gardy ublížil dítěti, nezná význam slova čest.“
Patolízal. Měl-li být upřímný, Jaime tehdy nakonec litoval, že shodil Brandona Starka z okna věže. Když ten kluk pak odmítal umřít, Cersei ho nepřestávala plísnit. „Bylo mu sedm, Jaime,“ spílala mu. „I kdyby pochopil, co viděl, dokázali bychom ho vystrašit tak, že by o tom navždy pomlčel.“

„Já si nemyslel, že bys chtěla -“
„Ty nikdy nemyslíš. Kdyby se ten kluk teď probral a řekl svému otci, co se stalo -“
„Kdyby, kdyby, kdyby.“ Přitáhl ji k sobě do klína. „Když se probere, řekneme, že se mu to jen zdálo, nazveme ho lhářem, a kdyby mělo dojít k nejhoršímu, zabiju Neda Starka.“
„A co myslíš, že pak udělá Robert?“
„Ať si Robert dělá, co chce. Klidně s ním půjdu do války, nebude-li zbytí. Do války o Cerseinu kundičku, tak tomu budou říkat zpěváci a veršotepci.“
„Jaime, nech mě být!“ rozčilovala se a snažila se vstát.
On ji místo toho políbil. Chvíli odolávala, ale pak se její ústa rozevřela pro jeho. Vzpomněl si na chuť vína a hřebíčku na jejím jazyku. Zachvěla se v jeho objetí. Zajel rukou k jejímu živůtku a škubnutím rozevřel hedvábí, až se jí vyhrnula ven ňadra... Na nějaký čas na Starkova chlapce oba zapomněli.
Vzpomněla si na něj posléze Cersei a najala toho muže, o kterém mluvila lady Catelyn a který měl zajistit, aby se chlapec už nikdy neprohrál? Kdyby ho chtěla mít mrtvého, poslala by za ním mne. Navíc vybrat vykonavatele, který není schopen řádně provést úkladnou vraždu, to se k ní jaksi nehodí.
Daleko před nimi se na větrem čeřené hladině řeky zamihotalo vycházející slunce. Jižní břeh byl z červeného jílu, hladký jako vyjetá cesta. Menší proudy se vlévaly do většího a k břehům lnuly tlející kmeny potopených stromů. Severní břeh byl divočejší. Do výše dvaceti stop nad jejich hlavami čněly rozeklané skalní výběžky korunované porosty buků, dubů a kaštanů. Jaime si všiml pozorovatelny ve výšinách před nimi, zvětšující se s každým záběrem vesel. Dlouho předtím než byli u ní, poznal, že tam stojí opuštěná. Její větrem ošlehané kamenné stěny byly porostlé popínavými růžemi.
Když se obrátil vítr, ser Cleos pomohl statnému děvčeti vykasat plachtu, tuhý trojúhelník z červeně a modře pruhovaného plátna. Barvy Tullyů, které jim nepochybně způsobí problémy, pokud se na řece střetnou s lannisterskými vojáky, ale byla to jediná plachta, kterou měli. Brienne se chopila kormidla. Jaime, provázen řinčením řetězů, se šel vymočit na závětrnou stranu člunu. Brzy již pluli větší rychlosti, s větrem i proudem příznivě ovlivňujícími jejich plavbu. „Ušetřili bychom si dalekou cestu, kdybys mne odvezla k mému otci místo k mému bratrovi,“ poznamenal.
„Dcery lady Catelyn jsou v Králově přístavišti. Já se vrátím s děvčaty, nebo se vůbec nevrátím.“
Jaime se otočil k seru Cleosovi. „Bratranče, půjč mi svou dýku.“
„Ne.“ Žena ztuhla. „Nedovolím, abys měl zbraň.“ Její hlas byl neúprosný jako kámen.
Ona se mě bojí, dokonce i když jsem v železech. „Cleosi, zdá se, že tě musím požádat, abys mě oholil. Vousy mi nech, ale ohol mi vlasy.“
„Ty chceš, abych tě oholil dohola?“ podivil se Cleos Frey.
„Říše zná Jaimeho Lannistera jako bezvousého rytíře s dlouhými zlatými vlasy. Holohlavý muž se špinavým vousem možná neupoutá ničí pozornost. Budu raději, když mě nepoznají, dokud jsem v okovech.“
Dýka nebyla tak ostrá, jak by měla být. Cleos odhodlaně odsekával chomáče, prořezával si a protrhával cestu přes jejich zacuchanou houštinu a odhazoval vlasy přes bok člunu. Zlaté kadeře pluly po vodní hladině a pozvolna mizely za lodí. Když jejich spletence zmizely, objevila se veš lezoucí mu dolů po krku. Jaime ji chytil a rozmáčkl proti nehtu na palci. Ser Cleos mu z lebky sebral další a naházel je do vody. Jaime si smočil hlavu a přiměl sera Cleose nabrousit ostří své dýky, načež mu dovolil seškrábat z hlavy poslední palec žlutého strniště. Když byl hotov s vlasy, upravil mu taky vous.
Od vodní hladiny se odrážel muž, kterého neznal. Nejenže byl holohlavý, ale vypadal, jako by byl v žaláři zestárl o pět let; obličej měl hubenější, s kruhy pod očima a vráskami, na které si nevzpomínal. Takhle se Cersei moc nepodobám. Nebude se jí to líbit.
Než přišlo poledne, ser Cleos usnul. Zvuky jeho chrápání zněly jako pářící se kachny. Jaime se natáhl a pozoroval svět plynoucí kolem; po temné cele pro něj bylo každé skalisko a strom zázrakem.
Cestou viděli několik jednomístných dřevěných chatrčí, dřepících na vysokých kůlech, které jim dodávaly vzhledu jeřábů. Po lidech, kteří tam žili, nebylo nikde ani památky. Nad hlavami jim přelétal! ptáci nebo pokřikovali ze stromů podél břehu a Jaime zahlédl stříbřitou rybu, která se vymrštila nad hladinu. Pstruh Tullyů, pomyslel si, to je špatné znamení, dokud ovšem neuviděl něco mnohem horšího - ukázalo se, že jedna z plovoucích klád, které míjeli, je ve skutečnosti mrtvý člověk, bez krve a celý nafouklý. Plášť, který se mu zamotal do kořenů padlého stromu, měl nepopiratelně barvu lannisterské červeni. Říkal si, zda mrtvola patřila někomu, koho znal.
Vidlice Trojzubce byly nejsnadnější cestou, jak po říčních krajinách přepravovat zboží či osoby. V mírových časech by tu potkávali rybáře v jejich člunech, obilné bárky odstrkované bidly dolů po proudu, kupce nabízející ze svých plovoucích krámků na prodej jehly a štůčky plátna, možná dokonce vesele pomalovaný člun s herci, s plachtami pruhovanými v polovině stovky barev, plovoucí vzhůru po řece od vesnice k vesnici a od hradu k hradu.
Jenže válka to všechno vzala. Pluli kolem vesnic, ale neviděli v nich ani živáčka. Ze stromu visící prázdná síť, posekaná a potrhaná, byla jedinou památkou na rybáře. Mladá dívka napájející u řeky svého koně odcválala pryč, sotva spatřila jejich plachtu. O něco později míjeli tucet rolníků okopávajících pole pod skořepinou vypálené věže. Muži se na ně zadívali otupělýma očima a vrátili se ke své práci, ihned jak usoudili, že člun pro ně nepředstavuje žádnou hrozbu.
Červený bodec byl široký a pomalý, meandrovitá řeka plná zátočin a ohybů posetá malými zalesněnými ostrůvky a hojně se dusící mělčinami a kořeny, které číhaly pod hladinou. Zdálo se však, že Brienne má bystré oko pro nebezpečí-vždycky nějak našla cestu mezi nimi. Když ji Jaime pochválil, jak dobře zná řeku, změřila si ho podezřívavým pohledem a řekla: „Já tu řeku neznám. Tarth je ostrov. Ovládat vesla a plachty jsem se naučila ještě předtím, než jsem zvládla jízdu na koni.“
Ser Cleos se posadil a promnul si očí. „Bohové, jak mě bolí ruce. Doufám, že ten vítr ještě nějakou chvíli potrvá.“
Začichal ve vzduchu. „Cítím déšť.“

Jaime by pořádný liják jen uvítal. Žaláře v Řekotočí nebyly zrovna nejčistším místem v Sedmi královstvích. Určitě páchne hůř než přezrálý sýr.
Cleos přimhouřil oči dolů po proudu. „Kouř.“
Jejich směrem se vinul tenký šedivý prst dýmu. Stoupal z jižního břehu vysoko k obloze, kroutil se a svíjel ve větru. Dole pod ním rozlišil Jaime doutnající ruiny velké budovy a vysoký dub plný mrtvých žen.
Vrány na mrtvolách sotva začaly hodovat. Tenké provazy se zařezávaly hluboko do měkkého masa jejich krků, a když zafoukal vítr, otáčely se na stromě a houpaly. „Tohle nebyl rytířský čin,“ poznamenala Brienne, když připluli dostatečně blízko, aby je viděli zřetelně. „Žádný opravdový rytíř by se nesnížil k tak mrzké řezničině.“
„Opravdoví rytíři vidí hůř pokaždé, když vyjíždějí do války, děvče,“ řekl Jaime. „A ano, taky dělají stále horší věcí.“
Brienne stočila kormidlo ke břehu. „Nenechám tam ty nevinné chuděry, aby byly žrádlem pro vrány.“
„Jak bezcitné děvče. Vrány přece taky potřebují žrát. Zůstaň na řece a nech mrtvé na pokoji, ženo.“
Přistáli o kus dál proti proudu, kde se nad vodu skláněly větve rozložitého dubu. Zatímco Brienne skasávala plachtu, Jaime vylezl z člunu, nemotorný ve svých řetězech. Voda Červeného bodec mu vtekla do bot a promáčela cáry jeho kalhot. Se smíchem klesl na kolena a strčil hlavu pod vodu. Když ji po chvíli vyndal, voda z ní jen crčela. Ruce měl až dosud pokryté nánosem špíny, a když si je teď vydrhnul dočista v proudu, připadaly mu hubenější a bledší, než si vzpomínal. I nohy měl ztuhlé a nejisté, když se na ně postavil. Hnil jsem v tom proklatém žaláři Hostera Tullyho příliš dlouho.
Brienne a Cleos vytáhli člun na břeh. Mrtvoly visely nad jejich hlavami, zrající ve smrti jako odporné ovoce. „Někdo z nás je bude muset odříznout,“ řeklo děvče.
„Já tam vylezu,“ nabídl se Jaime, který se s řinčením brodil na břeh. „Stačí, když mi sundáš řetězy.“
Děvče hledělo vzhůru na mrtvé ženy. Jaime se přišoural blíž neohrabanými krůčky, což byl jediný způsob, který mu stopu dlouhý řetěz mezi kotníky dovoloval. Když spatřil neuměle napsaný nápis visící na krku nejvyšší z mrtvol, dal se do smíchu. „Léhají se lvy,“ četl. „Ach, ano, ženo, tohle nebyl rytířský čin... jenže ho spáchala tvoje strana, ne moje. Říkám si, kdo to asi byl, tyhle ubohé ženy?“
„Hospodské děvky,“ odpověděl ser Cleos Frey. „Vzpomínám si, že tu stával hostinec. Někteří z mužů mého doprovodu s nimi strávili noc, když jsme se posledně vraceli do Řekotočí.“ Z budovy nezůstalo nic kromě kamenných základů a změti pokřivených trámů, ohořelých dočerna. Z popela stále stoupal kouř.
Jaime přenechal nevěstince a děvky svému bratrovi Tyrionovi; Cersei byla jedinou ženou, po které kdy toužil. „Zdá se, že ty dívky obšťastňovaly některé z vojáků mého otce. Možná je obsloužily jídlem a pitím. Polibkem a holbou piva si vysloužily chomout zrádkyň.“ Vzhlédl a podíval se dolů po řece, aby si byl jistý, že jsou tam samí. „Tohle je území Brackenů. Sám lord Jonos možná nařídil, aby je zabílí. Můj otec vypálil jeho hrad, a tak mám obavy, že nás nemá příliš v lásce.“
„Možná je to práce Marqa Pipera,“ opáčil ser Cleos. „Nebo toho postrachu lesa Berika Dondarriona, třebaže o tom jsem slyšel, že zabíjí jen vojáky. Nebo snad skupiny seveřanů Roosea Boltona?“
„Boltona porazil můj otec na Zeleném bodci.“
„Jenže ho nerozdrtil,“ namítl ser Cleos. „Bolton se vrátil na jih, když lord Tywin vytáhl proti brodům. V Řekotočí se povídalo, že sebral Harrenov seru Amorymu Lorchovi.”
Jaimemu se takové řeči pranic nelíbily. „Brienne,“ řekl, dopřávaje jí pro jednou zdvořilost jejího jména, v naději, že ho možná vyslechne, „pokud lord Bolton drží Harrenov, pravděpodobně hlídají jak Trojzubec, tak královskou cestu.“
Zdálo se mu, že v jejích velkých modrých očích zahlédl stín nejistoty. „Jsi pod mou ochranou. To by nejdřív museli zabít mě.“
„Myslím, že by to pro ně nebyl velký problém.“
„Jsem stejně dobrý bojovník jako ty,“ řekla dotčeně. „Byla jsem jedním z vybraných sedmi krále Renlyho. Svýma vlastníma rukama mi položil přes ramena pruhovaný plášť své Duhové gardy.“
„Duhové gardy? A to v ní bylo šest dalších děvčat? Jakýsi zpěvák kdysi tvrdil, že všechny panny jsou v hedvábí krásné, jenže to asi nikdy nepotkal tebe, viď?“
Žena zrudla. „Musíme vykopat hroby.“ Šla vylézt na strom.
Dolní větve byly natolik silné, že na nich mohla stát, jakmile se dostala vzhůru po kmeni. Kráčela mezi listovím, dýku v ruce, a odřezávala mrtvoly. Kolem padajících těl se rojily mouchy a s každou mrtvolou, která dopadla na zem, se zvedal stále horší puch. „Tolik práce kvůli nějakým děvkám,“ stěžoval si ser Cleos. „Čím asi budeme kopat? Nemáme ryče a svým mečem nic nezmohu, já přece -“
Brienne vykřikla. Dolů seskočila, místo aby slezla. „Ke člunu. Rychle. Viděla jsem plachtu.“
Pospíchali, jak nejvíce mohli, ale Jaime v řetězech utíkat nemohl a jeho bratranec ho nakonec musel zpátky do člunu vytáhnout. Brienne se odstrčila veslem a spěšně vykasala plachtu. „Sere Cleosi, budu potřebovat, abys taky vesloval.“
Udělal, co mu řekla. Lehký člun začal rychle prořezávat vodu; proud, vítr a vesla, to vše pracovalo v jejich prospěch. Jaime tam seděl v řetězech, mhouřil oči vzhůru po proudu. Viditelný byl zatím jen vršek plachty. Jak se Červený bodec stáčel, vypadalo to, jako by loď byla za poli a pohybovala se severním směrem za zástěnou stromů, zatímco oni pluli k jihu, jenže Jaime věděl, že to je pouhý klam. Zvedl obě ruce k očím, aby si je zastínil. „Blátivě červená a vodově modrá,“ oznámil.
Briennina velká ústa se bezhlesně pohybovala, dodávala jí vzhledu krávy přežvykující svůj žvanec. „Rychleji, pane.“
Hostinec brzy zmizel v dáli za nimi a ztratili také výhled na vršek plachty, třebaže to nic neznamenalo. Jakmile se pronásledovatelé přehoupnou ohybem, uvidí je znovu. „Můžeme jen doufat, že se ušlechtilí Tullyové zastaví, aby pohřbili ty mrtvé děvky.“ Vyhlídka na to, že by se měl vrátit do své cely, se Jaimemu vůbec nezamlouvala. Tyrion by teď možná vymyslel něco chytrého, jenže jediné, co napadá mě, je jít na ně s mečem.

Po většinu další hodiny hráli s pronásledovateli hru na schovávanou, proplétali se podél ohybů a malých zalesněných ostrůvků. Právě když začínali doufat, že je možná setřásli, znovu spatřili vzdálenou plachtu. Ser Cleos přestal veslovat. „Ať je seberou Jiní.“ Otřel si pot z čela.
„Vesluj!“ okřikla ho Brienne.
„Pronásleduje nás říční galéra,“ oznámil Jaime, poté co ji chvíli pozoroval. Zdálo se, jako by se s každým záběrem vesel zvětšovala. „Devět vesel na každé straně, což znamená osmnáct mužů. Víc, pokud tam mají stejné množství zbrojnošů jako veslařů. A mají větší plachtu než my. Neunikneme jim.“
Ser Cleos u svých vesel ztuhl. „Osmnáct říkáš?“
„Šest na každého z nás. Sám bych jich zvládl osm, jenže ta pouta mi trochu překážejí.“ Jaime zvedl zápěstí. „Pokud by ovšem lady Brienne nebyla tak laskavá a nesundala mi je.“
Ignorovala ho, vkládala všechnu sílu do veslování.
„Máme před nimi náskok polovinu noci,“ pokračoval Jaime. „Určitě veslují už od svítání, nechávají odpočívat na střídačku dvě vesla. Budou vyčerpaní. To jen teď jim pohled na naši plachtu poskytl nový příliv sil, ale ten dlouho nepotrvá. Měli bychom být schopni jich hodně pozabíjet.“
Ser Cleos zalapal po dechu. „Jenomže... je jich osmnáct“
„Přinejmenším. Spíš dvacet či pětadvacet.“
Jeho bratranec zasténal. „Přece nemůžeme doufat, že se nám podaří porazit jich osmnáct.“
„Copak já řekl, že se nám to podaří? Tím nejlepším, v co můžeme doufat, je smrt s mečem v ruce.“ Říkal to zcela nevzrušeně. Jaime Lannister se nikdy nebál smrti.
Brienne přestala veslovat Pot jí přilepil na čelo prameny vlasů světlých jako len a její soustředěná grimasa jí dodávala ještě prostoduššího vzhledu než obvykle. „Jsi pod mou ochranou,“ řekla hlasem natolik zastřeným hněvem a úsilím, že zněl spíš jako zachroptění.
Musel se nad takovým zápalem usmát. Je to Ohař s cecky, pomyslel si. Nebo by spíš byla, kdyby měla nějaké cecky, o kterých by se dalo mluvit. „V tom případě mě chraň, děvče. Nebo mi sundej pouta, abych se mohl bránit sám.“
Galéra uháněla po řece jako velká dřevěná vážka. Voda kolem ní pěnila doběla pod rychlými záběry vesel. Viditelně snižovala jejich náskok. Již bylo vidět muže na její palubě. V rukou se jim blyštěl kov a Jaime uviděl taky luky. Lučištníci. Lučištníky nenáviděl.
Na přídi přibližující se galéry stál podsaditý muž s holou hlavou, huňatým šedivým obočím a zavalitýma rukama. Přes kroužkovou zbroj měl oblečenu poskvrněnou bílou suknici se smuteční vrbou vyšitou na ní světle zeleně, ale plášť měl připevněný kolem ramen sponou ve tvaru stříbrného pstruha. Kapitán stráží z Řekotočí. V době svého mládí byl ser Robin Ryger pozoruhodně dobrým bojovníkem, ale jeho mládí dávno minulo; byl stejného věku jako Hoster Tully a zestárl se svým pánem.
Když byla plavidla na padesát yardů od sebe, Jaime si stočil dlaně do tvary kornoutu kolem úst a vykřikl na ně přes vodu: „Přišel jsi mi popřát šťastnou cestu, sere Robine?“
„Přišel jsem tě odvézt zpátky, Králokate,“ zaburácel ser Robin Ryger. „Jak je možné, žes přišel o svoje zlaté vlasy?“
„Doufám, že oslepím nepřátele leskem své holé hlavy. Na tebe to docela zabralo.“ Ser Robin nepovažoval jeho poznámku za vtipnou. Vzdálenost mezi člunem a galérou se scvrkla na čtyřicet yardů. „Vyhoďte vesla a svoje zbraně do řeky a nikomu se nic nestane.“
Ser Cleos se otočil. „Jaime, řekni mu přece, že nás propustila sama lady Catelyn... jde o poctivou výměnu zajatců...“
Jaime mu to řekl, jako by to mělo být k něčemu dobré. „Catelyn Stark v Řekotočí nevládne,“ vykřikl na ně ser Robin v odpověď. Čtyři lučištníci zaujali pozice z obou jeho stran, dva vestoje, dva vkleče. „Hoďte svoje meče do vody.“
„Já žádný meč nemám,“ namítl, „ale kdybych ho měl, zabodl bych ti ho do břicha a těm čtyřem zbabělcům s luky bych odřízl koule.“
Odpovědí mu byla salva šípů. Jeden se zabodl do stěžně, dva protrhly plachtu a čtvrtý jen o vlásek minul Jaimeho chodidlo.
Před nimi se lámala další z širokých zátočin Červeného bodce. Brienne šikovně zajela s člunem do ohybu. Ráhno se při otočce zhouplo, plachta zapraskala, když se napjala ve větru. Před nimi seděl uprostřed proudu velký ostrov. Hlavní proud plynul z jeho pravé strany a po levé straně teklo mezi ostrovem a vysokými útesy na severním břehu užší vedlejší rameno. Brienne pohnula pákou kormidla, plachta se zavlnila ve větru a člun prořízl hladinu směrem doleva.
Jaime pozoroval Brienniny oči. Pěkné oči, pomyslel si a klidné. Věděl jak číst v lidských očích, uměl v nich rozpoznat strach. Ona je odhodlaná, ne zoufalá.
O třicet yardů za nimi vplula do ohybu galéra. „Sere Cleosi, chop se kormidla,“ nařídilo děvče. „Králokate, vezmi si veslo a odstrkuj nás od skalisek.“
„Jak moje paní poroučí.“ Bylo to veslo, ne meč, ale i lopatka vesla může rozbít člověku obličej, pokud se jím pořádně máchne, a rukojeť lze použít k odražení meče.
Ser Cleos strčil veslo Jaimemu do ruky a přelezl na záď. Minuli čelo ostrova a zabočili ostře dolů po vedlejším rameni. Člun se prudce naklonil, vystříkl sprška vody proti tváři skaliska. Ostrov byl hustě zalesněný změtí vrb, dubů a vysokých borovic, které vrhaly temné stíny přes plynoucí vodu, maskovaly kořeny a zetlelé kmeny potopených stromů. Po jejich levici se zvedal holý skalnatý útes, u jehož úpatí voda bíle pěnila kolem podemletých balvanů a změti kusů skalisek odpadlých z tváře útesu. Přejeli ze slunečního svitu do stínu, schovaní před očima mužů na galéře mezi zelenou stěnou stromů a šedohnědým skaliskem. Pár chvil odpočinku od šípů, pomyslel si Jaime vděčně a odstrčil je od napolo potopeného balvanu.
Člun se zhoupl. Uslyšel tiché šplouchnutí, a když se otočil, Brienne byla pryč. O okamžik později ji spatřil znovu, jak se vytahuje z vody u úpatí skaliska. Přebrodila mělkou tůň, přelezla několik kamenů a začala šplhat. Ser Cleos na to valil

oči a ústa měl otevřená. Blázen, pomyslel si Jaime. „Ignoruj tu holku," štěkl na svého bratrance. „Kormidluj."
Uviděli plachtu pohybující se za stromy. Říční galéra se objevila v celé své nádheře na začátku vedlejšího ramene, pětadvacet yardů od nich. Její příď se prudce zhoupla, když do něj přejížděla z hlavního proudu, a do vzduchu se vzneslo půl tuctu šípů, ale všechny letěly o kus stranou. Pohyb obou plavidel působil lučištníkům problémy, ale Jaime věděl, že brzy pochopí jak se s tím vypořádat. Brienne byla napůl cesty vzhůru po tváři skaliska, vytahovala se po něm od úchytu k úchytu. Ryger ji určitě uvidí, a jakmile se tak stane, nařídí svým lučištníkům, aby ji sestřelili. Jaime se rozhodí, že se přesvědčí, zda pýcha přiměje starého muže zachovat se pošetile. „Sere Robině," vykřikl, „poslouchej mě chvílí."
Ser Robin zvedl ruku a jeho lučištníci sklonili své luky. „Řekni, co chceš říct, Králokata, ale řekni to rychle."
Člun se přehoupl kolem shluku rozpukaných balvanů a Jaime vykřikl: „Vím o lepším způsobu jak tohle vyřešit - o souboji muže proti muži. Ty a já."
„Já se nenarodil dnešního rána, Lannistere."
„Ne, ale mohl bys dnešního odpoledne zemřít." Jaime zvedl ruce, aby všichni viděli jeho pouta. „Bojoval bych v okovech. Čeho by ses mohl obávat?"
„Tebe určitě ne, pane. Kdyby to bylo na mně, nic by se mi nezamlouvalo víc než zabít tě, ale dostal jsem příkaz přivézt tě zpátky, pokud možno živého. Lučištníci." Vydal jim pokyn. „Založit. Natáhnout. Vystře-"
Vzdálenost nepřesahovala dvacet yardů. Lučištníci je mohli stěží minout, ale sotva natáhli tětivy svých luků, začal se kolem nich sypat déšť oblázků. Malé kamínky rachotily o palubu jejich lodi, odrážely se od jejich přileb a žbluňkaly do vody z obou strany přídě. Ti, kteří měli dost rozumu, že pochopili, co se děje, zvedli oči právě včas, aby spatřili, jak se z vrcholku útesu uvolnil balvan velikosti krávy. Převalil se ve vzduchu, odrazil se od tváře skaliska, rozlomil se vpůli a zřítil se dolů. Větší kus kamene přelomil stěžeň, prorval plachtu, vymrštil dva lučištníky do řeky a rozdrtil nohu veslaři, který se sklonil nad svým veslem. Rychlost, se kterou se galéra začala plnit vodou, naznačovala, že menší kus propadl jejím trupem. Od útesu se odrážely výkřiky veslařů, zatímco lučištníci sebou divoce plácali ve vodě. Ze způsobu, jakým cákali kolem sebe, bylo patrné, že žádný z mužů neumí plavat. Jaime se dal do smíchu.
Než vypluli z vedlejšího ramene, galéra se potápěla mezi jeho tůněmi, víry a kořeny a Jaime Lannister blahořečil bohům za to, jak k nim byli dobří. Sera Robina a jeho třikrát proklaté lučištníky čeká dlouhá mokrá cesta zpátky do Řekotočí, a navíc se zbavil té velké prostoduché holky. Nemohl jsem si to naplánovat lépe. Jakmile se dostanu z želez...
Ser Cleos vykřikl. Když Jaime vzhlédl, uviděl Brienne pohybující se po vrcholu útesu o hodně daleko před nimi. Nadběhla si přes úzký prst země, zatímco oni proplouvali ohybem v řece. Vrhla se ze skaliska, a když se svinula k ponoru pod vodu, vypadala téměř půvabně. Bylo by nešlechetné doufat, že si rozbije hlavu o kámen. Ser Cleos stočil člun jejím směrem. Jaime naštěstí stále třímal v rukou veslo. Jedno pořádné máchnutí, až sem připlave, a budu od ní mít navždycky pokoj.
Místo toho zjistil, že k ní natahuje veslo přes vodu. Brienne je uchopila a Jaime ji přitáhl. Když jí pomáhal do člunu, voda jí crčela z vlasů, odkapávala z mokrého oblečení a stékala se do jezírka na dně člunu. Mokrá je ještě ošklivější. Kdo by si byl pomyslel, že je to vůbec možné? „Jsi proklaté hloupé děvče," řekl jí. „Mohli jsme se plavit dál bez tebe. Zřejmě ode mě očekáváš, že ti poděkuju?"
„Já o tvoje díky nestojím, Králokate. Odpřísáhla jsem, že tě bezpečně dopravím do Králova přístaviště."
„A ty máš opravdu v úmyslu dodržet svou přísahu?" Jaime ji obdařil svým nejzářivějším úsměvem. „To jsem tedy zvědavý."

CATELYN

Ser Desmond Grell sloužil rodu Tullyů celý svůj život. Byl panošem, když se Catelyn narodila, rytířem, když se učila chodit, jezdit na koni a plavat, zbrojmistrem do dne, kdy ji provdali. Viděl, jak se z malé Cat lorda Hostera stala mladá žena, manželka velkého pána, matka krále. A teď je svědkem toho, jak jsem se stala taky zrádkyní.
Její bratr Edmure jmenoval sera Desmonda kastelánem Řekotočí, když odjel do bitvy, takže jemu nyní připadlo zabývat se jejím zločinem. Aby ulevil svým nepříjemným pocitům, vzal s sebou majordoma jejího otce, zatrpklého Utheryda Wayna. Oba muži stáli před ní a dívali se na ni; ser Desmond statný, rudolící a rozpačitý, Utherydes zasmušilý, vyzáblý, melancholický. Oba čekali, až ten druhý promluví. Odevzdali svoje životy do služeb mého otce a já se jim odplatila zostuzením, pomyslela si Catelyn vyčerpaně.
„Víme o tvých synech," spustil ser Desmond nakonec. „Mistr Vyman nám to řekl. Ubozí chlapci. Je to strašlivé. Strašlivé. A přesto..."
„Jsme s tebou ve tvém zármutku, moje paní," přidal se Utherydes Wayn. „Celé Řekotočí s tebou truchlí, ale..."
„Zřejmě jsi z té zprávy zešílela," skočil mu do řeči ser Desmond, „přepadlo tě šílenství ze smutku, mateřské šílenství, lidé to pochopí. Nevěděla jsi, co..."
„Věděla," opáčila Catelyn pevným hlasem. „Chápala jsem, co dělám, a věděla jsem, že je to zrádcovské počínání. Když mne nepotrestáte, lidé si budou myslet, že jsme se spolu spikli, abychom Jaimeho Lannistera osvobodili. Byl to můj vlastní skutek a jenom můj, a pouze já se z něj musím zodpovídat. Vsaďte mě do volných želez po Králokatovi a já je budu nosit s hrdostí, protože tak to musí být."
„Do želez?" Zdálo se, že to slovo ubohého sera Desmonda šokovalo. „Matku krále, vlastní dceru mého pána? Nemožné."

„Snad," ozval se majordomus Utherydes Wayn, „by moje paní souhlasila s tím, že bude prodlévat ve svých komnatách, dokud se ser Edmure nevrátí. Bude tam trávit čas o samotě a modlit se za svoje zavražděné syny."
„Ano," přitakal ser Desmond. „Ve věžní cele, to by šlo."
„Pokud mám být někde zavřená, pak ať je to v komnatách mého otce, abych ho utěšovala v jeho posledních dnech."
Ser Desmond chvíli přemýšlel. „Dobrá. Nebudeš postrádat pohodlí ani uctivé zacházení, ale bude ti odepřena svoboda volně se pohybovat po hradu. Můžeš chodit do septa, budeš-li chtít, ale jinak zůstaneš v komnatách lorda Hostera, dokud se lord Edmure nevrátí."
„Jak si přeješ." Dokud její otec žil, její bratr ještě nebyl lordem, avšak Catelyn starého muže neopravila. „Postav ke dveřím stráž, uznáš-li to za vhodné, ale dávám ti své slovo, že se nepokusím utéct."
Ser Desmond přikývl, očividně rád, že má tu nepříjemnou záležitost za sebou, ale smutnooký Utherydes Wayn zůstal ještě chvíli poté, co se kastelán vzdálil. „Dopustila ses závažného činu, moje paní, ale byl zcela zbytečný. Ser Desmond za nimi poslal sera Robina, aby přivedl Králokata zpátky... anebo, když se jim to nepodán, má přinést alespoň jeho hlavu."
Catelyn nic jiného ani neočekávala. Ať Válečník dá sílu ruce, ve které třímáš meč, Brienne, modlila se. Udělala všechno, co mohla; nezbývalo jí už nic než naděje.
Její věci přestěhovali do ložnice jejího otce, které vévodila velká postel s nebesy, na níž přišla na svět. Měla sloupky vyřezané do tvaru pstruhů vymrštěných z vody. Jejího otce přenesli a jeho lůžko postavili tak, aby stálo čelem k trojúhelníkovitému balkonu, na který se vcházelo z jeho soláru a odkud mohl pozorovat řeky, které vždycky tolik miloval.
Lord Hoster spal, když Catelyn vstoupila. Šla rovnou na balkon, kde zůstala stát s rukou položenou na balustrádě z drsného kamene. Za hradem se rychlý Rejdivý proud vléval do poklidného Červeného bodec a z balkonu bylo vidět daleko po proudu řeky. Jestli od východu připluje loď s pruhovanou plachtou, bude to vracející se ser Robin. V tuto chvíli byla hladina říčních vod prázdná. Poděkovala za to bohům a vrátila se dovnitř, aby se posadila ke svému otci. Nebyla schopná říct, zda její otec ví, že je tam s ním, nebo zda je mu její přítomnost milá, ale jí poskytovalo útěchu prodlévat vedle něho. Co bys asi řekl, kdybys věděl o mém zločinu, otče? říkala si. Udělal bys totéž, kdybychom byly, Lysa a já, v rukou nepřátel? Nebo bys mě také odsoudil a nazval to mateřským šílenstvím?
V místnosti byl cítit pach smrti; těžký, nasládlý a zkažený, ulpívající na všem kolem. Připomínal jí syny, které ztratila, jejího sladkého Brana a milovaného malého Rickona, zavražděné rukou Theona Greyjoye, který byl Nedovým svěřencem. Stále truchlila nad Nedem, vždycky nad ním bude truchlit, ale aby jí vzali i její děti... „Přijít o dítě je strašlivě kruté," zašeptala tiše, spíš pro sebe než ke svému otci.
Lord Hoster otevřel oči. „Silenko," zachroptěl hlasem zastřeným bolestí.
Nepoznává mě. Catelyn si již zvykla, že ji považuje za její matku nebo sestru Lysu, ale jméno Silenka od něj slyšela poprvé. „To jsem já, Catelyn," řekla. „Cat, otče."
„Promiň mí... krev... ach, prosím... Silenko."
Že by v otcově životě existovala ještě jiná žena? Nějaká vesnická dívka, kterou poznal jako mladý jinoch? Že by po matčině smrti nalézal útěchu v náručí nějaké služebné? Byla to podivná myšlenka, znepokojivá. Najednou měla pocit, jako by svého otce vůbec neznala. „Kdo je to Silenka, můj pane? Chceš, abych pro ni poslala, otče? Kde tu ženu najdu? Žije ještě?"
Lord Hoster zasténal. „Mrtvé." Jeho ruka zašmátrala po její. „Budeš mít jiné... sladké děti, a urozené krve."
„Jiné?" pomyslela si Catelyn. Copak zapomněl, že Ned už nežije? Mluví pořád k té Silence, nebo jsem to teď já, či Lysa, nebo matka?
Když zakašlal, vyšel z něj krvavý hlen. Sevřel jí prsty. „... buď dobrá manželka a bohové ti požehnají... narodí se ti synové... urození synové... aááách." Náhlá křečovitá bolest vedla k tomu, že dlaň lorda Hostera se pevně sevřela kolem její. Zaťal jí nehty do ruky a vydal přidušený výkřik.
Rychle přispěchal mistr Vyman, aby namíchal další dávku makového mléka a pomohl ji vpravit do svého pána. Lord Hoster brzy znovu upadl do hlubokého spánku.
„Ptal se na nějakou ženu," řekla Cat. „Na Silenku."
„Silenka?" Mistr se na ni nepřítomně podíval.
„Neznáš nikoho toho jména? Služku, ženu z nějaké vesnice poblíž? Možná někoho z dávno minulých let?" Catelyn velmi dlouho pobývala mimo Řekotočí.
„Ne, moje paní. Mohu se na ni ale poptat, jestli chceš. Utherydes Wayn by určitě znal osobu toho jména, kdyby sloužila v Řekotočí. Říkala jsi Silenka? Prostí lidé často pojmenovávají své dcery po květinách a bylinách." Mistr se tvářil zamyšleně. „Vzpomínám si na jednu vdovu, občas přicházela do hradu, hledala staré boty, co potřebovaly podrazit. Ta se jmenovala Silenka, když o tom teď tak přemýšlím. Nebo to byla Smilka? Tak nějak to znělo. Ale nepřišla už mnoho let,.."
„Ta se jmenovala Podléška," řekla Catelyn, která si starou ženu dobře pamatovala.
„Opravdu?" Mistr se zatvářil omluvně. „Promiň, moje paní, ale nemohu se zde zdržet. Ser Desmond nám nařídil, abychom s tebou mluvili jen tolik, jak to budou vyžadovat naše povinnosti."
„V tom případě musíš udělat, co poroučí." Catelyn nemohla sera Desmonda vinit; poskytla mu pramalý důvod, aby jí důvěřoval, a kastelán se nepochybně obával, že by mohla zneužít loajality, kterou mnozí z obyvatel Řekotočí stále pociťovali vůči dceři svého pána, a zesnovat s jejich pomocí nějakou další zradu. Alespoň mám pokoj od toho ustavičného válčeni, řekla si v duchu, i kdyby jen na chvíli.
Jakmile se mistr vzdálil, přehodila si přes ramena vlněný plášť a znovu vyšla na balkon. Sluneční světlo se třpytivě odráželo od hladin řek, zlatilo vody, které se valily kolem hradu. Catelyn si zastínila oči proti jejich záři a pátrala po

vzdálené plachtě, plna strachu, že ji spatří. Ale nebylo tam nic, a to znamenalo, že si může stále dělat naděje.
Celý den se dívala, a ještě dlouho do noci, dokud ji nebolely nohy od dlouhého stání. Pozdě odpoledne přiletěl na hrad havran, snášející se na velkých černých křídlech dolů k ptačinci. Temná křídla, temná slova, řekla si se vzpomínkou na posledního ptáka, který přiletěl, a na strašlivou zvěst, již s sebou přinesl.
Mistr Vyman se vrátil vpodvečer, aby ošetřil lorda Tullyho a přinesl Catelyn skrovnou večeři sestávající z chleba, sýra a vařeného hovězího masa s křenem. „Mluvil jsem s Utherydem Waynem, moje paní. Je si jistý, že žádná žena jménem Silenka v Řekotočí během jeho služby nepobývala."
„Viděla jsem, že dnes přiletěl havran. Zajali Jaimeho znovu?" Nebo ho zabili, bohové, chraňte?
„Ne, moje paní, o Králokatovi nevíme nic nového."
„Pak to tedy byla zpráva o další bitvě? Dostal se Edmure do nesnází? Nebo snad Robb? Buď prosím tak laskav a utiš mé obavy."
„Moje paní, neměl bych..." Vyman se rozhlédl kolem sebe, jako by se chtěl ujistit, že v místnosti není kromě nich nikdo jiný. „Lord Tywin opustil říční krajiny. Všude na brodech je klid."
„Odkud tedy přiletěl ten havran?"
„Ze západu," odpověděl, zaneprázdněn ložním prádlem lorda Hostera. Vyhýbal se přitom jejím očím.
„Byly to zprávy od Robba?"
Zaváhal. „Ano, moje paní."
„Něco se stalo?" Poznala to na něm. Něco před ní tajil. „Pověz mi to. Jde o Robba? Je zraněný?" Mrtvý ne, bohové, buďte dobří, prosím, neříkej mi, že je mrtvý.
„Jeho Výsost utržila zranění při dobývání Skaliska," řekl mistr vymaň, stále vyhýbavý, „ale píše, že to není žádný důvod ke starostem a že doufá v brzký návrat."
„Zranění? Jaký druh zranění? Nakolik vážné?"
„Píše, že to není žádný důvod ke starostem."
„Mně dělají starost všechna zranění. Pečuje o něho někdo?"
„Jsem si jistý, že ano. Nepochybuji o tom, že mistr na Skalisku pro něj dělá všechno, co může."
„Kam ho zranili?"
„Moje paní, nařídili mi, abych s tebou nemluvil. Je mi líto." Vyman sesbíral svoje mastičky a lektvary a spěšně se vzdálil a Catelyn byla znovu ponechána o samotě, jen se svým otcem. Makové mléko odvedlo svou práci a lord Hoster usnul hlubokým spánkem. Z koutku otevřených úst mu stékal tenký pramínek slin a smáčel jeho polštář. Catelyn vzala klůcek lněného plátna a něžně ho otřela. Když se ho dotkla, lord Hoster zasténal. „Odpusť mi," řekl, tak tiše, že ho stěží slyšela. „Silenko... krev... ta krev... bohové, buďte dobří..."
Jeho slova ji znepokojila víc, než by dokázala vypovědět, třebaže nechápala jejich význam. Krev, pomyslela si. Musí se všechno nakonec stočit ke krvi? Otče, kdo byla ta žena a cos jí udělal, že tolik potřebuje tvé odpuštění?
Té noci spala Catelyn nepokojně, pronásledována beztvarými sny o svých dětech, ztracených a mrtvých. Dlouho před úsvitem se probudila se slovy svého otce rozléhajícími se jí ozvěnou v uších. Sladké děti, a urozené krve... proč by to říkal, pokud by... že by s tou ženou jménem Silenka zplodil bastarda? Připadalo jí to stěží uvěřitelné. Její bratr Edmure, to ano; nepřekvapilo by ji, kdyby se dozvěděla, že Edmure má celý tucet nemanželských dětí. Nikoli však její otec, lord Hoster Tully. Ne, to nikdy.
Že by Silenka byla přezdívkou pro Lysu, tak jako mně říkal Kočičko? Lord Hoster si ji už předtím spletl s její sestrou. Budeš mít jiné, řekl. Sladké děti, a urozené krve. Lysa potratila pětkrát, dvakrát na Orlím hnízdě, třikrát v Králově přístavišti..., ale nikdy v Řekotočí, kde by jí lord Hoster byl nablízku, aby ji utěšil. Nikdy, pokud... pokud nebyla obtěžkaná dítětem tehdy poprvé...
Ona a její sestra se provdaly ve stejný den a zůstaly v péči svého otce, když jejich noví manželé odjeli, aby se připojili k Robertovu povstání. Když se pak v obvyklou dobu nedostavilo jejich měsíční krváceni, Lysa překypovala radostí a mluvila o synech, jimiž si byla jistá, že je v sobě obě nosí. „Tvůj syn se stane dědicem Zimohradu a můj Orlího hnízda. Ach, budou z nich ti nejlepší přátelé, tak jako tvůj Ned a král Robert. Budou spíš bratry než bratranci, opravdu, já to vím." Byla tak šťastná. Jenže Lysino krvácení se dostavilo nedlouho poté a všechna radost z ní vyprchala. Catelyn si vždycky myslela, že se jí perioda prostě jen zpozdila, ale pokud opravdu byla obtěžkaná dítětem...
Vzpomněla si na první příležitost, kdy své sestře podala Robba, aby si ho pochovala; maličkého, s červeným obličejíčkem a křičícího na plné kolo, ale dokonce už tehdy silného a plného života. Catelyn jí ještě ani nestačila vložit dítě do náruče a Lysin obličej se rozpustil v slzách. Rychle strčila dítě zpátky Catelyn a utekla.
Jestliže potratila dítě už předtím, mohlo by to vysvětlovat otcova slova, a kromě toho i mnoho jiného... Lysin sňatek s lordem Arrynem byl dohodnutý narychlo a Jon byl dokonce už v tu dobu starý muž, starší než tehdy jejich otec. Starý muž bez dědice. První dvě manželky ho zanechaly bez potomka, syn jeho bratra zahynul s Brandonem Starkem v Králově přístavišti, jeho galantní bratranec padl v Bitvě zvonů. Potřeboval mladou ženu, neměl-li rod Arrynů vymřít... mladou ženu, u které by si byl jistý, že je plodná.
Catelyn vstala, oblékla se a sestoupila po schodech k temnému soláru, kde se zastavila nad ložem svého otce. Naplnil ji pocit bezmocného strachu. „Otče," řekla, „otče, já vím, cos udělal." Už nebyla nevinnou nevěstou s hlavou plnou snů. Byla vdova, zrádkyně, truchlící matka a moudrá žena, vědoucí, jak to na světě chodí. „Tys ho přiměl vzít si ji," zašeptala. „Lysa byla cenou, kterou musel Jon Arryn zaplatit za meče a oštěpy rodu Tullyů."
Malý div,že jejich manželství bylo bez lásky. Arrynové byli hrdí. hákliví na svou čest. Lord Jon se možná oženil s Lysou, aby získal Tullye pro věc rebelie a v naději, že se mu konečně dostane syna, ale bylo pro něj obtížné milovat ženu, která přišla do jeho lože poskvrněná a neochotná. Byl na ni laskavý, to nepochybně; plnil své povinnosti, ano - jenže Lysa potřebovala lásku.

Příštího dne po snídani požádala Catelyn o brk a pergamen a začala psát dopis své sestře do údolí Arryn. Zápasíc se slovy a slzami pověděla Lyse o Branovi a Rickonovi, ale většinou psala o jejich otci. Teď když se jeho čas na tomto světě krátí, jsou jeho myšlenky plny zla, kterého se na tobě dopustil. Mistr Vyman říká, že se už neodvažuje připravovat makové mléko ještě silnější. Pro našeho otce nastal čas, aby odložil svůj meč a štít. Nastal čas, aby už konečně odpočíval. On však zarputile bojuje dál, nechce se vzdát. Myslím, že je to kvůli tobě. Potřebuje tvé odpuštění. Vím, že v důsledku bojuje cesta z Orlího hnízda do Řekotočí nebezpečná, ale silný oddíl rytířů by tě jistě bez problémů provedl Měsíčními horami. Stovka mužů, nebo snad tisíc? A když nebudeš moci přijet, nemohla bys mu alespoň napsat? Pár láskyplných slov, aby mohl zemřít v pokoji? Napiš, co chceš, já mu to přečtu a usnadním mu odchod z tohoto světa.
Dokonce i ve chvíli, kdy odkládala brk a žádala o pečetící vosk, měla pocit, že dopis je příliš málo a příliš pozdě. Mistr Vyman nevěřil, že lord Hoster nezemře, než stačí havran doletět na Orlí hnízdo a zpět. Jenže totéž říkal už předtím... Muži z rodu Tullyů se nevzdávají snadno, bez ohledu na rány osudu. Catelyn svěřila pergamen do mistrovy péče a odebrala se do septa, kde zapálila svíci Otci na nebesích za svého vlastního otce, druhou Stařeně, která vypustila do světa prvního havrana, když vyhlédla ven dveřmi smrti, a třetí Matce, za Lysu a za všechny děti, o které obě přišly.
Později toho dne, když seděla u lože lorda Hostera s knihou a zas a znovu četla stále tentýž odstavec, uslyšela zvuk hlasů a troubení trumpety. Ser Robin, pomyslela si okamžitě s trhnutím. Vyšla na balkon, ale na řekách nebylo nic k vidění, třebaže venku slyšela hlasy mnohem zřetelněji, dusot kopyt mnoha koní, třeskot zbroje a tu a tam veselý pokřik. Vystoupila po točitých schodech na střechu věže. Střechu mi ser Desmond nezakázal, říkala si při výstupu.
Zvuky přicházely ze vzdálené strany hradu, od hlavní brány. Před padací mříží, která trhavě vyjížděla vzhůru, stál shluk mužů a v polích za nimi, venku před hradem, bylo několik stovek jezdců. Když zavál vítr, rozvinul jejich praporce a ona se zachvěla úlevou při pohledu na pstruha Řekotočí. Edmure.
Trvalo dvě hodiny, než byl připravený navštívit ji. Do té doby hrad zvonil zvukem halasných shledáni, jak se muži objímali se ženami a dětmi, které nechali doma. Z ptačince vzlétli tři havrani, hlučně bijící černými křídly, když nabírali vzduch do perutí. Catelyn je pozorovala z balkonu svého otce. Umyla si vlasy, převlékla šaty a připravila se na kázání svého bratra... avšak i přesto bylo čekání těžké.
Když konečně uslyšela zvuky přede dveřmi, posadila se a složila ruce do klína. Edmurovy vysoké boty, kamaše i suknice byly potřísněné blátem. Při pohledu na něj byste nikdy neřekli, že vyhrál bitvu. Byl hubený a ztrhaných rysů, s bledými tvářemi, nepěstovaným vousem a až příliš lesklýma očima.
„Edmure," spustila Catelyn ustaraně, „nevypadáš dobře. Stalo se něco? Překročili snad Lannisterové řeku?"
„Zahnal jsem je na útěk. Lorda Tywina, Gregora Clegana, Addama Marbranda, všechny jsem je zahnal. Avšak Stannis..." Zamračil se.
„Stannis? Co je se Stannisem?"
„Prohrál bitvu o Královo přístaviště," řekl Edmure nešťastně. „Jeho flotila byla spálena na popel, armáda rozprášena." Lannisterské vítězství znamenalo špatnou zprávu, ale Catelyn očividné zdělení svého bratra nesdílela. Stále ji pronásledovaly noční můry o stínu, který viděla klouzat přes Renlyho stan, a nikdy nezapomene na to, jak se vyřinula krev přes ocel jeho okruží. „Stannis nám nebyl o nic větším přítelem než lord Tywin."
„Copak to nechápeš? Vysoká zahrada odpřísáhla věrnost Joffreymu. Domové taky. Celý jih." Jeho ústa se stáhla. „A tys uznala za vhodné propustit Králokata. Nemělas na to právo."
„Udělala jsem to právem matky." Její hlas zůstal klidný, třebaže zprávy o Vysoké zahradě byly krutou ranou zasazenou Robbovým nadějím. Teď o tom však nemohla přemýšlet.
„Neměla jsi právo," opakoval Edmure. „Byl to zajatec Robba, tvého krále, a ten mě pověřil, abych ho držel v bezpečí pod zámkem."
„Brienne jeho bezpečí zajistí. Odpřísáhla mi to na svůj meč."
„Ženská?"
„Dopraví ho do Králova přístaviště a přivede nám zpátky Aryu a Sansu."
„Cersei je nikdy nevydá."
„Cersei ne, ale Tyrion ano. Přísahal to před celým dvorem. A Králokat přísahal taky."
„Jaimeho přísahy jsou bezcenné. Co se týče Skřeta, říká se, že během bitvy utržil zásah sekerou do hlavy. Zemře, než se Brienne stačí dostat do Králova přístaviště, pokud se tam vůbec někdy dostane."
„Zemře?" Copak by bohové mohli skutečně být tak bezcitní? Přiměla Jaimeho odpřisahnout před ní stovku přísah, ale veškeré svoje naděje upínala k jeho bratrovi.
Edmure byl k jejímu zármutku slepý. „Jaime byl svěřen mně a já mám v úmyslu dostat ho zpátky. Už jsem dal vyslat na cestu havrany -"
„Havrany ke komu? Kolik?"
„Tři," řekl, „takže zpráva se k lordu Boltonovi zajisté dostane. Ať už se budou ubírat po řece či po cestě, pout z Řekotočí do Králova přístaviště je nutně musí přivést do blízkosti Harrenova."
„Harrenov." To slovo dokázalo zešeřit místnost. Hlasem zastřeným hrůzou řekla: „Edmure, víš, co jsi udělal?"
„Neměj strach, to o tobě jsem vynechal. Napsal jsem, že Jaime uprchl, a nabídl jsem tisíc dragonů za jeho opětovné dopadení."
Horší a ještě horší, pomyslela si Catelyn zoufale. Můj bratr je blázen. Nezvány a nechtěny jí vhrkly slzy do očí. „Pokud to byl útěk," řekla tiše, „a ne výměna rukojmí, proč by Lannisterové měli vydat Brienne moje dcery?"
„K tomu nikdy nedojde. Králokat se k nám vrátí, o to jsem se postaral."
„A postaral ses tím taky o to, že už nikdy nespatřím své dcery. Brienne ho mohla bezpečně dostat do Králova přístaviště... pokud by je nikdo nepronásledoval. Ale teď..." Catelyn nebyla schopná mluvit dál. „Nech mě o samotě,

Edmure.“ Neměla právo poroučet mu, zde v hradu, který bude už brzy patřit jemu, a přesto její tón nepřipouštěl námitky. „Nech mě tady s mým otcem a mým žalem, už ti nemám co říct. Jdi pryč. Jediné, po čem toužila, bylo lehnout si, zavřít oči a spát, a modlit se, aby k ní nepřišly žádné sny.

ARYA

Obloha byla černá jako hradby Harrenova za nimi, a déšť padal tiše a neúnavně, tlumil zvuky kopyt jejich koní a stékal jim dolů po tvářích.
Jeli na sever, stále dál od jezera. Ubírali se po rozježděné farmářské cestě přes zpustošená pole, směrem do lesů a k potokům. Arya jela v čele, kopáním pobízela svého ukradeného koně k rychlému bezhlavému cvalu, dokud se kolem ní nesevřely stromy. Horký koláč a Gendry jeli za ní, snažili se, seč jim síly stačily. Kdesi v dálce vyli vlci a za sebou Arya slyšela namáhavé funění Horkého koláče. Žádný z nich nemluvil. Čas od času se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, zda se oba chlapci příliš nezpozdili, a přesvědčila se, jestli je nikdo nepronásleduje. Věděla, že za nimi určitě pojedou. Ukradla tři koně ze stájí a mapu s dýkou rovnou ze soláru Roosea Boltona, a navíc zabila strážného u zadní branky. Podřízla mu krk, když si klekl, aby sebral ošoupanou železnou minci, kterou jí dal Jaqen H'ghar. Někdo ho tam najde mrtvého v jeho vlastní krvi a záhy bude celý hrad na nohou. Probudí lorda Boltona a prohledají Harrenov od cimbuří po sklepení, a když to udělají, zjistí, že chybí dýka a mapa, společně s pár meči ze zbrojnice, chlebem a sýrem z kuchyně, pekařský poskok, kovářův učeň a šenk zvaný Nan... nebo Lasička či Arry, podle toho, koho byste se zeptali. Pán z Hrůzova se za ní nevydá sám. Ne, Roose Bolton zůstane hezky v posteli, svoje těstovité tělo poseté pijavicemi. Ten jen vydá šeplavým tichým hlasem příkazy ostatním. Štvanici možná povede jeho muž Walton, ten, co mu říkali Holenice, kvůli holenním plátům, které ustavičně nosil na svých dlouhých nohou. Nebo to možná bude uslintaný Vargo Hoat se svými žoldáky, kteří si říkali Chrabří kumpáni. Jiní je zvali Krvaví drancíři (třebaže nikdy otevřeně do tváří) a někdy taky Nohomuži, kvůli zvyku lorda Varga odsekávat ruce a chodidla lidem, co se mu znelíbili.
Jestli nás chytí, uříznou ruce a chodidla i nám, pomyslela si Arya, a pak nás Roose Bolton nechá zaživa stáhnout z kůže. Stále byla oblečená ve svém pážecím oděvu a na hrudi nad srdcem měla vyšitý znak lorda Boltona, muže staženého z kůže, erb, který patřil rodu z Hrůzova.
Pokaždé když se podívala zpátky, napolo očekávala, že spatří záři pochodní hrnoucích se ze vzdálených bran Harrenova nebo se mihotajících na vrcholcích jeho obrovitých vysokých hradeb, ale neviděla nic. Harrenov spal dál, dokud celý nezmizel ve tmě a neschoval se za stromy.
Když překračovali první říčku, Arya stočila svého koně stranou a svedla je z cesty. Jela křivolakým korytem celé čtvrt míle, než se konečně vyškrábala po kamenitém břehu vzhůru. Doufala, že kdyby s sebou lovci přivedli psy, překazila by jim tímto manévrem pachovou stopu. Na cestě zůstat nemohli. Na cestě je smrt, říkala si v duchu, smrt je na všech cestách.
Gendry a Horký koláč její rozhodnutí nezpochybňovali. Mapu měla koneckonců ona a zdálo se, že Horký koláč z ní má stejný strach jako z mužů, kteří možná jedou za nimi. Viděl, jak zabila strážného. Je lepe, když ze mě má strach, říkala si. Takto alespoň udělá, co mu řeknu, a ne něco hloupého.
Věděla, že by sama měla mít mnohem větší strach. Bylo jí teprve deset, hubená holka na ukradeném koni s temným lesem před sebou a za sebou s muži, kteří by jí s radostí uřízli obě chodidla. A přesto se podivným způsobem cítila klidnější než kdy v Harrenově. Déšť jí smyl krev strážného z prstů, přes záda měla pověšený meč, tmou klouzali jako štíhlé šedé stíny vlci, a Arya Stark se nebála. Strach seká hlouběji než meče, zašeptala si potichu slova, kterým ji naučil Syrio Forel, a pak také Jaqenova slova: valar morghulis.
Déšť ustal a znovu začal a pak zase ustal a znovu začal, ale všichni měli dobré pláště, které je před vodou chránily. Arya je přiměla jet pomalým neúnavným tempem dál. Pod stromy bylo příliš tma, než aby tam mohli jet rychleji; chlapci moc nevynikali v jízdě na koni, ani jeden z nich, a měkký členitý terén byl zrádný, plný napolo pohřbených kořenů a neviditelných kamenů. Přejeli další cestu, jejíž hluboko vyježdděné koleje byly zaplněné vodou, ale ani po té se Arya nevydala. Vedla je nahoru a dolů přes nízké kopce, skrz ostružiní, šípkové keře a změť podrostu, po dnech úzkých roklin, kde je šlehaly do tváří větve těžké deštěm.
Gendryho klisna jednou ztratila v bahně oporu, prudce poklesla dolů zadkem a shodila ho ze sedla, ale ani koni, ani chlapci se nic nestalo. Gendry beze slova, ale se svým typickým zarputilým výrazem ve tváři znovu nasedl. Nedlouho poté narazili na tři vlky požírající mrtvolu srny. Když kůň Horkého koláče zachytil jejich pach, splašil se a začal utíkat. Dva z vlků uprchlí taky, ale třetí zvedl hlavu a vycenil zuby, připravený bránit svou kořist. „Couvni,“ řekla Arya Gendrymu. „Pomalu, abys ho nevyplašil.“ Opatrně odváděli koně pryč, až vlk a jeho kořist nebyli vidět. Teprve tehdy se vyhoupla do sedla a rozjela se za Horkým koláčem, který se zoufale držel sedla, zatímco jeho neposlušný kůň se řítil mezi stromy.
Později projížděli vypálenou vesnicí. Opatrně se ubírali mezi skořepinami zčernalých chatrčí a kolem kostí tuctu mrtvol visících z řady jabloní. Když je Horký koláč uviděl, začal se modlit, přiškrceným hlasem šeptanou modlitbu o milosrdenství Matky, kterou opakoval zas a znovu. Arya vzhlédla k bezmasým mrtvým v jejich vlhkých dějících cárech a odříkala svou vlastní modlitbu. Ser Gregor, zněla.Dunsen, Polliver, Sladký Rqff, Lechtač a Ohař. Ser Ilyn, ser Meryn, král Joffrey, královna Cersei. Zakončila ji slovy valar morghulis, dotkla se Jaqenovy mince, kterou měla schovanou pod opaskem, pak natáhla ruku a utrhla si mezi mrtvolami jablko. Bylo rozměklé a přezrálé, ale ona je snědla i s ohryzkem.
Byl to den bez svítání. Obloha kolem nich se pomalu projasňovala, ale vůbec nebylo vidět slunce. Černá se změnila v

šedivou a do světa kolem nich se pomalu a plaše vkrádaly ostatní barvy. Urostlé borovice byly oděny v střízlivé zeleni, listnáče v červenohnědé a bledě zlaté, ale již začínaly hnědnout. Zastavili se na dost dlouho, aby napojili koně a pojedli studenou rychlou snídaní. Odlamovali si kousky z bochníku chleba, který Horký koláč ukradl z kuchyně, a podávali si z ruky do ruky tvrdý žlutý sýr.
„Víš vůbec, kam máme namířeno?“ zeptal se Gendry.
„Na sever,“ odpověděla Arya.
Horký koláč se nejistě rozhlédl kolem. „Kterým směrem je sever?“
Ukázala jim to svým kouskem sýra. „Tudy.“
„Vždyť nesvítí slunce. Podle čeho to poznáš?“
„Podle mechu. Vidíš, jak roste většinou jen na jedné straně stromů? To je jih.“
„Proč vůbec jedeme na sever?“ chtěl vědět Gendry.
„Musíme se dostat k Trojzubci.“ Arya rozvinula ukradenou mapu, aby jim to ukázala. „Vidíte? Jakmile přijedeme k Trojzubci, pak už budeme jen putovat podél něj proti proudu, dokud se nedostaneme až do Řekotočí. Tudy.“ Sledovala prstem trasu. „Je to dlouhá cesta, ale když se budeme držet řeky, nemůžeme se ztratit.“
Horký koláč zamrkal na mapu. „Který z nich je Řekotočí?“
Řekotočí bylo namalované jako hradní věž ve vidlici mezi dvěma modrými linkami, Rejdivým proudem a Červeným bodcem. „Tenhle.“ Dotkla se ho prstem. „Řekotočí, je to tu napsané.“
„Ty umíš číst písmena?“ podivil se, jako kdyby řekla, že umí chodit po vodě.
Přikývla. „Jakmile se dostaneme do Řekotočí, budeme v bezpečí.“
„Určitě? Proč myslíš?“
Protože Řekotočí je hrad mého dědečka a bude tam i můj bratr Robb, chtěla mu odpovědět. Místo toho se raději kousla do rtu a srolovala mapu. „Prostě budeme. Ale jen když se tam dostaneme.“ Byla z nich první zpátky v sedle. Měla z toho špatný pocit, že před Horkým koláčem tají pravdu, ale neodvažovala se svěřit mu své tajemství. Gendry je věděl, jenže to bylo něco jiného. Gendry sám měl svoje vlastní tajemství, třebaže se zdálo, že ani on neví, co to je.
Toho dne je Arya přiměla zrychlit tempo, udržovala koně v cvalu tak dlouho, jak se jen odvažovala, a někdy, když před nimi spatřila rovný kus pole, ho dokonce popohnala do trysku. To se však stávalo poměrně zřídka; jak postupovali, terén byl stále kopcovitější. Nebyly to moc vysoké kopce, ani nijak zvlášť prudké, ale zdálo se, že jim není konce, a brzy už je unavovalo vyjíždět na jeden a sjíždět dolů po druhém, až nakonec zjistili, že jedou dole mezi nimi, podél koryt potoků a změtí mělkých zalesněných údolí, kde jim stromy vytvářely neproniknutelný baldachýn nad hlavou.
Čas od času poslala Horkého koláče a Gendryho dál, zatímco sama se vrátila dozadu, aby se pokusila zmást stopy. Celou cestu bedlivě naslouchala, zda neuslyší první známky pronásledování. Příliš pomalu, řekla si a kousla se do rtu, postupujeme příliš pomalu, určitě nás dostihnou. Jednou zpozorovala z hřebene pahorku temné tvary brodící se přes potok v údolí pod nimi a na kratičký okamžik ji přepadl strach, že už je dohonili jezdci Roosea Boltona, ale když se podívala pozorněji, uvědomila si, že to je jen smečka vlků. Zvedla si ruce do tvaru trumpety ke rtům a zavyla na ně. „Aúúúúúúú, aúúúúúúúúú.“ Největší z vlků zvedl hlavu a zavyl na ni v odpověď, strašidelným zvukem, při kterém se Arya zachvěla.
Dopoledne toho dne si Horký koláč začal stěžovat. Řekl jim, že ho bolí zadek a sedlo mu rozdírá vnitřní stranu stehen dokrvava, a kromě toho se bude muset chvíli vyspat. „Jsem tak unavený, že určitě spadnu z koně.“
Arya se podívala na Gendryho. „Co myslíš, kdo ho najde první, když spadne? Vlci, nebo Krvaví drancíři?“
„Vlci,“ odpověděl Gendry. „Mají lepší čich.“
Horký koláč otevřel ústa a zase je zavřel. Samozřejmě že ze svého koně nespadl. Zanedlouho poté se dalo znovu do deště. Stále nespatřili jediný záblesk slunce. Teplota klesala a mezi borovice se přikrádaly bledé cáry mlh, které vítr unášel přes holá spáleniště polí.
Gendry na tom byl téměř stejně špatně jako Horký koláč, třebaže byl až příliš umíněný, než aby si slůvkem postěžoval. Neohrabaně seděl v sedle, s odhodlaným výrazem ve tváři pod svými rozcuchanými černými vlasy, ale Arya na něm poznala, že to není žádný koňák. Měla jsem na to pamatovat, pomyslela si. Sama jezdila na koni od té doby, co její paměť sahala, na ponících, když byla maličká, a později na koních, jenže Gendry a Horký koláč vyrostli ve městě a obyčejný lid chodil po městě pěšky. Yoren jim sice dal zvířata, když je odváděl z Králova přístaviště, jenže sedět na oslu a plahočit se na sever po královské cestě za povozem je jedna věc. Řítit se na jezdeckém koni přes lesy a spálená pole je něco docela jiného.
Arya věděla, že mnohem lépe by si vedla, kdyby byla sama, ale přece je tam nemohla nechat. Byla to její smečka, její přátelé, jediní živí kamarádi, co jí ještě zůstali, a nebýt jí, byli by stále v bezpečí na Harrenově, Gendry potící se v kovárně a Horký koláč v kuchyni. Jestli nás Krvaví drancíři dopadnou, povím jim, že jsem dcera Neda Starka a sestra Krále severu. Přikážu jim, aby mě odvedli k mému bratrovi a aby neubližovali Horkému koláči a Gendrymu. Možná by jí ale nevěřili, a i kdyby ano... Lord Bolton byl vazalem jejího bratra, a přesto z něho měla strach. Nedovolím jim, aby nás zajali, odpřísáhla si v duchu a sáhla dozadu přes rameno, aby se dotkla jílce meče, který pro ni Gendry ukradl. Nedovolím.
Později toho odpoledne se vynořili zpod stromů a ocitli se na břehu řeky. Horký koláč radostně zavýskl. „Trojzubec! Jediné, co nám teď zbývá, je jet proti proudu, jak jsi nám řekla. Už jsme skoro tam!“
Arya se kousla do rtu. „Já si nemyslím, že tohle je Trojzubec.“ Řeka byla rozvodněné po dešti, ale i tak nemohla mít víc než třicet stop na šířku. Pamatovala si, že Trojzubec je mnohem širší. „Je příliš malá, než aby to mohl být Trojzubec,“ řekla jim. „A taky jsme toho ještě moc neujeli.“
„Ale ano, ujeli,“ trval na svém Horký koláč. „Jeli jsme celý den, a sotva na chvíli jsme se zastavili. Museli jsme ujet dalekou cestu.“

„Podívejme se znovu do mapy," navrhl Gendry.
Arya sesedla, vzala mapu a rozvinula ji. Déšť ťukal do ovčí kůže a stékal po ní v pramíncích dolů. „Myslím, že jsme někde tady," řekla a ukázala na mapu, zatímco chlapci se jí dívali přes rameno. „Jenže to by znamenalo, že jsme neujeli skoro vůbec nic," namítl Horký koláč. „Jen se podívej, máš prst vedle Harrenova, málem se ho dotýkáš. A to jsme jeli celý den!"
„K Trojzubci jsou to ještě míle a míle," řekla. „Nebudeme tam ještě celé dny. Tohle je určitě nějaká jiná řeka, některá z těchto, podívejte." Ukázala jim tenčí modré linky, které do mapy namaloval její autor, každou se jménem napsaným drobným písmem pod ní. „Darry. Zelené jablko, Panna... tady, je to tahle. Malá vrba, to by mohla být ona."
Horký koláč se podíval od modré linky na řeku. „Mně tak malá nepřipadá."
Gendry se také mračil. „Ta, co na ni ukazuješ, se vlévá do jiné, podívej."
„Velká vrba," četla.
„Takže Velká vrba. Vidíš, a ta Velká vrba se vlévá do Trojzubce, takže bychom mohli jet podél jedné a pak podél druhé, ale museli bychom jet po proudu, ne proti němu. Pokud ale tahle řeka není Malá vrba, jestli je to třeba tahle..."
„Vlnivý potok," četla Arya.
„Vidíš, ta se stáčí dokola a teče k jezeru, zpátky k Harrenovu," jel po lince prstem.
Horký koláč vytřeštil oči. „Ne! Tam by nás určitě zabili."
„Musíme se dozvědět, jak se tahle řeka jmenuje," prohlásil Gendry svým nejumíněnějším hlasem. „Musíme to zkrátka nějak zjistit"
„Ano, jenže jak?" V mapě sice byla jména napsaná vedle modrých linek, ale nikdo už nenapsal jméno řeky na její břeh.
„Nepojedeme po proudu ani proti němu," rozhodla nakonec a srolovala mapu. „Přebrodíme ji a budeme pokračovat na sever, tak jako dosud."
„Umějí koně plavat?" zajímal se Horký koláč. „Vypadá to, že je hluboká, Arry. Co když jsou v ní hadi?"
„Jsi si jistá, že jedeme na sever?" zeptal se Gendry. „Je tu tolik kopců. Co když jsme se otočili a ani o tom nevíme..."
„Podle mechu na stromech -"
Ukázal na blízký strom. „Tenhle strom je obrostlý mechem ze tří stran, a na dalším není vůbec. Možná jsme se ztratili a jezdíme pořád dokola."
„Možná jezdíme," souhlasila Arya, „jenže já tu řeku přesto přejedu a vy buď můžete jet se mnou, nebo si tu zůstaňte."
Vysedla zpátky na koně, ignorujíc je oba dva. Když nechtějí jet s ní, ať si najdou Řekotočí sami, třebaže spíš Krvaví drancíři najdou je.
Musela ujet dobré půl míle, než konečně našla místo, kde se zdálo, že bude bezpečné přejet na druhou stranu, a dokonce i tehdy vešla její klisna do vody jen velmi zdráhavě. V řece, ať už se jmenovala jakkoli, tekla rychlá hnědá voda, která v nejhlubší části uprostřed sahala koni až nad břicho. Natekla Arye do bot, ale ona přesto dál tiskla paty koni ke slabinám, až nakonec vyjela ven na protějším břehu. Za sebou slyšela šplouchání a nervózní koňské ržání. To znamená, že jedou za mnou. Dobrá. Otočila se a dívala se, jak se chlapci na koních lopotí přes řeku a vyjíždějí celí mokří vedle ní. „Tohle nebyl Trojzubec," řekla jim. „Nebyl."
Další řeka byla mělčí a dala se přebrodit mnohem snáz. Ani to však nebyl Trojzubec a nikdo se s ní už nehádal, když jim řekla, že ji taky přejedou.
Když příště zastavili, aby nechali znovu odpočinout koně a podělili se chléb a sýr, už se smrákalo. „Jsem celý prochladlý a mokrý," stěžoval si Horký koláč. „Teď už jsme určitě hodně daleko od Harrenova. Mohli bychom si rozdělat oheň -"
„NE!" vyhrkli Arya a Gendry současně, až z toho Horký koláč ustrašeně vyjekl. Arya se po očku podívala na Gendryho. Řekl to zároveň se mnou, tak jak to dělával Jon na Zimohradu. Jon Sníh jí chyběl nejvíc ze všech jejích bratrů.
„Mohli bychom se alespoň trochu vyspat?" žadonil Horký koláč. „Jsem tak strašně unavený, Arry, a hrozně mě bolí zadek. Myslím, že už na něm mám otlaky."
„Budeš jich tam mít ještě víc, jestli nás chytí," odsekla. „Musíme jet dál. Musíme."
„Vždyť už je skoro tma, dokonce ani nesvítí měsíc."
„Nasedni na svého koně."
V ubývajícím světle se plahočili dál, ale Arya brzy zjistila, že i na ni ztěžka doléhá vyčerpání. Potřebovala se vyspat neméně naléhavě než Horký koláč, ale neodvažovala se toho. Kdyby usnuli, mohli by otevřít oči, jen aby zjistili, že nad nimi stojí Vargo Hoat s bláznem Střapáčem, Věrným Urswyckem, Rorgem, Kousačem, septonem Uttem a všemi jeho dalšími monstry.
A přesto se po chvíli stal pohyb jejího koně stejně konejšivým jako houpání kolébky a Arya zjistila, že jí těžknou víčka. Nechala je zavřít, jen na chvíli, pak opět vytřeštila oči dokořán. Ted nemůžu usnout, okřikla sama sebe v duchu. Nemůžu, nemůžu. Prudce si začala mnout oči pěstí, aby je udržela otevřené, zatímco druhou rukou pevně svírala otěže a zároveň pobízela koně kopáním do klusu. Ani ona, ani kůň však nemohli takové tempo vydržet a trvalo jen pár chvil, než se vrátili zpátky k chůzi, a dalších pár chvil, než se její oči zavřely podruhé. Tentokrát se tak rychle neotevřely.
Když se konečně otevřely, zjistila, že se její kůň zastavil a okusuje trs trávy, zatímco Gendry jí třásl ramenem. „Usnula jsi," řekl jí.
„Jen jsem chtěla nechat trochu odpočinout svoje oči."
„V tom případě odpočívaly hezky dlouho. Tvůj kůň chodil pořád dokola, ale teprve když se zastavil, uvědomil jsem si, že spíš. Horký koláč dopadl ještě hůř, najel na větev stromu a ta ho srazila ze sedla, měla jsi slyšet, jak zařval. Dokonce ani to tě neprobudilo. Potřebuješ zastavit a vyspat se."
„Můžu jet stejně dlouho, jako to dokážeš ty." Zívla.

„Lhářko," řekl. „Klidně si jeď dál, jestli jsi tak hloupá, ale já zastavuju. Beru si první hlídku. Ty se jdi vyspat."
„A co Horký koláč?"
Gendry ukázal prstem. Horký koláč už byl na zemi, svinutý do klubíčka pod svým pláštěm na loži z vlhkého listí, kde tiše chrápal. V jedné ruce svíral velký klínek sýra, ale zdálo se, že usnul mezi kousnutími.
Arya si uvědomila, že je zbytečné dohadovat se s ním. Gendry měl pravdu. Drancíři taky budou muset spát, řekla si v duchu s nadějí, že je to pravda. Byla tak unavená, že pro ni bylo takřka nesplnitelným úkolem dostat se ze sedla, ale nezapomněla na to, že musí uvázat svého koně, teprve pak si našla místečko ke spaní pod bukem. Země tam byla tvrdá a provlhlá. Říkala si, jak dlouho asi potrvá, než bude zase spát v posteli, s teplým jídlem v žaludku a ohněm v krbu k ohřátí. Poslední věcí, kterou udělala, než zavřela oči, bylo to, že vytáhla z pochvy svůj meč a položila ho na zem vedle sebe. „Ser Gregor," šeptala mezi zíváním. „Dunsen, Polliver, Sladký Raff. Lechtač a... Lechtač... Ohař..."
Sny, co se jí zdály, byly rudé a divoké. Byli v nich Drancíři, přinejmenším čtyři, ten bledý Lyséňan a tmavý brutální sekerník z Ibů, zjizvený dothracký koňák zvaný Iggo a Dorn, jehož jméno neznala. Jeli dál a dál, jeli deštěm, v rezavějící zbroji a mokré kůži, s meči a sekerami řinčícími o sedla. Mysleli si, že honí ji, jenže ona s podivnou nesmlouvavou jistotou snů věděla, že se mýlí. To ona štvala je.
V tom snu už totiž nebyla malým děvčetem; byla vlkem, obrovským a silným, a když se před nimi vynořila zpod stromů a vycenila na ně zuby v tichém, rachotivém zavrčení, cítila ostrý pach strachu - koní i mužů. Lyséňanův kůň se vzepjal na zadních a zaržál hrůzou, a muži zděšeně křičeli jeden na druhého, ale než mohli začít jednat, ze tmy a deště se vyřítili další vlci, velká smečka vyzáblých, mokrých, tichých zvířat.
Boj byl krátký, ale krvavý. Zarostlý muž šel k zemi, zrovna když chtěl tasit sekeru, ten tmavý zemřel ve chvíli, kdy napínal luk, světlovlasý muž z Lysu se pokoušel ujet. Její bratři a sestry ho uštvali, obraceli ho dokola, zas a znovu, útočili na něj ze všech stran, chňapali po nohou jeho koně, roztrhli hrdlo jezdci, který nakonec ztěžka dopadl ze sedla na zem.
Jen ten břichatý se stále bránil. Jeho kůň kopl do hlavy jednu z jejích sester a další rozsekl téměř vpůli svým zahnutým stříbřitým mečem, zatímco zvonečky v jeho vlasech tiše cinkaly.
Plná hněvu mu skočila na záda, srazila ho hlavou napřed ze sedla. Když padal, její čelisti se sevřely kolem jeho paže, zuby se zabořily přes kůži a vlnu do měkkého masa pod nimi. Jakmile dopadli na zem, prudce škubla hlavou a utrhla mu končetinu v ramení. Vítězoslavně jí potřásala v tlamě a rozstřikovala horké rudé kapky do chladného černého deště.

TYRION

Probudil se do skřípotu starých železných pantů. „Kdo?" zachroptěl. Alespoň se mu vrátil hlas, i když byl drsný a sípavý. Stále jím lomcovala horečka a neměl ponětí o čase. Jak dlouho spal tentokrát? Byl tak slabý, tak příšerně slabý.
„Kdo?" zvolal znovu, teď už o něco hlasitěji. Obdélník otevřených dveří byl osvětlený září pochodně, ale v místnosti pocházelo jediné světlo z oharku svíce vedle jeho postele.
Když uviděl tvar pohybující se jeho směrem, zachvěl se. Tady v Maegorově pevnosti byl každý služebník placený královnou, což znamenalo, že jakýkoli návštěvník mohl být dalším z Cerseiných vrahounů, poslaných za ním, aby dokončil dílo, které začal ser Mandon.
Pak muž vstoupil do světla svíce, důkladně si prohlédl trpaslíkovu bledou tvář a Uchechtl se. „Pořezal ses při holení, co?"
Tyrionovy prsty vyjely k obrovité sečné ráně, která se mu táhla od oka dolů až k čelisti přes to, co zůstalo z jeho nosu. Maso bylo stále živé a horké na dotek. „Ano, děsivě velkou břitvou."
Bronnovy uhlově černé vlasy byly čerstvě umyté a hladce sčesané dozadu z tvrdých linií tváře, na sobě měl vysoké boty z jemně vyčiněné kůže, široký opasek vykládaný plátky stříbra a plášť světle zelené barvy. Přes tmavě šedou vlnu jeho kabátce byl jasně zeleným vláknem napříč vyšitý hořící řetěz. „Kdes byl?" naléhal na něj Tyrion. „Poslal jsem pro tebe... muselo to být před čtrnácti dny."
„Spíš před čtyřmi," upřesnil žoldák, „a byl jsem tady dvakrát, ale našel jsem tě mrtvého pro svět."
„Mrtvého ne. Třebaže moje sestra se o to snažila." Možná to neměl říkat nahlas, ale Tyrion se už dostal daleko za bod, kdy mu na něčem takovém záleželo. Nedávalo mu pokoj nejasné temné tušení, že za pokusem sera Mandona zabít ho skutečně stála Cersei. „Co to máš za hnusnou věc na hrudi?"
Bronn na něj vycenil zuby. „Můj rytířský znak. Hořící řetěz, zelený na kouřově šedém poli. Na příkaz tvého pana otce jsem teď Bronn z Černovodý, Skřete. Hleď si to zapamatovat."
Tyrion položil ruce na péřovou postel a vytáhl se s jejich pomocí o pár palců výš proti polštářům. „To já ti slíbil rytířství, pamatuješ?" Slova „na příkaz tvého pana otce" se mu vůbec nelíbila. Bylo vidět, že lord Tywin neztrácel čas. Skutečnost, že přestěhoval svého syna z pobočníkovy věže, aby ji zabral pro sebe, byla natolik výmluvnou zprávou, že ji dokázal přečíst téměř kdokoli, a tohle bylo další. „Já ztratil půlku nosu a tys získal rytířství. Z toho se budou muset bohové zodpovídat," řekl hlasem plným trpkostí. „Ještě řekni, že tě pasoval můj otec osobně."
„Ne. Těm, z nás, co přežili bitvu u rumpálových věží, poklepal na rameno nejvyšší septon a pak nás pasovala Královská garda. Trvalo to polovinu zpropadeného dne, protože z Bílých mečů zůstali jen tři."
„Vím, že v bitvě zahynul ser Mandon." Shozen do řeky Podem, o pouhý okamžik předtím než mi ten zrádný ničema stačil proklát srdce svým mečem. „O koho jsme ještě přišli?"
„O Ohaře," odpověděl Bronn. „Není mrtvý, jen zmizel. Zlaté pláště říkají, že ztratil odvahu a tys vedl výpad z města

místo něho.“
Což zrovna nebyl jeden z mých lepších nápadů. Tyrion se zamračil a ucítil, jak se přitom napjala hojící se tkáň v místě rány. Mávnutím Bronnovi naznačil, aby se posadil. „Moje sestra si mě tuším spletla s houbou. Drží mě tu ve tmě a krmí mě svinstvem. Pod je dobrý chlapec, ale má na jazyku uzel velikosti Casterlyovy skály, a já nevěřím ani polovině toho, co mi říká. Poslal jsem ho, aby mi přivedl sera Jacelyna, a on se vrátil se zprávou, že je mrtvý.“
„On a tisíce dalších.“ Bronn se posadil.
„Jak?“ chtěl vědět Tyrion. Nebyla to pro něho potěšující zvěst.
„Během bitvy. Podle toho, co jsem slyšel, poslala tvoje sestra bratry Černokotlé, aby přivedli krále zpátky do Rudé bašty. Když ho zlaté pláště viděly odcházet, polovina se jich rozhodla, že utečou s ním. Železná ruka se jim osobně postavil do cesty a pokoušel se jim nařídit, aby se vrátily zpátky na hradby. Povídá se, že se mu už už podařilo přesvědčit je, aby znovu zaujaly pozice, když mu někdo střelil šíp do zad. Tehdy se ho přestaly bát, stáhly ho z koně a zabily ho.“
Další dluh, který položím Cersei ke dveřím. „Můj synovec,“ řekl. „Joffrey. Hrozilo mu nějaké opravdové nebezpečí?“
„Ne větší než komukoli a rozhodně menší než většině.“
„Utrpěl nějakou újmu? Byl zraněn? Rozcuchal mu snad vítr vlasy, ukopl si palec nebo zlomil nehet?“
„O ničem takovém jsem neslyšel.“
„Já Cersei varoval, že k tomu dojde. Kdo teď velí zlatým plášťům?“
„Tvůj pan otec pověřil velením jednoho ze svých západňanů, nějakého rytíře jménem Addam Marbrand.“
Ve většině případů by zlaté pláště protestovaly proti tomu, aby jim velel cizinec, ale ser Addam Marbrand byl chytrou volbou. Stejně jako Jaime byl druhem muže, kterého ostatní rádi následovali. Přišel jsem o městskou hlídku. „Poslal jsem Poda, aby vyhledal Šaggu, ale nepodařilo se mu to.“
„Kamenné vrány jsou stále v královském lese. Zdá se, že Šagga si to místo oblíbil. Timett odvedl Spálené lidi domů, s veškerou kořisti, kterou po boji vydrancovali v Stannisově táboře. Chella se jednoho rána objevila s tuctem Černých uší u Říční brány, ale rudé pláště tvého otce je zahnaly, zatímco místní obyvatelé po nich házeli hnůj a pokřikovali na ně nadávky.“
Nevděčníci. Lidé z Černých uší pro ně umírali. Zatímco Tyrion ležel obluzen makovým mlékem v hlubokém spánku, jeho vlastní krev vystrčila drápy, hezky jeden po druhém. „Chci, abys šel za mou sestrou. Její milovaný syn přežil bitvu, aniž mu byl zkřiven vlásek, takže Cersei už nepotřebuje rukojmí. přísahala, že Alayayu propustí okamžitě, jakmile -“
„Udělala to. Před osmi, devíti dny, po zbičování.“
Tyrion se nadzvedl ještě výš, bez ohledu na prudké bodnutí v rameni. „Zbičování?“
„Uvázali ji ke kůlu na nádvoří a zbičovali ji, a pak ji vystrčili před bránu, nahou a zakrvavenou.“
To děvče se učilo číst, pomyslel si Tyrion absurdně. Jizva přes jeho obličej se prudce napjala a na okamžik měl pocit, jako by mu měla puknout hlava hněvem. Alayaya sice byla nevěstka, to ano, ale zřídkakdy potkal milejší, statečnější a nevinnější dívku. Tyrion se jí nikdy nedotkl; nebyla pro něj víc než jen zástěrkou k tomu, aby mohl chodit za Šae. „Slíbil jsem své sestře, že se k Tommenovi zachovám stejně, jako se bude ona chovat k Alayaye,“ vzpomněl si nahlas. Měl pocit, jako by měl každou chvíli začít zvracet. „Jak bych mohl zbičovat osmiletého chlapce?“ Jenže když to neudělám, Cersei nade mnou zvítězí.
„Tommena už taky nemáš,“ vyhrkl Bronn bez okolků. „Jakmile se královna dozvěděla, že je Železná ruka mrtvý, poslala pro něj bratry Černokotlé a nikdo na Růženíně neměl odvahu nevyhovět jim.“
Další úder; ale na druhé straně taky úleva, to musel připustit. Měl Tommena rád. „Černokotlí přece měli být na naší straně,“ připomněl Bronnovi podrážděně.
„Byli, dokud jsem byl schopný dávat jim dvě tvoje mince za každou, co dostali od královny, jenže ona teď zvýšila jejich cenu. Osney a Osfryd byli po bitvě pasováni na rytíře, stejně jako já. Jen bohové vědí za co, nikdo je neviděl, že by někde bojovali.“
Lidé mnou najatí mne zrazují, moji přátelé jsou bičováni a pohaněni a já sám tu ležím a hniju, pomyslel si Tyrion zoufale. Já myslel, že jsem tu proklatou bitvu vyhrál. Chutná snad takhle vítězství? „Je pravda, že Stannise zahnal na útěk Renlyho duch?“
Bronn se pousmál. „Jediné, co jsme viděli od rumpálových věží, byly praporce ležící v blátě a muži odhazující svoje oštěpy, aby mohli utíkat, ale ve varných krámcích a nevěstincích jsou stovky těch, co by odpřísáhli, že viděli zabít lorda Renlyho toho či onoho. Většina Stannisovy armády patřila ze začátku Renlymu, a šla za ním okamžitě při pohledu na jeho zářivě zelenou zbroj.“
Po všem jeho pečlivém plánováni, poté co velel výpadu z městské brány, po mostě z lodí, poté co mu rozsekli obličej vpůli, byl nakonec Tyrion zastíněn mrtvým mužem. Pokud je ovšem Renly opravdu mrtvý. Další věc, které se bude muset podívat na kloub. „Jak se Stannisovi podařilo uprchnout?“
„Jeho Lyseňané měli svoje galéry venku v zálivu, za tvým řetězem. Když se bitva zvrátila ve Stannisův neprospěch, vydali se podél pobřeží a sesbírali jich tolik, kolik jen pobrali. Ke konci už se muži zabíjeli navzájem, jen aby se dostali na palubu některé z nich.“
„Co Robb Stark, co ten mezitím dělal?“
„Někteří z jeho vlků si propalují cestu dolů směrem na Duskendale. Tvůj otec tam posílá lorda Tarlyho, aby se s nimi vypořádal. Měl jsem napolo v úmyslu připojit se k němu. Říká se o něm, že je to dobrý voják, a navíc štědrý, co se plundrování týče.”
Pomyšlení, že přijde o Bronna, bylo posledním stéblem. „Ne. Tvoje místo je tady. Jsi kapitánem pobočníkovy stráže.“
„Jenže ty už nejsi pobočník,“ připomněl mu Bronn zostra. „Je jím tvůj otec, a ten má svou vlastní zatracenou stráž.“
„Co se stalo se všemi muži, které jsi pro mě najal?“

„Někteří přišli o život u rumpálových věží. Nám ostatním tvůj strýc ser Kevan zaplatil a vyhodil nás.“
„Jak je to od něj laskavé,“ řekl Tyrion kysele. „Znamená to, že už jsi ztratil zálusk na zlato?“
„Ani v nejmenším.“
„To je dobře,“ řekl Tyrion, „protože věc se má tak, že tě stále Potřebuju. Co víš o seru Mandonu Moorovi?“
Bronn se zasmál. „Vím, že je dočista utopený.“
„Mám vůči němu velký dluh, jenže jak mu ho splatit?“ Dotkl se tváře, nahmatal jizvu. „Mám-li být upřímný, vím toho o tom muži velice málo.“
„Měl oči jako ryba a nosil bílý plášť. Co jiného bys potřeboval vědět?“
„Všechno,“ odpověděl Tyrion, „pro začátek.“ Potřeboval především důkaz, že ser Mandon byl Cersein člověk, ale neodvažoval se říct to nahlas. V Rudé baště bylo lépe, když člověk držel jazyk za zuby. Ve zdech byly krysy, malí štěbetaví ptáčkové a taky pavouci. „Pomoz mi vstát,“ řekl, potýkaje se s ložním prádlem. „Je načase, abych navštívil svého otce, a nejvyšší čas, abych se zase nechal vidět.“
„Jaký to bude půvabný pohled,“ usmál se Bronn ironicky.
„Co znamená polovina nosu na obličeji jako můj? Ale když už mluvíme o půvabu, dorazila již Margaery Tyrell do Králova přístaviště?“
„Ne. Ale je na cestě, a město šílí láskou k ní. Tyrellové sem dopravují jídlo z Vysoké zahrady a rozdělují je mezi lid v jejím jménu. Stovky povozů denně. Ve městě jsou tisícovky Tyrellových mužů se zlatými růžemi vyšitými na suknicích, a žádný si nekupuje víno za vlastní peníze. Manželka, vdova, děvka, všechny ženy dávají svoji poctivost každému sotva ochmýřenému chlapci se zlatou růží na hrudi.“
Na mě plivou a Tyrellům kupují pití. Tyrion sklouzl z postele na podlahu. Nohy se pod ním podlomily, místnost se zatočila a musel chytit Bronna za paži, aby se nezvrátil hlavou dolů na rákosovou rohož. „Pode!“ vykřikl. „Podricku Payne! U sedmi pekel, kde jsi?“ Bolest ho sžírala jako bezzubý pes. Tyrion nesnášel slabost, především svou vlastní. Zahanbovala ho, a stud v něm probouzel hněv. „Pode, okamžitě pojď sem!“
Chlapec se přiřítil do místnosti. Když spatřil Tyriona, jak tam stojí a drží Bronna za paži, otevřel ústa a vytřeštil oči. „Můj pane. Ty jsi vstal. Je to... chceš... potřebuješ víno? Snové víno? Mám sehnat mistra? Říkal, že musíš zůstat. V posteli, myslím.“
„V posteli jsem byl až příliš dlouho. Přines mi nějaké čisté oblečení.“
„Oblečení?“
Tyrionovu chápání se naprosto vymykalo, jak mohl být ten chlapec tak pohotový a užitečný v bitvě, a tak zmatený a roztržitý po celou ostatní dobu. „Oblečeni,“ opakoval. „Tuniku, kabátec, kamaše, spodky. Pro mě. Abych se oblékl. Abych mohl odejít z téhle proklaté díry.“
Bylo zapotřebí všech tří, aby ho oblékli. Ačkoli byl jeho obličej strašlivý na pohled, nejhorší zranění utržil v místě spojení ramene s paží. kam byly šípem vtlačeny do masa podpažní jamky kroužky jeho vlastní zbroje. Z bezbarvého masa stále prosakoval hnis a krev, pokaždé když mu mistr Frenken měnil obvazy, a při jakémkoli pohybu jím projížděl osten agónie.
Nakonec se Tyrion spokojil s kamašemi a nadměrně velkou noční róbou, kterou si nechal volně viset přes ramena. Bronn mu natáhl na nohy boty, zatímco Pod šel vyhledat nějakou hůl, o kterou by se mohl opírat. Vypil pohár snového vína na posilněnou. Bylo oslazené medem a s právě takovým množstvím makoviny, které učinilo bolest z jeho ran alespoň na čas snesitelnou.
I přesto byl do chvíle, než vzal za kliku, jako omámený a sestup po točitých schodech mu rozechvíval nohy. Ubíral se dolů s holí v jedné ruce a s druhou kolem Podova ramene. Nějaká služebná právě vycházela nahoru, zatímco oni scházeli dolů. Vytřeštila na ně oči, jako by před sebou spatřila ducha. Trpaslík vstal z mrtvých, pomyslel si Tyrion. A podívej, je ještě ošklivější než dřív, utíkej to vyslepičit svým kamarádkám.
Maegorova pevnost byla nejbezpečnějším místem v Rudé baště, hradem uprostřed hradu, obehnaným hlubokým suchým příkopem, jehož dno bylo poseto ostrými kůly. Padací most byl na noc zvednutý a na stráži před ním stál ser Meryn Trant ve své bledé zbroji a bílém plášti. „Spusť most,“ nařídil mu Tyrion.
„Podle královnina rozkazu musí být most na noc zvednutý.“ Ser Meryn byl vždycky královnin tvor.
„Královna spí a já musím vyřídit naléhavou záležitost se svým otcem.“
Ve jménu lorda Tywina Lannistera jako by bylo zakleto kouzlo. Ser Meryn neochotně vydal příkaz a padací most byl spuštěn. Druhý rytíř Královské gardy stál na stráži na opačné straně příkopu. Seru Osmundu Černokotlému se dokonce podařilo vyčarovat úsměv na tváři, když uviděl, jak se k němu Tyrion belhá po mostě. „Cítíš se již lépe, můj pane?“
„O hodně. Kdy bude další bitva? Už se nemůžu dočkat.“
Když však přišel s Podem k točitým schodům, mohl na ně jen zděšeně zírat. Sám je nikdy nevyšlapu, musel připustit sám sobě, a tak nakonec spolkl svou hrdost a požádal Bronna, aby ho vynesl, s chabou nadějí, že tam v tuto hodinu nepotkají nikoho, kdo by ho uviděl a smál se, nikoho, kdo by pak po hradě vyprávěl příběh o trpaslíkovi, kterého nosí po schodech jako miminko v náručí.
Vnější nádvoří bylo přeplněné stany a altány, bylo jich tam na tucty. „Tyrellovi muži,“ vysvětloval Podrick Payne, když si proplétali cestu změtí hedvábí a plátna. „Taky lorda Rowana a lorda Redwyna. Nebylo tu dost místa pro všechny. Chci říct, někteří bydlí v pokojích. V pokojích ve městě. V hostincích a tak. Jsou tady kvůli svatbě. Svatbě krále. Krále Joffreyho. Budeš mít dost sil, aby ses mohl také zúčastnit, můj pane?“
„Mě už nezastaví nic na tomto světě.“ Přežil bitvu, přežije i Joffreyho svatbu. Na té už alespoň nemůže přijít o nos.
Za zavřenými okenicemi Pobočníkovy věže stále nejasně plála světla. Muži u dveří na sobě měli rudé pláště a na hlavách přílby se lvy na vrcholku, odznak stráží jeho otce. Tyrion oba muže znal, a oni ho beze slova pustili dovnitř, jen

se na něj podívali... třebaže žádný z nich nedokázal setrvat zrakem na jeho tváři příliš dlouho, jak si všiml.
Uvnitř narazili na sera Addama Marbranda sestupujícího po točitém schodišti ve zdobeném černém kyrysu a plášti ze zlatého brokátu, který oblékali důstojníci Městské hlídky. „Můj pane," řekl, „rád vidím, žes opět na nohou. Slyšel jsem-"
„- řeči, že se už kope malý hrob? Já je slyšel taky. Za těchto okolností mi připadalo vhodnější vstát. Doslechl jsem se, žes byl jmenován velitelem Městské hlídky. Mám ti poblahopřát, nebo vyjádřit upřímnou soustrast?"
„Obávám se, že obojí." Ser Addam se usmál. „Smrt a dezerce mi jich zanechaly přibližně čtyřicet čtyři stovek. Jen bohové a Malíček vědí, jak takovému množství zaplatíme mzdu, ale tvoje sestra mi zakázala propustit kohokoli z nich."
Cersei se pořád bojí? Je po bitvě, zlaté plaš tě už ti nepomohou. „Jdeš od mého otce?" zeptal se.
„Ano. Obávám se, že jsem ho nezanechal v nejlepší náladě. Lord Tywin má pocit, že čtyřicet čtyři stovek strážných je víc než dost, aby našli jednoho ztraceného panoše, ale tvůj bratranec Tyrek je stále nezvěstný."
Tyrek byl syn jeho zesnulého strýce Tygetta, třináctiletý chlapec. Zmizel při srocení davu, nedlouho po svatbě s lady Ermesandou, kojeňátkem, které bylo posledním přežívajícím dědicem rodu Hayfordů. A pravděpodobně první nevěstou v historii Sedmi království, která ovdověla, než ji manžel připravil o věneček. „Já jsem ho taky nebyl schopen najít," připustil Tyrion.
„Už je z něj žrádlo pro červy," řekl Bronn se svým obvyklým taktem. „I Železná ruka ho hledal, a eunuch chrastil pěkně naditým měšcem. Neměli víc štěstí než my. Vzdej to, pane."
Ser Addam pohlédl na žoldáka s odporem v očích. „Lord Tywin je umíněný, jde-li o jeho vlastní krev. Chce toho chlapce živého či mrtvého a já mám v úmyslu vyhovět mu." Podíval se zpátky na Tyriona. „Svého otce najdeš v jeho soláru."
V mém soláru, pomyslel si Tyrion. „Myslím, že cestu znám."
Cesta znamenala další schody, ale tentokrát po nich už vystoupil sám, s rukou na Podově rameni. Bronn mu otevřel dveře. Lord Tywin Lannister seděl u okna, psal ve svitu olejové lampy. Při zvuku otvírané petlice vstal. „Tyrione." Nevzrušeně odložil brk stranou.
„Těší mě, že si na mne pamatuješ, můj pane." Tyrion pustil Podovo rameno, opřel se o hůl a přibelhal se blíž. Něco není v pořádku, to pochopil okamžitě.
„Sere Bronne," řekl lord Tywin, „Podricku. Snad by bylo záhodno, kdybyste počkali venku, než si spolu promluvíme."
Pohled, kterým si Bronn změřil pobočníka, byl jen o něco málo méně než drzý; nicméně se uklonil a odešel, s Podem v patách. Těžké dveře se za nimi zavřely a Tyrion Lannister se ocitl o samotě se svým otcem. Přestože byla okna soláru zavřená na okenice proti chladu noci, panovala v místnosti takřka hmatatelná zima. Jaké lži mu o mně Cersei napovídala?
Pán Casterlyovy skály byl štíhlý jako muž o dvacet let mladší, ba dokonce svým strohým způsobem pohledný. Tuhé světlé kotlety mu pokrývaly tváře, rámovaly přísný obličej, holou hlavu, tvrdá ústa. Kolem krku mu visel řetěz ze zlatých ruček, kde prsty každé z nich svíraly zápěstí další. „To je ale pěkný řetěz," řekl Tyrion. Třebaže mnohem lépe se vyjímal na mé hrudi.
Lord Tywin jeho poznámku ignoroval. „Raději si sedni. Bylo od tebe moudré, žes vstal z lože?"
„Z toho mého lože už je mi nanic." Tyrion věděl, jak moc jeho otec pohrdá slabostí. Zabral si pro sebe nejbližší židlí. „Jaké máš útulné komnaty. Věřil bys, že zatímco jsem umíral, někdo mě přestěhoval do malé tmavé cely v Maegorově věži?"
„Rudá bašta je plná svatebních hostí. Jakmile odjedou, najdeme pro tebe vhodnější prostory."
„Mně se líbily spíš tyhle prostory. Už jsi stanovil datum té slavné svatby?"
„Joffrey a Margaery uzavřou sňatek prvního dne nového roku, který bude shodou okolností také prvním dnem nového století. Obřad se stane zvěstovatelem úsvitu nového věku."
Nového lannisterského věku, pomyslel si Tyrion. „Ach, obávám se, že jsem měl na ten den jiné plány."
„Přišel jsi za mnou jen proto, aby sis postěžoval na svou ložnici a pronášel nejapné žerty? Musím ještě dokončit důležité dopisy."
„Důležité dopisy. Ach, jistě."
„Některé bitvy jsou vyhrávány meči a oštěpy, jiné brky a havrany. Ušetři mne těch svých trapných vytek, Tyrione. Navštěvoval jsem tě u tvého lože tak často, jak mi to mistr Ballabar dovolil, když se zdálo, že umíráš." Sepjal si prsty pod bradou. „Proč jsi vůbec Ballabara propustil?"
Tyrion pokrčil rameny. „Mistr Frenken není tak odhodlaný udržovat mne stále v obluzeném stavu."
„Ballabar přijel do města s družinou lorda Redwyna. Velmi nadaný léčitel, jak říkají. Od Cersei bylo laskavé, že ho požádala, aby se o tebe staral. Obávala se o tvůj život."
Obávala se, že bych si ho mohl ponechat. „Nepochybně proto se vůbec nevzdalovala od mého lože."
„Nebuď drzý. Cersei má na starosti královskou svatbu, já vedu válku a ty jsi mimo nebezpečí už přinejmenším čtrnáct dní." Lord Tywin pozoroval znetvořený obličej svého syna a jeho zelené oči sebou přitom ani jedinkrát necukly. „Třebaže ta rána je dost ošklivá, to uznávám. Co za šílenství tě to popadlo?"
„Nepřítel byl u bran s beranidlem. Kdyby ten výpad vedl Jaime, nazval bys to udatným činem."
„Jaime by nikdy nebyl tak pošetilý, aby si v bitvě sundal přilbu z hlavy. Doufám, žes toho muže, co po tobě sekl, alespoň zabil?"
„Ach ano, ten bídák je mrtvý až dost." Třebaže to byl Podrick Payne, kdo sera Mandona zabil, shodil ho do řeky, kde se rytíř utopil pod tíhou své zbroje. „Mrtvý nepřítel, dobrý nepřítel," řekl Tyrion zvesela, třebaže ser Mandon nebyl jeho skutečný nepřítel. Ten muž neměl žádný důvod, aby ho chtěl mít mrtvého. Byl jen kočičí tlapkou, a já se domnívám, že vím, kdo byla kočka. Řekla mu, aby se postaral o to, že bitvu nepřežiju. Jenže bez důkazu by lord Tywin

takovému obvinění nikdy nenaslouchal. „Proč jsi vůbec tady ve městě, otče?“ zeptal se. „Neměl bys být venku v poli a bojovat s lordem Stannisem, Robbem Starkem či někým jiným?“ A čím dříve, tím lépe.
„Dokud sem nepřivede lord Redwyne svoji flotilu, postrádáme lodě, abychom mohli napadnout Dračí kámen. Na tom ale nezáleží. Slunce Stannise Baratheona zapadlo na Černovodém proudu. Co se týče Starka, ten hoch je stále na západě, ale velká síla severanů pod vedením Helmana Tallharta a Robetta Glovera táhne směrem na Duskendale. Poslal jsem jim v ústrety lorda Tarlyho, zatímco ser Gregor jede nahoru po královské cestě, aby jim odřízl ústupovou cestu. Tallhart a Glover budou polapeni mezi nimi, s třetinou Starkovy síly.“
„Duskendale?“ V Duskendalu nebylo nic, co by stálo za takové riziko. Že by Mladý vlk konečně pochybil?
„Rozhodně to není nic, s čím by sis měl dělat starostí. Tvoje tvář je bledá jako smrt a přes obvazy ti prosakuje krev. Řekni, cos mi chtěl říct, a vrať se zpátky na lože.“
„Co jsem to jenom chtěl...“ Hrdlo mu najednou připadalo neskutečně stažené. Co vlastně chtěli Víc, než bys mi kdy mohl dát, otče. „Pod mi řekl, že se Malíček stal pánem Harrenova.“
„Prázdný titul, dokud Roose Bolton drží hrad pro Robba Starka, ale lord Baeliš po té poctě toužil. Prokázal nám dobrou službu v záležitosti sňatku s Tyrellovou dcerou. Lannister vždycky splácí svoje dluhy.“
Joffreyho sňatek s Margaery Tyrell byl ve skutečnosti Tyrionův nápad, ale připadalo mu neomalené dělat si na to nyní nárok. „Ten titul možná není tak prázdný, jak se domníváš,“ varoval ho. „Malíček nedělá nic bez dobrého důvodu. Budiž ale. Tuším jsi říkal něco o splácení dluhů, nemám pravdu?“
„A ty chceš svou odměnu, je to tak? Dobře. Co bys ode mne chtěl? Pozemky, hrad, nějaký úřad?“
„Pro začátek by mi stačila trocha zatraceného vděku.“
Lord Tywin na něj pohlédl nemrkajícíma očima. „To herci a cvičené opice vyžadují potlesk. Také po něm mimochodem toužil Aerys. Udělal jsi, co ti bylo nařízeno, a já jsem si jistý, že to bylo podle tvých nejlepších schopností. Nikdo nepopírá roli, kterou jsi sehrál.“
„Roli, kterou jsem sehrál?“ To, co zbylo z Tyrionova chřípí, se rozšířilo. „Já mám takový dojem, že jsem zachránil celé to tvoje proklaté město.“
„Já bych řekl, že většina lidí se domnívá, že to byl můj útok na křídlo armády lorda Stannise, co zvrátilo průběh bitvy. Lordi Tyrell, Rowan, Redwyne a Tarly také bojovali jako lvi a bylo mi řečeno, že tvoje sestra Cersei nařídila pyromancerům, aby vyrobili divoký oheň, který zničil Baratheonovo loďstvo.“
„Zatímco já si nechával ondulovat chlupy v nose, je to tak?“ Tyrion nedokázal vymýtit hořkost ze svého hlasu.
„Tvůj řetěz byl chytrý tah, a podstatný pro naše vítězství. Tohle jsi chtěl slyšet? Bylo mi řečeno, že ti musím poděkovat také za naše spojenectví s Dorny. Možná budeš potěšen, když ti řeknu, že Myrcella bezpečně dorazila na Sluneční oštěp. Ser Arys Oakheart píše, že si velmi oblíbila princeznu Arianne a že princ Trystane je jí okouzlen. Nelíbí se mi, že jsme poskytli rodu Martellů rukojmí, ale předpokládám, že to jinak nešlo.“
„My budeme mít vlastní rukojmí,“ řekl Tyrion. „Součástí dohody bylo rovněž místo v králově radě. Pokud si princ Doran nepřivede armádu, když si je přijde nárokovat, vydá sám sebe do našich rukou.“
„Kéž by jen místo v radě bylo vším, co si sem Martell přijde nárokovat,“ řekl lord Tywin. „Slíbil jsi mu také pomstu.“
„Slíbil jsem mu spravedlnost.“
„Říkej si tomu, jak chceš. Na konci stále bude jen krev.“
„Což je zboží, kterého jistě nemáme nedostatek. Během bitvy jsem se brodil v celých jezerech.“ Tyrion neviděl žádný důvod, proč nejít rovnou k jádru celé záležitosti. „Nebo sis Gregora Clegana oblíbil natolik, že bys nesnesl odloučení od něho?“
„Ser Gregor má svoje využití, stejně jako měl jeho bratr. Každý pán potřebuje čas od času nějaké to zvíře... což je lekce, které ses, jak se zdá, naučil, soudě podle sera Bronna a těch tvých horalů.“ Tyrion si vzpomněl na Timettovo vypálené oko, Šaggu s jeho sekerou, Chellu s jejím náhrdelníkem z usušených uší. A na Bronna, Ze všech nejvíc na Bronna.
„Lesy jsou plné zvířat,“ připomněl svému otci, „a uličky měst taky.“
„To je pravda. Možná budou jiní psi honit stejně dobře. Budu o tom přemýšlet. Pokud už nemáš nic jiného...“
„Ach ano, máš na práci důležité dopisy.“ Tyrion se zvedl na nejistých nohou. Na okamžik zavřel oči, když se přes něj převalila vlna slabosti a udělal rozechvělý krok směrem ke dveřím. Později bude přemítat o tom, že měl udělat druhý krok a pak třetí. Místo toho se otočil. „Ptal ses, co bych od tebe chtěl. Já ti povím, co chci. Chci to, co mi po právu náleží. Chci Casterlyovu skálu.“
Ústa jeho otce ztvrdla. „Právem prvorozeného náleží tvému bratrovi.“
„Rytíři Královské gardy se nesmějí oženit, zplodit děti ani vlastnit žádné pozemky, to víš stejně dobře jako já. V den, kdy si Jaime přehodil přes ramena bílý plášť, vzdal se svého nároku na Casterlyovu skálu, jenže tys to nikdy neuznal. Je nejvyšší čas. Chci, abys před celou říší prohlásil, že jsem tvůj syn a zákonný dědic.“
Lord Tywin měl oči světle zelené barvy, zlatě tečkované, stejně jasné, jako byly nemilosrdné. „Casterlyovu skálu?“ řekl mrtvolně ledovým tónem. A potom: „Nikdy.“
To slovo viselo mezi nimi, obrovské, ostré, jedovaté.
Znal jsem odpověď ještě předtím, než jsem se zeptal, pomyslel si Tyrion. Uplynulo osmnáct let od doby, co Jaime vstoupil do Královské gardy, a já nikdy předtím tohle téma nenadnesl. Asi jsem to věděl. Vždycky jsem to věděl.
„Proč?“ přinutil sám sebe zeptat se, třebaže tušil, že odpovědi bude litovat.
„Ty se ptáš proč? Ty, který jsi zabil svou matku, abys mohl přijít na svět? Jsi znetvořený, obludný, neposlušný, nenávistný tvor plný závisti, chtíče a mdlého rozumu. Lidské zákony ti dávají právo nosit mé jméno a honosit se mými barvami, protože nemohu prokázat, že nejsi můj. Bohové, kteří mne chtěli naučit pokoře, mne odsoudili k tomu, abych se díval, jak se belháš po světě a nosíš na sobě hrdého lva, kterého měl ve znaku můj otec a jeho otec před ním. Avšak ani bohové, ani lidé mne nikdy nedonutí proměnit Casterlyovu skálu ve tvůj nevěstinec.“

„Můj nevěstinec?l“ Už mu svítalo. Tyrion najednou pochopil, odkud pramení všechna ta žluč a nenávist. Zaskřípal zuby a řekl: „Cersei ti pověděla o Alayaye.”
„Takhle se jmenuje? Připouštím, že si nepamatuju jména všech tvých děvek. Jak se jmenovala ta, co ses s ní oženil jako kluk?“
„Tyša.“ Vyplivl ze sebe odpověď pln vzdoru.
„A ta táborová poběhlice na Zeleném bodci?“
„Proč tě to zajímá?“ zeptal se, neochotný dokonce jen vyslovit Šaeino jméno v jeho přítomnosti.
„Nezajímá. O nic víc, než se starám o to, zda žijí, nebo zemřou.“
„Tos byl ty, kdo nechal Alayayu zbičovat.“ Nebyla to otázka.
„Tvoje sestra mi řekla, jak jsi vyhrožoval, že ublížíš mým vnukům.“ Hlas lorda Tywina byl chladnější než led. „Lhala snad?“
Tohle Tyrion nemohl popřít. „Vyhrožoval jsem, ano. Abych zabezpečil Alayayino bezpečí. Aby ji Černokotlí nemohli zneužít.“
„Abys zachránil poctivost děvky, vyhrožoval jsi svému vlastnímu rodu, své vlastní krvi? Takhle to bylo?“
„To tys mě naučil, že dobrá výhrůžka je někdy bolestnější než rána. Ne že by mě Joffrey nepokoušel, abych ho zbil, už nastokrát. Pokud tolik dychtíš bičovat lidi, začni s ním. Jenže Tommen... proč bych ubližoval Tommenovi? Je to hodný chlapec, a moje vlastní krev.“
„Stejně jako byla tvoje matka.“ Lord Tywin prudce vstal, postavil se nad svého zakrslého syna. „Jdi zpátky do postele, Tyrione, a už mi nikdy nemluv o svém práva na Casterlyovu skálu. Dostaneš svou odměnu, ale bude taková, jakou uznám za odpovídající tvým zásluhám a postavení. A abys ses už v životě nedopustil stejné chyby - toto bylo naposledy, co jsem strpěl, abys zostudil rod Lannisterů. S děvkami jsi jednou provždy skončil. Tu další, co najdu u tebe v posteli, nechám rovnou pověsit.“

DAVOS

Dlouho se díval, jak se plachta zvětšuje, a snažil se rozhodnout, zda by bylo lépe žít, či zemřít. Věděl, že zemřít by bylo snazší. Stačilo, aby si zalezl do své jeskyně, nechal loď proplout kolem, a smrt by si ho sama našla. Horečka ho spalovala už celé dny, měnila mu vnitřnosti v hnědou vodu a během nepokojného spánku rozechvívala celé jeho tělo. Každé ráno ho zastihlo zesláblejšího. Už to nebude trvat dlouho, opakoval si stále dokola.
Pokud ho nezabije horečka, určitě to bude žízeň. Neměl žádnou pitnou vodu kromě občasné dešťovky, která se hromadila v prohlubeninách ve skále. Jenže poslední tři dny (nebo to byly čtyři? - na jeho skalisku bylo těžké rozeznat dny od sebe) byla jezírka vyschlá jako stará kost a pohled na záliv vlnící se zeleně a šedě všude kolem něj byl takřka nesnesitelný. Věděl, že jakmile jednou začne pít mořskou vodu, rychle se dostaví konec, přesto už málem spolkl onen osudný první doušek, tak vyschlé měl hrdlo. Náhlá bouře ho zachránila. Byl už tak zesláblý, že jediné, čeho byl schopen, bylo ležet tam v dešti, se zavřenýma očima a otevřenými ústy, a nechat si vodu stékat po rozpukaných rtech a oteklém jazyce. Potom se však cítil o něco silnější, a jezírka, štěrbiny a průrvy na skalnatém ostrůvku se znovu zahemžily životem. To však bylo před třemi dny (nebo možná před čtyřmi) a většina vody byla pryč. Některá se odpařila, zbytek vysál. Zítra už opět ochutná bláto a bude olizovat vlhké studené kameny na samém dně proláklin.
A pokud to nebude horečka ani žízeň, pak ho jistě zabije hlad. Jeho ostrov nebyl ničím víc než pustým vrcholkem vyčnívajícím z nezměrnosti Černovodého zálivu. Někdy za odlivu nacházel malé kraby podél pásu kamenitého pobřeží, kam ho to vyvrhlo po bitvě. Zuřivě ho štípali do prstů, než se mu podařilo rozbít je na kusy o skálu, aby mohl vysát maso z jejich klepet a vnitřnosti ze skořápek.
Pruh kamenitého pobřeží však pokaždé za přílivu mizel a Davos se musel vyškrábat na skalisko, aby ho to nespláchlo zpátky do zálivu. Vrcholek kamenné vížky čněl za přílivu pouhých patnáct stop nad vodu, a když byl záliv rozbouřený, vodní tříšť sahala dokonce ještě vyš, takže neexistoval způsob jak se tam udržet v suchu, dokonce ani v jeho jeskyni (která ve skutečnosti nebyla ničím víc než jen dutinou ve skále pod převisem). Na skále nerostlo nic než lišejníky, a dokonce i mořští ptáci se tomu místu vyhýbali. Tu a tam přistál na vrcholku skály nějaký ten racek, a Davos se ho pokoušel chytit, jenže byli příliš rychlí, než aby se k nim stačil dostat. Začal po nich házet kameny, ale byl příliš zesláblý a nedokázal je mrštit s potřebnou silou, a tak dokonce i když jeho kameny našly svůj cíl, rackové na něj jen rozzlobeně zaskřehotal! a bez úhony se vznesli zpátky do vzduchu.
Ze svého útočiště viděl jiná skaliska, vzdálené kamenné věže vyšší než ta jeho. Hádal, že nejbližší z nich ční do výše dobrých čtyřiceti stop nad vodu, třebaže bylo obtížné být si tím jistý na takovou dálku. Bez ustání kolem ní kroužilo mračno racků, a Davose často napadlo, že tam přeplave a vybere jim hnízda. Voda však byla studená, proudy silné a zrádné, a navíc věděl, že by na takové plavání neměl dost sil. Zabilo by ho to stejně jistě, jako kdyby pil mořskou vodu.
Podzim v Úzkém moři často býval vlhký a deštivý, jak si vzpomínal z minulých let. Dny nebyly zas tak špatné, pokud svítilo slunce, ale za nocí citelně klesala teplota a někdy přes záliv v poryvech dofičel vítr ženoucí před sebou čáru z čepiček bílé mořské pěny. Nikdy netrvalo dlouho a Davos byl celý promáčený a třásl se zimou. Střídavě na něho útočila horkost a zimnice a poslední dobou jím už bez přestání lomcoval mučivý kašel.
Jeho jeskyně byla jediným útočištěm, které měl, a to bylo dost málo. Během odlivu sice byly na pruh pobřeží vyplavovány kusy dřeva a ohořelé trosky, jenže Davos neměl žádný prostředek, jak z nich vykřesat jiskry a rozdělat oheň. Jednou se v zoufalství pokoušel třít dva kusy naplaveného dřeva o sebe, ale bylo prohnilé a jeho úsilí mu

vyneslo jen puchýře. Šaty měl prosáklé skrznaskrz a jednu z bot ztratil někde v zálivu, než ho to vyvrhlo na ostrůvek. Žízeň, hlad, nedostatečná ochrana před živly. To byli jeho společníci, kteří s ním prodlévali každou hodinu každého dne, až o nich časem začal smýšlet jako o svých přátelích. Nepotrvá dlouho a jeden z nich nebo některý z jejich dalších druhů se nad ním slituje a vysvobodí ho od nekonečných útrap. Nebo by možná měl jednoduše jednoho dne vejít do vody a zamířit ke břehu, o kterém věděl, že leží někde na severu, mimo dohled. Bylo to příliš daleko, než aby tam ve svém zesláblém stavu doplaval, ale na tom nezáleželo. Davos, odjakživa námořník, byl odhodlaný zemřít na moři. Bohové tam dole pod hladinou už na mě čekají, říkal si. Je načase, abych se k nim vydal.
Teď však spatřil plachtu; pouhou tečku na obzoru, ale stále se zvětšující. Loď tam, kde by žádná loď být neměla. Davos totiž víceméně věděl, kde se jeho skalisko nachází; byl to jeden z řady podmořských vrcholků, které vyrůstaly ze dna Černovodého zálivu. Nejvyšší z nich vyčníval do výše sta stop nad hladinu a tucet menších od třiceti do šedesáti stop. Námořníci jim říkali oštěpy mořského krále a věděli, že na každý, který vyčnívá nad hladinu, jich další tucet zrádně číhá pod ní. Jakýkoli kapitán byť jen se špetkou zdravého rozumu udržoval svou loď hodně daleko od nich.
Davos se bledýma, rudě orámovanýma očima díval, jak se loď zvětšuje, a snažil se zaslechnout zvuk větru zachycovaného v plachtoví. Pluje mým směrem. Pokud co nevidět nezmění kurz, propluje na vzdálenost zavolání od jeho skrovného útočiště. Mohlo by to znamenat život. Pokud by o něj stál. Nebyl si tím jistý. Proč bych mel žít? pomyslel si, když mu do očí vhrkly slzy a rozmazaly výhled na loď. Bohové, buďte dobří, proč? Moji synové jsou mrtví, Dale a Allard, Marik a Matthos, možná taky Devan. Jak by mohl otec přežít tolik silných synů? Jak bych mohl žít dál? Jsem dutá skořápka, krab zemřel a uvnitř nezůstalo vůbec nic. Copak to nevědí?
Plavili se vzhůru proti Černovodému proudu, pod plachtami s ohnivým srdcem Pána světla, Davos a Černá Betha byli v druhé bojové linii, mezi Daleovým Přízrakem a Allardem na Lady Marye. Marik, jeho třetí syn, byl velitelem veslařů na Zuřivosti, ve středu první linie, zatímco Matthos sloužil jako druhý důstojník na lodi svého otce. Pod hradbami Rudé bašty se galéry Stannise Baratheona zapojily do bitvy s menší flotilou chlapeckého krále Joffreyho a pár chvil řeka zvonila drnčením tětiv luků, svistem šípů a nárazy železných klounů rozbíjejících na kusy trupy i vesla.
A pak zařvalo jakési obrovité monstrum a všude kolem nich vyšlehly k nebi zelené plameny: divoký oheň, břečka pyromancerů, nefritově zelený démon. Matthos stál u jeho lokte na palubě Černé Bethy, když tu se loď nadzvedla z vody. Davos se ocitl v řece, mlátící kolem sebe rukama, zatímco proud ho unášel a otáčel jím kolem dokola. O kus dál proti proudu rozervaly plameny samotnou oblohu, šlehaly do výše padesáti stop. Viděl Černou Bethu v ohni a taky Zuřivost a tucet dalších lodí, viděl hořící muže, jak v hrůze skáčou do vody, aby tam utonuli. Přízrak a Lady Marya byly pryč, potopené nebo rozbité na kusy či ztracené za clonou divokého ohně. Nebyl čas hledat je, protože už byl téměř u ústí řeky, přes které Lannisterové zvedli obrovitý železný řetěz. Od břehu ke břehu neviděl nic než inferno hořících lodí a divokého ohně. Při pohledu na ně se mu na chvíli zastavilo srdce a stále si pamatovat jak to bylo slyšet... práskání plamenů, sykot páry, výkřiky umírajících mužů a dunění strašlivého žáru proti jeho tváři, zatímco ho proud unášel stále dál směrem k zelenému peklu.
Stačilo, aby nedělal vůbec nic. Ještě pár chvil a bude odpočívat se svými syny v chladném zeleném bahně na dně zálivu, s rybami okusujícími jeho obličej.
Místo toho se zhluboka nadechl, potopil se, mocně kopl nohama a odrazil se dolů ke dnu řeky. Jeho jedinou nadějí bylo, že se mu podaří podplavat pod řetězem, hořícími loděmi a divokým ohněm, který se v záplatách vznášel na hladině řeky, a doplavat do bezpečí zálivu za ním. Davos byl vždycky zdatný plavec a toho dne na sobě neměl žádnou ocel kromě přilby, kterou beztak ztratil, když přišel o Černou Bethu. Proplouvaje zeleným šerem, viděl další muže zápolící pod hladinou o život, stahované ke dnu tíhou plátové a kroužkové zbroje. Davos plaval kolem nich, kopal vší silou, co mu zbývala v nohou, poddával se proudu, s vodou v očích. Plaval stále hlouběji, hlouběji a ještě hlouběji. S každým tempem bylo obtížnější zadržovat dech. Vzpomněl si, že spatřil dno, bahnité a kalné. Ze rtů mu unikl proud bublin a jeho nohy se něco dotklo... zda to byl pařez, či ryba, nebo tonoucí člověk, to nebyl schopen říci.
Tehdy se mu už zoufale nedostávalo vzduchu, ale měl strach plavat k hladině. Nevěděl, zda už je za řetězem, venku v zálivu. Kdyby se vynořil pod některou z lodí, utopil by se, a kdyby vyplaval na hladinu mezi plovoucími kusy divokého ohně, první nádech by mu sežehl plíce na popel. Otočil se ve vodě, aby se podíval vzhůru nad sebe, ale nebylo tam nic vidět, jen zelená tma, a pak se otočil znovu, příliš rychle, a najednou nebyl schopen rozpoznat horní stranu od dolní. Zmocnila se ho panika. Šmátral rukama po dnu, až zvířil mračno bahna, které jej oslepilo. Hrudník se mu každým okamžikem stahoval stále víc. Mával ve vodě, kopal, odrážel se, otáčel, jeho plíce řvaly po vzduchu, dokud už nedokázal kopat. Když otevřel ústa, aby vykřikl, nahrnula se mu do nich slaně chutnající voda a Davos Mořský věděl, že se topí.
Příští věci, které si byl vědom, bylo slunce na obloze, zatímco Davos ležel na kamenitém pásu pod věží z kamene, prázdný záliv všude kolem a zlomený stěžeň, ohořelá plachta a napuchlá mrtvola vedle něho. Stěžeň, plachta a mrtvý muž zmizeli s příštím přílivem a nechali Davose na jeho skalisku mezi oštěpy mořského krále samotného.
V důsledku dlouhých let, kdy se zabýval pašováním, se pro něj vody kolem Králova přístaviště staly známějšími než jakýkoli domov, který kdy měl, a věděl, že jeho současné útočiště není víc než tečka na mapách, místo, kterému se poctiví námořníci vyhýbali, místo aby k němu pluli... třebaže Davos sám kolem nich plul jednou či dvakrát ve svých pašeráckých dnech, protože bylo lépe zůstat neviděn. Až mě tu najdou mrtvého, možná po mně tohle skalisko pojmenují, pomyslel si. Nazvou je Cibulová skála; bude to můj náhrobní kámen a můj odkaz. Víc si nezasluhoval. Otec chrání svoje děti, kázali septoni, jenže Davos odvedl své drahé chlapce do ohně. Dale už nikdy nedá své ženě dítě, o které se tolik modlili, a Allard... má dívku ve Starém městě a dívku v Králově přístavišti a další v Braavosu, a ty všechny ho budou oplakávat. Matthos se nikdy nestane kapitánem své vlastní lodi, jak o tom vždycky snil, a Marik si nevybojuje rytířské ostruhy.

Jak bych mohl žít, když oni jsou mrtví? Tolik statečných rytířů a mocných pánů zemřelo, lepších než já a urozených. Zalez si do své jeskyně, Davosi. Zalez si dovnitř a scvrkni se, abys byl co nejmenší. Loď propluje kolem a žádná jiná už tudy nikdy nepopluje. Usni na svém kamenném polštáři a nech racky, ať ti vyklovou oči, zatímco krabi budou hodovat na tvém mase. Ty už jsi jich snědl dost, dlužíš jim to. Schovej se, pašeráku. Schovej se, buď zticha a zemři.
Plachta už byla téměř u něho. Ještě pár chvil a loď bude nenávratně mimo jeho ostrov. Davos pak bude moci v klidu zemřít.
Zvedl ruku, aby sevřel malý kožený váček, který neustále nosil kolem krku. Uvnitř schovával kůstky čtyř prstů, o které ho zkrátil jeho král v den, kdy pasoval Davose na rytíře. Moje štěstí. Jeho zkrácené prsty se dotkly hrudníku, zašmátraly, zatápaly, ale nenašly nic. Váček byl pryč a kůstky s ním. Stannis nikdy nechápal, proč si Davos ty kosti nechává. „Aby mi připomínaly, jak je můj král spravedlivý," zašeptal rozpraskanými rty. Jenže teď byly pryč. Oheň mi vzal moje štěstí, stejně jako moje syny. Ve svých snech stále vídal řeku v plameni, démoni tančili nad vodami se žhavými biči v rukou, zatímco námořníci černali a hořeli pod jejich šlehy. „Matko, smiluj se," modlil se Davos. „Zachraň mne, Matko, zachraň nás všechny. Moje štěstí je pryč, a moji synové taky." Nyní už nepokrytě plakal, slzy mu stékaly dolů po tvářích. „Oheň mi všechno vzal... oheň..."
Možná to byl jen vítr dorážející proti skalisku nebo zvuk vln tříštících se o vzdálené pobřeží, ale Davosovi se na okamžik zdálo, že slyšel odpověď. „Sami jste zavolali oheň, „zašeptala, hlasem slabým jako hukot vln v mořské mušli, smutným a něžným. „Vy jste nás spálili... spálili... spálili nássssss."
„To ona," vykřikl Davos. „Matko, neopouštěj mne. To ona tě spálila, rudá žena, Melisandra, ona!" Viděl ji před sebou; obličej ve tvaru srdce, červené oči, dlouhé měděné vlasy, rudé šaty vířící kolem ní při chůzi jako plameny, rej hedvábí a saténu. Přišla z Ašaje na východě, přišla do Dračího kamene a získala královnu Selyse a její muže pro svého cizího boha, a taky krále, Stannise Baratheona. Zašel tak daleko, že dal vyšít ohnivé srdce na všechny svoje praporce, ohnivé srdce R'hllora, Pána světla a boha plamene a stínu. Na Melisandřino naléhání vyvlekli Sedm z jejich septa v Dračím kameni, spálili je před branami hradu a později vypálili také boží háj v Bouřlivém konci, dokonce i strom srdce, obrovský bílý čarostrom se zasmušilou tváří.
„Byla to její práce," řekl Davos znovu, tentokrát slabším hlasem. Její práce, a tvoje, Cibulový rytin. Tys ji odvezl do Bouřlivého konce v černi noci, aby mohla porodit svoje stínové dítě. Nejsi bez viny, nejsi. Plavil ses pod její korouhví a nechal jsi ji plápolat ze svého stěžně. Tehdy v Dračím kameni ses díval, jak Sedm hoří, a nic jsi neudělal. Dala ohni Otcovu spravedlnost, Matčino milosrdenství a Stařeninu moudrost. Kováře a Cizince, Pannu a Válečníka, spálila je na popel k poctě svého krutého boha a tys tam stál a držel jazyk za zuby. Dokonce i když zabila starého mistra Cressena, ani tehdy jsi nic neudělal.
Plachta byla sto yardů daleko a rychle klouzala přes záliv. Během několika okamžiků už bude za jeho ostrovem a začne se zmenšovat.
Ser Davos Mořský začal šplhat na vrchol svého skaliska.
Vytahoval se nahoru roztřesenýma rukama, zatímco hlava jako by se mu v horečce vznášela na vodě. Dvakrát jeho zmrzačené prsty uklouzly na vlhkém kameni a málem spadl, ale nějak se mu podařilo udržet se na skalisku. Kdyby spadl, byl by mrtvý, a on musel žít. Alespoň ještě chvíli. Měl úkol, který musel splnit.
Vrchol kamenné vížky byl příliš malý, než aby na něm mohl ve svém zesláblém stavu bezpečně stát, a tak si tam dřepl a začal mávat vyhublýma rukama. „Loď," vykřikl do větru. „Loď, tady, tady!" Odsud shora ji viděl zřetelněji: štíhlý pruhovaný trup, bronzová socha na přídi, plachta nadouvající se ve větru. Na trupu měla napsané jméno, ale Davos se nikdy nenaučil číst. „Loď!" zvolal znovu, „pomozte mi, POMOZTE!"
Námořník na příďové nástavbě ho spatřil a ukázal jeho směrem. Díval se, jak se ostatní hrnou k brlení, aby se taky podívali. O chvíli později skasali plachtu, z otvorů na bocích vyklouzla vesla a loď se stočila jeho směrem. Na to, aby se mohla bezpečně přiblížit ke skalisku, byla příliš velká, ale třicet yardů od něj spustila na vodu malý člun. Davos se držel své skály a díval se, jak se přibližuje po vodě jeho směrem. Čtyři muži veslovali, zatímco pátý seděl na přídi. „Ty," zvolal pátý muž, když byli jen pár stop od ostrůvku, „tam nahoře na skále. Kdo jsi?"
Pašerák, který povstal nad sebe sama, pomyslel si Davos, blázen, který příliš miloval svého krále a zapomněl na svoje bohy. „Já..." Hrdlo měl vyschlé a zapomněl jak mluvit. Slova byla cítit divně na jazyku a ještě podivněji zněla jeho uším. „Byl jsem v bitvě. Byl jsem... kapitán a... rytíř, byl jsem rytíř."
„Ano, pane," řekl muž, „a kterému králi jsi sloužil?"
Ta galéra by mohla být Joffreyho, uvědomil si náhle. Kdyby teď vyslovil špatné jméno, ponechali by ho jeho osudu. Ale ne, její trup byl pruhovaný. Byla lysénské, patřila Salladhoru Saanovi. To Matka ji sem poslala, Matka ve svém milosrdenství. Měla pro něj úkol. Stannis žije, pochopil tehdy. Stále mám krále. A syny, mám další syny, a věrnou, milující ženu. Jak jsem na ně jen mohl zapomenout? Matka byla opravdu milosrdná.
„Stannisovi," křikl zpátky na Lyséňany. „Bohové, buďte dobři, sloužím králi Stannisovi."
„To je dobře, pane," řekl muž v člunu, „my taky."

SANSA

Pozvánka vypadala docela nevinně, ale pokaždé když si ji Sansa přečetla, stáhl se jí žaludek do těsného uzlu. Ona teď bude královnou, je krásná, bohatá a každý ji miluje, proč by chtěla povečeřet s dcerou zrádce? Předpokládala, že by to mohlo být čistě ze zvědavosti; možná chce Margaery Tyrell posoudit míru rivality dívky, kterou právě nahradila. Určitě

mě nenávidí. Myslí si, že jí přeju jen zlé...
Sansa se dívala z hradeb Rudé bašty, jak Margaery Tyrell a její doprovod vyjíždějí vzhůru do Aegonova vysokého kopce. Joffrey se setkal se svou novou nastávající u Královy brány, aby ji přivítal ve městě, a bok po boku pak odjeli mezi jásajícími davy, Joffrey lesknoucí se v pozlacené zbroji a Margaery Tyrell nádherná v zelených šatech s pláštěm z podzimních květin vlajícím jí z ramen. Bylo jí šestnáct let, byla hnědovlasá, hnědooká, štíhlá a krásná. Lidé provolávali její jméno, když mezi nimi projížděla, zvedali do výše svoje děti, aby jim požehnala, a sypali květiny pod kopyta jejího koně. Těsně za ní následovaly její matka a babička jedoucí ve vysokém kolovém domě, jehož boční stěny byly vyřezány do tvaru stovek propletených stvolů růží, každá pozlacená a zářící ve slunečních paprscích. I ty obyčejný lid zdravil.
Lid, který mne stáhl z koně a byl by mne zabil, nebýt Ohaře. Sansa neudělala nic, aby jim zavdala příčinu nenávidět ji, nic víc, než udělala Margaery Tyrell, aby si získala jejich lásku. Chce snad, abych ji také milovala? Prohlížela si její pozvánku, která vypadala, jako by byla napsána Margaeryinou vlastní rukou. Chce snad moje požehnání? Sansa si říkala, zda o té večeři ví Joffrey. Pokud věděla, mohla to docela dobře být jeho práce. Při pouhém pomyšlení na něco takového jí zatrnulo u srdce strachy. Jestliže za pozváním stojí Joff, určitě naplánoval nějaký nejapný žert, aby ji zostudil v očích starší dívky. Nařídí rytířům své Královské gardy, aby ji opět svlékli donaha? Když to udělal posledně, jeho strýc Tyrion mu to překazil, jenže teď už ji Skřet nezachrání.
Nemůže mě zachránit nikdo kromě mého Floriana. Ser Dontos jí slíbil, že jí pomůže utéct, ale ne dřív než v noci po dni Joffreyho sňatku. Její oddaný rytíř proměněný Lannistery v šaška ji ujišťoval, že je všechno dokonale naplánováno a že do té doby nemůže dělat nic než jen trpělivě počítat dny.
A večeřet se svou náhradnicí...
Možná Margaery Tyrell křivdí. Možná to pozvání není ničím víc než jen obyčejnou laskavostí, výrazem zdvořilosti. Snad to skutečně bude jen večere. Jenže byla v Rudé baště, v Králově přístavěti, u dvora krále Joffreyho Baratheona, prvního svého jména, a pokud existovala jediná věc, které se tam Sansa Stark naučila, byla jí nedůvěra.
Přesto věděla, že musí pozvání přijmout. Teď už neznamenala nic, byla jen zavrženou dcerou zrádce a v nemilost upadlou sestrou povstaleckého lorda. Sotva by mohla odmítnout pozvání Joffreyho nastávající.
Kéž by tady tak byl Ohař. V noci bitvy přišel Sandor Clegane do jejích komnat, aby ji odvedl z města, ale Sansa odmítla. Někdy, když nemohla v noci spát, přemýšlela, zda se zachovala moudře. Měla jeho znečištěný bílý plášť, schovaný v truhlici z cedrového dřeva pod svým letním hedvábím. Nedokázala by vysvětlit, proč si ho nechala. Slyšela, jak říkají, že se Ohař proměnil ve zbabělce; když bitva vrcholila, opil se natolik, že Skřet musel převzít velení nad jeho muži. Sansa to však chápala. Znala tajemství jeho spálené tváře. Bojí se jediné věci na světě, ohně. Té noci divoký oheň zapálil řeku a naplnil vzduch zelenými plameny. Dokonce i v hradu se Sansa bála. Tam venku... stěží si to dokázala představit. S povzdechem vzala pergamen a brk a odepsala Margaery Tyrell zdvořile formulovaný vzkaz, že její pozvání přijímá.
Když přišel dohodnu ty večer, přišel pro ni další rytíř Královské gardy, muž tak odlišný od Sandora Clegana jako... nu, jako květina od psa. Pohled na sera Lorase Tyrella stojícího na prahu její komnaty rozbušil Sansino srdce o něco prudčeji. Bylo to poprvé, co se mu ocitla tak nablízku od té doby, co se vrátil do Králova přístaviště v čele předvoje armády svého otce. Na okamžik nevěděla, co má říct. „Sere Lorasi," podařilo se jí nakonec vydechnout, „ehm... vypadáš tak půvabně."
Rozpačitě se na ni usmál. „Moje paní je velmi laskavá. A taky krásná. Sestra už tě netrpělivě očekává."
„Tolik jsem se na naši večeři těšila."
„Stejně jako Margaery a moje paní pramatka." Nabídl jí rámě a odvedl ji směrem ke schodišti. „Tvoje pramatka?" Sansa zjistila, že je obtížné jít a mluvit současně, když se ser Loras dotýkal její paže. Cítila přes hedvábí teplo jeho ruky.
„Lady Olenna. Povečeří s vámi."
„Ach tak," řekla Sansa. Mluvím s ním a on se mne dotýká, vede mě za ruku a drží mne. „Říkají jí Královna trnů, je to tak?"
„Přesně tak." Ser Loras se zasmál. Má ten nejsrdečnější smích na světě, pomyslela si, zatímco mladý rytíř mluvil dál. „Ačkoli bys toto jméno raději neměla používat v její přítomnosti, jinak tě popíchá."
Sansa zrudla. Každý blázen by pochopil, že žádná žena by z takové přezdívky nebyla zrovna nadšená. Možná jsem opravdu tak hloupá, jak prohlašuje Cersei Lannister. Zoufale se snažila vymyslet něco chytrého a okouzlujícího, co by mu řekla, ale rozum ji opustil. Málem vyhrkla, jak je krásný, dokud si nevzpomněla, že to už udělala.
On ale byl krásný. Připadal jí vyšší, než když ho potkala poprvé, ale stále byl stejně štíhlý, pružný a půvabný, a nikdy neviděla chlapce s tak nádhernýma očima. Jenže už to není chlapec, ale dospělý muž, rytíř Královské gardy. Pomyslela si, že v bílé vypadá ještě hezčí než v zeleni a zlatu rodu Tyrellů. Jediné, co na něm teď bylo barevné, byla spona, která držela na místě jeho plášť - růže Vysoké zahrady vytepaná z měkkého žlutého zlata, usazená na podkladu z jemně zelených nefritových listů.
Ser Balon Swann jim podržel dveře Maegorovy věže, aby mohli projít, i on byl celý v bílé, třebaže ji nenosil ani zpoloviny tak půvabně jako ser Loras. Za příkopem plným ostrých kůlů se procvičovaly dva tucty mužů v boji s mečem a štítem. Hrad byl přeplněný hosty, kterým dali k dispozici vnější nádvoří, aby si tam mohli vztyčit své stany a altány, a pro výcvik zbyla jen menší vnitřní nádvoří. Jedno z Redwynových dvojčat hnalo před sebou sera Tallada se znakem očí na štítu. Zdálo se, že robustní ser Kennon z Kayce, který funěl a hlasitě hekal pokaždé, když zvedl svůj dlouhý meč, si vede dobře proti Osneymu Černokotlému, zato Osneyho bratr, ser Osfryd, nemilosrdně útočil na panoše s žabím obličejem, Morose Slynta. Tupé čepele či ne, Slynt bude mít do zítřka pěknou sbírku modřin. Sansa sebou škubla, jen se na to podívala. Sotva stačili pohřbít mrtvé z poslední bitvy, a už se procvičují na další.
Na samém kraji nádvoří odrážel osamělý rytíř s párem zlatých růží na štítu tři protivníky najednou. Za tu chvíli, co se na ně dívali, zasáhl jednoho z nich do hlavy a srazil ho v bezvědomí k zemi. „To je tvůj bratr?" zeptala se Sansa.

„Ano, paní," odpověděl ser Loras. „Garlan často cvičí proti třem mužům současně, někdy dokonce i proti čtyřem. V bitvě se zřídkakdy potýkáš jen s jedním, jak říká, proto bývá rád připravený."
„Je určitě velmi statečný."
„Je to velký rytíř," přitakal ser Loras. „Lepší šermíř než já, abych pravdu řekl, třebaže já to umím lépe s kopím."
„Vzpomínám si," řekla Sansa. „Umíš velice dobře jezdit na koni, pane."
„Moje paní je velmi laskavá, že to říká. Kde mne viděla jet?"
„Na Pobočníkově turnaji, copak si nevzpomínáš? Jel jsi na bílém hřebci a měl jsi na sobě zbroj ze stovky odlišných druhů květin. Dal jsi mi růži. Rudou růži. Toho dne jsi jiným dívkám házel bílé růže, ale mně jsi dal rudou." Stačilo, když o tom mluvila, a musela se červenat. „Řekl jsi, že žádné vítězství není ani zpoloviny tak krásné jako já."
Ser Loras ji obdařil nejskromnějším z úsměvů. „Mluvil jsem jen pravdu, což musel vidět jakýkoli muž s očima," On si mě nepamatuje, uvědomila si Sansa ohromeně. Je ke mně jen laskavý, nepamatuje si na mě ani na růži, vůbec na nic. Byla si jistá, že to něco znamenalo, že to znamenalo všechno. Rudá růže, ne bílá. „Bylo to poté, cos vyhodil ze sedla sera Robara Roycea," řekla se zoufalstvím v hlase.
Sundal ruku z její paže. „Sera Robara jsem zabil v Bouřlivém konci, moje paní." Nebylo to chvástání; jeho hlas zněl smutně.
Jeho a ještě jednoho rytíře Renlyho Duhové gardy. Sansa slyšela, jak si o tom ženy povídají u studny, ale pak na to zapomněla. „To bylo tehdy, když byl lord Renly zavražděn, že ano? Jak strašlivé to muselo být pro tvoji ubohou sestru."
„Pro Margaery?" řekl staženým hlasem. „To jistě. Ona u toho ale nebyla. Neviděla to."
„Když se to ale doslechla..."
Ser Loras zlehka přejel rukou po jílci svého meče. Jeho rukojeť byla z bílé kůže, hlavice růže z alabastru. „Renly je mrtvý. Robar taky. Jaký má smysl mluvit o nich?"
Ostří v jeho tónu jí vyrazilo dech. „Já... můj pane, já... nechtěla jsem tě urazit."
„Tos ani nemohla, lady Sanso," odpověděl ser Loras, ale veškerá vřelost z jeho hlasu vyprchala. Také jí už znovu nenabídl rámě.
V narůstajícím tichu vystupovali po točitých schodech.
Ach, proč jsem se jen zmínila o seru Robarovi? pomyslela si Sansa. Všechno jsem pokazila. Ted se na mě zlobí. Pokoušela se přijít na něco, co by řekla, aby napravila situaci, ale všechna slova, která ji napadala, byla nepřesvědčivá a plytká. Raději bud zticha, nebo to bude ještě horší, pokárala sama sebe.
Lord Mace Tyrell a jeho družina byli ubytováni za královským septem, v dlouhé baště s břidlicovými tabulkami na střeše, které říkali Panenská skrýš, a sice od té doby co tam král Baelor Požehnaný zavřel své sestry, aby ho pohled na ně nesváděl k tělesné žádostivosti. Venku před jejími vysokými vyřezávanými dveřmi stáli na stráži dva zbrojnoši v pozlacených polopřílbách a zelených pláštích lemovaných zlatým saténem, se zlatou růží Vysoké zahrady vyšitou na suknici. Oba měřili sedm stop, byli širocí v ramennou a úzkého pasu, s dokonale vypracovanými svaly. Když Sansa přišla na tolik blízko, že jim viděla do tváří, nebyla schopna rozlišit jednoho od druhého. Měli navlas stejné ostře řezané obličeje, stejné hluboké modré oči, stejné husté rezavé vousy. „Kdo je to?" zeptala se sera Lorase a její nepříjemné pocity byly v tu ránu zapomenuty.
„Osobní stráž mé pramatky," odpověděl jí. „Jejich matka je pojmenovala Erryk a Arryk, ale babička je od sebe nerozezná, a tak jim říká Levý a Pravý."
Levý a Pravý jim otevřeli dveře, a to už se objevila sama Margaery Tyrell, která pospíchala dolů po krátkém schodišti, aby je přivítala. „Lady Sanso," zvolala, „jsem tak potěšena, že jsi přišla. Bud vítána."
Sansa poklekla u nohou své budoucí královny. „Prokazuješ mi velkou čest, Tvoje Výsosti."
„Říkej mi raději Margaery. Vstaň, prosím. Lorasi, pomoz lady Sanse na nohy. Mohu ti říkat Sanso?"
„Nechť se ti zlíbí, Výsosti." Ser Loras jí pomohl vstát.
Margaery ho propustila sesterským polibkem a vzala Sansu za ruku. „Pojď, moje babička už čeká, a nepatří zrovna k nejtrpělivějším z dam."
V síni vesele praskal oheň v krbu a na podlaze byly rozprostřeny sladce vonící rohože. Kolem dlouhého stolu byl usazen tucet žen.
Sansa mezi nimi znala jen jednu, vysokou, vznešenou manželku lorda Tyrella, lady Alerii, jejíž dlouhý stříbry cop byl stažený prstenci vykládanými drahokamy. Margaery ji představila dalším dámám. Byly tam tři sestřenice Tyrellů, Megga, Alla a Elinor, všechny zhruba Sansina věku. Baculatá lady Janna byla sestrou lorda Tyrella a byla provdaná za jednoho ze zelených jablek Fossowayů; líbezná, jasnooká lady Leonette byla taky z Fossowayů, provdaná za sera Garlana. Septa Nysterika měla prostoduchý, od neštovic poďobaný obličej, ale připadala jí veselá. Bledá, elegantní lady Graceford byla obtěžkaná dítětem a lady Bulwer byla sama dítě, ne víc než osmileté. A „Merry" byla hlučná otylá Meredyth Crane, naprosto odlišná od lady Merryweather, smyslné černooké myrské krásky.
A nakonec ji Margaery odvedla před scvrklou bělovlasou panenku ženy sedící v čele stolu. „Je mi ctí, že ti mohu představit moji babičku lady Olennu, vdovu po zesnulém Luthoru Tyrellovi, lordu Vysoké zahrady, vzpomínka na něhož je pro nás všechny útěchou."
Stará žena voněla růžovou vodou. Panečku, to je ta nejmenší a nejmilejší bytůstka, jakou jsem kdy viděla. Rozhodně na ní nebylo nic pichlavého a Sansa nechápala, proč jí říkají Královna trnů. „Polib mne, dítě," vyzvala ji lady Olenna a přitáhla si ji k sobě za zápěstí věchýtkovitou skvrnitou rukou. „Jak je od tebe laskavé, že povečeříš se mnou a mým bláznivým hejnem slepiček."
Sansa poslušně políbila starou ženu na tvář. „Od tebe je laskavé, že jsi mne přijala, moje paní."
„Znala jsem tvého děda, lorda Rickarda, třebaže ne příliš dobře."

„Zemřel ještě předtím, než jsem se narodila.“
„Toho jsem si vědoma, dítě. Říká se, že tvůj dědeček z rodu Tullyů také umírá. Lord Hoster - zajisté ti to řekli? Starý muž, třebaže ne tak starý jako já. Pro nás všechny, co už jsme na konci své pouti, přichází noc, ale pro některé až příliš brzy. Ty bys to měla vědět lépe než většina, ubohé dítě. Vím, že sis užila svůj díl zármutku. Je nám velice líto všech, které jsi ztratila.“
Sansa pohlédla na Margaery. „Bylo mi smutno, když jsem se doslechla o smrti lorda Renlyho, Tvoje Výsosti. Byl velmi galantní.“
„Jsi laskavá, že to říkáš,“ odpověděla Margaery.
Její babička si odfrkla. „Galantní, ano, a okouzlující a velmi čistotný. Věděl jak se oblékat a uměl se usmívat a taky koupat a česat a nějak si vzal do hlavy, že ho to činí zralým k tomu, aby se mohl stát králem. Baratheonové vždycky měli divné vrtochy, to je víc než jisté. Řekla bych, že to zkrátka mají v té své targaryenské krvi.“ Nakrčila nos. „Jednou se pokoušeli provdat mě za Targaryena, ale já tomu učinila přítrž.“
„Renly byl statečný a laskavý, babičko,“ připomněla jí Margaery. „Otec ho měl taky rád a stejně tak ser Loras.“
„Loras je mladý,“ řekla lady Olenna rázně, „a velmi dobrý ve srážení mužů z koní klackem. To ještě neznamená, že je taky moudrý. Co se týče tvého otce, lituji, že jsem se nenarodila jako žena rolníka s velkou dřevěnou lžící. Možná bych mu jí vtloukla nějaký rozum do té jeho tlusté hlavy.“
„Matko,“ pokárala ji lady Alerie.
„Kuš, Alerie, nemluv se mnou takovým tónem. A neříkej mi matko. Kdybych tě byla porodila, jsem si jistá, že bych si to pamatovala. Jsem zodpovědná jen za toho tvého manžela, lorda blbečka z Vysoké zahrady.“
„Babičko,“ zasáhla Margaery, „važ svoje slova. Co si o nás Sansa pomyslí?“
„Možná si pomyslí, že máme alespoň špetku rozumu, přinejmenším jedna z nás.“ Stará žena se otočila zpátky k Sanse. „Varovala jsem je, že je to zrada, že Robert má dva syny a Renly má staršího bratra, tak jak si vůbec mohl dělat nárok na to ošklivé železné křeslo? Tss, tss, říká můj syn, copak ty nechceš, aby se tvoje sladká holčička stala královnou? Vy Starkové jste kdysi byli králi, Arrynové a Lannisterové taky, a dokonce i Baratheonové přes ženskou linii, ale Tyrellové nikdy nebyli víc než majordomové, dokud nepřišel Aegon Drak a neusmažil právoplatného krále Roviny na Ohnivém polí. Mám-li být upřímná, dokonce i náš nárok na Vysokou zahradu je dnes poněkud sporný, přesně jak pořád kňučí ti strašliví Florentové. ‚Co na tom záleží?' ptáš se, a samozřejmě že nezáleží, nikomu kromě takových idiotů, jako je můj syn. Z pomyšlení na to, že by jednoho dne mohl vidět zadnici svého vnuka na Železném trůnu, se Mace nadouvá jako... sakra, jak se to jen jmenuje? Margaery, ty jsi chytrá, buď tak laskavá a připomeň své ubohé, staré, napolo zpitomělé babičce tu podivnou rybu z Letních ostrovů, co se nafoukne na desetinásobek své velikosti, když do ní strčíš.“
„Říkají jim prostě nafukovací ryby, babičko.“
„Samozřejmě že říkají. Obyvatelé Letních ostrovů nemají naprosto žádnou představivost. Mám-li být upřímná, můj syn si měl dát nafukovací rybu do erbu. Mohl jí posadit na hlavu korunu, tak jak to udělali Baratheonové s tím svým jelenem, možná by mu to udělalo radost. Chceš-li znát můj osobní názor, říkám, že jsme se měli držet hodně daleko od vší téhle proklaté pošetilosti, ale když byla kráva jednou podojena, neexistuje způsob jak jí dostat smetanu zpátky do vemene. Jakmile lord Nafukovací ryba položil korunu na Renlyho hlavu, vězeli jsme v tom až po uši, a teď jsme tady, abychom viděli, jak to dopadne. Co mi na to můžeš říct, Sanso?“ Sansa otevřela a zavřela ústa. Sama si v tu chvíli připadala jako nafukovací ryba. „Původ Tyrellů se táhne daleko do minulosti až ke Garthovi Zelenorukému,“ bylo to nejlepší, na co se po krátkém přemýšlení zmohla.
Královna trnů se ušklíbla. „To mohou říct taky Florentové, Rowanové, Oakheartové a polovina dalších vznešených rodů na jihu. Garth rád sázel svá semena do úrodné půdy, jak se říká. Nedivila bych se, kdyby měl zeleného něco víc než jen ty své ruce.“
„Sanso,“ zasáhla lady Alerie, „určitě jsi velmi hladová. Dáme si spolu kousek kančího masa a citrónové zákusky?“
„Citrónové zákusky jsou moje oblíbené,“ připustila Sansa.
„To nám bylo řečeno,“ prohlásila lady Olenna, která očividně neměla v úmyslu nechat se umlčet. „Ta Varysovic stvůra si zřejmě myslela, že jí budeme za tuhle informaci vděční. Abych pravdu řekla, nikdy jsem si nebyla docela jistá, k čemu vlastně jsou na světě eunuchové. Vyřízli jim jediné užitečné kousky, které muži mají. Alerie, necháš už konečně přinést jídlo, nebo máš v úmyslu vyhladovět mě k smrti? Tady, Sanso, posaď se vedle mě, jsem mnohem méně nudná než všechny ostatní. Doufám, že máš ráda blázny.“
Sansa si uhladila sukně a posadila se. „Já... ehm, blázny, moje paní? Myslíš... takové ty v šaškovském hávu?“
„V tomto případě v peří. O kom jsem podle tebe mluvila? O svém synovi? Nebo zde o těchto půvabných dámách? Nečervenej se, s těmi svými vlasy vypadáš jako granátové jablko. Abych pravdu řekla, všichni muži jsou blázni, ale ti v strakatém oděvu jsou rozhodně zábavnější než ti s korunami. Margaery, dítě, zavolej sem Bukače, uvidíme, jestli dokážeme lady Sansu rozveselit. Vy ostatní se posaďte, musím vám pořád všechno říkat? Sansa si určitě mysli, že moje vnučka má za společnost stádo ovcí.“
Bukač se dostavil ještě před jídlem, oblečený v šaškovském oděvu ze zelených a žlutých pírek, s ohebnou šaškovskou čepicí na hlavě. Byl to obrovitý otylý muž, velký jako tři Měsíční chlapci dohromady. Vpadl do síně dělaje přemety na rukou, vyskočil na stůl a položil před Sansu obří vejce. „Rozbij je, moje paní,“ vyzval ji. Když to udělala, vybatolil se z něj tucet žlutých kuřátek a začal se rozbíhat do všech stran. „Chyťte je!“ zvolal Bukač. Malá lady Bulwer jedno popadla do hrsti a podala mu je, načež šašek zvrátil hlavu, strčil si kuře do obrovských gumovitých úst a spolkl je vcelku. Když si říhl, z nosu mu vylétla drobná žlutá pírka. Lady Bulwer se dala do vystrašeného pláče, ale její slzy se záhy změnily v náhlé potěšené výsknutí, když se kuřátko vykroutilo z rukávu jejích šatů a rozběhlo se jí po ruce.
Zatímco sluhové roznášeli polévku s pórkem a houbami, Bukač začal žonglovat a lady Olenna si přistrčila židli dopředu

a položila lokty na stůl. „Znáš ty vůbec mého syna, Sanso? Lorda Nafukovací rybu z Vysoké zahrady?“
„Je to velký pán,“ odpověděla Sansa zdvořile.
„Velký osel,“ opáčila Královna trnů. „Jeho otec byl taky osel. Můj manžel, zesnulý lord Luthor. Och, měla jsem ho velice ráda, aby ses nemýlila. Laskavý muž a nikoli nezkušený v ložnici, a přesto odpudivý osel. Podařilo se mu zřítit dolů z útesu, když byl na lovu se sokoly. Říkají, že hleděl vzhůru k obloze a vůbec si nevšímal, kam ho kůň nese. A můj syn teď dělá totéž, jenže jede na lvovi místo na hřebci. Je snadné nasednout lvu na hřbet, ovšem ne tak snadné sesednout z něj. Varovala jsem ho, ale on se jen smál. Kdybys někdy měla syna, Sanso, často ho bij, aby se naučil poslouchat tě. Já měla jen jednoho chlapce, zřídkakdy jsem ho uhodila, a teď mi nevěnuje víc pozornosti než tady Bukač. Lev není kočka, co léhává na klínech, řekla jsem mu, ale on mi na to odpověděl jen: ‚Tss, tss, matko.' Vůbec se mi zdá, že v této říši se až příliš často dělá ‚tss, tss.' Všichni tihle králové by udělali mnohem lépe, kdyby odložili meče a naslouchali svým matkám.“
Sansa si najednou uvědomila, že má otevřená ústa. Rychle je naplnila polévkou, zatímco lady Alerie a ostatní ženy se chichotaly podívané na Bukače, který odrážel pomeranče hlavou, lokty a svou objemnou zadnicí.
„Chtěla bych, abys mi řekla pravdu o tom královském chlapci,“ řekla lady Olenna stroze. „O Joffreym.“
Sansa prudce sevřela v prstech svou lžící. Pravdu? To nemohu. Nechtěj to po mně, prosím, já nemohu. „Já... já... já...“
„Ano, ty, prosím. Kdo jiný by ho měl znát lépe? Ujišťuji tě, že ten chlapec mi připadá docela laskavý. Sice trochu namyšlený, ale to bude jeho lannisterskou krví. Nicméně jsme slyšely nějaké znepokojivé historky. Je na nich něco pravdy? Choval se k tobě ten hoch špatně?“
Sansa se nervózně rozhlédla kolem. Bukač si strčil do úst celý pomeranč, žvýkal a polykal, pak se plácl po tváři a vyfoukl pomerančová semínka nosem. Ženy se chichotaly i hlasitě smály. Služebnictvo přicházelo a odcházelo a v Panenské skrýši se rozléhala ozvěna třeskotu lžic a talířů. Jedno z kuřátek skočilo zpátky na stůl a proběhlo polévkou lady Graceford. Zdálo se, že nikdo jim nevěnuje pozornost, ale Sansa byla přesto vystrašená.
Lady Olenna byla stále netrpělivější. „Co tak zíráš na Bukače? Položila jsem ti otázku a očekávám na ni odpověď. Vyřízli ti snad Lannisterové jazyk, dítě?“
Ser Dontos ji varoval, aby mluvila svobodně jen v božím hájí. „Joff... král Joffrey, on... Jeho Veličenstvo je velmi půvabné a vznešené, a... je statečné jako lev.“
„Ano, všichni Lannisterové jsou lvi, a když se Tyrell uprdne, voní to jako růže,“ vyštěkla stará žena. „Jenže je laskavý? Je chytrý? Má dobré srdce, něžnou ruku? Je ušlechtilý, jak se sluší na krále? Bude se o Margaery starat s láskou a chovat se k ní dobře, chránit její čest tak jako svou vlastní?“
„Bude,“ zalhala Sansa. „Je velmi... velmi sličný.“
„To už jsi říkala. Víš, dítě, někteří tvrdí, že jsi stejně mdlého rozumu jako tady Bukač, a já jim začínám věřit. Sličný? Doufám, že jsem svou Margaery poučila, jakou cenu má sličnost. O něco menší než kejklířův prd. Aerion Jasný oheň byl také sličný, a přesto monstrum. Otázkou je, jaký je Joffrey?“ Natáhla ruku a chytila procházejícího sluhu. „Nemám ráda pórek. Odneste tu polévku pryč a přineste mi sýr.“
„Sýr bude podáván po zákuscích, moje paní.“
„Sýr bude podáván, když chci já, a já chci, aby byl podáván teď.“ Stará žena se otočila zpátky k Sanse. „Jsi vystrašená, dítě? To není třeba, jsme tady jen samé ženy. Pověz mi pravdu, a neměj strach, nic se ti nestane.“
„Můj otec také vždycky mluvil pravdu.“ Sansa hovořila tiše, ale dokonce i přesto bylo obtížné dostat ta slova ze sebe. „Lord Eddard, ano, to o něm bylo známo, avšak bez ohledu na to ho nazvali zrádcem a zkrátili ho o hlavu.“ Oči staré ženy se do ní vpíjely, ostré a lesklé jako hroty mečů.
„To Joffrey,“ řekla Sansa. „Udělal to Joffrey. Slíbil mi, že bude milosrdný, a nechal mému otci setnout hlavu. Řekl, že to bylo milosrdenství, a pak mě vzal nahoru na hradby a přinutil mě dívat se na to. Na otcovu hlavu. Chtěl, abych plakala, ale...“ Prudce se zarazila a přikryla si ústa dlaní. Řekla jsem toho příliš mnoho, och, bohové, buďte dobří, oni se to dozvědí, uslyší to, někdo to na mě poví.
„Pokračuj.“ Byla to Margaery, kdo ji pobídl, Joffreyho nastávající. Sansa netušila, kolik toho slyšela.
„Já nemohu.“ Co když mu to řekne? Joffrey mě za to jistě zabije nebo mě dá seru Ilynovi. „Já... já nechtěla... můj otec byl zrádce, můj bratr je taky zrádce, mám v sobě zrádcovskou krev, prosím, nenuťte mě říkat něco víc.“
„Uklidni se, dítě,“ poručila jí Královna trnů.
„Ona má hrozný strach, babičko, jen se na ni podívej.“
Stará žena zavolala na Bukače. „Blázne! Zazpívej nám píseň. Myslím, že nejlépe nějakou dlouhou. Třeba tu ‚O medvědovi a krásné páně'.“
„Zazpívám,“ odpověděl obrovitý šašek. „A udělám to opravdu hezky! Mám ji zazpívat postavený na hlavě, moje paní?“
„Bude tak znít lépe?“
„Ne.“
„V tom případě stůj raději na nohou. Nechceme přece, aby ti spadla čepice z hlavy. Pokud si vzpomínám, nikdy si nemyješ vlasy.“
„Jak moje paní poroučí.“ Bukač se uklonil až k zemi, přehlasitě si říhl, pak se narovnal, vystrčil břicho a dal se do řevu. „Žil byl jeden medvěd, MEDVĚD! Celý černý a hnědý, co všechno sněd...“
Lady Olenna se posunula ještě víc dopředu. „Dokonce už v době, kdy jsem ještě byla dívka mladší než ty, bylo známo, že v Rudé baště mají i zdi uši. A tak nám Bukač hezky hlasitě zazpívá, zatímco my děvčata si můžeme nerušeně popovídat.“
„Ale,“ namítla Sansa, „Varys... ten ví, ten vždycky...“
„Zpívej hlasitěji!“ křikla Královna trnů na Bukače. „Moje staré uši jsou téměř hluché, víš? Copak to šeptáš, ty tlustý blázne? Za šeptání tě neplatím. Zpívej!“

„... MEDVĚD!“ zaburácel Bukač a jeho hluboký hlas se rozhlehl ozvěnou od krokví. „ACH, POJĎ, PRAVÍ MU, POJĎ SI NA MED! NA MED? DÍ ON, JÁ JSEM MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD!“
Vrásčitá stará paní se usmála. „Ve Vysoké zahradě taky máme mnoho pavouků mezi květinami. Dokud se starají jen o sebe, necháváme je tkát ty jejich malé pavučinky, ale když se nám dostanou pod nohu, zašlápneme je.“ Klepla Sansu přes hřbet ruky. „A teď pravdu, dítě. Jaký člověk je ten Joffrey, který zve sám sebe Baratheonem, ale až neskutečně se podobá Lannisterům?“
„A UŽ JDOU CESTOU NECESTOU ODTAMTUD SEM. ODTAMTUD SEM! SEM! TŘI HOŠI, A KOZA S MEDVĚDEM!“
Sansa měla pocit, jako by se jí srdce zabydlelo kdesi v krku. Královna trnů byla tak blízko, že cítila nakyslý dech staré ženy. Její vyzáblé tenké prsty jí svíraly zápěstí jako klepeta. Margaery z druhé strany taky naslouchala. Sansa se zachvěla. „Monstrum,“ zašeptala, tak roztřeseně, že stěží poznávala svůj vlastní hlas. „Joffrey je monstrum. Lhal o tom řeznickém chlapci a přinutil mého otce zabít mého vlka. Když se mu znelíbím, muži jeho Královské gardy mne bijí. Je zlý a krutý, moje paní. A královna taky.“
Lady Olenna Tyrell a její vnučka si vyměnily pohled. „Och,“ řekla stará žena, „to je škoda.“
Ach, bohové, pomyslela si Sansa zděšeně. Jestli si ho Margaery nevezme, Joff bude vědět, že jsem tomu na vině já.
„Prosím,“ vyhrkla, „neodvolávejte tu svatbu...“
„Neměj strach, lord Nafukovací ryba je odhodlaný mít ze své dcery královnu. A slovo Tyrella má větší cenu než všechno zlato Casterlyovy skály. Alespoň tomu tak bylo za mých časů. Přesto ti děkujeme za pravdu, dítě.“
TANCOVALA TOČIL SE, CELOU CESTU K MĚ STU! K MĚSTU! K MĚSTU!“ Bukač poskakoval, hulákal a podupával nohama.
„Sanso, líbilo by se ti navštívit Vysokou zahradu?“ Když se Margaery Tyrell usmála, hodně připomínala svého bratra Lorase. „Všechny podzimní květiny jsou právě v květu a máme tam háje, fontány, stinná nádvoří a mramorové kolonády. Můj pan otec si vždycky drží u dvora zpěváky, co zpívají mnohem sladčeji než ten zabedněný Bukač, a pištce, hudce i harfeníky. Máme ty nejlepší koně a výletní bárky, ve kterých plujeme po Klikaticí. Už jsi někdy byla na lovu se sokoly, Sanso?“
„Nemnohokrát,“ připustila.
„OH, SLADKÁ BYLA, NEJKRÁSNĚJŠÍ ZE VŠECH, TA PANNA S MEDEM VE VLASECH!“
„Jsem si jistá, že Vysoká zahrada se ti bude líbit stejně jako mně.“ Margaery odhrnula dozadu uvolněný pramen Sansiných vlasů. „Jakmile ji uvidíš, už nikdy nebudeš chtít odjet. A možná ani nebudeš muset.“
„VE VLASECH! VE VLASECH! TA PANNA S MEDEM VE VLASECH!“
„Pššt, dítě,“ řekla Královna trnů zostra. „Sansa nám dokonce ani neřekla, zdali by ráda přijela na návštěvu.“
„Ach, já bych moc ráda.“ Podle jejich slov byla Vysoká zahrada místem, o jakém vždycky snila, nádherným, kouzelným dvorem, který měla podle svých představ najít v Králově přístavišti.
„... UCÍTIL V LETNÍM VZDUCHU MED. MEDVĚD! MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD.“
„Jenže co královna?“ pokračovala Sansa. „Ta mě nikdy nenechá jít...“
„Nechá. Bez Vysoké zahrady nemají Lannisterové naději, že se Joffrey udrží na trůnu. Pokud o to můj lord osel požádá, královna nebude mít jinou možnost než vyhovět jeho žádostí.“
„A on to udělá?“ zeptala se Sansa nevěřícně. „On o to požádá?“
Lady Olenna se zamračila. „Nevidím potřebu dávat mu jakoukoli jinou možnost. O našem skutečném účelu samozřejmě nebude mít zatím ani ponětí.“
„... UCÍTIL V LETNÍM VZDUCHU MED!“
Sansa nakrčila čelo. „O našem skutečném účelu, moje paní?“
„ČICHAL, ŘVALA CÍTIL HO HNED! V LETNÍM VZDUCHU MED!“
„Abychom se postaraly o to, že se bezpečně provdáš, dítě,“ řekla stará žena, zatímco Bukač dál vyřvával tu starou, prastarou píseň. „Za mého vnuka.“ Vdát se za sera Lorase, ach... Sanse uvízl dech v hrdle. Vzpomněla si na sera Lorase v jeho zářivé safírové zbroji, jak jí háže růží. Na sera Lorase v bílém hedvábí, tak čistého, nevinného, krásného. Na dolíčky v koutcích jeho úst, když se usmál. Na vřelost jeho smíchu, na teplo jeho ruky. Mohla si jen představovat, jaké by to bylo vyhrnout mu tuniku a polaskat hladkou kůži pod ní, postavit se na špičky a políbit ho, prohrábnout mu prsty husté hnědé kadeře a utonout v jeho hlubokých hnědých očích. Vzhůru po krku se jí vyšplhal ruměnec.
„ACH, JÁ JSEM PANNA, ČISTÁ SLOVEM, POHLEDEM! NIKDY NEBUDU TANČIT S MEDVĚDEM! S^MEDVĚDEM! S MEDVĚDEM! NIKDY NEBUDU TANČIT S MEDVĚDEM!“
„Jak by se ti to líbilo, Sanso?“ zeptala se Margaery. „Nikdy jsem neměla sestru, jenom bratry. Ach, prosím, řekni ano, řekni prosím, že souhlasíš s tím, že se provdáš za mého bratra.“
„Ano. Provdám.“ Ta slova z ní vypadla sama. „Chtěla bych to víc než cokoli na světě. Provdat se za sera Lorase, milovat ho...“
„Za Lorase?“ opáčila lady Olenna podrážděně. „Nebuď směšná, dítě. Muži Královské gardy se přece nesmějí ženit. Copak tě tam na Zimohradu ničemu nenaučili? Hovoříme o mém vnuku Willasoví. Pravda, je sice trochu starší než ty, ale jinak je to milý hoch. Kromě toho není takový osel jako jeho otec a navíc je dědicem Vysoké zahrady.“
Sansa měla pocit, jako by měla omdlít; v jednu chvíli měla hlavu plnou snů o Lorasovi, a v příštím jí je všechny sebrali, Willas? Willas? „Já,“ vyhrkla hloupě. Zdvořilost je zbrojí dámy. Nesmíš je urazit, buď opatrná na svá slova. „Já sera Willase neznám. Nikdy jsem neměla to potěšení, moje paní. Je... je stejně velký rytíř jako jeho bratři?“
„... VYSOKO DO VZDUCHU JI ZVĚD. TEN MEDVĚD! MEDVĚD!“
„Ne,“ odpověděla Margaery. „Nikdy neodříkal rytířskou přísahu.“
Její babička se zamračila. „Pověz tomu děvčeti pravdu. Ten ubohý chlapec je zmrzačený, tak je to.“

„Byl zraněn jako panoš, když jel ve svém prvním turnaji," vysvětlila jí Margaery. „Spadl na něj jeho kůň a rozdrtil mu nohu."
„Může za to ten dornský had Oberyn Martell. A taky jeho mistr."
„JÁ CHTĚLA RYTÍŘE, A TYS MEDVĚD! MEDVĚD! MEDVĚD! CELÝ ČERNÝ A HNĚDÝ, CO VŠECHNO SNĚD!"
„Willas má špatnou nohu, ale dobré srdce," řekla Margaery. „Čítával mi, když jsem byla malá, a maloval pro mne obrázky hvězd. Budeš ho milovat stejně, jako ho máme rádi my všichni, Sanso."
„KOPALA A PLAKALA, ALE ON/ÍSLÍZAL Z VLASŮ MED. Z VLASŮ MED. Z VLASŮ MED. SLÍZAL Z VLASŮ VŠECHEN MED!"
„Kdy bych se s ním mohla setkat?" zeptala se Sansa váhavě.
„Brzy," ujistila ji Margaery. „Hned jak přijedeš do Vysoké zahrady, poté co se já provdám za Joffreyho. Moje babička tě odveze s sebou."
„Odvezu," řekla stará žena, poklepala Sanse na ruku a obdařila ji něžným vrásčitým úsměvem. „Vezmu tě s sebou."
„A PAK SI POVZDECHLA, ZAVÝSKLA, DO VZDUCHU KOPLA HNED! MŮJ MEDVĚD, ZPÍVALA! MŮJ MEDVĚD, CO VŠECHNO SNĚD! PAK SPOLU ODEŠLI OBA DVA HNED, MEDVĚD IS PANNOU, CO VE VLASECH MĚLA MED." Bukač zaburácel poslední sloku, vyskočil do vzduchu a doskočil dolů na obě chodidla s dupnutím, které roztřáslo vinné poháry na stole. Ženy se smály a tleskaly.
„Já si už říkala, že ta strašná píseň snad nikdy neskončí," řekla Královna trnů. „Á, podívejme, tady se nese můj sýr."

JON

Svět byl šedou tmou a byl cítit borovicemi, mechem a chladem. Z černé hlíny stoupaly cáry bledé mlhy a jezdci opatrně našlapovali mezi roztroušenými balvany a zakrslými pokroucenými stromy, stále níž k vstřícným ohňům rozesetým jako drahé kameny po délce říčního údolí pod nimi. Bylo tam víc ohňů, než by dokázal Jon Sníh spočítat, stovky ohňů, tisíce, druhá řeka z blikajících světýlek táhnoucí se podél břehu ledově bílé Mléčné vody. Sevřel a rozevřel prsty ruky, ve které držíval meč.
Sestupovali po úbočí bez praporců či troubení, a ticho bylo narušováno jen vzdáleným hukotem řeky, klapotáním kopyt a chřestěním kostěného brnění Chřestivé košile. Někde vysoko nad jejich hlavami plachtil ve vzduchu orel na velkých modrošedých křídlech, zatímco dole pod ním se ubírali muži, psi, koně a bílý zlovlk.
Od svahu se odrazil kámen uvolněný kopytem a Jon uviděl, jak Duch otočil hlavu při náhlém zvuku. Následoval jezdce v určité vzdálenosti po celý den, tak jak to měl ve zvyku, ale když nad borovicemi vyšel měsíc, přiběhl do jejich blízkosti. Psi Chřestivé košile ho vždycky uvítali chórem vrčení, ňafání a divokého štěkotu, ale zlovlk jim nevěnoval sebemenší pozornost. Před šesti dny, když se divocí ukládali ke spánku, ho největší z psů napadl zezadu, ale Duch se otočil a skočil, bleskurychle psovi prokousl kyčel a odmrštil ho stranou. Zbytek smečky si od něj od té doby udržoval uctivou vzdálenost.
Kůň Jona Sněha tiše zaržál, ale dotek a vlídné slovo zvíře záhy uklidnily. Říkal si, kéž by šly tak snadno utišit jeho vlastní obavy. Byl celý v černém, v černi mužů Noční hlídky, ale nepřítel jel před ním i za ním. Divocí, a já jsem s nimi.
Ygritte měla přes ramena přehozený plášť Qhorina Půlrukého. Lenyl měl jeho drátěnou košili, velká kopinice s příznačným jménem Hadrnice si pro sebe zabrala jeho rukavice, jeden z lučištníků boty, Qhorinovu přílbu si vylosoval malý prostý mužík, kterému říkali Ryk Dlouhý oštěp, ale špatně padla na jeho úzkou hlavu, a tak ji nakonec dal Ygritte. A Chřestivé košile měl v pytli Ohorinovy kosti, společně se zakrvavenou hlavou Ebbena, který se vydal s Jonem a ostatními na průzkum Křivolakého průsmyku. Mrtví, jsou mrtví všichni kromě mě, a já jsem mrtvý pro svět.
Ygritte jela těsně za ním. Vpředu byl Ryk Dlouhý oštěp. Pán kostí ustanovil ty dva jeho strážnými. „Jestli vrána uletí, ovařím si i vaše kosti," varoval je, než se vydali na cestu, a škodolibě se na ně usmál přes křivé zuby lebky obra, kterou nosil na hlavě místo přilby.
„Nechceš si ho ohlídat sám?" houkla na něho Ygritte. „Jestli to chceš po nás, tak nás nech na pokoji, a my se o to postaráme."
Jsou to skutečně svobodní lide, pomyslel si Jon, Chřestivé košile jim možná velí, ale žádný z nich se neostýchal říct mu naplno, co měl právě na jazyku.
Velitel divokých si jej změřil nepřátelským pohledem. „Možná jsi ošálil tyhlety, vráno, ale nemysli si, že se ti stejně snadno podaří oklamat Manceho. Stačí, aby se na tebe podíval, a pozná, že máš nečestné úmysly. A až to udělá, ušiju si plášť z tvého vlka a tobě rozpářu to tvoje měkké břicho a zašiju ti tam lasičku."
Jon znovu rozevřel a sevřel pravou ruku, ohnul pod rukavicí spálené prsty, ale Ryk Dlouhý oštěp se jen smál. „A kde bys tady ve sněhu našel lasičku?"
Té první noci, po dlouhém dni na koních, si zřídili tábor v mělké kamenné míse na vrcholu bezejmenné hory, kde se tiskli blízko k ohni, zatímco z nebe se začaly snášet těžké sněhové vločky. Jon se díval, jak roztávají nad plameny. Jakmile se najedl, Ygritte se posadila k němu, s kápí staženou hluboko do čela a rukama vraženýma do rukávů. „Až Mance uslyší, cos udělal Půlrukému, přijme tě bez váhání," ujistila ho.
„Přijme mě za co?"
Dívka se pohrdavě zasmála. „Za jednoho z nás. Myslíš si snad, že jsi první vrána, co slétla dolů ze Zdi? Hluboko v srdci chcete všichni létat svobodně."
„A až budu svobodný," řekl opatrně, „budu mít volnost odejít?"

„Jistěže budeš.“ Navzdory svým křivým zubům měla milý úsměv. „A my tě budeme moci svobodně zabít. Je nebezpečné být svobodný, ale většina tomu přijde na chuť.“ Položila mu ruku v rukavici na nohu, těsně nad koleno. „Však uvidíš.“
Uvidím, pomyslel si Jon. Uvidím a uslyším a dozvím se, a až to udělám, odjedu se vším, co budu vědět, zpátky ke Zdi. Divocí ho měli za křivopřísežníka, ale v srdci byl stále mužem Noční hlídky, plnícím poslední povinnost, kterou na něj naložil Qhorin Půlruký. Předtím než jsem ho zabil.
Na úpatí svahu narazili na malý potok stékající z úbočí kopců, aby se dole pod nimi připojil k Mléčné vodě. Dusil se kamením a ledem, třebaže byl slyšet i zvuk vody zurčící pod zamrzlým povrchem. Chřestivá košile je převedl napříč. Kopyta jeho koně rozbíjela tenkou skořepinu z ledu.
Když se vynořili z potoka, vyjeli jim v ústrety průzkumníci Manceho Nájezdníka. Jon si je všechny změřil pohledem: osm jezdců, jak mužů, tak žen, oděných v kožešinách a vařené kůži, tu a tam s přílbou či kouskem kroužkové zbroje. Byli vyzbrojeni oštěpy a v ohni stvrzenými kopími, všichni kromě jejich velitele, tělnatého světlovlasého muže s vodnatýma očima, který třímal velkou zakřivenou kosu z naostřené oceli. Plakač, poznal ho hned. Černí bratři si o něm vyprávěli příběhy. Stejně jako Chřestivá košile, Harma Psí hlava a Alfyn Vránobijec to byl vyhlášený nájezdník.
„Pán kostí,“ spustil Plakač, když je uviděl. Změřil si Jona a jeho vlka. „Kohopak to tu máme?“
„Přešla k nám vrána,“ řekl Chřestivá košile, který měl raději, když mu říkali Pán kosti, kvůli chřestivému brnění, co nosil na sobě. „Měl strach, že si vezmu jeho kosti, tak jako jsem si vzal Půlrukého.“ Zatřásl svým pytlem trofejí na ostatní divoké. „Zabil Qhorina Půlrukého,“ řekl Ryk Dlouhý oštěp. „On a ten jeho vlk.“
„Ten kluk je měnič, či alespoň něco, co se mu moc podobá,“ vpravila se do hovoru Hadrnice. „Jeho vlk urval Půlrukému kus nohy.“
Plakač si Jona znovu prohlédl červenýma revmatickýma očima. „Tak? Nu, má v sobě cosi vlčího, když se tak dívám. Odveďte ho k Mancemu, možná si ho nechá.“ Otočil svého koně dokola a odcválal se svými jezdci v patách.
Když přejížděli údolí Mléčné vody a ubírali se v řadě za sebou táborem u řeky, vanul vlhký, těžký vítr. Duch se držel blízko Jona, ale jeho pach ho předcházel jako zvěstovatel a brzy byli psi divokých všude kolem nich, vrčeli a štěkali. Lenyl je okřikl, aby byli zticha, ale psi mu nevěnovali pozornost. „Nějak tomu tvému zvířeti neprojevují moc úcty,“ řekl Ryk Dlouhý oštěp Jonovi.
„Jsou to psi a on je vlk,“ namítl Jon. „Vědí, že není stejný jako oni.“ O nic víc než patřím já k vám. Jenomže měl povinnost, které musel dostát, úkol, kterým ho Qhorin Půlruký pověřil, když se spolu dělili o teplo posledního ohně: aby sehrál roli dezertéra a zjistil, co to divocí hledají v pusté divočině Mrazoklů. „Nějakou moc“ pojmenoval to Qhorin před Starým medvědem, jenže zemřel dřív, než se stačil dozvědět, co je to nebo zda to Mance Nájezdník při svém kopání našel.
Všude podél řeky byly ohně, hořící mezi kárami, povozy a sáněmi. Mnozí z divokých si postavili stany ze surových i vyčiněných kůží a zplstnatělé vlny. Jiní si zbudovali útočiště v hrubých přístřešcích za balvany nebo spali pod svými povozy. U jednoho ohně spatřil Jon muže, který opaloval dotvrda hroty dlouhých dřevěných oštěpů a házel je na hromadu. Jinde dva vousatí mládenci ve vařené kůži útočili proti sobě holemi, skákali jeden proti druhému přes plameny, hlasitě mručeli pokaždé, když některý z nich zasadil úder. Opodál seděl v kruhu tucet žen, operovaly šípy.
Šípy na moje bratry, pomyslel si Jon. Šípy na lid mého otce, na lidi ze Zimohradu, Pahorku v Hlubokém lese a Posledním krbu. Šípy pro sever.
Jenže ne všechno, co viděl, bylo válečného rázu. Viděl taky tančící ženy a slyšel plakat dítě a před jeho koně vběhl malý chlapeček, celý zabalený v kožešinách a uřícený od hry. Volně se tam potulovaly ovce a kozy, zatímco dobytčata hledala podél břehu řeky trsy trávy. Od jednoho z varných ohňů k nim zavanula vůně pečeného skopového, u druhého uviděl kance otáčejícího se na dřevěném rožni.
Na otevřeném prostranství obklopeném vysokými zelenými borovicemi Chřestivá košile sesedl. „Tady si rozbijeme tábor,“ řekl Lenylovi, Hadrnici a ostatním. „Nakrmte koně, pak psy, pak sebe. Ygritte, Dlouhý oštěpe, odveďte vránu k Mancemu, aby se na ni podíval. Pak ji vykucháme.“
Po zbytek cesty šli pěšky, kolem dalších ohňů a dalších stanů, s Duchem v patách. Jon nikdy neviděl tolik divokých pohromadě. Říkal si, zda jich vůbec někdo tolik viděl. Tábor se táhne dál a dál, přemítal, jenže je to spíš stovka táborů než jen jeden a každý je zranitelnější než ten před ním. Divocí byli roztaženi přes celé lígy a neměli žádnou obranu, o které by se dalo hovořit, žádné jámy ani naostřené kůly, jen malé skupinky jezdců hlídkujících podél obvodu. Každá skupina nebo klan či vesnice se prostě zastavily tam, kde chtěly, jakmile viděly, že zastavují ostatní, nebo jakmile si našly místo, které se jim líbilo. Svobodní lidé. Kdyby je jeho bratři přepadli, mnozí z nich by zaplatili za tu svoji svobodu krví. Bylo jich hodně, jenže Noční hlídka byla disciplinovaná, a v bitvě má disciplína desetkrát větší cenu než počet bojovníků, jak mu jednou řekl otec.
Nebylo pochyb o tom, který stan patří jejich králi. Byl třikrát větší než ten největší, co zatím viděl, a navíc uslyšel hudbu linoucí se z něj. Tak jako mnohé z menších stanů byl i tento vyrobený ze sešitých kůží, na kterých stále byla srst, avšak kůže na stanu Manceho Nájezdníka byly huňaté bílé kožešiny ledních medvědů. Jeho špičatá střecha byla korunovaná rozměrným parožím jednoho z obřích losů, kteří se svobodně prohánějí po Sedmi královstvích v časech Prvních lidí.
Alespoň zde nalezl nějaké obránce, dva strážné u plenty stanu, opírající se o vysoké oštěpy, s kulatými koženými štíty připevněnými řemínky k pažím. Když muži spatřili Ducha, jeden z nich sklonil oštěp a řekl: „To zvíře zůstane venku.“
„Duchu, zůstaň,“ poručil Jon. A zlovlk se posadil. „Dlouhý oštěpe, hlídej ho.“ Chřestivé košile škubl plentou stanu a pokynul Jonovi a Ygritte, aby vešli dovnitř.
Uvnitř bylo horko a plno kouře. V každém ze čtyř rohů stály koše s hořící rašelinou, plnily vzduch slabou narudlou září. Na podlaze byly rozložené další kožešiny. Jon Sníh si připadal naprosto sám, jak tam tak stál ve svém černém oděvu a

vyčkával pozornosti zběha, který sám sebe zval Králem za Zdí. Když se jeho oči přizpůsobily kouřovému rudému šeru, spatřil šest lidí, z nichž mu žádný nevěnoval sebemenší pozornost. Tmavovlasý mladý muž a pohledná světlovlasá žena se spolu dělili o roh medoviny. Nad železným košem stála těhotná žena, opékala na rožni slepice, zatímco na polštáři seděl šedovlasý muž v otrhaném plášti černé a rudé barvy, hrál na loutnu a zpíval:
Dornova žena byla krásná jak slunce, a její polibky nad slunce vřelejší. Ale Dornova čepel z černé oceli byla, a její polibek věcí mnohem strašnější.
Jon tu píseň znal, třebaže bylo zvláštní slyšet ji tady, v kožešinovém stanu za Zdí, deset tisíc líg od rudých hor a teplých větrů Dorne.
Chřestivé košile si sundal svou zažloutlou helmu z obří lebky a čekal, až píseň skončí. Pod brněním z kostí a kůže to byl malý muž a jeho obličej byl zcela tuctový, s hrbolatou bradou, tenkým knírkem a bledými, propadlými tvářemi. Oči měl posazené blízko sebe, napříč přes čelo se mu táhlo jediné rozježené obočí, tmavé řídnoucí vlasy mu vybíhaly ve špici do čela.
Dornova žena zpívala, když se koupala, hlasem, co sladký byl jak večernice, jenže Dornova čepel měla svou vlastní píseň, a skus ostrý a chladný jak pijavice.
Vedle železného koše seděl na stoličce malý, ale nesmírně rozložitý muž, ojídající slepičí maso z rožně. Dolů po bradě a na sněhobílý vous mu stékal horký omastek, ale on se blaženě usmíval. Masivní paže měl obepnuté silnými zlatými náramky s vyrytými runami a měl na sobě těžkou košili z černého pletiva, která mohla pocházet jen od mrtvého průzkumníka Noční hlídky. O pár stop dál se skláněl nad mapou vyšší, štíhlý muž v koženém kabátci pošitém bronzovými šupinami, s obouručním mečem v kožené pochvě pověšeným přes záda. Byl rovný jako oštěp, samý sval a šlacha, hladce oholený, holohlavý, se silným rovným nosem a hluboko posazenýma šedýma očima. Mohl by být docela pohledný, kdyby ovšem měl uši, jenže je obě někde ztratil, zda díky mrazu nebo noži nějakého nepřítele, to nemohl Jon říci. Chybějící uši dodávaly jeho hlavě úzkého, zašpičatělého vzhledu.
Jak muž s bílým vousem, tak ten holohlavý byli válečníci, to bylo Jonovi jasné na první pohled. Tihle dva jsou mnohem nebezpečnější než Chřestivá košile. Říkal si, který z nich je Mance Nájezdník.
A pak ležel na zemi, tma všude kolem, vlastní krev na jazyku chutnal, bratři u něj poklekli a modlili se, a on se jen usmál a do zpěvu se dal. „Bratři, ach, bratři, mé dny jsou sečteny, Dorn mi můj život vzal, co však na tom záleží, všichni jednou zemřou, a já Dornovu ženu ochutnal!“
Jak poslední tóny „Dornovy ženy“ odeznívaly, holohlavý bezuchý muž vzhlédl od své mapy a divoce se zamračil na Chřestivou košili a Ygritte, s Jonem mezi nimi. „Co je to?“ zeptal se. „Vrána?“
„Ten černý bastard, co vykuchal Grella,“ odpověděl Chřestivá košile, „a taky proklatý měnič.“
„Měli jste je všechny pozabíjet.“
„Tenhle přešel k nám,“ vysvětlovala Ygritte. „Vlastní rukou zabil Qhorina Půlrukého.“
„Tenhle kluk?“ Zdálo se, že bezuchého muže ta zpráva nepotěšila. „Půlruký měl být můj. Máš nějaké jméno, vráno?“
„Jon Sníh, Tvoje Výsosti.“ Říkal si, zda se od něho očekává, že taky poklekne. „Tvoje Výsosti?“ Bezuchý muž pohlédl na toho velkého s bílým vousem. „Slyšeli jste? On mě považuje za krále.“
Muž s vousem propukl v takový smích, že začal všude kolem sebe prskat kousky slepičino masa. Otřel si mastnotu z úst hřbetem obrovité ruky. „Ten chlapec je asi slepý. Kdo kdy slyšel o králi bez uší? Vždyť by mu spadla koruna rovnou dolů až na krk! Har!“ Zašklebil se na Jona, otřel si mastnotu z prstů o kalhoty. „Zavři zobák, vráno. Otoč se dokola, možná najdeš toho, koho hledáš.“
Jon se otočil.
Zpěvák vstal ze svého polštáře. „To já jsem Mance Nájezdník,“ řekl, odkládaje loutnu stranou. „A ty jsi bastard Neda Starka, Sníh ze Zimohradu.“
Ohromený Jon na okamžik ztratil řeč, než se vzpamatoval natolik, aby řekl: „Jak... jak víš, že...“
„To je příběh na jindy,“ odpověděl Mance Nájezdník. „Jak se ti líbila ta píseň, chlapče?“
„Docela ano. Slyšel jsem ji už předtím.“
„Co však na tom záleží, všichni jednou zemřou,“ řekl Král za Zdí zlehka, „a já Domovu ženu ochutnal. Pověz mi, mluví můj Pán kostí pravdu? Zabil jsi mého starého přítele Půlrukého?“
„Udělal jsem to.“ Třebaže to bylo spíš jeho dílo než moje.
„Stínová věž už nikdy nebude vypadat tak hrozivě,“ řekl král se smutkem v hlase. „Qhorin byl můj nepřítel. Ale taky můj bratr, kdysi. Takže... mám ti poděkovat za to, žes ho zabil, Jone Sněhu? Nebo tě mám proklít?“ Změřil si Jona s urážlivým úsměvem.
Král za Zdí vůbec nevypadal jako král, ba dokonce ani moc nepřipomínal divokého. Byl střední postavy, štíhlejší, s ostře řezanými rysy, pronikavýma hnědýma očima a dlouhými hnědými vlasy, které již hodně prokvetly šedí. Na hlavě neměl žádnou korunu ani zlaté náramky na pažích, žádné šperky na krku, ba dokonce ani záblesk stříbra. Byl ve vlně a kůži, a jeho jediným kusem oděvu na znamení hodnosti byl potrhaný černý vlněný plášť, jehož dlouhé trhliny byly vyspraveny rudým hedvábím.
„Měl bys mi poděkovat, že jsem zabil tvého nepřítele,“ odpověděl Jon nakonec. „A proklít mne za zabití svého přítele.“
„Har!“ zaburácel bělovousý muž. „Dobrá odpověď.“
„Souhlasím.“ Mance Nájezdník pokynul Jonovi, aby k němu přistoupil blíž. „Jestli se chceš dát k nám, měl bys nás znát. Muž, kterého sis spletl se mnou, je Styr, magnar z Thennu. Magnar znamená ve starém jazyce ‚pán'.“ Bezuchý muž si Jona změřil chladným pohledem a Mance se otočil k tomu s bílým vousem. „Zde náš zuřivý požírač slepic je můj věrný Tormund. Žena -“
Tormund vstal. „Počkat. Styra jsi představil, jak se sluší a patří. Dopřej totéž i mně.“
Mance Nájezdník se zasmál. „Jak si přeješ. Jone Sněhu, před tebou stojí Tormund Obrozhouba, vypravěč, trubač na

roh a lamač ledu. A taky Tormund Hromopěst, medvědí manžel, medovinový král Prokleté díry, mluvčí s bohy a otec armád.“
„To už mi zní lépe,“ pochvaloval si Tormund. „Buď vítán, Jone Sněhu, měniče mám rád, abych pravdu řekl, třebaže Starky moc ne.“
„Ta dobrá žena u železného koše,“ pokračoval Mance Nájezdník, „je Dalla,“ Těhotná žena se plaše usmála. „Chovej se k ní, jako by ses choval ke kterékoli královně, nosí v sobě moje dítě.“ Otočil se k posledním dvěma. „Tahle kráska je její sestra Val. Mladý Jarl vedle ní je její nejnovější zvířátko.“
„Já nejsem žádného muže zvířátko,“ vyskočil Jarl, tmavý a divoký.
„A Val není muž,“ odfrkl si bělovousý Tormund. „Toho už sis měl dávno všimnout, chlapče.“
„Tak nás tady máš, Jone Sněhu,“ řekl Mance Nájezdník. „Krále za Zdí a jeho dvůr. A teď nám pověz něco ty. Odkud přicházíš?“
„Ze Zimohradu,“ řekl, „a potom z Černého hradu.“
„A co tě přivádí sem nahoru k Mléčné vodě, tak daleko od ohňů domova?“ Nečekal na Jonovu odpověď, ale podíval se na Chřestivou košili. „Kolik jich bylo?“
„Pět. Tři jsou mrtví a chlapec je tady. Ten poslední odešel vzhůru do hor, kde jsme ho nemohli sledovat na koních.“
Nájezdníkovy oči se znovu setkaly s Jonovými. „Bylo vás jen těch pět? Nebo kolem slídí ještě další tvoji bratři?“
„Byli jsme čtyři a Půlruký Qhorin měl cenu dvaceti obyčejných mužů.“ Král za Zdí se tomu jen zasmál. „Někteří si to mysleli. Přesto... chlapec z Černého hradu s průzkumníky ze Stínové věže? Jak je to možné?“
Jon již měl svoji lež připravenou. „Lord velitel mne poslal k Půlrukému na výcvik, a ten mne s sebou vzal na průzkumnou výpravu.“
Magnar Styr se na to zamračil. „Na průzkumnou výpravu říkáš... proč by vrány letěly na průzkum až nahoru do Křivolakého průsmyku?“
„Vaše vesnice byly opuštěné,“ odpověděl Jon po pravdě. „Vypadalo to, jako by všechen svobodný lid zmizel.“
„Zmizel, ano,“ přitakal Mance Nájezdník. „A nejenom svobodný lid. Kdo vám řekl, kde jsme, Jone Sněhu?“
Tormund si odfrkl. „Jestli to nebyl Kraster, tak jsem růžolící panna. Já ti to povídal, Mance, toho chlapa je třeba zkrátit o hlavu.“
Král si staršího muže změřil podrážděným pohledem. „Tormunde, některý den se snaž nejdřív myslet, než něco řekneš. Já vím, že to byl Kraster. Ptal jsem se Jona, abych viděl, zda bude mluvit pravdu.“
„Har!“ Tormund si odplivl. „To jsem tomu dal!“ Zakřenil se na Jona. „Vidíš, chlapče, proto je on králem a já jím nejsem. Vypiju toho víc než on, přeperu ho a přezpívám, a ta moje věc je třikrát delší než jeho, jenže Mance je chytrý. Vychovali ho jako vránu, víš, a vrána je prohnaný pták.“
„Rád bych si s hochem promluvil o samotě, můj Pane kosti,“ řekl Mance Nájezdník Chřestivé košilí. „Odejděte, všichni.“
„Cože, já taky?“ naježil se Tormund.
„Ano, ty především,“ odpověděl Mance.
„Nejím v žádné síni, kde nejsem vítán.“ Tormund se zvedl. „Já a moje slepice odcházíme.“ Popadl z železného koše dalšího ptáka, strčil ho do kapsy všité do podšívky svého pláště a řekl: „Har,“ a s olizováním prstů odešel. Ostatní jej následovali, všichni kromě ženy jménem Dalla.
„Posaď se, jestli chceš,“ řekl Nájezdník, když byli pryč. „Máš hlad? Tormund nám tady nechal alespoň dva ptáky.“
„Najím se s radostí. Tvoje Výsosti. A děkuji ti za laskavost.“
„Tvoje Výsosti?“ Král se usmál. „To není oslovení, které člověk často slýchá z úst svobodného lidu. Pro většinu jsem Mance. Ten Mance pro některé. Vezmeš si roh medoviny?“
„Rád,“ odpověděl Jon.
Král nalil jemu i sobě, zatímco Dalla rozřízla dobře propečenou slepici a přinesla každému polovinu. Jon si stáhl rukavice, vzal ji do rukou a začal jíst, pečlivě obíraje každou kůstku.
„Tormund mluvil pravdu,“ řekl Mance Nájezdník, když si ulamoval kus z bochníku chleba. „Černá vrána je prohnaný pták, to tedy je.… jenže já byl vránou, když tys nebyl větší než dítě v Dallině břiše, Jone Sněhu. Takže buď opatrný, a nesnaž se u mě o žádné lsti a klamy.“
„Jak si přeješ, Tvoje - Mance.“
Král se zasmál. „Tvoje Mance! Proč ne? Slíbil jsem ti příběh o tom, jak je možné, že tě znám. Už jsi na to přišel?“
Jon zavrtěl hlavou. „Poslal snad Chřestivá košile cestou k vám vzkaz?“
„Na křídlech? My tady žádné cvičené havrany nechováme. Ne, poznal jsem tvou tvář. Už jsem tě totiž viděl. Dvakrát.“
Zpočátku to nedávalo smysl, ale když Jon chvíli přemílal jeho slova ve své mysli, rozsvítilo se mu. „Když jsi byl bratrem Noční hlídky...“
„Velmi dobře! Ano, to bylo poprvé. Byl jsi ještě malý kluk, a já byl celý v černém, jeden z tuctu bratří tvořících doprovod starého lorda velitele Qorgyleho, když sjel dolů od Zdi, aby navštívil tvého otce na Zimohradu. Ubíral jsem se po hradbách nad nádvořím, když jsem narazil na tebe a tvého bratra Robba. V noci předtím sněžilo a vy dva jste si připravili nad bránou velkou hromadu sněhu a čekali jste, až bude někdo procházet dole pod vámi.“
„Vzpomínám si na to,“ vydechl Jon s ohromeným smíchem. Mladý černý bratr nahoře na hradbách, ano... „Přísáhal jsi, že to nikomu nepovíš.“
„A dodržel jsem svou přísahu. Alespoň tuhle.“
„Shodili jsme ten sníh na Tlustého Toma. Byl nejpomalejší z mužů otcovy stráže.“ Tom je pak honil po nádvoří, dokud všichni tři nebyli zrudlí jako podzimní jablíčka. „Říkal jsi ale, žes mne viděl dvakrát. Kdy to bylo podruhé?“ „Když král Robert přijel na Zimohrad, aby učinil tvého otce pobočníkem,“ odpověděl nenucené Král za Zdí.

Jon nevěřícně vytřeštil oči. „To přece není možné.“
„Bylo to možné. Když se tvůj otec dozvěděl, že přijíždí král, poslal vzkaz svému bratrovi Benjenovi na Zeď, aby se dostavil na hostinu. Mezi černými bratry a svobodným lidem panují těsnější styky, než tušíš, a brzy tato zvěst dolehla i k mým uším. Byla to příliš skvělá šance, než abych si ji mohl nechat ujít. Tvůj strýc mne podle vzhledu neznal, a tak jsem v tomto ohledu neměl strach a nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by si tvůj otec pamatoval mladou vránu, se kterou se krátce setkal před lety. Chtěl jsem toho Roberta vidět na vlastní oči, král krále, a taky odhadnout tvého strýce Benjena. A tak jsem osedlal svého nejrychlejšího koně a vyrazil jsem.“
„Ale,“ namítl Jon, „Zeď...“
„Zeď může zastavit armádu, ale ne muže, který putuje sám. Vzal jsem si svou loutnu a měšec stříbra, přešel led blízko Dlouhé mohyly, šel pěšky pár líg na jih od Nového daru a koupil si koně. Celkově jsem to zvládl v mnohem kratším čase než Robert, který putoval s tím svým neohrabaným kolovým domem, aby královně zajistil pohodlí. Narazil jsem na něj den jízdy na jih od Zimohradu a dal se dohromady s jeho společností. Svobodní jezdci a potulní rytíři se odjakživa připojují ke královským procesím, v naději, že najdou službu u krále, a moje loutna mi zajistila snadné přijetí.“ Zasmál se. „Znal jsem každou košilatou píseň, kterou kdo kdy složil, jižně i severně od Zdí. Tak vidíš. V ten večer, co tvůj otec hostil Roberta, jsem seděl vzadu v jeho síni, na lavici s dalšími svobodnými jezdci, a naslouchal Orlandovi ze Starého města, jak hraje na harfu a zpívá o mrtvých králích pod mořem. Pojedl jsem z masa a popil z medoviny tvého otce, podíval se na Králokata a Skřeta... a samozřejmě jsem si všímal i dětí lorda Eddarda a vlčích štěňat, která se jim batolila v patách.“
„Bael Bard,“ řekl Jon, který si vzpomněl, co mu Ygritte vyprávěla v Mrazoklech tu noc, kdy ji málem zabil.
„Kéž bych jím tak byl. Nepopírám, že Baelův čin inspiroval můj vlastní... ale neukradl jsem žádnou z tvých sester, pokud si vzpomínám. Bael psal své vlastní písně a žil podle nich. Já zpívám jen písně, co složili lepší muži přede mnou. Ještě medovinu?“
„Ne,“ odpověděl Jon. „Kdyby zjistili, kdo jsi… zajali by tě...“
„Tvůj otec by mi sťal hlavu.“ Král pokrčil rameny. „Třebaže když jsem jedl u jeho tabule, byl jsem chráněn právem hosta. Zákony pohostinnosti jsou stejně staré jako První lidé a stejně posvátné jako stromy srdce.“ Ukázal na stůl mezi nimi, na rozlomený chléb a slepičí kosti. „Zde jsi ty mým hostem, a nikdo ti nemůže ublížit... alespoň dnešní noc. A tak mi pověz pravdu, Jone Sněhu. Jsi zbabělec, který převlékl svůj plášť ze strachu, nebo máš nějaký jiný důvod, který tě přivádí do mého stanu?“
Právo hosta nebo ne, Jon Sníh věděl, že vkročil na tenký led. Jediný chybný krok a proboří se rovnou do vody tak ledové, že se mu zastaví srdce. Zvaž pečlivě každé slovo, než je proneseš, říkal si v duchu. Dlouze se napil medoviny, aby si koupil čas. Když položil roh stranou, řekl: „Pověz mi, proč jsi ty převlékl plášť, a já ti povím, proč jsem převlékl svůj.“
Mance Nájezdník se usmál, v což Jon taky doufal. Král byl zjevně mužem, který miloval zvuk vlastního hlasu.
„Nepochybuji, že už jsi slyšel příběhy o mém zběhnutí.“
„Někteří říkají, že to bylo pro korunu. Jiní tvrdí, že pro ženu. Další, žes v sobě měl krev divokých.“
„Krev divokých je krev Prvních lidí, stejná krev, jako koluje v žilách Starků. Co se týče koruny, vidíš tu snad nějakou?“
„Vidím ženu.“ Podíval se na Dallu.
Mance ji vzal za ruku a přitáhl ji k sobě blíž. „Moje paní je v tomto ohledu bez viny. Potkal jsem ji až při svém návratu od hradu tvého otce. Půlruký byl vytesaný ze dřeva starého dubu, ale já jsem z masa a krve, a mám velkou slabost pro půvaby žen... což mne neodlišuje od tří čtvrtin mužů Hlídky. Jsou tam muži, co nosí černou, a přitom měli desetkrát tolik žen jako já ubohý král. Můžeš hádat znovu, Jone Sněhu.“
Jon chvíli přemýšlel. „Půlruký říkal, žes vášnivě miloval hudbu divokých.“
„Miloval. Stále ji mám rád. Teď už jsi blíž pravdě, ano, ale stále jsi vedle.“ Mance vstal, rozepjal sponu, která držela na místě jeho plášť. Přehodil ho přes lavici, „Bylo to kvůli tomuhle.“
„Kvůli plášti?“
„Kvůli černému vlněnému plášti přísahajícího bratra Noční hlídky,“ přitakal Král za Zdí. „Jednoho dne zrána jsme na průzkumné výpravě skolili krásného velkého losa. Stahovali jsme jej z kůže, když tu pach jeho krve vylákal stínokočku z jejího pelechu. Zahnal jsem ji, ale ne předtím než rozervala můj plášť na kusy. Vidíš? Tady, tady a tady?“ Zasmál se. „Podrápala mi taky ruku a záda a teklo ze mě víc krve než z toho losa. Moji bratři se obávali, že bych mohl umřít, než se jim podaří dostat mě zpátky k mistru Mullinovi ve Stínové věži, a tak mě odnesli do vesnice divokých, o které věděli, že tam bydlí moudrá stařena, co se věnuje přírodnímu léčitelství. Náhoda tomu chtěla, že už byla mrtvá, ale její dcera se o mě postarala stejně dobře, vyčistila mi rány, zašila mne a krmila ovesnou kaší a lektvary, dokud jsem nebyl zas tak silný, abych mohl opět nasednout na koně. A zašila taky díry v mém plášti, vyspravila je šarlatovým hedvábím z Ašaje, které její babička kdysi vytáhla z vraku bárky vyplavené na Zamrzlém pobřeží. Byl to ten největší poklad, jaký měla, a ona mi ho darovala.“ Přehodil si plášť zpátky přes ramena. „Jenže ve Stínové věži mi dali nový plášť ze skladu, černý, černě podšitý a černě olemovaný, aby ladil s mými černými kamašemi, černými botami, černou kroužkovou zbrojí a stejně černou suknicí. Ten nový plášť na sobě neměl žádné trhliny, škrábance ani díry... a nejvíc ze všeho postrádal červeň. Muži Noční hlídky se oblékají do černého, připomněl mi přísně ser Denys Mallister, jako bych na to byl zapomněl. Řekl, že můj vyspravený plášť je dobrý akorát tak na spálení.
Příštího rána jsem odešel... na místo, kde polibek nebyl zločinem a muž tam mohl nosit plášť, jaký si vybral,“ Zapnul sponu a znovu se posadil. „A ty, Jone Sněhu?“
Jon se znovu napil medoviny. Existuje jen jedno vysvětlení, které bude ochoten přijmout. „Říkal jsi, žes byl na Zimohradu, té noci, co můj otec hostil krále Roberta.“
„Řekl jsem to, protože je to pravda.“

„Pak jsi nás tedy všechny viděl. Prince Joffreyho a prince Tommena, princeznu Myrcellu, moje bratry Robba, Brana a Rickona, moje sestry Aryu a Sansu. Viděl jsi, jak jdou středem uličky, jak se na ně upírají oči všech přítomných v síni a jak zaujímají svá místa u stolu hned pod stupínkem, kde seděl král s královnou.“
„Vzpomínám si na to.“
„A viděl jsi, kde jsem seděl já, Mance?“ Naklonil se dopředu. „Viděl jsi, kam posadili bastarda?“
Mance Nájezdník dlouhou chvíli pozoroval Jonův obličej. „Myslím, že bychom ti měli najít nový plášť,“ řekl král s rukou napřaženou k Jonově pravici.

DAENERYS

Přes klidnou modrou vodu k nim zaznívalo pomalé, pravidelné dunění bubnů a tichý svist vesel z galér. Velká koga sténala v jejich vlně, se silným provazem napjatým mezi nimi k prasknutí. Balerionovy plachty visely ochablé, beznadějně zplihlé ze stěžňů. Avšak i přesto - jak tam tak stála na příďové nástavbě a pozorovala své draky honící se navzájem po bezmračné obloze - byla tak šťastná, jak si už dlouho nepamatovala.
Její Dothrakové nazývali moře jedovatou vodou, protože nedůvěřovali žádné tekutině, kterou nemohli pít jejich koně. V den, kdy tři lodě zvedly kotvy v Qarthu, by si člověk myslel, že se plaví spíš do pekel než do Pentosu. Její chrabří pokrevní jezdci hleděli na zmenšující se linii pobřeží vytřeštěnýma očima s obrovitým bělmem, každý z těch tří odhodlaný nedat svůj strach najevo před ostatními dvěma, zatímco její služebné Irri a Jhiqui zoufale svíraly brlení a zvracely přes bok lodi při každém malém zhoupnutí. Zbytek Danyina nepočetného khalasaru se zdržoval dole v podpalubí, dával přednost společnosti svých nervózních koní před děsivým světem bez krajiny kolem lodí. Když je šest dnů od začátku plavby přepadla náhlá bouře, slyšela je přes padací dvířka; koně kopali a hlasitě řičeli, a lidé khalasaru se modlili tenkými rozechvělými hlasy pokaždé, když byl Balerion nadzvednut vlnou nebo se zakymácel.
Žádná bouře však nemohla vystrašit Dany. Daenerys za bouře zrozená, říkali ji, protože s pláčem přišla na tento svět na dalekém Dračím kameni, když venku vyla ta největší bouře, jakou Západozemí pamatovalo, tak strašlivá, že rvala kamenné chrliče z hradeb a rozbíjela flotilu jejího otce na třísky.
Úzké moře bylo často bouřlivé a Danny se na něm plavila snad půlstovkykrát jako malé děvče, když prchala z jednoho svobodného města do dalšího půl kroku před hrdlořezy najatými Uchvatitelem. Milovala moře. Milovala ostrý slaný pach ve vzduchu i nezměrnou rozlehlost horizontů spoutaných jen klenbou azurově modré oblohy nad nimi. Navozovalo jí to pocit, jako by byla nepatrná, ale zároveň svobodná. Měla ráda delfíny, kteří někdy hravě poskakovali vedle Baleriona a prořezávali vlny jako stříbřité šipky, a také létající ryby, jež tu a tam zahlédli. Dokonce měla ráda námořníky se všemi jejich písněmi a příběhy. Jednou na cestě do Braavosu, když pozorovala posádku, jak se potýká s velkou zelenou plachtou, kterou stahovali dolů před blížící se bouří, si dokonce říkala, jak by bylo hezké stát se námořníkem. Když to ale pověděla svému bratrovi, Viserys ji vykrákal za vlasy, až vykřikla. „Jsi krev draka,“ křičel na ni. „Draka, ne nějaké smradlavé ryby.“
Byl to blázen, v tomto ohledu a v tolika jiných věcech, pomyslela si Dany. Kdyby byl moudřejší a trpělivější, byl by to on, kdo by se teď plavil na západ, aby zabral trůn, který po právu náleží jemu. Uvědomovala si, že Viserys byl hloupý a krutý, a přesto svého bratra někdy postrádala. Ne toho brutálního muže, jakým se stal na samém konci, ale bratra, který jí někdy dovolil, aby si zalezla k němu do postele, chlapce, jenž jí vyprávěl příběhy o Sedmi královstvích a mluvil o tom, o kolik lepším se jejich život stane, jakmile získá svou korunu.
U jejího lokte se objevil kapitán. „Kéž by tak náš Balerion uměl létat stejně jako jeho jmenovec, Tvoje Výsosti,“ řekl v odrodilé valyrijštině, ztěžka zastřené výrazným pentoským přízvukem. „Pak bychom nepotřebovali veslovat ani se nechat táhnout čí se modlit o vítr.“
„Přesně tak, kapitáne,“ odpověděla s úsměvem, potěšená, že si toho muže získala. Kapitán Groleo byl starý Pentosan, stejné jako jeho pán Illyrio Mopatis, a zpočátku byl z dívky, která k němu na palubu přivedla tři draky, značně nervózní. Přes okrajníky stále visela polovina stovky věder plných mořské vody, kvůli případnému požáru. Groleo chtěl nejdřív vsadit draky do klecí a Dany souhlasila, aby utišila jeho obavy, jenže jejich utrpení bylo tak hmatatelné, že svoje rozhodnutí brzy změnila a trvala na to, aby byli puštěni na svobodu.
Dokonce i kapitán Groleo tomu byl teď rád. Zatím hasili jen jeden oheň, se kterým si snadno poradili; naproti tomu se zdálo, že na Balerionovi je teď o hodně méně krys než předtím, když se plavil pod jménem Saduleon. A jeho posádka, zpočátku plná strachu i zvědavosti zároveň, začala být na „svoje“ draky zvláštním způsobem hrdá. Každý z mužů posádky, od kapitána po kuchtíka, se rád díval, jak ti tři létají nad lodí... třebaže žádný z nich tak moc jako Dany.
Jsou to moje děti, říkala si, a pokud maegi mluvila pravdu, jsou to jediné děti, které kdy budu mít.
Viserionovy šupiny měly barvu čerstvé smetany, jeho rohy, křídlové kosti a páteřní hřeben byly z temného zlata, které se jasně lesklo jako ryzí kov na slunci. Rhaegal měl barvu zeleni léta smíšenou s bronzem podzimu. Plachtili nad lodí v širokých kruzích, výš a výš, každý se pokoušel vzlétnout nad toho druhého.
Dany brzy pochopila, že draci dávají přednost útoku z výšky. Pokud se cokoli dostalo mezi ně a slunce, složili křídla, s křikem slétli střemhlav dolů a dopadli z oblohy semknutí dohromady v propletené šupinaté kouli, s chňapajícími čelistmi a švihajícími ocasy. Když to udělali poprvé, měla strach, že mají v úmyslu zabít se navzájem, ale byla to jen zábava. Než se stačili dotknout mořské hladiny, rozpletli se a znovu vzlétli, křičící a syčící, se slanou vodou odpařující se z kůže jejich křídel, která mocnými údery mávala ve vzduchu. Drogon byl taky vysoko nahoře, třebaže nikde v dohledu; býval míle a míle před lodí. nebo míle a míle vzadu, na lovu.

Byl věčně hladový, její Drogon. Hladový a rychle rostl. Další rok, možná dva a bude dost velký na to, aby se na něm dalo sedět. Pak už nebudu potřebovat žádné lodě, abych se dostala přes velké slané moře.
Ten čas však dosud nenastal, Rhaegal a Viserion byli velikosti malých psů, Drogon byl jen o něco málo větší a jakýkoli pes by je převážil; byli samá křídla, krk a ocas, mnohem lehčí, než vypadali. A tak musela Daenerys Targaryen spoléhat na dřevo a vítr a plachty, aby ji odnesly domů.
Dřevo a plachty jí až dosud sloužily dobře, jen přelétavý vítr se zachoval jako zrádce. Již šest dnů a šest nocí panovalo úplné bezvětří a nyní nastal sedmý den, a stále ani závan, který by naplnil jejich plachty. Naštěstí byly dvě z lodí, které pro ni poslal magistr Illyrio, obchodními galérami, každá se dvěma stovkami vesel a posádkou veslařů se silnými pažemi, aby k nim mohli usednout. Velká koga Balerion však byla něco jiného; těžkopádné plavidlo s širokou palubnicí, rozlehlými lodními prostorami a obrovitými plachtami, jenže naprosto bezmocné za bezvětří. Galéry Vhagar a Meraxes vyhodily lana a táhly ji za sebou, jenže s Balertonem v závěsu to byla bolestně pomalá plavba. Všechny tři lodě byly přelidněné a plně naložené zbožím.
„Nevidím Drogona," řekl ser Jorah Mormont, když se k ní připojil na příďové nástavbě. „Už se zase ztratil?"
„To my jsme se ztratili, pane. Drogonovi se tohle mokré plazení nelíbí o nic víc než mně." Černý drak byl odvážnější než druzí dva, a tak se jako první rozhodl vyzkoušet svá křídla nad vodou, jako první přeletěl od lodi k lodi, první se ztratil v proplouvajícím mračnu... a jako první zabíjel. Ryba ještě nestačila prolétnout nad hladinu, když byla probodena kopím plamene, uchvácena a spolknuta. „Jak velký asi naroste?" zeptala se Dany zvědavě. „Víš to?"
„V Sedmi královstvích se vypravují příběhy o dracích, kteří narostli do takové velikosti, že byli schopni vytahovat obří krakeny z moře."
Dany se zasmála. „To by byl úchvatný pohled."
„Je to jen příběh, khaleesi," řekl její exilový rytíř. „Povídají si taky o starých moudrých dracích, co žili tisíc let."
„Ano, a jak dlouho tedy vůbec drak žije?" Vzhlédla, když Viserion zakroužil nízko nad lodí, s křídly pomalu bijícími ve vzduchu a rozvlňujícími ochablé plachty.
Ser Jorah pokrčil rameny. „Přirozená délka života draka je mnohokrát delší než u člověka, či alespoň nás k této víře přivedly písně… ale draci, které Sedm království znalo nejlépe, patřili rodu Targaryenů. Byli chováni pro válku a ve válkách umírali. Není snadným úkolem porazit draka, ale je to možné."
Panoš Bělovous, stojící u galionové figury na přídi a svírající štíhlou rukou svoji dlouhou hůl z tvrdého dřeva, se otočil k nim a řekl: „Balerion Černý děs byl dvě stě let stár, když zemřel během vlády Jaehaeryse Smírce. Byl tak obrovitý, že polykal pratury vcelku. Drak nikdy nepřestává růst, Tvoje Výsosti, má-li dostatek potravy a svobodu." Jmenoval se Arstan, ale Silný Belwas ho pojmenoval Bělovous, pro jeho bílé kníry a bradu, a teď mu tak říkali téměř všichni. Byl vyšší než ser Jorah, třebaže ne tak svalnatý; oči měl světle modré a jeho dlouhý vous byl bílý jako padlý sníh a jemný jako hedvábí.
„Svobodu?" zeptala se Dany zvědavě. „Co tím myslíš?"
„Tvoji předkové postavili v Králově přístavišti pro svoje draky obrovitý hrad s kopulí. Říkali mu Dračí doupě. Stále stojí na vrcholu Rhaenysina kopce, třebaže teď z něj zbyly už jen ruiny. Právě tam královští draci prodlévali v minulých dobách. Byly to obrovité jeskyňovité prostory s železnými dveřmi tak širokými, že jimi projelo třicet rytířů vedle sebe. Přesto si lidé všimli, že žádný z draků v doupěti nikdy nedosáhl velikosti svých předků. Mistři říkali, že to bylo kvůli zdem kolem nich a kvůli velké kopuli nad jejich hlavami."
„Kdyby nás zdi dokázaly udržet malými, rolníci by byli drobouccí a králové jako obři," poznamenal ser Jorah. „Viděl jsem velké muže narozené v chatrčích a trpaslíky, co prodlévali v hradech."
„Lidé jsou lidé," odpověděl Bělovous. „Draci jsou draci."
Ser Jorah si pohrdavě odfrkl. „Jak chytré." Exilový rytíř neměl starého muže příliš v lásce, což ostatně dával najevo od prvního okamžiku. „Co ty vůbec víš o dracích?"
„Dost málo, to je pravda. Přesto jsem sloužil nějaký čas v Králově přístavišti v dobách, kdy na Železném trůnu seděl král Aerys a procházel jsem pod dračími lebkami, které shlížely dolů ze stěn jeho trůnní síně."
„Viserys o těch lebkách mluvil," řekla Danny. „Uchvatitel je dal sundat a kamsi je schoval. Nesnesl, aby na něj shlížely, zatímco seděl na svém ukradeném trůnu." Pokynula Bělovousovi, aby šel blíž. „Znal jsi mého královského otce osobně?" Král Aerys II. zemřel předtím, než se jeho dcera narodila. „Měl jsem tu velkou čest, Tvoje Výsosti."
„Byl podle tebe dobrý a laskavý?"
Bělovous se ze všech sil snažil nedat najevo svoje pocity, ale přesto se zřetelně zračily v jeho tváři, „Jeho Veličenstvo bylo... často příjemné."
„Často?" Dany se usmála. „Ale ne vždycky?"
„Dokázal být velmi tvrdý na ty, které považoval za svoje nepřátele."
„Moudrý člověk si nikdy neudělá nepřítele z krále," poznamenala Dany. „Znal jsi také mého bratra Rhaegara?"
„Říkalo se, že žádný člověk prince Rhaegara ve skutečnosti neznal, avšak já měl to privilegium, že jsem ho viděl na turnaji a často jsem ho slýchal hrát na harfu se stříbrnými strunami."
Ser Jorah zavrtěl hlavou. „Společně s tisícovkou dalších na nějaké hostině na oslavu sklizně. Příště budeš tvrdit, žes mu dělal panoše."
„Nic takového netvrdím, pane. Panošem prince Rhaegara byl Myles Mooton a po něm Richard Lonmouth. Když si vysloužili ostruhy, sám je pasoval na rytíře a oni zůstali jeho blízkými druhy. Také mladý lord Connington byl princi drahý, ale jeho nejstarším přítelem byl Arthur Dayne."
„Meč jitra!" zvolala Dany potěšené. „Viserys mi často vyprávěl o jeho čarovném bílém meči. Říkal, že ser Arthur byl jediným mužem v celé říši, kterého náš bratr považoval za sobě rovného."
Bělovous sklonil hlavu. „Nepřísluší mi, abych pochyboval o slovech prince Viseryse."

„Krále," opravila ho Dany. „Byl to král, třebaže nikdy nevládl, Viserys, třetí svého jména. Ale cos tím myslel?" Jeho odpověď nebyla taková, jakou očekávala. „Ser Jorah jednou pojmenoval Rhaegara posledním drakem. To by ale musel být válečníkem, kterému nebylo rovno, aby ho tak mohli zvát, ne?"
„Tvoje Výsosti," řekl Bělovous, „princ z Dračího kamene byl tím nejmocnějším válečníkem ze všech, ale..."
„Pokračuj," naléhala na něho. „Se mnou můžeš mluvit otevřeně."
„Jak poroučíš." Starý muž se opřel o svou hůl z tvrdého dřeva, nakrčil čelo, „Válečník, kterému nebylo rovno... jsou to pěkná slova, Tvoje Výsosti, ale slova nevyhrávají bitvy."
„Meče vyhrávají bitvy," vyhrkl ser Jorah neomalené. „A princ Rhaegar věděl jak meč používat."
„To věděl, pane, ale... viděl jsem stovky turnajů a víc válek, než bych si mohl přát, a jakkoli silný nebo rychlý či zkušený může být rytíř, jsou jiní, kteří se mu vyrovnají. Člověk vyhraje v jednom turnaji a záhy je poražen v dalším. Kluzké místečko v trávě může znamenat porážku, nebo i to, cos pojedl k večeři předchozího dne. Změna větru může jinému přinést dar vítězství." Pohlédl na sera Joraha. „Nebo šáteček od dámy přivázaný k mužově paži."
Mormontův obličej zbrunátněl. „Važ svá slova, starý muži."
Dany věděla, že Arstan viděl sera Joraha bojovat v Lannisportu, kde Mormont zvítězil s šátečkem od dámy přivázaným k ruce. Získal si tehdy také dotyčnou dámu; Lynesse z rodu Hightowerů, svou druhou manželku, urozenou a krásnou..., ale zničila mu život a opustila ho a vzpomínka na ni pro něj teď měla hořkou pachuť. „Mírni se, můj rytíři," Položila Jorahovi ruku na rameno. „Jsem si jistá, že Arstan tě nemínil urazit."
„Jak si přeješ, khaleesi." Hlas sera Joraha byl plný nevraživosti.
Dany se otočila zpátky k panošovi. „Vím toho o Rhaegarovi tak málo. Jenom příběhy, které mi vyprávěl Viserys, a ten byl malý chlapec, když náš bratr zemřel. Jaký byl ve skutečnosti?"
Starý muž se na chvíli zamyslel. „Udatný. To především. Odhodlaný, rozvážný, svědomitý, cílevědomý. Povídá se o něm jeden příběh... ale ser Jorah ho nepochybně zná stejně dobře jako já."
„Ráda bych ho slyšela od tebe."
„Jak si přeješ," řekl Bělovous. „Jako malý chlapec princ z Dračího kamene četl až k posedlosti. Začal číst tak brzy, až lidé říkali, že královna Rhaella musela spolknout nějaké knihy spolu se svící, když ho nosila v lůně. Rhaegara nezajímaly hry jiných dětí. Mistři byli udiveni jeho rozumem, ale rytíři jeho otce kysele žertovali, že na svět přišel nový Baelor Požehnaný. Dokud ovšem princ Rhaegar jednoho dne nenašel ve svých svitcích něco, co ho úplně změnilo. Nikdo neví, co to mohlo být, ale chlapec se jednou časně zrána náhle objevil na nádvoří, kde si rytíři oblékali svou ocel. Šel k seru Willemovi Darrymu, zbrojmistrovi, a řekl: ‚Chci meč a zbroj. Zdá se, že musím být válečníkem."
„A byl!" zvolala Dany potěšené.
„Byl, vskutku." Bělovous se uklonil, „Omlouvám se, Tvoje Výsosti, Mluvíme zde o válečnících a já vidím, že se Silný Belwas probudil. Musím jít za ním."
Dany pohlédla na záď. Eunuch si to šinul přes palubu uprostřed lodí, na svou velikost nezvykle čiperně. Belwas byl nevelkého vzrůstu, zato statný, dobrých patnáct kamenů sádla a svalů. Rozložité hnědé břicho mu křižovaly vybledlé jizvy. Nosil volné pytlovité kalhoty, kolem čela pásek ze žlutého hedvábí a absurdně malou koženou vestičku zpevněnou železnými cvočky. „Silný Belwas má hlad!" zaburácel na každého a na nikoho konkrétního. „Silný Belwas teď bude jíst!" Otočil se a spatřil na příďové nástavbě Arstana. „Bělovousi! Přines jídlo pro Silného Belwase!"
„Můžeš jít," propustila Dany panoše. Znovu se uklonil a vzdálil se, aby vyhověl potřebám muže, kterému sloužil.
Ser Jorah ho pozoroval s úšklebkem na svém strohém poctivém obličeji, Mormont byl velký a statný, se silnými čelistmi a mohutný v ramennou. Rozhodně ne nepohledný podle jakýchkoli měřítek, a natolik opravdový přítel, jakého jen Dany mohla poznat. „Udělala bys dobře, kdybys slovům toho starce příliš nedůvěřovala," poznamenal, když byl Bělovous z doslechu.
„Královna musí naslouchat všem," připomněla mu. „Lidem urozeným i nízkého původu, silným a slabým, čestným i prodejným. Jeden hlas k tobě může promlouvat falešně, ale v mnoha ostatních lze vždycky nalézt pravdu." Četla to v jedné knize.
„Slyš tedy můj hlas, Tvoje Výsosti," řekl rytíř v exilu. „Arstan Bělovous s tebou hraje nepoctivou hru. Je příliš starý na to, aby byl panošem, a až příliš zběhlý a zkušený, než aby sloužil tomu vypasenému kusu eunucha."
To je opravdu zvláštní, musela připustit Dany. Silný Belwas byl bývalý otrok, vychovaný a vycvičený v bojových doupatech Meereenu. Magistr Illyrio ho poslal, aby na ni dával pozor, jak alespoň Belwas tvrdil, a byla pravda, že Dany potřebovala ochranu. Uchvatitel na jeho Železném trůnu nabídl pozemky a šlechtický titul kterémukoli člověku, který ji zabije. Už došlo k jednomu pokusu, s otrávenou číší vína. Čím víc se blížila k Západozemí, tím bylo pravděpodobnější, že dojde k dalšímu útoku. V Qarthu za ní poslal čaroděj Pyat Pree Lítostivého muže, aby pomstil Neumírající, které spálila v jejich Domě prachu. Říkalo se, že čarodějové nikdy nezapomínají, když jim někdo ublíží, a že Lítostiví muži vždycky nakonec splní svůj úkol. Většina Dothraků také byla proti ní. Bývalí koové khala Droga teď stáli v čele svých vlastních khalasaru a žádný z nich by neváhal na místě zaútočit na jejich malou skupinku, aby pozabíjel a zotročil její lid a odtáhl Dany zpátky do Vaes Dothrak, na její řádné místo mezi vyschlými stařenami dosh khaleenu. Doufala, že Xaro Xhoan Daxos není její nepřítel, jenže qarthénský kupec horoucně prahl jen po jejích dracích. A taky tam poznala Quaithe ze Stínu, tajemnou ženu v rudé lakované masce a s podivnými kryptickými radami. Byla také jejím nepřítelem, nebo jen nebezpečným přítelem? To Dany nebyla schopná říct.
Ser Jorah mne zachránil před travičem a Arstan Bělovous před jedovatým mantikorem. Možná mne příště zachrání Silný Belwas. Obrovitý na to byl až dost, s pažemi jako kmínky stromů a s velkým zakřiveným arakhem, tak ostrým, že by se jím mohl holit, v nepravděpodobném případě, že by mu vyrašily vousy na hladkých hnědých tvářích. A přesto byl také dětinský. Je toho hodně, po čem by se u něho dalo jako u ochránce toužit. Naštěstí mám sera Joraha a svoje pokrevní jezdce. Časem se stanou jejími nejmocnějšími ochránci draci, tak jak tomu bylo u Aegona Dobyvatele a jeho sester před

třemi stovkami let. Avšak teď pro ni byli spíš zdrojem nebezpečí než ochrany. Byli to jediní tři živí draci na celém světě a patřili jí; byli údivem, děsem, a především měli nezměrnou cenu.
Přemítala o svých dalších slovech, když tu ucítila, jak ji něco ovanulo vzadu na krku a přes tvář jí přelétl pramen stříbrozlatých vlasů. Nad jejich hlavami zapraskalo a pohnulo se plachtoví, a tu se nad celým Balerionem zvedl radostný pokřik. „Vítr!“ volali námořníci! „Vítr se vrátil, vítr!“
Dany pohlédla vzhůru k plachtám velké kogy, které se vlnily a nadouvaly, zatímco lanoví drnčelo, napínalo se a zpívalo sladkou píseň, kterou postrádali už šest dlouhých dnů. Kapitán Groleo se spěšně vyřítil na záď a začal vydávat příkazy. Ti z Pentosanů, kteří zrovna nejásali radostí, šplhali vzhůru po stěžních. Dokonce i Silný Belwas ze sebe vydal hlasitý výkřik a zaskotačil si, „Bohové jsou dobří!“ řekla Dany. „Vidíš, Jorahu? Už jsme znovu na cestě.“
„Ano,“ řekl, „ale k čemu je to dobré, moje královno?“
Celý den vanul vítr, nejdříve stálý z východu, pak v divokých poryvech. Slunce zapadlo ve změti rudých mračen. Jsem stále polovinu světa od Západozemí, připomněla Dany sama sobě, ale každou hodinou se mu ocitám blíž. Pokoušela se představit si, jaký to bude pocit, až poprvé spatří zemi, ve které jí bylo osudem určeno vládnout. Bude to to nejkrásnější pobřeží, jaké jsem kdy viděla, tím jsem si jistá. Jak by tomu mohlo být jinak?
Ale později toho večera, když Balerion brázdil temnou mořskou hladinu, seděla Dany se zkříženýma nohama na pryčně v kapitánově kajutě a krmila svoje draky („Dokonce i na moři,“ řekl Groleo mile, „mají královny přednost před kapitány.“), když tu se ozvalo prudké zaklepání na dveře.
Irri spala u nohou jejího lůžka (bylo příliš úzké, než aby na něm mohly nocovat tři, a dnes byla řada na Jhiqui, aby se podělila o měkkou pěřovou postel se svou khaleesi), ale při zaklepání vstala a odešla ke dveřím. Dany vytáhla pokrývku a zastrčila si ji do podpaždí. Byla v tuto pozdní hodinu nahá, protože již neočekávala návštěvu. „Pojď,“ řekla, když spatřila stát venku pod houpající se lucernou sera Joraha.
Rytíř v exilu sklonil hlavu a vstoupil. „Tvoje Výsosti. Omlouvám se, že tě vyrušuji ze spaní.“
„Ještě jsem nespala, pane. Pojď dál a dívej se.“ Vzala z mísy na svém klíně kus nasoleného hovězího a podržela ho tak, aby jej její draci viděli. Všichni tři ho hladově pozorovali. Rhaegal rozprostřel zelená křídla a rozvířil vzduch a Viserionův krk se komíhal dozadu a dopředu jako dlouhý bledý had, jak drak sledoval pohyby její ruky. „Drogone,“ řekla Dany tiše, „dracarys.“ A vyhodila maso do vzduchu.
Drak se pohnul rychleji než útočící kobra. Z tlamy mu vyšlehl plamen, oranžový, šarlatový a černý, a sežehl maso ještě předtím, než začalo padat k zemi. Když se drakovy ostré Černé zuby scvakly kolem něho, Rhaegal se odvážil strčit hlavu blíž, jako by chtěl ukrást kořist z čelistí svého bratra, ale Drogon polkl a zařval, a menší zelený drak mohl jen zklamaně zasyčet.
„Nech toho, Rhaegali,“ řekla Dany podrážděně a jemně ho pleskla po hlavě. „Ty už jsi měl nejméně jednou. Žádné nenasytné draky tu nepotřebuju.“ Usmála se na sera Joraha. „Už jim nemusím opékat maso v železném koši.“
„To vidím. Dracarys?“
Všichni tři draci otočili při zvuku toho slova hlavy a Viserion vypustil z tlamy zášleh bledězlatého plamene, který přiměl sera Joraha spěšně couvnout. Dany se zasmála. „Opatrně s tím slovem, pane, jinak ti sežehnou vous. Ve staré valyrijštině to znamená ‚dračí oheň'. Chtěla jsem vybrat takový příkaz, který by nikdo neměl vyslovit ani náhodou.“
Mormont přikývl. „Tvoje Výsosti,“ spustil, „říkal jsem si, zda bych si s tebou nemohl chvíli pohovořit v soukromí?“
„Samozřejmě. Irri, nech nás o samotě.“ Položila ruku na Jhiquino nahé rameno a probudila dívku ze spánku. „Ty taky, drahá. Ser Jorah si se mnou potřebuje promluvit.“
„Ano, khaleesi.“ Jhiqui slezla z pryčny, nahá a zívající, s hustými černými vlasy rozcuchanými kolem hlavy. Rychle se oblékla a pak společně s Irri odešly a zavřely za sebou dveře.
Dany rozdala drakům zbytek nasoleného masa, aby se o ně poprali, a popleskala místo na posteli vedle sebe. „Posaď se, dobrý pane, a pověz mi, co tě trápí.“
„Tři věci,“ Ser Jorah se posadil. „Silný Belwas. Ten Arstan Bělovous. A Illyrio Mopatis, který je poslal.”
Už zase? Dany si vyhrnula pokrývku výš a vytáhla si jeden její cíp přes rameno. „A proč je tomu tak?“
„Čarodějové v Qarthu tě varovali, že budeš třikrát zrazena,“ připomněl jí exilový rytíř, zatímco Viserion a Rhaegal na sebe začali vzájemně dorážet.
„Jednou pro krev, jednou pro zlato a jednou pro lásku.“ Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by zrovna na tohle mohla zapomenout. „Mirri Maz Duur byla první.“
„Což znamená, že dva zrádci ještě zbývají..., a teď se tady objevili ti dva. Považuji to za znepokojivé. Nezapomínej, že Robert nabídl šlechtický titul muži, který tě zabije.“
Dany se naklonila dopředu a zatahala Viseriona za ocas, aby jej odtáhla od jeho zeleného bratra. Pokrývka jí při pohybu sklouzla z hrudi. Spěšně ji popadla a znovu se zahalila. „Uchvatitel je mrtvý,“ řekla.
„Na jeho místě však vládne jeho syn.“ Ser Jorah zvedl pohled a jeho černé oči se setkaly s jejími, „Poslušný syn, který splácí dluhy svého otce. Dokonce i krvavé dluhy.“
„Ano, ten chlapec Joffrey by mne mohl chtít mít mrtvou... pokud si vůbec vzpomene, že žiju. Co to má společného s Belwasem a Arstanem Bělovousem? Vždyť ten stařec ani nenosí meč. Sám jsi to viděl.”
„Ano. A taky jsem viděl, jak zručně umí zacházet s tou svou holí. Vzpomínáš, jak zabil mantikora v Qarthu? Stejně snadno to mohl být tvůj krk, který by svou holí přerazil.”
„Mohl být, ale nebyl,“ poukázala. „A ten mantikor byl jedovatý, určený k tomu, aby mne zabil, Arstan mi zachránil život.“
„Khaleesi, nenapadlo tě, že Bělovous a Belwas mohli být s tím najatým vrahem spolčeni? Všechno to mohl být jen nečistý úklad, aby si získali tvou důvěru.“
Drogon při náhlém výbuchu Danyina smíchu zasyčel a Viserion se s mocným mávnutím křídel vznesl do vzduchu a

odletěl na svoje bidýlko nad okénkem v boku lodi. „V tom případě jim ten jejich úklad vyšel."
Exilový rytíř jí úsměv neoplatil. „Tohle jsou Illyriovy lodě, Illyriovl kapitáni, Illyriovi námořníci... a Silný Belwas a Arstan jsou taky jeho muži, ne tvoji."
„Magistr Illyrio mne chránil už v minulosti. Silný Belwas říká, že plakal, když se doslechl, že je můj bratr mrtvý."
„Ano," přitakal Mormont, „ale plakal pro Viseryse, nebo pro plány, které s ním měl?"
„Nikdy s ním neměl nekalé plány. Magistr Illyrio je přítel rodu Targaryenů, a bohatý..."
„Nenarodil se jako bohatý. Ve světě, jak jsem ho viděl já, se žádný člověk nestane boháčem jen díky své laskavosti. Čarodějové řekli, že druhá zrada bude pro zlato. Co miluje Illyrio Mopatis víc než zlato?"
„Svou kůži." Drogon na druhé straně kajuty se nepokojně zavrtěl a z tlamy mu unikla pára. „Mirri Maz Duur mne zradila. Spálila jsem jí za to."
„Mirri Maz Duur byla ve tvé moci. V Pentosu budeš ty v Illyriově moci. To není totéž. Znám magistra stejně dobře jako ty. Je to nevyzpytatelný muž a vychytralý -"
„Já kolem sebe potřebuju chytré muže, mám-li získat Železný trůn."
Ser Jorah zavrtěl hlavou. „Ten prodavač vína, který se tě pokoušel otrávit, byl také chytrý muž. Chytří muži často mívají ambiciózní plány."
Dany vyndala nohy zpod pokrývky. „Vždyť mě přece chráníš. Ty a moji pokrevní jezdci."
„Čtyři muži? Khaleesi, ty se domníváš, že Illyria Mopatise dobře znáš. A přesto se obklopuješ muži, které neznáš, jako ten nafouknutý měch eunucha a snad nejstarší panoš na světě. Vezmi si ponaučení z Pyata Pree a Xara Xhoana Daxose."
Mysli to se mnou dobře, připomněla Dany sama sobě. Všechno dělá jen pro lásku. „Mám takový dojem, že královna, která nikomu nedůvěřuje, je stejně pošetilá jako královna, co slepě věří všem. Chápu, že každý člověk, kterého přijmu do svých služeb, pro mne představuje určité riziko, ale jak mohu získat Sedm království, aniž bych riskovala? Copak mám dobýt Západozemí s jedním exilovým rytířem a třemi dothrackými pokrevními jezdci?"
Vyraz sera Joraha ztvrdl. „Tvoje cesta je nebezpečná, to nepopírám. Když však budeš slepě důvěřovat každému lháři a intrikánovl, který ti ji zkříží, dopadneš nakonec jako tvůj bratr."
Jeho zatvrzelost ji rozčilovala. Chová se ke mně jako k nějakému dítěti. „Silný Belwas nemohl zinscenovat svou cestu na snídani. A jaké lži mi napovídal Arstan Bělovous?"
„Není tím, kým předstírá, že je. Mluví troufaleji, než by se kdy odvážil hovořit jakýkoli panoš."
„Mluvil upřímně na můj příkaz. Znal mého bratra."
„Mnoho lidí znalo tvého bratra. Tvoje Výsosti, v Západozemí zasedá lord velitel Královské gardy v malé radě a slouží králi nejenom svou ocelí, ale také svým rozumem. Pokud jsem první z tvé Královské gardy, prosím tě, vyslyš mne. Mám plán, který ti chci předložit."
„Jaký plán? Pověz mi jej."
„Illyrio Mopatis tě chce mít zpátky v Pentosu, pod svou střechou. Dobrá, jdi za ním... ale ve svůj vlastní čas, a ne sama. Přesvědčíme se, jak věrní a poslušní tvoji noví poddaní ve skutečnosti jsou. Přikaž Groleovi, aby změnil kurz do Zálivu otroků."
Dany si nebyla jistá, zda se jí to, co ser Jorah říká, líbí. Všechno, co kdy slyšela o trzích s masem ve velkých otrokářských městech Yunkaii, Meereenu a Astaporu, bylo odporné a děsivé. „Co je pro mě v Zálivu otroků?"
„Armáda," odpověděl ser Jorah Mormont. „Pokud se ti tolik líbí Silný Belwas, můžeš si v bojových doupatech Meerenu koupit stovky takových jako on... ale já bych obrátil naše plachty do Astaporu. Právě tam můžeš koupit Neposkvrněné."
„Otroky v bronzových čepičkách s hroty?" Dany viděla stráže Neposkvrněných ve Svobodných městech, postavené u bran magistrů, archónů a monarchů. „K čemu by mi byli Neposkvrnění? Vždyť dokonce ani nejezdí na koních a většina je jich otylá."
„Neposkvrnění, které jsi viděla v Pentosu a Myru, jsou domácí stráže. To je měkká služba a eunuchové mají tak či tak sklony k tloustnutí. Jídlo je jedinou neřesti, kterou mají povolenu. Posuzovat všechny Neposkvrněné podle pár starých domácích otroků je jako posuzovat všechny panoše podle Arstana Bělovouse, Tvoje výsosti. Znáš příběh o Třech tisících z Qohoru?"
„Ne." Pokrývka sklouzla Dany z ramene a ona si ji vytáhla zpátky na místo.
„Stalo se to před čtyřmi sty lety nebo ještě dřív, když Dothrakové poprvé vyjeli z východu, aby vyplenili a spálili každé město a vesnici, co měli v cestě. Khal, který je vedl, se jmenoval Temmo. Jeho khalasar nebyl tak početný jako býval Drogův, ale i tak byl dost velký. Čítal přinejmenším padesát tisíc. Polovina z nich byli jezdci s vlasy spletenými do copů, ve kterých jim cinkaly zvonečky.
Qohořané věděli, že se blíží k jejich městu. Opevnili hradby, zdvojnásobili počet stráží a kromě toho najali dva žoldácké spolky, Jasné praporce a Druhé syny. A jakoby jeři mimochodem poslali muže také do Astaporu, aby tam koupil tři tisíce Neposkvrněných. Avšak zpátky do Qohoru to byla dlouhá cesta a jakmile se k němu přiblížili, uviděli kouř a prach a uslyšeli vzdálený lomoz bitvy. Než přišli Neposkvrnění k městu, slunce již zapadlo. Vrány a vlci hodovali pod hradbami na tom, co zbylo z qohorské těžké jízdy. Jasné praporce a Druzí synové uprchlí, tak jak to mají žoldnéři ve zvyku tváří v tvář beznadějným situacím. Se snášející se temnotou se Dothrakové stáhli do svých táborů, aby pili, tančili a hodovali, ale nikdo nepochyboval o tom, že se druhého dne za úsvitu vrátí, aby vyrazili městské brány, ztekli hradby, násilnili, plenili a otročili dle libosti.
Jenže když přišlo svítání a Temmo a jeho pokrevní jezdci vyvedli svůj khalasar z tábora, nalezli před branami města tři tisíce seřazených Neposkvrněných, s praporcem s černou kozou vlajícím nad jejich hlavami. Tak malou sílu šlo snadno napadnout ze stran, ale znáš Dothraky. Neposkvrnění byli pěšáci a pěší muži jsou podle Dothraků vhodní jen k tomu,

aby byli přejeti.
Dothrakové zaútočili. Neposkvrnění semkli své štíty k sobě, sklonili oštěpy a zůstali stát bez hnutí na místě. Osmnáctkrát Dothrakové zaútočili, jen aby se lámali na těch štítech a oštěpech jako vlny na kamenitém pobřeží. Třikrát Temmo poslal svoje lučištníky, aby je objeli zezadu a šípy padaly jako déšť na jejich tři tisíce, ale Neposkvrnění jednoduše zvedli své štíty nad hlavy, dokud smršť neskončila. Nakonec jich zbylo jen šest set... ale na poli mrtvých leželo víc než dvanáct tisíc Dothraků, včetně khala Temma, jeho pokrevních jezdců, jeho koů a všech jeho synů. Ráno čtvrtého dne odvedl nový khal přeživší kolem městských bran v okázalém procesí. Jeden po druhém si každý muž uřízl svůj cop a hodil ho k nohám Neposkvrněných.
Od toho dne jsou městské stráže Qohoru tvořeny výlučně Neposkrvněnými, z nichž každý nosí dlouhý oštěp, na jehož konci visí pletenec lidských vlasů.
Tohle tedy nalezneš v Astaporu, Tvoje Výsosti. Vyloď se tam a pokračuj do Pentosu po pevnině. Bude to sice trvat déle, ano... ale až budeš lámat chléb s magistrem Illyriem, budeš mít za sebou tisíc mečů, ne jenom čtyři."
Jeho slova jsou moudrá, pomyslela si Dany, ale... „Jak mám koupit tisíc otrockých vojáků? Jediná cenná věc, kterou mám, je koruna, kterou mi dali členové Turmalínového bratrstva."
„Draci budou v Astaporu stejným divem, jako byli v Qarthu. Je docela možné, že tě budou otrokáři zasypávat dary, stejně jako to dělali Qarthéňané. Pokud ne... tyto lodě vezou víc než jen tvoje Dothraky a jejich koně. Jsou plně naložené zbožím z Qarthu. Prošel jsem palubní prostory a viděl jsem vše na vlastní oči. Štůčky hedvábí a balíky tygřích kůži, věci z jantaru a nefritu, šafrán, myrtu... otroci jsou levní, Tvoje Výsosti. Zato tygří kůže jsou vzácné."
„Jsou to Illyriovy tygří kůže," namítla.
„A Illyrio je přítel rodu Targaryenů."
„Tím větší důvod nekrást mu jeho zboží."
„K jakému užitku jsou bohatí přátelé, když ti nedají k dispozici své bohatství, moje královno? Pokud by tě magistr Illyrio měl zradit, je to jenom Xaro Xhoan Daxos se čtyřmi bradami. A je-li ve své oddanosti tvé věci upřímný, rozhodně ti nebude vyčítat tři lodě naložené zbožím. Jaké lepší využití by mohly mít jeho tygří kůže, než abys za ně nakoupila počátky své armády?"
To je pravda. Dany cítila narůstající vzrušení. „Na tak dlouhém pochodu budou číhat mnohá nebezpečí..."
„Na moři jsou taky nebezpečí. Podél jižní cesty je plno korzárů a pirátů, a severně od Valyrie straší na Kouřícím moři démoni. Příští bouře by nás mohla potopit nebo rozprášit, obří krakatice by nás mohla stáhnout pod vodu... nebo bychom se mohli opět ocitnout v úplném bezvětří a zemřít žízní, zatímco budeme čekat, až se zvedne vítr. Při pochodu po souši na nás budou číhat jiná nebezpečí, moje královno, ale rozhodně ne větší."
„Co když ale kapitán Groleo odmítne změnit kurz? A Arstan se Silným Belwasem, co udělají ti?"
Ser Jorah vstal. „Možná je načase, abys to zjistila."
„Ano," rozhodla se. „Udělám to!" Dany odhodila pokrývku a seskočila z pryčny. „Zajdu za kapitánem okamžitě, poručím mu, aby změnil kurz na Astapor." Sklonila se nad svou truhlicí, otevřela její víko a popadla první kus oděvu, který měla pod rukou, volné kalhoty z písečného hedvábí. „Podej mi můj opasek z medailonů," poručila Jorahovi, když si natáhla kalhoty přes boky. „A moji vestu -" řekla a začala se otáčet.
Ser Jorah ji objal.
„Ach," bylo jediné, na co se Dany zmohla, než ji přitáhl k sobě a přitiskl svoje rty na její. Byl cítit potem, solí a kůží, a když ji prudce přitiskl k sobě, železné cvočky na jeho kabátci se jí zaryly do holých prsou. Jednou rukou ji držel kolem ramen, zatímco druhou sklouzl dolů po její páteři. Její ústa se otevřela pro jeho jazyk, třebaže to sama sobě nedovolila. Jeho vous škrábe, pomyslela si, ale jeho ústa jsou sladká. Dothrakové vousy nenosili a předtím ji líbal jen khal Drogo. Tohle by neměl dělat. Jsem jeho královna, ne jeho žena.
Byl to dlouhý polibek, i když Dany pak nedokázala říct, jak dlouhý. Když skončil, ser Jorah ji pustil a ona od něj rychle couvla. „Neměl jsi... neměl..."
„Neměl jsem čekat tak dlouho," dořekl to za ni. „Měl jsem tě políbit v Qarthu, ve Vaes Tolorru. Měl jsem tě líbat v rudé pustině, každou noc a každý den. Byla jsi stvořena k líbání, často a dobře." Sklouzl očima k jejím ňadrům.
Dany si je přikryla rukama, než ji stačily bradavky zradit. „Já... to se nesluší. Jsem tvoje královna."
„Moje královna," řekl, „a ta nejstatečnější, nejsladší a nejkrásnější žena, jakou jsem kdy poznal, Daenerys -"
„Tvoje Výsosti!"
„Tvoje Výsosti," připustil, „drak má tři hlavy, pamatuješ? Přemýšlíš o tom od té doby, co jsi to slyšela od čarodějů v Domě prachu. Nu, zde je význam těch slov: Balerion, Meraxes a Vhagar, na kterých jeli Aegon, Rhaenys a Visenya. Tříhlavý drak rodu Targaryenů - tři draci a tři jezdci."
„Ano," řekla Dany, „jenže mojí bratři jsou mrtví."
„Rhaenys a Visenya byly nejenom Aegonovy sestry, ale také jeho manželky. Ty nemáš žádné bratry, ale můžeš pojímat muže za manžele. A já ti pravdivě povídám, Daenerys, že v celém širém světě nenajdeš muže, který by ti byl jen zpola věrný tak, jako jsem já."

BRAN

Výběžek se zvedal prudce ze země, dlouhý ohyb z kamene a hlíny vytvarovaný do podoby klepeta. V jeho dolní polovině lnuly ke svahům borovice, hloh a jasany, ale výš byla země holá a linie pahorku byla stroze vykreslená proti

oblačné obloze.
Cítil, jak ho vysoký kámen volá. Běžel vzhůru, zpočátku lehce hopkal, pak utíkal rychleji a stále výš a jeho nohy ukusovaly ze svahu. Z větví nad jeho hlavou vzlétali ptáci, které vyplašil, s třepetáním křídel se vznášeli vzhůru k obloze. Slyšel vítr vzdychající mezi listovím, veverky švitořící jedna na druhou, dokonce i zvuk, který vydala borová šiška, když spadla z výšin na jehličím posetou hlínu. Bezpočet pachů se sléval v píseň, která plnila dobrý zelený svět kolem něho.
Štěrk mu odlétal zpod tlap, když ze svahu ukrajoval posledních pár stop, aby záhy stanul na hřebeni. Slunce viselo vysoko nad borovicemi, obrovité a rudé, a dole pod ním se táhly stromy a kopce, dál a dál, až tak daleko, kam dohlédl či cítil. Vysoko nahoře kroužil luňák, temný proti růžové obloze.
Princ. Do jeho hlavy náhle vstoupil lidský zvuk, ale on přesto cítil, že to tak má být. Princ zeleni, princ Vlčího lesa. Byl silný, rychlý a divoký, a všechno, co v tom dobrém zeleném světě žilo, prchalo plno strachu z něho.
Hluboko dole u úpatí lesa se něco pohnulo na pozadí stromů. Záblesk šedi, rychlé mihnutí, sotva postřehnutelné, ale stačilo k tomu, aby naspicoval uši. Dole u rychlého zeleného potoka se mihl další běžící tvar. Vlci, pochopil. Jeho malí bratranci, štvoucí kořist. Teď už jich princ viděl víc, stíny na lehkých šedých tlapách. Smečka.
On měl taky smečku, kdysi. Bylo jich pět, a šestý, co stál stranou a byl trochu jiný než oni. Někde hluboko v sobě stále nosil zvuky, kterými je pojmenovali lidé, aby je rozlišili od sebe, ale on je podle těch zvuků nerozlišoval. Pamatoval si jejich pachy, každého ze svých bratrů a sester. Všichni byli cítit stejně, byli cítit jako smečka, ale zároveň se každý lišil od ostatních.
Cítil, že jeho divoký bratr se žhavýma zelenýma očima je někde poblíž, třebaže ho neviděl už po mnoho lovů, a navíc se mu s každým sluncem, které zapadalo, vzdaloval, a byl tím posledním. Ostatní byli roztroušeni daleko a ještě dál, jako listí rozváté prudkým vichrem.
Někdy je však cítil, jako by byli stále s ním, jenom skrytí před jeho zraky za balvany či skupinkami stromů. Nevětřil jejich pach ani neslyšel jejich vytí za nocí. a přesto vnímal jejich přítomnost... všech, kromě sestry, o kterou přišli. Když si na ni vzpomněl, svěsil ocas. Teď už jsou jen čtyři, ne pět. Čtyři a jeden novic, ten bily, co nemá hlas.
Tyto lesy patřily jim, zasněžené svahy a kamenitá úbočí, vysoké zelené borovice a zlatě olistěné duby, zurčící potoky a modrá jezera olemovaná prsty bělavého mrazu. Jeho sestra však opustila divočinu, aby vešla do síní lidské skály, kde vládli jiní lovci, a jakmile se v těch síních ocitla, bylo těžké najít cestu zpátky. Vlčí princ si to pamatoval.
Vítr se náhle změnil.
Vysoká, a strach a krev. Pach kořistí v něm probudil hlad. Princ znovu zavětřil, otočil se a dal se do běhu, ubíraje se podél hřebene pahorku s tlamou napůl rozevřenou. Opačný svah pahorku byl prudší než ten, po kterém vyběhl nahoru, ale jisté nohy ho bezpečně nesly nad kameny, kořeny a dějícím listím, dolů po svahu a mezi stromy. Dlouhými skoky ukrajoval zemi. Pach ho táhl dál a dál, stále rychleji.
Srna ležela na zemi a umírala, když k ní přiběhl, obklopená osmi z jeho malých šedých bratranců. Vůdcové smečky již začali hodovat, jako první samec a hned po něm jeho družka, střídavě rvali maso z rudého podbřišku kořisti. Ostatní trpělivě vyčkávali, všichni kromě posledního ze smečky, který opatrně chodil v kruhu pár kroků od ostatních, s ocasem staženým mezi nohy. Ten bude žrát jako poslední, jakékoli zbytky, co mu jeho bratři nechají.
Princ byl proti větru, takže ho necítili, dokud neskočil na padlý kmen šest kroků od místa, kde žrali. Ten na kraji ho uviděl první, vydal žalostné zavytí a odplížil se stranou. Jeho bratři ze smečky se při tom zvuku otočili, obnažili tesáky a zavrčeli, všichni kromě vůdčího samce a samice.
Zlovlk odpověděl na jejich vyceněné zuby tichým varovným zavrčením a také obnažil zuby. Byl větší než jeho bratranci, dvakrát tak velký jako vyhublý odpadlík a o polovinu větší než dva vůdcové smečky. Skočil dolů do jejich středu, a tři z nich se vzápětí rozprchli, ztratili se v podrostu. Další se na něj vrhl a jeho zuby hlasitě cvakly. Otočil se k útočícímu vlkovi čelem, sevřel jeho nohu do čelistí a kňučícího jej odmrštil stranou.
A pak už tam zbyl jen vůdce smečky, kterému se ocitl tváří v tvář, velký šedý samec s čenichem od čerstvé krve z měkkého břicha kořisti. Na mordě měl i běl, která znamenala, že je to již starý vlk, ale když otevřel tlamu, ze zubů mu stékaly rudé sliny.
On se mě nebojí, pomyslel si princ, o nic víc než já jeho. Bude to dobrý boj. Vrhli se proti sobě.
Dlouho spolu bojovali, kutáleli se zaklesnutí do sebe přes kořeny, kameny, spadané listí a roztroušené vnitřnosti kořisti, trhali se navzájem zuby a drápy, odpoutávali se od sebe, kroužili kolem sebe a vrhali se znovu do boje. Princ byl větší a mnohem silnější, ale jeho bratranec měl svou smečku. Samice kroužila těsně kolem nich, čenichala a vrčela, a zasahovala do boje, kdykoli její zakrvácený partner na chvíli couvl. Čas od času se odvážili zasáhnout i jiní vlci, chňapli mu po noze či uchu, když byl princ otočený pryč od nich. Jeden ho rozlítil tak strašlivě, že se v slepé zuřivosti otočil a vyrval útočníkovi hrdlo. Potom už si od něj ostatní udržovali uctivý odstup.
Když mezi zelení a zlatem větví pronikalo poslední rudé světlo zapadajícího slunce, starý vlk si znaveně lehl do hlíny, překulil se na záda a odhalil hrdlo a břicho na znamení podřízenosti. Princ ho očichal a olízl mu krev z kožichu a potrhaného masa. Starý vlk tiše zakňučel a zlovlk se odvrátil. Byl nyní velmi hladový a kořist byla jeho.
„Hodor.“
Ten zvuk jej přiměl zastavit se a zavrčet. Vlci ho pozorovali zelenýma a žlutýma očima, lesknoucíma se v posledním světle dne. Nikdo z nich to neslyšel. Bylo to jako podivný vítr, který vanul jen v jeho uších. Zabořil čelisti do břicha kořisti a urval si plnou tlamu masa.
„Hodor, hodor.”
Ne, pomyslel si. Ne, nepůjdu. Byla to chlapcova myšlenka, ne zlovlkově. Les kolem něj byl stále temnější, dokud nezůstaly jen stíny stromů a lesk očí jeho bratranců. A skrz ně a za těma očima viděl usmívající se tvář velkého muže a kamennou klenbu, jejíž zdi byly pokryté skvrnami ledku. Hutná chuť krve na jeho jazyku pozvolna vyprchávala. Ne, ne,

já nepůjdu, chci jíst, chci, já...
„Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor," prozpěvoval Hodor, když jím třásl, sem a tam a sem a tam. Snažil se být něžný, vždycky se o to snažil, jenže byl sedm stop vysoký a silnější, než sám tušil, a když jím takto lomcoval, Branovi cvakaly zuby o sebe. „NE!" vykřikl nahněvaně. „Hodore, nech mě být, jsem tady, už jsem tady."
Hodor jím přestal třást a zatvářil se rozpačitě. „Hodor?"
Les a vlci byli pryč. Bran byl opět zpátky, dole ve vlhkém sklepení jakési prastaré pozorovatelny, která byla zřejmě opuštěna už před tisíci lety. Z věže toho moc nezbylo. Dokonce i zřícené kameny byly tak obrostlé mechem a břečťanem, že je bylo stěží vidět, dokud o ně člověk přímo nezakopl. Bran to místo pojmenoval „Zřícená věž"; avšak byla to Meera, kdo nalezl cestu dolů do sklepení.
„Byl jsi pryč příliš dlouho." Jojenovi Reedovi bylo třináct, byl jen o čtyři roky starší než Bran. Nebyl ani o mnoho větši, ne víc než o dva palce, možná o tři, ale měl velmi vážný způsob mluvy, který probouzel zdání, že je starší a moudřejší, než byl ve skutečnosti. Stará chůva na Zimohradu ho překřtila na „malého dědečka".
Bran se na ně] zamračil. „Chtěl jsem jíst."
„Meera se brzy vrátí s úlovkem."
„Z žab se mi už dělá špatně." Meera byla bažinářka z Šíje, a Bran si říkal, že by ji neměl vinit, že chytá tolik žab, ale přesto Já se chtěl najíst srnčího masa." Na okamžik si vzpomněl na jeho chuť, na krev a syrové libové maso a začaly se mu sbíhat sliny v ústech. Bojoval jsem kvůli němu. A vyhrál jsem.
„Označil jsi stromy, jak jsem ti řekl?"
Bran se začervenal, Jojen mu vždycky říkal, aby dělal určité věci, když otevře svoje třetí oko a vklouzne do kůže Léta. Aby třeba drápal kůru ze stromů, aby chytil králíka a netknutého jim ho přinesl, aby odtlačil čenichem nějaké kameny do řady. Hloupé věci. „Zapomněl jsem," přiznal.
„Vždycky zapomínáš."
Byla to pravda. Chtěl dělat věci, o které ho Jojen požádal, ale jakmile se stal vlkem, nikdy mu nepřipadaly důležité. Vždycky tam bylo tolik věcí k vidění a věcí k očichávání, celý zelený svět k lovu. A navíc mohl běhat! Neexistovalo nic lepšího než běhání, pokud to ovšem nebylo běhání za kořistí. „Byl jsem princ, Jojene," řekl staršímu chlapci, „Byl jsem princ lesa."
„Ty jsi princ," připomněl mu Jojen tiše. „Pamatuješ si to, ne? Pověz mi, kdo jsi."
„Vždyť to víš." Jojen byl jeho přítel a jeho učitel, ale někdy by ho Bran nejraději praštil.
„Chci, abys to řekl. Pověz mi, kdo jsi."
„Bran," zamumlal zamračené. Bran Zlomený. „Brandon Stark." Zmrzačený chlapec. „Princ ze Zimohradu." Ze Zimohradu spáleného a zborceného, s jeho lidem rozprášeným a pozabíjeným. Skleněné zahrady byly rozbity a z popraskaných zdí se řinula horká voda a odpařovala se na slunci. Jak můžete být princem nějakého místa, které možná už nikdy v životě nespatříte?
„A kdo je Léto?" naléhal na něho Jojen.
„Můj zlovlk." Usmál se. „Princ zeleného lesa."
„Chlapec Bran a vlk Léto. Takže jste dva, že ano?"
„Dva," povzdechl si, „a jeden." Nesnášel, když Jojen začal takhle hloupě mluvit. Na Zimohradu po mně chtěl, abych snil svoje vlčí sny, a teď když to umím, pokaždé mě přivolá zpátky.
„Pamatuj si to, Brane. Pamatuj si sebe, jinak tě vlk pohltí. Když se spojíte, nestačí, abys běhal, lovil a vyl v Letově kožichu." Mne to stačí, pomyslel si Bran. V Letově kůži se mu líbilo mnohem víc než ve své vlastní. Co je dobrého na tom být měničem, když nemůžete nosit kůži, ve které se vám líbí?
„Budeš si to pamatovat? A příště označkuj strom. Jakýkoli strom, na tom nezáleží, hlavně když to uděláš."
„Udělám. Budu si to pamatovat. Mohl bych se vrátit zpátky a udělat to hned, kdybys chtěl. Tentokrát už na to nezapomenu." Ale nejdřív si dožeru svoji srnu a ještě se trochu poperu s těmi malými vlky.
Jojen zavrtěl hlavou. „Ne. Nejlépe bude, když zůstaneš tady a najíš se s námi. Svými vlastními ústy. Měnič nemůže žít z toho, co pozře jeho zvíře."
Jak to můžeš vědět? pomyslel si Bran vzdorovitě. Tys měničem nikdy nebyl a nevíš, jaké to je.
Hodor najednou vyskočil tak prudce, až se málem uhodil hlavou o klenutý strop. „HODOR!" vykřikl a vyřítil se ke dveřím. Meera je otevřela zvenčí těsně předtím, než k nim doběhl, a vešla do jejich útočiště. „Hodor, hodor," brebentil velký pacholek a usmíval se na ni.
Šestnáctiletá Meera Reed byla dospělá žena, ale ne vyšší než její bratr. Všichni obyvatelé mokřad byli malého vzrůstu, jak jednou řekla Branovi, když se jí ptal, proč nenarosila větší. Hnědovlasá, hnědooká a plochá jako chlapec chodila s pružným půvabem, na který se Bran mohl jen dívat a tiše jí ho závidět. Nosila dlouhou ostrou dýku, ale její oblíbený způsob boje byl s tenkým trojzubým žabím oštěpem v jedné ruce a pletenou sítí ve druhé.
„Kdo má hlad?" zeptala se a zvedla do výše svůj úlovek: dva malé stříbřité pstruhy a šest tučných zelených žab.
„Já," odpověděl Bran. Ale ne na žáby. Na Zimohradu (předtím než se staly všechny ty zlé věci) Walderové říkali, že vám pojídání žab zabarví zuby dozelena a v podpaždí vám vyroste mech. Říkal si, jestli jsou Walderové mrtví. Na Zimohradu jejich mrtvoly neviděl... jenže tam bylo mnoho mrtvých a nedívali se uvnitř budov.
„V tom případě tě budeme muset nakrmit. Pomůžeš mi očistit úlovek, Brane?"
Přikývl. V přítomnosti Meery bylo obtížné mít špatnou náladu. Byla mnohem veselejší povahy než její bratr a zdálo se, že vždycky ví jak ho rozesmát. Nikdy ji nic nevystrašilo ani nerozčililo. Nu, vlastně kromě Jojena, někdy... Jojen dokázal vyděsit téměř kohokoli. Oblékal se celý do zeleného, měl oči barvy mechu a zdávaly se mu zelené sny. To, o čem Jojen snil, se vždycky vyplnilo. Až na to, že se mu zdálo, jak jsem mrtvý, a já nejsem, i když svým způsobem byl.
Jojen poslal Hodora ven pro dřevo a rozdělal malý oheň, zatímco Bran a Meera čistili ryby a žáby. Použili Meeřinu

přílbu jako varný hrnec, nakrájeli úlovek na malé kousky, nalili vodu, přihodili pár divokých cibuli, co našel Hodor v lese, a uvařili žabí dušeninu. Nebylo to tak dobré jako zvěřina, ale nebylo to ani tak špatné, usoudil Bran, když jedl,
„Děkuju ti, Meero," řekl, „moje paní."
„Rádo se stalo, Tvoje Výsosti."
„Až přijde zítřek," prohlásil Jojen, „měli bychom se vydat na další cestu."
Bran viděl, jak Meera ztuhla. „Měl jsi zelený sen?"
„Ne," připustil.
„Proč bychom tedy měli odejít?" otázala se jeho sestra. „Zřícená věž je dobrým místem. Poblíž nejsou žádné vesnice, lesy jsou plné zvěře, jsou tu ryby a žáby v potocích a jezerech... a kdo nás tu kdy najde?"
„Není to místo, kde bychom měli být."
„Ale je bezpečné."
„Ano, vypadá bezpečné," připustil Jojen, „ale na jak dlouho? Na Zimohradu byla bitva, viděli jsme mrtvé. Bitvy znamenají válku. Kdyby nás měla nějaká armáda přepadnout nepřipravené..."
„Mohla by to být Robbova armáda," řekl Bran. „Robb se brzy vrátí z jihu, já vím, že se vrátí. Přijde zpátky se všemi svými vazaly a zazené železné muže pryč."
„O Robbovi tvůj mistr nic neříkal, když tam ležel a umíral," připomněl mu Jojen. „Na Kamenitém pobřeží jsou železní muži a východ ovládl Bastard z Hrůzova. Kailinská držba padla, Pahorek v Hlubokém lese taky, dědic z rodu Cerwynů je mrtvý a kastelán z Torrhenovy věže rovněž. Všude zuří válka, řekl, každý člověk je proti svému sousedovi." „Tohle pole jsme už přeorali," namítla jeho sestra. „Ty se chceš vydat nahoru ke Zdi, za tou svou tříokou vránou. To je v pořádku, jenže ke Zdi je dlouhá cesta a Bran nemá jiné nohy než Hodorovy. Kdybychom jeli na koních..."
„Kdybychom byli orlové, mohli bychom letět," odsekl Jojen zostra, „jenže nemáme křídla a nemáme ani koně."
„Koně bychom si mohli opatřit," nedala se Meera. „Dokonce i v hlubinách Vlčího lesa jsou lesníci, domkáři, lovci. Někteří z nich jistě budou mít koně."
„A i kdyby je měli, to jim je ukradneme? Jsme snad zloději? Poslední věcí, kterou potřebujeme, je to, aby nás nějací lidé honili po lesích."
„Mohli bychom si je koupit," namítla. „Nebo je za něco vyměnit."
„Podívej se na nás, Meero. Zmrzačený chlapec se zlovlkem, prostoduchý obr a dva bažináři tisíc líg od Šíje. Poznali by nás. A za chvíli by to věděl celý sever. Dokud je Bran pro svět mrtvý, je v bezpečí. Živý se stane kořistí pro ty, kteří ho chtějí mít mrtvého jednou provždy a natrvalo." Jojen přešel k ohni, rozhrabal uhlíky klackem. „Někde na severu na nás čeká třioká vrána. Bran potřebuje učitele moudřejšího, než jsem já."
„Jak se tam ale dostaneme, Jojene?" zeptala se jeho sestra. „Jak?"
„Pěšky," zněla odpověď. „Každý den kousek."
„Cesta z šedé vody na Zimohrad trvala celou věčnost, a to jsme jeli na koních. Ty chceš, abychom putovali mnohem delší cestu pěšky, aniž bychom dokonce jen věděli, kde skončí. Za Zdi, říkáš. Já tam nebyla o nic víc než ty, ale vím, že to tvoje ‚za Zdí' je velice rozlehlé místo, Jojene. A je tam mnoho tříokých vran, nebo jen jedna? Jak ji vůbec najdeme?"
„Možná si najde ona nás."
Než na to stačila Meera najít odpověď, uslyšeli zvuk; vzdálené vlčí zavytí, doléhající k nim nocí. „Léto?" zeptal se Jojen s hlavou nakloněnou na stranu. „Ne." Bran by poznal hlas svého zlovlka. „Jsi si jistý?" zeptal se malý dědeček. „Jsem." Léto dnes zaběhl dál do lesa a nevrátí se až do svítání. Ať si Jojen mívá zelené sny, ale nerozezná obyčejného vlka od zlovlka. Divil se, proč všichni Jojena tak poslouchají. Nebyl to princ jako Bran ani nebyl velký a silný jako Hodor, ani tak dobrý lovec jako Meera, a přesto to byl vždycky Jojen, kdo jim říkal, co mají dělat. „Měli bychom ukrást koně, jak chce Meera," řekl Bran, „a odjet nahoru k Umberům do Posledního krbu." Na okamžik se zamyslel. „Nebo bychom mohli ukrást člun a plavit se dolů po Bílém noži do města Bílý přístav. Vládne tam tlustý lord Manderly, byl tak přátelský na hostině na oslavu sklizně. Měl v úmyslu stavět lodě. Možná už nějaké postavil. Jednu by nám půjčil a my bychom odpluli do Řekotočí a přivedli domů Robba i s celou jeho armádou. Pak už by nezáleželo na tom, kdo by věděl, že jsem naživu. Robb by nikomu nedovolil, aby nám ublížil."
„Hodor," říhl si Hodor. „Hodor, hodor."
Byl však jediný, komu se Branův plán líbil, Meera se na něho jen usmála a Jojen se zamračil. Nikdy nevěnovali pozornost tomu, co Bran chtěl, přestože byl Stark a kromě toho princ a Reedové z Šíje byli jen vazaly Starků.
„Hóóódor," řekl Hodor a začal se kymácet. „Hóóóóóódor, hóóóóódor, hoDOR, hoDOR." Někdy to rád dělával, prostě jen stále dokola vyslovoval svoje jméno odlišnými způsoby. Jindy zůstával tak zticha, až jste málem zapomněli, že tam je. S Hodorem člověk nikdy nevěděl, „HODOR, HODOR, HODOR!" vykřikl.
On s tím nepřestane, uvědomil si Bran. „Hodore," řekl, „nechceš jít ven a procvičit se v boji s mečem?"
Pacholek na svůj meč úplně zapomněl, ale Bran mu ho teď připomněl. „Hodor!" vyhrkl radostně a šel si pro něj. Měli tři meče mrtvých králů, které si vzali v kryptách na Zimohradu, kde se Bran a jeho malý bratr Rickon schovávali před železnými muži Theona Greyjoye. Bran si pro sebe zabral meč svého strýce Brandona, Meera ten, co našla na kolenou jeho dědečka lorda Rickarda. Hodorův meč byl mnohem starší, obrovitý těžký kus železa ztupělý věkem a hodně prožraný rzí. Byl schopen mávat jím celé hodiny bez přestání. Nedaleko zborcených kamenů věže byl vyvrácený kmen, který již rozsekal téměř na kusy.
Dokonce i když vyšel ven, slyšeli ho skrz stěny, jak huláká „HODOR!", zatímco bodal a sekal do stromu. Naštěstí byl Vlčí les rozlehlý a na míle kolem by se neměl zdržovat nikdo, kdo by ho mohl slyšet. „Jojene, cos myslel tím o tom učiteli?" zeptal se Bran. „Ty jsi přece můj učitel. Já vím, že nikdy neznačkuju stromy, ale příště to už určitě udělám. Moje třetí oko se otevřelo, jak jsi chtěl..."
„Tak dokořán, až mám strach, že bys jím mohl propadnout a prožít zbytek svého života jako vlk v lesích."

„To neudělám, slibuju.“
„Chlapec slibuje. Bude si to pamatovat vlk? Běháš s Létem, lovíš s ním, zabíjíš s ním... ale podřizuješ se jeho vůli víc, než se on podřizuje tobě.“
„Prostě na to jen zapomínám,“ posteskl si Bran. „Je mi teprve devět. Až budu starší, bude to lepší. Ani Florian Blázen a princ Aemon Dračí rytíř nebyli velcí rytíři, když jim bylo devět.“
„To je pravda,“ připustil Jojen, „a navíc moudrá věc, kdyby se ovšem dny stále prodlužovaly. Jenže tomu tak není. Jsi dítě léta. Pověz mi slova rodu Starků.“
„Zima se blíží.“ Už když to říkal, cítil zimomření.
Jojen s vážnou tváří přikývl. „Měl jsem sen o okřídleném vlkovi připoutaném k zemi řetězy z kamene a přišel jsem na Zimohrad, abych ho osvobodil. Řetězy už na sobě nemáš, a přesto stále nelétáš.“
„Pak mě tomu tedy nauč ty.“ Bran měl stále strach z tříoké vrány, která ho někdy strašila ve snech. Donekonečna klofala zobákem do kůže mezi jeho očima a nabádala ho, aby létal. „Jsi zelenovidec.”
„Ne,“ odpověděl Jojen, „jenom chlapec, který mívá sny. Zelenovidci dokázali mnohem víc než já. Byli to také měniči, tak jako jsi ty, a ti nejlepší z nich dokázali vklouznout do kůže jakéhokoli zvířete, které létá, plave či leze, a také se dokázali dívat očima čarostromu a vidět pravdu, která leží ukrytá pod světem.
Bohové dávají mnoho darů, Brane. Moje sestra je lovkyně. Bylo jí dáno do vínku, že bude umět rychle běhat a stát tak nehybně, až se zdá, jako by zmizela. Má ostré uši, bystré oči a pevnou ruku v zacházení se sítí a oštěpem. Dokáže dýchat v blátě a létat mezi stromy. Já bych tyhle věci neuměl o nic víc než ty. Mně bohové dali zelené sny, a tobě... ty bys mohl být mnohem víc než já, Brane. Jsi okřídlený vlk, a nelze říct, jak daleko a jak vysoko bys mohl létat... kdybys měl někoho, kdo by tě učil. Jak ti mohu pomoci zdokonalovat dar, kterému sám nerozumím? Pamatujeme si na První lidi na Šíji a na děti lesa, které byly jejich přáteli... ale tolik jsme toho zapomněli a tolik se už nikdy nedozvíme.“
Meera vzala Brana za ruku. „Když tady zůstaneme, nebudeme nikoho obtěžovat, a ty budeš v bezpečí, dokud válka neskončí. Nebudeš se ale učit ničemu víc než jen tomu, co tě může naučit můj bratr, a sám jsi slyšel jeho slova. Pokud odsud odejdeme, abychom hledali útočiště v Posledním krbu nebo za Zdi, riskujeme, že nás zajmou. Jsi jen chlapec, ale jsi také náš princ, syn našeho pána a právoplatný dědic našeho krále. Přísahali jsme ti věrnost při zemi a vodě, bronzu a železu, ledu a ohni. To riziko je tvoje, Brane, stejně jako ten dar. Myslím, že volba by měla také být na tobě. Jsme tvoji služebníci, kteří učiní, co jim přikážeš.“ Usmála se na něj. „Alespoň v tomto ohledu.“
„Vy uděláte, co já řeknu?“ podivil se Bran. „Opravdu?“
„Opravdu, mu] princi,“ odpověděla dívka, „takže to dobře zvaž.“
Bran se pokoušel promyslet si to, takovým způsobem, jakým by to dělal jeho otec. Strýcové Velkého Jona Hother Děvkozhouba a Mors Vránojed byli divocí muži, ale Bran si říkal, že jsou určitě i věrní. A Karstarkové, ti taky. Karská bašta byla silný hrad, jak vždycky říkával jeho otec. U Umberů nebo Karstarků bychom byli v bezpečí.
Nebo by se mohli vydat na jih k tlustému lordu Manderlymu. Na Zimohradu se hodně smál a nikdy se na Brana nedíval s takovou lítostí v očích jako ostatní lordi. Hrad Cerwyn byl blíž než Bílý přístav, ale mistr Luwin říkal, že Cley Cerwin je mrtvý. Umberové, Karstarkové a Manderlyové jsou možná také všichni mrtví, uvědomil si. Tak jako by byl on, kdyby ho chytili železní muži nebo Bastard z Boltonů.
Kdyby zůstali tady, ukrytí ve sklepení pod Zřícenou věží, nikdo by je nenašel. A on by zůstal naživu. Zmrzačený.
Bran si uvědomil, že pláče. Hloupé dítě, rozhněval se na sebe. Bez ohledu na to, kam půjde, do Karské bašty nebo Bílého přístavu či do Stráže u Šedé vody, zůstane mrzákem. Zaťal ruce v pěst. „Chci létat,“ řekl jim. „Odveďte mne k vráně, prosím.“

DAVOS

Když vyšel na palubu, v dáli za lodí se zmenšoval dlouhý výběžek Driftmarku, zatímco Dračí kámen pomalu narůstal z moře před nimi. Z vrcholu hory vanul světlešedý prst kouře a označoval místo, kde se ostrov nacházel. Dračí hora je dnešního rána nepokojná, pomyslel si Davos, nebo tam možná Melisandra zase někoho pálí.
Často na Melisandru myslel, zatímco loď jménem Šajalin tanec plula napříč Černovodým zálivem a přes Jícen, křižujíc hladinu tváří v tvář nepříznivým větrům. Velký oheň, jenž planul na vrcholu majáku Ostrý výběžek na konci Masseyova háku, mu připomněl rubín, který nosila na krku, a pokaždé když svět zrudl při svítání a západu slunce, braly na sebe mraky plynoucí na obloze stejnou barvu, jakou mělo hedvábí a satén jejích šustivých rób.
Ona také bude čekat v Dračím kameni, čekat ve vší své kráse a moci, se svým bohem a svými stíny a svým králem. Rudá kněžka vždycky byla loajální Stannisovi, jak se alespoň zdálo. Zlomila ho, tak jako člověk zlomí koně. Přivedla by ho k moci, kdyby mohla, a kvůli tomu dala moje syny ohni. Zaživa jí vyříznu srdce z hrudi a budu se dívat, jak hoří.
Dotkl se jílce krásné dlouhé lysénské dýky, kterou mu daroval kapitán.
Kapitán na něho byl velmi laskavý. Jmenoval se Khorane Sathmantes a byl to Lyséňan, stejně jako Salladhor Saan, jemuž loď patřila. Měl světlemodré oči, tak typické pro obyvatele Lysu, zasazené v kostnatém, větrem ošlehaném obličeji, ale strávil mnoho let obchodováním v Sedmi královstvích. Když se dozvěděl, že trosečník, kterého vytáhl z moře, je slavný Cibulový rytíř, propůjčil mu k užívání svou vlastní kajutu a šaty i s párem nových bot, které mu téměř padly. Trval na tom, aby s ním Davos sdílel také jeho zásoby, třebaže to nebyl zrovna moudrý nápad. Davosův žaludek nedokázal strávit šneky, mihule a další hutná jídla, která měl kapitán Khorane v takové oblibě, a hned po prvním jídle u kapitánova stolu strávil zbytek dne s jedním či druhým koncem těla vystrčeným přes brlení lodi.

Dračí kámen se před nimi zvětšoval s každým záběrem vesel, Davos již viděl tvar hory a na jejím úbočí velkou černou citadelu s kamennými chrliči a věžemi ve tvaru draků. Příď Šajalina tance zvesela krájela vlny a bronzová galionová figura na přídi vysílala do vzduchu perutě slaných spršek. Davos se opřel vší vahou o zábradlí, vděčný za oporu, kterou mu poskytovalo. Útrapy, které prožil na skalisku v zálivu, ho značně vyčerpaly. Když příliš dlouho stál, začaly se mu třást nohy a někdy padal za oběť neovladatelným záchvatům kašle, při kterých z něj vycházely chuchvalce krvavého hlenu. To nic není, ujišťoval sám sebe. Bohové mne jisté neprovedli bezpečně ohněm a mořem, jen abych zemřel na chrleni krve.
Jak tak naslouchal dunění bubnu mistra veslařů, pleskání plachet ve větru, drnčení lanoví a rytmickému svistu a praskání vesel, vzpomínal na svá mladší léta, kdy tytéž zvuky probouzely za mnohých rán strach v jeho srdci. Oznamovaly příchod Mořské hlídky starého sera Tristimuna, a Mořská hlídka znamenala v době, kdy na Železném trůnu seděl Aerys Targaryen, smrt pro každého pašeráka.
Jenže to bylo v jiném životě, pomyslel si. To bylo před mou lodí s cibulí, před Bouřlivým koncem, předtím než mne Stannis zkrátil o prsty. Bylo to před válkou a rudou kometou, předtím než jsem se stal Davosem Mořským a byl pasován na rytíře. V těch dobách jsem byl jiný člověk. To až Stannis mne pozvedl tak vysoko.
Kapitán Khorane mu pověděl o konci Stannisových nadějí v noci, kdy řeka hořela. Lannisterové napadli křídlo jeho armády a jeho přelétaví vazalové jej opouštěli po stovkách v hodinách nejvyšší nouze. „Také tam viděli ducha krále Renlyho," vyprávěl kapitán, „jel v čele předvoje lvího lorda a zabíjel napravo i nalevo. Říká se, že jeho zelené brnění na sebe vzalo přízračný lesk od divokého ohně a jeho paroží hořelo zlatým plamenem."
Renlyho duch. Davos si říkal, zda se i jeho synové vrátí jako duchové. Na moři už viděl příliš mnoho podivných věcí, než aby mohl tvrdit, že duchové neexistují. „Copak mu nezůstal nikdo věrný?" podivil se.
„Jen pár," odpověděl kapitán. „Královnini přívrženci, ti především. Pobrali jsme hodně těch, co na sobě měli lišku a květiny, třebaže mnohé, se všemi možnými znaky, jsme museli zanechat na pobřeží. Lord Florent je teď královým pobočníkem na Dračím kameni."
Hora se stále zvětšovala, korunovaná věncem bledého kouře. Plachty zpívaly, buben duněl, vesla hladce zabírala, a netrvalo dlouho a otevřelo se před nimi ústí přístavu. Tak prázdný, pomyslel si Davos, vzpomínaje na to, jaký byl předtím, s loděmi tísnícími se u každého mola a houpajícími se na kotvišti za vlnolamem. Spatřil vlajkovou loď Salladhora Saana Valyrijku, zakotvenou u mola tam, kde kdysi kotvila Zuřivost a její sestry. Lodě z obou jejích stran také měly pruhované lysénské trupy. Marně se díval po známkách přítomnosti Lady Maryi nebo Přízraku.
Když vplouvali do přístavu, skasali plachty a zajeli do doku jen za pomocí vesel. Kapitán přišel za Davosem ve chvíli, kdy loď uvazovali, „Můj princ si přeje okamžitě tě vidět."
Davose, který se snažil odpovědět, se zmocnil záchvat kašle. Chytil se zábradlí kvůli podpoře a odplivl si přes bok lodi, „Král," zasípal, „musím jít ke králi," Protože tam, kde je král, najdu i Melisandru.
„Ke králi teď nechodí nikdo," prohlásil Khorane Sathmantes pevným hlasem. „Salladhor Saan ti všechno poví. Nejdřív jdi za ním."
Davos byl příliš zesláblý, než aby mohl něco namítat, a tak mu nezbylo než přikývnout.
Salladhor Saan na palubě své Valyrijky nebyl. Našil ho u dalšího mola, čtvrt míle vzdáleného, dole v palubním prostoru břichaté pentoské kogy jménem Hojná žeň, kde se dvěma eunuchy sepisoval náklad. Jeden držel lucernu, druhý voskovou tabulku a rydlo. „Třicet sedm, třicet osm, třicet devět," počítal zrovna starý pirát, když Davos a kapitán přišli k padacím dvířkám. Dnes na sobě měl tuniku v barvě červeného vína a vysoké boty z vybělené kůže vykládané stříbrnými ornamenty. Sundal zátku ze džbánu, přičichl, kýchl si a řekl: „Hrubě semletý a druhé jakosti, jak mi napovídá můj nos. Podle nákladové listiny jich mělo být čtyřicet tři. Říkám si, kam se asi poděly ty ostatní? Copak si ti Pentosané mysli, že neumím počítat?" Když spatřil Davose, náhle se zarazil. „Štípe mě to v očích pepř, nebo slzy? Že by přede mnou stál Cibulový rytíř? Ne, to přece není možné, můj drahý přítel Davos zemřel na hořící řece, v tom se všichni shodují. Proč za mnou přišel jeho duch, aby mne strašil?"
„Já nejsem duch, Sallo."
„Co jiného? Můj Cibulový rytíř nikdy nebyl tak vyzáblý ani tak bledý, jako jsi ty." Salladhor Saan opatrně prošel mezi džbány koření a Štůčky plátna, které plnily nákladní prostor obchodní lodi, stiskl Davose v prudkém objetí, pak ho políbil jednou na každou tvář a třikrát na čelo. „Stále jsi teplý, pane, a cítím, jak ti bije srdce v těle. Je to pravda? Moře, které tě spolklo, tě zase vyplivlo."
Davos si při jeho slovech vzpomněl na Strakoše, prostoduchého blázna princezny Shireen. Taky ho pohltilo moře, a když se z něj vynořil, byl blázen. Jsem teď taky šílený? Rozkašlal se do ruky v rukavici a řekl: „Podplaval jsem řetěz a vyplavilo mě to na oštěpu mořského krále. Zemřel bych tam, kdyby mne nevytáhli na palubu muži z Šajalina tance."
Salladhor Saan položil paži kolem kapitánových ramen. „Dobře jsi udělal, Khorane. Myslím, že tě za to čeká tučná odměna. Meizo Mahre, buď dobrý eunuch a odveď našeho přítele Davose do kajuty majitele. Nalej mu horké víno s hřebíčkem, zvuk toho kašle se mi vůbec nelíbí. Taky do něj vymačkej nějaký ten citron. A přines bílý sýr a tác těch zelených oliv, které jsme předtím počítali. Davosi, brzy se k tobě připojím, jen co si ještě promluvím s naším dobrým kapitánem. Jsem si jistý, že mi to promineš. Nesněz mi všechny olivy, jinak se na tebe budu zlobit!" Davos se dal starším ze dvou eunuchů odvést do velké, přepychově zařízené kajuty na zádi lodi. Na zemi ležely silné koberce, okna byla z vykládaných barevných sklíček a do kteréhokoli z velkých kožených křesel by se pohodlně vešli tři Davosové. Brzy mu přinesli sýr s olivami a šálek kouřícího červeného vína. Držel je v dlaních a vděčně usrkával. Horko se mu rozlévalo po těle a působilo jako balzám na jeho kašlem rozdrásané plíce.
Salladhor Saan se objevil nedlouho poté. „Musíš ml prominout to víno, můj příteli. Tihle Pentosané by pili i svou vlastní moč, kdyby měla purpurovou barvu."
„Pomáhá ml to na hrudník," pochvaloval si Davos. „Horké víno je lepší než obklad, jak říkávala moje matka."

„Já myslím, že budeš potřebovat i ty obklady. Sedět tak dlouho na oštěpu, och, to muselo být strašné, pane. Jak se ti líbí to skvělé křeslo? Má pěkně tlustou zadnici, viď?“
„Kdo?“ zeptal se Davos mezi doušky horkého vína.
„Illyrio Mopatis. Velryba s kníry, to ti povídám. Tahle křesla byla vyrobena podle jeho rozměrů, byť se zřídkakdy pohne z Pentosu, aby v nich poseděl. Já si ostatně myslím, že tlustý člověk si vždycky sedí pohodlně, protože si své polštáře nosí všude s sebou.“
„Jak je možné, že jsi přišel k pentoské lodi?“ podivil se Davos. „Stal ses znovu pirátem, můj pane?“
„Mrzké pomluvy. Kdo utrpěl od pirátů víc než Salladhor Saan? Já si žádám jen to, co mi po právu náleží. Dluží mi mnoho zlata, och ano, ale já jsem rozumný člověk, a tak jsem místo mincí vzal pěkný kus pergamenu, velice křehký. Nese jméno a pečeť lorda Alestera Florenta, pobočníka krále. Byl jsem jmenován lordem Černovodého zálivu a žádné plavidlo nesmí přeplout moje lordské vody bez mého lordského svolení, to tedy ne. A když se ti psanci snaží krást kolem mne za noci, aby se vyhnuli zákonným daním a clům, nu, nejsou ničím víc než jen pašeráky, a já mám právo zmocnit se jejich lodí.“ Starý pirát se zasmál. „Nikomu však nesekám prsty. K čemu jsou dobré kousky prstů? Beru lodě, zboží, výkupné, nic víc.“ Změřil si Davose ostrým pohledem. „Tobě ale není dobře, můj příteli. Ten kašel... a jak jsi hubený, pod kůží se ti rýsují kosti. A přesto nikde nevidím ten tvůj malý váček s prstními kůstkami...“ Starý zvyk přiměl Davose sáhnout po koženém váčku kolem krku, který už tam neměl. „Ztratil jsem ho v řece.“ Moje štěstí.
„Na řece to bylo strašlivé,“ přitakal Salladhor Saan vážným hlasem. „Viděl jsem to dokonce i ze zálivu a chvěl jsem se při tom pohledu hrůzou.“
Davos zakašlal, odplivl si a znovu zakašlal, „Viděl jsem hořet Černou Bethu a taky Zuřivosti“ podařilo se mu nakonec chraplavě vydechnout. „Copak žádná z našich lodí neunikla zkáze?“ Část z něho stále doufala.
„Lord Steffon, Otrhaná Jenna, Rychlý meč, Smějící se pán a některé další byly nahoře po proudu od těch pyromancerských chcanek. Neshořely, ale když Lannisterové zvedli řetěz, neměly ani kam uprchnout. Pár se jich vzdalo. Většina jich odplula daleko proti proudu Černovodý, pryč od bitvy a byly potopeny jejich vlastními posádkami, aby nepadly do lannisterských rukou. Otrhaná Jenna a Smějící se pán si stále hrají na řece na piráty, jak jsem slyšel, ale kdo může potvrdit, zda tomu tak opravdu je?“
„Lady Marya?“ zeptal se Davos. „Přízrak?“
Salladhor Saan mu položil ruku na předloktí a stiskl je. „Ne. Žádná z nich. Je mi líto, příteli. Byli to dobří muži, tvůj Dale a Allard. Ale mohu ti poskytnout alespoň tuto útěchu - tvůj mladý Devan byl mezi těmi, které jsme na samém konci vzali na palubu. Ten statečný hoch ani na chvíli neopustil svoje místo vedle krále, jak alespoň říkají.“
Na okamžik se mu téměř zatočila hlava úlevou. Měl strach zeptat se na Devana. „Matka je milosrdná. Musím jít za ním, Sallo. Musím ho vidět.“
„Ano,“ řekl Salladhor Saan. „A taky se určitě budeš chtít plavit na Mys hněvu, abys navštívil svou ženu a svoje dva malé. Myslím, že budeš potřebovat novou loď.“
„Jeho Výsost mi dá loď,“ řekl Davos.
Lyséňan zavrtěl hlavou. „Z lodí nezbylo Jeho Výsosti nic a Salladhor Saan jich má mnoho. Královy lodě shořely na řece, moje ne. Dám ti jednu, starý příteli. Budeš se plavit pro mne, ano? Budeš tančit do Braavosu, Myru a Volantisu v černi noci, neviditelný pro svět, a pak tančit zpět s nákladem hedvábí a koření. Budeme mít tučné měšce, to ti zaručuju.“
„Jsi laskavý, Sallo, ale mou povinností je sloužit svému králi, ne tvému měšci. Válka ještě neskončila. Stannis je stále právoplatným dědicem trůnu, podle všech zákonů Sedmi království.“
„Já myslím, že když shoří všechny lodě, veškeré zákony jsou k ničemu. A co se týče tvého krále, inu, obávám se, že zjistíš, že se změnil. Od bitvy se s nikým nestýká, jenom dumá ve svém Kamenném bubnu. Královna Selyse spravuje dvůr za něho, společně se svým strýcem lordem Alesterem, který sám sebe ustanovil pobočníkem. Dala mu taky královu pečeť, aby jí opatřil všechny dopisy, které napíše, dokonce i ten můj pěkný pergamen. Jenže spolu vládnou malému království, chudobnému a kamenitému. Není tu žádné zlato, ani kousek, aby mohli zaplatit věrnému Salladhoru Saanovi, co mu dluží, a z rytířů zůstali jen ti, co jsme je sesbírali na samém konci, a žádné lodě, kromě několika mých malých statečných kocábek.“
Náhlý drásavý kašel ohnul Davose vpůli, Salladhor Saan k němu přispěchal, aby mu pomohl, ale on ho mávnutím ruky poslal pryč. Po chvíli se vzpamatoval, „S nikým?“ zasípal. „Cos myslel tím, že se s nikým nestýká?“ Jeho hlas zněl chraplavě a zastřeně, dokonce l jeho vlastním uším, a na okamžik měl pocit, jako by se kajuta vznášela kolem něho.
„S nikým kromě ní,“ odpověděl Salladhor Saan a Davos se ani nemusel ptát, koho tím myslí. „Můj příteli, jsi strašně vyčerpaný. Ty teď potřebuješ postel, ne Salladhora Saana. Postel a mnoho pokrývek, horké obklady na hrudník a další svařené víno s hřebíčkem.“
Davos zavrtěl hlavou. „Budu v pořádku. Pověz mi pravdu, Sallo, musím to vědět. S nikým kromě Melisandry?“
Lyséňan si ho změřil dlouhým pochybovačným pohledem a váhavě pokračoval: „Strážní posílají všechny ostatní pryč, dokonce i jeho královnu a jeho malou dceru. Sluhové mu přinášejí pokrmy, které nikdo nejí.“ Naklonil se kupředu a ztišil hlas. „Slyšel jsem podivné řeči o hladových ohních v nitru hory a o tom, jak spolu Stannis a rudá žena scházejí dolů a hledí do plamenů. Prý jsou tam šachty a tajná schodiště vedoucí do srdce hory, na žhavá místa, kde může jen ona kráčet nespálená. Povídá se toho dost a ještě víc, aby se z toho člověk roztřásl hrůzou.“ Melisandra. Davos se zachvěl, „To rudá žena mu tohle udělala,“ řekl. „Poslala oheň, aby nás strávil, aby potrestala Stannise, že ji v bitvě odvrhl, aby mu dala za vyučenou, že nemůže zvítězit bez jejích čar a kouzel.”
Lyséňan si vybral tlustou olivu z mísy stojící mezi nimi. „Nejsi první, kdo to říká, můj příteli. Na tvém místě bych to však neříkal nahlas. Dračí kámen se hemží královninými muži, ach ano, a ti mají ostré uší a ještě ostřejší nože.“ Strčil si olivu do úst.
„Já mám taky nůž. Kapitán Khorane mi jej dal darem.“ Vytáhl dlouhou zaoblenou dýku a položil ji na stůl mezi ně.

„Dýku, kterou vyříznu Melisandře srdce z těla. Pokud vůbec nějaké má.“
Salladhor Saan vyplivl olivovou pecku. „Davosi, můj dobrý příteli, takové věcí nesmíš říkat, dokonce ani žertem.“
„Já nežertuju. Mám v úmyslu zabít ji,“ Pokud ji lze zabít zbraněmi smrtelníků. Davos si nebyl jistý, zda je to vůbec možné. Viděl starého mistra Cressena, jak jí vsypal jed do vína, viděl to na vlastní oči, jenže když se oba napili z otráveného poháru, zemřel jen mistr, a rudá kněžka ne. Avšak nůž do srdce... dokonce i démony lze zabít chladnou ocelí, jak říkají zpěváci.
„Vedeš nebezpečné řeči, můj příteli,“ varoval ho Salladhor Saan. „Já myslím, že je ti stále ještě zle z času stráveného na moři. Horečka ti uškvařila mozek. Nejlépe bude, když se odebereš na lože k dlouhému odpočinku, dokud nenabereš sil.”
Dokud moje odhodlání nezeslábne, chceš říct. Davos vstal. Cítil horkost a mírně se mu točila hlava, ale na tom nezáleželo. „Jsi proradný starý mizera, Salladhore Saane, ale zároveň i můj dobrý přítel.”
Lyséňan se zatahal za špičatý stříbrný vous. „Takže s tím dobrým přítelem teď zůstaneš, že ano?“
„Ne, odcházím.“ Rozkašlal se.
„Odcházíš? Podívej se na sebe! Kašleš, celý se třeseš, jsi vyhublý a slabý. Kam chceš jít?“
„Na hrad. Je tam moje lože, a můj syn.“
„A rudá žena,“ řekl Salladhor Saan podezřívavě. „Ona je na hradu taky.“
„Ona taky.“ Davos zasunul dýku zpátky do pochvy.
„Jsi cibulový pašerák, co ty víš o tom jak se plížit a bodat? A navíc jsi nemocný, vždyť ani pořádně neudržíš dýku. Víš, co se s tebou stane, když tě chytí? Zatímco jsme hořeli na řece, královna tady pálila zrádce. Nazvala ty nebohé muže služebníky tmy, a když přikládali pochodně k hranicím, rudá žena k tomu zpívala.“
Davose to nepřekvapilo. Věděl jsem to, pomyslel si, věděl jsem to ještě předtím, než mi to řekl. „Vytáhla z žaláře lorda Sunglasse,“ hádal, „a syny Hubarda Rambtona.”
„Přesně tak, a upálila je, tak jako upálí i tebe. Když zabiješ rudou ženu, upálí tě v aktu pomsty, a když se ti nepodaří zabít ji, upálí tě za to, že ses o to pokoušel. Ona bude zpívat a ty budeš křičet, a pak zemřeš. A to tě právě vyrvali ze spárů smrti!“
„Unikl jsem smrti jen proto,“ řekl Davos, „abych mohl udělat tuhle věc. Abych učinil konec Melisandře z Ašaje a veškerému jejímu konání. Proč jinak by mne moře vyplivlo? Ty znáš Černovodý záliv stejně dobře jako já, Sallo. Žádný rozumný kapitán by nikdy nevedl svou loď do blízkosti oštěpů mořského krále, aby riskoval, že o ně utrhne dno. Šajalin tanec se nikdy neměl ocitnout v mé blízkosti.”
„Vítr,“ vymlouval mu to Salladhor Saan důrazným hlasem, „špatný vítr, to je všechno. To vítr ji zahnal tak daleko na jih.“
„A kdo poslal ten vítr? Sallo, mluvila ke mně Matka.“
Starý Lyséňan si ho změřil udiveným pohledem. „Tvoje matka je přece mrtvá...“
„Já myslím Matku. Požehnala mne sedmi syny, a přesto jsem je nechal, aby ji spálili. Mluvila ke mně. Řekla, že to my jsme zavolali oheň. My jsme zavolali taky stíny. Odvezl jsem Melisandru na loďce do útrob Bouřlivého konce a díval se, jak porodila děs.“ Stále to vídal v nočních můrách, vyzáblé černé ruce odstrkující se od jejích stehen, když se stín vyprošťoval na svobodu z jejího naběhlého lůna. „Zabila Cressena a lorda Renlyho a statečného muže jménem Cortnay Penrose, a zabila taky moje syny. Teď je načase, aby někdo zabil ji.”
„Někdo,“ řekl Salladhor Saan. „Ano, přesně tak, někdo. Ale ne ty. Jsi slabý jako dítě, a navíc žádný bojovník. Zůstaň, prosím, ještě si promluvíme a ty budeš jíst a zesílíš a možná pak odplujeme do Braavosu a najmeme Muže bez tváře, aby tu věc udělal, ano? Ale ty ne, ty teď musíš ležet a dobře jíst.“
Jen mi to ztěžuje, pomyslel si Davos unaveně, a bylo už tak nesmírně obtížné vůbec s tím začít. „Mám teď v břiše pomstu, Sallo, a ta mi tam nenechává žádné místo pro jídlo. Nech mě jít. Ve jménu přátelství, které ke mně chováš, mi popřej hodně štěstí a nech mě jít.“
Salladhor Saan vstal z křesla. „Myslím, že nejsi můj opravdový přítel. Až budeš mrtvý, kdo přinese tvůj popel a tvoje kosti tvé paní manželce a kdo jí poví, že ztratila muže a čtyři syny? Bude to starý smutný Salladhor Saan. Ale ať si, statečný pane rytíři, jdi, pospíchej do svého hrobu. Já pak posbírám tvoje ohořelé kosti do pytle a dám je tvým synům, které tu po sobě necháváš, aby je nosili v malých váčcích kolem krku.“ Nahněvaně mávl rukou s prsteny na každém prstě. „Jdi, jdi, jdi, jdi.”
Davos nechtěl takto odejít. „Sallo -“
„JDI. Nebo raději zůstaň, ale pokud jdeš, tak jdi.”
Šel.
Cesta od Hojné žně k bráně Dračího kamene byla dlouhá a osamělá. Ulice v blízkosti doků, které se dříve hemžily námořníky, vojáky i prostým lidem, byly prázdné a vylidněné. Tam kde se kdysi musel proplétat mezi kvičícími prasaty a nahými dětmi, se prohánějí jen krysy. Měl pocit, jako by měl místo nohou rosol, a třikrát ho nápor kašle roztřásl tak zle, že se musel zastavit a odpočinout si. Nikdo mu nepřispěchal na pomoc, nikdo dokonce ani nevystrčil hlavu z okna, aby se podíval, co se děje. Všechna okna byla zavřená na okenice, dveře byly zatlučené, a více než polovina domů byla označená znamením smutku. Tisíce se jich plavili k Černovodému proudu, a pouhé stovky se vrátily zpět, přemítal Davos. Moji synové nezemřeli sami. Ať se Matka smiluje nad námi nade všemi.
Když přišel k bráně hradu, našel ji taky zavřenou. Zabušil pěstí na železem pobité dřevo. Když se neozvala žádná odpověď, kopl do ní, a zas a znovu. Konečně se na vrcholu předmostního opevnění objevil střelec s kuší a vyhlédl dolů mezi dvěma kamennými chrliči. „Kdo je tam?“
Zvrátil hlavu dozadu a zvedl si ruce k ústům. „Ser Davos Mořský, jdu na návštěvu k Jeho Výsosti.“
„Jsi snad opilý? Jdi pryč a přestaň s tím rámusem.“
Salladhor Saan ho varoval, Davos zkusil jinou taktiku. „Pak tedy pošli pro mého syna. Devan, králův panoš.“ Strážný

se zamračil. „Kdože jsi říkal, že jsi?“
„Davos,“ vykřikl, „Cibulový rytíř.”
Hlava zmizela, ale o okamžik později byla zpátky. „Odejdi odsud. Cibulový rytíř zahynul na řece. Jeho loď shořela.“
„Jeho loď shořela,“ souhlasil Davos, „jenže on přežil, a tady stojí. Je Jate stále kapitánem brány?“
„Kdo?“
„Jate Černooký. Ten mne dobře zná.“
„V životě jsem o nikom takovém neslyšel. Pravděpodobně je taky mrtvý.“
„V tom případě Chyttering.”
„Toho jsem znal. Shořel na Černovodě.“
„Will Háček? Břichatý Hal?“
„Mrtvý a mrtvý,“ odpověděl strážný, ale v jeho tváři se zračily náhlé pochyby. „Počkej tady.“ Opět zmizel.
Davos čekal. Mrtví, všichni jsou mrtví, pomyslel si otupěle, vzpomínaje na to, jak Halovi vždycky vykukovalo pod tukem potřísněným kabátcem otylé bílé břicho, na dlouhou jizvu, kterou zanechal rybářský háček na Willově obličeji, na způsob, jakým Jate vždycky smekal svou pokrývku hlavy před ženami, ať jim bylo pět či padesát, ať byly urozené či prostého původu. Utopili se nebo shořeli, s mými syny a tisícem dalších, odešli navždy.
Najednou byl muž s kuší zpátky. „Jdi k výpadové brance, tam tě vpustí dovnitř.“
Davos udělal, jak mu bylo řečeno. Strážní, kteří ho pustili dovnitř, pro něj byli cizinci. Třímali v rukou kopí a na prsou měli znak lišky a květin rodu Florentů. Odvedli ho nikoli do Kamenného bubnu, jak očekával, ale pod obloukem Dračího ocasu do Aegonovy zahrady. „Počkej tady,“ řekl mu jejich velitel.
„Ví Jeho Výsost, že jsem se vrátil?“ zeptal se Davos.
„Co je ti do toho, jestli to ví? Řekl jsem, abys počkal.“ Muž odešel, vzal si své kopiníky s sebou.
V Aegonově zahradě to příjemně vonělo borovicemi a ze všech stran se zvedaly k nebi vysoké tmavé stromy. Rostly tam také plané růže, rozložité keře hlohu a na jednom vlhčím místě se roztahovaly trsy brusiní.
Proč mne sem přivedli? divil se Davos. Pak uslyšel slabé zacinkání zvonků a dětské chichotání a najednou z keřů vyskočil Strakoš, kolébající se tak rychle, jak jen dokázal, s princeznou Shireen běžící mu těsně v patách. „Honem pojď zpátky ke mně!“ křičela na něj. „Strakoši, pojď sem!“
Když blázen spatřil Davose, s prudkým trhnutím se zastavil a zvonečky na jeho cínové přílbě s parožím zacinkaly cinky link, cinky link. Začal poskakovat z jedné nohy na druhou a zpívat: „Bláznova krev, králova krev, krev na stehně panny, ale řetězy pro hosty a řetězy nevěstě, ojí, ojí, ojí.“ Shireen ho téměř dostihla, ale on v posledním okamžiku přeskočil trs kapradiny a zmizel mezi stromy. Princezna utíkala za ním. Davose ten pohled rozesmál.
Otočil se, aby se rozkašlal do ruky v rukavici, když tu se z podrostu vyřítil další malý tvor a vletěl do něj tak prudce, že ho srazil k zemi.
Chlapec spadl taky, ale téměř vzápětí byl opět na nohou. „Co tady děláš?“ zeptal se, když si oprašoval šaty. Na límec mu spadaly uhlově černé vlasy a oči měl až neskutečně modré. „Neměl bys mi stát v cestě, když utíkám.“
„Ne,“ souhlasil Davos, „to bych neměl,“ Snažil se zvednout na kolena, ale přemohl ho další záchvat kašle.
„Tobě není dobře?“ Chlapec ho chytil za ruku a pomohl mu vstát. „Mám zavolat našeho mistra?“
Davos zavrtěl hlavou. „Je to jen kašel. To přejde.“
Chlapec mu uvěřil. „Hráli jsme si na obludy a panny,“ vysvětloval. „Já byl obluda. Je to dětská hra, ale mé sestřenici se líbí. Máš nějaké jméno?“
„Ser Davos Mořský.“
Chlapec si ho změřil odshora dolů pochybovačným pohledem. „Jsi si tím jistý? Na rytíře nevypadáš.“
„Jsem Cibulový rytíř, můj pane.“
Modré oči zamžikaly. „Ten s černou lodí?“
„Ty ten příběh znáš?“
„Přivezl jsi mému strýci Stannisovi ryby k jídlu, když ho obléhal lord Tyrell, To bylo ještě předtím, než jsem se narodil.“
Chlapec se narovnal, aby byl co největší. „Jsem Edrik Bouře,“ oznámil. „Syn krále Roberta.“
„Samozřejmě že jsi,“ Davos ho poznal téměř okamžitě. Chlapec měl výrazné uši Florentů, ale vlasy, oči, brada, lícní kosti, to všechno bylo baratheonské.
„Znal jsi mého otce?“ zeptal se Edrik Bouře.
„Viděl jsem ho mnohokrát, když jsem navštěvoval tvého strýce u dvora, ale nikdy jsme spolu nemluvili.”
„Můj otec mne učil bojovat,“ řekl chlapec hrdě. „Jezdil mne navštěvovat téměř každý rok a pokaždé jsme spolu cvičili. V můj poslední den jména mi poslal válečné kladivo, přesně takové, jaké měl sám, jen o trochu menší. Musel jsem je ale nechat v Bouřlivém konci. Je pravda, že ti můj strýc Stannis uřízl prsty?“
„Jen poslední články. Stále mám prsty, jen o něco kratší.“
„Ukaž mi je.“
Davos si sundal rukavici. Chlapec si jeho ruku pozorně prohlížel. „Palec ti nezkrátil?“
„Ne,“ Davos zakašlal. „Ten mi nechal celý.“
„Neměl ti řezat žádný z prstů,“ usoudil chlapec. „To nebyla dobrá věc.“
„Byl jsem pašerák.“
„Ano, jenže jsi mu propašoval ryby a cibule.“
„Za cibule mne lord Stannis pasoval na rytíře a za pašování mi vzal prsty.“ Natáhl si rukavici zpátky na ruku.
„Můj otec by ti prsty nikdy neodřezal.”
„To je pravda, můj pane.“ Robert byl zcela jiný než Stannis. Ten chlapec je jako on. Ano, a taky jako Renly. To pomyšlení ho naplnilo úzkostí.

Chlapec mu chtěl říct ještě něco, když tu uslyšeli kroky. Davos se otočil. Po zahradní pěšině k němu přicházel ser Axell Florent s tuctem zbrojnošů v prošívaných kabátcích. Na hrudi měli ohnivé srdce Pána světla. Královnini muži, pomyslel si Davos. Přemohl ho další záchvat kašle.
Ser Axell byl malý a svalnatý, se sudovitým hrudníkem, silnými pažemi, nohama do O a chlupy vyrůstajícími z uší. Byl to královnin strýc a sloužil jako kastelán Dračího kamene již desetiletí. Vždycky se k Davosovi choval zdvořile, věda, že se těší přízni samého lorda Stannise. Dnes však v jeho hlase nebyla ani zdvořilost, ani vřelost. „Ser Davos, a neutopeny," řekl. „Jak je to možné?"
„Cibule plavou, pane. Přišel jsi mne odvést za králem?"
„Přišel jsem tě odvést do žaláře." Ser Axell pokynul svým mužům, aby popošli kupředu. „Chopte se ho a vezměte mu dýku. Měl v úmyslu použít ji na naši paní."

JAIME

Jaime spatřil hostinec první. Hlavní budova dřepěla na jižním břehu v ohybu řeky, a podél vody byla roztažená dlouhá nízká křídla, která jako by chtěla obejmout poutníky plavící se dolů po proudu. Přízemí bylo z šedivého kamene, patro z vápnem obíleného dřeva s břidlicovou střechou. Všiml si také stájí a vinice obtěžkané hrozny. „Žádný kouř z komínů," poznamenal, když se k němu přiblížili. „Ani světlo v oknech."
„Když jsme tudy pluli posledně, hostinec byl ještě otevřený," vzpomněl si ser Cleos Frey. „Čepovali tady dobré pivo. Možná jim ve sklepení nějaké zbylo."
„Snad jsou tu i lidé," ozvala se Brienne. „Schovávají se. Nebo jsou mrtví."
„Bojíš se snad pár mrtvol, děvče?" opáčil Jaime.
Zamračila se na něho. „Jmenuju se -"
„Brienne, ano. Ty by ses nechtěla zas jednou řádně vyspat v posteli, Brienne? Bylo by to bezpečnější nocování než na otevřené řece a možná uděláme dobře, když se pokusíme zjistit, co se tady stalo."
Neodpověděla rtu, ale po chvíli pohnula pákou kormidla a stočila člun směrem k větrem ošlehanému dřevěnému molu. Ser Cleos se zvedl a skasal plachtu. Když za okamžik jemně narazili do mola, vylezl ven, aby člun uvázal, Jaime se vyškrábal za ním, neohrabaný ve svých řetězech. Na konci mola visel na železném sloupku oprýskaný štít, na němž byl namalovaný král na kolenou, s rukama sepjatýma k sobě v gestu podřízenosti, Jaime se na něj podíval a dal se do smíchu. „Lepší hospodu bychom nenašli."
„Je snad tohle místo něčím výjimečné?" zeptalo se děvče podezřívavě.
Odpověděl jí ser Cleos. „Je to hostinec U klečícího muže, moje paní. Stojí přesně na místě, kde poslední Král severu poklekl přes Aegonem Dobyvatelem, aby mu nabídl svoje poddanství. Předpokládám, že na tom štítu je namalovaný on."
„Po pádu dvou králů na Ohnivém poli přivedl Torrhen svou armádu na jih," dodal Jaime, „ale když spatřil Aegonova draka a velikost jeho armády, vydal se stezkou moudrosti a ohnul svá zmrzlá kolena." Zarazil se při zvuku koňského zaržání. „Ve stáji jsou koně. Přinejmenším jeden." A jeden je všechno, co potřebuju, abych tu holku nechal daleko za sebou. „Podíváme se, kdo je doma, ano?" Aniž čekal na odpověď, vydal se provázen řinčením řetězů po molu, opřel se ramenem do dveří, rozrazil je dokořán...
... a ocitl se tváří v tvář natažené kuši. Na jejím druhém konci stál patnáctiletý ouřezek. „Lev, ryba, nebo vlk?" spustil na Jaimeho chlapec.
„My doufali, že tu dostaneme kapouna." Slyšel, jak jeho dva společníci vstupují za ním. „Kuše je zbraní zbabělců."
„Tak či tak ti střelím šíp rovnou do srdce."
„Možná. Jenže než stačíš tu svou kuši znovu nabít, můj bratranec ti vyvrhne střeva na podlahu."
„Nestraš toho chlapce," pokáral ho ser Cleos.
„Nemáme v úmyslu ublížit ti," dodalo děvče. „A máme peníze, abychom mohli zaplatit za jídlo a pití." Vydolovala ze svého měšce stříbrnou minci.
Chlapec se podezřívavě podíval na peníz, pak na Jaimeho pouta. „Proč je tenhle v železech?"
„Zabil nějaké kluky s kuši," odpověděl Jaime. „Máš pivo?"
„Ano." Chlapec kuši o palec sklonil. „Rozepněte svoje opasky s meči a hoďte je na podlahu. Pak vám možná dáme najíst." Opatrně přešel kolem, aby vyhlédl okny se silnými tabulkami z barevných sklíček ve tvaru diamantů, zda venku nejsou ještě nějací další. „To je plachta Tullyů."
„Připluli jsme z Řekotočí." Brienne rozepjala sponu svého opasku a nechala ho s rachotem spadnout na podlahu. Ser Cleos učinil, totéž.
Dveřmi sklepa vyšel muž s nažloutlým těstovitým obličejem podobaným od neštovic. V ruce třímal těžký řeznický sekáček. „Jste tři? Pro tři je tu dostatek koňského masa. Ten kůň byl už starý a tuhý, ale maso je ještě čerstvé."
„Máš chléb?" zeptala se Brienne.
„Suchary a tvrdé ovesné placky."
Jaime se zasmál. „Tohle je alespoň dobrý hostinský. Jediné, co ti podají, je okoralý chléb a tuhé maso, ale většinou se ho nevzdávají tak snadno."
„Já nejsem hostinský. Toho jsem pohřbil venku, vzadu za domem, společně s jeho ženami."
„To tys je zabil?"

„Říkal bych vám to, kdybych to byl udělal?“ Muž si odplivl. „Pravděpodobně to byla práce vlků nebo možná lvů, jaký je v tom rozdíl? Žena a já jsme je tu našli mrtvé, a tohle místo teď patří nám.“
„Kde je tvoje žena?“ zeptal se ser Cleos.
Muž si ho změřil podezřívavým pohledem. „A proč bys to měl vědět? Není tady... o nic víc než budete vy tři, pokud neokusím chuť vašeho stříbra.“
Brienne mu hodila minci. Chytil ji v letu, kousl do ní a schoval si ji.
„Má jich víc,“ oznámil chlapec s kuší.
„Dobrá. Jdi dolů, chlapče, a přines pár cibulí.“
Chlapec si hodil kuš přes rameno, naposledy si je všechny tři zamračeně změřil a zmizel ve sklepě.
„Tvůj syn?“ zeptal se ser Cleos.
„Jenom chlapec, kterého jsme se já se ženou ujali. Měli jsme dva syny, ale jednoho zabili lvi a druhý zemřel na chrlení krve. Tomuhle chlapci zabili matku Krvaví drancíři. V časech jako tyhle potřebuje člověk někoho, kdo by nad ním bděl, zatímco spí.“ Mávl sekáčkem ke stolům. „Můžete se posadit.“
Krb byl studený, ale Jaime si i tak vybral židli nejblíž k vyhaslému ohništi a natáhl svoje dlouhé nohy pod stůl. Každý jeho pohyb provázelo řinčení řetězů. Ten zvuk už mi jde na nervy. Však ono nepotrvá dlouho a omotám svoje řetězy kolem krku té holky. Uvidíme, jak seji to bude zamlouvat.
Muž, který nebyl hostinským, opekl tři obrovské plátky koňského masa a na vypeku ze slaniny ještě osmažil cibuli, což jim téměř vynahradilo okoralé ovesné placky. Jaime s Cleosem pili pivo, Brienne vzala zavděk pohárem moštu. Chlapec si od nich udržoval uctivou vzdálenost, dřepěl na vrcholku sudu s moštem, s kuší položenou přes kolena, nabitou a nataženou. Kuchař si načepoval korbel piva a posadil se k nim. „Nějaké zprávy z Řekotočí?“ zeptal se sera Cleose, kterého považoval za velitele skupiny.
Ser Cleos se podíval na Brienne, než promluvil. „Lord Hoster je na tom velice zle, ale jeho syn ubránil brody Červeného bodec proti lannisterským. Hodně se tam bojovalo.“
„Bojuje se všude. Kam máte namířeno, pane?“
„Do Králova přístaviště.“ Ser Cleos si otřel mastnotu ze rtů.
Jejich hostitel si odfrkl. „V tom případě jste všichni tři blázni. Podle toho, co jsem slyšel posledně, je král Stannis před městskými hradbami. Říká se, že má sto tisíc mužů a navíc kouzelný meč.“
Jaime sevřel rukama řetěz, který poutal jeho zápěstí a pevně jím zakroutil. Přál si v tu chvíli mít sílu, kterou by ho roztrhl vedví. Pak bych Stannisovi ukázal, kam si má strčit ten svůj kouzelný meč.
„Na vašem místě bych se držel hodně daleko od královské cesty,“ pokračoval muž. „Slyšel jsem, že je to tam horší než zlé. Řádí tam vlci, lvi a navíc tlupy psanců, kteří oloupí a zabijí každého, koho se jim podaří chytit.“
„Verbež,“ prohlásil ser Cleos pohrdavým tónem. „Takoví by se nikdy neodvážili obtěžovat ozbrojené muže.“
„Prosím o prominutí, vážený pane, ale vidím tady jednoho ozbrojeného muže, cestujícího se ženou a vězněm v řetězech.“
Brienne si kuchaře změřila temným pohledem. To děvče nesnáší, když mu někdo připomíná, že je děvče, uvažoval Jaime, který znovu zakroutil svým řetězem. Články byly chladné na dotek, železo nepoddajné, a okovy mu rozedíraly zápěstí do krve.
„Mám v úmyslu plout po Trojzubci až k moři,“ řeklo děvče. „V Panenském jezírku si opatříme koně a pojedeme směrem na Duskendale a Růženín. Tak bychom se měli udržet stranou od těch nejhorších bojů.“
Jejich hostitel zavrtěl hlavou. „Po řece se do Panenského jezírka nikdy nedostanete. Ani ne třicet mil odsud shořelo a potopilo se několik člunů a proud se kolem nich ucpává. Řádí tam tlupa psanců, kteří přepadnou každého, kdo se pokouší tamtudy proplout, a další jsou o něco níž na řece, u Hopsavých kamenů a Jeleního ostrova. Taky tu nedaleko viděli bleskurychlého lorda. Přejíždí si řeku, kde se mu zlíbí, jezdí sem a tam, ani na chvíli se nezastaví.“
„A kdo je to ten bleskurychlý lord?“ zajímal se ser Cleos Frey.
„Lord Berik, nechť se ti zlíbí. pane. Říkají mu tak proto, že vždycky zaútočí náhle jako blesk z čistého nebe. Povídá se o něm, že je nesmrtelný.“
Všichni zemřou, když je probodneš mečem, pomyslel si Jaime. „Pořád ještě s nimi jezdí Thoros z Myru?“
„Ano. Ten rudý čaroděj. Slyšel jsem o něm povídat, že má kouzelnou moc.“
Nu, měl moc vyrovnat se Robertu Baratheonovi v pití, a bylo málo takových, o kterých se to dalo říct. Jaime jednou slyšel, jak Thoros vypráví králi, že se stal rudým knězem proto, že na jeho róbách nejsou vidět skvrny od vína. Robert se tomu tolik smál, až Cersei poprskal celou pláštěnku z hedvábí. „Nepřísluší mi vznášet jakékoli námitky,“ řekl, „ale možná že Trojzubec přece jen není tou nejbezpečnější cestou.“
„Já si myslím totéž,“ přitakal kuchař, „i kdyby se vám podařilo dostat se až za Jelení ostrov a nenarazit na bleskurychlého lorda a toho jeho rudého čaroděje, pořád před sebou máte Rubínový brod. Podle toho, co jsem slyšel posledně, jej drželi vlci lorda Pijavice, jenže to bylo už před nějakým časem. Teď by to mohli být zase lvi nebo lord Berik nebo kdokoli jiný.“
„Nebo taky nikdo,“ podotkla Brienne.
„Pokud na to chce moje paní vsadit svou kůži, nebudu jí bránit... ale na vašem místě bych tady řeku opustil a vydal se napříč krajinou. Když se budete držet stranou od hlavních cest a za nocí se schovávat pod stromy... nu, sice bych pořád nechtěl putovat s vámi, ale možná byste měli aspoň nějakou šanci uniknout všem těm drancířům a lapkům.“
Velké děvče se tvářilo pochybovačně. „Potřebovali bychom koně.“
„Tady jsou koně,“ poznamenal Jaime. „Slyšel jsem jednoho v maštali.”
„Jo, jsou tady,“ přitakal hostinský, který nebyl hostinským. „A náhodou jsou akorát tři. Jenže nejsou na prodej.“
Jaime se musel dát do smíchu. „Samozřejmě že nejsou. Ale ty nám je přesto ukážeš.“

Brienne se zamračila, ale muž, který nebyl hostinský, se na ni bez jediného mrknutí troufale podíval a ona neochotně řekla: „Ukaž mi je.“ Všichni se zvedli od stolu.
Ze stájí už dlouho nikdo nevyvážel hnůj, soudě podle zápachu. Mezi slámou se rojily stovky vypasených černých much, bzučely od stání ke stání a lezly po hromadách koňských kobližek, které se povalovaly všude kolem, třebaže k vidění tam byli jen tři koně. Tvořili velice nesourodé trio: těžkopádný hnědý tahoun, stařičký bílý valach slepý na jedno oko a rytířský jezdecký kůň, živý energický grošák. „Nejsou na prodej za žádnou cenu,“ upozornil je jejich údajný majitel.
„Jak jsi k těm koním přišel?“ chtěla vědět Brienne.
„Tahoun tu byl ustájený, když jsme moje žena a já přišli do hostince,“ odpověděl muž, „společně s tím, kterého jste právě jedli. Valach se sem přiloudal jednou v noci a toho jezdeckého chytil chlapec. Pobíhal bez jezdce po okolí, stále osedlaný a s uzdou. Pojďte, ukážu vám to.“
Sedlo, které jim ukázal, bylo vykládané stříbrem. Sedlová látka byla původně růžově a černě kostkovaná, ale nyní byla takřka hnědá. Jaime původní barvy neznal, ale velmi snadno rozpoznal skvrny od krve. „Řekl bych, že jeho majitel sem hned tak nepřijde, aby si je vzal zpátky.“ Prohlédl jezdeckému koni nohy, spočítal zuby valachovi. „Za toho grošáka mu dej zlaťák, pokud k němu přidá i sedlo,“ poradil Brienne. „Stříbrňák za tahouna. A za to, že odsud odvedeme toho běloušе, by nám ještě měl sám zaplatit.“
„Nemluv tak neuctivě o svém koni, pane.“ Děvče rozevřelo měšec, který mu dala lady Catelyn, a vytáhlo z něj tři zlaťáky. „Dám dragon za každého.“
Muž zamrkal a natáhl se po zlatu, pak zaváhal a stáhl ruku zpátky. „Já nevím. Na zlatém dragonu nebudu moci jet, až se odsud budu chtít dostat. Ani se ho nenajím, když budu mít hlad.“
„Můžeš si nechat taky náš člun,“ řekla. „Plav se na něm po proudu či proti němu, jak budeš chtít.“
„Dej mi to zlato, ať ho okusím.“ Muž jí vzal z dlaně jednu z mincí a kousl do ní. „Hmm. Poctivé, řekl bych. Tři dragony a člun, říkáš?“
„On tě okrádá, děvče,“ poznamenal Jaime přátelsky.
„Budu chtít taky nějaké zásoby na cestu,“ řekla Brienne jejich hostiteli, ignorujíc Jaimeho. „Cokoli, co můžeš postrádat ze svých zásob.“
„Mám ještě nějaké ovesné placky.“ Muž shrábl další dva dragony z její dlaně, nadhodil je v hrsti a usmál se při zvuku, který vydaly. „Jo, a taky uzenou slanou rybu, ale to vás bude stát další stříbrňák. Moje postele vás taky budou něco stát. Budete tu chtít přenocovat, ne?“
„Ne,“ řekla Brienne okamžitě.
Muž se na ni zamračil. „Ženo, přece nechceš jet v noci neznámou krajinou na koních, které neznáš. Zabloudíš do nějaké bažiny nebo svému koni zlomíš nohu.“
„Měsíc bude dnes v nocí dost jasný,“ namítla Brienne. „Cestu najdeme snadno, neměj strach.“
Jejich hostitel o tom chvíli přemýšlel. „Jestli už nemáte stříbrňáky, stačí mi nějaký ten měďák. Dám vám postele a taky přikrývku či dvě, aby vám bylo teplo. Nejsem přece vydřiduch, co okrádá pocestné, jestli víš, co tím myslím.“
„To je docela poctivá nabídka,“ ozval se ser Cleos.
„Pokrývky jsou čerstvě vyprané. Moje žena se o to postarala, než odsud musela odejít. Nenajdete v nich jedinou veš, dávám vám na to svoje slovo.“ Znovu zachrastil mincemi v dlani a usmál se.
Ser Cleos byl zjevně v pokušení. „Pořádná postel by nám všem udělala dobře, moje paní.“ řekl Brienne. „Jakmile bychom si odpočinuli, hned by nám cesta lépe ubíhala.“ Podíval se na svého bratrance s žádostí o zastání.
„Ne, bratranče, to děvče má pravdu. Dali jsme sliby, které musíme dodržet, a čeká nás ještě mnoho dlouhých líg. Měli bychom jet dál.“
„Jenže,“ namítl Cleos, „sám jsi říkal -“
„Tehdy.“ Když jsem si myslel, že je hostinec prázdný. „Ted mám plný žaludek a jízda za měsíčního svitu mi udělá jen dobře.“ Usmál se na děvče. „Pokud mě ale nechceš přehodit přes hřbet toho tahouna, aby mé vezl jako pytel mouky, měl by někdo něco udělat s mými okovy. Je těžké jet na koni s kotníky spoutanými k sobě.“
Brienne zamračeně pohlédla na řetěz. Muž, který nebyl hostinský, se poškrábal na bradě. „Vzadu za stájemi je kovárna.“
„Odveď mě tam,“ řekla Brienne.
„Ano,“ přitakal Jaime, „a čím dříve, tím lépe. Na můj vkus je tu až příliš mnoho koňského hnoje. Nerad bych do něčeho šlápl.“ Ostře se podíval na děvče, a v duchu si říkal, zda je dost chytrá, aby pochopila, nač naráží.
Doufal, že by mu mohla rozbít taky řetěz mezi zápěstími, ale Brienne byla stále podezřívavá. Řetěz mezi kotníky rozštípla uprostřed půl tuctem rychlých úderů kovářského kladiva, kterým bušila do tupého konce ocelového dláta. Když jí navrhl, aby rozbila taky řetěz mezi zápěstími, ignorovala ho.
„Šest mil dolů po řece uvidíte vypálenou vesnici,“ řekl jejich hostitel, když jim pomáhal sedlat koně a nakládat potraviny do sedlových vaků. Tentokrát už hovořil rovnou k Brienne, protože pochopil, že to ona má z těch tří rozhodující slovo. „Cesta se tam dělí. Když zabočíte na jih, přijedete ke kamennému věžnímu sídlu sera Warrena. Odjel do války a zahynul tam, takže nemůžu říct, kdo ji obývá teď, ale je to místo, kterému je radno vyhnout se. Raději byste měli jet pěšinou přes les, jihovýchodním směrem.“
„Pojedeme,“ odpověděla. „Máš moje díky.“
Spíš má tvoje zlato, pomyslel si Jaime, ale raději si to nechal pro sebe. Už ho unavovalo, jak ho ta obrovitá ošklivá kráva ženy soustavně přehlíží.
Tahouna si zabrala pro sebe a jezdeckého koně přidělila seru Cleosovi, Jak vyhrožovala, Jaime dostal jednookého valacha, který učinil konec veškerým jeho nadějím, že by mohl koně kopnutím pobídnout do cvalu a nechat děvče v prachu za sebou.

Muž a chlapec vyšli ven, aby se podívali, jak odjíždějí. Muž jim ještě popřál šťastnou cestu a řekl jim, aby se do hostince vrátili v lepších časech, zatímco chlapec tam stál mlčky, s kuší pod paží. „Vezmi si raději oštěp nebo kyj," poradil mu Jaime, „ty ti poslouží lépe." Chlapec na něho však hleděl pln nedůvěry. Tolik za moji přátelskou radu. Pokrčil rameny, otočil svého koně a ani jednou se už neohlédl.
Ser Cleos byl samá stížnost, když vyjeli, stále truchlil pro svojí ztracenou péřovou postel. Ubírali se na východ, podél břehu měsícem zalité řeky. Červený bodec tam byl široký, ale mělký, jeho břehy se dusily bahnem a rákosím. Jaimeho kůň se flegmaticky ploužil kupředu, a navíc měla ta ubohá stará věc tendenci neustále uhýbat na stranu svého zdravého oka. Přesto to byl dobrý pocit, ocitnout se po tak dlouhé době v sedle. Neseděl na koni od té doby, co pod ním lučištníci Robba Starka zabili jeho válečného oře v Šeptajícím lese.
Když přijeli k vypálené vesnici, zaskočil je výběr dvou stejně nelákavých cest; úzkých pěšin s hluboko vyježděnými kolejemi od farmářských povozů dopravujících k řece obilí. První odbočovala směrem na jihovýchod, kde se ztrácela mezi stromy, které viděli v dálce, zatímco druhá, rovnější a kamenitější, mířila na jih. Brienne nad nimi chvíli uvažovala, pak přehoupla svého koně na jižní cestu. Jaime byl příjemně překvapen; byla to stejná volba, pro kterou by se rozhodl on.
„Jenže tohle je přece cesta, před kterou nás hostinský varoval," protestoval ser Cleos.
„Nebyl to žádný hostinský." Bez půvabu se hrbila v sedle, a přesto se zdálo, že v něm sedí s jistotou. „Ten muž se až příliš staral o to, kterou cestu si zvolíme, a tyhle lesy... taková místa jsou pověstnými lovišti psanců. Možná mu šlo o to, aby nás vehnal do pasti."
„Chytré děvče." Jaime se na svého bratrance usmál. „Já bych se vsadil, že náš milý hostinský má přátele, kteří u té cesty číhají. Jejich koně zanechali ve stáji u hostince až příliš nezapomenutelnou vůni."
„Možná nám lhal taky o řece, jen aby nás dostal na koně," řeklo děvče, „ale nemohla jsem to riskovat. Na Rubínovém brodu a na křižovatkách určitě budou vojáci."
Nu, možná je ošklivá, ale není zas tak úplně hloupá. Jaime ji obdařil zdráhavým úsměvem. Načervenalé světlo linoucí se z horních oken kamenné věže je již zdaleka upozornilo na její přítomnost a Brienne je odvedla stranou od ní do polí. Teprve když byla bašta hodný kus za nimi, stočili koně přes pole zpátky a znovu našli cestu.
Uplynula polovina noci a teprve tehdy děvče usoudilo, že je bezpečné zastavit. Všichni již umdlévali v sedlech. Našli si úkryt v malém hájku z dubů a jasanů vedle líně tekoucího potoka. Děvče nedovolilo rozdělat oheň, a tak se museli spokojit s půlnoční večeří z okoralých ovesných placek a nasolené ryby. Noc byla podivně pokojná. Na sametově černé obloze nad hlavami jim stál měsíc v čtvrti, obklopený množstvím hvězd. Odkudsi zdálky zaznívalo vytí vlků. Jeden z jejich koní nervózně zaržál. Žádné jiné zvuky slyšet nebyly. Toto místo je válkou nedotčené, pomyslel si Jaime. Byl tomu rád. Rád, že je tam, rád, že je živý a na cestě zpátky k Cersei.
„Vezmu si první hlídku," řekla Brienne seru Cleosovi, a Frey brzy tiše chrápal.
Jaime se posadil proti kmeni dubu a přemýšlel, co asi zrovna dělají Cersei a Tyrion. „Máš nějaké sourozence, moje paní?" zeptal se.
Brienne na něho podezřívavě přimhouřila oči. „Ne. Byla jsem otcovým jediným - dítětem."
Jaime se uchechtl. „Chtěla jsi říct synem. Smýšlel o tobě jako o synovi? Abych pravdu řekl, jsi dost podivná dcera."
Beze slova se od něj odvrátila, s klouby pevně sevřenými kolem jílce svého meče. Jaký proklatý tvor je tahle ženština? Zvláštním způsobem mu připomínala Tyriona, třebaže na první pohled by si dva lidé sotva mohli být víc nepodobní. Právě pomyšlení na jeho bratra ho přimělo říct jí: „Neměl jsem v úmyslu urazit tě, Brienne. Promiň mi to."
„Tvoje zločiny jsou mimo veškeré odpuštění, Králokate."
„Už zas to jméno." Jaime se líně zavrtěl ve svých řetězech. „Proč tě tak rozčiluju? Nevím o ničem špatném, čeho bych se na tobě dopustil."
„Ublížil jsi jiným. Těm, které jsi měl podle své přísahy ochraňovat. Slabým, nevinným..."
„...králi?" Vždycky se to stočilo k Aerysovi. „Nesnaž se odsuzovat kohokoli kvůli něčemu, čemu nerozumíš, děvče."
„Jmenuji se -"
„- Brienne, ano. Řekl jsem ti někdy, že jsi stejně únavná, jako jsi ošklivá?"
„Ty mě k hněvu nevyprovokuješ, Králokate."
„Och, mohl bych, kdybych chtěl."
„Proč jsi vůbec složil přísahu?" zeptala se. „Proč jsi oblékl bílý plášť, když jsi měl v úmyslu zradit vše, co znamenal?"
Proč? Co mohl říct, aby to pochopila? „Byl jsem chlapec. Patnáctiletý. Pro někoho tak mladého to byla velká pocta."
„To není odpověď," řekla opovržlivě.
Pravda by se ti nelíbila. Vstoupil do Královské gardy pro lásku, samozřejmě.
Když bylo Cersei dvanáct, jejích otec ji povolal ke dvoru, v naději, že se jednou provdá za krále. Odmítal každou žádost o její ruku a raději ji držel u sebe v Pobočníkově věži, dokud nebyla starší, vyspělejší a ještě krásnější. Nebylo pochyb o tom, že lord Tywin čeká, až dospěje princ Viserys nebo možná Rhaegarova manželka zemře na porodním loži, Elia z Dorne nikdy nepatřila k ženám s pevným zdravím.
Jaime mezitím strávil čtyři roky jako panoš sera Sumnera Crakehalla a vysloužil si rytířské ostruhy v boji proti Bratrstvu Králolesa. Když se však zastavil na krátkou návštěvu v Králově přístavišti cestou zpátky do Casterlyovy skály - hlavně aby viděl svou sestru -, Cersei si ho vzala stranou a pošeptala mu, že lord Tywin má v úmyslu oženit ho s Lysou Tully a zašel prý už tak daleko, že pozval lorda Hostera do města, aby spolu probrali nevěstino věno. Kdyby se ale Jaime dal k bílým plášťům, navždy by jí mohl zůstat nablízku. Starý ser Harlan Grandison zemřel ve spánku, což bylo jen typické pro muže, v jehož erbu byl spící lev. Aerys bude chtít nějakého mladého muže, aby zaujal jeho místo, tak proč ne řvoucího lva místo spícího?
„Otec s tím nebude nikdy souhlasit," namítl Jaime.

„Král se ho ptát nebude. A jakmile se staneš bílým rytířem, otec nebude moci protestovat, alespoň ne otevřeně. Seru Ilynu Paynovi nechal Aerys vytrhnout jazyk jen kvůli jeho řečem, že Sedmi královstvím ve skutečnosti vládne pobočník krále, nikoli král. Byl to kapitán, pobočníkovy stráže, a přesto se otec nepokusil zastat se ho! Nepřekáží ani tohle.“ „Jenže,“ namítl Jaime, „je tu Casterlyova skála...“
„Copak ty toužíš po kusu kamene? Nebo po mně7“
Vzpomínal si na tu noc, jako by to bylo včera. Strávili ji ve starém hostinci v Úhoří uličce, hodně v ústraní od všech bedlivých očí. Cersei k němu přišla oblečená jako prostá děvečka, což ho svým způsobem vzrušilo ještě víc, Jaime ji nikdy neviděl vášnivější. Pokaždé když odplul do spánku, znovu ho probudila. Ráno už mu Casterlyova skála připadala malou cenou za to, že jí bude stále nablízku. Dal k tomu svůj souhlas a Cersei slíbila, že zařídí zbytek.
O obrat měsíce později přiletěl do Casterlyovy skály královský havran, aby ho informoval, že byl vybrán do Královské gardy. Měl se dostavit před krále během velkého turnaje v Harrenově, aby tam odříkal přísahu a oblékl bílý plášť. Jaimeho slavnostní přijetí do Královské gardy ho osvobodilo od nutnosti oženit se s Lysou Tully. Jinak ale nic neproběhlo tak, jak si to s Cersei naplánovali. Nepamatoval si, že by jeho otec někdy zuřil víc než tehdy. Nemohl sice nic namítat otevřeně -to Cersei odhadla správně -, ale pod jakousi záminkou se vzdal úřadu pobočníka krále, vrátil se do Casterlyovy skály, a svoji dceru samozřejmě odvezl s sebou. Místo aby byli spolu, Cersei a Jaime si pouze vyměnili místa a on se ocitl sám u dvora, kde hlídal šíleného krále. Jeho pobočníci byli jmenováni a upadali v nemilost tak rychle, že si Jaime pamatoval spíš jejich heraldické znaky než tváře. Jak pobočník s rohem hojnosti, tak pobočník s tančícími ptáky Nohy byli vypovězeni do exilu, pobočníka s palcátem a dýkou polili divokým ohněm a nechali shořet zaživa. Posledním pobočníkem byl lord Rossart, v jehož erbu byla hořící pochodeň; neblahá volba, soudě podle údělu jeho předchůdce, avšak alchymista byl svým úřadem nadšen, protože sdílel královu vášeň pro oheň. Měl jsem Rossarta raději utopit, místo abych ho vykuchal.
Brienne stále čekala na jeho odpověď. Jaime řekl: „Nejsi dost stará na to, abys znala krále Aeryse Targaryena...“
Nedala si říct. „Aerys byl šílený a krutý, to nikdy nikdo nepopíral. Přesto to byl král, korunovaný a pomazaný. A tys přísahal, že ho budeš chránit.“
„Já vím, že jsem přísahal.“
„A co jsi místo toho udělal?“ Tyčila se nad ním, šest stop pihovatého, zamračeného nesouhlasu s koňskými zuby.
„Ano, a co jsi udělala ty? Oba jsme králokati, pokud je pravda, co jsem slyšel.”
„Nikdy jsem Renlymu neublížila. A zabiju každého, kdo říká, že jsem to udělala.“
„V tom případě bys měla začít s Cleosem. A pak tě bude čekat ještě hodně dalšího zabíjení, soudě podle rychlosti, jakou se ta povídačka šíří.“
„Jsou to lži. Lady Catelyn byla u toho, když byla Jeho Výsost zavražděna, viděla to na vlastní oči. Objevil se tam stín. Plameny svic se zachvěly a zhasly, vzduch se ochladil, a pak se najednou objevila krev -“
„Och, výborně.“ Jaime se dal do smíchu. „Uznávám, že jsi nápaditější než já. Když mě našli stát nad mým mrtvým králem, ani mě nenapadlo, abych řekl: ‚To jsem nebyl já, byl to stín, strašlivý chladný stín.'“ Znovu se zasmál. „Pověz mi pravdu, jako jeden královrah druhému - zaplatili ti Starkové, abys mu podřízla hrdlo, nebo to byl Stannis? Připravil tě Renly o panenství a pak tě odvrhl? Tak to bylo? Nebo jsi možná právě měla měsíční krvácení? Říká se: nikdy nedávej ženě do ruky meč, když zrovna krvácí.“
Na okamžik si myslel, že ho Brienne uhodí. Ještě krok, vytáhnu z její pochvy dýku a zabodnu jí ji do břicha. Složil nohy pod sebe, připravený vyskočit, ale děvče se ani nehnulo. „Být rytířem je vzácný a drahocenný dar,“ řekla, „a tím víc rytířem Královské gardy. Je to dar udílený jen několika málo vyvoleným, dar, kterým jsi opovrhl a pošpinil ho.“
Dar, po kterém sama tak zoufale toužíš, děvče, a nikdy jej mít nemůžeš. „Já si svoje rytířství vysloužil. Nikdo mi nic nedal zadarmo. Jako panoš jsem zvítězil v pranici na turnaji. V patnácti jsem vyjel se serem Arthurem Daynem proti Bratrstvu Králolesa a on mne na bitevním poli pasoval na rytíře. To bílý plášť poskvrnil mne, ne naopak. Takže mě ušetři své závisti. To bohové ti opomněli dát ptáka, ne já.“
Pohled, kterým si ho Brienne změřila, byl plný jedu. Nejraději by mne rozsekala na kusy, nebýt té její drahocenné přísahy, přemítal. Tak ať . Už mám dost téhle zbožné poslušnosti a panenských úsudků. Děvče se vzdálilo, aniž by řeklo slovo. Jaime se svinul pod svým pláštěm, s nadějí, že se mu bude zdát o Cersei.
Jenomže když zavřel oči, byl to Aerys Targaryen, koho před sebou uviděl, rázující sem a tam po své trůnní síni, foukající si svoje pobodané, zakrvácené ruce. Ten blázen se vždycky pořezal o čepele a hroty Železného trůnu. Jaime vklouzl dovnitř zadními dveřmi, oděný ve své pozlacené zbroji, s mečem v ruce. Zlaté brnění, ne bílé, ale na to si nikdy nikdo nevzpomene. Měl jsem si sundat i ten proklaný bílý plášť.
Když Aerys spatřil krev na jeho meči, chtěl vědět, zda je lorda Tywina. „Chci ho mrtvého, toho zrádce. Chci jeho hlavu, přines mi jeho hlavu, nebo tě spálím s ostatními. Všechny zrádce do jednoho. Rossart říká, že už jsou uvnitř hradu! Šel pro ně připravit ohnivé přivítání. Čije to krev? Či?“
„Rossartova,“ odpověděl Jaime.
Tehdy král vytřeštil purpurové oči a otevřel královská ústa v šoku. Ztratil kontrolu nad svými útrobami, otočil se a rozběhl se k Železnému trůnu. Pod prázdnýma očima lebek na stěnách stáhl Jaime posledního dračího krále ze schodů, kvičícího jako prase a páchnoucího jako latrína. Jediný rychlý řez přes hrdlo byl vším, co bylo zapotřebí k tomu, aby byl všemu učiněn konec. Tak snadné, pomyslel si tehdy. Král by měl zemřít obtížněji. Rossart se alespoň snažil bránit, třebaže se po pravdě řečeno bránil jako alchymista. Podivné, že se nikdy nezeptali, kdo zabil Rossarta... jenže ten samozřejmě nebyl nikým, jen člověkem nízkého původu, pobočníkem na pouhých čtrnáct dní, dalším pomateným vrtochem Šíleného krále.
Ser Elys Westerling, lord Crakehall a další rytíři jeho otce vtrhli do síně právě včas, aby spatřili konec toho, co se tam udalo, čímž připravili Jaimeho o možnost vytratit se odtamtud a nechat nějakého chvastouna, aby si přivlastnil chválu

či vinu. Měla to být vina, což poznal okamžitě, jakmile uviděl, jak se na něho dívají... třebaže to možná byl spíš strach, co se jim zračilo v očích. Lannister nelannister, byl především jedním z Aerysových sedmi.
„Hrad je náš, pane, a město taky," oznámil mu Roland Crakehall, což byla napůl pravda. Na serpentinových schodech a ve zbrojnici stále umírali targaryenští loajalisté, Gregor Clegane a Amory Lorch zdolávali hradby Maegorovy pevnosti a Ned Stark vedl svoje severany do města Královskou bránou, jenže to nemohl Crakehall vědět. Nezdálo se, že by ho překvapilo, když našel Aeryse zavražděného; Jaime byl synem lorda Tywina dlouho předtím, než byl jmenován příslušníkem Královské gardy.
„Řekněte jim, že Šílený král je mrtvý," nařídil jim. „Ušetřte všechny, kdo se vzdají, a vezměte je do zajetí."
„Mám vyhlásit nového krále?" zeptal se Crakehall a Jaime si tu otázku vyložil jasně: bude to tvůj otec, nebo Robert Baratheon, nebo máš v úmyslu jmenovat nového dračího krále? Na okamžik pomyslel na chlapce Viseryse, uprchlého do Dračího kamene, a na Rhaegarova maličkého syna Aegona, který stále byl v Maegorově pevnosti se svou matkou. Nový targaryenský král a můj otec jako pobočník. Jak by vlci vyli a bouřlivý lord by se zalykal hněvem. Chvíli odolával pokušení, dokud znovu nepohlédl na tělo ležící na podlaze v rozrůstající se kalužině krve. V obou proudí jeho krev, pomyslel si. „Vyhlaš si za krále, koho chceš," řekl Crakehallovi. Pak vystoupil na Železný trůn a posadil se tam s mečem přes kolena, aby viděl, kdo si přijde činit nárok na království. Náhoda tomu chtěla, že to byl právě Eddard Stark.
Ani ty jsi neměl právo odsuzovat mě za to, Starku.
Ve snu k němu přicházeli hořící mrtví, odění ve vířících zelených plamenech. Jaime tančil kolem nich se zlatým mečem, ale za každého, kterého sklátil, povstali dva další a zaujali jeho místo.
Brienne ho probudila kopnutím do žeber. Svět byl stále temný, a navíc začalo pršet. Posnídali ovesné placky, nasolenou rybu a nějaké ostružiny, které našel ser Cleos, a než vyšlo slunce, byli zpátky v sedlech.

TYRION

Eunuch si cosi nemelodicky pobrukoval, když prošel dveřmi, oblečený v rozevláté róbě z broskvově zbarveného hedvábí a vonící po citronech. Jakmile spatřil Tyriona sedícího u krbu, zastavil se a ztichl. „Můj pane Tyrione," vyšlo z něj vyjeknutí proložené nervózním zahihňáním.
„Ty si mě pamatuješ? Už jsem se začínal divit."
„Jak rád vidím, že už jsi zase silný a zdráv." Varys ho obdařil svým nejúlisnějším úsměvem. „Ačkoli musím přiznat, že jsem neočekával, že té naleznu zde ve svých vlastních skrovných komnatách."
„Jsou vskutku skrovné. Ve skutečnosti až příliš." Tyrion počkal, dokud si Varyse nedal předvolat jeho otec, načež sám sebe pozval do jeho příbytku a nenápadně vklouzl dovnitř. Eunuchovy komnaty byly prostě zařízené a malé, tři útulné místnůstky bez oken pod severní zdí. „Očekával jsem, že tu objevím haldy věder přetékajících šťavnatými tajemstvími, která by mi zpříjemnila čekání, ale nebyl tu k nalezení jediný papír." Pátral také po tajných průchodech, ale ani tady se mu nepoštěstilo. „Ve tvém džbánu je voda, bohové, buďte milosrdní." pokračoval, „tvoje spací cela není širší než rakev, a ta postel... je opravdu vyrobená z kamene, nebo mi to tak jen připadalo?"
Varys za sebou zavřel dveře a zasunul petlici. „Trpím bolestmi zad, můj pane, a dávám přednost odpočinku na tvrdém."
„Já bych tě odhadoval spíš na požitkáře, co spává v postelích s prachovým peřím."
„Jsem plný překvapení. Hněváš se na mne za to, že jsem za tebou nechodil, když jsi po bitvě ležel na loži?"
„Přimělo mě to považovat tě za jednoho z členů mé rodiny."
„Nebylo to kvůli nedostatku lásky k tobě, můj dobrý pane. Mám jemnocitnou povahu a tvoje jizva je tak příšerná na pohled..." Strojeně se otřásl. „Tvůj ubohý nos..."
Tyrion si podrážděně zamnul pahýl. „Možná bych si měl opatřit nový, ze zlata. Jaký druh nosu bys mi navrhoval, Varysi? Takový, jako máš ty, abych dokázal vycítit každé tajemství? Nebo bych měl říct zlatníkovi, že chci nos svého otce?" Usmál se. „Můj vznešený otec pracuje tak pilně, že ho sotva vídám. Pověz mi, je pravda, že znovu jmenoval velmistra Pycelleho do malé rady?"
„Je, můj pane."
„Mám za to poděkovat své přemilé sestře?" Pycelle byl vždycky Cersein tvor. Tyrion toho muže zbavil úřadu, vousu i vážnosti a nechal ho uvrhnout do černé cely ve sklepení hradu.
„To vůbec ne, můj pane. Poděkuj za to arcimistrům ze Starého města, těm, co si přáli, aby byl Pycelle znovu uveden do svého úřadu, a sice na základě tvrzení, že jmenovat či odvolat velmistra může pouze Konkláva."
Zatracení blázni, pomyslel si Tyrion. „Náhodou si vzpomínám, že popravčí Maegora Krutého sprovodil tři velmistry ze světa svou sekerou."
„To je pravda," přitakal Varys. „A druhý Aegon nakrmil velmistrem Gerardysem svého draka."
„Běda, já jsem zcela bez draků. Předpokládám, že jsem měl namočit Pycelleho do divokého ohně a zapálit ho. Že by se Citadele zamlouvalo spíš tohle?"
„Nu, rozhodně by to bylo víc v souladu s tradicí." Eunuch se zahihňal. „Naštěstí moudré hlavy převážily, Konkláva se smířila s faktem Pycelleho odvolání a rozhodla se vybrat jeho nástupce. Po pečlivém zvážení mistra Turquina, obuvníkova syna, a mistra Errecka, nemanželského syna jakéhosi potulného rytíře, čímž ke své vlastní spokojenosti dali najevo, že v jejich řádu záleží víc na schopnostech než na původu, nám Konkláva už už chtěla poslat mistra Gormona, Tyrella z Vysoké zahrady. Když jsem to řekl tvému panu otci, okamžitě jednal."
Tyrion věděl, že se Konkláva schází za zavřenými dveřmi ve Starém městě, a veškeré její porady jsou tudíž tajné. To

znamená, že Varys má své ptáčky i v Citadele. „Chápu. Takže můj otec se rozhodl uštípnout růžičku, ještě než stačila vykvést.“ Musel se uchechtnout. „Pycelle je žába. Ovšem lepší lannisterská žába než tyrellská, je to tak?“
„Velmistr Pycelle byl vždycky oddaný přítel tvého rodu,“ řekl Varys sladkým hlasem. „Možná ti bude útěchou, když se dozvíš, že ser Boros Blount má být rovněž opětovně uveden do své funkce.“
Cersei zbavila sera Borose bílého pláště za to, že zklamal a nezemřel při obrané prince Tommena, když se Bronn zmocnil chlapce na cestě do Růženína. Ten muž nebyl Tyrionův přítel, ale po tom, co se stalo, pravděpodobně stejnou měrou nenáviděl i Cersei. Možná to bude k něčemu dobré. „Blount je chvástavý zbabělec,“ řekl přívětivě.
„Opravdu? Rytíři Královské gardy nicméně podle tradice slouží králi doživotně. Možná se bude ser Boros v budoucnu chovat statečněji. Nepochybně zůstane velmi loajální.“
„Mému otci,“ poznamenal Tyrion kousavě.
„Když už jsme u tématu Královské gardy... napadá mě, zda by nemohla tvoje příjemně neočekávaná návštěva náhodou souviset s padlým bratrem sera Borose, galantním serem Mandonem Moorem?“ Eunuch si pohladil napudrovanou tvář. „Zdá se, že tvůj muž Bronn se o něj poslední dobou nějak zajímá.“
Bronn o seru Mandonovi zjistil všechno, co se dalo, ale Varys toho nepochybně věděl mnohem víc... pokud ovšem bude ochotný podělit se o to. „Zdá se, že ten muž byl zcela bez přátel,“ poznamenal Tyrion opatrně.
„Smutné,“ přitakal Varys, „jak smutné. Snad bys našel nějaké příbuzné, kdybys otočil pár kamenů dole v Údolí, ale tady... Do Králova přístaviště ho s sebou přivedl lord Arryn, a bílý plášť mu dal Robert, ale obávám se, že žádný z nich ho neměl příliš v lásce. Ani nepatřil k mužům, které prostý lid povzbuzuje na turnajích, navzdory jeho nepopiratelné chrabrosti. Dokonce ani jeho bratři v Královské gardě si ho nikdy neoblíbili. Jednou jsem slyšel sera Barristana, jak říká, že ten muž nemá žádné přátele kromě svého meče a žádný život kromě povinnosti... jenže si nemyslím, že od Selmyho to bylo míněno jako pochvala. Což je podivné, když se nad tím zamyslíš, není-liž pravda? Dalo by se říci, že jde přesně o ty vlastnosti, které v naší Královské gardě potřebujeme - muže, kteří žijí nikoli pro sebe, ale pro svého krále. Podle těchto měřítek byl náš statečný ser Mandon ideálním bílým rytířem. A zemřel tak, jak by měl rytíř Královské gardy zemřít, s mečem v ruce, při obraně příslušníka králova vlastního rodu.“ Při těch slovech si ho eunuch změřil pronikavým pohledem a obdařil ho vychytralým úsměvem.
Při pokusu zabít příslušníka králova vlastního rodu, chtěl jsi říct. Tyrion marně přemítal, zda toho Varys ví víc, než mu říká. Nic z toho, co se právě dozvěděl, pro něj nebylo novinkou; Bronn mu přinesl hodně stejných zpráv. Tyrion potřeboval něco, co by dokázalo, že ser Mandon byl poskokem jeho sestry. Zřídkakdy se nám dostává toho, co chceme, přemítal s hořkostí, což mu připomnělo...
„Ne, ser Mandon mne sem nepřivádí.“
„A co tedy?“ Eunuch přešel místnost ke svému džbánu s vodou. „Mohu ti nabídnout, můj pane?“ zeptal se, když naplnil pohár.
„Ano. Ale ne vodu.“ Založil si ruce na hrudi. „Chci, abys mi přivedl Šae.“
Varys se napil, „Je to moudré, můj pane? To drahé sladké dítě. Byla by škoda, kdyby ji tvůj otec měl pověsit.“
Nepřekvapilo ho, že to Varys ví. „Ne, není to moudré. Je to zatracené šílenství. Jenže já ji chci ještě jednou naposledy vidět, než ji nadobro pošlu pryč. Nesnesl bych, kdybych ji měl mít tak nablízku.“
„Rozumím.“
Jak bys mohl? Tyrion ji viděl včera, jak vystupuje po serpentinových schodech s vědrem vody. Díval se, jak se nějaký mladý rytíř nabídl, že jí těžké vědro ponese. Když viděl, jak se dotkla jeho ruky a usmála se na něj, zabolelo ho u srdce. Prošli pouhé palce od sebe, on sestupující, ona vystupující, tak blízko, že ucítil čistou svěží vůni jejích vlasů. „Můj pane,“ řekla mu s malou úklonou, a on chtěl natáhnout ruku, obejmout ji a políbit ji přímo na místě, ale jediné, co mohl udělat, bylo strnule pokývnout hlavou a kolébat se dál. „Viděl jsem ji už několikrát,“ řekl Varysovi, „ale neodvážil jsem se promluvit s ní. Předpokládám, že všechny moje pohyby sledují.“
„Jsi moudrý, že to předpokládáš, můj dobrý pane.“
„Kdo?“ Naklonil hlavu na stranu.
„Černokotlí podávají častá hlášení tvé drahé sestře.“
„Když pomyslím na to, kolik mincí jsem těm proklatcům zaplatil... myslíš, že kdybych dal ještě víc, mohl bych je přetáhnout zpátky na svou stranu?“
„Šance je tu vždycky, ale na její pravděpodobnost bych nespoléhal. Jsou to teď rytíři, všichni tři, a tvoje sestra jim slíbila další povýšení.“ Z eunuchových úst uniklo prohnané tiché zahihňání. „A ten nejstarší, ser Osmund z Královské gardy, sní rovněž o jistých dalších... přízních... Královnině zlatu se můžeš vyrovnat do poslední mince, jenže ona má na rozdíl od tebe ještě jednu peněženku, která je zcela nevyčerpatelná.“
U sedmi pekel, pomyslel si Tyrion. „Chceš tím naznačit, že Cersei spí s Osmundem Černokotlým?“
„Och, bohové, chraňte, ne, to by bylo hrozivě nebezpečné, nemyslíš? Ne, královna jen naráží... možná zítra, či snad po svatbě... stačí tu úsměv, tam zašeptání, necudný vtip... ňadro, které se zlehka otře o jeho rukáv, když se míjejí... a přesto se zdá, že to slouží svému účelu. Ale co by mohl eunuch vědět o takových věcech?“ Mezi jeho zuby vykoukl jako nesmělé růžové zvířátko koneček jazyka, kterým si olízl dolní ret.
Kdybych je mohl nějak postrčit až za bod tajnůstkářského mazleni, zaonačit to tak, aby je otec přistihl spolu v posteli... Tyrion si přejel prstem po pahýlu nosu. Netušil, jak by se to dalo udělat, ale možná ho něco napadne časem. „Jsou Černokotlí jedini?“
„Kéž by to byla pravda, můj pane. Obávám se, že na tobě spočívá mnoho očí. Jsi... jak bych to řekl? Nápadný? A ne zrovna milovaný, ač mne rmoutí, že ti to musím říct. Synové Janose Slynta na tebe budou rádi donášet, aby pomstili svého otce, a náš drahý lord Petyr má přítele v polovině nevěstinců Králova přístaviště. Kdybys měl být tak nemoudrý, že bys do některého z nich zavítal, okamžitě by se to dozvěděl, a tvůj pan otec zakrátko po něm.“ Je to ještě

horší, než jsem se obával. „A můj otec? Má i ten někoho, kdo mě špehuje?“
Tentokrát se eunuch zasmál nahlas. „No přece mě, můj pane.“ Tyrion se zasmál taky. Nebyl zas tak velký blázen, aby Varysovi důvěřoval o něco víc, než musel - ale eunuch již toho věděl o Šae tolik, že ji měl dočista v hrsti. „Přivedeš ke mně Šae tajnými chodbami, skrytou před zraky všech, tak jak jsi to udělal posledně.“
Varys si zamnul ruce. „Och, můj pane, nic by mě nepotěšilo víc, ale... král Maegor nestál o žádné krysy ve svých vlastních zdech, pokud chápeš, co tím myslím. Požadoval možnost tajného odchodu, kdyby se někdy měl ocitnout polapen svými nepřáteli, jenže ta jeho chodba se nespojuje s žádnými jinými. Jsem si jistý, že bych dokázal ukrást lady Lollys tvou Šae na nějaký čas, ale neexistuje způsob, jak bych ji mohl přivést do tvé ložnice, aniž by nás přitom někdo viděl,“
„Tak ji tedy přived někam jinam.“
„Jenže kam? Tady neexistuje bezpečné místo.“
„Je tu.“ Tyrion se usmál. „Přímo u tebe. Myslím, že je načase, aby ta tvoje kamenná postel došla lepšího využití.“
Eunuch otevřel ústa. Pak se zahihňal. „Lollys se v těchto dnech snadno unaví. Má už obrovské břicho. Myslím, že při východu měsíce bude bezpečně spát.“
Tyrion se svezl dolů ze židle. „Pak tedy při východu měsíce. Postarej se o to, abys tu měl nějaké víno. A dva čisté poháry.“ Varys se uklonil. „Stane se, jak můj pán poroučí.“ Připadalo mu, že zbytek dne se plahočí pomalu jako červ v melase. Vystoupil po schodišti do hradní knihovny a pokoušel se nalézt rozptýlení v četbě Beldekarovy Historie rhoynských válek, ale nebyl schopen vidět slony přes Šaein úsměv. Když přišlo odpoledne, odložil knihu stranou a zavolal, že se chce vykoupat. Drhnul se, dokud voda nevychladla, a pak nechal Podá zastřihnout mu knír. Vous pro něj byl utrpením; spletence žlutých, bílých a černých chlupů, strakatý a drsný, zřídkakdy méně než nevzhledný, avšak sloužil k tomu, že zakrýval alespoň něco z jeho tváře, což bylo až příliš dobré, než aby si ho dal oholit. Když byl tak čistý, růžový a načesaný, jak jen mohl být, probral se svým šatníkem a vybral si úzké saténové kamaše v lannisterské červeni a svůj nejlepší kabátec, těžký černý samet s cvočky ve tvaru lvích hlav. Pověsil by si na krk také svůj řetěz ze zlatých ruček, kdyby mu jej otec neukradl, zatímco ležel v horečkách. Teprve když se oblékl, uvědomil si hloubku své pošetilosti. U sedmi pekel, trpaslíku, copak jsi společně s nosem přišel i o rozum? Kdokoli tě uvidí, bude se divit, proč si oblékáš svoje nejlepší šaty, když jdeš navštívit eunucha. Tyrion se s klením svlékl a oblékl se znovu, tentokrát do prostšího oděvu; černých vlněných kamaší, staré bílé tuniky a vybledlého kabátce z hnědé kůže. Na oděvu nesejde, říkal si, když čekal, až vyjde měsíc. Cokoli máš na sobě, stále jsi trpaslík. Nikdy nebudeš tak vysoký jako ten rytíř na schodech, co má dlouhé rovné nohy, pevné břicho a široká mužná ramena.
Měsíc už nakukoval přes hradby, když řekl Podricku Payneovi, že jde navštívit Varyse. „Budeš pryč dlouho, můj pane?“ zeptal se chlapec.
„Och, myslím, že ano.“
S Rudou baštou tak přelidněnou nemohl Tyrion doufat, že projde bez povšimnutí. Ser Balon Swann stál na stráži u dveří a ser Loras Tyrell na padacím mostě. Zastavil se, aby si s oběma vyměnil pár zdvořilých frází. Bylo zvláštní vidět Rytíře květin celého v bílém, když byl předtím vždycky barevný jako duha. „Jak jsi stár, sere Lorasi?“ zeptal se ho Tyrion.
„Je mi sedmnáct, můj pane.“
Sedmnáct, krásný a již legenda. Vlezla by mu do postele polovina dívek v Sedmi královstvích a všichni chlapci touží vyrovnat se mu. „Odpusť, že se ptám, pane rytíři - ale proč se člověk vlastně v sedmnácti rozhodne, že se stane členem Královské gardy?“
„Princ Aemon Dračí rytíř také odříkal svou přísahu v sedmnácti,“ odpověděl ser Loras, „a tvůj bratr Jaime byl ještě mladší.“
„Jejich důvody znám. Jaké jsou tvoje? Čest sloužit vedle takových vzorů jako Meryn Trant či Boros Blount?“ Obdařil chlapce urážlivým úsměvem. „Abys mohl hlídat králův život, vzdáváš se svého vlastního. Zříkáš se svých pozemků a titulů, zříkáš se naděje na manželství, děti...“
„Rod Tyrellů pokračuje mými bratry,“ řekl ser Loras. „Třetí syn se nemusí ženit ani mít děti.“
„Nemusí, ale někteří to považují za příjemné. Co láska?“
„Když slunce zapadlo, žádná svíce ho nemůže nahradit.“
„To je z nějaké písně?“ Tyrion s úsměvem naklonil hlavu na stranu. „Ano, teď už vidím, že je ti opravdu sedmnáct.“
Ser Loras ztuhl. „Urážíš mne, pane?“
Snadno se naježí. „Ne. Jestli jsem se tě dotkl, promiň mi to. Kdysi jsem měl svou vlastní lásku a měli jsme svoji píseň.“
Miloval jsem pannu krásnou jako léto, se slunečním svitem ve vlasech. Popřál seru Lorasovi dobrý večer a pokračoval v cestě.
Poblíž psince přihlížela skupina zbrojnošů rvačce dvou psů. Tyrion se zastavil na dost dlouho, aby se podíval, jak menší pes urval polovinu tlamy většímu a vysloužil si od přítomných drsný smích svou poznámkou, že poražený pes teď připomíná Sandora Clegana. Pak, v naději, že je zbavil jakéhokoli podezření, pokračoval k severním hradbám a dolů po krátkém schodišti k eunuchovu skrovnému příbytku. Dveře se otevřely, ještě než stačil zvednout ruku, aby zaklepal.
„Varysi?“ Tyrion vklouzl dovnitř. „Jsi tu?“ Šerou místnost osvětlovala jediná svíce, prosycovala vzduch vůní jasmínu.
„Můj pane.“ Do světla vklouzla žena; otylá, rozbředlá, mateřského vzhledu, s kulatým růžovým měsícem obličeje a těžkými tmavými kadeřemi, Tyrion před ní couvl. „Něco není v pořádku?“ zeptala se.
Varys, uvědomil si podrážděně. „Na jeden strašlivý okamžik jsem si myslel, žes mi sem přivedl Lollys místo Šae. Kde je?“
„Tady, můj pane.“ Zezadu mu položila ruce přes oči. „Že neuhádneš, co mám na sobě?“
„Nic?“

„Och, ty jsi tak chytrý“ zasmála se a sundala mu ruce z očí. „Jak jsi to věděl?“
„Jsi krásná, když na sobě nic nemáš.“
„Opravdu?“ řekla. „Opravdu jsem krásná?“
„Och ano.“
„Neměl bys mne v tom případě už objímat, místo abys jen mluvil?“
„Nejdřív se potřebujeme zbavit tady lady Varys. Nepatřím mezi trpaslíky, co mají rádi obecenstvo.“
„Už je pryč,“ řekla Šae. Tyrion se otočil, aby se podíval. Eunuch zmizel, se sukněmi a vším. Takže ty tajné dveře tu přece jen někde jsou, musejí být. To bylo jediné, co měl čas pomyslet si, než mu Šae otočila hlavu, aby ho políbila. Měla vlhká, hladová ústa a zdálo se, že dokonce ani nevidí jeho jizvu, či spíš strup na místě, kde dříve míval nos. Její kůže byla pod jeho prsty jako teplé hedvábí. Když jí zavadil palcem o levou bradavku, okamžitě ztvrdla. „Pospěš si,“ naléhala na něj mezi polibky, zatímco prsty už zajela k tkanicím jeho kalhot, „och, pospěš si, pospěš, chci tě v sobě, v sobě, v sobě.“ Dokonce ani neměl čas pořádně se svléknout. Šae mu vytáhla úd z kalhot, pak ho srazila na podlahu a vysedla na něj. Tiše zasténala, když projel mezi pysky jejího pohlaví a pak na něm divoce jela a při každém přiražení sténala: „Můj obře, můj obře, můj obře.“ Tyrion byl tak rozvášněný, že explodoval při pátém pohybu, ale Šae jako by to vůbec nevadilo. Když ucítila, jak z něj vytrysklo semeno, prohnaně se usmála a sklonila se dopředu, aby mu slíbala pot z čela. „Můj lannisterský obře,“ zamumlala. „Zůstaň ještě ve mně, prosím. Tak ráda tě tam cítím.“
A tak se Tyrion nehýbal, jen položil ruce kolem ní. Jaký je to nádherný pocit, držet ji a být objímán, pomyslel si. Jakby mohlo být něco tak sladkého hříchem, za který by ji chtěli pověsit? „Šae,“ řekl, „drahoušku, toto jsou poslední chvíle, které spolu trávíme. Nebezpečí je příliš velké. Kdyby tě měl můj pan otec najít...“
„Líbí se mi tvoje jizva.“ Přejela po ní prstem. „Činí tě na pohled velice divokým a silným.“
Zasmál se. „Spíš velmi ošklivým, chtěla jsi říct.“
„Můj pán nikdy nebude v mých očích ošklivý.“ Políbila strup, který pokrýval pahýl jeho nosu.
„Můj obličej by tě teď neměl zajímat. Spíš můj otec -“
„Ten mne neděsí. Dá mi teď můj pán zpátky moje šperky a hedvábí? Požádala jsem Varyse, zda bych je mohla dostat, když jsi byl zraněn v bitvě, ale on mi je nechtěl dát. Co by se s nimi stalo, kdybys byl zemřel?“
„Ještě jsem nezemřel. Jsem tady.“
„Já vím.“ Šae se na něm zavrtěla, usmála se. „Přesně tam, kam patříš.“ Našpulila ústa. „Ale jak dlouho ještě musím sloužit lady Lollys, teď když už jsi zdráv?“
„Poslouchala jsi vůbec, co jsem říkal?“ zeptal se Tyrion. „Můžeš zůstat s Lollys, jestli chceš, ale nejlepší by pro tebe bylo, kdybys odjela z města.“
„Jenže já nechci odjet. Slíbil jsi mi, že mé po bitvě přestěhuješ zpátky do mého domu.“ Mírně ho v sobě stiskla a on začal znovu tuhnout. „Řekl jsi, že Lannister vždycky splácí svoje dluhy.“
„Šae, bohové, buďte prokláti, nech toho. Poslouchej mě. Musíš odsud odejít. Město je teď plné Tyrellů a mě velice bedlivě pozorují. Copak nechápeš, jaké ti hrozí nebezpečí?“
„Mohla bych přijít na královu svatební hostinu? Lollys tam nepůjde. Řekla jsem ji, že v králově trůní síni ji nikdo neznásilní, jenže ona je tak hloupá.“ Když se z něj odkulila, jeho úd z ní vyklouzl s tichým vlhkým zvukem. „Symon říká, že se bude konat turnaj zpěváků a kejklířů, ba dokonce klání šašků.“
Tyrion na Šaeina třikrát proklatého zpěváka málem zapomněl. „Jak je možné, že mluvíš se Symonem?“
„Řekla jsem o něm lady Tandě a ta ho najala, aby hrál pro Lollys. Hudba ji uklidňuje, když dítě v jejím břiše začne kopat. Symon říká, že na hostině bude tančící medvěd a vína ze Stromoviny. Ještě nikdy jsem neviděla medvěda tančit.“
„Jde jim to hůř než mně.“ Jemu však dělal starosti spíš zpěvák než medvěd. Jedno neopatrné slovo do špatného ucha a Šae bude viset.
„Symon říká, že budou podávat sedmdesát sedm chodů a bude tam obrovský koláč se stovkou zapečených hrdliček,“ brebentila dál Šae. „Až prolomí kůrku, všechny se vyhrnou ven a odletí.“
„A potom budou sedět na krokvích a dolů na svatebčany bude pršet trus.“ Tyrion takové svatební koláče protrpěl už vícekrát. Hrdličky obzvlášť rády kálely na něho, anebo mu to tak alespoň připadalo.
„Nemohla bych si obléknout svoje hedvábí a samet a jít tam jako dáma místo služebné? Nikdo by nepoznal, že jí nejsem.“
Každý by věděl, že jí nejsi, pomyslel si Tyrion. „Lady Tanda by se určitě divila, kde vzala Lollysina služebná takové množství šperků.“
„Symon říká, že tam bude tisíc hostů. Vůbec by mě mezi nimi neviděla. Našla bych si místečko v nějakém tmavém koutě, ale kdykoli bys vstal a zamířil ven, aby sis ulevil, mohla bych vyklouznout a setkat se tam s tebou.“ Vzala jeho úd do dlaní a pomalu po něm přejížděla nahoru a dolů. „Neměla bych pod šaty žádné prádlo, takže by mě můj pán dokonce ani nemusel rozšněrovávat.“ Dál ho dráždila prsty, nahoru a dolů. „Nebo, kdyby chtěl, mohla bych pro něj udělat tohle.“ Vzala ho do úst.
Tyrion byl brzy opět připravený. Tentokrát to trvalo mnohem déle. Když skončil, Šae si lehla vedle něho a nahá se stulila proti jeho paži. „Necháš mě tam jít, viď že ano?“
„Šae,“ zasténal, „není to bezpečné.“
Chvíli neříkala nic. Tyrion se pokoušel mluvit o jiných věcech, ale narážel na stěnu zasmušilé zdvořilosti, stejně ledové a nepoddajné jako Zeď, po které kdysi kráčel tam na severu. Bohové, buďte dobří, pomyslel si znaveně, když se díval, jak svíce dohořívá, jak jsem tohle mohl znovu dopustit, po Tyše? Jsem opravdu takový blázen, za jakého mne můj otec považuje? Tak rád by jí dal slib, který po něm chtěla, a rád by si ji odvedl do své komnaty zavěšen do jejího rámě, aby ji nechal obléknout se do hedvábí a sametu, které tolik milovala. Kdyby to záleželo na něm, mohla by sedět vedle něho na Joffreyho svatební hostině a tančit se všemi medvědy, se kterými by chtěla. Jenže nechtěl vidět, jak ji věší.

Když svíce dohořela, Tyrion se vymanil z Šaeina objetí a zapálil novou. Pak obcházel kolem stěn, klepal na každou z nich, pátral po tajných dvířkách. Šae tam seděla s nohama přitaženýma k bradě, objímala si je rukama a pozorovala ho. Nakonec řekla: „Tajné schody jsou pod postelí."
Nevěřícně se na ni podíval. „Pod postelí? Ta postel je z pevného kamene. Váží půl tuny."
„Je tu místo, kam Varys zatlačí, a ona se vznese vzhůru. Ptala jsem se ho jak, ale on řekl, že je to kouzlo."
„Ach tak." Tyrion se musel usmát. „Kouzlo protiváhy."
Šae vstala. „Měla bych už jít. Někdy dítě kope a Lollys se probudí a volá mě."
„Varys by se měl zakrátko vrátit. Pravděpodobně naslouchá každému slovu, které si tu řekneme." Tyrion postavil svíci na stolek. Na přední části kalhot měl mokré místečko, ale říkal si, že ve tmě si toho beztak nikdo nevšimne. Řekl Šae, aby se oblékla a počkala na eunucha.
„Počkám," slíbila. „Ty jsi můj lev, viď? Můj lannisterský obr."
„Jsem," odpověděl, „A ty jsi -"
„Tvoje děvka." Položila mu prst na rty. „Já vím. Byla bych tvojí paní, ale nikdy jí být nemohu. Jinak bys mě vzal s sebou na hostinu. Na tom ale nezáleží. Mně se líbí být tvojí děvkou, Tyrione. Hlavně si mě nech, můj lve, a zajisti mi bezpečí."
„Udělám to," slíbil. Blázne, blázne, křičel hlas v jeho nitru. Proč jsi to řekl? Přišel jsi sem, abys ji poslal pryč! Místo toho ji ještě jednou políbil.
Cesta zpátky mu připadala dlouhá a osamělá. Podrick Payne spal ve své malé posteli v nohách Tyrionova lože, ale on chlapce probudil. „Bronna," řekl jen.
„Sera Bronna?" Pod si vymnul spánek z očí. „Ach. Mám ho přivést? Můj pane?"
„Proč? Ne, probudil jsem tě, abychom si mohli popovídat o způsobu, jakým se obléká," řekl Tyrion, ale jeho sarkasmus nepadl na úrodnou půdu. Pod na něj jen zmateně zíral, dokud Tyrion nevyhodil ruce do vzduchu a neřekl: „Ano, sežeň ho. Přiveď ho. Hned."
Chlapec se spěšně oblékl a pospíchal z místnosti. To jsem opravdu tak děsivý? divil se Tyrion, když se převlékal do nočního úboru a naléval si víno.
Pil svůj třetí pohár a polovina noci byla pryč, než se Pod konečně vrátil, s žoldáckým rytířem v závěsu. „Doufám, že ten hoch měl zatraceně dobrý důvod, aby mě vytáhl od Chatay," řekl Bronn, když si sedal.
„Od Chatay?" podivil se Tyrion podrážděně.
„Je dobré být rytířem. Už nemusím chodit do laciných nevěstinců dole v ulici," Bronn se uchechtl, „Teď je to Alayaya a Marei ve stejné péřové posteli, se serem Bronnem uprostřed."
Tyrion musel překousnout podráždění. Bronn měl stejné právo vyspat se s Alayayou jako kterýkoli jiný muž, a přesto... já se jí nikdy nedotkl, třebaže jsem po ní toužil, ale to Bronn nemohl vědět. Měl se od ní držet dál. Sám se neodvažoval navštívit Chatayin veřejný dům. Kdyby to udělal, Cersei by se postarala o to, aby se to jeho otec dozvěděl, a Yaya by pak musela protrpět víc než jen bičování. Poslal dívce náhrdelník ze stříbra a jadeitu a pár odpovídajících náramků jako způsob omluvy, ale jinak...
Je to zbytečné. „Je tu jeden zpěvák, který si říká Symon Stříbrný jazyk," spustil unaveně, odsouvaje svůj pocit viny stranou. „Někdy hrává pro dceru lady Tandy."
„Co s ním?"
Zabij ho, mohl by říct, ale ten muž neudělal nic, než jen zazpíval pár písní. A naplnil Šaeinu sladkou hlavu představami hrdliček a tančících medvědů. „Najdi ho," řekl místo toho. „Vyhledej ho dřív, než to udělá někdo jiný."

ARYA

Vytahovala zeleninu z hlíny na zahradě nějakého mrtvého člověka, když tu uslyšela zpěv. Arya ztuhla, nehybná jako kámen, a zaposlouchala se. Na tři dřevnaté mrkve, které svírala v ruce, v tu ránu zapomněla. Pomyslela na Krvavé drancíře a muže Roosea Boltona a po zádech jí proběhlo zimomření strachu. To není spravedlivé, teď když už jsme konečně našli Trojzubec, když jsme si mysleli, že jsme skoro v bezpečí.
Proč by si ale Drancíři zpívali?
Píseň se k nim linula od řeky, odněkud zpoza malé vyvýšeniny na východě. „Do Města racků, kde žije krásné děvče, heja hou, heja hou..."
Arya vstala, s visícími mrkvemi v ruce. Znělo to, jako by zpěvák přicházel po cestě podél řeky. Horký koláč mezi hlávkami zelí o kus dál to slyšel taky, soudě podle výrazu na jeho tváři, Gendry odešel spát do stínu vypáleného domku a byl ve stavu, kdy neslyšel vůbec nic.
„Ukradnu si polibek hrotem svého meče, heja hou, heja hou." Zdálo se jí. že pod tichým zurčením řeky slyší taky citeru.
„Slyšíš to?" zeptal se Horký koláč ochraptělým šeptem, pevně svíraje v náručí hlávky zelí. „Někdo sem jde."
„Běž probudit Gendryho," řekla mu Arya. „Jen mu tiše zatřes ramenem a nedělej zbytečný hluk." Gendryho šlo probudit snadno, na rozdíl od Horkého koláče, do kterého bylo třeba kopat a křičet na něj.
„Pomiluju ji a budem spát ve stínu kleče, heja hon, heja hon." Píseň nabývala na hlasitosti s každým slovem.
Horký koláč rozevřel ruce. Hlávky zelí mu z nich s tichým žuchnutím popadaly na zem. „Musíme se schovat."
Kam? Vypálený domek a jeho přerostlá zahrada stály o samotě blízko břehu Trojzubce. Bylo tam pár vrb rostoucích podél okraje řeky a rákosové porosty na bahnitých mělčinách za nimi, ale většina pozemku v sousedství řeky byla až bolestně odhalená. Já věděla, že jsme neměli vycházet z lesa, pomyslela si. Jenže měli hlad a zahrada byla až příliš

velkým lákadlem. Chléb a sýr, které ukradli v Harrenově, jim došly před šesti dny, hluboko v houštinách lesů. „Běžte s Gendrym a koňmi za domek," rozhodla. Část jedné zdí pořád ještě stála, snad dost velká na to, aby se za ní schovali dva chlapci a tři koně. Pokud budou koně zticha, a ten zpěvák se nezačne vrtat v zahradě.
„A co ty?"
„Já se schovám za strom. Asi je sám. Když mě bude otravovat, zabiju ho. Běž!"
Horký koláč odešel, Arya upustila mrkve na zem a tasila přes rameno ukradený meč. Musela si připevnit pochvu napříč přes záda; dlouhý meč byl určený pro dospělého muže, a když ho nosila na boku, narážel do země. Kromě toho je moc těžký, pomyslela si, postrádajíc Jehlu pokaždé, když vzala tu neohrabanou věc do ruky. Byl to však meč, kterým se dalo zabíjet, a to stačilo.
Nenápadně se přesunula k velké staré vrbě, která rostla vedle ohybu cesty, a klekla si na koleno do trávy a bláta za závoj převislých větví, vy staří bohové, modlila se, zatímco zpěvákova píseň nabývala na hlasitosti, vy stromoví bohové, schovejte mě a zařiďte, ať projde kolem. Pak ale zaržál kůň a píseň rázem ustala. Slyšel to, pochopila. Snad je ale sám, anebo i když není, možná jsou z nás stejně vystrašení jako my z nich.
„Slyšel jsi to?" zeptal se mužský hlas. „Řekl bych, že se někdo schovává tamhle za tou zdí."
„Jo," odpověděl druhý hlas, o poznání hlubší. „Co by to podle tebe mohlo být, Střelče?" Takže jsou dva. Arya se kousla do rtu. Za vrbovými větvemi je z místa, kde klečela, neviděla. Ale slyšela je.
„Medvěd." Třetí hlas, nebo znovu první?
„Na medvědovi je hodně masa," řekl hluboký hlas. „A taky spousta sádla, teď na podzim. Je dobrý, když se správně připraví."
„Mohl by to být vlk. Nebo taky lev."
„Myslíš se čtyřma nohama? Nebo dvounohý?"
„Na tom přece nezáleží, nebo ano?"
„Mně určitě ne. Střelče, co máš v úmyslu dělat se všemi těmi šípy?"
„Vystřelím jich pár přes tu zeď. Cokoli se tam schovává, vyběhne to hezky rychle ven, jen počkej a uvidíš."
„Co když se tam ale schovává poctivý člověk? Nebo nějaká chudobná žena s děťátkem u prsu?"
„Poctivý člověk by vyšel ven a ukázal by nám svou tvář. Jen lump by se plížil a schovával."
„Ba, máš pravdu. Tak na ně tedy vypusť pár šípů."
Arya rychle vyskočila ze svého úkrytu. „Ne!" Ukázala jim svůj meč. Uviděla, že jsou tři. Jen tři. Syrio by si poradil s více než třemi a ona navíc měla Horkého koláče a Gendryho, kteří jí určitě pomohou. Jenže jsou to chlapci, zatímco tohle dospěli muži.
Byli pěší. upražení od cesty a potřísnění blátem. Zpěváka poznala podle dřevěné citery, kterou si tiskl ke kabátci, asi tak jako by matka svírala svoje milované dítě. Byl to malý muž, podle vzhledu padesátiletý, s velkými ústy, ostrým zobanem nosu a řídnoucími hnědými vlasy. Vybledlou zeleň měl tu a tam vyspravenou starými koženými záplatami, na stehně měl sadu vrhacích nožů a přes záda dřevorubeckou sekeru.
Muž vedle něho byl o dobrou stopu vyšší, a vypadal na vojáka. Z koženého opasku zpevněného cvočky mu visel dlouhý meč a dýka, košili měl pošitou řadami překrývajících se ocelových destiček a na hlavě měl černou železnou polopřilbu kuželovitého tvaru. Měl špatné zuby a huňatý hnědý vous, ale nejnápadnější na něm byl žlutý plášť s kápí. Byl silný a těžký, potřísněný tu skvrnami od trávy, tam krví, roztřepený podél okraje a záplatovaný jelení kůží na pravém rameni. Velký plášť, který velkému muži dodával vzhledu obrovitého žlutého ptáka. Posledním z těch tří byl mladík stejně tenký jako jeho luk, i když ne tak dlouhý. Byl rudovlasý a pihatý, měl na sobě brigantinu s kovovými cvočky, vysoké boty, kožené rukavice bez prstů a toulec přes záda. Jeho šípy byly opeřené šedivými husími pery a šest z nich jich bylo zabodnuto v zemi před ním, jako malý plot.
Všichni tři muži se dívali na ni, stojící proti nim na cestě s mečem v ruce. Pak zpěvák líně brnkl na strunu citery.
„Chlapče," řekl, „hned ten meč odlož, pokud nechceš, abychom ti ublížili. Je na tebe příliš velký, hochu, a kromě toho, tady Anguy by do tebe stačil vstřelit tři šípy, než bys mohl doufat, že se ti podaří dostat se k nám."
„To by tedy nestačil," opáčila Arya, „a jsem děvče."
„Tak jsi děvče." Zpěvák se uklonil. „Přijmi mou omluvu."
„Pokračujte v chůzi. Prostě hezky projděte kolem a dál hlasitě zpívejte, abych věděla, kde jste. Jděte pryč. Když mě necháte na pokoji, tak vás nezabiju."
Pihovatý lučištník se zasmál. „Citroši, ona nás nezabije, slyšel jsi to?"
„Slyšel," odpověděl Citroš, vysoký voják s hlubokým hlasem.
„Dítě," řekl zpěvák, „odlož ten meč a my tě odvedeme na bezpečné místo a opatříme ti nějaké to jídlo do žaludku. Jsou tu kolem vlci, a taky lvi a ještě horší věci. Není to místo vhodné k tomu, aby se tu malá holka potulovala sama."
„Ona není sama." Gendry vyjel zpoza zdi domku, a za ním Horký koláč, vedoucí jejího koně. Ve své drátěné košili a s mečem v ruce vypadal Gendry téměř jako dospělý muž a nebezpečný. Horký koláč vypadal jako Horký koláč. „Udělejte, co říká, a nechtě nás být," varoval je Gendry.
„Druhý a třetí." počítal zpěvák, „to jste všichni? A taky koně, krásní koně. Kde jste je ukradli?"
„Jsou naši," Arya je ostražitě pozorovala. Zpěvák dál rozptyloval její pozornost svými řečmi, ale nejnebezpečnější z nich byl lučištník. Jestli vytáhne šíp ze země...
„Povíte nám svoje jména jako poctiví lidé?" zeptal se zpěvák chlapců.
„Já jsem Horký koláč," řekl Horký koláč okamžité.
„Jaj, to se mi líbí." Muž se na něho usmál. „Ne každý den potkám chlapce s tak chutným jménem. A jak se jmenují tvoji přátelé, Skopová sekaná a Pečené?"
Gendry se na ně zamračil ze svého sedla. „Proč bych vám měl říkat svoje jméno? Ještě jsem neslyšel vaše."

„Nu, co se našich jmen týče, já jsem Tom ze Sedmipotočí, ale říkají mi Tom Sedmistruna nebo Tom Sedma. Ten velký halama s hnědými zuby je Citroš, zkráceně Citrónový plášť. A tamten mladý hoch je Anguy neboli Střelec, jak mu s oblibou říkáme.“
„A kdo jste vy?“ dožadoval se Citroš hlubokým hlasem, který Arya předtím slyšela skrz větve vrby.
Arya jim nemínila jen tak prozradit svoje pravé jméno. „Klidně mi říkejte Pečeně, jestli chcete,“ řekla. „Mně je to jedno.“
Velký muž se dal do smíchu. „Pečené s mečem,“ řekl. „Panečku, to člověk často nevidí.“
„Já jsem Býk,“ řekl Gendry, který následoval Aryina příkladu. Nemohla mu mít za zlé, že dal přednost Býkovi před Skopovou sekanou.
Tom Sedmistruna prohrábl struny své citery. „Horký koláč, Pečeně a Býk. Utekli jste z kuchyně lorda Boltona, že ano?“
„Jak jste to poznali?“ zeptala se Arya s nepříjemným pocitem.
„Máš jeho znak na hrudi, maličká.“
Úplně na to zapomněla. Pod svým pláštěm stále nosila pěkný pážecí kabátec, se staženým mužem Hrázová vyšitým na hrudí. „Neříkej mi maličká!“
„Proč ne?“ opáčil Citroš. „Jsi ještě docela malá.“
„Jsem větší, než jsem byla. Nejsem dítě.“ Děti nezabíjejí lidi, a ona už zabila.
„To vidím, Pečeně. Žádný z vás není dítě, pokud jste bylí Boltonovi.”
„Nebyli jsme jeho.“ Horký koláč nikdy nevěděl, kdy má držet jazyk za zuby. „Byli jsme na Harrenově ještě předtím, než tam přišel, to je všechno.“
„Podle toho soudím, že jste malá lvíčata?“ řekl Tom.
„Ani to nejsme. Nepatříme nikomu. Čí muži jste vy?“
„My jsme králové muži,“ odpověděl Anguy Střelec.
Arya se zamračila. „Kterého krále?“
„Krále Roberta,“odpověděl Citroš ve svém žlutém plášti. „Toho starého ochlasty?“ řekl Gendry opovržlivě. „Je mrtvý, zabil ho nějaký kanec, to přece ví každý.“
„Ba, chlapče,“ přitakal Tom Sedmistruna „tím větší škoda.“ Vyloudil na své citeře smutný tón.
Arye vůbec nepřipadali jako králové muži. Vypadali spíš jako psanci, celí špinaví a rozedraní. Neměli dokonce ani koně, na kterých by mohli jet. Králové muži by jistě měli koně.
Horký koláč dychtivě vypískl. „Hledáme Řekotočí,“ řekl. „Kolik dní jízdy odsud je to, nevíte?“
Arya by ho nejraději zabila. „Buď zticha, nebo ti tu tvoji velkou hloupou hubu ucpu kamením.“
„Do Řekotočí je odsud daleká cesta proti proudu,“ odpověděl Tom. „Daleká hladová cesta. Možná byste si rádi dali teplé jídlo, než se na ni vydáte? Nedaleko odsud je hostinec, který náhodou patří našim přátelům. Mohli bychom se tam podělit o nějaké to pivo a kus chleba, místo abychom se navzájem hašteřili.”
„Hostinec?“ Při pomyšlení na teplé jídlo Arye zakručelo v žaludku, jenže tomu Tomovi nedůvěřovala. Ne každý, kdo k vám mluví přátelsky, je ve skutečnosti váš přítel. „Říkáš, že je to blízko?“
„Dvě míle proti proudu,“ odpověděl Tom. „Nanejvýš lígu.“
Gendry vypadal stejně nejisté, jako se cítila sama. „Co myslíte tím přátelé?“ zeptal se obezřetně.
„Prostě přátele. Copak už jste zapomněli, co to slovo znamená?“
„Hostinská se jmenuje Šarna,“ vložil se do hovoru Tom. „Má prořízlou pusu a divoký kukuč, to je pravda, ale srdce má dobrotivé a taky má moc ráda malé holčičky.“
„Já nejsem žádná malá holčička,“ odsekla nahněvaně. „Kdo ještě je tam? Říkal jsi přátelé.“
„Šarnin manžel a osiřelý chlapec, kterého se ujali. Neublíží vám. Mají tam pivo, pokud si myslíte, že jste na ně dost staří. Čerstvý chléb a možná i kousek masa.“ Tom pohlédl směrem k domku. „A kromě toho cokoli, co jste ukradli ze zahrady Starého Pata.“
„My nekrademe,“ odsekla Arya.
„Takže jsi dcera Starého Pata? Sestra? Manželka? Nepovídej mi tu žádné lži. Pečeně. Sám jsem Starého Pata pohřbíval, přesně pod tu vrbu, kde ses schovávala. Nezdá se mi, že bys byla po něm.“ Vyloudil smutný tón z citery. „V uplynulém roce jsme pohřbili mnoho dobrých lidí, ale vás bych nechtěl pohřbívat, to přísahám na svou citeru. Střelče, předveď se jí.“
Lučištníkova ruka se pohnula rychleji, než by Arya věřila, že je možné. Jeho šíp jí prosvištěl kolem hlavy na palec od ucha a zabodl se do kmene vrby za ní. To už měl lukostřelec založený a natažený druhý šíp. Myslela si, že chápe, co Syrio myslel svým rychlý jako had a hladký jako letní hedvábí, ale teď věděla, že to vůbec nechápala. Šíp za ní zadrnčel jako včela. „Chybil jsi,“ řekla.
„Jsi větší blázen, než si myslíš,“ řekl Anguy. „Moje šípy letí tam, kam je pošlu.“
„Přesně tak,“ souhlasil Citroš Citrónový plášť.
Mezi lukostřelcem a hrotem jejího meče byla vzdálenost tuctu kroků. Nemáme šanci, uvědomila si Arya, a přála si v tu chvíli, aby měla luk jako on a uměla s ním zacházet. Zachmuřeně sklonila svůj těžký meč, dokud se jeho hrot nedotkl země. „Půjdeme se podívat do toho hostince,“ ustoupila, snažíc se skrýt pochybnosti ve svém srdci za chrabrými slovy. „Vy běžte první a my pojedeme za vámi, abychom na vás viděli.”
Tom Sedmistruna se hluboce uklonil a řekl: „Vpředu, vzadu, nám na tom nezáleží. Pojďte, hoši, ukažme jim cestu. Anguy, měl bys vytahat ty šípy ze země, tady je nebudeme potřebovat.“
Arya zasunula svůj meč do pochvy a přešla přes cestu tam, kde seděli její přátelé na koních. „Horký koláči, posbírej to zelí,“ řekla mu, když se vyhoupla do sedla. „A ty mrkve taky.“
Pro tentokrát nic nenamítal, vydali se na cestu, tak jak to chtěla, pomalu jeli na svých koních po vyježděné cestě tucet kroků za třemi muži, co šli pěšky. Netrvalo však dlouho a jeli rovnou za nimi. Tom Sedmistruna kráčel pomalu a často při

chůzi brnkal na struny své citery. „Znáte nějaké písně?“ zeptal se jich. „Tak rád bych si s někým zazpíval, jenže Citroš nedokáže udržet melodii a náš Střelec zná jen balady z Blat, každou stovku veršů dlouhou.“
„Náhodou, my na Blatech máme ty nejlepší písně ze všech,“ ohradil se Anguy mírným hlasem.
„Zpívání je hloupé,“ řekla Arya. „Je hlučné. Slyšeli jsme vás už zdaleka. Mohli jsme vás zabít.“ Tomův úsměv jí napověděl, že o tom není tak přesvědčen. „Existují horší věci než zemřít s písní na rtech.“
„Kdyby tady kolem byli vlci, věděli bychom to,“ utrousil Citroš. „Nebo lvi. Tohle jsou naše lesy.“
„Nevěděli jste dokonce ani o nás,“ řekl Gendry.
„Tím bych si nebyl tak jistý, chlapče,“ řekl Tom. „Někdy člověk ví víc, než řekne.“
Horký koláč se zavrtěl ve svém sedle. „Já znám píseň o medvědovi,“ řekl. „Nebo alespoň část z ní.“
Tom prohrábl prsty struny své citery. „Tak si ji poslechněme, koláčový chlapče.“ Zvrátil hlavu dozadu a zazpíval: „Žil byl jeden medvěd, medvěd, medvěd! Celý černý a hnědý, co všechno sněd...“
Horký koláč se nadšeně připojil, dokonce přitom mírné nadskakoval v sedle do rytmu. Arya na něj hleděla plna údivu. Měl pěkný hlas a zpíval docela dobře. Nikdy nedělal nic pořádně, kromě pečení, říkala si v duchu.
O kousek dál se do Trojzubce vléval malý potok. Když se přes něj brodili, jejich zpěv vyplašil kachnu v rákosí. Anguy se zastavil na místě, kde zrovna byl, sundal z ramene luk, založil šíp a sestřelil ji. Pták spadl na mělčinu nedaleko břehu. Citroš si sundal svůj žlutý plášť a vbrodil se po kolena hluboko do vody, aby ji přinesl, i když přitom po celou dobu nadával. „Myslíš, že by Šarna mohla mít dole ve sklepě citrony?“ zeptal se Anguy Torna, když se dívali, jak se Citroš brodí ve vodě, cáká a kleje. „Jedna dornská dívka mi kdysi připravila kachnu na citronech.“ Říkal to roztouženým hlasem.
Na druhém břehu potoka se Tom s Horkým koláčem dali znovu do zpěvu, a Citrošovi visela u pasu pod jeho žlutým pláštěm vypasená kachna. Netrvalo dlouho a před jejich zraky se objevil hostinec, dřepící na břehu řeky v místě, kde se Trojzubec ve velkém oblouku stáčel severním směrem. Arya si ho podezřívavě měřila přimhouřenýma očima, když se k němu blížili. Nevypadal jako doupě psanců, to musela připustit; vyhlížel přátelsky, ba dokonce domácky. Přízemí měl z kamene, horní patro ze dřeva obíleného vápnem, na střeše břidlicové tabulky, a z komína líně stoupal kouř. Za hlavní budovou byly stáje a další hospodářská stavení, a vzadu byl malý vinohrad, sad s jabloněmi. zahrádka. U hostince dokonce bylo molo vybíhající do řeky, a...
„Gendry,“ zvolala tichým naléhavým hlasem. „Mají tu člun. Mohli bychom se zbytek cesty do Řekotočí plavit po řece. Myslím, že by to bylo rychlejší než jízda na koni.”
Zatvářil se pochybovačně. „Plavila ses někdy na člunu?“
„Vykasáš plachtu,“ řekla, „a vítr tě postrkuje.“
„A co když vítr fouká špatným směrem?“
„Od toho jsou vesla, aby se jimi veslovalo.“
„Proti proudu?“ Gendry se zamračil, „Nebylo by to moc pomalé? Co když se člun převrátí a my spadneme do vody? Stejně to není náš člun, patří k hospodě.“
Mohli bychom si ho vzít. Arya se kousla do rtu a neřekla už nic. Sesedli před maštalí. Žádní další koně tam vidět nebyli, ale Arya si všimla čerstvé mrvy v mnoha stáních. „Jeden z nás by měl dát pozor na koně,“ řekla.
Tom ji slyšel. „To není třeba, Pečeně. Pojďte se najíst, koně tu budou v bezpečí.“
„Zůstanu tady,“ řekl Gendry, který zpěváka ignoroval. „Můžeš mě přijít vystřídat, až se najíš.“
Arya přikývla a vydala se za Horkým koláčem a Citrošem. Svůj meč měla stále v pochvě přes záda a držela ruku blízko jílce dýky, kterou ukradla Rooseu Boltonovi, pro případ, že by se jí nezamlouvalo, co uvidí v hostinci.
Na štítu přede dveřmi byl namalovaný jakýsi starý král na kolenou. Uvnitř byla jídelna, kde stála s rukama v bok velmi vysoká ošklivá žena a mračila se. „Nestůj tam tak, chlapče,“ utrhla se na ni. „Nebo jsi děvče? Ať jsi, co chceš, stojíš mi ve dveřích. Buď pojď dovnitř, nebo běž ven. Citroši, co jsem ti říkala o mojí podlaze? Jsi samé bláto.“
„Zastřelili jsme kachnu.“ Citroš ji držel před sebou jako mírovou zástavu.
Žena mu ji vyškubla ruky. „Anguy zastřelil kachnu, chtěl jsi říct. Sundej si ty boty, jsi hluchý, nebo jen tak zabedněný?“ Odvrátila se stranou. „Manželi!“ zvolala hlasitě. „Pojď sem nahoru, chlapci se vrátili. Manželi!“
Po schodech ze sklepa vyšel muž ve špinavé zástěře, mručící si cosi pod fousy. Byl o hlavu menší než žena, s neforemným obličejem a zažloutlou kůží. na které byly vidět jizvy po neštovicích. „Jsem tady, ženo, přestaň na mě hulákat. Co je zas?“
„Pověs ji, ať se odleží,“ řekla a podala mu kachnu.
Anguy zašoupal nohama. „Mysleli jsme, že bychom ji mohli sníst, Šarno. S citrony, kdybys nějaké měla.“
„Citrony? A kde bychom vzali citrony? Připadá ti tohle snad jako Dorne, ty pihovatý blázne? Proč nevylezeš na citroník a nenatrháš si jich plné vědro, spolu s pár olivami a taky granátovými jablky?“ Zahrozila na něj prstem. „Jestli chcete, tak vám ji klidně připravím s Citrošovým pláštěm, ale ne dřív, než se pár dní odleží. Buď budete jíst králíka, nebo nemusíte jíst vůbec. Pečený králík na rožni bude tím nejrychlejším, jestli máte hlad. Nebo bych vám z něj mohla přichystat dušeninu, na pivu a cibuli.”
Arya téměř cítila chuť králíka v ústech. „Nemáme peníze, ale přinesli jsme nějakou mrkev a zelí, co bychom s vámi rádi vyměnili.”
„Opravdu? A kde je máte?“
„Horký koláči, dej jí to zeli,“ řekla Arya a on to udělal, třebaže se k ošklivé ženě přibližoval stejně bojácně, jako by to byl Rorge nebo Kousač či sám Vargo Hoat.
Žena si zeleninu důkladně prohlédla, a chlapce ještě důkladněji, „Kde máš ten horký koláč?“
„To jsem já. Jmenuju se tak. A ona je... ehm... Pečeně.“
„Ne pod mojí střechou. Já dávám svým strávníkům a svým pokrmům rozdílná jména, abych je rozlišila od sebe.

Manželi?“
Manžel předtím odešel ven, ale na její křik pospíchal zpátky. „Kachna už visí. Co po mně chceš teď, ženo?“
„Umyj tu zeleninu,“ poručila mu. „Vy ostatní se posaďte, zatímco já se pustím do králíka. Chlapec vám přinese pití.“
Pohlédla po délce svého nosu na Aryu a Horkého koláče. „Nemám ve zvyku nalévat pivo dětem, ale mošt nám došel, žádné krávy, co by nám daly mléko, nemáme a říční voda páchne válkou, se všemi těmi mrtvolami unášenými dolů po proudu. Kdybych vám podala polévku plnou mrtvých much, jedli byste ji?“
„Arry ano,“ řekl Horký koláč. „Chtěl jsem říct Pečeně.“
„Citroš taky,“ ozval se Anguy se zlomyslným úsměvem.
„Citroše nech na pokoji,“ řekla Šarna. „Takže to bude pivo pro všechny.“ Odchvátala směrem ke kuchyni. Anguy a Tom Sedmistruna usedli ke stolu blízko krbu, zatímco Citroš pověsil svůj velký žlutý plášť na kolík. Horký koláč se ztěžka svalil na lavici vedle dveří a Arya se vmáčkla vedle něho.
Tom odepjal svoji citeru. „Ošamělá hospoda u lesní cesty stála,“ spustil, pomalu vybíraje melodii, která by se hodila ke slovům. „Hostinského žena vám byla ošklivá jak žába.“
„Okamžitě zavři hubu, nebo žádného králíka nedostaneme,“ varoval ho Citroš. „Víš přece, jaká je.“
Arya se naklonila blíž k Horkému koláči, „Umíš se plavit ve člunu?“ zeptala se ho tiše. Než stačil odpovědět, objevil se podsaditý chlapec ve věku patnácti či šestnácti let s korbely piva. Horký koláč vzal jeden zbožně do obou rukou, a když usrkl, usmál se šířeji, než ho Arya viděla kdy předtím. „Pivo,“ zašeptal, „a králík.“
„Nu, připijme na zdraví Jeho Výsosti,“ zvolal Anguy Střelec zvesela a pozvedl korbel k přípitku. „Ať Sedm chrání krále!“
„Třeba všech dvanáct,“ zamumlal Citroš Citrónový plášť. Napil se a otřel si pěnu z úst hřbetem ruky.
Předními dveřmi přišel dovnitř Manžel se zástěrou plnou umyté zeleniny. „Ve stáji jsou jacísi cizí koně,“ oznámil, jako by to už nevěděli.
„Jo,“ při takal Tom, odkládaje svoji citeru stranou, „a rozhodně jsou to lepší koně než ti tři, cos dal pryč.“
Manžel podrážděně upustil zeleninu na stůl. „Já je nedal pryč. Prodal jsem je za dobrou cenu, a navíc jsem dostal člun. A stejně, vy cháska jste jim je měli zase vzít.“
Já věděla, že jsou to lapkové, pomyslela si Arya, která naslouchala. Zajela rukou pod stůl, aby se dotkla jílce své dýky a ujistila se, že je stále na svém místě. Jestli se pokusí okrást nás, budou toho litovat.
„Vůbec nejeli naším směrem,“ namítl Citroš.
„Vždyť jsem je tam poslal. Buď jste museli být opili, nebo jste spali.”
„My a opilí?“ Tom se dlouze napil piva. „Nikdy.“
„Mohls je obrat sám,“ řekl Citroš Manželovi.
„Cože, když jsem tu měl jen kluka? Už jsem vám to říkal, stará byla nahoře v Jehněnivách, kde pomáhala Kapradince přivést na svět dítě. A vsadil bych se, že to byl jeden z vás, co té holce nasadil toho bastardka do břicha.“ Kysele se podíval na Toma. „To určitě ty, zpíváš s tou svojí citerou všechny možné smutné písničky, jen abys přiměl holky jako Kapradinka svlíkat se z prádla.“
„Když píseň nutí pannu chtít se svléknout z prádla a ucítit, jak je příjemné, když ji dobré slunce políbí na kůži, to přece není zpěvákova vina,“ opáčil Tom. „A kromě toho to byl Anguy, kdo jí padl do oka. Mohla bych si sáhnout na tvůj luk?' slyšel jsem ji, jak se ptala. ‚Ááách, ten je tak hladký a tvrdý. Mohla bych za něj trochu zatahat, co myslíš?'“
Manžel si odfrkl, „Ty nebo Anguy, nezáleží na tom který. Za ty koně můžete stejně jako já. Byli tři, víte? Co zmůže jeden chlap proti třem?“
„Tři,“ řekl Citroš pohrdavě, „jenže jeden z nich byla ženská a ten další byl v řetězech, sám jsi to říkal.”
Manžel protáhl obličej. „Velká ženská, oblečená jako chlap. A ten v řetězech... Ten kukuč v jeho očích se mi pranic nelíbil.”
Anguy se usmál nad svým pivem. „Když se mne nelíbí chlapovy oči, provrtám ho šípem.“
Arya si vzpomněla na šíp, který jí proletěl kolem ucha, a znovu zalitovala, že taky neumí střílet z luku.
Na Manžela to dojem neudělalo. „Ty buď zticha, když mluví starší. Hleď si svého piva a dávej si pozor na jazyk, nebo zavolám starou a ta si na tebe vezme vařečku.“
„Starší mluví až příliš a já nepotřebuju, aby mě někdo pobízel, že mám pít svoje pivo.“ Mocně si lokl, aby mu dokázal, že je to pravda.
Arya udělala totéž. Po dnech pití vody z potoků a louží a pak z blátivého Trojzubce jí pivo chutnalo stejně dobře jako malé doušky vína, které jí občas dovolil její otec. Z kuchyně se linula libá vůně, při které se jí sbíhaly sliny, ale myšlenkami stále prodlévala u člunu. Plavit se v něm bude obtížnější než ho ukrást. Kdybychom počkali, dokud všichni neusnou...
Chlapec se objevil znovu, s velkými kulatými bochníky chleba v podpaždí. Arya si hladově odlomila kus a zakousla se do něj. Byl však tvrdý, tuhý, hrudkovitý, a navíc vespod připálený.
Horký koláč se taky zakousl a protáhl obličej. „To je špatný chléb,“ prohlásil. „Je spálený, a kromě toho tuhý.“
„Je lepší, když k němu máš nějakou dušeninu, do které si ho můžeš namáčet,“ ozval se Citroš.
„Ne, to není,“ řekl Anguy, „ale aspoň si o něj nevylámeš zuby.“
„Buď ho budete jíst, nebo si mějte hlad,“ usadil je Manžel, „Vypadám snad jako nějaký zatracený pekař? Rád bych viděl, jestli byste to zrovna vy uměli líp.“
„Já bych to uměl,“ začal se holedbat Horký koláč. „Je to snadné. Vy jste těsto příliš hnětli, a proto je chléb tak tuhý.“
Usrkl další hlt piva a začal láskyplně mluvit o chlebech, koláčích, dortech a všech věcech, které miloval, Arya obrátila oči v sloup.
Tom se posadil přes stůl od ní. „Pečeně,“ řekl, „nebo Arry nebo jakkoli zní tvoje pravé jméno, tohle je pro tebe.“ Položil

na dřevěnou desku stolu mezi ně umouněný kus pergamenu.
Podezíravě se na něj podívala. „Co je to?“
„Tři zlaťáky. Potřebujeme od vás koupit ty koně.“
Arya na něho přimhouřila oči. „Jsou to naši koně.“
„Chceš říct, že jste si je sami ukradli, je to tak? To není žádná hanba, děvče. Válka dělá zloděje z mnoha poctivých lidí.“ Tom poťukal prstem na složený pergamen. „Platím ti slušnou cenu. Víc než kolik kterýkoli z těch koní stojí, abych pravdu řekl.”
Horký koláč popadl pergamen a rozdělal ho. „Vždyť tu žádné zlato není.“ postěžoval si nahlas. „Je tu jen psaní.“
„Ba,“ přitakal Tom, „a mě to mrzí. Ale po válce to určitě dáme do pořádku, dávám vám na to svoje slovo králova muže.“
Arya se odstrčila od stolu a vstala. „Vy nejste žádní královi muži, jste lupiči.”
„Kdybys někdy potkala opravdového lupiče, věděla bys, že ti neplatí, dokonce ani papírem. My si ty koně nechceme vzít kvůli sobě, dítě, ale pro dobro říše, abychom se mohli rychleji pohybovat a bojovat boje, které potřebují být bojovány. Královy boje. Chceš to snad odepřít králi?“
Všichni ji pozorovali: Střelec, velký Citroš, Manžel se svým těstovitým obličejem a úskočnýma očima. Dokonce i Šarna, která stála ve dveřích kuchyně a měřila si ji přimhouřenýma očima. Oni si ty koně vezmou tak či tak, bez ohledu na to, co řeknu, uvědomila si, Budeme muset jit do Řekotočí pěšky, pokud... „Ten papír nechceme.“ Arya vyrazila pergamen Horkému koláči z ruky. „Můžete si naše koně nechat výměnou za ten člun venku. Ale jen když nám ukážete, jak se s ním zachází.“
Tom Sedmistruna na ni chvíli hleděl, pak se jeho široká prostoduchá ústa zkřivila do prohnaného úsměvu. Začal se smát nahlas. Anguy se k němu připojil a pak už se smáli všichni, Citroš Citrónový plášť, Šarna a Manžel, dokonce i chlapec, který vystoupil zpoza sudů s kuší v podpaždí. Arya na ně chtěla začít křičet, ale místo toho se začala usmívat...
„Jezdci!“ ozval se najednou Gendryho poplašný výkřik. Dveře se rozlétly dokořán a on vpadl dovnitř. „Vojáci,“ oddychoval.
„Jedou sem po cestě podél řeky a je jich celý tucet.“
Horký koláč vyskočil, převrhl svůj korbel, ale nezdálo se, že by byli Tom a ostatní znepokojeni. „To není důvod k tomu, abyste rozlévali moje dobré pivo na moji čistou podlahu,“ začala hartusit Šarna. „Posaď se a uklidni se, chlapče, za chvíli přinesu králíka. Ty taky, děvče. Ať vám jakkoli ublížili, je to pryč a vy jste teď s královými muži. My vás ochráníme, jak nejlépe budeme umět.“
Aryinou jedinou odpovědí bylo, že sáhla dozadu přes rameno pro svůj meč, ale dřív než ho stačila napůl tasit, Citroš ji popadl za zápěstí. „Tohle na nás nezkoušej, děvče.“ Zkroutil jí ruku, až rozevřela dlaň. Prsty měl mozolnaté a děsivě silné. Už zase! pomyslela si. Děje se to znovu, tak jak se to stalo v té vesnici, s Chiswyckem a Rqffem a Horou, která jede. Ukradnou jí meč a znovu ji promění v myš. Volnou rukou sevřela svůj korbel a mávla jím po Citrošově obličeji. Pivo vychrstlo a stříklo mu do očí a Arya slyšela, jak mu praskl nos a uviděla vytrysknout krev. Zařval, ruce mu vylétly k obličeji a Arya byla volná. „Utíkejte!“ vykřikla a rozběhla se ke dveřím.
Jenže Citroš se po ní vrhl znovu, a jeho dlouhým nohám stačilo udělat jeden krok, aby se vyrovnal třem jejím. Otočila se a kopla ho, ale on ji bez námahy zvedl ze země a podržel ji ve vzduchu, zatímco po tváři mu stékala krev.
„Nech toho, ty blázínku,“ křičel a třásl jí přitom dozadu a dopředu. „Okamžitě toho nech!“ Gendry se rozhýbal, aby jí pomohl, ale Tom Sedmistruna mu zastoupil cestu s dýkou v ruce.
Už bylo příliš pozdě uprchnout. Zvenčí bylo slyšet koně a zvuk mužských hlasů. O okamžik později vpadl dovnitř otevřenými dveřmi muž, Tyrošan dokonce ještě větší než Citroš, s mohutným vousem, jasně zeleným na konci, ale jinak šedivým. Za ním šel pár mužů s kušemi, podpírajících zraněného mezi sebou, a pak další...
Ošuntělejší skupinu Arya v životě neviděla, rozhodně však nebylo nic ošuntělého na mečích, sekerách a lucích, kterými byli ozbrojeni. Jeden či dva si ji změřili zvědavými pohledy, když vstoupili, ale nikdo neřekl ani slovo. Jednooký muž v rezavém kbelcovém helmu začichal ve vzduchu a usmál se, zatímco lučištník s hlavou plnou tuhých žlutých vlasů zavolal o pivo. Za nimi vešel kopiník v přílbě se lvem na vrcholu, starší muž, který kulhal, braavoský žoldnéř, a...
„Harwin?“ zašeptala Arya. Byl to on! Pod vousem a rozcuchanými vlasy byl obličej Hullenova syna, který vodíval jejího poníka kolem dokola po nádvoří, cvičil na kvintáně s Jonem a Robbem a ve slavnostní dny se vždycky opil. Byl hubenější, taky vypadal tvrdší, a na Zimohradu nikdy nenosil vous, ale byl to on - muž jejího otce. „Harwine!“ Vrhla se dopředu, snažíc se vykroutit z Citrošova železného stisku. „To jsem já,“ vykřikla. „Harwine, to jsem já, copak mě nepoznáváš?“ Do očí jí vhrkly slzy a zjistila, že pláče jako dítě, přesně jako nějaká hloupá malá holka. „Harwine, to jsem já!“
Harwinovy oči sklouzly od její tváře k muži staženému z kůže na jejím kabátci, „Odkud mě znáš?“ řekl a podezřívavě se na ni zamračil, „Muž stažený z kůže... kdo jsi, nějaký služebník lorda Pijavice?“
Na okamžik nevěděla, jak mu má odpovědět. Měla už tolik jmen. Vysnila si snad Aryu Stark? „Jsem děvče,“ pokrčila nos. „Byla jsem šenkem lorda Boltona, ale on mě chtěl nechat kozlovi, a tak jsem utekla pryč tady s Gendrym a Horkým koláčem. Ty mě přece musíš znát! Vodíval Jsi mého poníka, když jsem byla malá.“
Vytřeštil na ni oči. „Bohové, buďte dobří,“ řekl přiškrceným hlasem. „Arya Podnožka? Citroši, pusť ji.“
„Zlomila mi nos.“ Citroš ji bezohledně pustil na podlahu. „Kdo to u sedmi pekel je?“
„Je to pobočníkova dcera,“ řekl Harwin a poklekl před ní na koleno. „Arya Stark ze Zimohradu.“

CATELYN

Robb, věděla v okamžiku, kdy uslyšela, jak se všichni psi v psinci rozštěkali najednou. Její syn se vracel do Řekotočí, a Šedý vítr s ním. Jen pach velkého šedivého zlovlka dokázal vyburcovat psy k tak zuřivému štěkání a vytí. Přijde za mnou, věděla. Edmure za ní od své první návštěvy již nepřišel, raději trávil čas s Marqem Piperem a Patrekem Mallisterem a naslouchal slokám Rymunda Veršotepce o bitvě u Kamenného mlýna. Jenže Robb není Edmure. Robb za mnou přijde.

Pršelo už celé dny, chladný šedivý liják, který odpovídal Catelynině zachmuřené náladě. Její otec byl s každým uplynulým dnem slabší a blouznivější, probouzel se, jen aby zašeptal: „Silenko," a poprosil za odpuštění. Edmure se jí stranil a ser Desmond Grell jí stále odpíral svobodu volně se pohybovat po hradu, jakkoli nešťastným ho to činilo, jak se alespoň zdálo. Náladu jí mírně pozvedl pouze návrat sera Robina Rygera a jeho mužů, s bolavýma nohama a promočených na kost. Zdálo se, že šli celou cestu zpátky pěšky. Králokatovi se nějak podařilo potopit jejich galéru a uniknout, jak jí prozradil mistr Vyman. Catelyn se zeptala, zda by mohla mluvit se serem Robinem, aby se dozvěděla víc o tom, co se vlastně stalo, ale nedovolili jí to. Ještě něco nebylo v pořádku. V den, kdy se její bratr vrátil, několik hodin po jejich hádce, uslyšela hněvivé hlasy linoucí se z nádvoří. Když vystoupila na střechu, aby se podívala, co se děje, spatřila shluky mužů shromážděných u hlavní brány. Ze stájí byli vyváděni koně, které osedlávali a dávali jim uzdy, a všude se ozýval křik, třebaže Catelyn byla příliš vysoko, než aby rozlišila slova. Na zemi ležela jedna z Robbových korouhví, a když jeden z rytířů vyrazil směrem k bráně, obrátil svého koně a pošlapal zlovlka na ní. Několik dalších učinilo totéž. Jsou to muži, kteří bojovali s Edmurem u brodů, pomyslela si. Co je jen mohlo tak rozčilit? Znevážil si je můj bratr nějak, urazil je snad něčím? Zdálo se jí. že mezi nimi poznala sera Perwyna Freye, který s ní cestoval do Drsného mostu a Bouřlivého konce a zpět, a jeho nevlastního bratra, nemanželského Martyna Řeku, ale z její vyvýšené pozice bylo obtížné získat jistotu. Téměř čtyřicet mužů se vyhrnulo ven z brány hradu, za účelem, který neznala. Zpátky se nevrátili. Ani mistr Vyman jí neřekl, kdo to byl, kam odjeli nebo co je tak rozzuřilo. „Jsem tady od toho, abych se staral o tvého otce, a jen od toho, moje paní," řekl. „Tvůj bratr se brzy stane pánem Řekotočí. Cokoli si přeje, abys věděla, musí ti to říct sám."

Jenže teď se vrátil Robb ze západu, a vrátil se vítězoslavně.

On mi odpustí, ujišťovala sama sebe Catelyn. Musí mi odpustit, je to můj vlastní syn, a Arya se Sansou jsou moje krev stejně jako on. Osvobodí mne z těchto komnat a pak se dozvím, co se stalo.

Než pro ni přišel ser Desmond, vykoupala se, oblékla a vykartáčovala si zlatohnědé vlasy. „Král Robb se vrátil ze západu, moje paní," oznámil jí rytíř, „a poroučí ti, aby ses před něj dostavila do velké síně."

Byl to okamžik, o kterém snila a kterého se obávala. Ztratila jsem dva syny, nebo tři? Brzy se to měla dozvědět.

Síň byla přeplněná, když do ní vešli. Každé oko se upíralo na stupínek, ale Catelyn je poznala i podle zad: skvrnitou kroužkovou zbroj lady Mormont, Velkého Jona a jeho syna vyčnívající nad všechny ostatní hlavy v síni, bělovlasého lorda Jasona Mallistera s jeho okřídlenou přilbicí v podpaždí. Tytose Černolesa v jeho úchvatném plášti z havraních per... Polovina z nich mě teď bude chtít pověsit, druhá polovina odvrátí zrak. Také měla nepříjemný pocit, že mezi nimi někdo chybí. Robb stál na stupínku. Už to není chlapec, uvědomila si s bolestným bodnutím u srdce. Je mu šestnáct, je již dospělý. Jen se na něj podívej. Válka rozpustila všechnu dětskou oblost z jeho obličeje a zanechala ho tvrdý a štíhlý. Oholil si vous, ale kaštanově hnědé vlasy mu spadaly nestříhané na ramena. Nedávné deště zrezivěly jeho kroužkovou zbroj a zanechaly hnědé skvrny na běli jeho pláště a bojové suknice. Nebo to možná byly skvrny od krve. Na hlavě měl korunu z mečů, kterou pro něj vyrobili z bronzu a železa. Teď už mu sedí lépe než dřív. Nosí ji jako skutečný král.

Edmure stál dole pod přeplněným stupínkem, hlavu pokorně sklopenou, zatímco Robb vychvaloval jeho zásluhy. „...vítězství u Kamenného mlýna nebude nikdy zapomenuto. Malý div, že lord Tywin utekl, aby se raději utkal se Stannisem. Měl už dost jak severanů, tak říčního lidu." Jeho slova vyvolala vlnu smíchu a souhlasných výkřiků, ale Robb zvedl ruku, aby si vyžádal ticho. „Nedopusťte se však chyby. Lannisterové vytáhnou znovu do boje a dojde k mnoha dalším bitvám, které budeme muset vyhrát, než bude v království bezpečno."

Velký Jon zaburácel: „Král severu!" a vyrazil obrněnou pěst do vzduchu. Říční lordi odpověděli pokřikem: „Král Trojzubce!" Ve velké síni to hřmělo bušícími pěstmi a dupajícíma nohama.

Jen pár si jich uprostřed vší té vřavy všimlo Catelyn a sera Desmonda, avšak ti dva si pomocí loktů nadále razili cestu mezi nimi, a pozvolna hlasy kolem nich utichaly a rozhostil se klid. Držela hlavu zvednutou a nevšímala si jejich pohledů. Ať si o mně myslí, co chtějí. Mně záleží jen na Robbově soudu.

Pohled na větrem ošlehaný obličej sera Bryndena Tullyho na stupínku jí poskytl útěchu. Vedle stál chlapec, kterého neznala, zřejmě Robbův panoš. Za ním spatřila mladého rytíře v pískově zbarvené suknici se znakem mořských mušlí a vedle staršího muže, který měl na suknici tři černé pepřenky na šikmé šafránové portě přes pole ze zelených a stříbrných pruhů. Mezi nimi stála hezká starší paní a půvabná dívka, která vypadala na její dceru. Byla tam ještě jedna dívka, blízko Sansina věku. Catelyn věděla, že mořské mušle jsou ve znaku nějakého méně významného rodu; staršího muže však neznala. Zajatci? Proč by si Robb bral s sebou zajatce do velké síně? To už ale byli skoro před králem a Utherydes Wayn uhodil svou ceremoniální holí o podlahu. Jestli se na mě Robb podívá tak, jak to udělal Edmure, nevím, co udělám. Zdálo se jí však, že to není hněv, co spatřila v očích svého syna, ale něco jiného... snad obavy? Ne, to nedávalo smysl. Čeho by se měl on bát? Byl to Mladý vlk, Král Trojzubce a severu.

Jako první ji uvítal její strýc, ser Brynden. Jako vždycky se nestaral o to, co si o něm kdo pomyslí. Seskočil ze stupínku a přitáhl ji k sobě do vřelého objetí. Když řekl. „Je dobré vidět tě zase doma, Cat," musela se hodně snažit, aby si uchovala klidné vzezření. „Tebe taky," zašeptala.

„Matko."

Catelyn vzhlédla ke svému urostlému královskému synovi. „Tvoje Výsosti, modlila jsem se za tvůj bezpečný návrat.

Slyšela jsem, žes byl zraněn.“
„Utržil jsem zásah šípem, když jsme dobývali Skalisko,“ řekl. „Rána se ale dobře zhojila. Dostalo se mi té nejlepší péče.“
„Bohové jsou dobří.“ Catelyn se zhluboka nadechla. Řekni to. Nelze se tomu vyhnout. „Jistě ti už pověděli, co jsem udělala. Sdělili ti i moje důvody?“
„Bylo to kvůli děvčatům.“
„Měla jsem pět dětí. Ted už mám jen tři.”
„Ano, moje paní.“ Kolem velkého Jona se protlačil lord Rickard Karstark, jako nějaký ponurý přízrak v černé zbroji s dlouhým rozcuchaným vousem. Jeho úzký obličej vypadal ztrápeně a čišel z něj chlad. „A já mám jednoho syna, zatímco kdysi jsem měl tři. Připravilas mne o mou pomstu.“
Catelyn na něj pohlédla s klidem v očích. „Lorde Rickarde, Králokatova smrt by tvoje děti nevzkřísila. To, že bude žít, možná koupí život mým.“
Lorda Karstarka tím však neuchlácholila. „Jaime Lannister si před tebou zahrál na blázna. Koupila jsi pytel prázdných slov, nic víc. Tohle si od tebe můj Torrhen a můj Eddard nezasloužili.”
„Odejdi, Karstarku,“ zahřímal Velký Jon a zkřížil si mohutné paže na hrudi. „Byla to bláhovost matky. Ženy už jsou prostě takové.“
„Bláhovost matky?“ Lord Karstark lorda Umbera znovu obešel, „Já to nazývám zradou.“
„Dost!“ Jen v tom okamžiku zněl Robb spíš jako Brandon než jako jeho otec. „Žádný člověk nebude přede mnou zvát moji paní ze Zimohradu zrádkyní, lorde Rickarde.“ Když se otočil ke Catelyn, jeho hlas zněžněl. „Kdybych si mohl přát, abych tu měl Králokata zpátky v řetězech, udělal bych to. Propustila jsi ho na svobodu bez mého vědomí či souhlasu... ale vím, že jsi to udělala pro lásku. Pro Aryu a Sansu, a z žalu nad Branem a Rickonem. Láska nebývá vždy moudrá, to už jsem pochopil. Může nás vést k velké pošetilosti, jenže my následujeme svá srdce... kamkoli nás vedou. Není tomu tak, matko?“
Tohle že jsem udělala? „Pokud mne moje srdce přivedlo k pošetilosti, ráda to pro tebe i lorda Karstarka jakkoli odčiním, abych napravila, co se dá.“
Tvář lorda Rickarda byla neúprosná. „Zahřejí snad tvoje nápravy Torrhena a Eddarda v chladných hrobech, kam je poslal Králokat?“ Protlačil si ramenem cestu mezi Velkým Jonem a Maege Mormont a odešel ze síně.
Robb neučinil jediný pohyb, aby ho zadržel. „Odpusť mu, matko.“
„Když ty odpustíš mně.“
„Odpouštím ti. Vím, co to znamená milovat někoho tak, že nedokážeš myslet na nic jiného.“
Catelyn sklopila hlavu. „Děkují ti.“ Alespoň o tohle dítě jsem zatím nepřišla.
„Musíme si spolu promluvit,“ pokračoval Robb. „Ty a moji strýcové. O tomhle a... o dalších věcech. Majordome, ohlas konec.“
Utherydes Wayn uhodil svou holí do podlahy, zvolal, že je rozpouští, a jak říční lordi, tak seveřané se jako jeden muž společně pohnuli ke dveřím. Teprve tehdy si Catelyn uvědomila, kdo tam chybí. Vlk. Není tu vlk. Kde je Šedý vítr? Věděla, že se zlovlk vrátil s Robbem, slyšela štěkat psy, jenže v síni nebyl, ani po boku jejího syna, kam patřil.
Než se však stačila zeptat se na to Robba, ocitla se obklopena kruhem svých příznivců. Lady Mormont ji vzala za ruku a řekla: „Moje paní, kdyby Cersei Lannister držela dvě z mých dcer, učinila bych totéž.“ Velký Jon, který nedbal na žádné zdvořilosti, ji zvedl do vzduchu a stiskl jí paže obrovitýma zarostlýma rukama. „Tvoje vlčí štěně už jednou zmlátilo Králokata, a udělá to znovu, nebude-li zbytí.“ Galbart Glover a lord Jason Mallister byli chladnější, a Jonos Bracken téměř ledový, ale jejich slova přesto byla zdvořilá. Jako poslední k ní přistoupil její bratr. „Já se za děvčata taky modlím, Cat. Doufám, že o tom nepochybuješ.“
„Samozřejmě že ne.“ Políbila ho. „Mám tě za to ráda.“
Když byla všechna slova vyřčena, velká síň Řekotočí se vyprázdnila, až na Robba, tři Tullye a šest cizinců, které si Catelyn nedokázala nikam zařadit. „Moje paní a pánové, vy jste ve věci mého syna noví?“
„Noví,“ odpověděl mladší rytíř, ten s mořskými mušlemi, „ale zanícení ve své odvaze a neochvějní ve věrnosti, což, jak doufám, brzy prokážeme, moje paní.“
Robb se zatvářil škrobeně. „Matko,“ řekl, „dovol, abych ti představil lady Sybell, choť lorda Gawena Westerlinga ze Skaliska.“ Starší žena popošla s vážnou tváří kupředu. „Její manžel byl jedním z těch, které jsme zajali v Šeptajícím lese.“
Westerling, ano, pomyslela si Catelyn. V jejich erbu je šest mořských mušlí, bílých na písku. Méně významný rod, který odpřísáhl věrnost Lannisterům.
Robb pokynul ostatním cizincům, aby popošli kupředu, jeden za druhým. „Ser Rolf Kořenář, bratr lady Sybell. Byl kastelánem ve Skalisku, když jsme se hradu zmocnili.“ Rytíř s pepřenkami sklonil hlavu. Byl to rozložitý muž se zlomeným nosem a nakrátko zastřiženým šedým vousem, a vypadal docela srdnatě. „Děti lorda Gawena a lady Sybell, Ser Raynald Westerling.“ Rytíř s mušlemi se usmál pod huňatým knírem. Byl mladý, štíhlý, s ostře řezanými rysy, měl dobré zuby a hustou houštinu kaštanových vlasů. „Elenya.“ Mladší dívka jí vysekla rychlou poklonu. „Rollam Westerling, můj panoš.“ Chlapec chtěl pokleknout, ale když viděl, že nikdo jiný neklečí, jen se místo toho uklonil.
„Čest je na mé straně,“ řekla Catelyn. Že by se Robbovi podařilo získat spojenectví Skaliska? Pokud ano, nebylo divu, že Westerlingové přijeli s ním. Casterlyova skála takové zrady jen tak neodpouští- od té doby co je Tywin Lannister dost stár, aby mohl vytáhnout do války...
Jako poslední popošla kupředu starší dívka, a udělala to velmi ostýchavě. Robb ji vzal za ruku. „Matko,“ řekl, „mám velkou čest představit ti lady Jeyne Westerling. Starší dceru lorda Gawena a moji... ehm... moji paní choť.“
První věcí, která přelétla Catelyn myslí, bylo. Ne, to není možnější přece ještě dítě.
Druhou: A kromě toho ses zaslíbil jiné.
A nakonec: Matko, smiluj se, Robbe, cos to udělal?

Teprve potom jí bleskla hlavou opožděná vzpomínka. Pošetilosti konané pro lásku? Dostal mě jako pytlák zajíce. Teď to vypadá, že jsem mu už předem odpustila. S jejím podrážděním se však mísil kajícný obdiv; ta scéna byla připravena s vychytralostí hodnou mistra kejklířů... nebo krále. Catelyn neviděla jinou možnost než uchopit Jeyne Westerling za ruce. „Mám novou dceru," řekla škrobeněji, než měla v úmyslu, a políbila vystrašenou dívku na obě tváře. „Buď vítána do naší síně a ke krbu."
„Děkuji ti, moje paní. Budu Robbovi dobrou a věrnou manželkou, to přísahám. A tak moudrou královnou, jak jen dokážu být."
Královnou. Ano, tahle půvabná dívenka je královna, na to musím pamatovat. Byla opravdu půvabná, s kaštanově hnědými kadeřemi, obličejem ve tvaru srdce a ostýchavým úsměvem. Štíhlá, ale s dobrými boky, jak si Catelyn všimla. Alespoň by neměla mít problémy s rozením dětí.
Než mohlo být řečeno cokoli jiného, vzala ji za ruku lady Sybell. „Jsme poctěni, že jsme se sňatkem spojili s rodem Starků, moje paní, ale jsme také velmi unavení. Urazili jsme dlouhou cestu za krátký čas. Snad bychom se mohli odebrat do našich komnat, aby sis mohla nerušené pohovořit se svým synem?"
„To by bylo moudré." Robb políbil svou Jeyne. „Majordomus vám najde vhodné ubytování."
„Odvedu vás k němu," přihlásil se dobrovolně ser Edmure Tully.
„To je od tebe velmi laskavé," poděkovala lady Sybell.
„Já taky musím odejít?" zeptal se chlapec jménem Rollam. „Jsem tvůj panoš."
Robb se zasmál. „Jenže já zrovna teď služby panoše nepotřebuju."
„Ach."
„Jeho Výsost se bez tebe obešla celých šestnáct let, Rollame," řekl ser Raynald, ten s mušlemi. „Myslím, že to přežije ještě dalších pár hodin." Vzal svého malého bratra pevně za ruku a odešel s ním ze síně.
„Tvoje manželka je půvabná," řekla Catelyn, když byli mimo doslech, „a zdá se, že ti Westerlingové jsou ušlechtilí lidé... byť lord Gawen přísahal věrnost lordu Tywinovi, není-liž pravda?"
„Ano. Jason Mallister ho zajal v Šeptajícím lese a drží ho v Mořské stráži kvůli výkupnému. Samozřejmě ho teď propustím na svobodu, i když si možná nebude přát připojit se ke mně. Obávám se, že jsme se vzali bez jeho souhlasu a náš sňatek ho postavil do nezáviděníhodné situace. Skalisko není příliš silné. Pro lásku ke mně může Jeyne přijít o všechno."
„A ty," řekla tiše, „jsi přišel o Freye."
Jeho škubnutí jí řeklo všechno. Teď už chápala ty hněvivé hlasy na nádvoří a věděla, proč Perwyn Frey s Martynem Řekou odjeli v takovém spěchu, proč zašlapali Robbův praporec do země.
„Mohla bych se zeptat, kolik mečů ti přibylo s tvou nevěstou, Robbe?"
„Padesát. Tucet rytířů." Jeho hlas byl ponurý, a měl proč. Když byla uzavřena svatební smlouva ve Dvojčatech, starý lord Walder Frey poslal do války s Robbem na tisíc těžkooděnců a téměř tři tisíce pěšáků. „Jeyne není jen krásná, ale také chytrá. A laskavá. Má dobrotivé srdce."
Jenže ty potřebuješ meče, ne laskavá srdce. Jak jsi to mohl udělat, Robbe? Jak ses mohl zachovat tak bezhlavě, tak hloupě? Jak jsi mohl být tak... tak velice... mladý? Výtky teď však nepomohou. Jediné, co řekla, bylo: „Pověz mi, jak k tomu došlo."
„Já jsem dobyl její hrad a ona dobyla mé srdce." Robb se usmál. „Skalisko mělo slabou vojenskou posádku, a tak jsme je jedné noci vzali útokem. Černý Walder a malý Jon vedli skupiny po žebřících přes hradby, zatímco já jsem rozbil hlavní bránu beranidlem. Těsně předtím než se ser Rolf vzdal a předal nám hrad, jsem utržil zásah šípem do ramene. Zpočátku to nevypadalo zle, jenže pak se rána zanítila. Jeyne mě uložila do svého vlastního lože a ošetřovala mne, dokud horkost nepřešla. A byla se mnou, když mi Velký Jon přinesl zprávy o... o Zimohradu. O Branovi a Rickonovi."
Zdálo se, že má problémy vyslovit jména svých bratrů. „Té noci mě... mě utěšila, matko."
Catelyn nebylo třeba říkat, jaký druh útěchy nabídla Jeyne Westerling jejímu synovi. „A ty ses s ní příštího dne oženil."
Podíval se jí do očí, hrdě a zničeně zároveň. „Byla to jediná čestná věc, kterou jsem mohl udělat, matko. Je tak laskavá a milá, bude mi dobrou manželkou."
„Možná. Jenže s tímhle před lordem Freyem neobstojíš."
„Já vím," řekl její syn sklíčeně. „Pokazil jsem všechno kromě bitev, viď? Myslel jsem, že bitvy budou tím nejobtížnějším, ale... kdybych tě byl poslechl a nechal si Theona jako svoje rukojmí, stále bych vládl severu, a Bran s Rickonem by byli naživu, v bezpečí na Zimohradu."
„Snad ano. Nebo taky ne. Lord Balon by nám i tak možná vyhlásil válku. Když naposledy sáhl po koruně, stálo ho to život dvou synů. Možná si teď mne ruce, že přišel jen o jednoho." Dotkla se jeho paže. „Co udělali Freyové, jakmile ses oženil?"
Robb zavrtěl hlavou. „Se serem Stevronem bych to dokázal urovnat a nějak situaci napravit, jenže ser Ryman je tvrdohlavý jako kámen a Černý Walder... ujišťuji tě, že toho tak rozhodně nepojmenovali kvůli barvě jeho vousu. Zašel až tak daleko, že řekl, že některé z jeho sester nebude příliš vadit, když se bude mít provdat za vdovce. Zabil bych ho za to na místě, kdyby mne Jeyne neuprosila, abych byl milosrdný."
„Dopustil ses vůči rodu Freyů bolestné urážky, Robbe."
„Neměl jsem to v úmyslu. Ser Stevron pro mne zemřel a Olyvar byl tak věrným panošem, jakého by si král mohl jen přát. Žádal, aby mohl zůstat se mnou, ale ser Ryman si ho odvedl s ostatními. Celé jejich vojsko. Velký Jon na mne naléhal, abych na ně zaútočil..."
„Abys bojoval proti svým vlastním uprostřed nepřátel?" vydechla. „To by byl tvůj konec."
„Ano. Myslel jsem si, že bychom snad mohli zařídit jiné sňatky pro dcery lorda Waldera. Ser Wendel Manderly se

nabídl, že si jednu vezme, a Velký Jon říká, že jeho strýcové projevili přání znovu se oženit. Kdyby byl lord Walder rozumný -“
„On není rozumný,“ řekla Catelyn. „Je hrdý, a háklivý na nedodržování slibů. Ty to moc dobře víš. Chtěl být dědem krále. Rozhodně ho neuchlácholíš nabídkou dvou šedovlasých starých zbojníků a druhorozeného syna nejotylejšího muže v Sedmi královstvích. Nejenže jsi porušil svou přísahu, ale pošpinil jsi čest pánů z Dvojčat tím, žes dal přednost nevěstě z méně významného rodu.“
Robb se při jejích slovech naježil. „Westerlingové jsou lepší krev než Freyové. Je to prastarý rod, potomci Prvních lidí. Králové Skály uzavírali sňatky s Westerlingy ještě před Dobytím a před třemi sty lety žila jiná Jeyne Westerling, která byla manželkou krále Maegora.“
„Což bude jen solí v ráně lorda Waldera. Vždycky mu působilo hořkost, že starší rody shlížejí na Freye jako na povýšence. Tato urážka není první, kterou musel spolknout, jak každému rád zdůrazňuje. Jon Arryn odmítl vzít do pěstounské péče jeho vnuky a můj otec nepřijal nabídku jedné z jeho dcer tady pro Edmura.“ Naklonila hlavu ke svému bratrovi, který se k nim připojil.
„Tvoje Výsosti,“ řekl Brynden Černá ryba, „snad bychom v tomto hovoru mohli pokračovat někde v soukromí.“
„Ano,“ souhlasil Robb unaveně. „Vraždil bych pro pohár vína. Myslím, že nejlépe nám bude v audienční síni.”
Když začali vystupovat nahoru po schodišti, Catelyn mu položila otázku, která jí nedávala pokoj od té doby, co vstoupila do síně. „Robbe, kde je Šedý vítr?“
„Na nádvoří, s kýtou skopového. Řekl jsem vrchnímu psovodovi, aby se postaral, ať ho pořádně nakrmí.“
„Vždycky jsi ho brával všude s sebou.“
„Síň není místem pro vlka. Je teď velice nepokojný, stále jen vrčí a doráží. Nikdy jsem ho neměl brát s sebou do bitev. Zabil příliš mnoho lidí, než aby z nich teď měl strach. Jeyne se ho bojí, a její matku přímo děsí.“
Takže tohle je jádro celé věci, pomyslela si Catelyn. „On je součástí tebe, Robbe. Bát se jeho znamená bát se tebe.“
„Já nejsem vlk, bez ohledu na to, jak mne zvou,“ odpověděl Robb podrážděně. „Šedý vítr zabil muže ve Skalisku, dalšího v Jasanobrodu a šest či sedm dalších u Volského brodu. Sama jsi ho viděla -“
„Viděla jsem Branova vlka, jak vyrval muži hrdlo na Zimohradu,“ řekla ostře, „a milovala jsem ho za to.“
„To je něco jiného. Ten muž ve Skalisku byl rytíř, kterého Jeyne znala celý svůj život. Nemůžeš ji vinit, že z něj má strach. Šedý vítr nemá rád ani jejího strýce. Vycení zuby pokaždé, když se k němu ser Rolf přiblíží.“
Catelyn cítila, jak jí po páteři přeběhl mráz. „Pošli sera Rolfa pryč. Okamžitě.“
„Kam? Zpátky do Skaliska, aby mohli Lannisterové nabodnout jeho hlavu na kůl? Jeyne ho má velice ráda. Je to její strýc a kromě toho dobrý rytíř. Já potřebuju víc takových mužů jako Rolf Kořenář, ne méně. Nevykážu ho odsud jen proto, že se mému vlkovi zřejmě nelíbí jeho pach.“
„Robbe.“ Zastavila se a chytila ho za ruku. „Jednou jsem ti řekla, abys Theona Greyjoye nepouštěl ze své blízkosti a tys mne neposlechl. Poslechni mě teď. Pošli toho muže okamžitě pryč. Netvrdím, že ho odsud musíš vypovědět. Vymysli nějaký úkol, který bude vyžadovat kurážného muže, nějakou vznešenou povinnost, jakou, na tom nesejde... ale nenechávej ho ve své blízkosti.“
Zamračil se. „To mám nechat Šedého větra očichat všechny moje rytíře? Možná se mezi nimi najdou další, jejichž pach se mu nebude líbit.“
„Jakýkoli člověk, který se nelíbí Šedému větroví, je člověkem, kterého nechci vidět ve tvé blízkosti. Ti vlci jsou víc než jen vlci, Robbe, to přece víš. Myslím si, že vám je možná seslali sami bohové. Bohové tvého otce, staří bohové severu. Pět vlčích štěňat, Robbe, pět pro pět Starkových dětí.“
„Šest,“ opravil ji Robb. „Byl tam vlk taky pro Jona. Našel jsem je, pamatuješ? Já vím, kolik jich tam bylo a odkud přišli. Myslíval jsem si totéž co ty, že ti vlci jsou naši strážci, naši ochránci, dokud...“
„Dokud?“ pobídla ho.
Robbova ústa se stáhla. „... dokud mi neřekli, že Theon zavraždil Brana a Rickona. Málo dobra jim tehdy jejich vlci prokázali. Já už nejsem chlapec, matko. Jsem král a dokážu se ochránit sám.“ Povzdechl si. „Co se týče sera Rolfa, vymyslím nějakou povinnost, nějakou záminku, abych ho mohl poslat pryč. Ne kvůli jeho pachu, ale abych uklidnil tvou mysl. Už sis toho vytrpěla dost.“ Catelyn, alespoň zčásti upokojená, ho zlehka políbila na tvář, než stačili ostatní vyjít zpoza ohybu schodiště, a na okamžik to byl opět její chlapec, a ne její král.
Soukromá audienční síň lorda Hostera byla malá místnost nad velkou síní, lépe uzpůsobená k důvěrným rozhovorům. Robb se posadil do vysokého křesla, sundal si korunu z hlavy a položil ji na podlahu vedle sebe, zatímco Catelyn zazvonila na sluhu o víno. Edmure mezitím plnil uši jejího strýce detailním líčením boje u Kamenného mlýna. Teprve když sluhové přišli a odešli, Černá ryba si odkašlal a řekl: „Myslím, že už jsme slyšeli dost toho tvého holedbání, synovče.“
Edmure byl zaskočen. „Holedbání? Co tím myslíš?“
„Myslím tím,“ řekl Černá ryba, „že jsi dlužen Jeho Výsosti dík za jeho shovívavost. Zahrál tu kejklířskou frašku ve velké síni dokonale, a to jen proto, aby tě nezahanbil před tvými vlastními lidmi. Kdybych já byl na jeho místě, stáhl bych tě za tvou hloupost z kůže, místo abych vychvaloval tvoji pošetilost u brodů.“
„Dobří muži umírali, aby ty brody ubránili, strýče,“ odsekl Edmure rozzuřeným hlasem. „Copak si nemůže nikdo jiný strkat do kapsy jedno vítězství za druhým než jen Mladý vlk? Ukradl jsem snad něco ze slávy, jež byla míněná pro tebe, Robbe?“
„Tvoje Výsosti,“ opravil ho Robb ledovým hlasem. „Přijal jsi mne za svého krále, strýče. Nebo jsi snad zapomněl i na tohle?“
„Dostal jsi příkaz bránit Řekotočí. Edmure, nic víc,“ řekl Černá ryba.
„Bránil jsem Řekotočí a zkrvavil jsem nos lordu Tywinovi -“

„To jsi udělal," přitakal Robb. „Jenže zakrvácený nos nevyhraje válku, nebo ano? Zeptal ses někdy sám sebe, proč jsme se stále zdržovali na severu, tak dlouho po Volském brodu? Věděl jsi přece, že nemáme dost mužů, abychom mohli jakkoli ohrozit Lannisport nebo Casterlyovu skálu."
„Ale přece... byly tam další hrady... zlato, dobytek..."
„Ty myslíš, že jsme tam zůstávali kvůli plundrování!" řekl Robb nevěřícně. „Strýče, já jsem chtěl jediné, aby lord Tywin přitáhl na západ."
„Byli jsme samá obrněná jízda," řekl ser Brynden, „zatímco lannisterská armáda byla převážně pěší. Měli jsme v plánu štvát lorda Tywina sem a tam podél pobřeží, pak vklouznout za něj a zaujmout silné obranné pozice napříč přes zlatou cestu, na místě, které našli moji průzkumníci, kde by krajina udělala hodně v náš prospěch. Kdyby na nás zaútočil tam, byl by polapen na západě, tisíc líg od místa, kde potřeboval být. Po celou tu dobu bychom žili z jeho země, místo aby žil on z naší."
„Lord Stannis se chystal napadnout Královo přístaviště," řekl Robb. „Jediným rudým mávnutím nás mohl zbavit Joffreyho, královny i Skřeta. Pak bychom spolu mohli uzavřít mír."
Edmure se díval ze svého strýce na svého synovce. „Tohle jste mi ale neřekli."
„Řekl jsem ti, abys držel Řekotočí," opakoval Robb. „Které části toho rozkazu jsi nerozuměl?"
„Když jsi zastavil lorda Tywina na Červeném bodci," řekl Černá ryba, „zpozdil jsi ho právě na tak dlouho, aby ho stačili dostihnout jezdci z Drsného mostu se zvěstí o tom, co se stalo na východě. Lord Tywin okamžitě obrátil svou armádu, spojil se s Matthisem Rowanem a Randyllem Tarlym blízko horního toku Černovodý a spěšně odtáhli k Valivým vodopádům, kde na něj už čekal Mace Tyrell a jeho dva synové s početnou armádou a flotilou pramic. Přepravili se dolů po řece, vystoupili na půl dne jízdy od města a napadli Stannise z týla."
Catelyn si vzpomínala na dvůr krále Renlyho, jak ho viděla v Drsném mostu. Tisíce zlatých růží třepetajících se ve větru, plachý úsměv a laskavá slova královny Margaery, její bratr Rytíř květin se zakrváceným obvazem kolem hlavy. Když už jsi musel padnout do ženské náruče, můj synu, proč to nemohla být Margaery Tyrell? Moc a bohatství Vysoké zahrady mohly znamenat neskutečný rozdíl v bitvě, která má teprve přijít. A možná by se její pach líbil taky Šedému větroví.
Edmure se tvářil nešťastně. „To jsem nikdy neměl v úmyslu... nikdy, Robbe, musíš mi dovolit, abych to nějak odčinil. Povedu předvoj v příští bitvě!"
Abys to odčinil, bratře? Nebo pro slávu? podivila se Catelyn v duchu.
„V příští bitvě," opakoval Robb. „Nu, k té dojde poměrně brzy. Nepochybuji o tom, že jakmile se Joffrey ožení. Lannisterové znovu vytáhnou do pole proti mně, a tentokrát vedle nich bude pochodovat vojsko Tyrellů. A možná budu muset bojovat taky proti Freyům, pokud si Černý Walder prosadí svou..."
„Dokud sedí v křesle tvého otce Theon Greyjoy s krví tvých bratrů na rukou, ostatní nepřátelé musí počkat," řekla Catelyn svému synovi. „Tvou prvořadou povinností je chránit svůj vlastní lid, získat zpět Zimohrad a pověsit Theona do vraní klece, aby tam pomalu zemřel. Jinak si nadobro sundej korunu z hlavy, Robbe, protože muži budou vědět, že nejsi pravý král."
Ze způsobu, jakým se na ni Robb podíval, poznala, že je to už hodně dlouho, co se někdo odvážil hovořit s ním tak troufale. „Když mi oznámili, že Zimohrad padl, chtěl jsem se ihned vydat na sever," řekl na svou obranu. „Chtěl jsem osvobodit Brana a Rickona, ale myslel jsem si… nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že by jim Theon mohl ublížit. Kdybych to byl..."
„Je příliš pozdě na nějaké kdyby a příliš pozdě někoho zachraňovat," řekla Catelyn. „Jediné, co zbývá, je pomsta."
„Podle posledních zpráv, které jsme obdrželi ze severu, porazil ser Rodrik sílu železných mužů blízko Torrhenova dvora a shromažďoval armádu v hradu Cerwyn, aby dobyl nazpět Zimohrad," řekl Robb. „Už se jim to možná podařilo. Neslyšeli jsme o nich již delší čas. A co bude s Trojzubcem, když se obrátím na sever? Nemohu přece žádat od říčních lordů, aby opustili svůj lid."
„Ne," řekla Catelyn. „Nech je tady, ať hlídají svoje území, a vrať se na sever pouze se seveřany."
„Jak chceš dostat seveřany na sever?" zeptal se její bratr Edmure. „Železní muži ovládají Moře zapadajícího slunce. Greyjoyové mají taky Kailinskou držbu. Žádná armáda ještě nezdolala Kailinskou držbu od jihu. Dokonce i jen vytáhnout proti ní by bylo holé šílenství. Mohli bychom padnout do pasti na hrázní cestě, s železnými muži před námi a rozzuřenými Freyi v našich zádech."
„Musíme získat Freye zpátky," řekl Robb. „S nimi budeme stále mít šanci na úspěch, jakkoli malou. Bez nich nevidím žádnou naději. Jsem ochoten dát lordu Walderovi cokoli, oč požádá.… omluvy, pocty, pozemky, zlato... určitě existuje něco, co utiší jeho zraněnou pýchu..."
„Ne něco," opravila ho Catelyn tiše. „Někdo."

JON

„Jsou na tebe moc velcí, co?" Sněhové vločky tečkovaly Tormundův široký obličej, rozpouštěly se v jeho vlasech a vousu.
Obři, projíždějící kolem nich v řadě po dvou za sebou, se pomalu kolébali na hřbetech mamutů. Jonův kůň couvl dozadu, vyděšen něčím tak strašně cizím, ale bylo obtížné říci, zda ho vystrašili spíš mamuti, nebo jejich jezdci. Dokonce i Duch o krok uskočil a vycenil zuby v bezhlesém zavrčení. Zlovlk byl velký, ale mamuti byli o hodně větší a

bylo jich tam mnoho a ještě víc.
Jon pevně sevřel otěže svého koně a přidržel ho na místě, aby mohl počítat obry vyjíždějící z vanoucího sněhu a bledých mlh, které vířily podél Mléčné vody. Byl hodně za padesátkou, když mu Tormund něco řekl a on ztratil přehled. Musí jich být stovky. Bez ohledu na to, kolik jich už prošlo kolem, přicházeli bez konce stále dál.
V příbězích staré chůvy byli obři nadměrně velcí lidé, kteří žili v kolosálních hradech, bojovali obrovitými meči a chodili v botách, do kterých by se schoval malý chlapec. Tihle však byli něco jiného, připomínali spíš medvědy než lidi a byli zarostlí stejně jako mamuti, na kterých jeli. Když seděli, bylo těžké říci, jak velcí ve skutečnosti jsou. Snad deset stop nebo i dvanáct, pomyslel si Jon. Možná čtrnáct, ale rozhodně ne větší. Se svými zešikmenými hrudníky by se mohli vydávat za lidi, ale ruce jim visely až příliš nízko k zemi a dolní části jejich trupů vypadaly o polovinu širší než jejich horní poloviny. Nohy měli kratší než ruce, zato velice silné, a neměli na nich žádné obutí; místo lidských chodidel měli široké, placaté věci, tvrdé, celé zrohovatělé a černé. Byli bez krků. Velké, dopředu vystrčené hlavy jim vyrůstaly rovnou z místa kdesi mezi lopatkami, tváře měli tykvovitého tvaru a zvířecích rysů. Krysí očka ne větší než korálky se téměř ztrácela mezi kožovitými záhyby masa, a bez ustání větřili ve vzduchu a čichali ke všemu, co viděli.
Nemají na sobě kožešiny, uvědomil si Jon. Ty chlupy jim vyrůstají rovnou z kůže. Jejich těla pokrývala huňatá srst, hustá pod pasem, o něco řidší nad ním. Zápach, který je provázel, byl dusivý, ale možná pocházel spíš od mamutů. A Joramun zatroubil na Roh zimy a probudil obry ze země. Díval se po velkých mečích deset stop dlouhých, ale viděl jen kyje. Většinou to byly větve mrtvých stromů a na některých stále byly menší větévky. Někteří z obrů si pomocí řemínků připevnili ke koncům větví kamenné koule, takže vznikla kolosální kladiva. V té písni se ale neříká, zda je roh může poslat zpátky do země, aby se tam uložili ke spánku.
Jeden z obrů projíždějících kolem vypadal starší než ostatní. Srst měl šedivou, prokvetlou běli, a mamut, na kterém seděl, byl větší než kterýkoli z ostatních a byl také šedobílý. Tormund na obra cosi křikl, když projížděl kolem, tvrdá vřeštivá slova v jazyce, kterému Jon nerozuměl. Obrovy rty se rozevřely, odhalily ústa plná mohutných lopatovitých zubů, a tvor vydal zvuk, který byl napolo říhnutím, napolo zabručením. Po chvíli si Jon uvědomil, že se směje. Mamut stočil masivní hlavu, krátce na ně pohlédl a jeden z jeho obřích klů projel těsně nad vrcholkem Jonovy hlavy, zatímco zvíře se nevzrušeně kolébalo dál, zanechávalo obrovité otisky v měkkém blátě a čerstvě napadaném sněhu podél řeky. Obr křikl dolů něco ve stejném drsném jazyce, kterým předtím promluvil Tormund.
„To byl jejich král?“ zajímal se Jon.
„Obři žádné krále nemají, stejně jako je nemají mamuti ani sněžní medvědi či velryby šedivého moře. To byl Mág Mar Tun Doh Weg. Mág Mocný. Můžeš před ním pokleknout, jestli chceš, nebude mu to vadit. Já vím, že ta tvoje klekačská kolena tě určitě svrbí, protože zkrátka potřebují nějakého krále, před kterým by se mohla ohýbat. Raději si ale dej pozor, aby tě nezašlápl. Obři mají špatné oči, a mohlo by se stát, že si nevšimne malé vrány krčící se dole u jeho nohou.“
„Cos mu to říkal? To bylo ve starém jazyce?“
„Tak tak. Zeptal jsem se ho, jestli to byl jeho otec, po kom se vyvedl. Hodně se mu podobá, až na to, že jeho tatík tolik nesmrděl.”
„A co ti na to odpověděl?“
Tormund Hromopěst ho obdařil úsměvem, při kterém odhalil zuby s širokými mezerami. „Zeptal se mě, jestli to stvoření s růžovými tvářičkami vedle mě je moje dcera.“ Divoký si ometl sníh z ramen a otočil svého koně. „Možná nikdy předtím neviděl muže bez vousu. Pojď, vydáme se zpátky. Mance bývá nervózní, když nejsem k nalezení na svém obvyklém místě.“
Jon se otočil a následoval Tormunda zpátky směrem k čelu kolony, s novým pláštěm visícím mu ztěžka z ramen. Byl ušitý z nevyčiněných ovčích kůží a nosil se rounem dovnitř, jak mu divocí poradili. Poskytoval mu dobrou ochranu před sněhem a hřál ho za nocí, ale Jon si kromě něj nechával i svůj černý plášť, složený pod sedlem. „Je pravda, žes kdysi zabil obra?“ zeptal se Tormunda za jízdy. Duch tiše běžel vedle něho, zanechával otisky v čerstvě napadaném sněhu.
„Pochybuješ snad o síle muže, jako jsem já? Bylo to v zimě a já byl ještě napůl chlapec, hloupý takovým tím způsobem, jakým chlapci bývají. Zajel jsem příliš daleko a můj kůň pode mnou pošel. Zastihla mne sněhová bouře. Opravdová bouře, ne takové nanicovaté prášení, jako je tohle. Har! Věděl jsem, že tam venku zmrznu, ještě než pořádně propukla. A tak jsem si našel spící obryni, rozřízl jí břicho a zalezl si dovnitř. Udržovala mě v teple, to jo, ale ten zápach mě málem zadusil. Nejhorší bylo, že se na jaře probudila a považovala mě za svoje mládě. Kojila mě celé tři obraty měsíce, než se mi podařilo utéct od ní. Har! Bývají chvíle, kdy mi ta chuť obřího mléka chybí.“
„Když se o tebe starala, nemohls ji přece zabít.“
„Taky že jsem ji nezabil, ale raději to nikomu neříkej. Abych pravdu řekl, Tormund Obrozhouba rozhodně zní líp než Tormund Obroděcko.“
„A jak jsi vůbec přišel ke svým ostatním jménům?“ vyptával se Jon dál. „Mance tě nazval trubačem, že ano? Taky medovinovým králem Prokleté díry, medvědím manželem a otcem armád?“ Jona zajímalo především ono troubení na roh, ale neodvažoval se na to zeptat přímo. A Joramun zatroubil na Roh zimy a probudil obry ze země. Je snad tohle místo, odkud přišli obři a jejich mamuti? Našel Mance Nájezdník Joramunův roh a dal ho Tormundovi Hromopěsti, aby na něj zatroubil?
„To jsou všechny vrány tak zvědavé?“ opáčil Tormund. „Nu, tak já ti povím ještě jeden příběh. Bylo to jiné zimy, ještě chladnější, než byla ta, co jsem strávil uvnitř obryně. Tehdy sněžilo dnem a nocí a padaly vločky velké jako tvoje hlava, ne tyhle mrňavé věci. Sněžilo tak hustě a hodně, že celá vesnice byla napůl pohřbená. Byl jsem v Prokleté díře, společnost mi dělal jen soudek medoviny, a neměl jsem nic na práci kromě toho, abych ji vypil. Čím víc jsem toho vypil, tím víc jsem musel myslet na jednu ženu, co žila nedaleko, pěknou silnou ženskou s těmi největšími cecky, jaké jsi kdy viděl. Byla pořádně divoká, pane jo, ale dokázala být i vřelá a příjemná a v hloubi zimy potřebuje každý mužský trochu

toho tepla.
Čím víc jsem toho vypil, tím víc jsem na ni myslel, a čím víc jsem na ni myslel, tím víc mi ta věc tvrdla, až jsem to nemohl vydržet. Byl jsem takový blázen, že jsem se zahalil do kožešin od hlavy až patě, tvář jsem si omotal hadry a vydal jsem se ven, abych ji našel. Sníh padal tak hustě, že jsem se v něm jednou či dvakrát otočil a ztratil ponětí, kde vůbec jsem, a větřisko vanulo rovnou skrz mě a zmrazovalo mi kosti, ale nakonec jsem ji přece jen našel.
Ta ženská měla strašlivou náladu a dost se mi vzpírala, když jsem na ni sáhl. Nezbývalo mi než ji popadnout, odnést si ji domů a svléknout ji z kožešin, ale když jsem to udělal, ach, byla vášnivější než kdy předtím a hezky jsme se spolu poměli. Pak jsem šel spát. Příštího rána, když jsem se probudil, přestalo sněžit a na obloze vysvitlo sluníčko, ale já nebyl ve stavu, kdy bych se z toho mohl radovat. Byl jsem celý potrhaný a podrápaný, polovinu té svojí věci jsem měl ukousnutou a na podlaze vedle mě ležela kožešina medvědí samice. Brzy nato si svobodní lidé začali vyprávět příběhy o holé medvědici, kterou viděli v lesích, s tím nejpodivnějším párem medvíďat za ní. Har!“ Plácl se po svalnatém stehně. „Kéž bych ji tak znovu našel. Dobře se mi s ní leželo, s tou medvědicí. Nikdy jsem nepoznal vášnivější ženu a nikdy jsem nezplodil tak silné syny.“
„Co bys udělal, kdybys ji přece jen našel?“ zeptal se Jon s úsměvem. „Říkal jsi přece, že ti tu věc ukousla.“
„Jen polovinu. A polovina mojí věci je dvakrát tak dlouhá jako celá ta věc kteréhokoli jiného chlapa.“ Tormund si odfrkl, „A teď k tobě... je pravda, že vám to odřezávají, když vás přijímají do Noční hlídky?“
„Ne,“ řekl Jon uraženě.
„Já myslím, že to musí být pravda. Proč bys jinak odmítal Ygritte? Vůbec by se ti nevzpírala, jak to vidím já. Ta holka tě chce v sobě, to je nad slunce jasné.“
Až příliš jasné, pomyslel si Jon, nejenom mně, ale polovině kolony. S odvrácenou tváří pozoroval padající sníh, aby si Tormund ani náhodou nevšiml, jak se červená. Jsem muž Noční hlídky, připomněl sám sobě. Tak proč se cítil jako nějaká růžolící panna?
Většinu dnů trávil v Ygrittině společnosti, a většinu nocí taky. Mance Nájezdník nebyl slepý vůči nedůvěře Chřestivé košile k „přelétlé vráně“, a tak jakmile dal Jonovi jeho nový plášť z ovčích kožešin, navrhl mu, aby se raději dal k mužům Tormunda Obrozhouby. Jon šťastně souhlasil, ale hned příštího dne opustili Ygritte a Ryk Dlouhý oštěp Chřestivou košili a dali se taky k Tormundovi, „Svobodní lidé si jezdí, s kým chtějí,“ řekla mu dívka, „a toho Pytle kostí už máme beztak plná břicha.“
Pokaždé když se večer utábořili ke spánku, si Ygritte hodila spací kožešiny na zem vedle něho, bez ohledu na to, zda byl blízko ohně či daleko od něj. Jednou se probudil, jen aby ji našel přitulenou k sobě, s paží přehozenou přes svůj hrudník. Dlouho tam ležel bez hnutí, naslouchal jejímu pravidelnému dechu a snažil se ignorovat sílící napětí v klíně. Průzkumníci se často dělili o kožešiny kvůli teplu, jenže Jon měl podezření, že Ygritte nejde ani tak o teplo jako o něco docela jiného. Poté se uchýlil k tomu, že ji od sebe odháněl pomocí Ducha. Stará chůva mu vyprávěla příběhy o rytířích a jejich paních, kteří spávali na jednom loži s mečem položeným mezi sebou v zájmu cti, a Jon si říkal, že tohle je poprvé, kdy místo meče zaujal zlovlk. Dokonce i poté Ygritte vytrvávala. Především se Jon dopustil té chyby, že si nahlas posteskl, kéž by tak měl teplou vodu k vykoupání. „Studená je lepší,“ řekla okamžitě, „když máš někoho, kdo tě pak může zahřát. Řeka je jen částečně pod ledem, tak pojď.“
Jon se zasmál. „Zmrzl bych tam na rampouch.“
„To se všechny vrány tak bojí husí kůže? Trocha ledu tě nezabije. Skočím tam s tebou, abych ti to dokázala.“
„A po zbytek dne pak pojedeme s vlhkými šaty přimrzlými k tělu?“ namítal.
„Jone Sněhu, ty nevíš nic. Do vody přece nepůjdeš v šatech.“
„Nepůjdu do ní vůbec,“ řekl pevným hlasem, těsně předtím než uslyšel, jak na něj Tormund Hromopěst cosi huláká (nevolal na něj, ale to nevadilo).
Zdálo se, že divocí považují Ygritte za velkou krasavici, a sice kvůli jejím vlasům; rezavé vlasy byly mezi divokým lidem vzácné, a o těch, kteří je měli, se říkalo, že byli políbeni ohněm, což bylo považováno za štěstí. Štěstí to snad mohlo znamenat, a rudá to zajisté byla, ale Ygrittiny vlasy byly takovým propletencem, že Jon byl v pokušení zeptat se jí, zda si je češe jen při změnách ročních období.
Věděl, že u dvora jakéhokoli lorda by ta dívka rozhodně nebyla považována za nic výjimečného. Měla kulatý venkovský obličej, nos jako knoflík, mírně křivé zuby a oči až příliš daleko od sebe. Jon si všeho toho všiml, už když ji spatřil poprvé a měl svou dýku přitisknutou k jejímu hrdlu. Poztří ji si ale všiml i dalších věcí. Když se usmála, zdálo se, že na křivých zubech ani tolik nezáleží. A i když měla oči daleko sebe, měly pěknou sivomodrou barvu a byly stejně živé jaké kterékoli jiné oči, co znal. Někdy mu tichým chraplavým hlasem zpívala, a v něm se pokaždé něco pohnulo. A jindy, když seděla u varného ohně a objímala si rukama kolena, s plameny vrhajícími odlesky do jejích rudých vlasů, a podívala se na něho a usmála se... nu, to u něj rozhýbávalo i jiné věci.
Jenže byl mužem Noční hlídky a odříkal slova přísahy. Nepojmu za manželku žádnou ženu, nebudu vlastnit pozemky, nezplodím děti. Odříkal ta slova před čarostromem, před bohy svého otce. Nemohl je vzít zpět... stejně jako nemohl přiznat důvod své neochoty Tormundovi Hromopěsti, medvědímu manželovi.
„Tobě se to děvče nelíbí?“ zeptal se ho Tormund, když projížděli kolem dalších dvaceti mamutů, tentokrát nesoucích na hřbetech místo obrů divoké ve vysokých dřevěných věžích.
„Ne, ale...“ Co mu mohu říct, aby tomu uvěřil? „Jsem ještě příliš mladý, než abych se ženil.”
„Ženil?“ Tormund se dal do smíchu. „Kdo tady mluvil o ženění? Copak tam na jihu se muž musí oženit s každou dívkou, se kterou se vyspí?“
Jon cítil, jak opět rudne. „Postavila se za mne, když mne Chřestivá košile chtěl zabít. Nezneuctil bych její čest.“
„Teď jsi svobodný muž a Ygritte je svobodná žena. Jaké zneuctění je v tom, když spolu budete léhat?“
„Mohl bych ji obtěžkat dítětem.“

„Jo, v to doufám. Silný syn nebo živé usměvavé děvče políbené ohněm. Je na tom snad něco špatného?“
Jonovi na chvíli došla slova. „Ten chlapec... to dítě by bylo nemanželské.“
„Jsou snad bastardi slabší než jiné děti? Churavější. nespolehlivější?“
„To ne, ale -“
„Sám ses narodil jako nemanželské dítě. A jestli Ygritte nebude to děcko chtít, odebere se k nějaké lesní čarodějce a vypije pohár měsíčního čaje. Tebe už se to týkat nebude, jakmile bude semeno zasazeno.“
„Já žádného bastarda nezplodím.“
Tormund zavrtěl vlasatou hlavou. „Jací blázni jsou tihle klekači. Proč jsi tu dívku ukradl, když ji teď nechceš?“
„Ukradl? Nikdy jsem...“
„Udělal jsi to,“ stál na svém Tormund. „Zabil jsi ty dva, se kterými byla, a unesl jsi ji, jak jinak bys tomu chtěl říkat?“
„Vzal jsem ji do zajetí.“
„Přiměl jsi ji, aby se ti vzdala.“
„Ano, ale... Tormunde, to ti přísahám, nikdy jsem se jí nedotkl.”
„Jsi si jistý, že ti tu tvoji věc přece jen neuřízli?“ Tormund pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že takové bláznovství nikdy nepochopí. „Nu, teď jsi svobodný muž, ale jestli tu dívku nechceš, bude nejlépe, když si pro sebe najdeš medvědici. Když muž tu svoji věc nepoužívá, zmenšuje se mu a zmenšuje, dokud se jednoho dne nejde vyčurat a nenajde ji tam.“
Na tohle Jon neměl odpověď. Nebylo divu, že v Sedmi královstvích považovali svobodný lid za stěží lidský. Nemají žádné zákony, žádnou čest, dokonce ani prostou mravopočestnost. Donekonečna kradou jedni druhým, páří se jako zvířata, upřednostňují násilnění před manželstvím a plní svět nemanželskými dětmi. Přesto v něm k Tormundovi Obrozhoubě narůstala náklonnost, třebaže to byl velký měch větru a lží. K Dlouhému oštěpu taky. A Ygritte... ne, na Ygritte myslet nebudu.
Společně s Tormudem a Dlouhým oštěpem však v koloně táhla ještě jiná sorta divokých; muži jako Chřestivá košile a Plakač, kteří by vám podřízli krk rychleji, než by na vás stačili plivnout. Byla tam Harma Psí hlava, podřeplý sud ženy s tvářemi jako štůčky slaniny, která nenáviděla psy a zabíjela je po jednom každých čtrnáct dní, aby měla čerstvou hlavu pro svoje korouhve; bezuchý Styr, magnar z Thennu, kterého jeho vlastní lidé považovali spíš za boha než za pána; Varamyr Šestikůže, malá myš muže, jehož ořem byl divoký bílý lední medvěd, který byl třináct stop vysoký, když se postavil na zadní. A kamkoli se Varamyr a jeho medvěd hnuli, následovali je tři vlci a stínokočka. Jon se v jeho přítomnosti ocitl jen jednou, a to mu stačilo; při pouhém pohledu na toho muže mu naskákala husí kůže, stejně jako se naježila srst Duchovi na hřbetě při pohledu na medvěda a dlouhou černobílou kočku.
A byli tam lidé dokonce ještě divočejší než Varamyr, z nejsevernějších končin začarovaného hvozdu, ze skrytých údolí Mrazoklů a míst ještě podivnějších: lidé ze Zamrzlého pobřeží, kteří jezdili ve vozících vyrobených z mrožích kostí tažených smečkami divokých psů, strašlivé ledoříční klany, o kterých se říkalo, že hodují na lidském mase, obyvatelé jeskyň s obličeji obarvenými na modro, purpurovo a zeleno. Na vlastní oči spatřil Tvrdonožce, pochodující v koloně pěšky a naboso, s ploskami chodidel tvrdými jako vařená kůže. Neviděl sice žádné měchohubce ani ostrozubé, ale podle všeho, co věděl, si je Tormund určitě dával čas od času k večeři. Polovina armády divokých prožila své dosavadní životy, aniž by Zeď jen zahlédli, jak usuzoval, a většina jich neznala ani slovo ze společného jazyka. Na tom ale nezáleželo. Mance Nájezdník hovořil starým jazykem, ba dokonce jím zpíval. Probíral se strunami své loutny a plnil noc podivnou barbarskou hudbou.
Mance strávil celá léta shromažďováním své početné armády, mluvil tu s matkou klanu, tu s tamtím magnarem, získal si jednu vesnici sladkými slovy, další písní a třetí čepelí svého meče, smířil mezi sebou Harmu Psí hlavu a Pána kosti, Tvrdonožce a Noční běžce, mroží lid ze Zamrzlého pobřeží a lidožroutské klany od velkých ledových řek, a tak ukoval stovku odlišných dýk do jednoho velkého oštěpu namířeného do srdce Sedmi království. Neměl korunu ani žezlo, ani róby z hedvábí a sametu, ale Jonovi bylo nad slunce jasné, že Mance Nájezdník je králem mnohem víc než jen podle jména.
Jon se dal k divokým na příkaz Qhorina Půlrukého. „Jeď s nimi. Jez s nimi, bojuj s nimi,“ řekl mu průzkumník v noci předtím, než zemřel. „A dávej pozor.“ Jenže navzdory všemu svému pozorování se toho dozvěděl málo. Půlruký měl podezření, že se divocí odebrali do pustých a holých Mrazoklů, aby tam našli nějakou zbraň, nějakou moc, nějaké temné kouzlo, jehož pomocí chtěli zdolat Zeď... jenže pokud něco takového našli, nikdo se tím otevřeně neholedbal ani to Jonovi neukázal. Ani Mance Nájezdník se mu nesvěřil s žádnými ze svých plánů a strategií. S výjimkou oné první noci toho muže stěží viděl, snad jen zdálky.
Zabiju ho, nebude-li zbytí. Ta vyhlídka mu působila pramalou radost - takové zabití by bylo naprosto beze cti a navíc by znamenalo jeho vlastní smrt. Přesto nemohl dopustit, aby se divocí dostali přes Zeď, ohrozili Zimohrad a sever, území mohylových hrobů a Pramínky, Bílý přístav a Kamenité pobřeží, ba dokonce Šíji. Celých osm tisíc let muži z rodu Starků žili a umírali, aby chránili svůj lid proti takovým pustošitelům a nájezdníkům... a ať se narodil jako bastard nebo ne, stejná krev protékala i jeho žilami. Kromě toho, Bran a Rickon jsou stále na Zimohradu. Mistr Luwin, ser Rodrik, stará chůva, vrchní psovod Farlen, Mikken ve své kovárně a Gage u svých pecí v kuchyni... každý, koho jsem znal, každý, koho jsem kdy miloval. Pokud má zabít muže, kterého obdivoval a měl ho takřka rád, aby je uchránil od nemilosrdné Chřestivé košile, Harmy Psí hlavy a bezuchého magnara z Thennu, udělá to.
Přesto se modlil, aby ho bohové jeho otce ušetřili té ponuré úlohy. Armáda postupovala velmi pomalu, obtížená stády dobytka, dětmi, skrovnými hmotnými statky divokých a sněhem, který ještě víc zpomaloval její postup. Většina kolony se nyní pohybovala už daleko u úpatí kopců, zvolna prosakovala dolů podél západního břehu Mléčné vody jako med za chladného zimního jitra, ubírala se podle toku řeky do srdce začarovaného hvozdu.
A někde blízko před nimi, jak Jon věděl, vyčnívala nad stromy Pěst Prvních lidí. v současné době domov tří stovek

černých bratří z Noční hlídky, ozbrojených, na koních a vyčkávajících. Starý medvěd vyslal kromě Půlrukého i další průzkumníky, a Jarman Buckwell nebo Thoren Smallwood se už jistě vrátili se zvěstí o tom, jaká pohroma se na ně valí dolů z hor.
Mormont se na útek nedá, pomyslel si Jon. Je příliš starý a urazil příliš dalekou cestu. Zaútočí a nebude hledět na počet divokých. Nepotrvá to dlouho a jednoho dne uslyší troubení válečných rohů a uvidí průvod jezdců řítících se na ně, s černými plášti vlajícími ve větru a s chladnou ocelí v rukou. Tři stovky mužů samozřejmě nemohou doufat, že pobijí stonásobek jejich počtu, ale Jon si ani nemyslel, že to bude zapotřebí. On jich nepotřebuje zabít tisíc. Stačí jednoho. Mance je vším, co drží divoké pohromadě.
Král za Zdí se snažil, seč mu síly stačily, a přesto divocí tvrdošíjně zůstávali katastrofálně nedisciplinovaní, což je samozřejmě činilo velmi zranitelnými. Tu a tam během líg dlouhého hada jejich kolony byli válečníci stejně divocí jako kterýkoli muž z Hlídky, ale dobrá třetina jich byla seskupena buď na začátku, nebo na konci kolony, v předvoji Harmy Psí hlavy, či v barbarském zadním voji s jeho obry, pratury a vrhači ohně. Další třetina jela s Mancem blízko středu, kde hlídali povozy, sáně a psí vozíky, které přepravovaly velké množství armádních zásob a proviantu, všechno, co zůstalo ze sklizně posledního léta. Zbytek bojovníků, rozdělený do malých skupin pod vedením Chřestivé košile, Jarla, Tormunda Obrozhouby a Plakače, sloužil jako průzkumníci, pícníci a pohůnci, donekonečna cválající na koních sem a tam podél kolony, aby ji přiměli pohybovat se stále dál víceméně spořádaným způsobem.
A co bylo ještě důležitější, pouze jeden ze stovky divokých jel na nějakém zvířeti. Starý medvěd se jimi prožene jako sekera ovesnou kaší. A jakmile k tomu dojde, Mance bude muset se svým středem vyrazit, aby se pokusil oslabit hrozbu. Jestliže bude poražen v boji, který bude nevyhnutelně následovat, Zeď bude bezpečná na další stovku let, jak Jon usuzoval. A pokud ne...
Protáhl si spálené prsty pravé ruky. U sedla měl zavěšený Dlouhý dráp s hruškou ve tvaru kamenné vlčí hlavy a měkkou koženou rukojetí velkého jedenapůlručního meče hezky na dosah.
Než o několik hodin později dostihli Tormundovu skupinu, chumelilo tak, že bylo sotva vidět na cestu. Duch se od Jona odloučil cestou, vběhl do lesa, když zachytil pach kořisti. Vrátí se, až si rozdělají tábor na noc, nejpozději do svítání. Jakkoli daleko se Duch na svých výpravách ocitl, vždycky přišel zpátky... a jak se zdálo, Ygritte taky.
„Tak," zvolala dívka, když ho uviděla, „teď už nám věříš, Jone Sněhu? Viděl jsi obry na jejich zvířatech?"
„Har!" vykřikl Tormund, než stačil Jon odpovědět. „Vrána se nám zamilovala! Má v úmyslu oženit se s jedním!"
„S obryní?" dal se do smíchu Ryk Dlouhý oštěp.
„Ne, s mamutem" zaburácel Tormund. „Har!"
Jon zpomalil tempo svého koně v chůzi a Ygritte k němu přejela a zaujala místo po jeho boku. Tvrdila, že je o tři roky starší než on, třebaže byla o půl stopy menší; ať byla dívka jakkoli stará, byla houževnatým malým stvořením. Když ji zajali v Křivolakém průsmyku, Kamenohad ji nazval „kopinicí". Její oblíbenou zbraní sice byl krátký zaoblený luk z rohoviny a dřeva čarostromu, ale název „kopinice" se na ni hodil tak či tak. Připomínala mu jeho malou sestru Aryu, byť byla Arya mladší a pravděpodobně hubenější. Bylo obtížné říci, jak oblá či hubená by mohla Ygritte být pod všemi těmi vrstvami kožešin a kůže, co nosila na sobě. „Znáš píseň ‚Poslední z obrů'?" Aniž čekala na odpověď, řekla: „I když bych potřebovala hlubší hlas, než mám, abych ji zazpívala pořádně." Pak se dala do zpěvu. „Óóóó jsem poslední z obrů, můj lid ze země jest zplozený."
Tormund Obrozhouba to uslyšel a zařehtal se. „Poslední z velkých horských obrů, co vládli všehomíru v čase mého zrození," zaburácel na ně přes padající sněhové vločky.
Ryk Dlouhý oštěp se k nim připojil a zazpíval: „Ó, bídní lidé ukradli mé lesy, ukradli mi řeky a kopce."
„Postavili velkou zeď přes má údolí a vylovili ryby v každém potoce," zazpívali Ygritte a Tormund popořadě, náležitě „obřími" hlasy.
Svoje basy záhy přidali k písni Tormundovi synové Toregg a Dormund, pak jeho dcera Munda a posléze všichni ostatní. Další začali bušit v rytmu svými oštěpy do kožených štítů, dokud nezpívala celá válečníkova skupina.
V kamenných síních jim hoří velké ohně, v kamenných halách kují svoje ostré meče. Zatímco já sám chodím po horách, s nikým kromě slzy, co mi z oka teče. Štvou mě se svými psy za denního světla, za noci mě při svitu pochodní loví, lidé, co jsou malí a nikdy nemohou být velcí, zatímco obři stále ve světle si hoví. Óóóó já jsem POSLEDNÍ z obrů, a tak se učte slova mé písně překrásné, protože až tu nebudu, nikdo už si nezazpívá, a na celém světě velké ticho nastanéééé!
Když píseň skončila, na Ygrittiných tvářích se leskly slzy.
„Proč pláčeš?" zeptal se jí Jon. „Vždyť je to jen píseň. Před chvílí jsem viděl stovky obrů."
„Och, stovky," opáčila nahněvaně. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Ty nic nevíš!"
Jon se otočil při náhlém zvuku mávajících křídel. Oči mu zaplnila modrošedá pera, zatímco ostré paráty se mu zasekly do tváře. Projela jím palčivá bolest, stejně náhlá a prudká, jako se zčistajasna objevily perutě u jeho hlavy. Spatřil zobák, ale neměl čas zvednout ruku nebo sáhnout po zbrani. Zvrátil se dozadu, noha mu vyklouzla z třmene, jeho kůň se začal vzpínat na zadních, a pak už Jon padal k zemi. Orel se však stále držel na jeho obličeji, mával křídly, trhal drápy, křičel a kloval. Svět se převrátil vzhůru nohama v chaosu per, koňského masa a krve a pak se země zvedla, aby ho udeřila.
Pak už věděl jen to, že leží na zemi, v ústech má bláto a krev, zatímco Ygritte klečela v ochranitelském postoji nad ním, s kostěnou dýkou v ruce. Stále slyšel křídla, třebaže orla už nebylo nikde vidět. Polovina jeho světa byla černá. „Moje oko," vyjekl v náhlé panice a zvedl si ruku k obličeji.
„Je to jen krev, Jone Sněhu. Oko minul, jen ti natrhl kůži na čele."
Obličej mu pulzoval bolestí. Mnul si krev z levého oka a pravým viděl, jak Tormund stojí nad nimi a haleká na kohosi. Pak uslyšel dusot kopyt, výkřiky a chřestění starých vyschlých kostí.
„Pytle kostí," zařval Tormund, „zavolej si tu svoji pekelnou vránu!"
„Tamhle máš svoji pekelnou vránu!" Chřestivé košile ukázal na Jona. „Krvácí v blátě jako nevěrný pes." Orel se snesl s

máváním křídel dolů a přistál na popraskané lebce obra, která Chřestivé košili sloužila místo přílby. „Přijel jsem si pro něho.“
„V tom případě si ho vezmi,“ řekl Tormund, „ale pojď si pro něj s mečem v ruce, protože se střetneš s mým. Možná si pak ovařím tvoje kosti a tvoji lebku budu používat jako nočník na čurání. Har!“
„Jakmile do tebe jednou píchnu a vypustím z tebe vzduch, scvrkneš se, až budeš menší než ta holka. Ustup stranou, nebo se to Mance dozví.“
Ygritte vstala. „Cože, on s ním chce mluvit Mance?“
„Copak jsem to neříkal? Zvedněte ho na ty jeho černé hnáty.“
Tormund se na Jona zamračil. „Raději jdi, když tě chce sám Mance.“
Ygritte ho pomohla zvednout. „Krvácí jako dobitý kanec. Podívej se, co udělal Grell s tou jeho sladkou tvářičkou.“
Může pták nenávidět? Jon zabil měniče jménem Grell a nějaká část toho muže stále zůstávala s orlem. Jeho zlaté oči ho pozorovaly s chladnou škodolibostí. „Půjdu,“ řekl. Krev mu dál stékala do pravého oka a tvář byla výhní bolesti. Když se jí dotkl a pak ruku odtáhl, měl černou rukavici rudě potřísněnou krví. „Nechte mě, ať si chytím svého koně.“ Netoužil ani tak po koni jako spíš po Duchovi, jenže zlovlka nebylo nikde vidět. Teď už je možná celé lígy daleko, prokousává hrdlo nějakého losa. Možná to bylo jen dobře.
Kůň před ním couval, když se k němu přiblížil, bezpochyby vyděšen krví na jeho tváři, ale Jon ho uklidnil pár tichými slovy a nakonec se mu přece jen podařilo dostat se k němu tak blízko, aby mohl uchopit jeho otěže. Když se vyhoupl zpátky do sedla, zatočila se mu hlava. Budu si to muset nechat ošetřit, pomyslel si, ale ne hned. jen ať Král za Zdí vidí, co ml jeho orel udělal. Otevřel a sevřel pravou ruku, sáhl dolů po Dlouhém drápu, přehodil si svůj jedenapůlruční meč přes rameno, otočil koně dokola a odklusal zpátky k místu, kde čekal Pán kostí a jeho skupina.
Ygritte tam čekala taky, seděla na svém koni s odhodlaným výrazem ve tváři. „Jedu s vámi.”
„Jeď si.“ Kosti na hrudním plátu Chřestivé košile zaklapotaly o sebe. „Ale ne s námi. Přijel jsem pro přelétavou vránu, pro nikoho jiného.“
„Svobodná žena si jezdí, kam chce,“ namítla Ygritte.
Vítr foukal Jonovi sníh do očí. Cítil, jak mu krev na obličeji zamrzá. „Pojedeme, nebo tady budeme jen řečnit?“
„Pojedeme,“ ušklíbl se Pán kostí.
Byla to pochmurná cesta. Jeli vířícím sněhem dvě míle dolů podél kolony, pak se propletli změtí vozíků plně naložených věcmi divokých a přebrodili Mléčnou vodou na místě, kde se ve velkém oblouku stáčela východním směrem. Říční mělčiny pokrývala tenká krusta ledu; kopyta jejich koní ji drtila při každém kroku, dokud nepřijeli do hlubší vody deset yardů od břehu. Zdálo se, že na východním břehu padá sníh ještě hustěji a dokonce i závěje tam byly hlubší. I vítr je tu chladnější. A taky se snášela noc.
Ale dokonce i skrz vanoucí sníh byl tvar velkého bílého kopce, který se zvedal nad stromy, nezaměnitelný. Pěst Prvních lidí. Jon uslyšel výkřik orla na obloze nad jejich hlavami. Z vysoké borovice na ně shlížel havran, který zakrákal, když projížděli kolem. Že by už Starý medvěd vytáhl do útoku? Místo řinčení oceli a drnčení šípů létajících vzduchem však slyšel Jen tiché křupání zamrzlého sněhu pod kopyty svého koně.
V tichosti objeli kopec k jižnímu svahu, kde byl terén nejschůdnější. A tam Jon spatřil mrtvého koně, roztaženého na zemi u úpatí kopce, napolo pohřbeného ve sněhu. Útroby vyhřezly z břicha zvířete jako zmrzlí hadi a jedna z nohou chyběla. Vlci, byla Jonova první myšlenka, jenže mu na tom něco nesedělo. Vlci přece svou kořist sežerou.
Svah byl posetý dalšími koňskými mrtvolami, s nohama groteskně pokroucenýma a slepýma očima vytřeštěnýma ve smrti. Divocí se nad nimi rojili jako mouchy, sundávali z nich sedla, uzdy, torny a zbroj, sekali je na kusy kamennými sekerami.
„Nahoře,“ řekl Chřestivé košile Jonovi, „Mance je nahoře.“
Před kruhovou hradbou sesedli a protáhli se dovnitř rozježenou trhlinou mezi kameny. Na naostřených kůlech, které dal Starý medvěd rozmístit u každého z vchodů, byla nabodnuta mrtvola chundelatého hnědého koně. On se pokoušel dostat ven, ne dovnitř. Po jeho jezdci tam nebylo památky.
Uvnitř jich bylo víc a bylo to ještě horší. Jon nikdy předtím neviděl růžový sníh. Vítr fičel v poryvech kolem něj, tahal za jeho těžký plášť z ovčích kůží. Havrani s plácáním křídel přelétali od jednoho mrtvého koně ke druhému. Jsou to volně žijící havrani, nebo naši? Jon to nebyl schopen říci. Napadlo ho, kde je asi teď Sam. A co je z něho.
Pod patou mu praskla loužička zmrzlé krve. Divocí zbavovali mrtvé koně každého kousku oceli a kůže, dokonce jim strhávali podkovy z kopyt. Pár se jich probíralo tornami, které objevili, hledali zbraně a jídlo. Jon procházel kolem jednoho z Chettových psů či spíš toho, co z něj zbylo, ležícího v bahnitém jezírku napolo zmrzlé krve.
Na vzdálené straně tábora pořád ještě stálo několik stanů, a právě tam nalezli Manceho Nájezdníka. Pod rozsekaným pláštěm z černé vlny a rudého hedvábí měl na sobě černou kroužkovou zbroj a chundelaté kožešinové kalhoty, na hlavě mu seděla velká přilba z bronzu a železa, s havraními křídly trčícími ze spánků. Byl tam s ním Jarl a taky Harma Psí hlava; rovněž Styr a Varamyr Šestikůže se svými vlky a stínokočkou.
Pohled, kterým Mance obdařil Jona, byl ponurý a chladný. „Co to máš na tváři?“
„Grell se pokusil vyklovnout mu oko,“ odpověděla Ygritte.
„Já se ptal jeho. Copak přišel o jazyk? Možná by měl, aby nás ušetřil dalších lží.“
Magnar Styr vytáhl dlouhý nůž. „Možná by ten hoch viděl lépe jedním okem než dvěma.“
„Chtěl by sis nechat obě oči, Jone?“ zeptal se Král za Zdí. „Pokud ano, řekni mi, kolik jich tu bylo. A tentokrát se snaž mluvit pravdu, bastarde ze Zimohradu.“
Jon cítil, jak má vyschlé hrdlo. „Můj pane..., co se...“
„Já nejsem tvůj pán,“ opáčil Mance. „A to co se je snad jasné. Tvoji bratři zahynuli. Otázkou je, kolik jich tu bylo?“
Jonův obličej pulzoval bolestí. Z šedivé oblohy se dál snášel sníh a bylo tak obtížné přemýšlet. Nesmíš ucuknout, ať

po tobě budou žádat cokoli, řekl mu Qhorin před smrtí. Slova mu vázla v hrdle, ale přinutil sám sebe říct: „Byly nás tu tři stovky.“
„Nás?“ opáčil Mance zostra.
„Jich. Tři sta jich bylo.“ Ať po tobě budou žádat cokoli, řekl Půlruký. Tak proč si připadám jako zbabělec? „Dvě stě z Černého hradu a stovka ze Stínové věže.“
„Tohle je pravdivější písnička než ta, cos zpíval v mém stanu.“ Mance pohlédl na Harmu Psí hlavu. „Kolik koní jste našli?“
„Víc než stovku,“ odpověděla obrovitá žena, „méně než dvě. Víc mršin je na východě, pod sněhem, těžko poznat, kolik jich je dohromady.“ Za ní stál její vlajkonoš, třímající tyč s psí hlavou nabodnutou na vrcholku, tak čerstvou, že z ní ještě odkapávala krev.
„Neměl jsi ml lhát, Jone Sněhu,“ řekl Mance.
„Já... já vím.“ Co na to mohl říct?
Král divokých pozoroval jeho tvář. „Kdo tady měl velení? A pověz mi pravdu. Byl to Rykker? Smallwood? Wythers ne, ten je příliš slabý. Komu patřil tenhle stan?“
Řekl jsem už příliš mnoho. „Vy jste nenašli jeho tělo?“
Harma si pohrdavě odfrkla do mrazivého vzduchu. „Jací blázni jsou tyhle černé vrány.“
„Až příště odpovíš na moji otázku otázkou, dám tě svému Pánovi kostí,“ ujistil ho Mance Nájezdník. Přistoupil k němu blíž. „Kdo ty muže vedl?“
Ještě krok, pomyslel si Jon. Jeden pohyb chodidla. Nenápadně přesunul ruku blíž k jílci Dlouhého drápu. Když budu mlčet...
„Sáhni po tom svém bastardím meči a budu mít tvoji bastardi hlavu dřív, než ho stačíš tasit,“ varoval ho Mance.
„Začínám s tebou ztrácet trpělivost, vráno.“
„Řekni to,“ naléhala na něj Ygritte. „Stejně je mrtvý, ať to byl kdokoli.”
Zamračil se a ucítil, jak mu přitom praskl škraloup krve na tváři. Je to příliš těžké, pomyslel si zoufale. Jak mám hrát převlékače plášťů, když jím ve skutečností nejsem? Tohle mu Qhorin neřekl. Jenže druhý krok je vždycky snazší než první. „Starý medvěd.“
„Ten staroch?“ Harmin tón mu napověděl, že mu nevěří. „Ten že sem přijel? A kdo teď velí v Černém hradu?“
„Bowen Marsh.“ Tentokrát už Jon odpověděl bez váhání. Nesmíš ucuknout, ať po tobě budou žádat cokoli.
Mance se zasmál. „Pokud je to pravda, pak je válka vyhraná. Bowen toho ví mnohem víc o sčítání mečů než o tom jak je používat.“
„Starý medvěd mu to nařídil,“ řekl Jon. „Toto místo bylo vysoké a silné a on je ještě opevnil. Dal vykopat jámy a zasadit do země kůly, zásobil nás tu jídlem a vodou. Byl připravený na...“
mě?“ dořekl to Mance Nájezdník za něho. „Myslel si, že tady na něho zaútočím? Kdybych byl opravdu takový blázen, abych bral tento kopec útokem, ztratil bych pět mužů za každou vránu, co bych zabil, a to bych se mohl považovat za šťastného.“ Jeho ústa ztvrdla. „Jenže když mrtví chodí, hradby, kůly a meče nejsou nic platné. S mrtvými bojovat nemůžeš, Jone Sněhu. Žádný člověk to neví ani zpoloviny tak dobře jako já.“ Pohlédl vzhůru na temnějící oblohu a řekl: „Vrány nám možná pomohly víc, než vědí. Já si říkal, proč na nás mrtví neútočí. Jenže stále nám zbývá urazit stovku líg a ochlazuje se. Varamyre, vyšli svoje vlky, ať hledají živé mrtvé, nechci, aby nás zastihli nepřipravené. Můj Pane kostí, zdvojnásob všechny hlídky a postarej se o to, aby měl každý muž pochodeň a křesadlo. Styre, Jarle, vy vyjedete za prvního světla.“
„Mance,“ ozval se Chřestivá košile, „chtěl bych nějakou tu vranní kost.“
Ygritte se postavila před Jona. „Nemůžeš zabít člověka, který lhal proto, aby je chránil, když to byli jeho bratři.”
„Stále jsou to jeho bratři,“ prohlásil Styr.
„Nejsou,“ trvala na svém Ygritte. „Nezabil mě, i když mu to poručili. A zabil Půlrukého, všichni jsme to viděli.“
Jonův dech se srážel v mrazivém vzduchu. Když mu budu lhát, pozná to na mně. Podíval se Mancemu Nájezdníkovi do oči, rozevřel a zavřel spálenou dlaň. „Nosím plášť, který jsi mi dal, Tvoje Výsosti.“
„Plášť z ovčích kůží!“ přitakala Ygritte. „A za nocí pod ním spolu tančíme.“
Jarl se zasmál a dokonce i Harma Psí hlava se uculila. „Je to tak, Jone Sněhu?“ zeptal se Mance Nájezdník přívětivým hlasem. „Ona a ty?“
Za Zdí bylo snadné zapomenout na svoje způsoby. Jon už nevěděl, zda rozezná čest od hanby či dobré od spatného. Otče, odpusť mi. „Ano,“ řekl.
Mance přikývl, „Dobrá. V tom případě vyjedete za svítání s Jarlem a Styrem. Oba. Nejsem takový pes, abych rozděloval dvě srdce, co bijí jako jedno.“
„Kam pojedeme?“ zeptal se Jon.
„Za Zeď. Je nejvyšší čas, abys nám prokázal svoji věrnost něčím víc než jen slovy, Jone Sněhu.“
Magnar tím nebyl potěšen. „Co bych tam dělal s vránou?“
„Zná Hlídku a zná Zeď,“ odpověděl Mance, „a Černý hrad zná lépe než kterýkoli nájezdník. Byl bys blázen, kdybys pro něj nenašel využití.“
Styr se zamračil. „Jeho srdce je možná stále černé.“
„Pak mu je tedy vyřízni.“ Mance se otočil k Chřestivé košili. „Můj Pane kostí, udržuj kolonu v pohybu za každou cenu. Jestliže dorazíme ke Zdi před Mormontem, vítězství je naše.“
„Pojedou.“ Hlas Chřestivé košile byl zastřený hněvem.
Mance přikývl a odkráčel pryč, s Harmou a Šestikůží po boku. Varamyrovi vlci a stínokočka je následovali. Jon a Ygritte tam zůstali s Jarlem, Chřestivou košilí a magnarem. Dva starší divocí se na něj dívali se špatně skrývanou záští,

ale Jaří mu řekl: „Slyšel jsi, vyrazíme za úsvitu. Vezmi si všechno jídlo, co pobereš, nebudeme mít čas lovit. A nech si ošetřit obličej, vráno. Vypadá jako krvavá kaše.“
„Udělám to,“ řekl Jon.
„A ty bys neměla lhát, děvče,“ řekl Chřestivá košile Ygritte. Oči se mu v přílbě z obří lebky jen leskly.
Jon tasil Dlouhý dráp. „Nechte nás být, pokud nechcete dostat to, co jsem dal Qhorinovi.”
„Nemáš tady žádného vlka, co by ti pomáhal, chlapče.“ Chřestivá košile sáhl po svém meči.
„Jsi si tím jistý?“ zasmála se Ygritte.
Na vrcholu kamenné kruhové hradby se hrbil Duch s naježenou bílou srstí. Nevydal jediný zvuk, ale jeho rudé oči hovořily krví. Pán kostí pomalu sundal ruku z meče, ustoupil o krok dozadu a s klením se od nich vzdálil.
Duch běžel vedle jejich koni, zatímco Jon s Ygritte sestupovali dolů z Pěsti. Teprve když byli napůl cesty přes Mléčnou vodu, cítil se Jon natolik bezpečně, aby mohl říct: „Nechtěl jsem po tobě, abys kvůli mně lhala.“
„Já nelhala,“ řekla. „Jen jsem něco vynechala, to je všechno.“
„Řekla jsi -“
„- že spolu mnohdy za nocí dovádíme pod tvým pláštěm. Neřekla jsem ale, kdy jsme s tím začali.“ Úsměv, kterým ho obdařila, byl téměř plachý. „Najdi pro Ducha nějaké jiné místo, kde bude dnes v noci spát, Jone Sněhu. Je to, jak Mance říkal. Skutky jsou pravdivější než slova.“

SANSA

„Nové šaty?“ vydechla, nedůvěřivá i ohromená zároveň. „Mnohem krásnější než kterékoli z těch, cos nosila doposud,“ ujistila ji stará žena. Měřila Sanse boky kouskem provázku s uzlíky. „Samé hedvábí a myrská krajka, se saténovým lemováním. Budeš velmi krásná. Poručila to sama královna.“
„Která královna?“ Margaery se ještě nestala Joffovou královnou, ale předtím byla Renlyho. Nebo snad měla na mysli Královnu trnů? Nebo že by...
„Královna regentka, abys věděla.“
„Královna Cersei?“
„Žádná jiná. Už mnoho let mi prokazuje poctu tím, že si u mne nechává šít šaty.“ Stará žena natáhla svoje měřidlo podél vnitřní strany Sansiny nohy. „Její Výsost mi řekla, že už jsi dospělá žena a neměla by ses oblékat jako malé děvče. Natáhni ruku.“
Sansa zvedla ruku. Potřebovala nové šaty, to byla pravda. V uplynulém roce vyrostla o tři palce a většinu její staré garderoby zničil kouř, když se pokoušela spálit svoje matrace v den, kdy dostala první krvácení.
„Tvoje poprsí bude stejně půvabné jako královnino,“ řekla stará žena, když ovinula provázek kolem Sansina hrudníku. „Neměla bys je takhle schovávat.“
Sansa se při její poznámce začervenala. A přesto, když si posledně šla vyjet na koni, nedokázala svou kazajku zašněrovat až nahoru a štolba, který jí pomáhal nasednout na koně, na ni bezostyšně zíral. Někdy přistihla i dospělé muže, jak jí civí na hrudník, a některé z jejích tunik jí byly tak těsné, že v nich mohla stěží dýchat.
„Jakou budou mít barvu?“ zeptala se švadleny.
„Barvy nech na mně, moje paní. Budeš potěšena, já vím, že budeš. Dostaneš taky spodní prádlo a punčochy, kytlici, pláštěnku i plášť a všechno ostatní příslušející, ehm..., půvabné mladé dámě ze vznešeného rodu.“
„Budou ušité včas, abych si je mohla vzít na královu svatbu?“
„Och, dřív, mnohem dřív, Její Výsost na tom trvá. Mám šest zkušených švadlen a dvanáct učednic, a odložily jsme kvůli tomu stranou všechnu naši další práci. Mnoho dam se na nás bude hněvat, ale takový byl královnin příkaz.“
„Poděkuj laskavě Její Výsosti za její starostlivost,“ řekla Sansa zdvořile. „Je na mne až příliš hodná.“
„Její Výsost je velmi šlechetná,“ souhlasila švadlena, když si sbírala svoje věci a chystala se k odchodu.
Jenže proč? přemýšlela Sansa, když se ocitla o samotě. Měla z toho nepříjemný pocit. Vsadila bych se, že ty šaty jsou nějakým způsobem Margaeryino dílo, nebo snad její babičky.
Margaeryina laskavost byla neutuchající, a její přítomnost všechno změnila. Její dámy Sansu také vřele přijaly mezi sebe. Bylo to už tak dlouho, co se těšila ze společnosti jiných žen, že docela zapomněla, jak příjemné to může být. Lady Leonette jí dávala lekce hry na harfu a lady Janna se s ní dělila o všechny šťavnaté klípky. Merry Crane měla vždy připravenu nějakou zábavnou historku a malá lady Bulwer jí připomínala Aryu, i když nebyla tak divoká.
Nejblíže Sansinu věku byly sestřenice Elinor, Alla a Megga Tyrell, z mladších větví rodu. „Růžičky z nižších větví keře,“ špičkovala Elinor, která byla vtipná a pružná jako vrbový proutek. Megga byla oblá a hlučná, Alla plachá a půvabná, ale Elinor jim vládla právem ženy; byla to panna, která již měla krvácení, zatímco Megga a Alla byly pouhá děvčátka. Sestřenice přijaly Sansu do své společnosti, jako by ji byly znaly odjakživa. Trávily spolu dlouhá odpoledne vyšíváním a povídáním nad citrónovými zákusky a medovým vínem, po večerech hrály v kameny, společně zpívaly v hradním septu... a často byly jedna nebo dvě z nich vybrány, aby sdílely s Margaery lože, kde si prošeptaly dobrou polovinu noci. Alla měla půvabný hlas, a když se jí zalichotilo, hrávala na harfu a zpívala písně o rytířích a ztracených láskách. Megga zpívat neuměla, ale byla velice ráda, když se mohla s někým líbat. Někdy hrávala líbací hru s Allou, jak přiznala, ale nebylo to totéž jako líbat muže, natožpak krále. Sansu napadlo, co by asi Megga řekla, kdyby měla líbat Ohaře, tak jako musela ona. Přišel za ní v noc bitvy, páchl vínem a krví. Políbil mě, vyhrožoval mi, že mě zabije, a přinutil mě zazpívat mu píseň.

„Král Joffrey má tak krásné rty," rozplývala se Megga, „och, ubohá Sanso, určitě máš zlomené srdce, že jsi o něj přišla. Jak ses kvůli tomu musela naplakat!"
Joffrey mě nutil plakat častěji, než tuší, chtělo se jí říct, ale tentokrát nebyl Bukač po ruce, aby přehlušil její hlas svým zpěvem, a tak raději stiskla rty k sobě a držela jazyk za zuby.
Co se týkalo Elinor, ta byla zaslíbena jednomu mladému panoši, synovi lorda Ambrose; měli se vzít ihned, jakmile si vysloužírytířské ostruhy. Měl u sebe její dárek na znamení přízně v bitvě na Černovodém proudu, kde zabil myrského lučištníka a mullendorského zbrojnoše. „Alyn tvrdí, že její dárek na znamení přízně mu dodal odvahu," řekla Megga. „Ten chlapec říkal, že si za svůj bojový pokřik zvolil její jméno. Není to galantní? Jednoho dne bych taky chtěla mít nějakého šampióna, který by nosil dárek ode mne a pozabíjel by stovku mužů." Elinor jí řekla, aby byla zticha, ale přesto se tvářila potěšené.
Jsou to děti, pomyslela si Sansa. Jsou to hloupé malé holky, dokonce i Elinor. Nikdy neviděly bitvu, nikdy nespatřily člověka zemřít, nevědí vůbec nic. Jejich sny byly plné písní a příběhů, tak jako byly její předtím, než nechal Joffrey useknout hlavu jejímu otci, Sanse jich bylo líto. Záviděla jim.
Margaery však byla jiná. Milá a laskavá, a přesto v ní bylo i něco z její babičky. Předchozího dne vzala Sansu na lov se sokoly. Bylo to poprvé od bitvy, co si vyjela z města. Mrtví již byli spáleni nebo pohřbeni, ale Blátivá brána, do které náraželo beranidlo lorda Stannise, byla stále zjizvená a rozštípána, a podél obou břehů Černovodého proudu byly vidět trupy rozbitých lodí. jejichž ohořelé stěžně trčely z mělčin jako vyzáblé černé prsty. Dopravu na řece zajišťovala pouze pramice s plochým dnem, která je přepravila na druhý břeh, a když přijely do královského lesa, našly tam pustinu popela, uhlí a mrtvých stromů. Bažiny podél zálivu se však již znovu hemžily vodním ptactvem a Sansin ostříž snesl dolů tři kachny, zatímco Margaeryin sokol skolil volavku v plném letu.
„Willas má ty nejlepší dravé ptáky v Sedmi královstvích," řekla Margaery, když se spolu ocitly na chvíli o samotě. „Někdy loví dokonce i s orlem. Však uvidíš, Sanso." Vzala ji za ruku a stiskla ji. „Sestro."
Sestro. Sansa kdysi snila o tom, že by chtěla mít sestru, jako je Margaery: krásnou a laskavou, požehnanou přízní bohů. Arya byla naprosto nevyhovující, co se jejích požadavků na sestru týkalo. Jak mohu dopustit, aby se moje sestra provdala za Joffreyho? pomyslela si a najednou měla oči plné slz. „Margaery, prosím," řekla, „nesmíš to udělat." Bylo tak obtížné vypravit ze sebe ta slova. „Nesmíš se za něho provdat. On není takový, jaký ti připadá, není. Ublíží ti."
„Já si to nemyslím." Margaery se sebejistě usmála. „Je od tebe statečné, že mě varuješ, ale nemusíš mít strach. Joff je zkažený a domýšlivý a já nepochybuji o tom, že je tak krutý, jak říkáš, ale otec ho ještě předtím, než se dohodli na sňatku, přiměl, aby jmenoval Lorase do své Královské gardy. Budu mít toho nejlepšího rytíře v Sedmi královstvích, který mne bude ochraňovat ve dne v noci, tak jako princ Aemon chránil Naerys. Takže náš malý lev by se měl ve svém vlastním zájmu chovat slušně." Zasmála se a řekla: „Pojď, drahá sestro, pojeďme zpátky k řece. Přivedeme naše stráže k šílenství." A aniž čekala na odpověď, pobídla svého koně patami a byla pryč.
Je tak statečná, pomyslela si Sansa, když cválala za ní... a přesto na ni stále dorážely pochybnosti. Ser Loras byl chrabrý rytíř, s tím nemohla než souhlasit. Jenže Joffrey měl i jiné rytíře Královské gardy a navíc zlaté pláště a taky rudé, a až bude starší, bude velet vlastní armádě. Aegon Hanebný nikdy neublížil královně Naerys, možná ze strachu z jejich bratra Dračího rytíře... ale když se jiný z rytířů jeho Královské gardy zamiloval do jedné z jeho milenek, král je dal oba zkrátit o hlavu.
Ser Loras je Tyrell, připomněla sama sobě. Ten rytíř byl jenom Toyne. Jeho bratři neměli žádné armády, žádný způsob jak ho pomstit, kromě svých mečů. Čím déle o tom však přemýšlela, tím víc ji to znepokojovalo. Joff se možná ukázní na několik obratů měsíce, možná dokonce na rok, ale dříve nebo později tasí svoje lví drápy, a až to udělá... Říše možná bude mít druhého králokata a propukne válka uvnitř města. Muži lva a muži růže se postarají o to, že voda v městských strouhách bude mít rudou barvu.
Divila se, že Margaery to taky nevidí. Je starší než já, určitě je i moudřejší. A její otec, lord Tyrell, ten jistě ví, co dělá. Jsem prostě hloupá.
Když se svěřila seru Dontosovi, že odjede do Vysoké zahrady, aby se provdala za Willase Tyrella, myslela si, že pocítí úlevu a bude kvůli ní potěšen. Místo toho ji popadl za ramena a hlasem zastřeným zděšením a vínem vyhrkl: „To nemůžeš! Tihle Tyrellové jsou jen Lannisterové s květinami. Zapomeň prosím na to bláznovství, dej svému Florianovi políbení a slib mi, že budeme pokračovat v tom, co jsme si ujednali. V noc Joffreyho svatby, což už není za dlouho, si vezmi tu stříbrnou síťku do vlasů a udělej, co jsem ti řekl. Pak spolu utečeme." Pokusil se vlepit jí polibek na tvář.
Sansa vyklouzla z jeho objetí a ustoupila od něho. „Neudělám to. Nemohu. Něco by se určitě pokazilo. Když jsem chtěla utéci, tak jsi mne odvést nechtěl, a teď už utíkat nepotřebuju."
Dontos na ni jen hloupě civěl. „Jenomže už byly vykonány všechny přípravy, drahá. Loď, která tě odveze domů, člun, který tě vezme k lodi. Tvůj Florian udělal pro svoji sladkou Jonquil všechno, co mohl."
„Velice se omlouvám za všechny potíže, které jsi kvůli mně vytrpěl," řekla, „ale já už žádné lodě a čluny nepotřebuju."
„Jenže já to všechno udělal pro tvoje bezpečí."
„Budu bezpečná ve Vysoké zahradě. Willas se o to postará."
„Vždyť tě vůbec nezná," nedal se odbýt Dontos, „a nebude tě milovat. Jonquil, Jonquil, otevři svoje krásné oči, těmhle Tyrellům na tobě vůbec nezáleží. Mají v úmyslu oženit se s tvým věnem."
„S mým věnem?" Na okamžik to nechápala.
„Drahá," řekl jí, „jsi dědička Zimohradu." Znovu ji popadl a prosil ji, aby to nedělala, ale Sansa se mu vytrhla a nechala ho stát pod stromem srdce. Od té doby do božího háje nešla.
Nezapomněla však ani na jeho slova. Dědička Zimohradu, říkávala si, když za nocí ležela v posteli. Mají v úmyslu oženit se s tvým věnem. Sansa vyrůstala se třemi bratry. Nikdy si ani nepomyslela, že by se právě ona měla stát paní Zimohradu, jenže teď když byli Bran a Rickon mrtví... Na tom nezáleží, pořád je tu Robb, nyní dospělý muž, a ten se jistě

brzy ožení a bude mít syna. Kromě toho, Willas Tyrell dostane Vysokou zahradu, tak nač by mu byl ještě Zimohrad? Někdy šeptávala jeho jméno do polštáře, jen proto, aby slyšela jeho zvuk. „Willas, Willas, Willas.“ Usoudila, že Willas je stejně dobré jméno jako Loras. Dokonce zněla podobně. Co záleží na jeho noze? Willas se stane pánem Vysoké zahrady a ona bude jeho paní.
Představovala si je dva, jak společně sedí v zahradě, se štěňaty na klínech, nebo naslouchají zpěvákovi, jak se probírá strunami loutny, zatímco plují po Klikatici ve výletní bárce. Když mu dám syny, možná mne začne milovat. Pojmenuje je Eddard, Brandon a Rickon, a všechny je vychová tak, aby byli stejně stateční jako ser Loras. A taky aby nenáviděli Lannistery. V Sansiných snech vypadaly její děti přesně tak jako bratři, které ztratila. Někdy tam byla dokonce i dívka, která vypadala jako Arya.
Nikdy si však nedokázala udržet v hlavě podobiznu Willase; v představách si ho stále převracela zpátky v sera Lorase, mladého, vznešeného a krásného. Nesmíš o něm takto smýšlet, kárala se v duchu. Jinak by mohl vidět zklamání v tvých očích, až se setkáte, a jak by se s tebou mohl oženit, kdyby věděl, že miluješ jeho bratra? Willas Tyrell byl dvakrát tak stár jako ona, jak si ustavičně připomínala, a taky chromý, a možná dokonce i otylý a s rudými tvářemi jako jeho otec. Pohledný nebo nepohledný, může být jediným favoritem, kterého kdy bude mít.
Jednou se jí zdálo, že to je ona, a ne Margaery, kdo se provdal za Joffa, a ten se v jejich svatební noc změnil v popravčího Ilyna Paynea. Probudila se celá rozechvělá. Nechtěla, aby Margaery trpěla tak, jako musela ona, ale zároveň se děsila pomyšleni, že by Tyrellové mohli sňatek zrušit. To já ji varovala, já jsem to udělala, já jí o něm řekla pravdu. Možná jí Margaery ve skutečnosti ani nevěřila. Joff si v její přítomnosti vždycky hrál na dokonalého krále, stejně jako kdysi před Sansou. Brzy pozná jeho pravou povahu. Hned po svatbě, ne-li ještě dřív. Sansa se rozhodla, že až příště navštíví septum, zapálí svíci Matce na nebesích a poprosí ji, aby ochraňovala Margaery před Joffreyho krutostí. A možná taky svíci Válečníkovi, za Lorase.
Rozhodla se, že si svoje nové šaty oblékne na obřad do Velkého Baelorova septa. Cersei je pro mě určitě nechává šít pro tuto příležitost, abych na svatbě nevypadala jako chudinka. Ve skutečnosti si chtěla na hostinu, která bude následovat, obléknout jiné šaty, a předpokládala, že některé z jejích starých postačí. Nechtěla riskovat, že si ty nové umaže od jídla nebo vína. Musím si je pak vzít s sebou do Vysoké zahrady. Chtěla být pro Willase Tyrella krásná. Dokonce i kdyby Dontos měl pravdu a Willas chtěl Zimohrad, a ne mě, i tak mě možná začne sám od sebe milovat. Sansa sama sebe pevně objala a říkala si, jak dlouho asi potrvá, než budou šaty hotové. Stěží se mohla dočkat, až si je oblékne.

ARYA

Deště přicházely a odcházely, ale obloha byla spíš šedivá než modrá a všechny vodní toky byly rozvodněné. Ráno třetího dne si Arya všimla, že mech roste převážně na špatné straně stromů. „Jedeme nesprávným směrem,“ upozornila Gendryho, když jeli kolem obzvlášť mechem porostlého jilmu. „Jedeme na jih. Vidíš, jak roste mech na kmeni?“
Odhrnul si husté černé vlasy z očí a řekl: „Jedeme po cestě, to je všechno. Tenhle úsek prostě vede jižním směrem.“
Jenže my jedeme na jih už celý den, chtěla mu říct. A včera taky, když jsme jeli podél koryta té říčky. „Myslím, že jsme se ztratili,“ řekla tichým hlasem. „Neměli jsme odjíždět od řeky. Stačilo, abychom jeli pořád dál podél jejího břehu.“
„Řeka se všelijak stáčí a klikatí,“ namítl Gendry. „Vsadil bych se, že tahle cesta je mnohem kratší. Nějaká tajná psanecká stezka. Citroš, Tom a ostatní tu žijí už celé roky.“
To byla pravda. Arya se kousla do rtu. „Jenže ten mech...“
„Z toho ustavičného deště nám za chvilku poroste mech i z uší,“ posteskl si Gendry.
„Když už, tak jen z našeho jižního ucha,“ prohlásila Arya umíněně. Nemělo smysl snažit se přesvědčit Býka o něčem. Přesto to byl jediný skutečný přítel, který jí zbýval, když je teď Horký koláč opustil.
„Šarna říká, že mě tady potřebuje, abych pekl chléb,“ řekl jí v den, kdy odjížděli, „Kromě toho, mám už po krk toho deště, opruzenin od sedla a ustavičného strachování. Tady je dobré pivo, králíci k snědku - a chléb bude lepši, když ho začnu péct já. Však uvidíš, až se sem někdy vrátíš. Vrátíš se sem, viď? Až válka skončí?“ Pak si uvědomil, koho má před sebou, a s rudými tvářemi spěšně dodal: „Moje paní.“
Arya nevěděla, jestli válka vůbec někdy skončí, ale přikývla. „Moc mě mrzí. že jsem tě tenkrát uhodila,“ řekla. Horký koláč byl hloupý a zbabělý kluk, jenže s ní byl celou cestu z Králova přístaviště a ona si na něho zvykla. „Rozbila jsem ti nos.“
„Rozbilas ho i Citrošovi.“ Horký koláč se zakřenil. „To se mi líbilo.“
„Citrošovi určitě ne,“ řekla Arya zachmuřeně. Pak už bylo načase jít. Když se Horký koláč zeptal, zda by mohl políbit milostpaní ruku, šťouchla ho do ramene. „Neříkej mi tak. Ty jsi Horký koláč a já jsem Arry.“
„Tady už nejsem Horký koláč. Šarna ml říká prostě Chlapče. Stejně jako volá na toho druhého kluka. Asi to bude pěkný zmatek.“
Postrádala ho víc, než si myslela, ale Harwin jí to alespoň zčásti vynahrazoval. Pověděla mu o jeho otci Hullenovi, kterého našla umírajícího ve stájích v Rudé baště v den, kdy uprchla z hradu. „Vždycky tvrdli, že umře ve stáji,“ řekl Harwin, „ale všichni jsme si mysleli, že ho připraví o život nějaký špatně naložený hřebec, ne smečka lvů.“ Arya mu pověděla taky o Yorenovi a jejich útěku z Králova přístaviště a vylíčila mu hodně z toho, co se stalo od té doby, třebaže vynechala část o štolbovi, kterého probodla Jehlou, i o strážném, jemuž podřízla krk při útěku z Harrenova. Říct to Harwinovi by bylo skoro totéž, jako kdyby to řekla svému otci, a existují určité věci, se kterými se otcům

nesvěřujeme.
Ani nemluvila o Jaqenu H'gharovi a třech smrtích, které jí dlužil a splatil. Železnou minci, co jí dal, nosila zastrčenou pod opaskem, ale někdy za noci ji vyndala a vzpomněla si, jak se jeho tvář rozpouštěla a měnila, když si po ní přejel dlaní. „Valar morghulis," říkávala tiše. „Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Sladký Raff. Lechtač a Ohař. Ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei, král Joffrey." Harwin jí řekl, že z dvaceti zimohradských mužů, které její otec poslal na západ s Berikem Dondarrionem, jich zůstalo jen šest a byli teď rozptýleni daleko od sebe. „Byla to past, moje paní. Lord Tywin poslal svého Horu za Červený bodec s ohněm a mečem v naději, že tím přiláká pozornost tvého lorda otce. Domníval se, že lord Eddard se vydá na západ osobně, aby si to s Gregorem Cleganem vyřídil. Kdyby to udělal, zabili by ho nebo vzali do zajetí a vyměnili za Skřeta, který byl tehdy zajatcem tvé paní matky. Králokat však o plánu lorda Tywina nevěděl, a když se doslechl, že jeho bratr padl do zajetí, napadl tvého otce v uličkách Králova přístaviště."
„Vzpomínám si na to," řekla Arya. „Zabil Joryho." Jory se na ni vždycky usmíval, když jí zrovna neříkal, aby se nepletla pod nohy.
„Zabil Joryho," přitakal Harwin, „a tvůj otec si zlomil nohu, když na něj spadl jeho kůň. Proto se lord Eddard nemohl vydat na západ osobně. Poslal tam místo sebe lorda Berika, s dvaceti jeho muži a dvaceti ze Zimohradu, mě mezi nimi. Kromě nás tam byli ještě další. Thoros a ser Raymun Darry a jeho muži, ser Gladden Wylde a lord jménem Lothar Mallery. Jenže Gregor na nás čekal u Šaškova brodu, s muži ukrytými na obou březích. Když jsme přejížděli řeku, zaútočili na nás zepředu i zezadu.
Viděl jsem, jak Hora zabil Raymuna Darryho jediným výpadem tak strašlivým, že jím usekl Darrymu ruku v lokti a zároveň zabil koně pod ním. Gladden Wylde tam zemřel s ním, a lorda Malloryho přejeli a utopili. Byli jsme obklíčeni lvy ze všech stran a já si myslel, že jsem odsouzený k záhubě spolu s ostatními, jenže Alyn vydal příkazy a obnovil pořádek v našich řadách a ti, co byli stále na koních, se shlukli kolem Thorose a prosekali nám cestu ven. Toho rána nás bylo dvě stě. Do večera nás nezbylo víc než čtyřicet a lord Berik byl vážně zraněn. Thoros mu v noci vytáhl z hrudníku stopu dlouhý kus kopí a naléval vařící víno do rány, kterou v něm zanechalo.
Každý si byl jistý, že jeho lordstvo bude do rozednění mrtvé, ale Thoros se s ním modlil celou noc u ohně, a když přišlo ráno, lord Berik byl stále naživu, a silnější než předtím. Čtrnáct dní trvalo, než dokázal nasednout na koně, ale jeho odvaha nám dodávala sílu. Řekl, že naše válka u Šaškova brodu neskončila, ale naopak tam začala, a že každý z našich mužů, který tam padl, bude desetinásobně pomstěn.
Do té doby se boj převalil kolem nás. Horovi muži byli pouze předvojem armády lorda Tywina. Přešla Červený bodec a vtáhla do říčních krajin, kde pálila a drancovala všechno, co měla v cestě. Nás bylo tak málo, že jediné, co jsme mohli dělat, bylo obtěžovat jejich zadní voj, ale řekli jsme si mezi sebou, že se připojíme ke králi Robertovi, až vytáhne na západ, aby rozdrtil povstání lorda Tywina. Pak jsme se ale doslechli, že je Robert mrtvý a lord Eddard taky a že na Železný trůn nastoupil ten fakan královny Cersei.
To obrátilo celý svět na hlavu. Byli jsme vysláni na cestu pobočníkem krále, abychom se vypořádali s psanci, ale teď se stali psanci z nás a královým pobočníkem byl lord Tywin. Někteří z nás se tehdy chtěli vzdát, ale lord Berik o tom nechtěl ani slyšet. Řekl, že jsme stále králové muži a že lvi zabíjejí královy lidi. Když nemůžeme bojovat za Roberta, budeme bojovat za ně, dokud nepadneme do posledního muže. A to jsme učinili, ale když jsme bojovali, začalo se dít něco zvláštního. Za každého muže, kterého jsme ztratili, se objevili dva další, aby zaujali jeho místo. Pár jich bylo rytíři nebo panoši, urozeného původu, ale většinou to byli prostí lidé - nádeníci, sumáři a hostinští, sluhové a ševel, dokonce i dva septoni. Muži všemožných řemesel i původu, a také ženy, děti, psi..."
„Psi?" podivila se Arya.
„Ba." Harwin se usmál. „Jeden z našich hochů má toho nejzlejšího psa, jakého jsi kdy viděla."
„Já bych taky chtěla mít pořádně zlého psa," řekla Arya roztouženě. „Psa, co by zabíjel lvy." Kdysi mela svého zlovlka, Nymeriu, jenže po něm házela kameny, dokud neutekl, aby královně zabránila zabít ho. Dokázal by zlovlk zabít lva? říkala si.
Toho odpoledne opět pršelo a pak ještě dlouho do večera. Psanci měli naštěstí všude tajné přátele, proto nemuseli tábořit venku pod širým nebem nebo hledat úkryt pod nějakou děravou střechou, tak jak to často dělala s Horkým koláčem a Gendrym.
Té noci našli útočiště ve vypálené, opuštěné vesnici. Alespoň vypadala opuštěně, dokud Janek Štístko nezatroubil dvakrát krátce a dvakrát dlouze na svůj lovecký roh. Pak se z ruin a tajných sklepů vyrojily všechny možné druhy lidí. Měli pivo a sušená jablka a taky okoralý ječný chléb, a psanci měli navíc husu, kterou Anguy zastřelil cestou, a tak byla toho dne večeře takřka hostinou.
Arya zrovna ohryzávala poslední kousek masa z křídla, když se jeden z vesničanů obrátil k Citrošovi Citrónovému plášti a řekl: „Před necelými dvěma dny tudy projížděli muži, hledali Králokata."
Citroš se ušklíbl. „Měli by se po něm podívat v Řekotočí. Dole v nejhlubším z žalářů, kde je pěkně vlhko." Jeho nos vypadal jako rozmáčklé jablko, rudý a oteklý, a taky měl mizernou náladu.
„Ne," přidal se další vesničan. „Utekl jim."
Králokat. Arya cítila, jak se jí ježí vlasy vzadu na krku. Zatajila dech a naslouchala.
„Že by to byla pravda?" ozval se Tom Sedma.
„Já tomu nevěřím," řekl jednooký muž v rezavém kbelcovém helmu. Ostatní psanci mu říkali Janek Štístko, třebaže přijít o oko Arye nepřipadalo zrovna šťastné. „Poznal jsem ty žaláře na vlastní kůži. Jak by z nich mohl uniknout?"
Vesničané na to mohli jen pokrčit rameny. Zelenovous si pohladil husté šedozelené kníry a řekl: „Vlci se budou topit v krvi, pokud je Králokat zase volný. Musíme to říct Thorosovi. Pán světla mu ukáže Lannistera v plamenech."
„Tady taky hoří pěkný oheň," řekl Anguy s úsměvem.
Zelenovous se zasmál a dal lukostřelci štulec za ucho. „Copak ti připadám jako kněz, Střelče? Když do ohně hledí Pello

z Tyroše, žhavé uhlíky mu sežehnou vous.“
Citroš si protáhl klouby dlaní, až mu zapraskaly, a řekl: „Lordu Berikovi by se určitě líbilo chytit Jaimeho Lannistera...“
„Pověsil by ho, Citroši?“ zeptala se jedna z vesničanek. „Byla by skoro škoda pověsit tak pěkného muže, jako je on.“
„Nejdřív by se konal soud!“ řekl Anguy. „vždyť víte, že je lord Berik vždycky soudí.“ Usmál se. „Vešije až potom.“
Všichni kolem se dali do smíchu. Pak Tom prohrábl prsty struny své citery a začal tiše zpívat. Bratři z Královského lesa, byli psaneckou družinou. Les byl jejich hradem, a jezdili napříč krajinou. Ničí zlato nebylo před nimi jisté, ani ručka žádné panny. Och, bratři z Králolesa, co děsili pány i kmány...
Arya, hovící si hezky v suchu a teple v rohu mezi Gendrym a Harwinem, nějaký čas naslouchala zpěvu, pak zavřela oči a odplula do spánku. Zdálo se jí o domově; ne o Řekotočí, ale o Zimohradu. Nebyl to však příjemný sen. Stála sama před hradem, vězela po kolena v blátě. Viděla před sebou šedivé zdi, ale když se pokoušela jít k bráně, každý krok jí připadal obtížnější než ten předtím a hrad před ní bledl, až nakonec vypadal spíš jako kouřový přízrak než jako žula. A také tam byli vlci, vyzáblé šedivé tvary s žhnoucíma očima, kradoucí se mezi stromy všude kolem ní. Kdykoli se na ně podívala, vzpomněla si na chuť krve.
Příštího rána sjeli z cesty a vydali se napříč polem. Vítr vanul v poryvech, rozvíroval suché šedivé listí kolem kopyt jejich koní, ale aspoň nepršelo. Když vyšlo zpoza mraku slunce, bylo tak jasné, že si Arya musela stáhnout kápi do čela, aby jí tolik nesvítilo do očí.
Pak najednou prudce zastavila. „Jedeme špatným směrem!“
Gendry zasténal, „Co je, už zase mech?“
„Podívej se na slunce,“ řekla. „Vždyť my jedeme na jih!“ Zašmátrala ve svém sedlovém vaku po mapě, aby jim to mohla ukázat. „Nikdy jsme se neměli vzdálit od Trojzubce.“ Rozvinula mapu na svém stehně. Všichni se na ni teď dívali.
„Podívejte se, Řekotočí je tady, mezi řekami.”
„Náhodou,“ ozval se Janek Štístko, „my víme, kde je Řekotočí. Každý z nás to ví,“.
„Jenže ty nejedeš do Řekotočí,“ řekl jí Citroš bez obalu.
Už jsem tam skoro byla, pomyslela si Arya. Měla jsem je nechat, aby si vzali naše koně. Mohla jsem jít po zbytek cesty pěšky. Vzpomněla si na svůj sen a kousla se do rtu. „Ach, netvař se tak ublíženě, dítě,“ řekl Tom Sedmistruna. „Nikdo ti nezkřiví ani vlásek na hlavě, na to ti dávám svoje slovo.“
„Slovo lháře.“
„Nikdo ti nelhal,“ namítl Citroš. „Nic jsme ti neslíbili. Nám nepřísluší, abychom rozhodovali, co se s tebou stane.“
Citroš ale nebyl jejich velitelem o nic víc než Tom; byl jím Tyrošan jménem Zelenovous. Arya se k němu otočila.
„Odvez mě do Řekotočí a dostaneš odměnu,“ řekla mu se zoufalstvím v hlase.
„Maličká,“ odpověděl Zelenovous, „obyčejnou veverku si sedlák možná stáhne z kůže, dá do hrnce a uvaří si z ní polévku, ale když najde na stromě zlatou veverku, odveze ji ke svému pánovi nebo alespoň bude chtít udělat to.“
„Já nejsem žádná veverka,“ rozčilovala se Arya.
„Ale jsi,“ Zelenovous se zasmál. „Malá zlatá veverka, která teď jede navštívit bleskurychlého lorda, ať už si to přeje či ne. On rozhodne, co s tebou udělá. Vsadil bych se, že tě pošle zpátky k tvojí paní matce, tak jak si to přeješ.“
Tom Sedmistruna přikývl. „Ba, takový je lord Berik. Přesně tak rozhodne a moc bych se divil, kdyby to neudělal.”
Lord Berik Dondarrion. Arya si vzpomínala, co o něm slýchala v Harrenově, jak od lannisterských, tak od Krvavých drancířů. Lord Berik byl postrachem lesa. Lord Berik, kterého zabil Vargo Hoat a ještě předtím ser Amory Lorch a dvakrát Hora, která jede. Jestli mě nepošle domů, možná ho zabiju taky. „Proč musím jet za lordem Berikem?“ zeptala se tiše.
„Odvádíme k němu všechny urozené zajatce,“ odpověděl Anguy.
Zajatce. Arya se zhluboka nadechla, aby se upokojila. Klidná jako stojatá voda. Pohlédla na psance na jejich koních a otočila hlavu svého zvířete. Teď, rychlá jako had, pomyslela si, když zabodla paty koni do slabin. Proletěla rovnou mezi Zelenovousem a Jankem Štístkem a ještě stačila zachytit Gendryho udivený pohled, když jí jeho klisna uhýbala z cesty. A pak už byla na otevřeném prostranství a prchala.
Sever či jih, východ nebo západ, na tom teď nezáleželo. Cestu do Řekotočí může najít později, jakmile je setřese. Naklonila se dopředu v sedle a pobídla koně do cvalu. Psanci za ní nadávali a křičeli na ni, aby se vrátila. Byla k jejich volání hluchá, ale když se ohlédla dozadu přes rameno, uviděla, že čtyři ji pronásledují: Anguy, Harwin a Zelenovous ujíždějící bok po boku a Citroš kousek za nimi, se svým velkým žlutým pláštěm plápolajícím při jízdě ve větru. „Rychle jako jelen,“ řekla svému koni, „Utíkej, utíkej.“
Řítila se přes hnědá, plevelem zarostlá pole, po pás vysokou trávou a hromadami suchého listí, které vířilo a poletovalo, když jím její kůň tryskem projížděl. Spatřila les po své levici. Tam bych je mohla setřást. Podél jedné strany pole běžel vyschlý příkop, ale její kůň ho přeskočil, aniž narušil krok, a vrhl se s ní do lesa mezi jilmy, tisy a břízy. Rychlým ohlédnutím přes rameno se přesvědčila, že Anguy a Harwin jsou jí stále v patách. Zelenovous už ale byl hodný kus za nimi a Citroše neviděla vůbec. „Rychleji,“ pobízela svého koně, „ty to dokážeš, dokážeš.“
Vjela mezi dva jilmy a ani se nezastavila, aby se podívala, na které straně roste mech. Přeskočila shnilý kmen a širokým obloukem objela nestvůrnou hromadu rozježenou zlámanými větvemi. Pak vzhůru po mírném svahu a dolů po druhé straně, zpomalujíc a znovu zrychlujíc. Podkovy jejího koně vykřesávaly jiskry z křemenů pod jeho kopyty. Harwin se protlačil dopředu před Anguyho, ale oba už ji dohánělí, Zelenovous odpadl a zdálo se, že již umdlévá.
Cestu jí náhle zahradil potok. Vjela rovnou do něj, přes vodu dusící se mokrými hnědými listy. Některé přilnuly k nohám jejího koně, ale to už byli na druhé straně. Podrost tam byl hustší a země pokrytá propletenci kořenů a kameny, takže musela zpomalit, ale dál si udržovala natolik rychlé tempo, jak jen se odvažovala. Před ní se zvedal další kopec, tentokrát prudší. Vyjela vzhůru a zase dolů. Jak rozlehlé jsou tyhle lesy? říkala si. Věděla, že má rychlého koně, ukradla si v Harrenově jednoho z nejlepších, co patřili lordu Boltonovi, ale jeho rychlost jí tady nebyla nic platná. Potřebuju se

dostat zpátky do polí. Musím najít cestu. Místo toho našla pěšinu vyšlapanou zvěří. Byla úzká a nerovná, ale aspoň něco. Pustila se po ní. Větve ji šlehaly do obličeje, jedna dokonce zachytila její kápi a strhla ji z hlavy a Arya si na půl zabušení srdce myslela, že už ji chytili. Zpod keře vyrazila liška vyplašená rychlostí jejího úprku. Zvířecí pěšina ji přivedla k dalšímu potoku. Nebo to byl tentýž? Přijela k němu oklikou zpátky? Nebyl čas snažit se to řešit, protože slyšela jejich koně řítící se mezi stromy za ní. Trny ji škrábaly do tváře jako kočky, které honívala v Králové přístavišti, Z větví olše se s pokřikem zvedli vrabci. Ale stromy už řídly, a najednou z nich byla venku. Před ní se táhla široká rovná pole, celá zarostlá plevelem a divoce rostoucí pšenicí, nasáklá vodou a pošlapaná. Arya pobídla svého koně opět do cvalu. Utíkej, pomyslela si, utíkej do Řekotočí, utíkej domů. Setřásla je? Odvážila se jednoho rychlého pohledu dozadu, a uviděla ho - Harwina, který byl pouhých šest yardů za ní a rychle zkracoval náskok. Ne, pomyslela si, ne, to přece nemůže, ne on, to není spravedlivé.
Než ji dostihl, oba koně byli zpocení a boky se jim prudce dmuly. Natáhl se k ní a popadl jejího koně za ohlávku. Arya už taky ztěžka oddychovala. Věděla, že je po boji a že prohrála. „Jezdíš jako pravý seveřan, moje paní," řekl Harwin, když oba koně zastavil. „Tvoje teta byla stejná. Lady Lyanna. Jenže můj otec byl vrchní podkoní, na to nezapomínej."
Pohled, kterým si ho změřila, byl plný křivdy. „Myslela jsem, že jsi muž mého otce."
„Lord Eddard je mrtvý, moje paní. Já teď patřím k bleskurychlému lordovi a mým bratrům."
„Jakým bratrům?" Starý Hullen neměl žádné další syny, na které by si Arya vzpomínala.
„Anguymu, Citrošovi, Tomovi Sedmě, Jankovi a Zelenovousovi, těm všem. Proti tvému bratrovi Robbovi nemáme vůbec nic, moje paní... ale za něho nebojujeme. On má vlastní armádu a mnoho velkých pánů, co před ním ohnuli koleno. Prostý lid má jenom nás." Pátravě se na ni zadíval. „Dokážeš pochopit, co ti říkám?"
„Ano." To, že není Robbův člověk, pochopila velice rychle. A taky že ona je teď jeho zajatcem. Měla jsem zůstat s Horkým koláčem. Měli jsme si vzít ten malý člun a plout v něm po řece do Řekotočí. Mnohem lépe by byla udělala, kdyby zůstala Pečení. Tu by nikdo nezajal, ani Nan, ani Lasičku, ani sirotka Arryho. Byla jsem vlk, pomyslela si, ale teď jsem znovu jen pitomá malá holka.
„Pojedeš zpátky v klidu a dobrovolně?" zeptal se jí Harwin, „nebo tě musím svázat a přehodit přes hřbet tvého koně?"
„Pojedu sama," odpověděla zamračeně. Prozatím.

SAMWELL

Sam vzlykl a udělal další krok. Tenhle je poslední, úplně poslední, už nemůžu dál, prostě nemůžu. Jeho chodidla se však pohnula znovu. Jedno a pak druhé. Udělala krok, pak další a on si říkal to nejsou moje nohy, jsou někoho jiného, to jde někdo jiný, to přece nemůžu být já.
Když sklopil zrak, viděl je, jak se šourají ve sněhu, dvě beztvaré neohrabané věci. Pamatoval si, že jeho boty bývaly černé, ale nabalil se na ně sníh, a teď to byly nemotorné bílé koule. Jako dva kyje vytesané z ledu.
Stále nepřestával padat, ten proklatý sníh. Závěje mu sahaly nad kolena a ledový příkrov pokrýval dolní části jeho nohou jako pár bílých holínek. Sotva se v tom sněhu vlekl. Těžký vak, který nesl, mu dodával vzhledu obludného hrbáče. A byl unavený, tak strašlivě unavený. Už nemůžu dál. Matko, smiluj se nade mnou, nemůžu.
Při každém čtvrtém či pátém kroku musel sáhnout dolů a povytáhnout si opasek. Meč ztratil nahoře na Pěsti, ale pochva mu pořád stahovala opasek dolů. Měl na něm i dva nože: dýku z dračího skla, kterou mu daroval Jon, a ocelový nůž, jímž si krájel maso. Všechna ta tíha táhla jeho opasek dolů a břicho měl tak velké a kulaté, že kdyby si opasek ustavičně nevytahoval, sklouzl by mu dolů a zapletl by se mu kolem kotníků, bez ohledu na to, jak těsně ho měl utažený přes břicho. Jednou se pokusil zapnout si jej kolem těla nad břichem, jenže to mu sahal až kamsi k podpažním jamkám. Grenn se při tom pohledu smál, až se za břicho popadal, a Bolestínský Edd řekl, „Znal jsem muže, který nosil svůj meč na řetězu kolem krku. Jednoho dne zakopl a jílec mu projel nosem."
Sam taky každou chvíli zakopával. Pod sněhem byly kameny a kořeny stromů a někdy taky hluboké díry v zamrzlé zemi. Černý Bernarr do jedné takové před třemi dny vkročil a vymkl si kotník, nebo možná před čtyřmi nebo... ve skutečnosti ani nevěděl, jak dlouho už to bylo. Lord velitel potom dal posadit Bernarra na koně.
Vzlykl a udělal další krok. Měl přitom pocit, jako by spíš padal kamsi dolů než šel, jako by donekonečna padal, ale nikdy se neuhodil o zem, jen pořád padal a padal dopředu. Musím se zastavit, strašně to bolí. Je mi zima a jsem unavený, potřebuju se vyspat, jen kratičký spánek vedle ohně a sousto k snědku, co není zmrzlé.
Jenže kdyby se zastavil, zemřel by. Věděli to všichni z těch pár, co zůstali. Když odcházeli z Pěsti, bylo jich padesát, možná o něco víc, ale někteří zbloudili ve sněhu, pár zraněných vykrvácelo k smrti… a někdy Sam slyšel za sebou výkřiky, a jednou dokonce strašlivý výkřik. Když ho uslyšel, musel běžet, dvacet yardů nebo třicet, tak rychle, jak dokázal. Utíkal by ještě dál, kdyby to jeho nohy vydržely. Jsou za námi, stále jsou za námi, berou si nás jednoho po druhém.
Vzlykl a udělal další krok. Bylo mu zima už tak dlouho, že pomalu zapomínal, jaké to je cítit teplo. Měl na sobě tři páry silných punčoch, dvě vrstvy spodního prádla pod dvojitou tunikou z jehněčí srsti a na tom ještě silný prošívaný kabátec, který ho chránil proti chladné oceli kroužkové zbroje. Na drátěné košili měl volnou bojovou suknici, na ní trojnásobně silný plášť s kostěným knoflíkem, kterým si ho zapínal napevno pod bradou. Kápě pláště mu spadala dopředu, hluboko do čela. Na rukou měl těžké kožešinové palčáky navlečené na tenkých rukavicích z vlny a kůže, přes dolní polovinu obličeje měl pevně uvázaný šátek a na hlavě těsně padnoucí rounem podšitou čepici, kterou si mohl stáhnout dolů přes uši pod kápí. Přesto mu byla pořád zima, hlavně na chodidla. Dokonce je už ani necítil, ale ještě

včera ho bolela tak strašlivě, že na nich sotva dokázal stát, natož jít. Při každém kroku jako by se mu do nich zabodávaly nože. Bylo to vůbec včera? Nepamatoval si to. Nespal už od Pěsti, od té doby co zatroubil roh. Pokud ovšem nespal při chůzi. Může člověk jít, když spí? Sam to nevěděl, nebo to možná zapomněl.
Vzlykl a udělal další krok. Sníh se s vířením snášel kolem něj. Někdy padal z bílé oblohy, jindy z černé, a to bylo všechno, co zbývalo ze dne a noci. Nesl ho na ramennou jako druhý plášť, a hromadil se mu vysoko na již tak těžkém vaku, který vlekl na zádech a činil jej ještě těžším. Kříž ho nesnesitelně bolel, jako by mu do něj někdo zabodl dýku a pak jí otáčel ze strany na stranu při každém jeho kroku. Ramena měl v agónii od tíhy zbroje. Dal by téměř cokoli za to, aby si ji mohl sundat, ale měl strach udělat to. Navíc by si musel svléknout plášť a suknici, aby se k ní dostal, a tehdy by ho zima zahubila.
Kéž bych jen byl silnější... Nebyl však a nebylo k ničemu, že si to toužebně přál, Sam byl slabý a tlustý, tak strašně tlustý, že stěží dokázal unést svou váhu, natož zbroj. Cítil, jak mu rozedírá ramena do krve, navzdory vrstvám látky a prošívanice mezi ocelí a kůží. Jedinou věci, kterou mohl dělat, bylo plakat, jenže když plakal, slzy mu zamrzaly na tvářích.
Vzlykl a udělal další krok. Ledová krusta byla v místech, kam pokládal chodidla, již prošlapaná, jinak by se asi vůbec nedokázal pohybovat dál. Nalevo i napravo od něj, jen napolo viditelné mezi tichými stromy, probleskovaly pochodně, proměněné v padajícím sněhu v rozmazané oranžové svatozáře. Když otočil hlavu, viděl, jak tiše kloužou lesem, jak trhavě poskakují nahoru a dolů, dozadu a dopředu. Plamenný prstenec Starého medvěda, připomněl sám sobě, a běda tomu, kdo z něj vyjde. Jak tak šel, zdálo se mu, jako by honil pochodně před sebou, jenže ony měly také nohy, delší a silnější než jeho, takže je nikdy nedohoní.
Včera je prosil, aby ho nechali být jedním z nosičů pochodní, i když by to znamenalo, že by musel jít po vnější straně jejich zástupu, s temnotou tisknoucí se blízko k němu. Toužil po ohni, snil o ohni. Kdybych měl oheň, nebyla by mi taková zima. Kdosi mu však připomněl, že na začátku měl pochodeň, ale upustil jí do sněhu a oheň zhasl, Sam si nepamatoval, že by upustil nějakou pochodeň, ale předpokládal, že je to pravda. Byl příliš slabý, než aby udržel ruku s pochodní ve výši po delší čas. To Edd mu připomněl tu pochodeň, nebo možná Grenn. Na to si taky nevzpomínal. Tlustý, slabý a neužitečný, a dokonce i rozum už mi zamrzá v hlavě. Udělal další krok.
Ovázal si svůj šátek přes nos a ústa, jenže teď byl pokrytý hleny a tak tuhý, až se obával, že mu určitě přimrzl k tváří. Dokonce i dýchat bylo obtížné a vzduch byl tak chladný, že bylo bolestivé vdechovat ho. „Matko, smiluj se," mumlal tichým chraptivým hlasem pod zmrzlou maskou. „Matko, smiluj se. Matko, smiluj se. Matko, smiluj se." S každou modlitbou udělal další krok a takto se plahočil dál a dál, „Matko, smiluj se. Matko, smiluj se. Matko, smiluj se."
Jeho vlastní matka byla tisíc líg daleko na jihu, v bezpečí s jeho sestrami a jeho malým bratrem Dickonem v baště na Parožnatém vrchu. Neslyší mě o nic víc než Matka na nebesích. Matka byla milosrdná, v tom se shodli všichni septoni, jenže za Zdí nemělo Sedm žádnou moc. Byla to říše, kde vládli staří bohové, bezejmenní bohové stromů, vlků a sněhu. „Milost," šeptal tedy k čemukoli, co by mohlo naslouchat, ke starým bohům či novým, nebo taky k démonům, „och, smilujte se, smilujte se, smilujte se nade mnou."
Maslyn taky křičel o slitováni. Proč si na to najednou vzpomněl? Nebylo to nic, co by si chtěl pamatovat. Ten muž se potácel pozpátku, upustil svůj meč, vzdal se, prosil, dokonce si strhl silnou černou rukavici a zvedl ji do výše před sebe, jako by to byla železná rukavice rytíře, na znamení, že se vzdává. Pořád ještě křičel o milost, když ho nemrtvý zvedl za hrdlo do vzduchu a takřka mu urval hlavu. Živí mrtví v sobě nemají ani kapku slitování, a Jiní... ne, nesmím na to myslet, nesmím myslet, nesmím na nic vzpomínat, musím jenom jít, jenom jít, jenom jít.
Vzlykl a udělal další krok. Zachytil přitom palcem o kořen ukrytý pod zmrzlým sněhem, zakopl a ztěžka upadl na koleno, tak tvrdě, až se kousl do jazyka. Ucítil v ústech krev, teplejší než cokoli jiného, co ochutnal od Pěsti. Tohle je konec, pomyslel si. Teď když upadl, zdálo se, že už není schopen najít v sobě sílu, aby se mohl znovu zvednout. Zašmátral po větvi stromu a pevně ji sevřel, snažil se vytáhnout zpátky na nohy, ale ztuhlé končetiny odmítly poslouchat. Zbroj byla příliš těžká, a kromě toho byl příliš tlustý a příliš slabý a příliš unavený.
„Zvedni se, Prasátko," zabručel někdo, kdo šel kolem, ale Sam mu nevěnoval pozornost. Prostě si jen lehnu do sněhu a zavřu oči. Nebylo by to zas tak špatné, umřít tady. Větší zima už mu beztak být nemohla, a po chvíli by ani necítil bodáni v kříži či strašlivou bolest v ramennou, ba dokonce ani svá promrzlá chodidla. Nebyl bych první, kdo tu takto umře, nemohou říct, že bych byl. Stovky jich zahynuly na Pěsti, umíraly všude kolem něho, a další zemřeli potom, viděl to na vlastní oči. Rozechvěle uvolnil svůj stisk kolem větve stromu a sesul se dolů do sněhu. Byl studený a vlhký, ale on ho přes všechny vrstvy oblečení stěží cítil. Pohlédl vzhůru na bledobílou oblohu, zatímco sněhové vločky něžně usedaly na jeho břiše, hrudníku a očních víčkách. Sníh mě přikryje jako silná bílá deka. Pod sněhem mi bude teplo, a když o mně pak budou mluvit, budou muset říct, že jsem zemřel jako muž Noční hlídky. Udělal jsem to. Udělal. Splnil jsem svou povinnost. Nikdo nemůže říct, že bych se zpronevěřil své přísaze. Jsem tlustý a slabý a jsem zbabělec, ale splnil jsem svou povinnost.
Jeho povinností bylo starat se o havrany. Právě to ho přivedlo sem za Zeď. Nechtěl jít, řekl jim to, vysvětlil jim všem, jaký je hrozný zbabělec. Jenže mistr Aemon byl velice starý a kromě toho slepý, a tak museli na sever poslat Sama, aby se staral o havrany. Lord velitel mu vydal příkazy, hned jak se utábořili na Pěsti. „Nejsi žádný bojovník, to oba víme, chlapče. Kdyby se stalo, že budeme napadeni, nesnaž se dokazovat někomu něco jiného, jen bys překážel. Budeš muset poslat vzkaz. A nechoď za mnou, aby ses zeptal, co v něm má stát. Napíšeš ho sám a pošleš s ním jednoho ptáka do Černého hradu a dalšího do Stínové věže." Starý medvěd mu namířil prst v rukavici rovnou do tváře. „Nezajímá mě, jestli budeš tak vystrašený, že si naděláš do kalhot, a nezajímá mě, jestli se sem přihrne přes hradbu tisíc divokých lačnících po tvé krvi, vypravíš ty ptáky na cestu, jinak přísahám, že tě budu štvát přes sedm pekel a přiměju tě strašně moc litovat, žes to neudělal." A Mormontův havran pokýval hlavou nahoru a dolů a zakrákal: „Litovat, litovat, litovat."
Sam teď litoval, že nebyl statečnější nebo silnější nebo dobrý v zacházení s mečem, že nebyl lepším synem svému otci a

lepším bratrem Dickonovi a děvčatům. Také mu bylo líto, že má umřít, jenže na Pěsti padli lepší muži než on, dobří muži a stateční, žádní ukvičení tlustí kluci jako on. Alespoň ho nebude muset Starý medvěd honit přes sedm pekel, Vypravil jsem ty ptáky na cestu. Udělal jsem to, aspoň tohle. Napsal si vzkazy předem, krátké jednoduché zprávy o útoku na Pěst Prvních lidí, a pak je bezpečně uschoval do pergamenového váčku, v naději, že je nebude muset nikdy odeslat.
Když zatroubily rohy, Sam spal. Zpočátku si myslel, že se mu to jen zdá, ale jakmile otevřel oči, na tábor se snášel sníh a všichni černí bratři se chápali luků a oštěpů a běželi ke kruhové hradbě. Chett byl jediný, kdo se zdržoval poblíž, předchozí majordomus mistra Aemona s obličejem plným nežitu a velkým voletem na krku. Sam nikdy neviděl vepsáno ve tváři člověka tolik strachu, jako spatřil v Chettově, když k nim mezi stromy dolehlo třetí zatroubení. „Pomoz mi vyslat na cestu ptáky," prosil ho, ale druhý majordomus se odvrátil a utíkal pryč, s dýkou v ruce. Musí se postarat o psy, uvědomil si Sam. Možná mu lord velitel také udělil příkazy.
Prsty měl ztuhlé a navíc v silných rukavicích neohrabané, a celý se třásl zimou a strachy, a přesto našel pergamenový váček a vyndal z něho vzkazy, které napsal. Havrani zuřivě pokřikovali, a když otevřel klec s ptáky z Černého hradu, jeden z nich mu vlétl rovnou do tváře. Dva další uprchlí, než stačil toho prvního chytit, a když se mu to konečně podařilo, pták ho klovl přes rukavici až do krve. Přesto ho držel dostatečně dlouho, aby k němu stačil připevnit malou ruličku pergamenu. Do té doby troubení válečného rohu odeznělo, ale Pěst zvonila vydáváním rozkazů a řinčením oceli, „Leť," zvolal Sam, když vyhodil havrana do vzduchu.
Ptáci v kleci ze Stínové věže křičeli a bili křídly tak divoce, že měl strach otevřít dvířka, ale nakonec přiměl sám sebe udělat to. Tentokrát chytil prvního havrana, který se pokusil uprchnout. O okamžik později už odlétal padajícím sněhem, nesl ke Stínové věži vzkaz o tom, že byli napadeni.
Když splnil svou povinnost, dokončil neohrabanými prsty oblékání, natáhl si na hlavu čepici, oblékl si bojovou suknici a plášť s kápí a zapnul si opasek s mečem. Zapnul si ho opravdu těsně, aby mu nesklouzl dolů. Pak našel vak a vecpal dovnitř všechny svoje věci, náhradní spodky a suché ponožky, hroty k šípům a hlavici oštěpu z dračího skla, které mu dal Jon, a taky starý naprasklý roh, svoje pergameny, inkousty a brka, mapy, které namaloval, a jako kámen tvrdou česnekovou klobásu, kterou si šetřil už od Zdi, Všechno to sbalil a hodil si vak na záda. Lord velitel mi poručil, že nemám chodit ke kruhové hradbě, vzpomněl si, ale řekl taky, že nemám utíkat za ním. Sam se zhluboka nadechl a uvědomil si, že neví co dělat dál.
Vzpomínal, jak se zmateně otáčel kolem dokola a v jeho nitru narůstal strach, tak jako ostatně vždycky. Kolem štěkali psi a řehtali koně, ale sníh tlumil všechny zvuky a navozoval zdání, že se ozývají hodně zdaleka. Sam neviděl dál než na tři yardy, dokonce ani pochodně hořící podél nízké kamenné zdi, která jako prstenec obkružovala korunu kopce. Co když ty pochodně zhasly? Bylo to příliš děsivé pomyšlení, než aby o tom přemýšlel. Roh zatroubil třikrát dlouze a tři dlouhá zatroubení znamenají Jiné. Bílé chodce z lesů, chladné stíny, stvůry z příběhů, při kterých se jako malý kluk celý třásl a kvičel strachy, monstra jezdící na obřích ledových pavoucích, lačnící po krvi...
Neohrabaně tasil svůj meč a ztěžka se plahočil sněhem, třímaje ho v ruce před sebou. Kolem proběhl štěkající pes a Sam uviděl muže ze Stínové věže, velké vousaté chlapy s dlouhými sekerami a osm stop dlouhými oštěpy. Cítil se v jejich společnosti bezpečněji, a tak se za nimi vydal k hradbě. Když zjistil, že pochodně na vrcholu kamenné zdi stále hoří, zachvěl se úlevou.
Černí bratři tam stáli s meči a oštěpy v rukou, pozorovali padající sníh, čekali. Kolem projel na svém koni ser Mallador Locke, na hlavě zasněženou přilbu. Sam stál vzadu za ostatními, hledal Grenna nebo Bolestínského Edda. Jestli mám zemřít, nechte mě umřít vedle mých přátel, říkal si. Jenže všichni muži kolem něho byli cizí. Byli to muži ze Stínové věže, kterým velel průzkumník jménem Blane.
„Už přicházejí," slyšel říct jednoho bratra.
„Založte," řekl Bláně a dvacet černých šípů bylo vytaženo ze stejného počtu toulců a založeno do stejného počtu luků.
„Bohové, buďte dobří, jsou jich stovky."
„Natáhněte," řekl Bláně a pak, „držte." Sam nic neviděl, ani nechtěl vidět. Muži z Noční hlídky stáli za svými pochodněmi, čekali s tětivami luků přitaženými k uším, zatímco něco vycházelo nahoru po temném, kluzkém svahu skrz sníh. „Držte," řekl Bláně znovu, „držte, držte." A pak: „Vystřelte."
Šípy zasyčely a vylétly do vzduchu.
Od mužů podél kruhové hradby zazněl drsný jásot, ale záhy odezněl. „Nezastavilo je to, můj pane," řekl Blaneovi jakýsi muž a jiný vykřikl: „Další! Podívejte se, tamhle od stromů přicházejí další!" a ještě jiný řekl: „Bohové, buďte milosrdní, oni se plazí ve sněhu. Už jsou skoro tady Jsou u nás!" Sam již couval, třásl se jako list na stromě, když se zvedne vítr, chladem a strachem zároveň. Té noci byla hrozná zima. Dokonce ještě větší než teď. V tom sněhu je mi skoro teplo. Už se cítím lépe. Kratičký odpočinek je všechno, co potřebuju. Možná budu mít zakrátko dost sil, abych mohl vstát a pokračovat v cestě. Za chviličku.
Vedle jeho hlavy šlápl kůň, chundelaté šedivé zvíře s hřívou a kopyty pokrytými vrstvou námrazy. Sam se díval, jak prochází kolem a jak ho míjí. Z padajícího sněhu se vynořil další kůň, s mužem v černém, který jej vedl. Když uviděl Sama ležícího mu v cestě, zaklel a obešel ho. Kéž bych tak měl koně, pomyslel si, Kdybych měl koně, mohl bych pokračovat dál. Mohl bych na něm sedět a dokonce i spát v sedle. O většinu svých koní však přišli na Pěsti, a ti, kteří jim zbyli, nesli jejich potraviny, pochodně a raněné. Sam raněný nebyl. Byl jen tlustý a slabý, a ten největší zbabělec v Sedmi královstvích.
Byl takový zbabělec. Lord Randyll Tarly, jeho otec, to vždycky říkal, a měl pravdu. Sam byl jeho dědic, ale nikdy toho nebyl hoden, a tak jej otec poslal pryč na Zeď. Jeho mladší bratr Dickon zdědí pozemky a hrad Tarlyů i velký meč Srdcomor, který lordi Parožnatého vrchu hrdě nosí již po staletí. Říkal si, zda Dickon uroní slzu pro svého bratra, který zemřel ve sněhu kdesi za okrajem světa. Proč, by měl? Zbabělec nestojí ani za to, aby pro něho někdo plakal. Slyšel svého otce, jak to říká matce, ne jednou, ale půlstovkykrát. Starý medvěd to věděl taky.

„Ohnivé šípy,“ zvolal lord velitel té noci na Pěsti, když se náhle objevil mezi nimi, sedící na svém koni, „dopřejte jim plameny.“ Tehdy si všiml Sama, který tam stál a třásl se strachy. „Tarly! Vypadni odsud! Tvoje místo je u havranů.“
„Já... já ty vzkazy už odeslal.”
„Dobře.“ Havran na Mormontově rameni zakrákal v ozvěně: „Dobřŕře, dobřŕře.“ Lord velitel vypadal v kožešinách a zbroji obrovitý a za černým železným hledím mu divoce plály oči, „Překážíš tady. Vrať se zpátky ke klecím. Až budu potřebovat odeslat další zprávu, nechci tě někde hledat. Postarej se o to, aby byli ptáci připravení.“ Nečekal na odpověď, ale otočil svého koně a cválal podél kruhové hradby s pokřikem: „Oheň! Dejte jim oheň!“
Samovi nebylo třeba říkat to dvakrát. Šel zpátky k ptákům, tak rychle, jak mu to tlusté nohy dovolovaly. Měl bych si ty vzkazy napsat předem, pomyslel si, abych pak mohl vypravovat ptáky na cestu, jak nejrychleji budu moci. Mnohem déle, než předpokládal, mu však trvalo jen to, než rozdělal malý oheň, aby si na něm mohl rozehřát zmrzlý inkoust. Pak seděl vedle něj na kameni, s brkem a pergamenem, a psal vzkazy.
Napadeni uprostřed sněhu a chladu, ale zahnali jsme je na útěk ohnivými šípy, psal, zatímco naslouchal hlasu Thorena Smallwooda vydávajícímu příkaz: „Založit, natáhnout.… vypustit.“ Letící šípy vydávaly zvuk sladký jako matčina modlitba. „Hořte, vy mrtví bastardi, hořte,“ zpíval Dywen do tmy a kdákavě se smál. Bratři se navzájem povzbuzovali a kleli. Všechno je v pořádku, psal. Zůstáváme na Pěsti Prvních lidí. Sam doufal, že jsou to lepší lukostřelci než on.
Odložil napsaný vzkaz stranou a našel další prázdný pergamen. Pořád bojujeme na Pěsti, mezi sněhovými závějemi, napsal, když tu někdo vykřikl: „Stále přicházejí!“ Výsledek nejistý. „Oštěpy!“ zvolal někdo. Snad to byl ser Mallador, ale přísahat by na to nemohl. Nemrtví nás napadli na Pěsti, ve sněhu, napsal, ale my je odrazili ohněm. Otočil hlavu. Jediné, co viděl skrz sníh vířící ve větru, byl obrovitý oheň hořící ve středu tábora a muži na koních jezdící donekonečna kolem něho. Věděl, že to je záloha připravená zahnat dolů ze svahu cokoli, co se dostane přes kruhovou hradbu. Vyzbrojili se pochodněmi místo mečů a zapalovali je v plamenech.
Nemrtví jsou všude kolem nás, napsal, když uslyšel výkřiky ze severního svahu. Přicházejí ze severu i z jihu zároveň. Meče a oštěpy je nezastaví, jenom oheň. „Střílej, střílej, střílej,“ vykřikl hlas ze tmy a další zvolal: „Je proklatě velký,“ a třetí hlas dodal: „Obr,“ zatímco čtvrtý tvrdil: „Medvěd, medvěd!“ Zaržál kůň, rozštěkali se psi a následovaly další výkřiky, ale tentokrát Sam už nerozlišil, co jednotlivé hlasy říkají. Psal stále rychleji, vzkaz za vzkazem. Mrtví divocí, obr, možná medvěd, jsou tady, všude kolem nás. Uslyšel zaskřípění oceli o dřevo, což mohlo znamenat jediné. Nemrtví se dostali přes kruhovou hradbu. Bojuje se uvnitř tábora. Tucet bratří na koních produněl kolem něho směrem k východní zdi, hořící pochodeň se šlehajícími plameny v ruce každého jezdce. Lord velitel Mormont je jel přivítat ohněm. Odrazili jsme je. Vítězíme. Dokážeme se ubránit. Prosekáváme si cestu a ustupujeme ke Zdi. Jsme polapeni na Pěsti, tvrdě na nás útočí ze všech stran.
Ze tmy se vypotácel jeden z mužů ze Stínové věže a ztěžka padl Samovi k nohám. Doplazil se na vzdálenost stopy od ohně a zemřel. Porazili nás, psal Sam, prohráli jsme bitvu, všichni jsme ztraceni.
Proč pořád myslí na boj na Pěsti? Nechtěl si to pamatovat. Tohle ne. Pokoušel se přimět sám sebe vzpomínat na svou matku, na svou sestru Taliu nebo na dívku jménem Fialka z Krasterovy pevnosti. Někdo ho popadl za rameno a zatřásl jím. „Vstaň!“ řekl hlas. „Same, tady spát nemůžeš. Vstaň a pojď dál.”
Já nespal, jen jsem vzpomínal. „Jdi pryč,“ řekl. Jeho slova zamrzala v chladném vzduchu. „Mně je tady dobře. Jen si chci trochu odpočinout.“
„Vstaň.“ Byl to Grennův hlas, drsný a ochraptělý. Tyčil se nad Samem, jeho čerň byla pokrytá vrstvou sněhu. „Nikdo nesmí odpočívat, Starý medvěd to říkal. Umřeš tady.“
„Grenne.“ Usmál se. „Ne, opravdu, mně je tady dobře. Jen jdi dál. Já tě dohoním, až si ještě trošku odpočinu.“
„Neodpočineš,“ Grennův hustý hnědý vous byl zmrzlý všude kolem jeho úst, což mu dodávalo vzhledu starého muže. „Umrzneš nebo tě dostanou Jiní. Same, vstávej!“
Sam si vzpomněl, že toho večera, než vyrazili ze Zdi, si Pyp dobíral Grenna, tak jak to měl ve zvyku, smál se a říkal, jak udělali dobře, že si vybrali Grenna na průzkumnou výpravu, protože je příliš hloupý, než aby měl z něčeho strach. Grenn to zaníceně popíral, dokud si neuvědomil, co vlastně říká. Byl podsaditý, s mohutným krkem a silný - ser Alliser mu nadával do „Praturů“, stejně jako říkal Samovi „ser Prasátko“ a Jonovi „lord Sníh“ -, ale vždycky se k Samovi choval docela hezky. To ale stejně bylo jen kvůli Jonovi. Nebýt Jona, žádný z nich by mé neměl rád. A teď byl Jon Sníh pryč, ztracený kdesi v Křivolakém průsmyku s Qhorinem Půlrukým, s největší pravděpodobností mrtvý. Sam by pro něj plakal, ale jeho slzy by také zamrzly, a teď stejně stěží dokázal otevřít oči.
Pak se vedle něj zastavil vysoký bratr s pochodní a Sam na nádherný okamžik pocítil teplo na tváři. „Nech ho být,“ řekl muž Grennovi. „Kdo nemůže jít, je odepsaný. Šetři si síly pro sebe, Grenne.“
„On vstane,“ nedal se odbýt Grenn. „Jen potřebuje pomoct.“
Muž šel dál, odnesl si s sebou blahodárné teplo. Grenn se pokusil zvednout Sama na nohy. „To bolí,“ stěžoval si Sam. „Nech toho, Grenne. Mačkáš mi ruku. Nech toho.“
„Jsi hrozně těžký.“ Grenn vstrčil ruce Samovi do podpaždí, hekl a vytáhl ho vzhůru. Jenže v okamžiku, kdy ho pustil, se tlustý chlapec posadil zpátky do sněhu. Grenn ho kopl, rázným pohybem, který rozrazil vrstvu sněhu kolem jeho boty a vykopl ho do všech stran. „Vstaň!“ Znovu do něho kopl. „Vstaň a jdi. Musíš jít.“
Sam se překulil na bok a svinul se do klubíčka, aby se ochránil před kopanci. Stěží je přes všechnu svou vlnu, kůži a kroužkové pletivo cítil, ale přesto Grennovy kopance bolely. Myslel jsem, že Grenn je můj přítel. Do svých přátel byste kopat neměli. Proč mě prostě nenechá na pokoji? Jen si potřebuju odpočinout, to je všechno, odpočinout si a chvilku se vyspat, a možná taky trochu umřít.
„Když poneseš pochodeň, můžu tlustého chlapce vzít.“
Najednou ho někdo zvedl vzhůru do chladného vzduchu, pryč ze sladkého měkkého sněhu; vznášel se. Ucítil ruku pod koleny a další kolem zad. Zvedl hlavu a zamrkal. Blízko jeho očí se vznášel obličej, široký ošklivý obličej s rozpláclým

nosem, malýma černýma očkama a houštinou hrubého hnědého vousu. Viděl ten obličej už předtím, ale okamžik trvalo, než se rozpomněl. Pavka. Malý Pavka. Do očí mu stékal led tající od žáru pochodně. „Uneseš ho?“ zeptal se Grenn.
„Jednou jsem nesl tele, které bylo těžší než on. Snesl jsem ho dolů z hor k jeho matce, aby se od ní mohlo napít.“
Samovi nadskakovala hlava nahoru a dolů s každým krokem, který Malý Pávka udělal. „Nech toho,“ zamumlal, „polož mě na zem, nejsem přece dítě. Jsem muž Noční hlídky.“ Vzlykl. „Prostě mě nech umřít.“
„Buď zticha, Same,“ řekl Grenn. „Šetři si síly. Mysli na svoje sestry a bratra. Na mistra Aemona. Na svoje oblíbená jídla. Zpívej si písničku, jestli chceš.“
„Nahlas?“
„Potichu, jen v hlavě.“
Sam znal stovku písní, ale když se pokoušel vzpomenout si na nějakou, nešlo to. Všechna slova se mu z hlavy vypařila. Znovu vzlykl a řekl: „Já žádné písničky neznám, Grenne. Předtím jsem jích znal hodně, ale teď už nevím o žádné.“
„Ale ano, víš,“ řekl Grenn. „Co třeba ta O medvědovi a krásné panně, tu přece umí každý, žil byl jeden medvěd, medvěd! Čety černý a hnědý, co všechno sněd!“
„Ne, tuhle ne,“ prosil Sam. Medvěd, který se vyškrábal nahoru na Pěst, neměl na shnilém mase žádnou kůži. Nechtěl myslet na medvědy. „Žádné písně. Prosím, Grenne.“
„V tom případě mysli na svoje havrany.“
„Nikdy nebyli moji,“ Byli to havrani lorda velitele, havrani Noční hlídky. „Patřili Černému hradu a Stínové věži.”
Malý Pavka se zamračil. „Chett říkal, že bych mohl mít havrana Starého medvěda, toho, co mluví. Schraňoval jsem pro něj jídlo a další věci.“ Zavrtěl hlavou. „Jenže jsem na to zapomněl. Nechal jsem jídlo tam, kde jsem ho schoval,“ Plahočil se dál, z úst mu při každém kroku vycházel bílý obláček dechu, a pak najednou řekl: „Mohl bych si nechat jednoho z tvých havranů? Jen jednoho. Nikdy bych Larkovi nedovolil, aby ho snědl.”
„Jsou pryč,“ řekl Sam. „Všichni, Je mi to líto.“ Tak líto. „Teď letí zpátky ke Zdi.“ Vypustil všechny ptáky na svobodu ve chvíli, kdy uslyšel, jak znovu zatroubily válečné rohy svolávající Noční hlídku, aby nasedla na koně. Dvě krátká zatroubení a jedno dlouhé, to je signál nasednout. Jenže neexistoval jiný důvod k nasednutí vyjma toho, aby opustili Pěst, což znamenalo, že bitva je prohraná. Strach se do něj tehdy zahryzl tak prudce, že jediné, čeho byl schopen, bylo zotvírat klece. Teprve když se díval, jak poslední havran odlétá do sněhové vánice, uvědomil si, že zapomněl poslat kterýkoli ze vzkazů, co si předem napsal.
„Ne,“ zakvičel, „och ne, ne!“ Sníh padal a rohy dál troubily; ahúúú, ahúúú, ahúúúúúúúúúúúúúúúúúúú, volaly, na koně, na koně, na koněěěěěéé. Sam uviděl dva havrany sedící na skále a rozběhl se za nimi, ale ptáci se líně vznesli do vzduchu a odlétli vířícím sněhem na opačnou stranu. Pustil se za jedním z nich, dech mu vyrážel z nosu v hustých bílých obláčcích, a pak najednou zjistil, že se ocitl deset stop od kruhové hradby.
A potom... vzpomínal na nemrtvé klátící se přes kameny s šípy zabodanými ve tvářích a s probodanými hrdly. Někteří byli v kroužkové zbroji a jiní téměř nazí... většinou divocí, ale několik jích na sobě mělo vybledlou čerň. Vzpomněl si, jak jeden z mužů ze Stínové věže zabodl svůj oštěp do bledého měkkého břicha nemrtvého, jak vyjel ven jeho zády, a jak se ta věc potácela dál s oštěpem v těle a pak natáhla černé ruce a zakroutila tomu bratrovi krkem tak prudce, až mu vychrstla krev z úst. Tehdy poprvé mu povolil svěrač močového měchýře.
Nepamatoval si, jak utíkal, ale určitě musel, protože další věcí, kterou věděl, bylo to, že je blízko ohně o půl tábora dál, se starým serem Ottynem Wythersem a nějakými lučištníky. Ser Ottyn klečel na kolenou ve sněhu, se zoufalstvím v očích hleděl na chaos kolem sebe, dokud nepřiběhl kůň bez jezdce a nekopl ho rovnou do tváře. Lučištníci mu nevěnovali pozornost. Vypouštěli zapálené šípy na stíny ve tmě. Sam viděl, jak šíp zasáhl jednu živou mrtvolu, viděl, jak ji plameny stravují, jenže za ní jich byl tucet dalších a také obrovitý bledý tvar, který byl zřejmé medvědem, a brzy už lukostřelci neměli žádné další šípy, které by mohli střílet.
Uprostřed masakru, chaosu a vířícího sněhu našel Bolestínského Edda, sedícího na huňatém koni, s černou vlajkou na oštěpu. „Same,“ řekl mu Edd, když ho uviděl, „mohl bys mě prosím probudit? Mám strašlivou noční můru.“
Další muži kolem něj nasedali na koně. Válečné rohy je svolávaly k ústupu. Ahúúú, ahúúú, ahúúúúúúúúúúúúúúúúúúú. „Dostali se přes západní zeď, můj pane,“ křičel Thoren Smallwood na Starého medvěda, zatímco se snažil ovládnout svého koně. „Posilám tam zálohy...“
„NE!“ Mormont musel křičet z plných plic, aby ho bylo slyšet přes troubení válečných rohů. „Zavolej je zpátky, musíme si prosekat cestu ven.“ Stál ve třmenech, jeho černý plášť pleskal ve větru, plameny se odrážely od jeho zbroje. „Čelní útok!“ zařval, „Vytvořte klín, jedeme! Dolů po jižním svahu, pak na východ!“
„Můj pane, jižní svah se jimi jen hemží!“
„Ostatní jsou příliš příkré,“ namítl Mormont. „Musíme -“
Jeho kůň zaržál, vzepjal se na zadních a málem ho shodil, když se ze sněhu vypotácel medvěd. Sam se znovu celý pomočil. Nemyslel jsem si, že ve mně ještě něco zbylo. Medvěd byl mrtvý, bledý a napolo shnilý, srst a kůže se mu všude odloupaly a polovina pravé horní končetiny mu shořela na kost, a přesto se stále hýbal. Jeho oči žily. Jasně modré, přesně jak říkal Jon. Zářily jako zamrzlé hvězdy. Thoren Smallwood vyrazil, jeho dlouhý meč se zaleskl rudě a oranžově v záři ohně. Jediným mávnutím málem uťal medvědovi hlavu. A pak si medvěd vzal jeho.
„JEDEME!“ vykřikl lord velitel, otáčeje se na koni kolem dokola.
Ještě než dosáhli kruhové hradby, ujížděli tryskem. Sam měl vždycky hrozný strach přeskočit něco na koni, ale když se před ním objevila nízká kamenná zeď, věděl, že nemá na výběr. Kopl svého koně do slabin, zavřel oči a zasténal, a kůň se s ním nějak vznesl nad zeď a přenesl ho na druhou stranu. Jezdec po jeho levici se zřítil k zemi v propletenci oceli, kůže a koňského masa a pak už se přes něj rojili nemrtví a klín se zavíral. Řítili se dolů po úbočí kopce, skrz sápající se černé ruce, žhnoucí modré oči a vířící sníh. Koně zakopávali a padali k zemi, muži byli strháváni ze sedel, vzduchem létaly otáčející se pochodně, sekery a meče sekaly do mrtvého masa a Samwell Tarly vzlykal a zoufale se tiskl ke svému

koni silou, o které ani nevěděl, že ji má.
Byl uprostřed letícího klínu s bratry po obou stranách, a taky před ním a za ním. Kus cesty s nimi utíkal nějaký pes, proplétal se po zasněženém svahu sem a tam mezi koňmi, ale nemohl jim stačit. Nemrtví jim neuhýbali z cesty, byli sráženi k zemi a zašlapáváni kopyty. Dokonce i když padali, sápali se po mečích, po třmenech a po nohou běžících koní. Sam viděl jednoho, jak rozpáral koni břicho pravou rukou, zatímco levou se držel sedla.
Najednou byly všude kolem nich stromy a Sam se šplouchánímpřejížděl zamrzlou říčku. Zvuk nelítostné řeže odezníval v dáli za ním. Otočil se, bez dechu úlevou... dokud z křoví nevyskočil muž v černém a nestáhl ho dolů ze sedla. Kdo to byl, to Sam nevěděl; muž se během okamžiku vyšvihl na koně a ve druhém už cválal pryč. Když se pokoušel běžet za koněm, nohy se mu zapletly do keře a zprudka upadl na tvář. Zůstal tam ležet a plakal jako malé děcko, dokud ho nenašel Bolestínský Edd.
To byla poslední souvislá vzpomínka na Pěst Prvních lidí. Později, o celé hodiny později stál celý roztřesený mezi ostatními přeživšími, napolo na koních a napolo pěšími. Do té doby již byli na míle od Pěsti, třebaže si nevzpomínal, jak se tam dostali, Dywen předtím vedl pět soumarů těžce naložených potravinami, olejem a pochodněmi, a třem se podařilo dostat se až sem. Starý medvěd je přiměl přerozdělit zásoby tak, aby ztráta kteréhokoli z koní a jeho nákladu nebyla takovou pohromou. Vzal koně zdravým mužům a přidělil je raněným, zorganizoval pěší a rozestavil nosiče pochodní, aby je hlídali ze stran a od zadního konce. Jediné, co musím dělat, je jít, říkal si Sam v duchu, když udělal první krok směrem k domovu. Jenže neuplynula ani hodina a začal se namáhavě vléct a opožďovat za ostatními...
Teď se opožďovali taky, jak si všiml. Vzpomněl si, jak Pyp kdysi říkal, že Malý Pavka je nejsilnějším mužem v Hlídce. Určitě je, když mě dokáže nést. Ale sníh byl stále hlubší, terén zrádnější a Pavkovy kroky se začínaly zkracovat. Projeli kolem nich další muži na koních, ranění, kteří na Sama hleděli otupělýma nedůvěřivýma očima. Také kolem nich prošli někteří z nosičů pochodní. „Opožďujete se," upozornil je jeden. Další přitakal. „Nikdo na tebe nebude čekat, Pavko. Nech tady to prase pro nemrtvé."
„Slíbil mi, že dostanu ptáka," řekl Malý Pavka, třebaže Sam mu ve skutečnosti nic takového neslíbil. Nejsou moji, abych je mohl rozdávat. „Chtěl bych ptáka, co bude mluvit a bude mi zobat zrní z ruky."
„Zatracený blázne," řekl muž s pochodní. Pak byl pryč.
Chvíli nato se Grenn prudce zastavil. „Jsme sami," řekl chraplavým hlášen. „Nevidím žádné další pochodně. Ti, co nás předešli, to byl zadní konec?"
Malý Pavka na to neměl odpověď. Velký muž jen zamručel a padl na kolena. Když Sama něžně pokládal do sněhu, chvěly se mu ruce. „Už tě dál nést nemůžu. Nesl bych, ale nemůžu." Celý se třásl.
Mezi stromy si povzdechl vítr, přihnal jemnou sprškusněhu a foukl jim ji do tváří. Mráz byl tak palčivý, že Sam měl pocit, jako by byl nahý. Pátral po dalších pochodních, ale byly pryč, úplně všechny. Zbývala jen jedna, ta co ji nesl Grenn. Plameny z ní stoupaly do výše jako světle oranžové hedvábí. Viděl přes ně do tmy za ní. Ta pochodeň brzy dohoří, pomyslel si, a my jsme tu úplně sami, bez jídla, bez přátel a bez ohně.
Jenže se mýlil. Nebyli sami.
Nižší větve velkého zeleného smrku shodily své břímě sněhu na zem s tichým vlhkým plesk. Grenn se otočil jako na obrtlíku, zvedl svou pochodeň do tmy. „Kdo je tam?" Ze tmy se vynořila koňská hlava. Sam pocítil na okamžik úlevu, ale jen do té doby, než si koně prohlédl důkladněji. Ledová námraza ho pokrývala jako povlak a z otevřeného břicha se za ním táhlo hnízdo tuhých černých útrob. Na jeho hřbetě seděl jezdec bledý jako led. Samovi uniklo zasténání odkudsi hluboko z hrdla. Byl tak vyděšený, že by se byl znovu pomočil, jenže v něm byl chlad, chlad tak strašlivý, že měl pocit, jako by měl močový měchýř zmrzlý v kus ledu. Jiný sklouzl vznešeným pohybem ze sedla a zůstal před nimi stát ve sněhu. Byl vyzáblý jako meč a mléčně bílý. Jeho zbroj se při pohybu zvláštním způsobem vlnila a mihotala a jeho chodidla nezanechávala na pokrývce z čerstvě napadaného sněhu stopy.
Malý Pavka uchopil sekeru s dlouhým topůrkem, kterou měl přehozenou napříč přes záda. „Proč jsi ublížil tomu koni? Patřil Břicháčovi."
Sam hmátl po jílci svého meče, ale pochva byla prázdná. Ztratil ho někde na Pěsti, jak si příliš pozdě uvědomil.
„Jdi pryč!" Grenn udělal krok, vrazil před něho svou pochodeň. „Jdi pryč, nebo shoříš." Dorážel proti Jinému plameny. Meč Jiného vyzařoval slabý namodralý jas. Rychle jako blesk se přesunul před Grenna a sekl. Když ledově modré ostří zavadilo o plameny, Sama bodl do uší výkřik ostrý jako Jehla. Hlavice pochodně odpadla stranou a zmizela pod hlubokým nánosem sněhu, kde okamžitě zhasla. Jediné, co po ní zbylo Grennovi v ruce, byl krátký dřevěný pahýl. S nadávkami jím mrštil po Jiném a Malý Pavka na něj zaútočil svou sekerou.
Strach, který tehdy naplnil Sama, byl horší než jakýkoli strach, který dosud pocítil, a Samwell Tarly znal všechny druhy strachu. „Matko, smiluj se," plakal, zapomínaje ve své hrůze na staré bohy. „Otče, ochraňuj mne, och, och..." Nahmatal prsty svou dýku a sevřel ji v dlani.
Nemrtví byli pomalé neohrabané věci, ale Jiný byl lehký jako sníh ve větru. Uklouzl před Pavkovou sekerou na stranu, jeho zbroj se zavlnila, jeho křišťálový meč se otočil a projel mezi drátěnými kroužky Pavkovy zbroje, skrz kůži, vlnu, kost a maso. Se sssykotem vyjel ven jeho zády a Sam uslyšel, jak Pavka vydechl: „Ach." Sekera mu vypadla z rukou. Proboden, s krví kouřící kolem meče Jiného, se velký muž pokoušel dosáhnout na svého vraha rukama a téměř se mu to podařilo, než se skácel do sněhu. Tíha jeho těla vyškubla podivný bledý meč Jinému z ruky.
Udělej to! Teď! Přestaň naříkat a bojuj, ty děcko. Bojuj, zbabělče. Byl to jeho otec, koho v duchu slyšel, byl to ser Alliser, byl to jeho bratr Dickon a chlapec Rast. Zbabělče, zbabělče, zbabělče. Hystericky se zahihňal při představě, jaká z něho bude živá mrtvola, velká tlustá bílá chodící mrtvola neustále zakopávající o svá mrtvá chodidla. Udělej to, Same. Byl to teď Jon? Jon byl mrtvý. Ty to dokážeš, dokážeš to, dokážeš. A pak už se potácel dopředu, ve skutečnosti spíš padal, než běžel. Zavřel oči a poslepu bodl dýkou sevřenou v obou dlaních před sebe. Uslyšel prask, jako zvuk, který vydává led, když pukne pod lidským chodidlem, a pak zavřísknutí tak pronikavé a ostré, že se odpotácel dozadu s

dlaněmi přes zachumlané uši a ztěžka dopadl na zadek do sněhu.
Když otevřel oči, Jinému stékala dolů po nohou v potůčcích jeho zbroj, zatímco kolem dýky s čepelí z černého dračího skla zabodnuté v jeho hrdle syčela a kouřila bleděmodrá krev. Zvedlo to jako kost bílé ruce, aby si to vytáhlo dýku z těla, ale tam kde se prsty Jiného dotkly obsidiánu, kouřilo se z nich.
Sam se překulil na stranu, oči vytřeštěné, zatímco Jiný se zmenšoval, vytékal do louže a rozpouštěl se. Během dvaceti zabušení srdce mu zmizelo všechno maso z těla, rozfoukané větrem v jemném bílém oparu. Pod ním byly kosti jako mléčné sklo, bledé a lesklé, a ty se také rozpouštěly. Nakonec zůstala jen dýka z dračího skla, ze které stoupala pára, jako by to byla živá věc, co se potí. Grenn se sehnul, aby ji zvedl, ale hned ji zase odhodil na zem. „Matko, ta je ale studená."
„Obsidián." Sam se vyškrábal na nohy. „Říkají tomu dračí sklo. Dračí sklo. Dračí sklo." Uchechtl se a radostně zavýskl, a pak se ohnul vpůli a vyzvracel svoji odvahu do sněhu.
Grenn zvedl Sama na nohy, zkontroloval pulz Malému Pavkovi, zatlačil mu oči a pak znovu sáhl po dýce. Tentokrát už ji dokázal udržet v ruce.
„Nech si ji," řekl mu Sam. „Ty nejsi takový zbabělec jako já."
„Takový zbabělec zabil Jiného." Grenn ukázal svým nožem. „Podívej se, tam mezi stromy. Narůžovělé světlo. Svítáni, Same. Svítání. To je určité východ. Když zamíříme tím směrem, dostihneme Mormonta."
„Jak myslíš." Sam kopl levou nohou do stromu, aby si z ní setřásl sníh. Pak pravou. „Vynasnažím se." S úsměvem udělal krok. „Opravdu se vynasnažím." A po něm další.

TYRION

Řetěz ze zlatých ruček na krku lorda Tywina se zlatě odrážel od temně vínového sametu jeho tuniky. Jakmile vstoupil do síně, lordi Tyrell, Redwyne a Rowan se shlukli kolem něj. Pozdravil se s každým, tiše promluvil s Varysem, políbil prsten nejvyššímu septonovi a tvář Cersei, potřásl si rukou s velmistrem Pycellem a usedl na královo místo v čele dlouhého stolu, mezi svou dceru a svého bratra.
Tyrion si pro sebe zabral Pycelleho staré místo na opačném konci stolu, kde se podložen polštáři mohl pohodlně dívat po celé jeho délce. Pycelle, takto vyděděn, se přesunul vedle Cersei, tak daleko od trpaslíka, jak jen mohl, aniž by usedl rovnou do králova křesla. Z velmistra Pycelleho teď byla šourající se kostra, ztěžka se opírající o pokřivenou hůl a třesoucí se při chůzi, s pár bílými chlupy vyrážejícími z dlouhého kuřecího krku na místě kdysi bohatého bílého vousu. Tyrion si ho měřil bez lítosti. Ostatní museli o místa bojovat: lord Mace Tyrell, těžkopádný robustní muž s vlnitými hnědými vlasy a rýčovitě tvarovaným vousem již hodně přesoleným bělí; Paxter Redwyne ze Stromoviny, shrbených ramennou a hubený, s holou hlavou lemovanou chumáči oranžových vlasů; Matthis Rowan, lord ze Zlatováje, hladce oholený, statný a zpocený; nejvyšší septon, křehký mužík s chumáčovitou bílou bradkou. Až příliš mnoho cizích tváří, pomyslel si Tyrion, příliš mnoho nových hráčů. Hra se změnila, zatímco jsem ležel a hnil na loži, a nikdo mi neráčil sdělit nová pravidla.
Och jistě, lordi k němu byli jaksepatří zdvořilí, třebaže na nich poznal, jak je jim nepříjemné spočinout pohledem na jeho tváři. „Ten tvůj řetěz, to byl ale chytrý vynález," zalichotil mu Mace Tyrell veselým tónem, a lord Redwyne se uklonil a přitakal: „Ba, je to pravda, můj pán z Vysoké zahrady mluví za nás všechny," rovněž velmi zvesela.
Povězte to lidem tohoto města, pomyslel si Tyrion zatrpkle. Povězte to těm zatraceným zpěvákům, co pějí písně o Renlyho duchovi.
Jeho strýc Kevan z nich byl nejsrdečnější, zašel až tak daleko, že ho políbil na tvář a řekl: „Lancel mi pověděl, jak jsi byl statečný, Tyrione. Má o tobě velmi vysoké mínění."
Jak by neměl, když na něho vím pár věci, které bych mohl prozradit. Přinutil se usmát a odpovědět: „Můj dobrý synovec je příliš laskavý. Doufám, že se jeho zranění hojí?" Ser Kevan se zamračil. „Jednoho dne se zdá, že už je na tom lépe, dalšího... dělá mi to starosti. Tvoje sestra ho často navštěvuje u jeho lože, aby mu pozvedla náladu a pomodlila se za něho."
Ovšem modli se, aby žil, nebo aby zemřel? Cersei jejich bratrance nestydatě využila, jak v posteli, tak mimo ni; malé tajemství, o němž nepochybně doufala, že si je Lancel odnese do hrobu, teď když tady byl její otec a ona už ho nepotřebovala. Zašla by ale až tak daleko, aby ho zavraždila? Když jste se na ni dnes podívali, nikdy byste nevěřili, že by Cersei byla schopná takové krutosti. Byla tak šarmantní a kouzelná, flirtovala s lordem Tyrellem, když spolu hovořili o Joffreyho svatební hostině, složila lordu Redwynovi poklonu ohledně chrabrosti jeho dvojčat, obveselila mrzutého lorda Rowana žerty a úsměvy a vedla zbožné řeči s nejvyšším septonem. „Začneme probíráním svatebních příprav?" zeptala se, když lord Tywin usedl do křesla.
„Ne," odvětil jejich otec. „Válkou. Varysi."
Eunuch se na ně usmál svým hedvábným úsměvem. „Mám tak rozkošné zprávy pro všechny, moji lordi. Včera za úsvitu náš statečný lord Randyll zaútočil na Robetta Glovera před Duskendalem a zatlačil ho do pasti proti moři. Na obou stranách došlo k těžkým ztrátám, ale nakonec naši věrní muži zvítězili. Ser Helman Tallhart padl, společně s tisícem dalších. Robett Glover vede přeživší zpátky směrem na Harrenov a sotva tuší, že narazí na statečného sera Gregora a jeho neohrožené bojovníky."
„Bohové, buďte pochváleni," zvolal Paxter Redwyne. „Velké vítězství pro krále Joffreyho!"
Co má s tímhle Joffrey společného? podivil se Tyrion v duchu.

„A strašlivá porážka pro sever," poznamenal Malíček, „nicméně taková, ve které nesehrál Robb Stark žádnou roli. Mladý vlk zůstává v poli neporažen."
„Co víme o Starkových plánech a pohybech?" zeptal se Matthis Rowan, vždycky neomalený a jdoucí rovnou k věci.
„Utekl zpátky do Řekotočí se svou kořistí, opustil hrady, které dobyl na západě," oznámil lord Tywin. „Náš bratranec ser Daven posiluje v Lannisportu zbytky armády svého zesnulého otce. Až budou připraveni, připojí se k seru Forleymu Presterovi u Zlatého zubu. Jakmile se Starkův hoch vydá na sever, ser Forley a ser Daven zaútočí na Řekotočí."
„Jsi si jistý, že lord Stark má v úmyslu jít na sever?" zeptal se lord Rowan. „I když mají Kallinskou držbu obsazenu železní muži?"
Promluvil Mace Tyrell. „Existuje něco nesmyslnějšího než král bez království? Ne, je to nad slunce jasné, ten hoch musí opustit říční krajiny, opětovně spojit svou armádu s vojskem Roosea Boltona a vrhnout všechnu svou sílu proti Kailinské držbě. Tohle bych na jeho místě udělal já."
Tyrion se při jeho slovech musel kousnout do jazyka. Robb Stark vyhrál za uplynulý rok víc bitev než lord Vysoké zahrady za dvacet let. Tyrellova reputace se zakládala na nepřesvědčivém vítězství nad Robertem Baratheonem v Jasanobrodu, v bitvě vyhrané převážně předvojem lorda Tarlyho ještě předtím, než se na místo vůbec dostavilo hlavní těleso armády. Obléhání Bouřlivého konce, kde měl Mace Tyrell ve skutečnosti veleni, se táhlo už rok zcela bezvýsledně, a jakmile byla vybojována bitva na Trojzubci, lord Vysoké zahrady pokorně sklonil své korouhve před Eddardem Starkem.
„Měl bych napsat Robbu Starkovi odměřený dopis," poznamenal Malíček. „Chápu to tak, že jeho vazal Bolton má ustájené kozy v mé velké síni, což je od něj skutečně neomalené." Ser Kevan Lannister si odkašlal. „Co se týče Starků... Balon Greyjoy, který si nyní říká Král ostrovů a severu, nám napsal dopis, ve kterém nabízí podmínky spojenectví."
„Měl by nám nabídnout spíš loajalitu," vyštěkla Cersei. „Jakým právem zve sám sebe králem?"
„Právem dobytí," odvětil lord Tywin. „Král Balon drží škrtičské prsty kolem Šíje. Dědicové Robba Starka jsou mrtví. Zimohrad padl a železní muži mají obsazenu Kailinskou držbu, Pahorek v Hlubokém lese a většinu Kamenitého pobřeží. Válečné veslice krále Balona ovládají Moře zapadajícího slunce a jsou rozmístěny tak, aby mohly ohrozit Lannisport, Krásný ostrov, ba dokonce Vysokou zahradu, kdybychom ho měli vyprovokovat"
„A co když toto spojenectví přijmeme?" zeptal se lord Matthis Rowan. „Jaké jsou jeho podmínky?"
„Musíme uznat jeho nárok na trůn a dát mu všechno na sever od Šíje."
Lord Redwyne se dal do smíchu. „Co je na sever od Šíje tak cenného, že by po tom mohl toužit jakýkoli příčetný člověk? Pokud Greyjoy vymění meče a plachty za kámen a sníh, tak říkám ano, udělejme to a považujme se za šťastné."
„To je pravda," souhlasil Mace Tyrell, „To bych udělal i já. Nechme krále Balona, ať to skoncuje se severany, zatímco my se jednou provždy vypořádáme se Stannisem."
Obličej lorda Tywina neprozrazoval sebemenší náznak toho, co si v tu chvíli myslí. „My se musíme vypořádat také s Lysou Arryn. Vdovou po Jonu Arrynovi, dcerou Hostera Tullyho, sestrou Catelyn Stark... jejíž manžel měl v době své smrti za spiklence Stannise Baratheona."
„Och," řekl Mace Tyrell zvesela, „ženy nemají žaludek na válku. Já říkám, abychom ji nechali na pokoji, ta by nám neměla dělat problémy."
„Souhlasím," přitakal Redwyne. „Lady Lysa se nikterak nezúčastnila dosavadních válek ani nespáchala žádné zjevné zrádcovské skutky."
Tyrion se zavrtěl. „Uvrhla mne do cely a pořádala boží soud o mém životě," poznamenal s určitou zatrpklostí. „A navíc se nedostavila do Králova přístaviště, aby odpřísáhla věrnost Joffovi, jak jí bylo přikázáno. Moji lordi, dejte mi muže, já si to s Lysou Arryn vyřídím." Nedokázal vymyslet nic jiného, co by ho víc potěšilo, samozřejmě kromě možnosti uškrtit Cersei. Tu a tam ho za nocí stále pronásledovaly sny o nebeských celách na Orlím hnízdě, a probouzel se z nich zalitý potem.
Úsměv Maceho Tyrella byl žoviální, ale Tyrion za ním vycítil pohrdání. „Snad bys měl raději přenechat boj bojovníkům," řekl lord Vysoké zahrady. „Lepší muži než ty přišli v Měsíčních horách o velké armády nebo byli rozprášeni u Krvavé brány. My známe tvou cenu, můj pane, a není třeba znovu pokoušet osud."
Tyrion se odstrčil od polštářů, celý naježený, ale jeho otec promluvil, než stačil něco odseknout v odpověď. „Pro Tyriona mám jiný úkol. Věřím, že klíč k Orlímu hnízdu drží tady lord Petyr."
„Ach ano, mám ho," přitakal Malíček, „mezi nohama." V jeho šedozelených očích se uličnicky zablesklo. „Moji lordi, umožněte mi odjet s vaším svolením do Údolí a tam získat lady Lysu na naši stranu. Jakmile se mi podaří dostat ji do postele, předám vám údolí Arryn, aniž by byla prolita kapka krve."
Lord Rowan se zatvářil pochybovačně. „Bude o tebe lady Lysa vůbec stát?"
„Měla mě už několikrát předtím, lorde Matthisi, a nikdy nevyslovila jedinou stížnost."
„Spát s někým," řekla Cersei, „neznamená pojmout ho za manžela. Tenhle rozdíl by snad mohla pochopit i taková kráva jako Lysa Arryn."
„Zajisté. Pro dceru pána z Řekotočí nebylo vhodné, aby se provdala za někoho o tolik nižšího původu." Malíček roztáhl ruce. „Ovšem teď... sňatek mezi paní Orlího hnízda a pánem Harrenova už není tak nemyslitelný, že ne?"
Tyrion si všiml pohledu, který si vyměnili Paxter Redwyne a Mace Tyrell. „Mohlo by nám to posloužit," řekl lord Rowan, „pokud jsi si jistý, že dokážeš zajistit loajalitu té ženy vůči Jeho královskému Veličenstvu."
„Moji lordi," prohlásil nejvyšší septon, „podzimu je již nakrátku a všichni lidé dobrého srdce jsou unaveni válkou. Pokud by lord Baeliš dokázal přivést Údolí zpět ku královu míru bez dalšího krveprolití, bohové by mu zajisté požehnali."
„Může ale vůbec?" zeptal se lord Redwyne. „Pánem Orlího hnízda je teď syn Jona Arryna. Lord Robert."

„Je to ještě chlapec," namítl Malíček. „Postarám se o to, aby vyrostl v Joffreyho nejvěrnějšího poddaného a v poslušného přítele nás všech."
Tyrion toho štíhlého muže se zašpičatělým vousem a nepokojnýma šedozelenýma očima po celou dobu pozoroval. Lord z Harrenova, a prázdný titul? Vidíš, otče? Dokonce i kdyby do toho hradu v životě nevkročil, pouhý titul ten sňatek umožňuje, což Malíček jistě věděl po celou dobu.
„Nepřátel rozhodně nemáme poskrovnu," řekl ser Kevan Lannister. „Pokud bychom dokázali udržet Orlí hnízdo stranou válčení, bylo by to jen dobře. Přikláním se k tomu, abychom se přesvědčili, čeho dokáže v této záležitosti lord Petyr dosáhnout." Ser Kevan byl předvojem svého bratra v radě, jak Tyrion věděl na základě dlouholeté zkušenosti; nikdy nepřišel s myšlenkou, která by již nenapadla lorda Tywina. Všechno bylo projednáno předem, usoudil, a tato diskuse není nic víc než představení.
Ovce mekotaly na souhlas, neuvědomujíce si, jak úpravně byly ostříhány, takže připadlo Tyrionovi, aby vznesl námitku. „Jak bude koruna bez lorda Petyra splácet svoje dluhy? Je naším čarodějem mince, a nemáme nikoho, kým bychom ho nahradili."
Malíček se usmál. „Můj malý přítel je příliš laskavý. Jediné, co umím, je počítat měďáky, jak říkával král Robert. Jakýkoli chytrý obchodník by to zvládl taky... a Lannister, požehnaný bohatstvím Casterlyovy skály, mne nepochybně ještě překoná."
Zlatě tečkované oči lorda Tywina se střetly s nespárovaným pohledem jeho syna. „Věřím, že jsi pro tuto úlohu jako stvořený."
„Vskutku!" přitakal ser Kevan srdečně. „Nepochybuji o tom, že z tebe bude skvělý správce pokladny, Tyrione."
Lord Tywin se otočil zpátky k Malíčkovi. „Pokud tě Lysa Arryn přijme za manžela a vrátí se ku královu míru, opětovně uvedeme lorda Roberta do úřadu Strážce východu. Kdy bys mohl odcestovat?"
„Zítra, pokud to větry dovolí. Venku za řetězem kotví braavoská galéra, ze které přepravují náklad do přístavu ve člunech. Mořský král. Jejího kapitána zastihnu v přístavišti."
„Zmeškáš královskou svatbu," poznamenal Mace Tyrell.
Petyr Baeliš pokrčil rameny. „Přílivy a nevěsty na nikoho nečekají, můj pane. Jakmile začnou podzimní bouře, cesta bude mnohem nebezpečnější. Kdybych se měl utopit, rozhodně by to nepřidalo mému kouzlu ženicha."
Lord Tyrell se uchechtl. „To je pravda. Lépe nic neodkládat."
„Ač tě bohové požehnají dobrou rychlostí," řekl nejvyšší septon. „Celé Královo přístaviště se bude modlit za úspěch tvého poslání."
Lord Redwyne se poškrábal na nose. „Mohli bychom se vrátit k záležitosti spojenectví s Greyjoyem? Podle mého názoru toho máme hodně, co ještě zbývá probrat. Greyjoyovy válečné veslice rozšíří mou flotilu a budeme s nimi natolik silní, abychom zdárně napadli Dračí kámen a jednou provždy skoncovali s nároky Stannise Baratheona."
„Lodě krále Balona jsou v současné době zaneprázdněny," poznamenal lord Tywin zdvořile, „stejně jako jsme my. Greyjoy požaduje jako odměnu za svoje spojenectví polovinu království, jenže co udělá, aby si ji zasloužil? Bude bojovat proti Starkům? To už přece dělá. Proč bychom mu měli platit za něco, co nám dává zadarmo? Tím nejlepším, co můžeme udělat ohledně našeho lorda ze Štítu, je podle mého názoru nic. Časem se možná samo naskytne lepší řešení. Takové, které nebude od krále vyžadovat, aby se vzdal poloviny svého království."
Tyrion svého otce bedlivě pozoroval. Neříká nám všechno. Něco zamlčuje. Vzpomněl si na důležité dopisy, které lord Tywin psal ten večer, kdy se Tyrion odvážil požadovat od něj Casterlyovu skálu. Cože to říkal? Některé bitvy jsou vyhrávány meči a oštěpy, jiné brky a havrany... Přemýšlel, kdo je tím „lepším řešením" a jaký druh odměny požaduje.
„Snad bychom se měli přesunout k záležitosti sňatku," navrhl ser Kevan.
Nejvyšší septon hovořil o přípravách, které jsou konány v Baelorově velkém septu, a Cersei obšírné rozváděla plány týkající se královské hostiny. Tisíc hostí nakrmí v trůnní síni, ale mnohem víc venku na nádvořích. Vnější a střední nádvoří hradu budou okrášleny hedvábím, budou tam stoly prohýbající se jídlem a sudy piva pro všechny, kteří se nevejdou do síně. „Tvoje Výsosti," ozval se velmistr Pycelle, „co se týče počtu našich hostí... přiletěl k nám havran ze Slunečního oštěpu. I v tuto chvíli, zatímco zde spolu hovoříme, jsou na cestě ke Královu přístavišti tři stovky Dornů a doufají, že se dostaví včas ještě před svatbou."
„Kudy sem jedou?" vyhrkl Mace Tyrell zhurta. „Nepožádali mne o svolení jet přes moje území." Tyrion si všiml, že jeho silný krk zalila temná červeň. Dornové a Vysoká zahrada se nikdy neměli navzájem v lásce; během staletí vedli nesčetně pohraničních válek a pořádali nájezdy jedni proti druhým přes hory a blata dokonce i v mírových dobách. Jejich nepřátelství mírně polevilo, poté co se Dorne stalo součástí Sedmi království... dokud ovšem dornský princ zvaný Rudá zmije nezmrzačil mladého dědice Vysoké zahrady při turnaji. Tohle by mohlo být dost choulostivé, pomyslel si trpaslík, který čekal, aby viděl, jak si s tím jeho otec poradí.
„Princ Doran přijíždí na pozvání mého syna," řekl lord Tywin nevzrušeně, „nejenom aby se připojil ke královské oslavě, ale také aby si nárokoval svoje místo v této radě, a spravedlnost, kterou mu Robert upřel za vraždu jeho sestry Elii a jejích dětí."
Tyrion pozoroval obličeje lordů Tyrella, Redwyna a Rowana a přemýšlel, zda bude mít některý z těch tří dost odvahy na to, aby se zeptal: „Ale lorde Tywine, nebyl jsi to ty, kdo předložil jejich mrtvoly Robertovi, zahalené v lannisterských pláštích?" Žádný z nich to neudělal, ale přesto to měli vepsáno ve tvářích. Redwynovi je to jedno, pomyslel si, zato Rowan vypadá, jako by se měl zadusit.
„Až se král ožení s tvou Margaery a Myrcella s princem Trystanem, budeme dohromady jedna velká rodina," připomněl ser Kevan Macemu Tyrellovi. „Stará nepřátelství je lépe zanechat minulosti, nemyslíš, můj pane?"
„Je to svatba mé dcery -"
„- a mého vnuka," dodal lord Tywin pevným hlasem. „Zajisté nikoli místo pro sváry, že ano?"

„Já nemám s Doranem Martellem žádný svár," nedal se odbýt lord Tyrell, třebaže jeho tón byl víc než mírně vzdorovitý. „Pokud si však přeje projet Rovinou v míru, musí požádat o mé svolení."
Toho se sotva dočkáš, pomyslel si Tyrion, vystoupí na kostní cestu, nedaleko Letohradu se stočí na východ a přijede sem po královské cestě.
„Tři stovky Dornů by neměly zhatit naše plány," řekla Cersei. „Zbrojnoše nakrmíme na nádvoří, pro lordy a urozené rytíře vmáčkneme nějaké lavice navíc do trůnní síně a pro prince Dorana jistě najdeme čestné místo na stupínku."
Ne vedle mě, zračilo se v očích Maceho Tyrella, ale jinak lord z Vysoké zahrady neřekl ani slovo, jen stroze přikývl.
„Snad bychom se mohli přesunout k příjemnější úloze," řekl lord Tywin. „Ovoce vítězství čeká na rozdělení."
„Co by mohlo být sladšího?" řekl Malíček, který již zhltl pořádnou porci, Harrenov.
Každý lord měl svoje vlastní požadavky; ten hrad a tamtu ves, kousky území, říčku, les, poručnictví synů z jistých méně významných rodů, kteří zůstali v důsledku bitev bez otců. Naštěstí bylo tohoto ovoce hojně, a sirotkové i hrady se dostali na všechny. Varys měl seznamy. Pod ohnivým srdcem Stannise a jeho Pána světla přišlo o život čtyřicet sedm menších lordů a šest set devatenáct rytířů společně s několika tisícovkami obyčejných vojáků. Všichni to byli zrádci, a tudíž bylí jejich potomci vyděděni a jejich území a hrady rozdány těm, kdo se projevili jako loajálnější.
Vysoká zahrada sklidila nejbohatší žeň. Tyrion po očku pozoroval široké břicho Maceho Tyrella a říkal si: Tenhle lord má vskutku obdivuhodný apetit. Tyrell požadoval pozemky a hrady lorda Alestera Florenta, svého vlastního vazala, který měl neobyčejně špatný úsudek, jenž se projevil tím, že se postavil nejdříve za Renlyho a posléze za Stannise. Lord Tywin mu s potěšením vyhověl. Bašta na Jasné vodě a všechny její pozemky a příjmy byly uděleny druhorozenému synovi lorda Tyrella, seru Garlanovi, čímž se z něho šmahem stal velký pán. Jeho starší bratr měl samozřejmě zdědit samu Vysokou zahradu.
Menší plochy půdy byly uděleny lordu Rowanovi a vyčleněny stranou pro lorda Tarlyho, lady Oakheart a další zasloužilé, ovšem nikoli přítomné. Lord Redwyne žádal pouze třicetiletou úlevu na daních, které Malíček a jeho vinařští správcové uvalili na jednu z nejlepších vinic Stromoviny. Když mu to bylo přislíbeno, prohlásil, že je spokojen, a navrhl, aby poslali pro soudek stromovinského zlatého a připili na zdraví dobrému králi Joffreymu a jeho moudrému a benevolentnímu pobočníkovi. Tehdy ztratila Cersei trpělivost.
„Joff potřebuje meče, ne přípitky," vyštěkla. „Jeho říše je stále sužována rádoby uchvatiteli a samozvanými králi."
„Ale ne nadlouho, jak se domnívám," řekl Varys vemlouvavě.
„Ještě zbývá vyřešit pár dalších záležitosti, moji lordi," Ser Kevan nahlédl do svých papírů. „Ser Addam našel nějaké krystaly z koruny nejvyššího septona. Nyní už je jisté, že zloději krystaly vyloupali a zlato rozpustilí."
„Náš Otec na nebesích zná jejich vinu a bude je všechny spravedlivě soudit," pronesl nejvyšší septon zbožným hlasem.
„To nepochybně bude," přitakal lord Tywin. „Přesto musíš mít na králově svatbě na hlavě korunu. Cersei, povolej zlatníky, musíme se postarat o náhradu." Nečekal na její odpověď a okamžitě se otočil k Varysovi. „Ještě nějaké nové zprávy?"
Eunuch vytáhl z rukávu pergamen. „Nedaleko od Prstů spatřili krakatici." Zahihňal se. „Pozor, ne Greyjoye, ale opravdovou krakatici. Zaútočila na ibenskou velrybářskou loď a stáhla ji pod hladinu. Bojuje se na Kamenných schodech a na spadnutí je další válka mezi Tyrošem a Lysem. Oba doufají, že si na svou stranu získají jako spojence Myr. Námořníci z dalekého Nefritového moře hlásí, že se v Qarthu vylíhl tříhlavý drak a je divem města -"
„Draci a krakatice mé nezajímají, bez ohledu na počet jejich hlav," namítl lord Tywin. „Nenašli tvoji našeptávači náhodou nějakou stopu po synovi mého bratra?"
„Běda, náš milovaný Tyrek dočista zmizel, ubohý statečný hoch." Zdálo se, že Varys nemá daleko k slzám.
„Tywine," řekl ser Kevan, než mohl lord Tywin dát průchod své zjevné nevoli, „někteří ze zlatých plášťů, co dezertovali během bitvy, se vrátili zpátky ke kasárnám. Domnívají se, že by se mohli znovu ujmout svých povinností. Ser Addam si přeje vědět, co s nimi má dělat."
„Mohli svou zbabělostí ohrozit Joffa," řekla Cersei okamžitě. „Chci, aby byli do jednoho popraveni."
Varys si povzdechl. „Zajisté si svým chování vysloužili smrt, Tvoje Výsosti, to nikdo nepopírá. Přesto bychom snad byli moudřejší. kdybychom je poslali k Noční hlídce. Poslední dobou dostáváme od Zdi znepokojivé zprávy. O tom, jak se rozhýbávají divocí..."
„Divocí, krakatice a draci," Mace Tyrell se uchechtl. „To tady není nic, co by se nehýbalo?"
Lord Tywin Varysův návrh ignoroval. „Zběhové nám nejlépe poslouží jako odstrašující příklad. Rozbijte jim kolena kladivy. Už neutečou. Ani žádný člověk, který je uvidí žebrat v ulicích." Rozhlédl se po délce stolu, aby viděl, zda s ním některý z lordů nesouhlasí.
Tyrion si vzpomněl na svou návštěvu na Zdi, na kraby, o které se dělil se starým lordem Mormontem a jeho důstojníky. Vzpomněl si také na obavy Starého medvěda. „Snad bychom měli rozbít kolena jen několika, aby posloužili jako výstraha pro ostatní. Dejme tomu těm, co zabili sera Jacelyna. Ostatní můžeme poslat Marshovi, Zeď má žalostné málo mužů. Kdyby měla padnout..."
divocí nás zaplaví ze severu," dořekl Jeho otec, „a Starkové a Greyjoyové budou mít dalšího nepřítele, se kterým se budou muset potýkat. Nepřejí si být poddanými Železného trůnu, jak se zdá, tak jakým právem k němu vzhlížejí s prosbou o pomoc? Jak král Robb, tak král Balon si dělají nárok na sever. Ať si ho tedy brání, bude-li to v jejich silách. Jestli ne, ten Mance Nájezdník by se nám mohl dokonce osvědčit jako vděčný spojenec." Lord Tywin pohlédl na svého bratra. „Ještě něco?"
Ser Kevan zavrtěl hlavou. „Skončili jsme. Moji lordi. Jeho Veličenstvo král Joffrey by si nepochybně přálo poděkovat vám všem za vaši moudrost a dobré rady."
„Rád bych si nyní pohovořil v soukromí se svými dětmi," řekl lord Tywin, když se ostatní zvedali k odchodu. „S tebou

taky, Kevane."
Ostatní rádci se poslušně rozloučili a odešli, Varys jako první. Tyrell s Redwynem jako poslední. Když byla síň prázdná, kromě čtyř Lannisterů, ser Kevan zavřel dveře.
„Správce pokladny?" řekl Tyrion přiškrceným hlasem. „Čí to byl nápad, prosím?"
„Lorda Petyra," odpověděl jeho otec, „ovšem nám jen poslouží, když bude královská pokladnice v rukou Lannisterů. Je po tobě žádáno, abys vykonával důležitou práci. Bojíš se snad, že nejsi schopen zhostit se takové úlohy?"
„Ne," odvětil Tyrion. „Obávám se pasti. Malíček je nepředvídatelný a ambiciózní. Já mu nevěřím. A neměl bys ani ty."
„Získal na naši stranu Vysokou zahradu...," začala Cersei.
„...a prodal ti Neda Starka, já vím. Stejně rychle prodá i nás. Mince může být ve špatných rukou stejně nebezpečná jako meč."
Jeho strýc Kevan si ho změřil udiveným pohledem. „Pro nás zajisté ne. Zlato Casterlyovy skály..."
se vykopává ze země. Malíčkovo zlato vzniká z ničeho, stačí, když luskne prsty."
„Užitečnější umění než kterékoli z tvých, drahý bratře," zavrněla Cersei hlasem sladkým záští.
„Malíček je lhář-"
„- a taky černý, jak řekl havran o vráně."
Lord Tywin uhodil pěstí do desky stolu. „Dost! Už nechci slyšet z toho vašeho nesmyslného tlachání ani slovo. Oba jste Lannisterové a měli byste se podle toho chovat!"
Ser Kevan si odkašlal. „Raději na Orlím hnízdě uvidím Petyra Baeliše než kteréhokoli jiného z nápadníků lady Lysy. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... všichni jsou to svým způsobem velice nebezpeční muži. A hrdí. Malíček je možná vychytralý, ale nemá ani urozený původ, ani zkušenosti v boji či v zacházení se zbraněmi. Lordi z Údolí nikdy nepřijmou někoho takového za svého lenního pána." Podíval se na svého bratra. Když lord Tywin přikývl, pokračoval: „A je tu ještě něco - lord Petyr nadále demonstruje svou loajalitu. Včera nám přinesl zprávu o plánu Tyrellů odvézt Sansu Stark na .návštěvu do Vysoké zahrady a tam ji provdat za nejstaršího syna lorda Maceho, Willase."
„Tuhle zvěst ti přinesl Malíček?" Tyrion se opřel o desku stolu. „Ne náš mistr našeptávačů? To je zajímavé."
Cersei pohlédla na jejich strýce plna nevíry. „Sansa je moje rukojmí. Nikam nepojede bez mého svolení."
„Svolení, které musíš lordu Tyrellovi chtěj nechtěj dát, pokud o to požádá," poznamenal jejich otec. „Odmítnout ho by bylo totéž, jako kdybychom prohlásili, že mu nedůvěřujeme. Považoval by to za urážku."
„Ať si považuje. Co je nám do toho?"
Ženská bláznivá, pomyslel si Tyrion. „Drahá sestro," vysvětloval trpělivě, „uraz Tyrella a urazíš Redwyna, Tarlyho, Rowana a taky Hightowera a možná začnou přemýšlet, zda by jejich tužbám lépe nevyhovoval Robb Stark."
„Nedopustím, aby byla růže v posteli se zlovlkem," prohlásil lord Tywin. „Musíme tomu předejít."
„Jak?" zeptala se Cersei.
„Sňatkem. Pro začátek tvým."
Přišlo to tak náhle, že Cersei mohla jen nevěřícně vytřeštit oči. Pak její obličej zrudl, jako by jí byli vyťali políčky na obě tváře. „Ne. Podruhé už ne. To neudělám."
„Tvoje Výsosti," řekl ser Kevan zdvořile, „jsi mladá žena, stále pohledná a plodná. Zajisté si nepřeješ strávit zbytek života sama? A nový sňatek by jednou provždy učinil přítrž těm řečem o krvesmilném vztahu."
„Dokud zůstáváš neprovdaná, umožňuješ Stannisovi šířit ty jeho nechutné pomluvy," řekl lord Tywin své dceři, „Musíš mít ve svém loži nového manžela, který s tebou zplodí děti."
„Tři děti jsou pro mne docela dostačující. Jsem královna Sedmi království, ne chovná klisna! Královna regentka!"
„Jsi moje dcera a uděláš, co ti poručím."
Vstala. „Já tady nebudu sedět a poslouchat tyhle -"
„Budeš, pokud si přeješ mít nějaké slovo ohledně výběru svého příštího manžela," řekl lord Tywin klidným hlasem. Když zaváhala a pak se posadila, Tyrion věděl, že je ztracená, a to i navzdory jejímu hlasitému prohlášení: „Já se znovu neprovdám!"
„Provdáš a přivedeš na svět další děti. Každé dítě, které porodíš, učiní ze Stannise tím většího lháře." Oči jejího otce jako by ji přišpendlily do křesla. „Mace Tyrell, Paxter Redwyne a Doran Martell jsou ženatí s mladšími ženami, které je s největší pravděpodobností přežijí. Manželka Balona Greyjoye je už starší a churavá, ale takový svazek by nás zavázal ke spojenectví s Železnými ostrovy a já si stále nejsem jistý, zda by to byl náš nejmoudřejší tah."
„Ne," procedila Cersei mezi bezkrevnými rty. „Ne. Ne, ne."
Tyrion nedokázal úplně potlačit úšklebek, který se mu vedral na rty při představě stěhování jeho sestry daleko na Štít. Právě když jsem se chtěl přestat modlit, mi nejaly hodný bůh seslal tohle.
Lord Tywin pokračoval, „Oberyn Martell by vyhovoval, jenže to by si vyložili nedobře Tyrellové. Tudíž se musíme porozhlédnout po synech. Předpokládám, že ti nebude vadit, když si vezmeš muže mladšího, než jsi sama?"
„Protestuji proti provdání za jakéhokoli -"
„Uvažoval jsem o Redwynových dvojčatech, Theonu Greyjoyovi, Quentynu Martellovi a řadě dalších. Avšak naše spojenectví s Vysokou zahradou bylo mečem, který porazil Stannise. Měl by být zakalen a zpevněn. Ser Loras se dal k bílým plášťům a ser Garlan se oženil s dívkou z rodu Fossowayů, ale zbývá nejstarší syn, chlapec, kterého měli v úmyslu oženit se Sansou Stark."
Willas Tyrell. Tyrion se se zvráceným potěšením vyžíval v Cerseině bezmocném vzteku. „To je ten mrzák," neodpustil si poznámku.
Jejich otec ho zmrazil pohledem. „Willas je dědicem Vysoké zahrady, a podle všech zpráv je to jemný a zdvořilý mladý muž, který si libuje v četbě knih a pozorování hvězd. Také má vášeň pro chov zvířat a vlastní ty nejlepší lovecké psy, dravé ptáky a koně v Sedmi královstvích."

Dokonalý sňatek, přemítal Tyrion. Cersei má taky vášeň pro chov. Litoval ubohého Willase Tyrella a nevěděl, zda se mu chce smát své sestře, nebo pro ni plakat.
„Rozhodl jsem se pro Tyrellova dědice," uzavřel debatu lord Tywin, „ale pokud dáváš přednost někomu jinému, vyslechnu si tvoje důvody."
„To je od tebe velmi laskavé, otče," řekla Cersei s ledovou zdvořilostí. „Je to opravdu těžká volba, kterou mi zde nabízíš. Koho si mám vzít raději, pokrouceného starého dědka, nebo zmrzačeného kluka od psů? Budu potřebovat pár dní na rozmyšlenou. Mám tvé svolení odejít?"
Jsi královna, chtěl jí říct Tyrion. To on by měl žádat tebe o svolení.
„Jdi," řekl jejich otec. „Promluvíme si, až se uklidníš. Nezapomeň na svou povinnost."
Cersei spěšně odešla z místnosti, se zuřivostí čišící z ní na první pohled. Přesto nakonec udělá to, co jí otec poručí. Udělala to i tehdy, když jí přikázal provdat se za Roberta. Jenže je tu taky Jaime, kterého je nutno vzít v úvahu. Když se Cersei musela vdát poprvé, byl jejich bratr mnohem mladší; možná se ale tentokrát nesmíří se sňatkem tak snadno. Nebohý Willas Tyrell by mohl onemocnět náhlým případem meče v útrobách, což by poněkud ztrpčilo spojenectví mezi Vysokou zahradou a Casterlyovou skálou. Měl bych něco říct, ale co? Promiň, otče, ale ona by se raději provdala za našeho bratra?
„Tyrione."
Vyčaroval na tváři rezignovaný úsměv. „Slyším herolda povolávajícího mne na kolbiště?"
„Tvou velkou slabostí je tvoje děvkaření," řekl lord Tywin bez jakýchkoli dlouhých cavyků, „ale možná na tom nesu svůj podíl viny i já. Protože nejsi vyšší než chlapec, snadno zapomínám, že jsi ve skutečnosti dospělý muž, se všemi mrzkými mužskými potřebami. Je nejvyšší čas, abychom tě oženili."
Já už se jednou oženil, copak jsi zapomněl? Tyrionova ústa se zkřivila a zvuk, který z nich vyšel, byl napolo smíchem, napolo zachroptěním.
„Bavíš se při vyhlídce na sňatek?"
„Jenom si představuju, jak nádherným ženichem budu. Všechny strčím do kapsy." Manželka by však mohla být tím nejlepším řešením, jaké se mu mohlo naskytnout. Kdyby mu přinesla pozemky a hrad, získal by tím místo kus světa vzdálené od Joffreyho dvora... a od Cersei a jejich otce.
Na druhé straně měl Šae. Tohle sejí nebude líbit, navzdory tomu, jak mě pořád ujišťuje, že jí stačí ke spokojenosti být mojí děvkou.
Stěží to však byla námitka, kterou mohl předložit svému otci, a tak se Tyrion vytáhl ve svém křesle o něco výš a řekl: „Máš v úmyslu oženit mne se Sansou Stark. Nebudou však Tyrellové brát ten sňatek jako veřejnou potupu, pokud už mají s tou dívkou svoje plány?"
„Lord Tyrell má jistě v úmyslu nadnést záležitost toho Starkova děvčete až po Joffreyho svatbě. Pokud se Sansa provdá ještě předtím, jak to může považovat za urážku, když nám nevyjevil sebemenší náznak svých úmyslů?"
„To je pravda," přitakal ser Kevan, „a jakýkoli přetrvávající vzdor by měl být utišen nabídkou Cerseiny ruky pro jeho Willase."
Tyrion si zamnul pahýl nosu. Tkáň jizvy někdy nesnesitelně svědila. „Jeho Výsost královský uher činil Sanse ze života peklo od té doby, co její otec zemřel, a teď když se Joffreyho konečně zbavila, navrhneš, aby se provdala za mě. To mi připadá výjimečně kruté. Dokonce i na tebe, otče."
„Copak, máš snad v úmyslu chovat se k ní nedobře?" Znělo to spíš zvědavě než starostlivě. „Štěstí té dívky mě nezajímá a nemělo by ani tebe. Naše spojenectví na jihu je možná tak pevné jako Casterlyova skála, ale zbývá získat sever, a klíčem k severu je Sansa Stark."
„Je to ještě dítě."
„Tvoje sestra přísahá, že už měla krvácení. Pokud ano, je to žena, hotová provdat se. Musíš ji připravit o panenství, aby nemohl žádný člověk říct, že sňatek nebyl završený. Jestli potom dáš přednost tomu, že počkáš rok či dva, než s ní půjdeš znovu na lože, to už je tvoje věc a máš na to právo."
Šae je jediná žena, kterou teď potřebuju, pomyslel si unaveně, a Sansa je malé děvče, bez ohledu na to, co říkáš. „Pokud je tvým cílem zabránit tomu, aby ji dostali Tyrellové, proč ji nevrátíš zpátky její matce? Možná by to přesvědčilo Robba Starka, aby ohnul koleno."
Pohled lorda Tywina byl plný pohrdání. „Pošli ji do Řekotočí a její matka ji provdá za Černolesa nebo Mallistera, aby posílila spojenectví svého syna podél Trojzubce. Pošli ji na sever a než se měsíc otočí, bude provdána za nějakého Manderlyho nebo Umbera. A přesto není tady u dvora o nic méně v nebezpečí, jak dokazuje ta záležitost s Tyrelly. Musí se provdat za Lannistera, a to co nejdříve."
„Muž, který se ožení se Sansou Stark, si může v jejím jménu činit nárok na Zimohrad," vložil se do hovoru jeho strýc Kevan. „Tohle tě nenapadlo?"
„Když si tu dívku nevezmeš ty, dáme ji jednomu z tvých bratranců," řekl jeho otec. „Kevane, je Lancel dost silný, aby se mohl oženit, co myslíš?"
Ser Kevan zaváhal „Když ji přivedeme k jeho loži, mohl by odříkat slova... ale aby sňatek završil tím, že ji připraví o panenství, to ne... navrhoval bych jedno z dvojčat, ale Starkové je oba drží v Řekotočí. Mají také Gennina chlapce Tiona, jinak by mohl posloužit."
Tyrion je nechal hrát jejich frašku; věděl, že to všechno předvádějí jen kvůli němu. Sansa Stark, přemítal. Tiše mluvící a sladce vonící Sansa, která milovala hedvábí, písně, ušlechtilost a vysoké galantní rytíře s pohlednými tvářemi. Měl pocit, jako by byl zpátky na mostě z lodí, s palubou houpající se mu pod nohama.
„Žádal jsi mě, abych tě odměnil za tvé úsilí v bitvě," připomněl mu důrazně lord Tywin. „Tady se ti naskýtá šance, Tyrione, ta nejlepší, jakou pravděpodobně kdy dostaneš." Netrpělivě bubnoval prsty do desky stolu. „Kdysi jsem

doufal, že ožením tvého bratra s Lysou Tully, ale než byly dokončeny přípravy, Aerys jmenoval Jaimeho do své Královské gardy. Když jsem navrhl lordu Hosterovi, aby se Lysa místo toho provdala ze tebe, odpověděl, že pro svoji dceru chce celého muže."
A tak ji provdal za Jona Arryna, který byl tak stár, že mohl být jejím dědečkem. Tyrion byl nakloněn spíš tomu, aby za to byl teď vděčný než mrzutý, když vzal v úvahu, co se z Lysy Arryn stalo.
„Když jsem tě nabídl Dornům, vyložili si můj návrh jako urážku," pokračoval lord Tywin. „V pozdějších letech jsem obdržel podobné odpovědi od Yohna Roycea a Leytona Hightowera. Nakonec jsem klesl až tak hluboko, že jsem navrhl, že bys mohl pojmout za manželku to Florentovo děvče, které Robert připravil o panenství na svatebním loži svého bratra, ale její otec dal přednost tomu, že ji dal jednomu ze svých vlastních rytířů.
Pokud nepřijmeš za manželku Starkovo děvče, najdu ti jinou ženu. Někde v říši je určitě nějaký malý lord, který se s radostí rozloučí se svou dcerou výměnou za přátelství Casterlyovy skály. Lady Tanda například navrhla svoji Lollys..."
Tyrion se otřásl odporem. „To bych si to raději uřízl a nakrmil tím kozy."
„V tom případě otevři oči. Starkovo děvče je mladé, pohledné, toho nejurozenějšího původu a stále panna. Proč bys měl váhat?" Proč vskutku? „Prostě už jsem takový. Ač je to s podivem, raději bych měl ženu, která mě ve své posteli chce."
„Jestli si myslíš, že ty tvoje děvky o tebe v posteli stojí, tak jsi ještě větší blázen, než jsem se domníval," řekl lord Tywin. „Zklamal jsi mne, Tyrione. Doufal jsem, že by tě takový sňatek mohl potěšit."
„Ano, všichni víme, jak ti záleží na mém potěšení, otče. Jenže k této záležitosti by se dalo říct ještě něco. Klíč k severu, říkáš? Sever teď drží Greyjoyové a král Balon má taky dceru. Proč Sansa Stark, a ne ona?" Podíval se svému otci do chladných zelených očích s jasnými zlatými tečkami.
Tywin Lannister sepjal prsty a podepřel si jimi bradu. „Balon Greyjoy smýšlí v pojmech drancování, nikoli vlády. Dopřej mu, ať si užije svou podzimní korunu a protrpí severskou zimu. Neposkytne svým poddaným jediný důvod k tomu, aby ho milovali. Až přijde jaro, severané budou mít krakatic až po krk. Když pak přijdeš ty a přivedeš domů vnuka Eddarda Starka, aby si právem prvorozeného zabral to, co mu náleží, jak šlechta, tak prostý lid povstanou jako jeden, aby ho posadili do panovnického křesla jeho předků. Jsi schopen obtěžkat ženu dítětem, jak doufám?"
„Věřím, že ano," řekl naježeně. „Přiznávám, že to nemohu dokázat. Třebaže nikdo nemůže říct, že jsem se o to nesnažil. Vždyť sázím svoje malá semínka tak často, jak jen mohu..."
„Ve strouhách a příkopech," dořekl za něj lord Tywin, „a v obyčejné hlíně, kde zapouštějí kořínky jako bastardi plevel. Je nejvyšší čas, aby ses začal starat o vlastní zahradu." Vstal. „Nikdy nebudeš mít Casterlyovu skálu, to tě ujišťuji. Ale ožeň se se Sansou Stark a možná získáš Zimohrad."
Tyrion Lannister, lord protektor ze Zimohradu. Při té vyhlídce mu přeběhlo po páteři podivné zamrazení. „Velmi dobře, otče," řekl pomalu, „jenže v tvých rohožích je jeden ošklivý velký šváb. Robb Stark je stejné schopen jako já, jak se domnívám, a přísahal, že se ožení s jednou z mnoha Freyových plodných dcer či vnuček. A jakmile Mladý vlk zplodí vlčata, jakékoli štěně, co přivede na svět Sansa, bude dědicem ničeho."
Zdálo se, že ani tohle lordu Tywinovi starosti nedělá. „Robb Stark s tou svojí plodnou Freyovou žádné děti na svět nepřivede, to ti mohu zaručit. Obdržel jsem zprávu, se kterou jsem zatím nepovažoval za vhodné podělit se v radě, třebaže nepochybuji o tom, že dobří lordi se ji brzy dozvědí. Mladý vlk pojal za manželku nejstarší dceru Gawena Wersterllnga."
Tyrion na okamžik nevěřil svým uším. „On porušil svou vlastní přísahu?" vydechl udiveně. „Zavrhl Freye kvůli..." Slova mu došla.
„Šestnáctileté panně jménem Jeyne," řekl ser Kevan. „Lord Gawen mi ji kdysi nabídl pro Willema nebo Martyna, ale já ho musel odmítnout. Gawen je dobrý muž, jenže jeho manželka Sybell pochází z rodu Kořenářů. Nikdy se s ní neměl oženit. Ti Westerlingové vždycky měli víc cti než rozumu. Děd lady Sybell byl obchodník s šafránem a pepřem, téměř tak nízkého původu jako ten pašerák, co si ho nechává Stannis. A její babička byla nějaká ženština, kterou si sem přivedl z východu, děsivá stará čarodějka, údajně kněžka. Říkali jí maegi. Nikdo nedokázal vyslovit její pravé jméno. Polovina Lannisportu za ní chodila kvůli lektvarům, nápojům lásky a podobně." Pokrčil rameny. „Ta už je samozřejmě dlouho mrtvá. A Jeyne mi připadala jako sladká dívčina, to tě ujišťuji, byť jsem ji viděl jen jednou. Ovšem s tak pochybnou krví..."
Poněvadž se kdysi oženil s nevěstkou, Tyrion zcela nesdílel zděšení svého strýce při pomyšlení na sňatek s dívkou, jejíž dědeček prodával hřebíček. Přesto... Sladká dívčina, řekl ser Kevan, jenže mnoho jedů má sladkou chuť.
Westerlingové byli starým rodem, ale spíš hrdým než mocným. Nepřekvapilo by ho, kdyby se dozvěděl, že lady Sybell přinesla do manželství větší bohatství než její vysoce urozený manžel. Doly Westerlingů byly vyčerpány už před lety, jejich nejlepší pozemky byly prodány nebo ztraceny a Skalisko bylo spíš ruinou než hradem. Avšak romantickou ruinou, čnící tak hrdé nad mořem. „To mne překvapuje," musel uznat. „Považoval jsem Robba Starka za rozumnějšího."
„Je to šestnáctiletý chlapec," řekl lord Tywin. „V tomto věku má rozum malou váhu ve srovnání s vášni, láskou a ctí."
„Znesvětil svou přísahu, urazil spojence, zradil slavnostní slib. Co je na tom čestného?"
Odpověděl mu ser Kevan. „Upřednostnil čest té dívky před svou vlastní. Jakmile ji zbavil panenství, neviděl před sebou jinou možnost."
„Bylo by laskavější, kdyby ji ponechal s bastardem v břiše," vyhrkl Tyrion neomalené. Westerlingové teď čelili hrozbě, že přijdou o všechno; o svoje pozemky, svůj hrad, a nakonec i o své životy. Lannister vždycky splácí svoje dluhy.
„Jeyne Westerling je pravá dcera své matky," řekl lord Tywin, „a Robb Stark je synem svého otce."
Zdálo se, že tato zrada Westerlingů nerozzuřila jeho otce natolik, jak by Tyrion očekával. O lordu Tywinovi bylo známo, že nestrpí neposlušnost mezi svými vazaly. Již ve věku, kdy byl stěží víc než chlapec, vyhladil hrdé Reyny z Kastameru a prastarý rod Tarbeků z Tarbekova zničil i s kořeny. Zpěváci o tom dokonce složili poněkud pochmurnou

píseň. O několik let později, když popadla bojechtivost lorda Farmana z Krásohradu, poslal k němu lord Tywin vyslance nesoucího loutnu místo dopisu. A jakmile lord Farman uslyšel tóny písně „Deště Kastameru“ rozléhající se velkou síní jeho hradu, už žádné problémy nedělal. A kdyby píseň neměla stačit, trosky hradů Reynů a Tarbeků tam nadále stály jako tiché svědectví osudu, jenž očekával ty, kdo se rozhodli opovrhovat mocí Casterlyovy skály.
„Skalisko není daleko od Tarbekova a Kastameru,“ poznamenal Tyrion. „Člověk by si myslel, že Westerlingové tamtudy museli občas projet a že si vzali ponaučení.“
„Možná i projeli,“ řekl lord Tywin. „Ti o Kastameru dobře vědí, tím si buď jistý.“
„Že by byli Westerlingové a Kořenáři takoví blázni, aby věřili, že vlk dokáže porazit lva?“
Byly chvíle, byť vzácné, kdy hrozilo, že se lord Tywin Lannister dá do smíchu; ve skutečnosti to nikdy neudělal, ale ta hrozba byla k nevydržení. „Největší blázni jsou často chytřejší než ti, kdo se jim smějí,“ řekl, a hned nato dodal: „Oženíš se se Sansou Stark. A to brzy.“

CATELYN

Přinesli mrtvoly na ramennou a položili je pod stupínek. Na pochodněmi zalitou síň padlo ticho a v tom tichu slyšela Catelyn Šedého větra, jak vyje o polovinu hradu dál. Cítí krev, pomyslela si, přes kamenné zdi a dřevené dveře, skrz noc a déšť, i tak cítí pach smrti a zmaru.
Stála po Robbově levici vedle vysokého křesla, a na okamžik měla téměř pocit, jako by shlížela dolů na své vlastní mrtvé děti, na Brana a Rickona, Tihle dva chlapci byli starší než oni, ale ve smrti jako by se scvrkli. Nazí a mokří vypadali tak malí, tak nehybní, že bylo těžké vybavit si, jací byli živí.
Světlovlasý chlapec si chtěl nechat narůst vous. Tváře a bradu nad rudou změtí, kterou nadělal nůž z jeho hrdla, pokrývalo světlé nažloutlé chmýří. Dlouhé zlaté vlasy měl stále mokré, jako by ho byli vytáhli z lázně. Podle vzhledu zemřel pokojně, možná ve spánku, zato jeho hnědovlasý bratranec bojoval o život. Na pažích, kterými se pokoušel odrážet čepele mečů, měl sečné rány a z bezjazyčných úst mnoha bodných ran, které pokrývaly jeho hrudník a břicho, stále pomalu vytékala rudá krev, třebaže déšť je všechny omyl téměř dosucha.
Ještě než vešel Robb do síně, nasadil si na hlavu korunu, jejíž bronz se nyní temně leskl ve světle pochodní. Oči, kterýma pohlédl na mrtvé, měl skryté ve stínu. Taky v nich vidí Brana a Rickona? Možná by se i dala do pláče, ale žádné slzy jí už nezbyly. Mrtví chlapci byli bledí od dlouhého pobytu ve vězení a oba byli pohlední; krev na jejich hladké vybledlé kůži byla křiklavě rudá, nesnesitelná na pohled. Položí Sansu nahou pod Železný trůn, až ji zabijí? Bude její kůže taky tak bílá a její krev tak rudá? Zvenčí zaznívalo bičování přívalů deště a neutuchající vlčí vytí.
Její bratr Edmure stál po Robbově pravici, s rukou vzadu na opěrce křesla svého otce a obličejem stále napuchlým od spánku. Probudili ho tak jako ji, zabušili na jeho dveře v černi noci, aby ho neomalené vytrhli ze snů? Byly to dobré sny, bratře? Snil jsi o slunečním svitu, smíchu a dívčích polibcích? Modlím se za to. Její vlastní sny byly temné a hrůzyplné.
V síni před nimi stáli Robbovi kapitáni a lordi vazalové, někteří ve zbroji a plně ozbrojení, jiní více či méně neupravení a polosvlečení. Byli mezi nimi i ser Raynald a jeho strýc ser Rolf, ale Robb považoval za vhodné ušetřit této ohavnosti svou mladičkou královnu. Skalisko není daleko od Casterlyovy skály, vzpomněla si Catelyn. Jeyne si s těmito chlapci možná hrávala, když byli malí.
Znovu pohlédla dolů na mrtvoly panošů Tiona Freye a Willema Lannistera a čekala, až její syn promluví.
Připadalo jí. že uběhla nesmírně dlouhá doba, než Robb konečně zvedl oči od zakrvácených mrtvol. „Malý Jone,“ řekl, „vyřiď svému otci, ať je přivede dovnitř.“ Malý Jon Umber se beze slova otočil, aby ho uposlechl. Jeho rázné kroky se ve velké kamenné síni rozléhaly ozvěnou.
Když Velký Jon prováděl své vězně dovnitř dveřmi, Catelyn si všimla, jak někteří z přítomných o krok couvli, aby jim udělali místo, jako by se zrada mohla nějak přenést dotekem, pohledem, zakašláním. Věznitelé i zajatci si byli hodně podobní; všechno to byli velcí muži s hustými vousy a dlouhými vlasy. Dva z mužů Velkého Jona byli zranění a tři z jejich vězňů taky. Dali se rozlišit pouze díky skutečnosti, že někteří měli meče a oštěpy, zatímco jiní prázdné pochvy. Všichni byli oděni v kroužkové zbroji nebo kožených vestách pošitých železnými destičkami, v těžkých okovaných botách a silných pláštích, některých z vlny, jiných z kožešin. Sever je tvrdý a chladný, a nezná slitování, řekl jí Ned, když přišla poprvé na Zimohrad, před tisícem let. „Pět,“ řekl Robb, když stáli vězňové před ním, mokří a tiší. „To jsou všichni?“
„Bylo jich osm,“ zaburácel Velký Jon. „Dva jsme zabili, když jsme se jich chápali, a třetí umírá.“
Robb se díval do tváří zajatců. „Bylo vás zapotřebí osmi, abyste zabili dva neozbrojené panoše.“
Promluvil Edmure Tully. „Zavraždili taky dva z mých mužů, aby se dostali do věže. Delpa a Elwooda.”
„To nebyla žádná vražda, pane,“ namítl lord Rickard Karstark, s provazy kolem zápěstí a zakrvácenou tváří. „Jakýkoli člověk, který vkročí mezi otce a jeho pomstu, žádá o smrt.“
Jeho slova zvonila Catelyn v uších, tvrdá a krutá jako dunění válečného bubnu. Hrdlo měla vyschlé na kost. To jsem zavinila já. Tihle dva chlapci zemřeli kvůli tomu, aby mohly žít moje dcery.
„Viděl jsem, jak tvoji synové padli, té noci v Šeptajícím lese,“ řekl Robb lordu Karstarkovi, „Tion Frey Torrhena nezabil, Willem Lannister nezabil Eddarda. Jak můžeš tohle zvát pomstou? Bylo to šílenství a krvavá vražda. Tvoji synové zemřeli se ctí na bitevním poli, s mečí v rukou.“
„Zemřeli,“ opáčil Rickard Karstark, který stál neochvějně na svém. „Zabil je Králokat. Tito dva jsou ze stejného rodu.

Jenom krev může splatit krev.“
„Krev dětí?“ Robb ukázal na mrtvoly. „Jak staří byli? Dvanáct, třináct? Panošové.“
„Panošové umírají v každé bitvě.“
„Umírají v boji, ano. Tion Frey a Willem Lannister odevzdali své meče v Šeptajícím lese. Byli to zajatci, zamčení v cele, spící, neozbrojení... chlapci. Podívej se na ně!“
Lord Karstark pohlédl místo toho na Catelyn. „Pověz své matce, aby se na ně podívala,“ řekl. „Ona je zavraždila stejnou měrou jako já.“
Catelyn musela položit ruku na opěrku Robbova křesla. Síň jako by se kolem ní točila a přepadlo ji nutkání na zvracení.
„Moje matka s tím nemá nic společného,“ řekl Robb hněvivým hlasem. „Byla to tvoje práce. Tvoje vražda. Tvoje zrada.“
„Jak může být zradou zabít Lannistera, když není zradou pustit ho na svobodu?“ opáčil Karstark drsně. „Nebo snad Tvoje Výsost zapomněla, že jsme ve válce s Casterlyovou skálou? Ve válce své nepřátele zabíjíš. Copak tě tohle tvůj otec neučil, chlapče?“
„Chlapče?“ Velký Jon uštědřil Rickardu Karstarkovi ránu okovanou pěstí, po které se lord zhroutil na kolena.
„Nech ho být!“ Robbův hlas zvonil rozkazem. Umber ustoupil od zajatce.
Lord Karstark vyplivl zlomený zub. „Ano, lorde Umbere, nech mě být, ať mě může král vyplísnit, než mi odpustí. Takovým způsobem se totiž vypořádává se zrádci, náš milý Král severu.“ Usmál se vlhkým rudým úsměvem. „Nebo bych ti měl říkat spíš Král, který ztratil sever, Tvoje Výsosti?“
Velký Jon vytrhl muži vedle sebe kopí z ruky a zvedl je k rameni. „Dovol mi probodnout ho, pane. Nech mě otevřít mu břicho, abychom viděli barvu jeho střev.“
Dveře síně se s praskotem otevřely a dovnitř vpadl Černá ryba s vodou stékající po plášti a přílbě. Za ním následovali tullyjští zbrojnoši. Venku proťal oblohu klikatý blesk a do kamenných stěn hradu zabušil prudký černý liják. Ser Brynden si sundal přílbu a padl na koleno. „Tvoje Výsosti,“ řekl jen, ale ponurost v jeho hlase hovořila sama za sebe.
„Vyslechnu si sera Bryndena v soukromí, v audienční síni,“ Robb vstal. „Velký Jone, hlídej tady lorda Karstarka, dokud se nevrátím. Těch ostatních sedm pověs.“
Velký Jon sklonil kopí. „I ty mrtvé?“
„Ano. Nestrpím, aby zrádci znečistili vodu v řekách mého lorda stryce. Nech jimi nakrmit vrány.“
Jeden ze zajatců padl na kolena. „Milost, pane. Já jsem nikoho nezabil, jen jsem stál u dveří a dával pozor na stráže.“
Robb to na okamžik zvažoval. „Věděl jsi, co má lord Rickard v úmyslu? Viděl jsi, jak vytáhli nože? Slyšel jsi výkřiky, nářek, prosby o milost?“
„Ano, viděl a slyšel, ale nijak jsem se na tom nepodílel. Byl jsem jen pozorovatel, přísahám...“
„Lorde Umbere,“ řekl Robb, „tento je jen pozorovatel. Pověs ho jako posledního, aby se mohl dívat, jak ostatní umírají. Matko, strýče, pojďte se mnou, budete-li tak laskavi.“ Odvrátil se, zatímco muži Velkého Jona obklopili zajatce a hnali je před sebou ze síně hroty kopí. Venku zaburácel hrom, tak hlasitě, že to zaznělo, jako by se hrad kolem nich kácel k zemi.
Je tohle zvuk bortícího se království? podivila se Catelyn.
V audienční síni byla tma, ale aspoň tam byl zvuk hromobití tlumen tloušťkou dalších zdí. Vstoupil sluha s olejovou lampou, aby zapálil oheň v krbu, ale Robb ho poslal pryč a nechal si jen lampu. Byly tam stoly a židle, avšak posadil se jen Edmure, který záhy vstal, když si uvědomil, že l všichni ostatní zůstali stát. Robb si sundal korunu z hlavy a položil ji na stůl před sebe.
Černá ryba zavřel dveře. „Karstarkové jsou pryč.“
„Všichni?“ Byl to hněv, nebo zoufalství, co tak zastřelo Robbův hlas? Dokonce ani Catelyn si tím nebyla jistá.
„Všichni bojovníci,“ odpověděl ser Brynden. „Nechali tam jen pár následovnic tábora a několik sluhů s raněnými. Vyptávali jsme se mnohých, abychom si byli jistí. Začali se trousit pryč za soumraku, vykrádali se zpočátku po jednom, po dvou, pak ve větších skupinách. Zraněným mužům a sluhům řekli, ať udržují zapálené táborové ohně, aby nikdo nepoznal, že jsou pryč, ale jakmile se dalo do deště, už na tom stejně nezáleželo.“
„Zorganizují se znovu, někde dál od Řekotočí?“ zeptal se Robb.
„Ne. Jsou rozptýlení, na lovu. Lord Karstark přísahal, že dá ruku své panenské dcery kterémukoli muži urozeného či prostého původu, který mu přinese Králokatovu hlavu.“
Bohové, buďte dobří. Catelyn znovu pocítila, jak ji zalila vlna nevolnosti.
„Do tmy se vypařily téměř tři stovky jezdců a dvakrát tolik zvířat.“ Robb si zamnul spánky v místech, kde koruna zanechala otlak v měkké kůži nad jeho ušima. „Celá těžká jízda Karské bašty je ztracená.“
Ztracená kvůli mně. Kvůli mně, bohové, odpusťte mi. Catelyn nepotřebovala být vojákem, aby pochopila, v jaké pasti se Robb ocitl. V současném okamžiku držel říční krajiny, ale jeho království bylo obklopeno nepřáteli ze všech stran kromě východu, kde v dálce seděla Lysa na svém horském vrcholku. Dokonce ani Trojzubec už nebyl bezpečný, pokud lord Přechodu zruší svoje spojenectví. A teď přijít ještě o Karstarky...
„Z Řekotočí se o tomhle nesmí dostat ani slovo,“ řekl její bratr Edmure. „Lord Tywin by... Lannisterové splácejí svoje dluhy, jak pořád říkají. Matko, buď milosrdná, kdyby se měl tohle dozvědět...“
Sansa. Catelyniny nehty se zaryly do měkkého masa jejích dlaní.
Robb obdařil Edmura pohledem, který mrazil. „Chceš ze mne učinit nejenom vraha, ale taky lháře, strýče?“
„Já nemluvím o lhaní. Prostě nikomu nic neřekneme. Pohřbíme ty chlapce a budeme držet jazyk za zuby, dokud válka neskončí. Willem byl synem Kevana Lannistera a synovcem lorda Tywina. Tion byl syn lady Genny a Freye. Musíme tuto zprávu zamlčet taky před Dvojčaty, dokud...“
„Dokud nedokážeme přivést mrtvé zpátky k životu?“ opáčil Brynden Černá ryba ostře. „Pravda utekla s Karstarky, Edmure. Na takové hry je už příliš pozdě.“

„Dlužím jejich otcům pravdu," řekl Robb. „A spravedlnost. Tu jim dlužím taky." Pohlédl na svou korunu, na temně lesklý bronz a kruh z železných mečů. „Lord Rickard se mi postavil na odpor. Zradil mne. Nemám jinou možnost než odsoudit ho k smrti. Jen bohové vědí, co udělá karstarská pěchota, která je s Roosem Boltonem, až se dozvědí, že jsem popravil jejich lenního pána jako zrádce. Boltona je třeba varovat."
„Dědic lorda Karstarka byl taky v Harrenově," připomněl mu ser Brynden. „Nejstarší syn, ten, co ho Lannisterové zajali na Zeleném bodci."
„Harrion. Jmenuje se Harrion." Robb se hořce zasmál. „Král by mě znát jména svých nepřátel, nemyslíš?"
Černá ryba se na něj ostře podíval „Víš to s jistotou? Že zrovna tohle učiní z mladého Karstarka tvého nepřítele?"
„Jak jinak? Chci zabít jeho otce, a za to mi rozhodně nepoděkuje."
„Možná ano. Jsou synové, kteří své otce nenávidí, a ty z něj šmahem uděláš pána Karské bašty."
Robb zavrtěl hlavou. „Dokonce i kdyby Harrion byl takový, nikdy otevřeně neodpustí vrahovi svého otce. Jeho vlastní muži by se obrátili proti němu. Takoví jsou severané, strýče. Sever si pamatuje."
„V tom případě mu odpusť," naléhal na něj Edmure Tully. Robb na něj pohlédl s upřímnou nevírou v očích.
Edmurův obličej pod jeho pohledem zrudl. „Chci říct, ušetři život toho muže. To, co udělal, se ml nelíbí o nic víc než tobě, pane. Zabil taky moje muže. Nebohý Delp se právě zotavil se zranění, které mu uštědřil Králokat. Karstark musí být zajisté potrestán. Navrhuji, abys ho držel v řetězech."
„Jako rukojmí?" řekla Catelyn. To by možná bylo nejlepším řešením...
„Ano, rukojmí!" Její bratr si to vyložil jako souhlas. „Pošli tomu jeho synovi vzkaz, že dokud ti zůstane loajální, jeho otci se nic nestane. Jinak... teď nemůžeme doufat, že by se nám podařilo znovu získat Freye, ani kdybych se nabídl, že se ožením se všemi jeho dcerami najednou a zplodím s nimi potomky. Kdybychom měli ztratit také Karstarky, jaká nám ještě zbývá naděje?"
„Jaká naděje..." Robb si zhluboka povzdechl, odhrnul si vlasy z očí a řekl: „Neslyšeli jsme nic od sera Rodrika ze severu, žádnou odpověď od Waldera Freye na naši novou nabídku, jen ticho z Orlího hnízda." Otočil se ke své matce. „Copak nám tvoje sestra nikdy neodpoví? Kolikrát jí ještě musím psát? Nevěřím, že žádný z našich ptáků na Orlí hnízdo nedoletěl."
Catelyn si uvědomila, že její syn chce útěchu, že chce slyšet, že všechno bude zase v pořádku. Její král však potřeboval slyšet pravdu. „Ptáci k ní doletěli. Ačkoli by mohla tvrdit, že nedoletěli, kdyby na to došlo. Z této strany žádnou pomoc neočekávej, Robbe.
Lysa nikdy nebyla statečná. Když jsme spolu vyrůstaly jako děvčata, utíkala a schovávala se, kdykoli provedla něco špatného. Snad si myslela, že náš lord otec se na ni zapomene hněvat, když ji nebude moci najít. Plna strachu utekla i z Králova přístaviště, na nejbezpečnější místo, které zná, a sedí si tam na své hoře v naději, že na ni každý zapomene."
„Rytíři z Údolí by mohli způsobit zvrat ve vývoji celé války," řekl Robb, „jenže když nechce bojovat, tak ať . Žádal jsem jen o to, aby pro nás otevřela Krvavou bránu a poskytla lodě ve Městě racků, které by nás dopravily na sever. Na Vysoké cestě to bude zlé, ale ne zas tolik, jako kdybychom si měli probojovat cestu na sever přes Šíji, Kdybychom se vylodili v Bílém přístavu, mohl bych napadnout Kailinskou držbu zboku a během půlroku odtamtud železné muže vyhnat."
„To se nestane, pane," řekl Černá ryba. „Cat má pravdu. Lady Lysa má příliš velký strach, než aby vpustila do Údolí armádu. Jakoukoli armádu. Krvavá brána zůstane zavřená."
„Ať ji tedy vezmou Jiní," zaklel Robb v návalu zoufalství. „Proklatého Rickarda Karstarka taky. I s Theonem Greyjoyem, Walderem Freyem, Tywinem Lannisterem a všemi ostatními. Bohové, buďte dobří, proč by měl kdokoli chtít být králem? Když všichni vykřikovali Král severu, Král severu, říkal jsem si... přisahal jsem si... že budu dobrým králem, čestným jako otec, silným, spravedlivým, loajálním vůči svým přátelům a statečným, když se budu muset postavit nepřátelům... teď nejsem schopen rozpoznat jedny od druhých. Jak se to mohlo všechno takhle zvrhnouti lord Rickard bojoval po mém boku v půltuctů bitev. Jeho synové pro mne zemřeli v Šeptajícím lese. Tion Frey a Willem Lannister byli moji nepřátelé. A přesto teď musím kvůli nim zabít otce svých mrtvých přátel." Přejel pohledem všechny přítomné. „Poděkují ml Lannisterové za hlavu lorda Rickarda? Udělají to Freyové?"
„Ne," odpověděl Brynden Černá ryba, neomalený jako vždy.
„Jen další důvod k tomu, abys ušetřil život lorda Rickarda a držel ho jako rukojmí," naléhal na něj Edmure.
Robb sáhl oběma rukama dolů, zvedl těžkou korunu z bronzu a železa, posadil si ji zpátky na hlavu a najednou byl opět králem. „Lord Rickard zemře."
„Ale proč?" nechápal Edmure. „Sám jsi říkal -"
„Já vím, co jsem řekl, strýče. To nemění nic na tom, co musím udělat." Meče koruny se černé rýsovaly proti kůži jeho čela. „V bitvě jsem mohl zabít Tiona a Willema vlastní rukou, jenže tohle nebyla bitva. Spali na svých ložích, nazí a neozbrojení. v cele, kam jsem je nechal vsadit. Rickard Karstark zabil víc než jen Freye a Lannistera. Zabil moji čest. Skoncuju to s ním za úsvitu."
Když přišel nový den, šedivý a mrazivý, bouře se změnila v neutuchající prudký déšť, ale i přesto byl boží háj zaplněný. Říční lordi a severané, lidé urozeného původu i ti obyčejní, rytíři, žoldnéři a štolbové, všichni stáli mezi stromy, aby se stali svědky konce onoho temného nočního tance. Edmure vydal příkazy a do země před strom srdce byl zasazen popravčí špalek. Déšť a listy padaly všude kolem nich a muži Velkého Jona přivedli lorda Rickarda Karstarka skrz dav, s rukama stále svázanýma. Jeho muži již viseli z vysokých hradeb Řekotočí, houpali se na koncích dlouhých provazů, zatímco déšť omýval jejich zmodralé obličeje.
Vedle špalku už čekal Dlouhý Lew, ale Robb mu vzal popravčí sekeru z ruky a nařídil mu, aby ustoupil stranou. „To je moje práce," řekl. „Zemře na můj rozkaz. Musí zemřít mou rukou."
Lord Rickard Karstark strnule sklonil hlavu. „Za tuhle čest ti děkuji, ale za nic jiného." Oblékl se na smrt do dlouhé

bojové suknice z černé vlny, s rodovým znakem bílého východu slunce na hrudi. „Krev Prvních lidí proudí mými žilami stejně jako tvými, chlapče. Udělal bys dobře, kdyby sis na to vzpomněl. Dostal jsem jméno po tvém dědovi. Pozvedl jsem svoje praporce proti králi Aerysovi za tvého otce a proti králi Joffreymu za tebe. Ve Volském brodu, v Šeptajícím lese a v Bitvě táborů jsem jel vedle tebe, a bojoval jsem s lordem Eddardem na Trojzubci. Jsme příbuzní. Stark a Karstark."
„Toto příbuzenství ti nezabránilo v tom, abys mne zradil," řekl Robb. „A nespasí tě ani teď. Poklekni, můj pane."
Catelyn věděla, že lord Rickard mluvil pravdu. Karstarkové odvozovali svůj původ od Karlona Starka, jednoho z mladších synů ze Zimohradu, který před tisícem let porazil jakéhosi povstaleckého lorda a byly mu uděleny pozemky za statečnost. Hrad, který si postavil, byl pojmenován Karlonská bašta, ale to se brzy změnilo v Karskou baštou a z karských Starků se během staletí stali Karstarkové.
„Staří bohové či noví, na tom nezáleží," řekl lord Rickard jejímu synovi, „žádného člověka neproklejí tak jako toho, kdo vztáhne ruku na svého příbuzného."
„Poklekni, zrádče," řekl Robb znovu. „Nebo ti musím nechat položit hlavu na špalek násilím?"
Lord Karstark poklekl. „Bohové tě budou soudit, tak jako jsi ty odsoudil mne." Položil hlavu na špalek.
„Rickarde Karstarků, lorde z Karské bašty." Robb zvedl těžkou sekeru oběma rukama. „Zde před zraky bohů a lidí tě shledávám vinným z vraždy a nejvyšší zrady. Ve svém vlastním jménu tě odsuzuji, svýma vlastníma rukama tě připravím o život. Chceš před smrtí ještě něco říct?"
„Zab mne a budiž proklet. Ty nejsi můj král."
Sekera zasvištěla vzduchem. Byla těžká a dobře nabroušená a zabila jediným úderem, ale bylo jich zapotřebí tří, aby oddělily hlavu od těla, a než tak bylo vykonáno, jak živý, tak mrtvý bylí zbroceni krví. Robb s odporem odhodil sekeru do trávy a beze slova se odvrátil od stromu srdce. Stál tam s třesoucíma se rukama napolo zaťatýma v pěst a déšť mu stékal po tvářích. Bohové, odpusťte mu, modlila se Catelyn tiše je to teprve chlapec, a neměl jinou možnost.
To bylo naposledy, co svého syna toho dne viděla. Déšť neustával celé dopoledne, bičoval hladinu řek a převracel trávu v božím háji v bláto a louže. Černá ryba shromáždil stovku mužů a vyjeli za Karstarky, ale nikdo neočekával, že jich přivedou mnoho nazpět. „Jen se modlím, abych je nemusel věšet," řekl při odjezdu. Když byl pryč, Catelyn se uchýlila do soláru svého otce, aby znovu poseděla u lože lorda Hostera.
„Už to nebude trvat dlouho," varoval ji mistr Vyman, když přišel toho odpoledne. „Rychle ho opouštějí poslední síly, třebaže se stále snaží bojovat."
„Vždycky to byl bojovník," řekla. „Roztomile tvrdohlavý muž."
„Ano," přisvědčil mistr, „jenže tuto bitvu nemůže vyhrát. Nastal čas položit meč a štít. Čas vzdát se."
Vzdát se, pomyslela si, uzavřít mír. Byl to její otec, o kterém mistr mluvil, nebo její syn?
Za soumraku ji přišla navštívit Jeyne Westerling. Mladá královna plaše vstoupila do soláru. „Lady Catelyn, nechci tě obtěžovat..."
„Jsi zde nanejvýš vítána, Tvoje Výsosti." Catelyn vyšívala, ale nyní jehlu odložila.
„Říkej mi Jeyne, prosím. Nepřipadám si jako královská výsost."
„Přesto jí jsi. Pojď a posaď se, prosím, Tvoje Výsosti."
„Jeyne." Posadila se ke krbu a nervózně si uhladila sukně.
„Jak si přeješ. Co pro tebe mohu udělat, Jeyne?"
„Přišla Jsem kvůli Robbovi," odpověděla dívka. „Je v tak hrozném stavu, tak... tak plný hněvu a sklíčený. Nevím, co si s ním mám počít."
„Je těžké vzít člověku život."
„Já vím. Řekla jsem mu, že měl použít kata. Když lord Tywin posílá člověka na smrt, stačí, aby vydal příkaz. Takto je to snadnější, nemyslíš?"
„Ano," odpověděla Catelyn, „jenže můj lord manžel učil své syny, že zabít člověka by nikdy nemělo být snadné."
„Ach." Královna Jeyne si olízla rty. „Robb celý den nejedl. Poručila jsem Rollamovi, aby mu přinesl chutnou večeři, kančí žebírka, dušené cibulky a pivo, ale on nepozřel jediné sousto. Celé dopoledne strávil psaním nějakého dopisu a řekl mi, abych ho nevyrušovala, ale když měl dopis napsaný, spálil ho. Teď tam sedí a dívá se do map. Ptala jsem se ho, co hledá, ale neodpověděl mi. Myslím, že mě vůbec neslyšel. Dokonce si ani nepřevlékl šaty. Má je na sobě už od rána, celé mokré a zakrvácené. Chci mu být dobrou manželkou, to opravdu chci, ale nevím, jak mu mám pomoct. Rozveselit ho nebo utěšit. Já nevím, co potřebuje. Prosím, moje paní. ty jsi jeho matka, řekni mi, co mám dělat."
Řekni mi, co mám dělat. Catelyn by mohla požádat o totéž, kdyby byl její otec ve stavu, aby mohl být tázán. Jenže lord Hoster byl pryč, nebo už téměř pryč. Její Ned taky. Bran s Rickonem taktéž, a matka a Brandon už tak dlouho. Jenom Robb jí zůstával, Robb a ztenčující se naděje na setkání s jejími dcerami.
„Někdy," řekla Catelyn pomalu, „je tím nejlepším, co můžeš udělat, nedělat vůbec nic. Když jsem přišla na Zimohrad, připadala jsem si ukřivděně pokaždé, když se Ned odebral do božího háje, aby tam poseděl pod svým stromem srdce. Věděla jsem, že v tom stromu prodlévá část jeho duše, část, kterou s ním nikdy sdílet nebudu. A přesto, jak jsem si brzy uvědomila, bez té části by to nikdy nebyl Ned. Jeyne, dítě, provdala ses za sever, stejně jako jsem to učinila já... a na sever brzy přichází zima." Pokusila se o úsměv. „Bud trpělivá. Snaž se ho chápat. On tě miluje a potřebuje tě a brzy k tobě přijde zpátky. Možná ještě dnes v noci. Buď tam pro něho, až to udělá. To je všechno, co ti na to mohu říct."
Mladá královna jí zaníceně naslouchala. „Budu," slíbila, když Catelyn skončila. „Budu tam." Vstala. „Měla bych se vrátit. Možná už mě postrádá. Ale jestli stále bude pohroužen ve svých mapách, budu trpělivá."
„Buď," řekla Catelyn, ale když byla dívka u dveří, napadlo ji ještě něco. „Jeyne," zavolala za ní. „je tu ještě jedna věc, kterou od tebe Robb potřebuje, třebaže to sám možná ani neví. Král musí mít dědice."
Dívka se na ni usmála. „Moje matka říká totéž. Připravuje mi nápoj z bylin, mléka a piva, abych byla plodnější. Piju ho

každého rána. Řekla jsem Robbovi, že mu určitě porodím dvojčata. Eddarda a Brandona. Myslím, že se mu to líbilo. My... snažíme se téměř každý den, moje paní. Někdy dvakrát nebo i vícekrát.“ Dívka se půvabně zapýřila. „Slibuji, že budu velmi brzy obtěžkané dítětem. Každý večer se o to modlím k naší Matce na nebesích.“
„Dobře děláš. Já k tomu přidám své modlitby. Ke starým bohům i k novým.“
Když dívka odešla, Catelyn se otočila zpátky ke svému otci a pohladila řídké bílé vlasy na jeho čele. „Eddard a Brandon,“ povzdechla si tiše. „A možná časem i Hoster. Líbilo by se ti to?“ Neodpověděl, ale ona ani neočekávala, že to udělá. Cupitání deště ze střechy se mísilo s dechem jejího otce a Catelyn přemýšlela o Jeyne. Zdálo se, že dívka má dobré srdce, přesně jak Rob říkal. A taky dobré boky, což je možná ještě důležitější.

JAIME

Dva dny jízdy z každé strany od královské cesty projížděli širokým zpustošeným pásem, mílemi zčernalých polí a sadů, kde čněly kmeny mrtvých stromů k obloze jako obří šípy zabodané do země stejně obřími lučištníky. Mosty byly rovněž spálené a vodní toky rozvodněné podzimními dešti, a tak museli pátrat na březích a hledat brody. Noci byly oživlé vytím vlků, ale jinak neviděli ani živáčka.
V Panenském jezírku stále plápolal nad hradem na kopci červený losos lorda Mootona, ale městské hradby byly opuštěné, brány rozbořené, polovina domů a krámků spálená a vydrancovaná. Neviděli nic živého kromě několika zdivočelých psů, kteří se odplížili pryč, jakmile je uslyšeli přijíždět. Jezírko, podle něhož město dostalo své jméno a kde, jak pravila legenda, poprvé spatřil Florian Blázen Jonquil, jak se koupe se svými sestrami, se tak dusilo hnijícími mrtvolami, že se jeho voda proměnila v kalnou šedozelenou břečku.
Jaime se rozhlédl kolem sebe a dal se do zpěvu. „Šest panen se koupalo v jarem vlahém jezírku...“
„Co to děláš?“ dotazovala se ho Brienne.
„Zpívám. ‚Šest panen v jezírku', jsem si jistý, že už jsi tu píseň slyšela. Taky to byly plaché panny, tak jako ty. Třebaže o něco hezčí, to mi věř.“
„Buď zticha,“ řeklo děvče a změřilo si ho pohledem, který naznačoval, že by ho s radostí nechalo vznášet se mezi ostatními mrtvolami v jezírku.
„Prosím, Jaime,“ zaškemral jeho bratranec Cleos. „Lord Mooton je vazalem Řekotočí, nechceme ho přece vylákat z jeho hradu. A možná se tu v ruinách skrývají další skupiny nepřátel,..“
„Jejích, nebo našich? To nejsou titíž, bratranče. Rád bych viděl, jestli děvče vůbec umí používat meč, co nosí.“
„Jestli nezmlkneš, neponecháš mí jinou možnost než nasadit ti roubík, Králokate.“
„Rozvaž mi ruce a budu si hrát na němého celou cestu až do Králova přístaviště. Mohl bych ti snad nabídnout spravedlivější obchod, děvče?“
Brienne! Jmenuju se Brienne!“ Do vzduchu se vznesly s bitím křídel tři vrány vyplašené zvuky, které vydávali.
„Nechtěla by ses vykoupat, Brienne?“ zasmál se. „Jsi panna a tamhle je jezírko. Umyl bych ti záda.“ Umýval záda Cersei, když spolu jako děti vyrůstali v Casterlyově skále.
Děvče otočilo hlavu svého koně a odcválalo pryč. Jaime a ser Cleos ji následovali ven z popela Panenského jezírka. O půl míle dál se do světa začala znovu vkrádat zeleň. Jaime tomu byl rád. Spálené země mu až příliš připomínaly krále Aeryse.
„Má v úmyslu jet po duskendalské cestě,“ zamumlal ser Cleos. „Myslím, že by bylo bezpečnější jet podél pobřeží.“
„Bezpečnější, ale pomalejší. Já jsem taky pro Duskendale, bratranče. Mám-li být upřímný, tvoje společnost už mě nudí.“ Možná jsi poloviční Lannister, ale k mé sestře máš daleko.
Nikdy nesnesl příliš dlouhé odloučení od svého dvojčete. Už jako děti si vždycky vlezli jeden k druhému do postýlky a spali s propletenýma rukama. Dokonce i v matčině lůně. Dlouho předtím než dostala jeho sestra první krvácení a než sám dospěl, viděli klisny a hřebce na polích a psy a feny v psinci, a když si pak spolu hráli, zkoušeli je napodobovat. Jednou je přitom přistihla jakási matčina komorná... nevzpomínal si, co přesné dělali, ale cokoli to bylo, lady Joannu to nesmírně vyděsilo. Komornou poslala pryč ze svých služeb, přestěhovala Jaimeho ložnici na opačnou stranu Casterlyovy skály, postavila stráž před Cerseinu a řekla jim, že už to nikdy nesmějí dělat, jinak nebude mít jinou možnost než říct to jejich lordu otci. Nemuseli se ale obávat. Nedlouho poté zemřela, když v bolestech přiváděla na svět Tyriona. Jaime si stěží vzpomínal, jak jejich matka vypadala.
Možná mu Stannis Baratheon a Starkové prokázali laskavost. Rozšířili příběh o jejich krvesmilstvu po celých Sedmi královstvích, takže už nezbývalo nic, co by museli před světem tajit. Proč bych se nemohl oženit s Cersei veřejně a sdílet s ní lože každou noc? Draci se odjakživa ženili se svými sestrami. Septoni, šlechta i obyčejný lid po stovky let přivírali kvůli Targaryenům oči, tak proč by nemohli udělat totéž pro rod Lannisterů? Jistě, znamenalo by to pohromu pro Joffreyho nárok na trůn, jenže Robertovi nakonec získaly Železný trůn meče, a meče by na něm mohly udržet i Joffreyho, bez ohledu na to, z jakého šéme vzešel. Mohli bychom ho oženit s Myrcellou, jakmile pošleme Sansu Stark zpátky k její matce. To by říši ukázalo, že Lannisterové jsou povzneseni nad své zákony, tak jako bohové a Targaryenové.
Jaime se už rozhodl, že Sansu vrátí, a tu mladší dívku taky, pokud ji budou schopni nalézt. Nebylo to proto, aby získal zpátky svou ztracenou čest. Představa, že dodrží svůj slib, když od něj všichni očekávali zradu, ho bavila víc, než by dokázal vypovědět.
Projížděli kolem pole rozdupaného koňskými kopyty a podél nízké kamenné zídky, když tu Jaime uslyšel zezadu tiché

drnk, jako by se do vzduchu vznesl tucet ptáků najednou. „Dolů!“ vykřikl a vrhl se proti krku svého koně. Valach bolestně Zaržál a vzepjal se na zadních, protože ho šíp zasáhl do zadku. Ostatní šípy se sykotem prolétly kolem. Jaime viděl sera Cleose, jak se zvrátil dolů ze sedla. Chodidlo mu ale zůstalo viset ve třmeni. Jeho kůň splašené vyrazil kupředu a Freye vlekl za sebou. Muž křičel a hlava mu mlátila o zem.
Jaimeho valach začal těžkopádně napadat na nohu, řehtal a frkal bolestí. Jaime se ohlédl přes rameno, aby se podíval po Brienne. Stále seděla na koni, šíp zabodnutý v zádech a další v noze, ale zdálo se, jako by je ani necítila. Viděl, jak tasila svůj meč a točila se s koněm dokola, pátrajíc po lučištnících. „Za zídkou,“ zvolal Jaime, který se snažil nasměrovat svého napolo slepého koně zpátky čelem k ukrytému nepříteli. Otěže se mu beznadějně proplétaly s řetězem mezi těmi proklatými okovy a vzduch byl opět plný šípů. „Na ně!“ vykřikl a kopl svého koně do slabin, aby jí ukázal, jak se to dělá. Ubohý starý kůň našel kdesi v sobě nápor nové energie. Najednou uháněli přes pšeničné pole, vířili mračna plev. Jaime měl dost času na to, aby si pomyslel, to děvče by mělo hezky rychle jet za mnou, než si útočníci uvědomí, že byli napadeni neozbrojeným mužem s pouty na rukou. Pak ji uslyšel, jak jede za ním. „Večeropád!“ volala, zatímco její tažný kůň se neohrabaně valil kupředu. Mávala ve vzduchu svým dlouhým mečem. „Tarth! Tarth!“ Kolem neškodně prolétlo posledních pár šípů; pak se útočníci rozprchli a utíkali, tak jak se vždycky rozutečou lučištníci bez opory a prchají před útokem těžké jízdy. Brienne zastavila u zídky. Než ji Jaime dostihl, všichni se rozprchli do lesa dvacet yardů vzdáleného. „Ztratila jsi zálusk na bitvu?“
„Utíkali.”
„To je ta nejvhodnější chvíle pozabíjet je.“
Zastrčila svůj meč do pochvy. „Proč jsi zaútočil?“
„Lučištníci jsou nebojácní, dokud se mohou schovávat za zdmi a střílet na tebe zdálky, ale jakmile se k nim přiblížíš, dají se na útěk. Vědí, co se stane, když k nim přijedeš. Víš, že máš šíp v zádech? A další v noze. Měla bys ml dovolit ošetřit ti to.“
„Tobě?“
„Komu jinému? Poslední, co jsem viděl z mého bratrance, byl kůň vyorávající brázdu jeho hlavou místo pluhem. Ačkoli předpokládám, že bychom ho měli najít. Přece jen je tak trochu Lannister.“
Našli Cleose s chodidlem stále ve třmenu. Měl zabodnutý šíp v pravé paži a další v hrudi, ale zdaleko nejhůř na tom byla jeho hlava. Temeno měl celé zakrvavené a houbovité na dotek, a pod Jaimeho prsty se volně pohybovaly úlomky rozbité lebeční kosti.
Brienne poklekla a vzala ho za ruku. „Ještě je teplý.“
„Brzy vychladne. Chci jeho koně a jeho šaty. Cárů a blech už mám plné zuby.“
„Byl to tvůj bratranec.“ Děvče se tvářilo šokované.
„Byl,“ souhlasil Jaime. „Neměj strach, já mám bratranců dost. Taky si nechám jeho meč. Potřebuješ někoho, kdo se s tebou bude dělit o hlídku.“
„Můžeš stát na hlídce i bez meče.“ Vstala.
„Přivázaný ke stromu? To by šlo. Taky bych se mohl s příští tlupou psanců dohodnout a poslat je na tebe, aby ti podřízli ten tvůj tlustý krk, děvče.“
„Já nedovolím, abys byl ozbrojený. A jmenuji se -“
„- Brienne, já vím. přísahám, že ti neublížím, pokud konečně odhodíš ten svůj holčičí strach.“
„Tvoje přísahy jsou bezcenné. Odříkal jsi přísahu i před Aerysem.“
„Ty jsi neuškvařila nikoho zaživa v jeho brnění, pokud vím. A oba chceme, abych se dostal živý a pokud možno celý do Králova přístaviště, není tomu tak?“ Dřepl si vedle Cleose a začal mu rozepínat opasek s mečem.
„Ustup od něj. Okamžitě. Nech toho.“
Jaime byl unavený. Unavený z jejího podezírání, unavený z jejích urážek, unavený z jejích křivých zubů a jejího širokého uhrovitého obličeje i z těch jejích k hlavě připláclých tenkých vlasů. Bez ohledu na její protesty popadl jílec meče svého bratrance oběma rukama, přišlápl mrtvolu k zemi chodidlem a zatáhl. Jak čepel vyklouzla z pochvy, už se otáčel kolem své osy a mával mečem dokola v rychlém smrtícím oblouku. Ocel se střetla s ocelí s řinčivým, kosti rozechvívajícím kleng. Brienne se nějak podařilo včas tasit svůj meč. Jaime se zasmál. „To bylo dobré, děvče.“
„Dej mi ten meč, Králokate.“
„Och, to víš, že dám.“ Vyskočil na nohy a vrhl se na ni, s dlouhým mečem obživlým v rukou. Brienne uskočila dozadu, odrazila jeho čepel, ale on ji následoval, nepřestával na ni tlačit. Ještě ani neodrazila jeden výpad a už na ni zaútočil dalším. Meče se políbily, odskočily od sebe a znovu se políbily. Jaimeho krev zpívala. Kvůli tomuhle přišel na svět; nikdy se necítil tak živý, jako když bojoval, když balancoval na hraně smrti při každém výpadu. A když mám navíc zápěstí spoutaná k sobě řetězem, děvče mi možná poskytne souboj, na který budu ještě dlouho vzpomínat. Kvůli řetězu musel svírat meč oběma rukama, i když jeho síla a dosah samozřejmé byly menší, než kdyby čepel byla skutečným obouručním mečem, ale co na tom záleželo? Meč jeho bratrance byl dost dlouhý na to, aby s jeho pomocí jednou provždy skoncoval s touhle Brienne z Tarthu.
Výpad pravý, levý, překřížený, ocel na ni jen pršela. Horní sek, šikmý sek, dolní sek, sek machem tak prudký, že od oceli odlétly jiskry, když se meče střetly, a znovu sek přímý, rubem, shora, stále útočil, tlačil ji před sebou, posun, předkrok, výpad, krok stranou, výpad a další krok a znovu výpad, sek, mach, bod, sek, rychleji, rychleji, rychleji...
... dokud bez dechu neukročil stranou a nenechal hrot meče klesnout k zemi, aby ji nechal odpočinout. „To nebylo zas tak špatné,“ musel uznat, „na děvče.“
Pomalu, zhluboka se nadechla, nespouštějíc z něho ostražité oči. „Já bych ti neublížila, Králokate.”
„Jak bys taky mohla.“ Zvedl meč, otočil ho nad hlavou a znovu se na ni s řinčícími řetězy vrhl.
Nedokázal by říct, jak dlouho na ni útočil. Mohly to být minuty a mohly to být hodiny; čas spal, když se probudily

meče. Hnal ji pryč od mrtvoly svého bratrance, hnal ji přes cestu, hnal ji mezi stromy. V jednu chvíli zakopla o kořen, který neviděla, a Jaime si na okamžik pomyslel, že už ji má, jenže ona klesla na koleno, místo aby upadla, a ani na chvíli přitom nevyšla z rytmu. Její meč vyskočil nahoru, aby zablokoval prudký sek vedený kolmo dolů, který by ji byl otevřel od ramene až ke slabinám, a pak sekla ona po něm, zas a znovu, výpadem po výpadu si vybojovala cestu zpátky na nohy.
Tanec pokračoval. Přitlačil ji ke kmeni dubu, zaklel, když se jí podařilo vyklouznout mu, následoval ji přes mělký potok napolo se dusící spadaným listím. Ocel zvonila, zpívala, jiskřila, škrábala o sebe, a žena začala při každém střetu čepelí oddychovat jako prasnice, přesto se mu pořád nedařilo dostat se k ní. Bylo to, jako by kolem sebe měla železnou klec, která odrazila každý jeho výpad.
„To vůbec nebylo špatné," řekl, když se zastavil podruhé, aby popadl dech, obcházeje ji dokola směrem k její pravici. „Na děvče?"
„Na panoše, řekl bych. Zelenáče." Zasmál se drsným, bezděčným smíchem. „Tak pojď, pojď, má drahá, hudba stále hraje. Mohl bych tě požádat o další tanec, má paní?"
S heknutím se po něm vrhla, její čepel zavířila ve vzduchu, a najednou to byl Jaime, kdo se musel snažit udržet si ocel od kůže. Jeden z jejích seků ho škrábl přes čelo a do pravého oka mu z něj začala prýštit krev. Ať ji vezmou Jiní a Řekotočí taky! Jeho šermířské umění v tom jejich proklatém žaláři zrezivělo a zetlelo a pouta mu taky moc nepomáhala. Jedno oko měl slepé, ramena mu umdlévala od otřesů, které utržila, a zápěstí ho bolela od tíhy pout, řetězu a meče. Jeho meč těžkl s každým úderem, a Jaime věděl, že už jím nemává tak rychle, jak mu to šlo ještě před chvílí, ani ho nezvedá tak vysoko.
Ona je silnější než já.
Při tom zjištění ho zamrazilo. Robert byl silnější než on, to věděl s jistotou. Bílý Býk Gerold Hightower taky, ještě v rozkvětu mládí, i ser Arthur Dayne. Ze stále žijících to byl Velký Jon Umber, s největší pravděpodobností Kanec z Crakehallu, s jistotou oba Cleganové. Horova síla se nepodobala ničemu lidskému. Na tom ale nezáleželo. Se svou rychlostí a zručností by je Jaime dokázal všechny do jednoho porazit. Tohle však byla žena. Velká kráva ženy, to jistě, a přesto... podle všech zákonitostí by to teď měla být ona, kdo měl umdlévat.
Místo toho ho hnala zpátky do potoka a křičela: „Vzdej se! Odhoď meč!"
Jaime šlápl na kluzký kámen. Když ucítil, že padá, byl ještě schopen proměnit svou smůlu v čelní výpad. Hrot jeho meče zaskřípěl podél čepele, kterou nestačila včas nastavit k odražení, a zakousl se jí do stehna. Jaime měl jen okamžik k vychutnání pohledu na rozkvétající rudý květ, než narazil kolenem na kámen. Zasáhla ho omračující bolest. Brienne se se šplouchánímpřihnala k němu a odkopla jeho meč. „VZDEJ SE!" vykřikla na něho.
Jaime jí vrazil rameno do nohou a strhl ji dolů na sebe. Kutáleli se, kopali a bušili do sebe, dokud nakonec neseděla obkročmo na něm. Podařilo se mu vyškubnout jí dýku z pochvy, ale než stačil vrazit jí zbraň do břicha, popadla ho za zápěstí a udeřila mu rukou dozadu o kámen tak prudce, až si myslel, že mu vykloubila rameno. Prsty druhé ruky mu roztáhla přes obličej. „Vzdej se!" Strčila mu hlavu pod vodu, chvíli ji tam držela, pak ji vytáhla. „Vzdej se!" Jaime jí vyplivl vodu do obličeje. Strk, šplouch, a byl znovu pod vodou, bezmocně kopající, bojující o dech. Znovu ho vytáhla. „Vzdej se, nebo tě utopím!"
„A porušíš svou přísahu?" zavrčel. „Tak jako já?"
Pustila ho, a Jaime se šplouchnutím spadl zpátky do vody.
Tehdy les zazvonil drsným smíchem.
Brienne se ve vodě zvedla. Byla samé bláto, a dole pod pasem krev, šaty měla nakřivo, obličej zrudlý. Vypadá, jako by nás přistihli spíš při milování než při boji. Jaime se vyškrábal přes kameny do mělké vody, otřel si spoutanýma rukama krev z oka. Z obou stran potoka byli obstoupeni ozbrojenými muži. Není divu, dělali jsme takový hluk, že bychom probudili i draka. „Vítejte, přátelé," zavolal na ně zvesela. „Omlouvám se, jestli jsme byli moc hluční. Přistihli jste mě, jak trestám svoji ženušku."
„Mně se zdá, že trestala spíš ona tebe." Muž, který promluvil, byl statný a silný, a nánosník jeho železné polopřílby dostatečně dobře neskrýval chybějící nos.
Tohle nejsou psanci, kteří zabili sera Cleose, uvědomil si Jaime najednou. Byli obklopeni tou nejhorší chátrou, jaká se na tomto světě mohla sejít dohromady: snědými Dorny a světlovlasými Lyséňany, Dothraky se zvonečky v dlouhých copech, zarostlými Ibeňany, uhlově černými muži z Letních ostrovů v péřových pláštích. Znal je. Chrabří kumpáni.
Brienne našla hlas. „Mám stovku stříbrňáků -"
„Ty si vezmeme pro začátek, moje paní," ušklíbl se vyzáblý muž v rozedraném koženém plášti.
„Pak si vezmeme tvoji kundu," dodal muž bez nosu. „Určitě není tak ošklivá jako to ostatní z tebe."
„Obrať ji a strč jí to do zadnice, Rorge," pobízel ho dornský kopiník s šátkem z rudého hedvábí uvázaným kolem přilby. „Tak se na ni aspoň nebudeš muset dívat."
„Abych ji připravil o potěšení dívat se na mě?" opáčil beznosý a ostatní se dali do smíchu.
Ač bylo ošklivé a umíněné, děvče si nezasluhovalo, aby bylo hromadně znásilněno takovým odpadem, jako byli tihle.
„Kdo tady velí?" dožadoval se Jaime nahlas.
„Já mám tu čest, sere Jaime." Oči vyzáblého muže byly rudě olemované, vlasy měl slabé a vysušené. Pod mrtvolně bledou kůží rukou a obličeje se mu rýsovaly tmavě modré žilky. „Jsem Urswyck. Říkají mi Věrný Urswyck."
„Ty víš, kdo jsem?"
Žoldák sklonil hlavu. „K tomu, abys oklamal Chrabré kumpány, je zapotřebí víc než vous a oholená hlava."
Krvavé drancíře, chtěl jsi říct. Lannisterové pro ně neměli větší využití než pro Gregora Clegana nebo Amoryho Lorche. Psi, říkával jim všem jeho otec a jako psy je používal, aby štvali jeho kořist a zasévali strach v lidských srdcích. „Jestli mě znáš, Urswycku, víš, že dostaneš svou odměnu. Lannister vždycky splácí svoje dluhy. Co se týče toho děvčete, je

urozeného původu a stojí za dobré výkupné.“
Muž na břehu naklonil hlavu na stranu. „Opravdu? Jaké nás potkalo štěstí.“
Ve způsobu, jakým se Urswyck usmíval, bylo něco úskočného, co se Jaimemu vůbec nelíbilo. „Slyšel jsi mě. Kde je koza?“
„Pár hodin jízdy odsud. Bude potěšena, až tě uvidí, o tom nepochybuju, ale do očí bych mu koza neříkal. Lord Vargo je velice háklivý na svoji důstojnost.“
Odkdy má ten uslintaný divoch nějakou důstojnost? „Určitě na to budu pamatovat, až se s ním setkám. Mimochodem, lord čeho, zajímalo by mě?“
„Harrenova, jak mu bylo přislíbeno.“
Harrenova? Copak se můj otec dočista pomátl? Jaime zvedl ruce. „Byl bych rád, kdybyste mi sundali pouta.“
Urswyckovo zachechtání bylo suché jako papír.
Tady není něco v pořádku. Vůbec se mi to nelíbí. Nedal však na sobě zneklidnění znát, jen se usmál. „Řekl jsem něco zábavného?“
Beznosý se zařehtal, „Jsi ta nejlegračnější věc, jakou jsem viděl od té doby, co Kousač ukous jedné septě cecky.“
„Ty a tvůj otec jste prohráli až příliš mnoho bitev,“ vysvětlil mu jeden Dorn. „Museli jsme svoje lví kůže vyměnit za vlčí kožichy.“
Urswyck roztáhl ruce. „Timeon tím chce říct, že Chrabří kumpáni už nejsou ve službách rodu Lannisterů. Teď sloužíme lordu Boltonovi a Králi severu.“
Jaime ho obdařil chladným, pohrdavým úsměvem. „A to říkají, že moje čest má cenu výkalů?“
Urswyckovi se ta poznámka očividně nelíbila. Na jeho pokyn popadli dva z Drancířů Jaimeho za ruce a Rorge mu vrazil okovanou pěst do břicha. Když se s heknutím zlomil vpůli, uslyšel, jak děvče protestuje: „Nechte toho, nesmíte mu ublížit! Poslala nás lady Catelyn, jde o výměnu zajatců, je pod mou ochranou...“ Rorge ho udeřil znovu, vyrazil mu dech z plic. Brienne zašmátrala po svém meči pod hladinou potoka, ale Drancíři na ní byli dřív, než na něj stačila sáhnout. Při tom, jak byla silná, jich bylo zapotřebí čtyř, než ji zbili k poslušnosti.
Nakonec byl obličej děvčete stejně napuchlý a krvavý, jako musel být Jaimeho, a taky jí vyrazili dva zuby. Její vzhled to nijak nevylepšilo. Oba zajatci, potácející se a zakrvácení, byli odvlečeni přes les ke koním. Brienne kulhala kvůli ráně na stehně, kterou jí zasadil v potoce. Jaimemu jí bylo líto. Nepochyboval o tom, že dnes v noci přijde o panenství. Ten beznosý ničema se jí určité zmocní a pravděpodobně se na ní vystřídají i někteří další.
Dornové je uvázali zády k sobě na hřbet Briennina tažného koně, zatímco ostatní Drancíři svlékali Cleose Freye až na kůži, aby rozkradli jeho věci, Rorge si vzal krví potřísněnou bojovou suknici se čtvrtěmi s hrdými znaky Lannisterů a Freyů. Šípy proděravěly lvy i věže.
„Doufám, že máš radost, děvče,“ pošeptal Jaime k Brienne. Zakašlal a vyplivl z úst plno krve. „Kdybys mě byla ozbrojila, nikdy by nás nezajali.“ Neodpověděla mu. Je to děvka, tvrdohlavá jako prase, pomyslel si. Ale statečná. To jí nemohl upřít. „Až rozbijeme tábor na noc, znásilní tě, a víc než jedenkrát,“ varoval ji. „Raději se jim nevzpírej. Když s nimi budeš bojovat, přijdeš o víc než jen pár zubů.“
Ucítil, jak Briennina záda ztuhla proti jeho. „Tohle bys udělal ty, kdybys byl ženou?“
Kdybych byl ženou, byl bych Cersei. „Kdybych byl ženou, přiměl bych je zabít mě. Jenže jí nejsem.“ Jaime pobídl jejich koně kopnutím do klusu. „Urswycku! Na slovíčko!“
Vyzáblý žoldák v rozedraném koženém plášti na okamžik zastavil, pak se zařadil vedle něho. „Co od mě chceš, pane? A dávej si pozor na jazyk, nebo tě znovu potrestám.“
„Zlato,“ řekl Jaime. „Máš rád zlato?“
Urswyck ho pozoroval rudě olemovanýma očima. „Má svoje použití, to nepopírám.“ Jaime ho obdařil vědoucím úsměvem. „Všechno zlato Casterlyovy skály. Proč bys měl nechat kozu, aby se z něj těšila sama? Proč nás neodvezeš do Králova přístaviště a nevybereš si výkupné sám? Za ni taky, jestli chceš. Tarthu se říká Safírový ostrov, panna mi to jednou řekla.“ Děvče se při jeho slovech ošilo, ale neřeklo nic.
„Považuješ mě snad za odrodilce?“
„Zajisté. Za co jiného?“
Urswyck na půl zabušení srdce zvažoval jeho návrh. „Královo přístaviště je odsud daleko a tvůj otec je v něm. Lord Tywin by nám mohl mít za zlé, že jsme prodali Harrenov lordu Boltonovi.”
Je chytřejší, než vypadá. Jaime se těšil na to, jak toho ničemu pověsí, zatímco se mu budou kapsy nadouvat zlatem. „S otcem to projednám sám. Zařídím pro tebe královské odpuštění za jakékoli zločiny, kterých ses dopustil. Budeš pasován na rytíře.”
„Ser Urswyck,“ řekl muž, vychutnávaje si ten zvuk. „Jak hrdá by na mě byla moje drahá žena, kdyby to slyšela. Jen kdybych ji nezabil,“ povzdechl si. „A co statečný lord Vargo?“
„Mám ti zazpívat sloku z Dešťů Kastameru? Koza nebude zas tak statečná, až padne mému otci do rukou.“
„A jak to udělá? To jsou ruce tvého otce tak dlouhé, že se mohou natáhnout přes hradby Harrenova a vytáhnout nás odtamtud?“
„Když to jinak nepůjde.“ Obludná stavba krále Harrena padla už předtím, a může padnout znovu. „Jsi snad takový blázen, aby sis myslel, že koza může porazit lva?“
Urswyck se k němu naklonil a lenivě ho uhodil přes tvář. Čirá nenucená nestoudnost jeho gesta byla mnohem horší než úder sám. On se mě nebojí, uvědomil si Jaime se zamrazením. „Už jsem toho slyšel dost, Králokate. Byl bych vskutku velký blázen, kdybych věřil slibům takového křivopřísežníka, jako jsi ty.“ Kopl svého koně do slabin a odcválal dopředu.
Aerys, pomyslel si Jaime vzdorovitě. Vždycky se to stočí k Aerysovi. Houpal se s pohyby koně a přál si, aby měl meč.

Dva meče by byty ještě lepší. Jeden pro děvče, jeden pro mě. Zemřeli bychom, ale vzali bychom přitom polovinu z nich do pekel s sebou. „Proč jsi mu říkal, že se Tarth nazývá Safírovým ostrovem?“ zašeptala mu Brienne, když byl Urswyck z doslechu. „Bude si myslet, že můj otec oplývá bohatstvím drahých kamenů...“
„Měla by ses modlit, aby si to myslel.”
„Je snad každé slovo, co proneseš, lží, Králokate? Tarthu se říká Safírový ostrov kvůli modři jeho vod.“
„Vykřikni to o něco hlasitěji, děvče, myslím, že Urswyck tě neslyšel. Čím dříve budou vědět, jak malou máš cenu, tím dřív tě začnou znásilňovat. Všichni se na tobě vystřídají, ale co by ti na tom mělo záležet? Prostě jen zavři oči, roztáhni nohy a namlouvej si, že každý z nich je lord Renly.“
Tohle jí naštěstí zavřelo na čas ústa.
Den byl téměř u konce, než konečně našli Varga Hoata, který společně s dalším tuctem svých Chrabrých kumpánů drancoval jedno malé septum. Okna vykládaná barevnými sklíčky byla rozbitá, vyřezávaní dřevění bohové byli vytaženi ven na sluneční světlo. Když tam přijeli, Jaime spatřil toho nejtlustšího Dothraka, jakého kdy viděl. Seděl obkročmo na Matčině hrudníku a dloubal jí hrotem svého nože chalcedonové oči. Opodál visel dolů hlavou z větve rozložitého kaštanu hubený plešatý septon. Tři z Chrabrých kumpánů používali jeho mrtvolu coby střelecký terč. Jeden z nich byl zřejmě velmi dobrý střelec; mrtvému muži trčely šípy z obou očí.
Když žoldáci spatřili Urswycka a zajatce, z jejich hrdel se zvedl jásot v polovině tuctu jazyků. Koza seděl u ohně, ojídal z rožně napolo upečeného ptáka. Mastnota a krev mu stékaly dolů po prstech do dlouhého rozcuchaného vousu. Otřel si ruce o tuniku a vstal. „Králokat,“ zaslintal. „Jši můj žajatec.“
„Můj pane, jsem Brienne z Tarthu,“ zvolalo děvče. „Lady Catelyn Stark mi poručila, abych dopravila sera Jaimeho k jeho bratrovi do Králova přístaviště.“
Koza na ni bez zájmu pohlédl. „Umlčte ji.”
„Vyslechni mne,“ snažně prosila Brienne, zatímco Rorge přeřezával provazy, které ji poutaly k Jaimemu, „jménem Krále severu, krále, kterému sloužíš, prosím, poslouchej -“
Rorge ji stáhl z koně a začal do ní kopat. „Dávej pozor, ať jí nepolámeš hnáty,“ zavolal na něj Urswyck. „Tu děvku s koňským ksichtem nám ještě vyváží v safírech.“
Dorn Timeon a odporně páchnoucí Ibeňan stáhli Jaimeho dolů ze sedla a hrubě jím smýkl! směrem k ohni. Nebylo by pro něj obtížné hmátnout po jílci meče některého z nich, ale bylo jich příliš mnoho a on měl ruce stále v okovech. Stačil by probodnout jednoho čí dva, ale nakonec by za to zemřel, Jaime ještě nebyl připravený zemřít, a rozhodně ne kvůli Brienne z Tarthu.
„To je ale kjášný den,“ zašišlal Vargo Hoat. Kolem krku mu visel řetěz z pospojovaných mincí všemožných tvarů a velikostí, odlévaných i kovaných, s podobiznami králů, čarodějů, bohů, démonů a všech možných druhů bájných zvířat.
Mince z každé země, kde bojoval, vzpomněl si Jaime. Klíčem k tomu muži byl chtíč. Když se obrátil jednou, lze ho obrátit i podruhé. „Lorde Vargo, zachoval ses pošetile, když jsi odešel ze služeb mého otce, ale ještě není pozdě napravit to. Dobře ti za mě zaplatí, ty to víš.“
„Ach ano,“ řekl Vargo Hoat. „Polovinu žlata z Casterlyovy škály, to dostanu. Ale nejdživ mu muším poslat vžkaš.“ Řekl něco svým uslintaným kozím jazykem.
Urswyck ho strčil do zad a šašek v zelenorůžovém strakatém oděvu mu podrazil nohy. Když dopadl na zem, jeden z lučištníků popadl řetěz mezi Jaimeho zápěstími a škubl mu rukama dopředu. Tlustý Dothrak odložil stranou nůž a tasil z pochvy obrovitý zaoblený arakh, zlověstně ostrý, kose podobný meč, který páni koní tak milovali.
Mají v úmyslu vystrašit mě. Šašek s chichotáním skočil Jaimemu na záda, zatímco Dothrak k němu zamířil kolébavou chůzí. Koza chce, abych si pomočil kalhoty a žebral o jeho milost, ale takové potěšení mu nikdy nedopřeju. Byl Lannister z Casterlyovy skály, lord velitel Královské gardy - žádný žoldák ho nikdy nepřiměje vykřiknout.
Když čepel arakhu slétla se zachvěním dolů, až příliš rychle, než aby byl ten pohyb vidět, podél jejího ostří seběhlo sluneční světlo. A Jaime vykřikl.

ARYA

Malá čtvercová pevnost byla napůl zřícenina, a stejný byl velký šedý rytíř, který tam žil. Byl tak stár, že ani nerozuměl jejich otázkám. Bez ohledu na to, co mu bylo řečeno, se jenom usmíval a mumlal: „Bránil jsem most proti seru Maynardovi. Měl rudé vlasy a černou duši, ale se mnou ani nehnul. Šest ran jsem od něj utržil, než jsem ho zabil. Šest!“
Mistr, který o něho pečoval, byl naštěstí mladý muž. Poté co starý rytíř odplul do spánku ve svém křesle, vzal si je stranou a řekl: „Obávám se, že hledáte ducha. Před celými věky, snad před půl rokem, sem přiletěl pták se vzkazem, ve kterém stálo, že lannisterští chytili lorda Berika blízko Božího oka. Pověsili ho.“
„Ba, byl pověšený, jenže Thoros ho odřízl, ještě než zemřel.“ Citrošův zlomený nos už nebyl tak rudý a napuchlý jako předtím, ale srůstal mu nakřivo a dodával jeho obličeji pokrouceného vzhledu. „Jeho lordstvo je muž, který se dá jen těžko zabít, to tedy ano.“
„A muž, který se dá těžko najít, jak se zdá,“ odvětil mistr. „Ptali jste se už paní Listů?“
„Zeptáme se jí.“
Příštího rána, když přejížděli po malém kamenném mostě za pevnosti, se Gendry nahlas ptal, zda je to most, který starý rytíř tak urputně bránil. Nikdo to ale nevěděl. „Asi to tak bude,“ přitakal Janek Štístko. „Žádné jiné mosty tu nevidím.“

„Věděl bys to s jistotou, kdyby o tom někdo složil píseň," řekl Tom Sedmistruna. „Jedna dobrá píseň a věděli bychom, kdo ten ser Maynard byl a proč chtěl tak zoufale přejít na druhou stranu. Ubohý starý Lychester mohl být stejně slavný jako Dračí rytíř, jen kdyby byl rozumný a vydržoval si zpěváka."
„Synové lorda Lychestera padli během Robertovy rebelie," zabručel Citroš. „Někteří na jedné straně, jiní na druhé. Od té doby to nemá v hlavě v pořádku. Žádná zatracená píseň by mu nepomohla."
„Co myslel mistr tím, když říkal, že se máme zeptat paní Listů?" zeptala se Arya Anguyho za jízdy.
Lučištník se usmál. „Počkej a uvidíš."
O tři dny později, když projížděli zežloutlým lesem, sundal Janek Štístko z ramene svůj roh a zatroubil signál, jiný než kdy předtím. Zvuk rohu sotva odezněl a z větví stromů se rozvinuly k zemi dlouhé provazové žebříky. „Přivažte koně a šplháme nahoru," řekl Tom. Vyšplhali do skryté vesnice v horních větvích, do změti provazových můstků a malých, mechem obrostlých chaloupek schovaných za stěnami rudého a zlatého listoví, a byli odvedeni k paní Listů, jako tyčka hubené bělovlasé ženě oblečené v hrubém konopném oděvu. „S podzimem už tady nemůžeme zůstat příliš dlouho," posteskla si. „Před devíti dny jel po senobrodské cestě tucet vlků, byli na lovu. Kdyby se náhodou podívali vzhůru, objevili by nás."
„Neviděli jste lorda Berika?" zeptal se Tom Sedmistruna.
„Je mrtvý." Ženin hlas zněl, jako by byla nemocná. „Chytil ho Hora a prohnal mu dýku okem. Řekl nám to jeden žebravý bratr. Sám to měl rovnou ze rtů muže, který viděl, jak se to stalo."
„To je stará povídačka a lživá," namítl Citroš. „Bleskurychlý lord se nedá zabít tak snadno. Ser Gregor mu sice možná vydloubl oko, jenže na to se neumírá. Janek by mohl vyprávět."
„Nu, já na to rozhodně neumřel," přitakal jednooký Janek Štístko. „Mému tatíkovi prokázali to dobro, že ho pověsil kat lorda Pipera, mého bráchu Wata poslali na Zeď a moje ostatní bratry pozabíjeli Lannisterové. Oko, to nic není."
„Přísaháš, že není mrtvý?" Stařena chytila Citroše za rukáv. „Buď požehnán, Citroši, to je ta nejlepší zpráva, jakou jsem slyšela za půl roku. Ať ho Válečník ochraňuje, a rudého kněze taky." Příštího večera našli úkryt pod sežehnutou skořepinou septa, ve vypálené vesnici jménem Holčinov. Z jeho oken vykládaných barevnými sklíčky zůstaly jen střepy, a stárnoucí septon, který je přivítal, jim řekl, že plenitelé ukradli dokonce Matčinu drahocennou róbu, Stařeninu pozlacenou lampu a stříbrnou korunu, kterou měl na hlavě Otec. „Dokonce odsekli Panně prsa, třebaže je měla jen ze dřeva," postěžoval si. „A oči, oči byly z černého jantaru, lazuritu a říčních perel, vydloubali jim je svými noži. Ať se Matka smiluje nad nimi nade všemi."
„Čí práce to byla?" zeptal se Citroš Citrónový plášť. „Drancířů?"
„Ne," odpověděl starý muž. „Byli to severané. Barbaři, co uctívají stromy. Říkali, že honí Králokata."
Arya ho uslyšela a kousla se do rtu. Cítila, jak se na ni Gendry dívá. Rozčilovalo ji to a zahanbovalo zároveň.
Ve sklepení pod septem, mezi sítěmi pavučin, kořeny a rozbitými vinnými sudy žil tucet mužů, ale ani ti nevěděli nic o lordu Beriku Dondarrionovi. Netušil to ani jejich velitel, který na sobě měl dočerna očazené brnění a hrubý zášleh blesku na plášti. Když Zelenovous uviděl, jak na něj Arya civí, zasmál se a řekl: „Bleskurychlý lord je všude a nikde, kostnatá veverko."
„Já nejsem žádná veverka," odsekla. „Jsem téměř dospělá žena. Už brzy mi bude deset a jeden rok."
„V tom případě si dávej pozor, abych se s tebou neoženil!" Pokusil se polechtat ji pod bradou, ale Arya ho po té jeho hloupé ruce pleskla.
Citroš a Gendry hráli toho večera s jejich hostitelem vrchcáby, zatímco Tom Sedmistruna zpíval hloupou píseň o Velkém břichatém Benovi a o Huse nejvyššího septona. Anguy jí dovolil vyzkoušet si jeho luk, ale bez ohledu na to, jak silně se kousala do rtu, nebyla schopná natáhnout ho. „Jestli mají v Řekotočí vyzrálé dřevo, snad bych ti mohl nějaký vyrobit."
Tom ho zaslechl a přerušil svou píseň. „Jsi mladý blázen, Střelče. Jestli se vydáme do Řekotočí, bude to jen proto, abychom si za ni vybrali výkupné. Nebudeš mít čas sedět tam a vyrábět pro ni luky. Budeš vděčný, když vyvázneš se zdravou kůží. Lord Hoster věšel psance ještě předtím, než ses narodil. A ten jeho syn... člověku, který nesnáší hudbu, není radno důvěřovat, jak vždycky říkám."
„To není hudba, co nesnáší," opáčil Citroš. „Jsi to ty, blázne."
„Nu, já mu k tomu žádnou příčinu nezavdal. To děvče bylo ochotné udělat z něj muže, a je snad moje chyba, že vypil příliš mnoho, než aby mohl přikročit k činu?"
Citroš si odfrkl svým zlomeným nosem. „Byl jsi to ty, kdo o tom složil píseň, nebo nějaký jiný proklatý pitomec zamilovaný do svého hlasu?"
„Já ji zazpíval jen jednou," postěžoval si Tom. „A kdo říká, že ta píseň byla o něm? Náhodou byla o rybě."
„O schlíplé rybě," řekl Anguy se smíchem.
Aryu nezajímalo, o čem jsou Tomovy stupidní písně. Otočila se k Harwinovi, „Co myslel tím výkupným?"
„Naléhavě potřebujeme koně, moje paní. Také zbroj. Meče, štíty, kopí. Všechno, co se dá za peníze koupit. Ba dokonce osivo k sázení. Zima se blíží, nezapomnělas?" Vzal ji pod bradou. „Nebudeš první zajatec urozeného původu, za kterého jsme dostali výkupné. A doufám, že ani poslední."
Arya věděla, že mluví pravdu. Rytíři byli odjakživa jímáni do zajetí a vyměňováni za výkupné, a někdy dokonce i ženy. Co když jim ale Robb nezaplatí cenu, kterou si řeknou? Nebyla žádným slavným rytířem a od králů se očekávalo, že si cení říši víc než svoje sestry. A její matka, co ta by na to řekla? Bude ji ještě vůbec chtít, po všech těch věcech, co spáchala? Arya se kousla do rtu a přemýšlela o tom.
Příštího dne odjeli na místo zvané Nejvyšší srdce, kopec tak vysoký, že Arya měla na jeho vrcholu pocit, jako by z něj obhlédla polovinu světa. Jeho čelo bylo olemované prstencem obrovských bledých pařezů, všeho, co zůstalo z kruhu kdysi mocných čarostromu. Arya a Gendry ho obešli, aby pařezy spočítali. Bylo jich třicet jedna, a některé byly tak

široké, že by se daly použít jako postel.
Tom Sedmistruna jí řekl, že Nejvyšší srdce bylo zasvěceno dětem lesa a stále tam platí některá z jejich kouzel, „Například se nemůže nic zlého přihodit těm, co tady nocují," řekl zpěvák. Arya si pomyslela, že to určitě bude pravda: kopec byl tak vysoký a okolní krajina tak plochá, že by se k němu nemohl žádný nepřítel přiblížit nepozorován.
Lidé z okolí se však tomu místu vyhýbali, jak jí řekl Tom; povídalo se, že tam straší duchové dětí lesa, které tam zemřely, když andalský král Erreg Královrah nechal vykácet jejich háj. Arya věděla o dětech lesa a taky o Andalech, ale duchové ji neděsili. Když byla malá, často se schovávala v podzemních kryptách Zimohradu a hrávala si na schovávanou a na obludy a panny přímo mezi kamennými králi na jejich trůnech.
Přesto se jí té noci naježily vzadu na krku vlasy. Spala, ale probudila ji bouře. Vítr fičel tak divoce, že z ní stáhl pokrývku a odnesl ji do křoví. Když si šla pro ni, uslyšela hlasy.
Vedle uhlíků jejich táborového ohně uviděla sedět Toma, Citroše a Zelenovouse, kteří si tam povídali s droboučkou ženou, o stopu menší než Arya a starší než stará chůva, celou ohnutou a vrásčitou, opřenou o sukovitou černou hůl. Bílé vlasy měla tak dlouhé, že jí spadaly téměř na zem. Když zavanul vítr, poletovaly jí kolem hlavy v bílém oblaku. Kůži měla ještě bledší, v barvě mléka, a Arye se zdálo, že má červené oči, třebaže bylo obtížné být si tím jistá na dálku. „Staří bohové se hýbou a nenechají mě spát," slyšela ženu říkat. „Zdálo se mi o stínu s planoucím srdcem, jak zabíjí zlatého jelena, ba ba. Zdál sen mi sen o muži bez tváře, stojícím na mostě, který se mu houpal a kolébal pod nohama. Na rameni mu seděla utopená vrána s mořskými řasami visícími jí z křídel. Snila jsem o burácející řece a o ženě, která byla rybou. Plula tam mrtvá, s rudými slzami na tvářích, ale když otevřela oči, och, probudila jsem se hrůzou. Tohle všechno se mi zdálo a ještě víc. Máte pro mne dary, abyste mi zaplatili za moje sny?"
„Sny," zabručel Citroš Citrónový plášť, „k čemu jsou dobré sny? Rybí ženy a utopené vrány. Mně se minulou noc taky zdál sen. Líbal jsem v něm jednu hospodskou děvečku, kterou jsem znával. Zaplatíš mi za to, stará ženo?"
„To děvče je mrtvé," zasyčela stará žena. „Teď už ji mohou líbat jen červi." Pak se otočila k Tomu Sedmovi: „Dostanu svou píseň, jinak tě sprovodím ze světa."
A tak pro ni zpěvák zpíval a hrál, tak smutně a tiše, že Arya slyšela jen útržky slov, třebaže nápěv jí byl napolo povědomý. Vsadím se, že Sansa by to znala. Její sestra znala všechny písně, dokonce uměla trochu hrát a zpívala tak sladce. Já vždycky uměla jen hulákat. Příštího rána nebyla maličká bílá žena nikde k vidění. Když sedlali koně, Arya se zeptala Toma Sedmy, zda na Nejvyšším srdci stále žijí děti lesa. Zpěvák se zasmál. „Vidělas ji, co?"
„Byl to duch?"
„Stěžují si snad duchové, jak jim vržou klouby? Ne, byla to jen stará scvrklá žena. Avšak zvláštní a uhrančivého pohledu. A ví věci, o kterých by nic vědět neměla, a někdy ti řekne, jestli se jí líbí, jak vypadáš."
„A líbí se jí, jak vypadáš ty?" zeptala se Arya pochybovačně.
Zpěvák se zasmál. „Přinejmenším jak zpívám. Vždycky mě přiměje zazpívat stejnou proklatou píseň. Není to špatná píseň, to ne, ale znám jiné, stejně dobré." Zavrtěl hlavou. „Nejdůležitější je, že už jsme na stopě. Vsadím se, že co nevidět poznáš Thorose i bleskurychlého lorda."
„Když jste jejich muži, proč se před vámi schovávají?"
Tom Sedmistruna obrátil po její otázce oči v sloup, ale Harwin jí na ni odpověděl, „Já bych tomu neříkal schovávání, moje paní, ale prozřetelnost. Lord Berik se hodně pohybuje po krajině a zřídkakdy dává někomu vědět, jaké jsou jeho plány. Tak ho nikdo nemůže zradit. Teď už nás jsou určitě stovky, kteří jsme mu odpřísáhli věrnost, možná tisíce, ale naší věci by nijak neprospělo, kdybychom všichni táhli za ním. Dočista bychom vyjedli krajinu nebo bychom byli pobiti v bitvě nějakou větší armádou. Ale, když jsme rozptýleni do malých skupin, můžeme útočit na tuctu odlišných míst najednou a zmizet předtím, než si nepřítel uvědomí, že byl napaden. A když je některý z nás zajat a vyslýchán, nemůžeme jim říct, kde mají lorda Berika hledat, bez ohledu na to, co s námi udělají." Zaváhal, „Víš, co to znamená, když tě vyslýchají?"
Arya přikývla. „Říkali tomu lechtání. Polliver, Raff a všichni ostatní." Pověděla jim o vesnici u Božího oka, kde ji a Gendryho chytili, a o otázkách, které zajatcům kladl Lechtač. „Kam jste ukryli zlato?" začal vždycky. „Stříbro, drahé kamení? Kde je další jídlo? Kde je lord Berik Dondarrion? Kteří z vesničanů mu pomáhali? Kam jel? Kolik mužů s ním bylo? Kolik rytířů? Kolik lučištníků? Jak byli vyzbrojeni? Kolik jich bylo na koních? Kolik jich bylo raněných? Jakého jiného nepřítele jste viděli?" Stačilo, aby si na to vzpomněla, a znovu slyšela výkřiky a cítila pach krve, výkalů a pálícího se masa. „Vždycky kladl stejné otázky," řekla psancům vážným hlasem, „ale každý den měnil způsob lechtání."
„Žádné dítě by nemělo být vystaveno takovému utrpení," řekl Harwin, když skončila. „Slyšeli jsme, že Hora ztratil polovinu svých mužů u Kamenného mlýna. Možná ten Lechtač teď pluje dolů po Červeném bodci a ryby mu ožírají obličej. Pokud ne, je to jen další zločin, za který se budou zodpovídat. Slyšel jsem, jak jeho lordstvo řeklo, že válka začala, když je pobočník poslal, aby přinesli královu spravedlnost Gregoru Cleganovi. Nakonec se tak stane, a Hora se má nač těšit." Poklepal jí na rameno. „Měla bys nasednout na koně, moje paní. Do Žaludohradu je to celodenní jízda, ale dnes večer budeme mít střechu nad hlavou a teplé jídlo v břiše."
Byla to celodenní jízda, ale za soumraku přece jen přebrodili potok a vyjeli nahoru k Žaludohradu, malému hrádku s kamennými parkánovými zdmi a velkou dubovou baštou. Jeho pán byl pryč, bojoval ve službách svého pána, lorda Vanceho, a hradní brána byla v jeho nepřítomnosti zavřená na závoru. Jeho paní choť však byla stará přítelkyně Toma Sedmy a Anguy dokonce tvrdil, že kdysi byli milenci, Anguy často jel vedle ní; byl jí věkově bližší než kterýkoli z nich kromě Gendryho, a povídal jí zajímavé historky z Dornských blat. Nikdy se mu ale nepodařilo zlákat ji na svou stranu. Není to mul přítel. Drží se v mé blízkosti jen proto, aby mě hlídal a aby zajistil, že jim zase neujedu. Nu, Arya si je hlídala taky. Syrio Forel ji naučil jak.
Paní z Malolesa přivítala psance poměrně laskavě, třebaže si neodpustila ostré pokárání za to, že s sebou vláčejí válkou tak mladou dívku. Ještě víc se začala rozčilovat, když jim uklouzlo, že Arya je urozeného původu. „Kdo oblékl to ubohé

dítě do těch boltonských hadrů?“ tázala se Jich. „Ten znak... kolem je mnoho lidí, kteří by ji bez váhání pověsili jen za to, že nosí na hrudi z kůže staženého muže.“ Záhy nato Arya zjistila, že je hnána nahoru po schodech, nucena vlézt si do kádě a ponořit se do vřelé vody, kde ji služebné hradní paní drhly tak důkladně, že měla pocit, jako by ji samy stahovaly z kůže. Dokonce ji posypaly jakýmsi smradlavým práškem, který páchl jako kytky.
A potom trvaly na tom, aby se oblékla do holčičích věcí, hnědých vlněných punčoch a lehké lněné spodničky a světle zelených šatů s žaludy vyšitými hnědou nití po celém živůtku a s dalšími žaludy lemujícími spodničku. „Moje prateta je septa v domě matek ve Starém městě,“ řekla paní z Malolesa, když ženy zašněrovávaly Arye šaty na zádech. „Na začátku války jsem tam poslala svoji dceru. Nepochybuji o tom, že tyhle věci jí budou určitě malé, až se vrátí. Máš ráda tanec, dítě? Moje Carellen je rozkošná tanečnice. Taky krásně zpívá. Co ty děláš ráda?“
Zašoupala chodidlem mezi rohožemi. „Pracuju s Jehlou.“
„Velmi odpočinkové, že ano?“
„Nu,“ zaváhala Arya, „ne tak, jak to dělám já.“
„Ne? Já to za odpočinek vždycky považovala. Bohové každému udílejí malé dary a milosti, a je nám určeno, abychom jich využívali, jak vždycky říká moje teta. Jakýkoli skutek může být modlitbou, vykonáme-li ho podle svého nejlepšího svědomí. Není to půvabná myšlenka? Vzpomeň si na to, až se budeš příště věnovat svým ručním prácem. Děláš to každý den?“
„Dělala jsem, dokud jsem neztratila Jehlu. Moje nová není tak dobrá.“
„V časech jako tyhle se všichni musíme snažit, jak nejlépe umíme.“ Paní jí upravila živůtek. „Tak, a teď vypadáš jako řádná mladá dáma.“
Já nejsem žádná dáma, chtěla jí říct Arya, jsem vlk.
„Nevím, kdo jsi, dítě,“ řekla jí žena, „a možná je to jen dobře. Obávám se, že někdo důležitý.“ Uhladila Arye límeček. „V časech jako tyhle je lepší nebýt nikým důležitým. Kéž bych si tě tak mohla nechat u sebe. To by ale nebylo bezpečné. Mám kolem sebe hradby, ale jen pár mužů na jejich obranu.“ Povzdechla si.
Než se Arya vykoupala, učesala a oblékla, dole v síni již podávali večeři. Gendry se na ni podíval a dal se do takového smíchu, až mu vyprsklo víno z nosu. Harwin mu za to uštědřil štulec za ucho. Jídlo bylo prosté, ale syté; skopové na houbách, tmavý chléb, hrachová kaše a pečená jablka plněná žlutým sýrem. Když byly ze stolu odklizeny zbytky a služebnictvo odešlo, Zelenovous ztišil hlas a zeptal se paní hradu, zda neslyšela o bleskurychlém lordovi.
„Neslyšela?“ Usmála se. „Byli tady před necelými čtrnácti dny. Oni a tucet dalších, hnali ovce. Stěží jsem věřila vlastním očím. Thoros mi dal tří na znamení díků. Jednu jste jedli dnes večer.“
„Thoros ženoucí ovce?“ Anguy se zasmál nahlas.
„Ujišťuji tě, že to byl divný pohled, ale Thoros tvrdil, že jako kněz ví jak se postarat o stádo ovcí.“
„Jo, a taky jak je stříhat,“ uchechtl se Citroš Citrónový plášť.
„Někdo by o tom mohl složit pěknou píseň.“ Tom zabrnkal na struny své citery.
Paní z Malolesa ho zpražila pohledem. „Možná někdo, kdo nerýmuje kbelík s Berik. Ani nezpívá ‚Ach, lehni si, děvče milené, do travičky zelené' každé děvečce v hrabství a nezanechává každou druhou s velkým břichem.“
„To byla jiná, ‚Nech mě pít tvojí krásu'," řekl Tom na svou obranu, „a děvečky ji vždycky rády slyší. Stejně jako jistá urozená dáma, jak si vzpomínám. Já hraju jen proto, abych potěšil.”
Její chřípí se rozšířilo. „Říční krajiny jsou plné pannen, které jsi potěšil, a všechny musely pít pelyňkový čaj. Člověk by si myslel, že muž tak starý jako ty bude vědět, že jim má vylévat semeno na břicho. Nepotrvá dlouho a lidé ti začnou říkat Tom Sedmisyn.“
„Abys věděla,“ řekl Tom, „sedmičku jsem překročil už před lety. A že to byli pěkní hoši, všichni s hlasy jako skřivánek.“ Tohle téma ho očividně nezajímalo.
„Neřeklo jeho lordstvo, kam má namířeno, moje paní?“ zeptal se Harwin.
„Lord Berik se nikdy nedělí o svoje plány, ale vím, že lidé v okolí Kamenného septa a Třígrošového lesa trpí hlady. Já bych ho hledala tam.“ Napila se vína. „Měli byste vědět, že jsem tu měla také méně příjemné návštěvníky. Kolem mých bran s vytím proběhla smečka vlků, mysleli si, že tady možná schovávám Jaimeho Lannistera.“
Tom přestal brnkat. „Takže je pravda, že Králokat je opět na svobodě?“
Paní ho obdařila povýšeným pohledem. „Myslím, že by ho sotva honili, kdyby byl spoutaný v žalářích pod Řekotočím.“
„Co jim moje paní řekla?“ zeptal se Janek Štístko.
„Nu, že mám Jaimeho Lannistera nahého ve své posteli, ale že jsem ho příliš vyčerpala, než aby mohl sejít dolů. Jeden z nich měl tu drzost, že mě nazval lhářkou, a tak jsme je odsud vyprovodili v nedobrém. Myslím, že zamířili k Černodnému ohybu.“
Arya se nepokojně zavrtěla ve své židli. „Jací seveřané to byli, co sem přišli hledat Králokata?“
Zdálo se, že paní je překvapena, když uslyšela Aryu promluvit. „Neřekli mi svá jména, dítě, ale byli oděni v černém, se znakem bílého slunce na hrudi.”
Bílé slunce na černém poli je v erbu rodu Karstarků, pomyslela si Arya. Byli to Robbovi muži. Říkala si, jestli jsou stále nablízku. Kdyby se jí podařilo utéct psancům a najít je, možná by ji odvedli k její matce do Řekotočí...
„Říkali, jak se Lannisterovi podařilo utéct?“ zeptal se Citroš.
„Říkali,“ odpověděla paní z Malolesa. „Ne že bych jim z toho ale věřila jediné slovo. Tvrdili, že ho propustila na svobodu sama lady Catelyn.“
To Toma tak překvapilo, že zabrnkal falešné. „To nemohli myslet vážně,“ vydechl. „To je čiré šílenství.“
Není to pravda, pomyslela si Arya. Nemůže to být pravda.
„Já si myslela totéž,“ řekla paní.

Tehdy si Harwin vzpomněl na Aryu. „Takové řeči nejsou pro tvoje uši, moje paní.“
„Ne, já to chci slyšet.“
Psanci byli neúprosní. „Jen jdi, hubená veveřičko,“ řekl Zelenovous. „Buď hodná mladá dáma a jdi si hrát ven na nádvoří, než si popovídáme.“
Arya nahněvaně odešla a byla by za sebou i práskla dveřmi, kdyby nebyly tak těžké. Nad Žaludohradem se prostírala temná báň oblohy. Podél hradeb hořelo pár pochodní, ale to bylo všechno. Brána malého hradu byla zavřená na závoru. Věděla, že slíbila Harwinovi, že se nepokusí znovu utéci, jenže to bylo předtím, než začali povídat lži o její matce.
„Aryo?“ Gendry vyšel ven za ní. „Paní říkala, že je tady kovárna. Nepůjdeme se tam podívat?“
„Jestli chceš.“ Beztak neměla na práci nic jiného.
„Ten Thoros,“ řekl Gendry, když šli kolem psince, „je to stejný Thoros, co žil v hradu v Králově přístavišti? Rudý kněz, tlustý, s oholenou hlavou?“
„Myslím, že ano.“ Arya si nevzpomínala, že by někdy v Králově přístavišti s Thorosem mluvila, ale věděla, kdo to je. On a Jalabhar Xho byli nejbarvitějšími postavami Robertova dvora, a Thoros byl navíc králův velký přítel.
„On si mě určitě nepamatuje, ale chodíval k nám do kovárny.“ Žaludohradská kovárna nebyla již nějaký čas používána, třebaže kovář pověsil svoje nářadí spořádaně na stěnu. Gendry zapálil svíci a postavil ji na kovadlinu, pak vzal do ruky pár kleští. „Můj mistr ho vždycky plísnil za ty jeho plamenné meče. Takhle se s dobrou ocelí nezachází. říkal mu, jenže Thoros nikdy nepoužíval dobrou ocel. Prostě jen namočil nějaký levný meč do divokého ohně a zapálil ho. Můj mistr říkal, že to je jen alchymistický trik, ale děsil koně a taky některé ze zelenějších rytířů.“
Obrátila tvář k obloze a pokoušela se vzpomenout si, zda o Thorosovi někdy mluvil její otec. „On není moc kněžský, že ne?“
„Ne,“ připustil Gendry. „Mistr Mott říkal, že Thoros by dokázal přepít dokonce i krále Roberta. Byli jako hrášky v lusku, říkal, oba nenažranci a ochlastové.”
„Neměl bys hovořit o králi jako o ochlastovi.“ Možná král Robert hodně pil, ale byl to přítel jejího otce.
„Já mluvil o Thorosovi,“ Gendry natáhl kleště k ní, jako by ji chtěl štípnout do tváře, ale Arya před nimi couvla. „Miloval hostiny a turnaje, proto ho měl král Robert tak rád. A navíc byl ten Thoros statečný. Když se zřítily hradby Štítu, byl první, kdo jimi pronikl dovnitř. Bojoval tam s jedním ze svých plamenných mečů, podpaloval železné muže s každým sekem.“
„Kéž bych taky měla plamenný meč.“ Arya by si dokázala vzpomenout na spoustu lidí, které by ráda podpálila.
„Už jsem říkal, že je to jen trik. Divoký oheň ničí ocel. Můj mistr prodával Thorosovi nový meč po každém turnaji. Vždycky se spolu dohadovali kvůli ceně.“ Gendry pověsil kleště zpátky na stěnu a sundal z ní těžké kladivo. „Mistr Mott říkal, že je načase, abych vykoval svůj první řádný meč. Dal mi nádherný kus oceli a já už přesně věděl, jak chci vytvarovat čepel. Jenže přišel Yoren a vzal mě s sebou, aby mě odvedl k Noční hlídce.“
„Pořád můžeš kovat meče, když budeš chtít,“ řekla Arya. „Můžeš je dělat pro mého bratra Robba, až se dostaneme do Řekotočí.“
„Řekotočí.“ Gendry odložil kladivo a podíval se na ni, „Vypadáš teď úplně jinak. Jako normální malá holka.“
„Vypadám jako dub, se všemi těmi pitomými žaludy.“
„Ale je to pěkné. Hezký dub.“ Přistoupil blíž a přičichl k ní. „Dokonce pro změnu hezky voníš.“
„Zato ty ne. Ty smrdíš.“ Arya ho odstrčila proti kovadlině a rozběhla se pryč, ale Gendry ji chytil za ruku. Vsunula mu chodidlo mezi nohy a podrazila mu je, ale on ji stáhl na sebe a začali se spolu kutálet po podlaze kovárny. Byl velice silný, ale ona byla rychlejší. Pokaždé když se pokusil znehybnit ji, vykroutila se mu a praštila ho. Gendry se jejím úderům jen smál, čímž ji přiváděl k zuřivosti. Nakonec ji chytil za obě zápěstí jednou rukou a druhou ji začal šimrat, a tak mu Arya vrazila koleno mezi nohy a vykroutila se z jeho sevření. Brzy byli oba celí špinaví a jeden rukáv těch jejích hloupých žaludových šatů se utrhl. „Vsadila bych se, že teď už tak hezky nevypadám,“ vykřikla.
Když se vrátili do síně, Tom zpíval.
Má péřová postel je hluboká a měkká,
a do ní si tě položím,
obléknu tě celou do žlutého hedvábí,
na hlavu korunu ti vložím,
Protože budeš moje milá paní,
a já budu pánem tvým.
Vždycky tě ochráním, udržím v bezpečí,
a budu tě střežit mečem svým.
Harwin se na ně podíval a vyprskl smíchy, Anguy se usmál jedním ze svých přihlouplých pihovatých úsměvů a řekl: „Jsme si jistí, že tohle je urozená dáma?“ Ale Citroš Citrónový plášť vlepil Gendrymu pohlavek. „Když chceš bojovat, bojuj se mnou! Ona je děvče a navíc poloviny tvého věku. Drž od ní ty svoje pracky dál, slyšíš?“
„To já si začala,“ omlouvala ho Arya. „Gendry jenom mluvil.”
„Nech toho chlapce, Citroši,“ řekl Harwin. „Arya si opravdu začala, o tom nepochybuju. Je pořád stejná jako na Zimohradu.“
Tom na ni mrkl a zpíval dál: A jak se usmívala a jak se smála,
panna ze stromu.
Já žádnou péřovou postel nechci,
otočila se a řekla mu.
Já budu nosit šaty ze zlatých listů,

a svážu si vlasy travičkou.
Ale můžeš být má lesní láska
a já budu tvou lesní milenkou.
„Žádné šaty z listí nemám," řekla paní z Malolesa s laskavým úsměvem, „ale Carellen mi tu nechala nějaké šaty, které by mohly posloužit. Pojď, dítě, půjdeme nahoru a podíváme se, co tam pro tebe máme."
Bylo to ještě horší než předtím; paní hradu trvala na tom, aby se Arya znovu vykoupala, a kromě toho jí zkrátila a učesala vlasy; šaty, které jí dala tentokrát, měly šeříkovou barvu a byly ozdobené malými říčními perličkami. Jedinou dobrou věcí na nich bylo to, že byly až moc krásné a nikdo od ní nemohl očekávat, že v nich pojede na koni. A tak jí příštího rána po snídani dala hradní paní kalhoty, opasek a tuniku a taky hnědý kabátec ze srnčí kůže s železnými cvočky. „Byly to věci mého syna," řekla. „Zemřel, když mu bylo sedm."
„Je mi to líto, moje paní." Arya se najednou cítila hrozně a styděla se za svoje chování. „Taky mě moc mrzí, že jsem roztrhala ty šaty s žaludy. Byly moc pěkné."
„Ano, dítě. Ty jsi taky milá a pěkná. Buď statečná."

DAENERYS

Uprostřed náměstí Hrdosti stála červená cihlová fontána, jejíž voda páchla sírou, a uprostřed té fontány se tyčila obludná harpyje vykovaná z bronzu. Čněla do výše dvaceti stop. Měla ženský obličej s pozlacenými vlasy, slonovinovýma očima a špičatými zuby, rovněž ze slonoviny. Z těžkých prsů jí stříkala voda. Místo rukou však měla křídla netopýra či draka, její nohy byly nohama orla a vzadu jí vyrůstal zakroucený škorpioní ocas plný jedu.
Harpyje Ghisu, pomyslela si Dany. Starý Ghis padl před pěti tisíci lety, pokud si dobře vzpomínala; jeho legie byly rozprášeny armádou mladé Valyrie, jeho cihlové hradby byly strhány, jeho ulice a budovy proměnil dračí plamen v popel a žhavé uhlíky, jeho pole byla posázena solí, sírou a lebkami. Bohové Ghisu byli dávno mrtví a rovněž tak jeho lid; tihle Astaporci byli už jen rasově smíšení, jak řekl ser Jorah. Dokonce i ghiskarština byla z velké části zapomenuta; v otrokářských městech se hovořilo vznešenou valyrijštinou, či spíš tím, co si z ní místní obyvatelstvo udělalo.
A přesto zde symbol Starého impéria stále přetrvával, třebaže tomuto bronzovému monstru visel z pařátů těžký řetěz s otevřeným okovem na každém konci. Harpyje Ghisu držívala ve spárech blesk. Tohle je harpyje Astaporu. „Pověz té západozemské děvce, aby sjela očima níž," postěžoval si otrokář Kraznys mo Nakloz otrokyni, která hovořila za něj. „Já prodávám maso, ne kov. Ten bronz není na prodej. Řekni jí, aby se podívala na vojáky. Jistě dokonce i zakalené rudé oči barbara z krajin zapadajícího slunce musí vidět, jak úchvatní tihle moji tvorové jsou."
Kraznysova valyrijštině byla zkomolená a zastřená charakteristickým zadněhrdelním chrčením typickým pro Ghis a tu a tam okořeněná výrazy z otrokářské hantýrky. Dany mu rozuměla poměrně dobře, a přesto se usmála a nepřítomně pohlédla na otrokyni, jako by byla zvědavá, co jí dívka řekne.
„Dobrý pán Kraznys se ptá, zda nejsou úchvatní?" Na toho, kdo nikdy nepobýval v Západozemí, hovořila dívka velmi dobře společným jazykem. Nebylo jí víc než deset, mela kulatý plochý obličej, snědou kůži a zlaté oči Naathu. Mírumilovní lidé, tak se říkalo jejímu národu. Všichni se shodli v tom, že právě z nich bývají nejlepší otroci.
„Mohli by vyhovovat mým potřebám," odpověděla Dany. Na radu sera Joraha se rozhodla hovořit v Astaporu pouze dothračtinou a společným jazykem. Můj medvěd je chytřejší, než se zdá, „Pověz mi o jejich výcviku."
„Západozemské ženě se líbí, ale nevyslovila žádnou chválu, protože chce udržet jejich cenu co nejnižší," řekla tlumočnice svému pánovi. „Přeje si vědět, jak byli vycvičeni."
Kraznys mo Nakloz naklonil hlavu na stranu. Otrokář voněl, jako by se byl vykoupal v malinách, a dopředu trčící rudočerný vous se mu leskl olejem. Má větší prsa než já, přemítala Dany. Viděla je přes tenké mořsky zelené hedvábí zlatě olemovaného tokaru, který si ovinul kolem těla a přes rameno. Levou rukou si přidržoval tokar při chůzi, zatímco v pravé svíral krátký kožený bičík. „To jsou všechna prasata ze Západozemí tak ignorantská?" posteskl si. „Celý svět přece ví, že Neposkvrnění jsou mistři v zacházení s oštěpem, štítem a krátkým mečem." Zeširoka se na Dany usmál, „Řekni jí, co by měla vědět, otrokyně, a udělej to rychle. Den je horký."
Alespoň tohle není lež. Za nimi stál pár otrokyň podobných si jako vejce vejci a držel nad jejich hlavami baldachýn z pruhovaného hedvábí, ale dokonce i ve stínu měla Dany lehkou hlavu a Kraznys se hojně potil. Náměstí Hrdosti se již od svítání koupalo v slunečním svitu. Dokonce i přes silné podrážky sandálů cítila žár sálající z rudých cihel pod nohama. Stoupaly z nich chvějící se vlny horka, které dodávaly stupňovitým astaporským pyramidám kolem náměstí snový vzhled.
Pokud však i Neposkvrnění cítili horko, nedali to na sobě v nejmenším znát. Jako by sami byli z cihel, podle toho, jak zde stojí. Tisíc jich bylo vyhnáno na náměstí z jejich kasáren, aby si je mohla prohlédnout; vyrovnaní v řadách po stovkách stáli v pozoru před fontánou s její bronzovou harpyji, kamenné oči upřené strnule před sebe. Neměli na sobě nic kromě bílých lněných zástěrek kolem beder a kónických bronzových přileb s ostrým, stopu dlouhým bodcem na vrcholu. Kraznys jim poručil, ať položí na zem svoje oštěpy a štíty a sundají si opasky s meči a prošívané tuniky, aby si mohla královna Západozemí lépe prohlédnout jejich štíhlá svalnatá těla.
„Jsou vybíráni ve velmi útlém věku, pro svou velikost, rychlost a sílu," řekla jí otrokyně. „S výcvikem začínají v pěti letech. Každý den cvičí od svítaní do soumraku, dokud se nestanou mistry v boji s krátkým mečem, štítem a třemi oštěpy. Výcvik je velice náročný, Tvoje Výsosti. Přežije ho pouze jeden mladík ze tří, to je dobře známo. Mezi Neposkvrněnými se říká, že v den, kdy získají svou čepičku s hrotem, mají to nejhorší za sebou, protože jim nikdy

nemůže připadnout žádná povinnost tak náročná jako jejich výcvik.“
Kraznys mo Nakloz údajně nehovořil ani slovo společným jazykem, ale když naslouchal, co otrokyně říká, pokyvoval hlavou a čas od času dívku dloubl koncem svého bičíku. „Řekni jí, že tihle tady stojí už celý den a noc, bez jídla a vody. Řekni jí. že když jím to poručím, budou tady stát, dokud nepadnou, a i kdyby se jich devět set devadesát devět zhroutilo k zemi a zemřelo na cihlách, poslední z nich bude stát dál a nehne se, dokud si smrt nepřijde i pro něho. Taková je jejich odvaha. Řekni jí to.”
„Já tomu říkám šílenství, ne odvaha,“ namítl Arstan Bělovous, když byl ten ponurý výčet u konce. Zaťukal koncem své hole z tvrdého dřeva do cihel, ťuk, ťuk, jako by chtěl vyjádřit svou nelibost. Starý muž se nechtěl plavit do Astaporu ani nepodporoval její nápad koupit armádu otroků. Tvrdil, že by si královna měla vyslechnout všechny strany, než dospěje k rozhodnutí. Proto ho Dany přivedla s sebou na náměstí Hrdosti, ne aby zajistila svoje bezpečí. O to se svědomitě postarají její pokrevní jezdci. Sera Joraha nechala na palubě Baleriona, aby hlídal její lid a její draky. Ač to učinila velmi nerada, zamkla draky v podpalubí. Bylo velmi nebezpečné nechat je volně létat nad městem; svět byl až příliš plný mužů, kteří by je rádi zabili - z jediného důvodu: aby mohli sami sebe zvát drakobijci.
„Co říká ten smradlavý starý muž?“ zeptal se otrokář své tlumočnice. Když mu to sdělila, usmál se a řekl: „Pověz těm divochům, že my tomu říkáme poslušnost. Existují vojáci, kteří jsou možná silnější nebo rychlejší nebo větší než Neposkvrnění. Několik málo se jim možná vyrovná v umění boje s mečem, oštěpem a štítem. Nikde mezi moři však nenajdeš nikoho poslušnějšího.“
„Ovce jsou poslušné,“ namítl Arstan, když jim byla tato slova přeložena. I on znal něco z valyrijštiny, třebaže ne tolik jako Dany, ale stejně jako ona předstíral nevědomost.
Kraznys mo Nakloz vycenil velké bílé zuby, když mu to bylo přetlumočeno. „Stačí jediné slovo a tyhle ovce vyvrhnou jeho smrduté staré vnitřnosti na cihly,“ řekl, „ale to mu samozřejmě neříkej. Povez jim, že tihle tvorové jsou spíš psi než ovce. Jedí v Sedmi královstvích psy a koně?“
„Dávají přednost prasatům a kravám, Tvoje Ctihodnosti.”
„Hovězí. Fuj. Jídlo pro nečisté divochy.“
Dany je všechny ignorovala. Pomalu kráčela podél řady otrockých vojáků. Dívky s hedvábným baldachýnem ji zvolna následovaly, aby jí poskytly stín, ale tisícovka mužů před ní se netěšila žádné takové ochraně. Více než polovina jich měla měděnou pokožku a mandlově tvarované oči Dothraků a Lhazarénů, ale viděla v jejich řadách i muže ze Svobodných měst společně s bledými Qarthéňany, ebenově černými muži z Letních ostrovů a jiné, jejichž původ nedokázala určit. A někteří měli kůži stejného jantarového odstínu jako Kraznys mo Nakloz a husté rudočerné vlasy prastarého národa Ghisu, jenž sám sebe nazýval syny harpyje. Prodávají dokonce i svůj vlastní lid. Nemělo ji to překvapit. Dothrakové dělali totéž, když se střetl khalasar s khalasarem uprostřed moře trav. Někteří z vojáků byli vysoké postavy, jiní menší. Různili se ve věku od čtrnácti do dvaceti let, jak odhadovala. Tváře měli hladké a oči všech byly naprosto stejné, ať byly černé, hnědé, modré, šedé nebo jantarové. Jsou jako jeden muž, pomyslela si, dokud si neuvědomila, že ve skutečnosti to vůbec nejsou muži. Neposkvrnění byli eunuchové, všichni do jednoho. „Proč je kastrujete?“ zeptala se Kraznyse prostřednictvím jeho otrokyně. „Odjakživa jsem slýchala, že celí muži jsou silnější než eunuchové.“
„Eunuch, který je vyřezán v útlém věku, nikdy nebude oplývat brutální silou vašich západozemských rytířů, to je pravda,“ odpověděl Kraznys mo Nakloz, když mu byla její otázka přetlumočena. „Býk je taky silný, jenže býci umírají každý den v bojových doupatech. Ani ne před třemi dny zabila devítiletá dívka jednoho z nich v Jothielově doupěti. Pověz jí. že Neposkvrnění mají něco lepšího než sílu. Mají disciplínu. Bojují po způsobu Starého impéria. Jsou modelovými legiemi znovuvzkříšeného starého Ghisu, absolutně poslušní, absolutně věrní a naprosto beze strachu.“
Dany trpělivě naslouchala překladu.
„Dokonce i ten nejstatečnější muž má strach ze smrti a zmrzačení,“ namítl Arstan, když dívka domluvila.
Kraznys se opět usmál, když si to vyslechl. „Řekni tomu starci, že páchne močí a potřebuje hůl, aby se mohl podpírat.“
„Opravdu, Tvoje Ctihodnosti?“
Strčil do ní svým bičíkem. „Ne. Opravdu ne. Jsi děvče, nebo hloupá koza, že se musíš ptát na takovou věc? Řekni, že Neposkvrnění nejsou muži. Řekni, že smrt pro ně nic neznamená a zmrzačení ještě méně než nic.“ Zastavil se před statným mužem, který vypadal na Lhazaréna, a švihl ho svým bičíkem tak prudce, že mu zanechal tlustou krvavou čáru přes měděnou tvář. Eunuch jen mrkl a bez hnutí tam stál a krvácel, „Chceš ještě?“ zeptal se ho Kraznys.
„Když to potěší Tvoji Ctihodnost.“
Pro Dany bylo obtížné předstírat, že nerozumí. Položila dlaň na Kraznysovu paži, než stačil znovu zvednout bič, „Pověz svému dobrému pánovi, že vidím, jak silní Neposkvrnění jsou a jak statečně snášejí bolest.“ Kraznys se uchechtl, když uslyšel její slova ve valyrijštině. „Řekni té ignorantské děvce ze Západozemí, že statečnost s tím nemá nic společného.“
„Dobrý pán říká, že to není odvahou, Tvoje Výsosti.“
„Řekni jí, aby otevřela svoje kurevské oči a dívala se.“ „Prosí tě, abys pozorně přihlížela tomuhle, Tvoje výsosti,“ Kraznys se přesunul k dalšímu otrokovi v řadě, vysokému mladíkovi s modrýma očima a lněnými vlasy Lyséňana.
„Tvůj meč,“ řekl. Eunuch poklekl, tasil meč z pochvy a podal mu ho jílcem napřed. Byl to krátký meč, určený spíš k bodání než k sekání, ale jeho čepel vypadala ostrá jako břitva. „Vstaň,“ poručil mu Kraznys.
„Tvoje Ctihodnosti,“ Eunuch vstal a Kraznys mo Nakloz pomalu vyjel ostřím meče vzhůru po jeho trupu, zanechal tenkou červenou čáru přes břicho a mezi žebry. Pak zabodl hrot nože pod širokou růžovou bradavku a začal řezat.
„Co to dělá?“ zeptala se Dany dívky, zatímco po mužově hrudníku stékala krev.
„Řekni té krávě, aby přestala bučet,“ zabručel Kraznys, aniž čekal na překlad. „Tohle mu nijak neublíží. Muži bradavky nepotřebují a eunuchové o to méně.“ Bradavka už visela jen na vláknu kůže. Poslední seknutí, odpadla a snesla se dolů na červené cihly. Zůstalo po ní jen kulaté rudé oko, z něhož prýštila krev. Eunuch se ani nehnul, dokud mu Kraznys

nepodal zpátky jeho meč, opět jílcem napřed. „Tu máš, skončil jsem s tebou.“
„Tento jeden je potěšen, že ti mohl posloužit.“ Kraznys se otočil zpátky k Dany. „Vidíš? Oni bolest necítí.“
„Jak je to možné?“ dožadovala se přes tlumočnici, „Víno odvahy,“ zněla odpověď, kterou jí dal, „Ve skutečnosti to není opravdové víno, ale nápoj z jedovatého stínu noci, larev krvavé mouchy, kořene černého štírovníku a mnoha dalších tajných věcí. Pijí ho s každým jídlem ode dne, kdy jsou vyřezáni, a s každým ubíhajícím rokem cítí méně a méně. Činí je to nebojácnými v bitvě. Také je nelze mučit. Řekni divošce, že její tajemství budou s Neposkrvněnými v bezpečí. Může si je postavit jako stráž do síně, kde bude probíhat tajný sněm, nebo dokonce do ložnice, a v životě si nemusí dělat starosti, že někomu řeknou, co viděli a slyšeli. V Yunkaii a Meerenu často dělají eunuchy z chlapců tak, že jim odstraní varlata, ale nechají penis. Takový tvor je neplodný, ale často přesto schopný erekce. Z toho mohou vzejít jedině potíže. My odřezáváme i penis, neponecháváme vůbec nic. Neposkvrnění jsou ti nejčistší tvorové na zemi,“ Obdařil Dany a Arstana dalším ze svých širokých bílých úsměvů. „Slyšel jsem, že v Sedmi královstvích skládají muži slavnostní přísahy, že zůstanou neposkvrnění, nepojmou žádnou ženu za manželku a nezplodí žádné děti, ale budou žít jen pro svou povinnost. Je tomu tak?“
„Je,“ odpověděl Arstan, když byla otázka přeložena. „Existuje tam mnoho takových řádů. Mistři v Citadele, septoni a septy, kteří slouží Sedmi, tiché sestry, co se starají o mrtvé, Královská garda a Noční hlídka...“
„Ubozí tvorové,“ zabručel otrokář po přeložení. „Muži nebyli stvořeni k tak odříkavému životu. Jejich dny jsou muka plná pokušení, to musí pochopit kterýkoli blázen, a není pochyb o tom, že většina jich podlehne nízkým pudům. Nikoli tak naši Neposkvrnění. Jsou ženatí se svými meči takovým způsobem, o jakém si mohou vaši přísahající bratří nechat jen zdát. Žádná žena je nikdy nemůže svést, ani žádný muž.“
Jeho děvče jim přetlumočilo podstatu jeho řeči, i když o něco zdvořileji. „Existují i jiné způsoby jak pokoušet muže, kromě masa,“ namítl Arstan Bělovous, když domluvila.
„Muže ano, ale ne Neposkrvněné. Plenění je nezajímá o nic víc než znásilňování. Nevlastní nic než svoje zbraně. Dokonce jim nedovolujeme ani přepych jmen.“
„Nemají jména?“ zamračila se Dany na malou tlumočnici. „Je to pravda, co tvůj dobrý pán říká? Oni nemají jména?“
„Je to tak, Tvoje Výsosti.“
Kraznys se zastavil před jedním Ghiskarcem, který by mohl být jeho vyšším, statnějším bratrem, a ukázal bičem na malou bronzovou destičku na opasku s mečem u jeho nohou. „Tady je jeho jméno. Zeptej se té západozemské děvky, jestli umí číst ghiskarské piktografy.“ Když Dany připustila, že to nedokáže, otrokář se otočil k Neposkvrněnému. „Jaké je tvoje jméno?“ zeptal se.
„Jméno tohoto jednoho je Rudá blecha, Tvoje Ctihodnosti.“ Dívka opakovala jejich výměnu slov ve společném jazyce.
„A jaké bylo včera?“
„Černá krysa, Tvoje Ctihodnosti.”
„A v den předtím?“
„Hnědá blecha, Tvoje Ctihodnosti.”
„A předtím?“
„Na to už si nevzpomínám, Tvoje Ctihodnosti. Snad Modrá žába. Nebo Modrý červ.“
„Řekni jí, že všechna Jejich jména jsou taková,“ poručil Kraznys dívce. „Připomínají jim, že nejsou ničím víc než jen hmyzem. Destičky se jmény jsou každý den po skončení služby vhazovány do koše a každého rána jsou znovu nahodile vytahovány.“
„Další šílenství,“ podotkl Arstan, když to uslyšel. „Jaksi může jakýkoli člověk pamatovat každý den jiné jméno?“
„Ti, kteří to nedokážou, jsou vyřazeni z výcviku, stejně jako ti, kteří nejsou schopni běžet celý den plnou rychlostí, zdolat horu v černi noci, přejít po žhavém uhlí nebo zabít dítě.“
Danyina ústa se při jeho posledních slovech zkřivila. Viděl to, nebo je nejen krutý, ale také slepý? Rychle se odvrátila, snažila se udržet na svém obličeji masku, dokud neuslyšela překlad. Teprve pak sama sobě dovolila zeptat se: „Čí děti to zabíjejí?“
„Aby Neposkvrněný získal svou čepičku s hrotem, musí jít na otročí trh se stříbrnou mincí v ruce. Tam najde nějaké kvílící novorozeně a zabije ho matce před očima. Tímto způsobem se přesvědčujeme, zda v nich nezůstalo žádné slitování.“
Cítila, jako by měla každou chvíli omdlít. To je horkem, snažila se namluvit sama sobě. „Vy vezmete dítě matce z náruče, zabijete je, zatímco ona se na to dívá, a pak jí zaplatíte za její bolest stříbrnou mincí?“
Když mu otrokyně Danyina slova přeložila, Kraznys mo Nakloz se nahlas zasmál. „Jaký je tahle jedna hloupý přecitlivělý blázen. Řekni té západozemské děvce, že mince je určena pro majitele dítěte, ne pro matku. Neposkvrněným není dovoleno krást.“ Poklepal se svým bičíkem do nohy. „Řekni jí, že jen málo jich nedokáže projít touto zkouškou. Abych pravdu řekl, se psy je to obtížnější. V den, kdy je chlapec vyřezán, dáme mu štěně. Na konci prvního roku po něm chceme, aby je vlastnoručně zardousil. Kterýkoli z nich to nedokáže, je zabit a jsou jím nakrmeni zbývající psi. Zjistili jsme, že je to velmi dobrá lekce pro ostatní.“
Arstan Bělovous ťukal koncem své hole o cihly, když mu naslouchal. Ťuk, ťuk, ťuk. Pomalu a neúnavně. Ťuk, ťuk, ťuk. Dany viděla, jak odvrátil oči stranou, jako by už déle nedokázal snášet pohled na Kraznyse.
„Dobrý pán tvrdí, že tyto eunuchy nelze pokoušet mincí ani masem,“ řekla Dany dívce, „ale co kdyby jim nějaký můj nepřítel nabídl svobodu za to, že mne zradí...“
„Pověz jí, že by ho na místě zabili a přinesli jí jeho hlavu,“ odpověděl otrokař. „Jiní otroci možná kradou a hromadí pro sebe stříbro, v naději, že si za ně koupí svobodu, ale Neposkvrněný by nic nevzal, ani kdyby mu to ta malá klisnička nabízela darem. Nemají žádný jiný život kromě své povinnosti. Jsou to vojáci, to je všechno.“
„Právě vojáky potřebuju,“ připustila Dany.

„Pověz jí, že je dobře, že v tom případě přišla do Astaporu. Zeptej se jí, jak velkou armádu si přeje koupit.“
„Kolik Neposkvrněných máš na prodej?“
„V současné době máme osm tisíc plně vycvičených. Měla by vědět, že je prodáváme jen po určitých počtech. Po tisícovkách nebo setninách. Kdysi jsme je prodávali i po deseti, jako domácí stráže, ale ukázalo se, že je to neprozřetelné. Deset je příliš málo. Mísí se s jinými otroky, ba dokonce se svobodnými lidmi a zapomínají, kdo a co jsou.“ Kraznys počkal, než byla jeho slova přeložena do společného jazyka, pak pokračoval, „Žebrácká královna musí pochopit, že takový div nelze pořídit levně. V Yunkaii a Meereenu může koupit otrocké šermíře za méně, než činí cena jejich mečů, ale Neposkvrnění jsou těmi nejlepšími pěšáky na světě a každý z nich má za sebou mnoho let náročného výcviku. Řekni jí, že jsou jako valyrijská ocel, po celá léta znovu a znovu překládáni a kuti, dokud nejsou silnější a nezdolnější než jakýkoli jiný kov na zemi.”
„Já znám valyrijskou ocel,“ řekla Dany. „Zeptej se svého dobrého pána, zda mají Neposkvrnění vlastní důstojníky.“
„Sama nad nimi musí jmenovat důstojníky. My je vedeme k poslušnosti, ne k přemýšlení. Jestli je to rozum, po čem touží, ať si koupí písaře.“
„A jejich vybavení?“
„Meč, štít, oštěp, sandály a prošívaná tunika jsou zahrnuty v ceně,“ odpověděl Kraznys. „A samozřejmě také jejich čepičky s hroty. Budou nosit jakoukoli zbroj, co si budeš přát, ale tu jim musíš sama dodat.“
Dany si nemohla vzpomenout na žádnou další otázku, kterou by mu ještě položila. Pohlédla na Arstana. „Ty už žiješ na světě tak dlouho, Bělovousi. Teď když jsi je viděl, co mi na to řekneš?“
„Říkám ne, Tvoje Výsostí,“ odpověděl starý muž bez rozmýšlení.
„Proč?“ zeptala se. „Mluv otevřeně.“ Dany si myslela, že ví, co řekne, ale chtěla, aby to slyšela také otrokyně, aby si to od ní mohl později vyslechnout i Kraznys mo Nakloz.
„Moje královno,“ řekl Arstan, „v Sedmi královstvích nejsou otroci už po tisíce let. Jak staří bohové, tak noví považují otroctví za ohavnost. Zlo. Kdyby ses měla vylodit v Západozemí v čele otrocké armády, mnoho dobrých lidí se proti tobě postaví pouze z tohoto důvodu. Napácháš velkou škodu na své věci a cti svého rodu.“
„Přesto musím mít nějakou armádu,“ namítla Dany. „Chlapec Joffrey mi nedá Železný trůn jen proto, že ho o to zdvořile požádám.“
„Až přijde den, kdy pozvedneš svoje praporce, polovina Západozemí se za tebe postaví,“ ujistil ji Bělovous. „Stále s velkou láskou vzpomínají na tvého bratra Rhaegara.“
„A na mého otce?“ zeptala se Dany.
Starý muž zaváhal, než odpověděl. „Na krále Aeryse také vzpomínají. Dal říši mnoho let míru. Tvoje Výsosti, ty nemáš otroků zapotřebí. Magistr Illyrio dokáže zajistit tvé bezpečí, než tvoji draci vyrostou, a vyšle ve tvém jménu tajné vyslance za Úzké moře, aby získali vznešené šlechtíce pro tvou věc.“
„Tytéž vznešené šlechtice, kteří opustili mého otce, nechali ho Králokatovi a ohnuli koleno před Robertem Uchvatitelem?“
„Dokonce i ti, kteří ohnuli kolena, možná ve svých srdcích tajně touží po návratu draků.“
„Možná,“ řekla Dany. Bylo to tak ošemetné slovo, to možná. V kterémkoli jazyce. Otočila se zpátky ke Kraznysu mo Naklozovi a jeho otrokyni. „Musím to pečlivě rozvážit.“ Otrokář pokrčil rameny. „Řekni jí, ať to rozváží rychle. Máme mnoho dalších kupců. Před pouhými třemi dny jsem ukazoval tytéž Neposkvrněné jednomu korzárskému králi, který doufá, že je skoupí všechny do jednoho.“
„Korzár jich chtěl jen stovku, Tvoje Ctihodnosti,“ slyšela Dany říct otrokyni.
Dloubl do ní koncem svého bičíku. „Všichni korzáři jsou lháři. Koupí je všechny. Řekni jí to, děvče.“
Dany věděla, že ona by si jich vzala mnohem víc než stovku, pokud vůbec nějaké koupí. „Připomeň svému dobrému pánovi, kdo jsem. Připomeň mu, že jsem Daenerys za bouře zrozená, Matka draků, Nespálená, pravoplatná královna Sedmi království Západozemí. Moje krev je krví Aegona Dobyvatele a staré Valyrie před ním.“
Její slova na otylého navoněného otrokáře nezapůsobila, ani když mu byla přetlumočena do jeho ošklivého jazyka.
„Starý Ghis vládl impériu, když ještě Valyrijci šoustali ovce,“ zabručel na ubohou malou tlumočnici, „a my jsme synové harpyje.“ Pokrčil rameny. „Zbytečně plýtvám slovy, když melu hubou na ženy. Východ či západ, na tom nesejde, jsou všechny stejné, nedokážou se rozhodnout, dokud nejsou obletovány, zasypávány lichotkami a přecpávány sladkostmi. Nu, pokud má být tohle mým osudem, ať si je. Řekni té děvce, že jestli vyžaduje průvodce po našem krásném městě, Kraznys mo Nakloz jí bude milerád k službám... a taky ji obslouží, pokud je víc ženou, než vypadá.“
„Dobrý mistr Kraznys by byl nanejvýš potěšen, kdyby ti mohl ukázat Astapor, zatímco se budeš rozmýšlet, Tvoje Výsosti,“ řekla tlumočnice.
„Nakrmím ji psími mozečky v rosolu a jemnou šťavnatou dušeninou z červené chobotnice a nenarozených štěňat.“ Otřel si rty.
„Říká, že ti předloží k ochutnání mnoho delikátních pokrmů.“
„Pověz jí, jak krásné jsou pyramidy za noci,“ zabručel otrokář. „Řekni jí, že budu olizovat med z jejích prsou nebo jí dovolím slízat med z mých, dáli tomu přednost.“
„Astapor je nejkrásnější za soumraku, Tvoje Výsosti,“ řekla otrokyně. „Dobrý mistr zapaluje hedvábné lucerny na každé terase, takže celé pyramidy září barevnými světly. Po Červu plují výletní bárky, hrají tichou hudbu a navštěvují malé ostrůvky, kde můžeš jíst, pít a oddávat se dalším rozkoším.“
„Zeptej se jí. zda si přeje navštívit naše bojová doupata,“ dodal Kraznys. „V Douquorově doupěti mají na dnešní večer připraveno vytříbené představení. Medvěd a tři malí chlapci. Jeden chlapec bude pomazán medem, druhý krví a třetí tlejícím rybím masem a ona si může vsadit, kterého sežere medvěd jako prvního.“
Ťuk, ťuk, ťuk, uslyšela Dany. Obličej Arstana Bělovouse byl nehybný jako kámen, ale Jeho hůl vyťukávala do kamene

starcův hněv. Ťuk, ťuk, ťuk. Přinutila se usmát. „Já mám na Balerionovi svého vlastního medvěda," řekla tlumočnici, „a ten by mohl sníst mne, pokud se k němu včas nevrátím."
„Vidíš," řekl Kraznys, když mu byla její slova přetlumočena. „Tady nerozhoduje žena, ale muž, ke kterému se žena utíká. Jako ostatně vždycky!"
„Poděkuj svému dobrému pánovi za Jeho trpělivost a laskavost," řekla Dany, „a pověz mu, že budu přemýšlet o všem, co jsem se zde dozvěděla." Podala ruku Arstanu Bělovousovi a nechala se jím odvést zpátky přes náměstí ke svým nosítkům. Aggo a Jhogo se zařadili každý z jedné jejich strany, kráčejíce kolébavou chůzí s nohama do O, která byla tak typická pro všechny pány koni, když byli nuceni sesednout z koňských hřbetů a chodit po zemi jako všichni ostatní. Dany zamračeně nasedla do nosítek a pokynula Arstanovi, aby se posadil vedle ní. Muž jeho věku by neměl chodit pěšky v takovém horku. Když se vydali na cestu, raději ani nezatáhla závěsy. Se sluncem pražícím tak prudce na město z červených cihel byl každý sebemenší závan větru vítán, i když s sebou vnášel dovnitř poryvy jemného červeného prachu. Kromě toho, já potřebuju vidět.
Astapor byl podivným městem, dokonce i pro očí toho, kdo navštívil Dům prachu a koupal se v Lůně světa pod Matkou hor. Všechny ulice tam byly vydlážděny stejnými červenými cihlami jako náměstí, ze kterého právě odešla. Byly z nich také stupňovité pyramidy, v zemi vykopaná bojová doupata s jejich sestupně uspořádanými řadami sedadel, sírové fontány, ponuré vinné jeskyně i prastaré hradby, které město obklopovaly. Tolik cihel, pomyslela si, a tak starých a zvětralých. Jejich jemný červený prach byl všudypřítomný, tančil v uličkách při každém poryvu větru. Nebylo divu, že si astaporské ženy halily tváře závoji; cihlový prach štípal do očí hůř než písek.
„Ustupte z cesty!" volal Jhogo, který jel na koni před nosítky. „Ustupte z cesty Matce draků!" Když ale rozvinul dlouhý bič se stříbrnou rukojeti, který mu Dany darovala, a zapráskal jím ve vzduchu, vyklonila se z nosítek a nařídila mu, aby to nedělal. „Ne na tomhle místě, krvi mé krve," řekla v jeho jazyce. „Tyto zdi už slyšely až příliš mnoho práskání bičů."
Když se toho rána vydali z přístavu, ulice byly téměř vylidněné a teď byly stěží zaplněnější. Kolem se prokolébal slon s krajkovými nosítky na hřbetě. U vyschlého cihlového kanálu seděl nahý chlapec s ohrnující se kůži, dloubal se v nose a zamračeně pozoroval jakési mravence na zemi. Zvedl hlavu při zvuku kopyt a vyskočil, když kolem v oblaku rudého prachu a pronikavého smíchu proklusal průvod ozbrojených strážných. Měděné destičky, kterými byly pošity jejich pláště ze žlutého hedvábí, se leskly jako množství maličkých sluncí, ale jejich tuniky byly z vyšívaného lnu, pod pasem měli jen plizované lněné sukénky a na nohou sandály. Byli prostovlasí a každý z nich si .svoje tuhé rudočerné vlasy učesal, naolejoval a zapletl do nějakého fantastického tvaru - rohů, křídel a čepelí, ba dokonce natažených rukou, takže vypadali jako nějaký oddíl démonů, co uprchlí rovnou ze sedmého pekla. Nahý chlapec je společně s Dany chvíli pozoroval, jenže byli hned zase pryč a on se vrátil ke svým mravencům a prstu v nose.
Staré město, přemítala, ale ne tak zalidněné, jak bývalo ve dnech své slávy, a ani ze čtvrtiny tak zalidněné jako Qarth nebo Pentos či Lys.
Její nosítka prudce zastavila na křižovatce, aby umožnila projít zástupu k sobě přivázaných, práskáním dozorcova biče poháněných otroků, kteří se šourali napříč cestou. Dany si všimla, že tohle nejsou Neposkvrnění, ale obyčejnější sorta lidi, se světle hnědou kůží a černými vlasy. Byli mezi nimi i ženy, ale žádné děti. Všichni byli nazí. Za nimi jeli dva Astaporci na bílých oslech, muž v rudém hedvábném tokaru a žena se závojem v oděvu z čistě modrého lnu zdobeného vločkami lazuritu. V rudočerných vlasech měla vetknutý slonovinový hřeben. Muž jí něco pošeptal, zasmál se, nevěnoval Dany víc pozornosti než svým otrokům. Rovněž tak dozorce se svým pětiocasým bičem, podsaditý rozložitý Dothrak, jenž měl přes svalnatý hrudník vytetovanou harpyji s řetězy v pařátech.
„Cihly a krev postavily Astapor," zamumlal Bělovous po jejím boku, „a cihly a krev jeho lidi."
„Co je to?" zeptala se Dany zvědavě.
„Stará říkanka, kterou mě naučil mistr, když jsem byl malý chlapec. Nikdy jsem netušil, nakolik je to pravda. Cihly Astaporu jsou rudé krví otroků, kteří je vyrobili."
„Věřím tomu," přitakala Dany.
„Pak tedy opusť toto místo, než se tvoje srdce taky změní v cihly. Vypluj ještě dnes, za večerního přílivu."
Kéž bych tak mohla, pomyslela si Dany. „Ser Jorah říká, že jestli odejdu z Astaporu, musím odejít s armádou."
„Ser Jorah byl sám otrokář, Tvoje Výsosti," připomněl jí starý muž. „V Pentosu, Myru a Tyroši jsou žoldnéři, které si můžeš najmout. Muž, který zabíjí pro peníze, nemá žádnou čest, avšak aspoň to nejsou otroci. Najdi si svou armádu tam, prosím tě."
„Můj bratr navštívil Pentos, Myr i Braavos, téměř všechna Svobodná města. Magistři a archonti ho krmili vínem a sliby, ale jeho duše hladověla k smrti. Člověk nemůže jíst po celý svůj život polévku z žebrácké misky, a zůstat přitom člověkem. Dali mi ji ochutnat v Qarthu, a to stačilo. Do Pentosu nechci přijít s miskou v ruce."
„Lépe přijít jako žebrák než jako otrokář," namítl Arstan.
„Takhle mluví ten, kdo nikdy nebyl ani jedním z nich." Danyino chřípí se rozšířilo. „Víš, jaké to je, když tě někdo prodá, panoši? Já to vím. Můj vlastní bratr mě prodal khalu Drogovi za příslib zlaté koruny. Nu, Drogo ho korunoval zlatem, třebaže ne tak, jak si Viserys přál, a já... moje slunce a hvězdy ze mne učinily královnu, jenže kdyby to byl odlišný muž, mohlo být všechno úplně jinak. Myslíš, že jsem zapomněla, jaké to je mít strach?"
Bělovous sklonil hlavu. „Nechtěl jsem tě urazit, Tvoje Výsosti."
„Mne mohou urazit jen lži, nikdy dobře míněná rada." Dany pohladila Arstanovu skvrnitou ruku, aby ho ujistila o pravdivosti svých slov. „Mám prostě dračí povahu, to je všechno. Nesmíš se jí nechat vystrašit."
„Vynasnažím se zapamatovat si to." Bělovous se usmál.
Má laskavý obličej a ušlechtilé srdce, pomyslela si Dany. Nechápala, proč ser Jorah starému muži tak nedůvěřuje. Žehy snad žárlil, že jsem si našla jiného muže, se kterým rozmlouvám? V myšlenkách se vrátila zpátky k té noci na

Balerionovi, kdy ji exilový rytíř políbil. Neměl to dělat. Je třikrát tak stár jako já a pro mne příliš nízkého původu, a navíc jsem mu k tomu nedala svolení. Žádný skutečný rytíř by nikdy nepolíbil královnu bez jejího souhlasu. Od té doby dbala na to, aby se nikdy neocitla se serem Jorahem o samotě, obklopovala se na palubě svými služebnými a někdy i svými pokrevními jezdci. Rád by mne políbil znovu, vidím mu to na očích.
Co chtěla ona, to si netroufala dokonce ani vyslovit, ale Jorahův polibek v ní něco probudil, něco, co v ní dřímalo od té doby, co khal Drogo zemřel. Ležíc na své úzké pryčně byla zaskočena zjištěním, že přemýšlí o tom, jaké by to bylo, kdyby ji stiskl muž místo její služebné, a ta myšlenka ji vzrušila víc, než by měla. Někdy zavřela oči a snila o něm, ale nikdy to nebyl ser Jorah, o kom se jí zdálo; její milenec byl vždycky mladší a mnohem pohlednější, třebaže jeho obličej zůstával proměnlivým stínem.
Jednou, tak trýzněná představami, že nemohla spát, si zajela rukou mezi nohy a zalapala po dechu, když zjistila, jak je vlhká. Stěží se odvažujíc dýchat pohybovala prsty dozadu a dopředu mezi pysky pohlaví, pomalu, aby neprobudila Irri vedle sebe, dokud nenašla jedno sladké místečko a nezůstala tam. Zlehounka se dotýkala sama sebe, zpočátku nesměle, pak stále rychleji. Avšak rozkoš, po které toužila, jako by se jí stále vzdalovala, dokud se nepohnuli její draci a jeden z nich na ni přes kajutu nevykřikl. Tehdy se probudila Irri a uviděla, co dělá.
Dany věděla, že se červená, ale to Irri ve tmě určitě neviděla. Služebná beze slova položila ruku na její ňadro, pak se nad ní sklonila a vzala bradavku do úst. Druhou rukou sklouzla dolů přes měkkou oblinu jejího břicha, přes houštinku jemných stříbrozlatých chloupků a začala pohybovat prsty mezi Danyinými stehny. Netrvalo to víc než pár okamžiků, a Dany prudce sevřela nohy k sobě, její ňadra se vzepjala a celé tělo se zachvělo. Tiše vykřikla. Nebo to možná byl Drogon. Irri po celou dobu neřekla ani slovo, a hned potom se k ní otočila zády a během okamžiku znovu usnula.
Příštího dne jí to všechno připadalo jako pouhý sen. A co s tím měl společného ser Jorah? Já chci Droga, svoje slunce a hvězdy, připomněla Dany sama sobě. Ne Irri ani sera Joraha, jenom Droga. Jenže Drogo byl mrtvý. Myslela si, že tyto pocity zemřely s ním v rudé pustině, ale jeden ukradený polibek je vzkřísil k životu. Nikdy mě neměl políbit. Odvážil se příliš a já ho nechala. To se nesmí už nikdy opakovat. Pevně stiskla rty k sobě a zavrtěla hlavou, až zvoneček v jejím copu tiše zacinkal.
Blíže k zálivu ukazovalo město vlídnější tvář. Nábřeží bylo lemováno velkými cihlovými pyramidami, z nichž největší čněla do výše čtyř set stop. Na jejích širokých terasách rostly všemožné druhy stromů, vinné révy a květin, a větry, které vířily kolem nich, přinášely vůni zeleně a svěžesti. Na vrcholu městské brány stála další gigantická harpyje - z pálené rudé hlíny a viditelně se drolící. Ze štířího ocasu jí už zbyl jen pahýl a řetěz, který svírala v pařátech, byl ze starého železa, prožraného rzí. U vody však alespoň bylo chladněji. Pleskání vlnek proti tlejícím pilířům vydávalo zvláštní uklidňující zvuk.
Aggo pomohl Dany vystoupit z nosítek. Silný Belwas tam seděl na molu, v mohutných rukou svíral velký kus hnědého pečeného masa. „Pes," vydechl blaženě, když uviděl Dany. „V Astaporu dobří psi, malá královno. Jíst?" Natáhl k ní ruku s pečení a obdařil ji umaštěným úsměvem.
„To je od tebe laskavé, Belwasi, ale děkuji, nechci." Dany už jedla psy, na jiných místech a v jiném čase, ale jediné, na co teď dokázala myslet, byli Neposkvrnění a ta jejich hloupá štěňata. Proklouzla kolem eunucha a vystoupila po lávce na palubu Baleriona.
Ser Jorah Mormont tam stál a čekal na ni. „Tvoje Výsosti," řekl se skloněnou hlavou. „Otrokáři přišli a odešli. Byli tu tři, s tuctem tlumočníků a písařů a s ještě více otroky, kteří je nosili a krmili. Prošmejdili celou palubu i nákladní prostory a zapsali si všechno, co máme." Odvedl ji na záď. „Kolik mužů mají na prodej?"
„Žádné." Byl to Mormont, na koho měla vztek, nebo to hrozné město s jeho strašlivým horkem, jeho pachy, vůněmi a zvětralými cihlami? „Prodávají eunuchy, ne muže. Eunuchy postavené z cihel, jako zbytek Astaporu. Mám koupit osm tisíc cihlových eunuchů s nehybnýma mrtvýma očima, kteří zabíjejí kojeňátka kvůli čepičce s hrotem a rdousí své vlastní psy? Nemají dokonce ani jména. Tak jim neříkej muži, pane."
„Khaleesi," řekl, zaskočen jejím hněvem. „Neposkvrnění jsou vybíráni již jako chlapci a jsou cvičeni -"
„O jejich výcviku jsem slyšela všechno, oč stojím." Dany cítila, jak se jí do očí derou slzy, náhlé a nechtěné. Zvedla ruku a vyťala seru Jorahovi prudký políček na tvář. Musela udělat buď tohle, nebo se rozplakat.
Mormont se dotkl místa, kam ho udeřila. „Jestli jsem se znelíbil mé královně -"
„Znelíbil. Ano, hodně ses mi znelíbil, pane. Kdybys byl můj opravdový rytíř, nikdy bys mne nebyl přivedl do tohoto špinavého chléva plného zla." Kdybys byl můj opravdový rytíř, nikdy bys mě nebyl políbil ani by ses nedíval na moje ňadra tak, jak se díváš, ani...
„Jak Tvoje Výsost poroučí. Řeknu kapitánu Groleovi, aby se připravil k vyplutí za večerního přílivu. Snad do nějakého méně odporného chléva."
„Ne," řekla Dany. Groleo je pozoroval z příďové nástavby a jeho posádka se na ně dívala taky. Bělovous, její pokrevní jezdci, Jhiqui, všichni přestali při zvuku políčku dělat to, čím se právě zabývali. „Chci vyplout ihned, ne až za přílivu, chci plout daleko a rychle a nikdy se neohlédnout zpátky. Jenže nemohu, viď? Je tu osm tisíc cihlových eunuchů na prodej a já musím přijít na způsob jak je koupit." S těmito slovy ho opustila a sešla do podpalubí.
Její draci byli za vyřezávanými dřevěnými dveřmi kapitánovy kajuty nepokojní. Drogon zvedl hlavu, zařval a vypustil bledý kouř z nozder, zatímco Viserion se rozletěl k ní a pokusil se sednout jí na rameno, tak jak to dělával, když byl menší. „Ne," řekla Dany a pokusila se co nejjemněji ho odstrčit. „Na to už jsi příliš velký, drahý." Drak jí ale ovinul svůj bílozlatý ocas kolem paže, zaťal černé pařáty do látky jejího rukávu, pevně se držel a nepouštěl. Se smíchem bezmocně klesla do Groleova velkého koženého křesla. „Jsou takhle divocí od té doby, co jsi odešla, khaleesi," řekla jí Irri.
„Podívej, Viserion škrábal drápy třísky ze dveří a Drogon se pokusil utéct, když se sem na ně přišli podívat otrokářští muži. Popadla jsem ho za ocas, abych ho zadržela, a on se otočil a kousl mě." Ukázala Dany otisky dračích zubů na ruce.

„Pokusil se některý z nich propálit si cestu ven ohněm?“ Právě toho se Dany obávala nejvíc.
„Ne, khaleesi. Drogon vydechoval oheň, ale jen do prázdna. Otrokářští muži se báli jít k němu blíž.“
Políbila Irri ruku na místě, kde ji Drogon kousl. „Je mi líto, že ti ublížil. Drakům není určeno, aby pobývali zamčeni v malých lodních kajutách.“
„V tomhle jsou draci jako koně,“ přitakala Irri. „A taky jako jezdci. Koně dole v podpalubí naříkají, khaleesi, a kopou do dřevěných stěn. Slyšela jsem je. A Jhiqui říká, že staré ženy i malé děti taky křičí, když tu nejsi. Tenhle vodní vozík se jim nelíbí. A Černé slané moře taky ne.“
„Já vím,“ řekla Dany. „Já to vím.“
„Moje khaleesi je smutná?“
„Ano,“ připustila Dany. Smutná a ztracená.
„Mám khaleesi potěšit?“
Dany od ní ustoupila. „Ne, Irri, tohle dělat nemusíš. To, co se stalo tuhle v noci, když ses probudila... nejsi žádná postelová otrokyně, dala jsem ti svobodu, nezapomnělas? Jsi...“
„Jsem služebná Matky draků,“ řekla dívka. „Je mi velkou ctí potěšit svou khaleesi.“
„Jenže já to nechci,“ trvala na svém. „Nechci.“ Prudce se odvrátila. „Teď mé nech být. Chci být sama. Abych mohla přemýšlet.“
Než se Dany vrátila na palubu, nad vodami Zálivu otroků se začínal snášet soumrak. Stála u zábradlí a přehlížela Astapor. Odsud vypadá téměř krásný, pomyslela si. Nahoře na nebi vycházely hvězdy a dole pod nimi byly rozsvěcovány hedvábné lucerny, jak jí Kraznysova tlumočnice slíbila. Cihlové pyramidy byly zality třpytivou září odshora dolů. Jenže pod nimi, v ulicích, na náměstích a v bojových doupatech, je tma. A největší tma ze všech je v kasárnách, kde nějaký malý chlapec krmí zbytky štěně, kterému dali, když mu odřezali mužství. Uslyšela tiché kroky za sebou. „Khaleesi.“ Jeho hlas. „Mohu mluvit upřímně?“
Dany se neotočila. V tuto chvíli by nesnesla pohled na jeho tvář. Kdyby to udělala, možná by mu znovu vyťala políček. Nebo by se mohla rozplakat. Nebo by ho políbila. A vůbec by nevěděla, co je dobré, co špatné a co je šílenství. „Řekni mi, co máš na srdci, pane.“
„Když se Aegon Dobyvatel vylodil u břehů Západozemí, králové Údolí, Skály a Roviny se také nehrnuli, aby mu nabídli své koruny. Jestli máš v úmyslu sedět na Železném trůnu, musíš ho získat tak, jak to udělal on, železem a dračím ohněm. A to bude znamenat krev na tvých rukou, než bude dílo dokonáno.“
Krev a oheň, pomyslela si Dany. Slova rodu Targaryenů. Znala je odmalička. „Krev svých nepřátel proleju ráda. Krev nevinných lidí je však něco jiného. Nabídli mi osm tisíc Neposkvrněných. To znamená osm tisíc mrtvých nemluvňat. Osm tisíc zardoušených psů.“
„Tvoje Výsosti,“ řekl Jorah Mormont, „viděl jsem Královo přístaviště po plenění. Toho dne tam taky byla vražděna nemluvňata, staří lidé a nevinné hrající si děti. Znásilněno bylo víc žen, než bys dokázala spočítat. V každém muži se ukrývá divoké zvíře, a když dáš muži meč nebo oštěp a pošleš ho do bitvy, zvíře v něm procitne. Jediné, co je zapotřebí k tomu, aby ho probudilo, je pach krve. Na druhé straně jsem ale nikdy neslyšel, že by Neposkvrnění znásilňovali nebo vyvraždili město nebo dokonce jen plundrovali, pokud to nebylo na výslovný rozkaz těch, co jim veleli. Možná jsou z cihel, jak říkáš, ale jestliže je koupíš, nadále budou jedinými psy, které zabiji, ti, které ty budeš chtít mít mrtvé. A ty chceš mít nějaké psy mrtvé, pokud si vzpomínám.“
Uchvatitelovy psy. „Ano.“ Dany se dívala na měkce zbarvená světla pyramid a nechávala se ovívat chladným slaným vánkem. „Mluvíš o plenění měst. Odpověz mi na tohle, pane - proč Dothrakové nikdy nevydrancovali toto město?“ Ukázala na ně. „Podívej se na ty zdi. Jsou na nich vidět místa, kde se začaly drolit. Tam a tamhle. Vidíš na těch vějších nějaké strážné? Já ne. Schovávají se snad, pane? Dnes jsem viděla syny harpyjí a jejich hrdé urozené válečníky. Byli oděni v lněných sukénkách a tou nejděsivější věcí na nich byly jejich vlasy. I ten nejskromnější khalasar by dokázal rozlousknout Astapor jako ořech a vyvrhnout shnilé maso jeho útrob. Tak mi pověz, proč tahle ošklivá harpyje nesedí vedle boží cesty ve Vaes Dothrak mezi jinými ukradenými bohy?“
„Vidím, že máš dračí oko, khaleesi.“
„Já chtěla slyšet odpověď, ne kompliment.“
„Existují pro to dva důvody. Astaporští chrabří obránci jsou tu vskutku jen pro oko, to je pravda. Zvučná stará jména a tučné měšce. Oblékají se jako staří ghiskarští válečníci, aby mohli předstírat, že stále vládnou rozsáhlému impériu. Každý z nich je vysokým důstojníkem. Ve slavnostní dny bojují ve svých arénách fingované války, aby dali světu vědět, jací jsou skvělí velitelé, jenže co se zabíjení týče, od toho jsou tu eunuchové. A jakýkoli nepřítel, který by chtěl vydrancovat Astapor, by věděl, že se bude muset postavit Neposkvrněným. Otrokáři by je využili všechny do jednoho na obranu svého města. A Dothrakové nevyjeli proti Neposkvrněným od té doby, co zanechali svoje copy před branami Qohoru.“
„A druhý důvod?“ zeptala se Dany.
„Kdo by napadal Astapor?“ zeptal se ser Jorah. „Meereen a Yunkai jsou stejná otrokářská města jako Astapor, Valyrii zničila Zkáza, lid východních provincií jsou samí Ghiskarci a za kopci leží Lhazar. Ovčí lidé, jak je nazývají tvoji Dothrakové, a výjimečně nebojovný národ.“
„Ano,“ souhlasila, „ale na sever od otrokářských měst je dothracké moře a dva tucty mocných khalů, kteří nade vše rádi plení města a ženou jejich obyvatele do otroctví.“
„Ženou je kam! K čemu jsou dobří otroci, když zabiješ otrokáře? Valyrie už není. Qarth leží za rudou pustinou a devět Svobodných měst je tisícovky líg odsud na západ. A také tě ujišťuji, že synové harpyje dávají štědré dary každému khalovi, který projíždí kolem, stejně jako magistrové v Pentosu, Nervosu a Myru. Vědí, že když pohostí pány koní a dají jim dary, Dothrakové brzy odtáhnou dál. Je to levnější než proti nim bojovat, a o hodně jistější.“

Levnější než boj, pomyslela si Dany. Ano, asi je to pravda. Kéž by to jen bylo tak snadné i pro ni. Jak příjemné by bylo připlout do Králova přístaviště s draky a zaplatit chlapci Joffreymu truhlicí zlata, aby ho přiměla odejít.
„Khaleesi?“ oslovil ji ser Jorah, když mlčela už dlouhý čas. Zlehka se dotkl jejího lokte.
Dany se pohnula a setřásla jeho ruku. „Viserys by koupil tolik Neposkvrněných, na kolik by měl peníze. Tys mi ale jednou řekl, že já jsem jako Rhaegar...“
„Pamatuju si to, Daenerys.“
„Tvoje Výsosti,“ opravila ho. „Princ Rhaegar vedl do bitvy svobodné muže, ne otroky. Bělovous řekl, že sám pasoval na rytíře svoje panoše a jmenoval také mnoho dalších rytířů.”
„Neexistovala větší čest než být pasován na rytíře princem z Dračího kamene.“
„Pověz mi tedy - když se dotýkal ramennou mužů svým mečem, co jim říkal? Jděte a zabíjejte slabé? Nebo Jděte a braňte je'? Ti stateční muži, o kterých mluvil Viserys a kteří zemřeli pod dračími korouhvemi - dali na Trojzubci své životy proto, že věřili v Rhaegarovu věc, nebo proto, že byli koupeni a bylo za ně zaplaceno?“ Dany se otočila k Mormontovi, zkřížila si ruce na hrudi a čekala na odpověď.
„Moje královno,“ řekl velký muž pomalu, „všechno, co říkáš, je pravda. Jenže Rhaegar na Trojzubci prohrál. Prohrál bitvu, prohrál válku, ztratil království a přišel o život. Jeho krev odtékala s říční vodou, společně s rubíny z jeho kyrysu, a Robert Uchvatitel přejel přes jeho mrtvolu, aby mu ukradl Železný trůn. Rhaegar bojoval statečně, Rhaegar bojoval vznešeně, Rhaegar bojoval čestně. A Rhaegar zemřel.“

BRAN

Přes křivolaká horská údolí, kudy se ubírali, nevedly žádné cesty. Mezi šedými kamennými vrcholy se prostírala modrá jezera, dlouhá, hluboká a úzká, a kromě nich jen zelené šero nekonečných borových lesů. Jakmile opustili Vlčí les a vešli mezi pazourkové kopce, červenohnědá a zlatá podzimního listoví se vyskytovaly stále řidčeji, a než se tyto kopce proměnily v hory, zmizely barvy listů úplně. Do výše nad jejich hlavami se tyčily obří šedozelené strážní stromy a nekonečná rozmařilost jedlí, smrků a borovic. Podrostu tam bylo poskrovnu a půda v lese se dusila temně zeleným spadaným jehličím.
Když ztratili cestu, což se stalo jednou či dvakrát, stačilo, aby počkali na jasnou chladnou noc bez mraků, pohlédli vzhůru na oblohu a vyhledali na ní Ledového draka. Modrá hvězda v dračím oku ukazovala cestu na sever, jak mu jednou řekla Oša. Když Bran přemýšlel o Oše, říkal si, kde asi je. Představoval si ji v bezpečí v Bílém přístavu, kde s Rickonem a Chundeláčem pojídají úhoře, ryby a horké krabí koláče ve společnosti otylého lorda Manderlyho. Nebo se možná ohřívají v Posledním krbu před ohněm Velkého Jona. Branův život se však změnil v nekonečné mrazivé dny na Hodorových zádech, kde seděl ve svém koši a putoval s ním nahoru a dolů po svazích horských velikánů.
„Nahoru a dolů,“ povzdechla si Meera někdy cestou, „a pak dolů a nahoru. A potom zase nahoru a dolů. Jak já tyhle vaše pitomé hory nenávidím, princi Brane.“
„Včera jsi říkala, že se ti líbí.“
„Ach ano, líbí. Můj lord otec mi vyprávěl o horách, ale já nikdy žádnou neviděla, až teď. Miluju je víc, než dokážu vypovědět.“
Bran se na ni zamračil. „Před chvilkou jsi řekla, že je nenávidíš.“
„Proč by to nemohlo být obojí?“ opáčila Meera a natáhla ruku, aby ho štípla do nosu.
„Protože jsou to dvě rozdílné věci,“ trval na svém. „Jako noc a den, nebo led a oheň.“
„Pokud může led hořet,“ řekl Jojen tím svým vážným hlasem, „pak se láska a nenávist mohou přátelit. Hora nebo bažina, na tom nesejde. Země je jen jedna.“
„Jedna,“ souhlasila jeho sestra, „ale někdy až příliš zvrásněná.“
Vysokohorská údolí jim zřídkakdy prokázala tu službu, že běžela rovně na sever a na jih, a tak často zjistili, že se ubírají dlouhé lígy naprosto špatným směrem, a někdy byli nuceni vracet se cestou, kudy přišli. „Kdybychom šli po královské cestě, teď už jsme mohli být u Zdi,“ připomínal Bran Reedovým. Chtěl co nejrychleji najít tříokou vránu, aby se s její pomocí naučil létat. Opakoval to už snad půlstovkykrát, dokud ho nakonec Meera nezačala škádlit tím, že to vždycky řekla zároveň s tím.
„Kdybychom se vydali po královské cestě, neměli bychom hlad,“ začal říkat potom. Dole v kopcích netrpěli nedostatkem potravy. Meera byla skvělá lovkyně a ještě lépe vynikala v lovu ryb rovnou z potoků, kde je nabodávala svým tříhrotým žabím oštěpem. Bran ji rád pozoroval, obdivoval její rychlost, způsob, jakým vrhla oštěp do vody a vytáhla ho ven se stříbřitým pstruhem mrskajícím se na konci. A taky měli Léta, který pro ně lovil. Zlovlk zmizel téměř každého večera při západu slunce, ale vždycky byl zpátky ještě před svítáním, a většinou nesl něco v tlamě, obvykle veverku či zajíce.
Jenže tady v horách byly potoky menší a voda ledovější, a zvěř se tam vyskytovala zřídka. Meera stále lovila a rybařila, kdekoli mohla, ale bylo to čím dál tím obtížnější, a někdy za nocí dokonce ani Léto nenarazil na žádnou kořist. Často museli jít spát s prázdnými žaludky. Jojen však zůstával tvrdohlavě odhodlaný držet se daleko od všech cest. „Kde najdete cesty, najdete i poutníky,“ říkal svým typickým způsobem, „a poutníci mají oči, aby viděly, a ústa, aby rozšiřovala příběhy o zmrzačeném chlapci, jeho obrovi a vlkovi, který putuje s nimi.“ Nikdo nedokázal být tak umíněný jako Jojen, a tak se dál plahočili divočinou, a každý den vystoupili o něco výš a přesunuli se o něco dál na sever. Některé dny pršelo, jiné dny fičel vichr, a jednou je dokonce zastihla plískanice se sněhem tak prudká, že Hodor naříkal

strachy. Za jasných dnů měli často pocit, jako by byli jedinými živoucími bytostmi na celém světě. „Copak tady nahoře nikdo nežije?“ zeptala se Meera jednou, když vystupovali vzhůru kolem granitového převisu velkého jako Zimohrad sám.
„Jsou tady lidé,“ ujistil ji Bran. „Poddaní rodu Umberů žijí většinou na východ od královské cesty, ale v létě pasou svoje ovce na vysokohorských loukách. Na západní straně hor, podél Zálivu ledu, jsou Wullové, v kopcích vzadu za námi Harclayové, taky Knottové, Liddleové, Norreyové a na těch nejvyšších místech tady v horách Flintové.“ Otec matky jeho matky byl Flint z hor. Předtím než spadl, mu stará chůva nejednou říkala, že právě díky její krvi je takový blázen do šplhání. Jenže zemřela celá léta předtím, než se Bran narodil, ba dokonce ještě předtím než přišel na svět jeho otec.
„Wullové?“ řekla Meera. „Jojene, nebyl tam jakýsi Wull, co jezdil s otcem během války?“
„Theo Wull,“ Jojen ztěžka oddychoval od namáhavého výstupu. „Říkali mu Vědroš.”
„To podle jeho znaku,“ přitakal Bran. „Mají v erbu tři hnědá vědra na modrém poli, s lemem z bílošedých čtverců. Lord Wull přijel jednou na Zimohrad, aby prokázal věrnost svému lennímu pánovi a pohovořil s otcem, a já pamatuju, že měl ta vědra na svém štítu. Ve skutečnosti to ale žádný lord není. Nu, vlastně je, ale oni mu říkají jen Wull a taky existuje Knott a Norrey a Liddle. Na Zimohradu je oslovovali šlechtickým titulem, ale jejich vlastní lidé to tak nedělají.“
Jojen Reed se zastavil, aby popadl dech. „Myslíš, že tihle horští lidé vědí, že jsme tady?“
„Určité to vědí.“ Bran viděl, jak je pozorují; ne svýma očima, ale mnohem ostřejšíma Letovýma, kterým toho uniklo málo. „Nebudou nás obtěžovat, dokud se nepokusíme ukrást některou z jejich koz nebo ovcí.“
Ani neobtěžovali. Jen jednou se setkali s jedním z horských lidí, když je náhlý příval mrazivého deště přiměl hledat úkryt. Našel ho pro ně Léto, vyčenichal mělkou jeskyni za šedozelenými větvemi obrovitého strážostromu, ale když Hodor vlezl pod skalnatý převis, Bran spatřil vzadu oranžovou záři ohně a uvědomil si, že nejsou sami. „Pojďte dál a ohřejte se,“ zvolal mužský hlas, „je tu dost kamene, aby se pod ním schovaly všechny hlavy.“
Nabídl jim ovesné placky a krvavou klobásu a taky lok piva z měchu, který nesl, ale neřekl jim své jméno ani se neptal na jejich. Bran ho odhadoval na Liddlea. Spona, kterou měl připevněn svůj plášť z veverčích kůží, byla ze zlata a bronzu, tvarovaná do podoby kuželu borovice. Právě Liddleové nosili borové kužely na bílé polovině svých zelenobílých štítů.
„Je to ještě daleko ke Zdi?“ zeptal se ho Bran, zatímco čekali, až déšť ustane.
„Ne tak daleko pro ty, co létají jako havran,“ řekl Liddle, pokud to byl skutečně Liddle. „Dál pro ty, kdo postrádají křídla.“
Bran zase začal: „Vsadím se, že bychom tam už byli, kdybychom...“
„... šli po královské cestě,“ dořekla to Meera zároveň s ním.
Liddle vyndal nůž a začal cosi vyřezávat z větvičky. „Když na Zimohradu vládl Stark, panna se mohla ubírat po královské cestě ve slavnostních šatech a prošla po ní neobtěžována. Poutníci nalezli oheň, chléb a sůl v mnohých z hostinců a pevností. Jenže teď jsou noci chladnější a dveře jsou pozavírané. V lesích hoří ohně a sem a tam po královské cestě jezdí zbrojnoši se znakem z kůže staženého muže a ptají se po cizincích.“
Reedovi si vyměnili pohledy. „Se znakem z kůže staženého muže?“ zeptal se Jojen.
„Ano, Bastardovi muži. Byl prý mrtvý, ale už není. A platí poctivým stříbrem za vlčí kůže, jak jsem slyšel, a možná i zlatem za slovo o jistém jiném chodícím mrtvém.“ Podíval se při těch slovech na Brana a na Léta nataženého vedle něho. „Co se týče Zdi,“ pokračoval muž, „není to zrovna místo, kam bych šel já. Starý medvěd odvedl Hlídku do začarovaného hvozdu a zpátky se vrátili jen jeho havrani, skoro všichni bez vzkazů. Temná křídla, temná slova, říkávala moje matka, ale když ptáci přiletí beze slov, připadá mi to dokonce ještě temnější.“ Rozhrábl svou větvičkou oheň. „Ba, byly jiné časy, když na Zimohradu seděl Stark. Jenže starý vlk je mrtvý a mladý se odebral na jih hrát hru o trůny a jediné, co nám tu zbylo, jsou duchové.“
„Vlci se zase vrátí.“ ujistil ho Jojen vážným hlasem.
„A jak to ty můžeš vědět, chlapče?“
„Zdálo se mi o tom.“
„Některé noci se mi zdává o mojí matce, kterou jsem pohřbil před devíti léty,“ řekl muž, „ale když se probudím, není tu, nevrátila se.“
„Jsou sny a sny, můj pane.“
„Hodor,“ přitakal Hodor.
Strávili noc společně, protože déšť neustal ještě hodně dlouho po setmění, a zdálo se, že jen Léto má chuť opustit jeskyni. Když oheň dohořel na uhlíky, Bran ho nechal jít. Zlovlk necítil vlhko tak, jak je cítili lidé, a noc ho volala. Měsíční světlo pomalovalo vlhké lesy odstíny stříbra a proměnilo šedivé horské vrcholky v bílé. Nocí k nim doléhalo houkání sov neslyšně poletujících mezi borovicemi, zatímco po horských úbočích beze strachu skákali bledí kamzíci. Bran zavřel oči a odevzdal sám sebe vlčímu snu, pachům a zvukům půlnoci.
Když se příštího jitra probudil, oheň byl vyhaslý a Liddle byl pryč, ale nechal tam pro ně klobásu a tucet ovesných placek úhledně zabalených v zeleném a bílém plátýnku. Některé z placek v sobě měly zapečené oříšky, jiné byly s ostružinami. Bran snědl po jedné od každé z nich, a pořád se nemohl rozhodnout, která mu chutnala víc. Jednoho dne budou Starkové znovu na Zimohradu, říkal si v duchu, a on pak dá poslat pro Liddleovy a oplatí jim to stonásobně za každý oříšek a ostružinu.
Stezka, kterou se toho dne vydali, byla o něco schůdnější, a do oběda dokonce vyšlo z mraků slunce. Bran seděl ve svém koši na Hodorových zadech a cítil se téměř spokojeně. Na chvíli si zdřímL, ukolébán ke spánku pravidelnými houpavými kroky velkého pacholka a tichým pobrukováním, které Hodor někdy při chůzi vydával, Meera ho probudila lehkým dotekem na rameno. „Podívej se,“ řekla a ukázala svým žabím oštěpem k obloze, „orel.”

Bran zvedl hlavu a uviděl jeho velká křídla, rozprostřená a nehybná, jak pták plachtil ve větru. Sledoval ho očima, zatímco orel kroužil výš a výš, a přemýšlel, jaké to asi musí být, vznášet se tak zlehka vysoko nad světem. Určitě je to ještě lepší než šplhání. Pokoušel se dosáhnout vzhůru ke každému orlovi, kterého viděl, opustit svoje hloupé zmrzačené tělo a vzlétnout, aby se s ním spojil, tak jako se spojoval s Létem. Zelenovidci to dokázali. Měl bych být schopný zvládnout to taky. Pokoušel se o to a pokoušel, dokud orel nezmizel v zlatavém oparu odpoledne. „Je pryč," řekl zklamaně.
„Uvidíme další," konejšila ho Meera. „Tady nahoře jich žije hodně."
„Myslím, že ano."
„Hodor," řekl Hodor.
„Hodor," souhlasil Bran.
Jojen kopl do šišky. „Myslím, že Hodorovi se líbí, když říkáš jeho jméno."
„Hodor není jeho pravé jméno," vysvětloval Bran. „Je to prostě jen nějaké slovo, které opakuje pořád dokola. Stará chůva mi říkala, že jeho pravé jméno je Walder. Byla to babička jeho babičky, či co já vím." Když mluvil o staré chůvě, naplňovalo ho to smutkem. „Myslíte, že ji železní muži zabili?" Na Zimohradu její mrtvolu nenašli. Když o tom tak přemýšlel, nevzpomínal si, že by tam viděl nějakou mrtvou ženu. „Nikdy nikomu neublížila, dokonce ani Theonovi, Jenom vypravovala příběhy. Theon by přece něco takového neudělal, že ne?"
„Někteří lidé ubližují jiným jen proto, že je mají ve své moci," namítl Jojen.
„A kromě toho to nebyl Theon, kdo pozabíjel ty, co jsme viděli na Zimohradu," řekla Meera. „Až příliš mnoho mrtvých byli sami železní muži." Přehodila si svůj žabí oštěp do druhé ruky. „Pamatuj si příběhy staré chůvy, Brane. Pamatuj si způsob, jakým je vyprávěla, pamatuj si zvuk jejího hlasu. Tak dlouho, jak to dokážeš, zůstane část z ní vždycky žít v tobě."
„Budu si to pamatovat," slíbil. Dlouho mlčky vystupovali stále výš a výš, po jakési křivolaké pěšině vyšlapané zvěří přes vysokohorské sedlo mezi dvěma kamenitými vrcholy. Ke svahům kolem nich lnuly hubené pokroucené borovice a daleko vpředu viděl Bran ledový třpyt vodopádu, který se řítil dolů po úbočí hory. Zjistil, že naslouchá Jojenovu dechu a praskání borového jehličí pod Hodorovými chodidly. „Znáte nějaké příběhy?" zeptal se Reedových z ničeho nic.
Meera se zasmála. „Ach ano, pár jich známe."
„Pár," připustil její bratr.
„Hodor," zabručel Hodor.
„Mohli byste nějaký vyprávět, zatímco půjdeme?" řekl Bran. „Hodor má rád příběhy o rytířích a já jim taky rád naslouchám."
„Na Šíji žádné rytíře nemáme," namítl Jojen.
„Nad vodou," opravila ho jeho sestra. „Bažiny jsou ale plné mrtvých."
„To je pravda," přitakal Jojen. „Andalů a železných mužů, Freyů a jiných bláznů, všemožných hrdých válečníků, co se vydali dobýt Šedou vodu. Žádný z nich ji nedokázal dokonce ani najít. Vjeli na Šíji, ale už nebyli schopni najít cestu zpátky a dříve nebo později zabloudili do mokřadů, zapadli do bahna pod tíhou vší své oceli a byli i se zbrojí staženi dolů."
Z pomyšlení na utopené rytíře pod vodou přejel Branovi mráz po zádech. Nic proti tomu však nenamítal; měl zimomření rád.
„Byl tam jeden rytíř," vzpomněla si Meera, „v roce falešného jara. Říkali mu Rytíř Smějícího se stromu. Možná to byl bažinář."
„Nebo taky ne." Jojenův obličej byl skvrnitý zelenými stíny. „Jsem si jistý, že princ Bran ten příběh slyšel nastokrát."
„Ne," zavrtěl Bran hlavou. „Neslyšel jsem ho. A i kdybych slyšel, nezáleželo by na tom. Stará chůva taky někdy vyprávěla příběh, který jsme slyšeli už předtím, ale nám to nikdy nevadilo, pokud to byl dobrý příběh. Staré příběhy jsou jako staří přátelé, říkávala. Člověk je musí čas od času oprášit."
„To je pravda." Meera se ubírala kupředu se štítem na zádech, občas odstrčila žabím oštěpem větvičku z cesty. Právě když už si Bran začínal myslet, že se žádného příběhu nedočká, začala přece jen vyprávět: „Byl nebyl jeden podivný člověk, který žil na Šíji. Byl malý jako všichni bažináři, ale zároveň i statečný, chytrý a silný. Když vyrůstal, učil se lovit, rybařit a šplhat na stromy a naučil se také všem kouzlům mého lidu."
Bran si byl téměř jistý, že tento příběh nikdy předtím neslyšel. „Zdály se mu zelené sny, tak jako Jojenovi?"
„Ne," odpověděla Meera, „ale dokázal dýchat v blátě, běhat po listí a měnit zemi ve vodu a vodu v zemi pouhým zašeptáním. Uměl rozmlouvat se stromy, tkát slova z větru a nechávat mizet a objevovat hrady."
„Já bych to chtěl taky umět," řekl Bran zkormouceným hlasem. „Kdy se setká se stromovým rytířem?"
Meera na něj udělala obličej. „Bylo by to dřív, kdyby byl jistý princ alespoň chvíli zticha."
„Já se jen ptal."
„Ten člověk už znal všechna kouzla bažin," pokračovala, „ale chtěl toho znát víc. Naši lidé zřídkakdy cestují daleko od svých domovů, víš? Jsme malý národ a naše způsoby připadají jiným podivné, takže velcí lidé se k nám někdy nechovají laskavě. Jenže tento chlapec byl odvážnější než většina, a tak se jednoho dne po dosažení dospělosti rozhodl, že opustí mokřady a vydá se navštívit Ostrov tváří."
„Ostrov tváří přece nikdo nenavštěvuje," namítl Bran. „Je to místo, kde žijí zelení lidé."
„Právě zelené lidi měl v úmyslu najít. A tak si oblékl košili pošitou bronzovými šupinami, jako je ta moje, vzal si kožený štít a tříhrotý bodec, stejný jako mám já, a pádloval v malém člunu z kůží dolů po Zeleném bodci."
Bran zavřel oči a pokoušel se představit si toho muže v jeho malém koženém člunu. V jeho hlavě vypadal bažinář jako Jojen, jenom starší a silnější, a oblečený byl jako Meera.

„Za noci projel pod Dvojčaty, aby na něj Freyové nemohli zaútočit, a když dosáhl Trojzubce, přirazil ke břehu, hodil si člun přes záda a šel dál pěšky. Trvalo mu to mnoho dní, ale nakonec přece jen přišel až k Božímu oku, kde hodil svůj člun do jezera a pádloval po něm k Ostrovu tváří.“
„Setkal se se zelenými lidmi?“
„Ano,“ odpověděla Meera, „jenže to už je jiný příběh. Můj princ se ptal na rytíře.“
„Zelení lidé jsou taky dobří.“
„To jsou,“ souhlasila, ale neřekla o nich už ani slovo. „Celou zimu pobýval bažinář na ostrově, ale když přišlo jaro, uslyšel, jak ho volá širý svět, a pochopil, že je načase odejít. Svůj kožený člun našel přesně tam, kde ho zanechal, a tak se rozloučil a odpádloval od břehu. Vesloval a vesloval, až nakonec uviděl vzdálené věže hradu tyčícího se vedle jezera. Jak se blížil ke břehu, věže před ním čněly stále výš a výš k obloze, dokud si neuvědomil, že to musí být ten největší hrad na světě.“
„Harrenov!“ poznal ho Bran okamžitě. „Byl to Harrenov!“
Meera se usmála. „Byl? Pod jeho hradbami spatřil altány mnoha barev, s jasnými praporci plápolajícími ve větru a rytíře v kroužkové i plátové zbroji na koních v čabrakách. Ucítil vůni opékajícího se masa a uslyšel zvuk smíchu a troubení trumpet heraldů. Měl se tam konat velký turnaj, na který se sjeli rytíři z celé země, aby si v něm změřili síly. Byl přítomen i sám král se svým synem, dračím princem, a přišly i bílé meče, aby uvítaly nového bratra do svých řad. Dostavil se bouřlivý lord a také pán růží. Velký lev ze skály se předtím s králem nepohodl a nepřijel, ale mnoho z jeho vazalů a rytířů se stejně dostavilo. Bažinář nikdy neviděl tolik nádhery pohromadě a věděl, že by to už nemusel znovu spatřit. Část z něj netoužila po ničem jiném než být toho všeho alespoň na chvíli součástí.“
Bran ten pocit až moc dobře znal. Když byl malý, jediné, o čem kdy snil, bylo to, že se stane rytířem. Jenže to samozřejmě bylo předtím, než spadl a přišel o nohy.
„Od samého začátku turnaje vládla jako královna krásy a lásky dcera pána toho velkého hradu. Pět šampiónů přísahalo, že bude bránit její korunu, její čtyři bratři a její slavný strýc, bílý rytíř Královské gardy.“
„Byla to krásná panna?“
„To byla,“ přitakala Meera a přeskočila kámen, „ale byly tam jiné, ještě krásnější. Jednou z nich byla manželka dračího prince, která si s sebou přivedla tucet dam, aby jí dělaly společnost. Všichni rytíři je prosili, aby jim uvázaly své šátečky kolem dřevců na znamení přízně.“
„Doufám, že to nebude jeden z těch hloupých milostivých příběhů, že ne?“ zeptal se Bran podezřívavě. „Ty se Hodorovi moc nelíbí.“
„Hodor,“ řekl Hodor souhlasně.
„Jemu se líbí příběhy, kde bojují rytíři proti obludám.“
„Někdy jsou obludami sami rytíři, Brane. Malý bažinář kráčel přes pole, těšil se z teplého jarního dne a nikomu neubližoval, když tu ho přepadli tři panoši. Žádný z nich nebyl starší než patnáctiletý, a přesto byli větší než on, všichni tři. Byl to jejich svět, jak si alespoň mysleli, a malý bažinář tam podle nich neměl co dělat. Sebrali mu jeho oštěp, srazili ho k zemi a nadávali mu do žabožroutů.”
„Nebyli to Walderové?“ Říkal si, že přesně takhle by se určitě zachoval Malý Walder Frey.
„Nikdo mu svoje jméno neřekl, ale on si dobře zapamatoval jejich tváře, aby se jim mohl později pomstít. Srazili ho k zemi pokaždé, když se pokoušel vstát, a kopali do něj, když se na zemi stočil do klubíčka. Pak ale uslyšeli zavytí. „To je muž mého otce, do koho tu kopete!“ zařvala vlčice.
„Byl to vlk čtyřnohý, nebo dvounohý?“
„Dvounohý,“ odpověděla Meera. „Vlčice se pustila do panošů turnajovým mečem, rozprášila je všechny. Bažinář byl celý potlučený a zakrvácený, a tak ho vzala do své nory, kde mu očistila rány a ovázala je lněným plátýnkem. Tam se setkal s jejími bratry ze smečky - s divokým vlkem, který je vedl, s tichým vlkem vedle něho a se štěnětem, které bylo nejmladší z těch čtyř.
Toho večera se měla v Harrenově konat hostina na znamení zahájení turnaje, a vlčice trvala na tom, aby tam mladík šel. Byl urozeného původu, se stejným právem na místo na lavici jako kterýkoli jiný člověk. Nebylo jí snadné odmítnout, té vlčí dívce, a tak nechal štěně, aby mu nalezlo oděv vhodný na královskou hostinu, a vydal se vzhůru k velkému hradu. Pod střechou Harrenova jedl a pil s vlky a také s mnoha jejich bratry v přísaze, s muži z území mohylových hrobů a také s losy, medvědy a mořskými muži. Dračí princ zpíval píseň tak smutnou, že se vlčí panna rozplakala, ale když si ji její štěněcí bratr dobíral, že pláče, vylila mu víno na hlavu. Promluvil tam černý bratr, žádal rytíře, aby se připojili k Noční hlídce. Bouřlivý lord přepil rytíře lebek a polibků v pijácké soutěži, Bažinář tam viděl pannu s usměvavýma purpurovýma očima, jak tančí s bílým mečem, rudým hadem a pánem ptáků Nohů, a naposledy pak s tichým vlkem.... ale teprve poté co s ní divoký vlk promluvil za svého bratra, jenž byl příliš plachý, než aby opustil svou lavici.
Uprostřed všeho toho veselí spatřil malý bažinář tři panoše, kteří ho napadli. Jeden sloužil rytíři s vidlemi, další rytíři s dikobrazem, zatímco ten poslední sloužil rytíři se dvěma věžemi na kabátci, znakem, který všichni bažináři až moc dobře znají.“
„Freyové,“ řekl Bran. „Freyové z Přechodu.“
„Stejní tehdy jako teď,“ souhlasila Meera. „Vlčí dívka je taky uviděla a ukázala je svým bratrům. ‚Mohl bych ti najít koně a zbroj, co by ti padla'.“ nabídlo se štěně. Malý bažinář jim poděkoval, ale neodpověděl. Rvalo mu to srdce. Bažináři jsou menší než většina lidi, ale stejně hrdí jako kdokoli jiný. Ten mladík nebyl žádný rytíř, o nic víc než kterýkoli z jeho lidu. Mnohem častěji než na koňském hřbetě sedáváme ve člunu a naše ruce jsou uzpůsobeny k veslování, ne k zacházení s turnajovým kopím. Bez ohledu na to, jak si přál pomstít se jim, měl strach, že ze sebe jen udělá blázna a zahanbí svůj lid. Tichý vlk nabídl malému bažináři místo ve svém stanu, ale mladík ještě před uložením ke spánku poklekl na břehu jezera, podíval se přes vodu ve směru Ostrova tváří a odříkal modlitbu ke starým bohům

severu a Šíje...“
„Tys tento příběh opravdu od svého otce nikdy neslyšel?“ podivil se Jojen.
„Nám vyprávěla příběhy stará chůva. Pokračuj, Meero, teď přece nemůžeš přestat.“
Hodor měl zřejmě stejný pocit. „Hodor,“ řekl, a pak znovu: „Hodor, hodor, hodor, hodor.”
„Dobrá,“ řekla Meera, „jestli si chcete poslechnout zbytek...“
„Ano. Povídej.“
„Klání bylo rozvrženo na pět dnů,“ řekla. „Pořádali taky velkou pranici mezí sedmi skupinami rytířů, soutěž v lukostřelbě a vrhání sekery, koňský závod a turnaj zpěváků...“
„To nás nezajímá.“ Bran se netrpělivě zavrtěl ve svém koši na Hodorových zádech. „Povídej o klání.“
„Jak můj princ poroučí. Dcera pána hradu byla královnou lásky a krásy, se čtyřmi bratry a strýcem, aby ji bránili, jenže všichni čtyři synové pána hradu byli poraženi už prvního dne. Jejich přemožitelé krátce zaujali místa šampiónů, dokud nebyli jeden po druhém poraženi. Náhoda tomu chtěla, že na konci prvního dne si získal místo mezi šampióny dikobrazí rytíř a ráno druhého dne se mezi ně zařadili také rytíř s vidlemi a rytíř dvou věží. Avšak později toho odpoledne, jak se stíny prodlužovaly, se na kolbišti objevil tajemný rytíř.“
Bran dychtivě přikývl. Na turnajích se často objevovali tajemní rytíři, s hledími staženými do tváří a se štíry, které byly buď holé, nebo na nich byl nějaký neznámý znak. Někdy to byli slavní hrdinové v přestrojení. Dračí rytíř jednou zvítězil na turnaji jako Rytíř slz a jmenoval místo královy milenky královnou lásky a krásy svou vlastní sestru. A Barristan Chrabrý dvakrát oblékl zbroj tajemného rytíře, poprvé, když mu bylo pouhých deset let. „Vsadil bych se, že to byl ten malý bažinář.”
„To nikdo nevěděl,“ řekla Meera, „ale ten tajemný rytíř byl malé postavy a oděný ve špatně padnoucí zbroji sesbírané z kousků a kousíčků. Znakem na jeho štítu byl strom srdce starých bohů, bílý čarostrom se smějící se rudou tváří.“
„Možná pocházel z Ostrova tváří,“ řekl Bran. „Byl zelený?“ V příbězích staré chůvy měli strážci z Ostrova tváří zelenou kůži a listí místo vlasů. Někdy měli také paroží, i když Bran nechápal, jak by mohl rytíř nosit na hlavě přílbu, kdyby měl paroží. „Vsadil bych se, že ho poslali staří bohové.“
„Možná poslali. Tajemný rytíř sklonil svůj dřevce před králem a odjel ke konci kolbiště, kde mělo svoje altány pět šampiónů. Už víš, které tři vyzval.”
„Dikobrazího rytíře, rytíře s vidlemi a rytíře se dvěma věžemi.“ Bran už slyšel dost příběhů, aby tohle věděl. „Byl to ten malý bažinář, říkal jsem to.“
„Ať to byl kdokoli, staří bohové obdařili jeho paže velkou silou. Dikobrazí rytíř padl jako první, pak rytíř s vidlemi a nakonec rytíř se dvěma věžemi. Žádného z nich lid nijak zvlášť nemiloval, a tak nadšeně povzbuzovali Rytíře Smějícího se stromu, jak začali novému šampiónovi brzy říkat. Když se jeho poražení protivníci snažili vykoupit své koně a zbroj, Rytíř Smějícího se stromu promluvil dunivým hlasem přes svoji přílbu, řka: ‚Naučte své panoše cti, to bude dostatečným výkupným.' Jakmile poražení rytíři ostře pokárali své panoše, jejich koně a zbroj jim byly navráceny. A tak byla modlitba malého bažináře vyslyšena... zelenými lidmi, nebo starými bohy, či dětmi lesa, kdo ví?“
Byl to dobrý příběh, usoudil Bran poté, co o něm chvíli přemýšlel. „Co se stalo pak? Zvítězil Rytíř Smějícího se stromu v turnaji a oženil se s princeznou?“
„Ne,“ řekla Meera. „Toho večera ve velkém hradu přísahali bouřlivý lord a rytíř lebek a polibků, že ho odmaskují, a sám král naléhal na svoje muže, aby ho vyzvali. Taky prohlásil, že obličej za hledím nepatří jeho příteli. Avšak příštího rána, když heroldi zatroubili na trumpety a král zaujal svoje místo, objevili se jen dva šampióni. Rytíř Smějícího se stromu zmizel. Král byl rozezlen, a dokonce poslal svého syna dračího rytíře, aby toho muže našel, ale jediné, co po něm zbylo, byl jeho malovaný Štít visící opuštěný na stromě. V tom turnaji nakonec zvítězil dračí princ.“
„Ach.“ Bran o příběhu ještě chvíli přemýšlel. „Byl to dobrý příběh. Ale měli mu v něm ublížit ti tři zlí rytíři, ne jejich panoši. Pak by je mohl malý bažinář všechny pozabíjet. Ta část o výkupném byla hloupá. A tajemný rytíř měl vyhrát celý turnaj, porazit každého vyzyvatele a jmenovat vlčí dívku královnou lásky a krásy.“
„Stala se jí,“ řekla Meera, „ale to už je smutnější příběh.“
„Jsi si jistý, že jsi ten příběh nikdy předtím neslyšel. Brane?“ zeptal se Jojen. „Tvůj lord otec ti ho nikdy nevyprávěl?“
Bran zavrtěl hlavou. Den již zestárl a dolů po úbočích hor se plazily dlouhé stíny, probíraly se černými prsty v kadeřích vysokých borovic. Když mohl navštívit Ostrov tváří ten malý bažinář, snad bych mohl taky. Všechny příběhy se shodovaly v tom, že zelení lidé mají zvláštní čarovnou moc. Změnili malého bažináře v rytíře, i když jen na den, pomyslel si. Jeden den by mi úplně stačil.

DAVOS

Cela byla teplejší, než měla jakákoli cela právo být. Byla tmavá, to ano. Přes prastaré železné mříže dopadalo mihotavé oranžové světlo z pochodně v držáku na zdi před ní, ale zadní polovina cely tonula v šeru. Také byla vlhká, jak se ostatně dalo očekávat na ostrově, jakým byl Dračí kámen, kde moře nebylo nikdy daleko. A byly tam krysy, tolik, kolik jste jich mohli čekat v jakémkoli žaláři, a ještě daleko víc.
Na chlad si však Davos stěžovat nemohl. Hladké kamenné chodby pod velkým masivem Dračího kamene byly vždycky teplé, a Davos často slýchal vyprávět, že čím hlouběji člověk sestupuje, tím jsou teplejší. Odhadoval, že je hodně hluboko pod hradem, a zeď jeho cely mu často připadala teplá na dotek, když na ni přitiskl dlaň. Možná měly staré příběhy pravdu a Dračí kámen byl opravdu postavený z kamenů pekelných.

Když ho do ní zavřeli, bylo mu velice zle. Kašel, který ho sužoval od bitvy, se zhoršil, a také se jej zmocnila horečka. Na rtech mu naskákaly krvavé boláky a ani teplo cely mu nezabránilo v zimničnému třesu. Už moc dlouho nevydržím, říkal si stále dokola. Brzy zemřu, ne na moři, ale hluboko ve skále a ve tmě.
Brzy však zjistil, že se v tomto ohledu mýlil, stejné jako v mnoha jiných věcech. Nejasně si vzpomínal na něžné ruce a pevný hlas a také na to, jak se na něj přišel podívat mladý mistr Pylos. Vpravovali mu do úst horkou česnekovou polévku a makové mléko, aby odvedlo bolest a třes. Mák ho činil ospalým a zatímco spal, přiložili mu na kůži pijavice, aby z něj vysály špatnou krev, či tak aspoň soudil podle stop po pijavicích na rukou, které našel, když se probudil. Netrvalo dlouho a kašlání ustalo, boláky se ztratily a v polévce našel kousky rybího masa a taky mrkev a cibuli, A jednoho dne si uvědomil, že se cítí silnější než kdy předtím, poprvé od té doby co se pod ním otřásla Černá Betha a vyhodila ho do řeky.
Měl dva žalářníky, kteří se o něj starali. Jeden byl široký a menši, s mohutnými rameny a velkýma silnýma rukama. Nosil koženou vestu zpevněnou železnými cvočky a jednou denně přinášel Davosovi misku ovesné kaše. Někdy mu ji osladil medem nebo do ní nalil krápět mléka. Druhý žalářník byl starší, ohnutý a zažloutlý, s mastnými nemytými vlasy a skvrnitou kůží. Nosil kabátec z bílého sametu s kruhem hvězd vyšitým na hrudi zlatou nití. Nepadl mu, byl příliš krátký a příliš volný, a kromě toho plný skvrn a potrhaný. Nosil Davosovi talíře s masem a kaší nebo rybí dušeninu a jednou dokonce půlku mihulového koláče. Byl tak hutný, že ho nedokázal udržet v žaludku, ale i přesto to bylo zacházení, kterého se podle jeho mínění dostávalo vězňům v podzemních žalářích zřídkakdy.
V podzemí nesvítilo ani slunce, ani měsíc; v silných kamenných stěnách nebyla žádná okna. Jediné, podle čeho mohl rozeznat den od noci, byli jeho žalářníci. Žádný z mužů s ním nemluvil, třebaže Davos věděl, že nejsou němí, protože je několikrát slyšel, jak spolu prohodili pár strohých slov, když se měnila stráž. Dokonce mu ani neřekli svoje jména, a tak si je pojmenoval sám. Tomu malému začal říkat Ovsokaše, a tomu sehnutému zažloutlému Mihule, podle koláče, který mu přinesl. Značil si míjení dnů podle jídel, která mu nosili, a podle výměny pochodní v držáku před celou.
Ve tmě se člověk rychle stává osamělým a prahne po zvuku lidského hlasu. Davos mluvil k žalářníkům, kdykoli přišli do jeho cely, ať už proto, že přinesli jídlo nebo aby vyprázdnili vědro na výkaly. Věděl, že k prosbám o svobodu či milost by byli hluší; místo toho jim kladl otázky, v naději, že mu na ně některý z nich odpoví. „Nějaké nové zprávy z války?“ ptal se, a: „Je král v pořádku?“ Vyptával se na svého syna Devana, na princeznu Shireen a na Salladhora Saana. „Jaké je venku počasí?“ naléhal na ně, a; „Už začaly podzimní bouře? Jsou pořád na Úzkém moři lodě?“
Nezáleželo na tom, na co se ptal; nikdy mu neodpověděli, třebaže někdy se na něj Ovsokaše podíval a Davos na půl zabušení srdce doufal, že už už promluví. S Mihulí nemohl doufat dokonce ani v pohled. Nejsem pro něj člověk, pomyslel si Davos, jenom kámen, který ji, a kus lejna, co mluví. Po určité době usoudil, že se mu Ovsokaše zamlouvá mnohem víc. Zdálo se, že ten muž alespoň ví, že je jeho vězeň živý, a také v něm byl podivný druh laskavosti, Davos měl podezřeni, že dokonce krmí krysy; proto jich tam bylo tolik. Jednou měl dojem, že zaslechl, jak k nim žalářník mluví, jako by to byly jeho děti, nebo se mu to možná jen zdálo.
Vypadá to, že nemají v úmyslu nechat mne tu zemřít, uvědomil si. Kvůli něčemu mne udržují naživu. O povaze toho účelu raději nepřemýšlel. Lord Sunglass také byl nějaký čas vězněn v celách pod Dračím kamenem, stejně jako synové sera Hubarda Rambtona; všichni skončili na hranici. Měl jsem se raději dát moři, přemítal Davos, jak tak seděl a upíral oči na světlo pochodně za mřížemi. Nebo jsem měl nechat tu loď proplout kolem a zahynout na své skále. Raději bych byl potravou pro kraby než pro plameny.
Pak, jednoho večera, když dojídal svou večeři, ucítil, jak ho polilo zvláštní horko. Zvedl oči a pohlédl ven přes mříže. Stála tam ona, v třpytivém šarlatu a s velkým rubínem na krku. Oči se jí rudě leskly ve svitu pochodně. „Melisandra,“ řekl s klidem, který necítil.
„Cibulový rytíři,“ odpověděla stejně nevzrušeně, jako by se spolu byli setkali někde na schodišti nebo na nádvoří a vyměňovali si zdvořilé pozdravy. „Cítíš se dobře?“
„Je mi lépe, než bylo.“
„Postrádáš něco?“
„Svého krále. Svého syna. Ti mi chybí.“ Odstrčil misku stranou a vstal. „Přišla jsi, abys mne upálila?“
Její zvláštní rudé oči si ho dlouze prohlížely přes mříže. „Nezdá se ti, že tohle je špatné místo? Temné a páchnoucí. Nesvítí tu dobré slunce ani jasný měsíc.“ Zvedla ruku k pochodni v nástěnném držáku. „Tohle je jediné, co stojí mezi tebou a temnotou, Cibulový rytíři. Tento malý oheň, dar od R'hllora. Mám ji zhasnout?“
„Ne.“ Přešel k mřížím. „Prosím.“ Říkal si, že by nesnesl, kdyby měl být sám v naprosté tmě, bez společnosti - kromě krys.
Koutky rtů rudé ženy se zkroutily nahoru v úsměvu. „Zdá se, že sis nakonec přece jen zamiloval oheň.“
„Potřebuju tu pochodeň.“ Jeho ruce se sevřely v pěst a znovu otevřely. Nebuduji o nic prosit. Nebudu.
„Já jsem jako ta pochodeň, sere Davosi. Oba jsme nástroji R'hllora. Byli jsme stvořeni k jedinému účelu - abychom ochránili svět před tmou. Věříš mi?“
„Ne.“ Možná by měl raději zalhat a říct ji, co chtěla slyšet, jenže Davos byl zvyklý mluvit pravdu. „Jsi matkou temnoty. Viděl jsem to pod Bouřlivým koncem, když jsi porodila před mýma očima.“
„Bojí se snad statečný Cibulový rytíř pomíjivých stínů? Vzmuž se a neměj z nich strach. Stíny žijí jen tehdy, dá-li světlo zrodit se jim, a královy ohně nyní hoří tak nízko při zemi, že se neodvažuji vytáhnout z nich něco víc, abych přivedla na svět dalšího syna. Mohlo by ho to zabít.“ Melisandra přistoupila blíž k mřížím. „Kdybych však měla dalšího muže... muže, jehož plameny stále plápolají, horké a vysoké.... jestli si opravdu přeješ posloužit věci svého krále, přijď někdy v noci do mé komnaty. Mohla bych ti poskytnout rozkoš, jakou jsi ještě nikdy nepoznal, a s tvým ohněm života bych mohla udělat...“
hrůzu.“ Davos před ní couvl. „Nestojím o žádnou část z tebe, moje paní. Ani o toho tvého boha. Ať mne

Sedm ochrání.“
Melisandra si povzdechla. „Neochránili Guncera Sunglasse. Modlil se k nim třikrát denně a nosil na štítu sedmicípou hvězdu, ale když k němu R'hllor vztáhl ruce, jeho modlitby se proměnily ve výkřiky a on uhořel. Proč lpět na falešných bozích?“
„Uctíval jsem je celý svůj život.“
„Celý svůj život, Davosi Mořský? To je, jako bys řekl to bylo tak včera.“ Smutně zavrtěla hlavou. „Nikdy ses nebál mluvit pravdu před králi, tak proč lžeš sám sobě? Otevři oči, pane rytíři.“
„Co mě chceš přimět vidět?“
„Chci, abys viděl, jak je svět zařízen. Pravda je všude kolem tebe, jen se podívat. Noc je temná a plná hrůz, den jasný, krásný a plný naděje. Jedno je černé, druhé bílé. Je led a je oheň. Nenávist a láska. Hořké a sladké. Muž a žena. Bolest a rozkoš. Zima a léto. Zlo a dobro.“ Udělala krok směrem k němu. „Smrt a život. Všude, kam se podíváš, nalezneš protiklady. Všude zuří válka.“
„Válka?“ zeptal se Davos.
„Válka,“ přitakala. „Jsou dva, Cibulový rytíři. Ne sedm, ne jeden, ne stovka či tisíc. Jenom dva! Myslíš, že jsem přeplula polovinu světa, abych dosadila dalšího zbytečného krále na další prázdný trůn? Tato válka probíhá od počátku věků, a než skončí, všichni lidé se musí rozhodnout, kde budou stát. Na jedné straně je R'hllor, Pán světla, Srdce ohně, Bůh plamene a stínu. Proti němu stojí Velký Jiný, jehož jméno se nesmí vyslovit, Pán temnoty, Duše ledu, Bůh noci a děsu. Nerozhodujeme se mezi Baratheonem a Lannisterem, mezi Greyjoyem a Starkem. Vybíráme si smrt, nebo život. Temnotu, nebo světlo.“ Sevřela mříže jeho cely štíhlými bílými prsty. Velký rubín na jejím krku jako by vyzařoval svoje vlastní světlo. „Tak mi odpověz, sere Davosi Mořský, a odpověz mi po pravdě - hoří tvoje srdce zářivým světlem R'hllora? Nebo je černé, chladné a plné červů?“ Natáhla ruku mezi mřížemi a položila mu tři prsty na hruď, jako by chtěla vycítit pravdu přes maso, vlnu a kůži.
„Moje srdce,“ odpověděl Davos pomalu, „je plné pochybností.“
Melisandra si povzdechla. „Ach, Davosi. Dobrý rytíř je vždy čestný, dokonce i ve svém dni temnoty. Je dobře, žes mi nelhal, poznala bych to. Služebníci Jiného často maskují svá srdce do křiklavého světla, a tak R'hllor dává svým kněžím moc prohlédnout faleš.“ Lehkým krokem ustoupila od mříží. „Proč jsi mě chtěl zabít?“
„Povím ti to,“ řekl Davos, „když mi ty řekneš, kdo mne zradil.“ Mohl to být jedině Salladhor Saan, a přesto se dokonce i v tuto chvíli modlil, aby tomu tak nebylo.
Rudá žena se zasmála. „Nezradil tě nikdo, Cibulový rytíři, neměj strach. Viděla jsem tvůj záměr ve svých plamenech.“ V plamenech. „Když v těch svých plamenech vidíš budoucnost, jak je možné, že jsme shořeli na Černovodě? Dala jsi moje syny ohni... moje syny, moji loď, moje muže, všechno shořelo...“
Melisandra zavrtěla hlavou. „Křivdíš mi, Cibulový rytíři. To nebyly moje plameny. Kdybych byla s vámi, bitva by skončila se zcela jiným výsledkem. Jenže Jeho Výsost byla obklopena bezvěrci a ukázalo se, že jeho pýcha je silnější než jeho víra. Trest byl bolestný, ale král se ze své chyby poučil.”
Znamená to, že moji synové nebyli pro krále ničím víc než jen lekcí? Davos cítil, jak se mu křiví tvář.
„V Sedmi královstvích teď panuje noc,“ pokračovala rudá žena, „ale brzy opět vyjde slunce. Válka pokračuje, Davosi Mořský, a někteří záhy zjistí, že dokonce i uhlík v popelu stále dokáže zažehnout mocný plamen. Starý mistr pohlédl na Stannise a viděl jen člověka. Ty vidíš krále. Oba se mýlíte. Je to vyvolený Pána, válečník světla. Viděla jsem ho, jak vede boj proti temnotě, viděla jsem to v plamenech. Plameny nelžou, jinak bys tady nebyl. Také to stojí psáno v proroctví. Až bude rudá hvězda krvácet a na svět sestoupí temnota, Azor Ahai bude znovuzrozen uprostřed kouře a soli, aby probudil draky z kamene. Krvácející hvězda přišla a odešla a Dračí kámen je místem kouře a soli. Stannis Baratheon je znovuzrozený Azor Ahai!“ Její rudé oči zažhnuly jako dva plameny a zdálo se, jako by hleděly až kamsi do hlubin jeho duše. „Ty mi nevěříš. Pochybuješ o pravdě R'hllora dokonce i v tuto chvíli... a přesto jsi mu posloužil, a posloužíš mu znovu. Nechám tě tady, abys mohl přemýšlet o všem, co jsem ti řekla. A protože je R'hllor zdrojem všeho dobra, nechám ti tady taky pochodeň.“
S úsměvem a zavířením šarlatových sukní odešla. Jen její vůně setrvávala ještě dlouho poté. Jen ona a pochodeň.
Davos se posadil na podlahu cely a objal si kolena rukama. Jakmile Melisandřiny kroky odezněly, jediným zvukem bylo opět jen šramocení krys. Led a oheň, pomyslel si. Černá a bílá. Tma a světlo. Nemohl popřít moc jejího boha. Viděl stín deroucí se z Melisandřina lůna a navíc kněžka věděla věci, které se nemohla nijak dozvědět. Viděla můj záměr ve svých plamenech. Bylo dobré vědět, že ho Saan nezradil, ale pomyšlení na rudou ženu vyzvídající jeho tajemství z plamenů ho znepokojilo víc, než by dokázal vypovědět. A co myslela tím, když řekla, že jsem posloužil jejímu bohu a posloužím mu znovu? To se mu taky vůbec nelíbilo.
Zvedl oči a zahleděl se vzhůru na pochodeň. Dlouho se díval do jejího světla, ani jednou nemrkl, pozoroval plameny, jak se chvějí a mihotají. Pokoušel se vidět za ně, nahlédnout přes ohnivou clonu a spatřit cokoli, co žije tam vzadu... ale nebylo tam nic, jen oheň, a po chvíli mu z něj začaly slzet oči.
Oslepený a unavený se stočil do klubíčka na slámě a odevzdal se spánku.
O tři dny později - či alespoň Ovsokaše přišel třikrát a Mihule dvakrát - uslyšel z dálky před svou celou hlasy. Okamžitě se posadil, zády ke kamenné zdi, a zaposlouchal se do zvuků zápasu. Bylo to něco nového, změna v jeho neměnném světě. Zvuk přicházel z jeho levé strany, kde byly schody vedoucí na denní světlo. Slyšel mužský hlas, prosící o milost, naříkající.
„... šílenství!“ křičel muž, když se objevil, tažen mezi dvěma strážnými s ohnivými srdci na hrudích. Ovsokaše šel před nimi, řinčel kruhem s klíči a za nimi se ubíral ser Axell Florent. „Axelli,“ zvolal vězeň se zoufalstvím v hlase, „pro lásku, kterou ke mně chováš, pust mně! Tohle mi přece nemůžeš udělat, já nejsem žádný zrádce.“ Byl to již starší muž, vysoký a štíhlý, se stříbrošedými vlasy, zašpičatělým vousem a dlouhým vznešeným obličejem zkřiveným strachy. „Kde je

Selyse, kde je královna? Chci s ní mluvit. Ať tě vezmou Jiní! Propusť mne!“
Strážní nevěnovali jeho výkřikům sebemenší pozornost. „Sem?“ zeptal se Ovsokaše před celou. Davos vstal. Na okamžik uvažoval o tom, že se pokusí vyběhnout ven a povalit je, až se dveře otevřou, jenže to by bylo holé šílenství. Bylo jich tam příliš mnoho, strážní měli meče a Ovsokaše byl silný jako býk.
Ser Axell žalářníkovi stroze pokývl. „Ať si zrádci užívají své vzájemné společnosti.”
„Já nejsem žádný zrádce!“ vykřikl vězeň, zatímco Ovsokaše odemykal dveře cely. Třebaže byl prostě oblečen, v šedém vlněném kabátci a černých kamaších, bylo podle řeči poznat, že jde o muže urozeného původu. Jeho původ mu tady neposlouží, pomyslel si Davos s hořkostí.
Ovsokaše otevřel mřížované dveře dokořán, ser Axell opět pokývl hlavou a strážní hodili svého svěřence hlavou napřed dovnitř. Muž zakopl a možná by i upadl, kdyby ho Davos včas nezachytil. Okamžitě se mu vyškubl a odpotácel se zpátky ke dveřím, jen aby mu je zabouchli rovnou před bledým, zhýčkaným obličejem. „Ne!“ vykřikl, „Néééé!“ Jeho nohy najednou opustila všechna síla a s rukama kolem železných mříží pomalu sklouzl na podlahu. Ser Axell, Ovsokaše a strážní se již otočili k odchodu. „Tohle mi nemůžete udělat,“ vykřikl vězeň za jejich vzdalujícími se zády. „Jsem pobočník krále!“
Tehdy ho Davos poznal. „Ty jsi Alester Florent.“
Muž otočil hlavu. „Kdo...?
„Ser Davos Mořský.“
Lord Alester zamrkal. „Mořský... Cibulový rytíř. Chtěl jsi zavraždit Melisandru.“
Davos to nepopíral. „V Bouřlivém konci jsi na sobě měl rudozlatou zbroj, s hrudním plátem vykládaným lazuritovými květinami.“ Natáhl ruku před sebe, aby pomohl muži vstát.
Lord Alester si ometl špinavou slámu z šatů. „Já... musím se omluvit za svoje vzezření, pane. Moje truhlice se ztratily, když se lannisterští přehnali naším táborem. Unikl jsem pouze se zbrojí na zádech a prsteny na prstech.“
Stále ty svoje prsteny má, povšiml si Davos, který neměl dokonce ani všechny prsty.
„Nepochybuji o tom, že nějaký kuchtík nebo čeledín od Králova přístaviště teď běhá po světě v mém nejlepším sametovém kabátci a v plášti zdobeném drahokamy,“ pokračoval lord Alester. „Válka však má svoje hrůzy, jak všichni dobře vědí. Nepochybuji o tom, že tys také utrpěl nějaké ztráty.“
„Přišel jsem o svoji loď,“ řekl Davos. „O všechny své muže. O čtyři ze svých synů.“
„Ať je... ať je Pán světla provede temnotou do lepšího světa,“ řekl druhý muž.
Ať je Otec soudí spravedlivě a Matka se nad nimi smiluje, pomyslel si Davos, ale raději si svou modlitbu nechal pro sebe. Sedm teď nemělo v Dračím kameni místo.
„Můj vlastní syn je teď v bezpečí v Jasné vodě,“ pokračoval lord, „ale přišel jsem o synovce na Zuřivosti. Ser Imry, syn mého bratra Ryama.“ Byl to právě ser Imry Florent, který je vedl slepě vzhůru po Černovodém proudu se všemi vesly naplno zabírajícími, aniž by věnoval sebemenší pozornost malým kamenným věžím při ústí řeky. Bylo nepravděpodobné, že právě na něho by měl Davos někdy zapomenout. „Můj syn Marik byl mistrem veslařů na lodi tvého synovce.“ Vzpomněl si na to, jak naposledy viděl Zuřivost, obalenou divokým ohněm. „Nevíš náhodou, zda někdo z lodi přežil?“
Zuřivost shořela a potopila se s celou posádkou,“ odpovědělo jeho lordstvo. „O život přišel tvůj syn i můj synovec, s mnoha dalšími dobrými muži. Toho dne jsme prohráli válku, pane.“
Tento muž je poražený. Davos si vzpomněl na Melisandřiny řeči o uhlících v popelu zažíhajících velké plameny. Není divu, že skončil tady. „Jeho Výsost se nikdy nevzdá, můj pane.“
„Šílenství, holé šílenství.“ Lord Alester se znovu posadil na podlahu, jako by ho úsilí stát vyčerpávalo. „Stannis Baratheon nikdy neusedne na Železný trůn. Je snad zradou vyslovit pravdu? Sice hořkou pravdu, ale o nic méně pravdivou. Jeho flotila je pryč, kromě Lyséňanů, a Salladhor Saan prchne při prvním pohledu na lannisterské plachty. Většina z lordů, kteří Stannise podporovali, přešla na Joffreyho stranu, nebo jsou mrtví...“
„Dokonce i lordi Úzkého moře? Lordi, kteří přísahali věrnost Dračímu kameni?“
Lord Alester chabě mávl rukou. „Lord Celtigar padl do zajetí a ohnul koleno. Monford Velaryon zahynul na své lodi, Sunglasse rudá žena upálila a lordu Bar Emmonovi je patnáct, je tlustý a slabý. Tohle jsou ti tvoji lordi Úzkého moře. Stannisovi zbyla jen armáda rodu Florentů, a to proti vší moci Vysoké zahrady, Slunečního oštěpu a Casterlyovy skály, a nyní také proti většině bouřlivých lordů. Jedinou nadějí, která nám zbývá, je pokusit se zachránit alespoň něco uzavřením míru. To je taky všechno, co jsem měl v úmyslu. Bohové, buďte dobří, jak to mohou nazývat zradou?“
Davos tam stál a mračil se. „Co jsi udělal, můj pane?“
„Rozhodně jsem se nedopustil zrady. To bych nikdy neudělal. Miluji Jeho Výsost stejně jako kterýkoli jiný z jeho mužů. Moje vlastní neteř je jeho královnou a já mu zůstal věrný, i když většina moudřejších mužů uprchla. Jsem jeho pobočník, pobočník krále, tak jak bych mohl být zrádcem? Jen jsem mel v úmyslu zachránit nám všem život, a... taky naši čest... ano.“ Olízl si rty. „Napsal jsem dopis. Salladhor Saan slíbil, že ho dá člověku, který jej doručí lordu Tywinovi do Králova přístaviště. Jeho lordstvo je... rozumný muž, a moje podmínky... moje podmínky byly čestné... víc než čestné.“
„Jaké to byly podmínky, můj pane?“
„Je tu špína,“ řekl lord Alester z ničeho nic. „A ten pach, co je to za strašlivý pach?“
„Vědro s výkaly,“ odpověděl Davos nevzrušeně a ukázal do kouta. „Žádnou latrínu tu nemáme. Jaké to byly podmínky?“
Jeho lordstvo s hrůzou zíralo na vědro. „Že se lord Stannis vzdá svého nároku na Železný trůn a odvolá všechno, co řekl o Joffreyho krvesmilném původu, za podmínky, že bude přijat zpět do králova míru a bude mu ponechán titul lorda Dračího kamene a Bouřlivého konce. Já jsem slíbil, že udělám totéž za návrat bašty na Jasné vodě a všech našich

pozemků. Říkal jsem si, že lord Tywin by mohl považovat můj návrh za rozumný. Stále ještě mu zbývá vypořádat se se Starky a také s železnými muži. Nabídl jsem, že zpečetím dohodu provdáním Shireen za Joffreyho bratra Tommena.“
Zavrtěl hlavou. „Byly to ty nejlepší podmínky, jaké jsem dokázal vymyslet. Zajisté i ty to vidíš?“
„Ano,“ odpověděl Davos, „i já.“ Pokud by Stannis nezplodil syna, takový sňatek by znamenal, že Dračí kámen a Bouřlivý konec jednoho dne přejdou na Tommena, což by lorda Tywina nepochybně potěšilo. Mezitím by Lannisterové měli Shireen jako rukojmí, aby si zajistili, že Stannis nerozpoutá žádnou novou rebelii. „A co řekla Jeho Výsost, když jsi ho obeznámil s těmito podmínkami?“
„Stále prodlévá s tou svojí rudou ženou a... obávám se, že není zrovna v dobrém rozpoložení. Ty řeči o kamenném drakovi... šílenství, to ti povídám, je to čiré šílenství. Copak jsme se nepoučili od Aeriona Jasného ohně, od devíti mágů, od alchymistů? Nevzali jsme si žádnou lekcí z Letohradu! Ze snů o dracích nikdy nevzešlo žádné dobro, jak jsem řekl i Axellovi. Můj způsob by byl lepší. Bezpečnější a jistější. A Stannis mi dal svoji pečeť, dal mi svolení vládnout. Pobočník promlouvá hlasem svého krále.“
„Ne v záležitostech, jako je tahle.“ Davos nebyl žádný lichotník a nepokoušel se dokonce ani otupit ostří svých slov. „Stannis nemá v povaze vzdávat se, dokud ví. že jeho nárok na trůn je oprávněný. Také nemůže stáhnout svá slova proti Joffreymu, pokud věří v jejich pravdivost. Co se týče toho sňatku, Tommen se narodil ze stejného krvesmilstva jako Joffrey, a Jeho Výsost by raději viděla Shireen mrtvou než provdanou za někoho takového.“
Na Florentově čele se napjala žíla. „Jinou volbu nemá.“
„Mýlíš se, můj pane. Může se rozhodnout, že zemře jako král.“
„A my s ním? Po tomhle toužíš, Cibulový rytíři?“
„Ne. Ale jsem králův muž, a budu bojovat, dokud si to můj král bude přát.“
Lord Alester na něj na okamžik bezmocně pohlédl a pak se rozplakal.

JON

Noc byla černá a bezměsíčná, ale aspoň byla jednou jasná obloha. „Vyjdu nahoru na kopec, abych se porozhlédl po Duchovi,“ řekl Thennům u ústí jeskyně, a ti jen zabručeli na souhlas a nechali ho projít.
Tolik hvězd, pomyslel si, když se plahočil vzhůru do svahu mezi borovicemi, jedlemi a jasany. Mistr Luwin na Zimohradu ho zasvěcoval do hvězdopravy ještě jako chlapce; naučil se jména dvanácti domů na obloze a vladaře každého z nich; dokázal najít sedm poutníků zasvěcených víře; přátelil se s Ledovým drakem, Stínokočkou, Měsíční pannou a Mečem jitra. Všechna tahle souhvězdí ukázal Ygritte, třebaže některá si nechal pro sebe. Díváme se vzhůru na stejné hvězdy, ale vidíme naprosto odlišné věci. Králova koruna byla pro divoké Kolébkou, v Hřebci viděli Rohatého pána, Rudý poutník, ke kterému se modlili septoni, byl zasvěcený jejich Kováři a tady nahoře mu říkali Zloděj. A když byl Zloděj v Měsíční panně, byl to pro muže nejpříznivější čas k tomu, aby si ukradl ženu, jak mu vysvětlila Ygritte.
„Jako v tu noc, kdys mě unesl. Té noci Zloděj jasně zářil.“
„Nikdy jsem neměl v úmyslu unést tě,“ namítl, „Vůbec jsem nevěděl, že jsi děvče, dokud jsem ti nepřiložil nůž ke krku.“
„Když zabiješ člověka, byť jsi to neměl v úmyslu, je stejně mrtvý,“ odsekla Ygritte umíněně. Jon nikdy předtím nepoznal nikoho tak tvrdohlavého, snad jen kromě své sestry Aryi. Je to pořád moje sestra? podivil se v duchu. Byla vůbec někdy? On nikdy nebyl opravdový Stark, pouze nemanželský syn lorda Eddarda bez matky, s o nic větším právem být na Zimohradu, než měl Theon Greyjoy. A dokonce i o to přišel. Když muž Noční hlídky odříká svá slova, navždy opouští svoji rodinu, aby se připojil k nové, ale Jon Sníh ztratil i svoje nové bratry.
Jak předpokládal, našel Ducha na vrcholu kopce. Bílý vlk nikdy nevyl, a přesto ho něco přitahovalo do výšek, kde nehybné sedával, vpíjel se očima do oblohy a z tlamy mu stoupal horký dech srážející se v bílý opar.
„Taky si je nějak pojmenováváte?“ zeptal ho se Jon, když poklekl na koleno vedle zlovlka a podrbal hustou bílou srst na jeho krku. „Zajíc? Hrdlička? Vlčice?“ Duch mu olízl obličej, jeho drsný jazyk přejel po sirupech jizvy, kde orlovy drápy roztrhly Jonovi tvář. Ten pták nás poznamenal oba, pomyslel si. „Duchu,“ řekl tiše, „zítra přejdeme. Nejsou tam žádné schody, žádná klec s rumpálem, a neexistuje způsob, jak bych tě mohl dostat na druhou stranu. Musíme se rozloučit. Rozumíš?“
Zlovlkovy rudé oči vypadaly ve tmě černé. Strčil čenichem do Jonova krku, tichý jako vždy. Jeho dech na Jonově tváři byl horký. Divocí nazývali Jona Sněha měničem, ale pokud tomu tak bylo, byl vskutku ubohým měničem. Nedokázal vklouznout do vlčí kůže, tak jak to dělal Orell se svým orlem dlouho předtím, než zemřel. Jen jednou se mu zdálo, že je Duch. Díval se dolů do údolí Mléčné vody, kde Mance Nájezdník shromáždil svůj lid, a ukázalo se, že ten sen byl pravdivý. Jenže teď nesnil, a tak mu nezbývalo než hovořit se svým vlkem pouze pomocí slov.
„Nemůžeš jít se mnou,“ řekl Jon, který vzal vlkovu hlavu do obou dlaní a pohlédl mu hluboko do očí. „Musíš se vrátit do Černého hradu. Rozumíš? Do Černého hradu. Dokážeš ho najít? Cestu domů? Prostě jen jdi podél ledu, na východ a stále na východ, za sluncem, a najdeš ho. V Černém hradu tě poznají a možná pro ně bude tvůj příchod varováním.“
Přemýšlel o tom, že napíše varovnou zprávu, kterou by Duch odnesl, ale neměl inkoust, pergamen, ba dokonce ani psací brk a riziko odhalení bylo příliš velké. „Setkáme se znovu v Černém hradu, ale musíš se tam dostat. Každý musíme nějaký čas lovit sám. Sám.“
Zlovlk se vymanil z jeho sevření, naspicoval uši, a pak už běžel pryč. Proskočil změtí křovin, přelétl potok a už uháněl dolů po úbočí kopce, světlá šmouha mezi stromy. Běží do Černého hradu? divil se Jon. Nebo jen za zajícem? Říkal si, kéž by to tak věděl. Obával se, že je stejně špatným měničem jako přísahajícím bratrem Noční hlídky a zvědem.

Vítr si povzdechl, vál stromy, přinesl k němu bohatou vůni borového jehličí, zatahal za jeho vybledlou čerň. Viděl Zeď, která se vysoká a temná tyčila na jihu, obrovitý černý tvar blokující světlo hvězd. Podle drsné kopcovité krajiny v okolí usuzoval, že musejí být někde mezi Stínovou věží a Černým hradem, pravděpodobně blíž k tomu prvnímu. Po celé dny se ubírali cestou na jih mezi hlubokými jezery, která se táhla jako dlouhé hubené prsty po dnech úzkých údolí, zatímco z obou jejich stran vzájemně strkaly do sebe pazourkové hřebeny a do borovic oděné kopce. V takové krajině se nedalo postupovat rychle, ovšem nabízela dokonalý úkryt pro ty, kteří si přáli přiblížit se ke Zdi neviděni.
Pro divoké nájezdníky, pomyslel si. Jako my. Jako já.
Za Zdí se prostíralo Sedm království a všechno, co měl podle své přísahy ochraňovat. Odříkal slova, zaslíbil své povinnosti svůj život i svou češi, a podle všech zákonů měl být teď tam nahoře na stráži. Měl by zvedat roh k ústům, aby vyburcoval Noční hlídku do zbraně. Jenže žádný roh neměl. Předpokládal, že by nebylo obtížné ukrást nějaký divokým, ale čeho by tím dosáhl? Dokonce i kdyby na něj zatroubil, nikdo by ho neslyšel. Zeď byla stovku líg dlouhá a Hlídka žalostně ztenčená. Všechny pevnosti kromě tří byly opuštěné; usuzoval, že v okruhu dobrých čtyřiceti líg není jediný černý bratr kromě něho. Stále byl bratrem...
Měl jsem se pokusit zabít Manceho Nájezdníka na Pěsti, i kdyby to znamenalo, že sám přijdu o život. Přesně to by na jeho místě udělal Qhorin Půlruký. Jon však zaváhal a šance pominula. Příštího dne časně zrána vyjel na výpravu s magnarem Styrem, Jarlem a více než stovkou vybraných Thennů a nájezdníků. V duchu sám sebe přesvědčoval, že jen vyčkává na příležitost, že až nastane vhodný okamžik, uteče jim a odjede k Černému hradu. Ten okamžik však nikdy nenastal. Většinu nocí trávili v opuštěných vesnicích divokých, a Styr vždycky postavil desítku svých Thennů na stráž ke koním. Jarl ho zase nepřestával sledovat podezřívavýma očima. A Ygritte taky nikdy nebyla daleko, ve dne ani v noci.
Dvě srdce, která bijí jako jedno. Urážlivá slova Manceho Nájezdníka mu hořce zvonila v hlavě. Jon se zřídkakdy cítil tak zmatený. Nemám jinou možnost, řekl si tehdy poprvé, když k němu vklouzla pod spací kožešiny. Když ji odmítnu, bude vědět, že jsem převlékač plášťů.. Jenom hraju roli, kterou mi Půlruký poručil hrát.
Jeho tělo nicméně hrálo tu roli mnohem ochotněji než hlava. Se rty dychtivě přitisknutými k jejím klouzal rukou pod její košilí ze srnčí kůže a cítil, jak mu tuhne mužství, když se o ně Ygritte začala třít přes šaty svým pahorkem. Moje přísahy, pomyslel si zoufale, vzpomínaje na háj čarostromu, kde je odříkal, na devět velkých stromů rostoucích v kruhu, na vyřezané rudé obličeje věčně pozorující a naslouchající. Jenže to už její prsty rozšněrovávaly tkanice jeho kalhot, jazyk měla v jeho ústech, a pak mu vklouzla rukou pod spodky a vyndala mu úd, a Jon už neviděl žádné čarostromy, jenom ji. Kousla ho do krku a on se pomazlil s jejím, zabořil nos do jejích hustých rudých vlasů. Požehnaná, pomyslel si, šťastná, políbená ohněm. „Není to krásné?“ pošeptala mu, když ho naváděla do sebe. Byla tam dole vlhká jako sladká šťáva a rozhodné žádná panna, to mu bylo jasné, ale Jonovi na tom nezáleželo. Nezáleželo na jeho přísahách ani na jejím panenství, nezáleželo na ničem, jen na žáru jejího těla, na jejích ústech přitisknutých k jeho, na prstech, které ho štíply do bradavky. „Není to krásné?“ opakovala. „Ne tak rychle, och, pomalu, ano, takto. Tak, tak, ano, to je nádhera. Ty nic nevíš, Jone Sněhu, ale já ti to můžu ukázat. Teď rychleji. Ano...“
Role, snažil se připomínat sám sobě, když bylo po všem. Jenom hraju roli. Musel jsem to udělat, abych jí dokázal, že jsem se zpronevěřil své přísaze. Musím ji přimět, aby mi věřila. Možná to nebudu muset už nikdy opakovat. Pořád byl mužem Noční hlídky a synem Eddarda Starka. Udělal to, co bylo třeba udělat, dokázal, co musel dokázat.
Jenže navzdory všemu to bylo tak přesladké a Ygritte odplula do spánku vedle něho s hlavou položenou na jeho hrudi a to bylo taky nádherné, tak nebezpečně nádherné. Znovu si vzpomněl na čarostromy a na slova, která odříkal před jejich tvářemi. Bylo to jen jednou, a muselo to být. Dokonce i můj otec jednou klopýtl, když zapomněl na svůj manželský slib a zplodil bastarda. Jon si přísahal, že stejné to bude s ním. Už nikdy se to nebude opakovat.
Té noci se to však opakovalo ještě dvakrát a pak znovu ráno, když se probudila a zjistila, že je tvrdý. Divocí kolem nich se do té doby již rozhýbávali a někteří si rozhodně nemohli nevšimnout, co se děje pod jejich hromadou kožešin. Jarl na ně zahulákal, aby si s tím pospíšili, než na ně budou muset vychrstnout vědro vody. Jako na pár pářících se psů, pomyslel si Jon poté. Tímhle že bych se stal? Jsem muž Noční hlídky, trval na svém malý hlásek v jeho nitru, ale každou noc mu připadal o něco slabší, a když mu Ygritte začala líbat uši nebo ho kousla do krku, neslyšel ho vůbec. Bylo to takové i pro mého otce? říkal si. Byl stejně slabý, jako jsem já, když pošpinil svou čest v posteli mé matky?
Náhle si uvědomil, že za ním někdo vychází vzhůru do kopce. Na půl zabušení srdce si pomyslel, že by to mohl být Duch, který se vrací zpátky, jenže zlovlk nikdy nevydával takový hluk. Jediným plynulým pohybem tasil Dlouhý dráp, ale byl to pouze jeden z Thennů, statný muž s bronzovou přílbou na hlavě. „Sněhu,“ řekl muž. „Pojď. Magnar chce.“
Muži Thennů hovořili starým jazykem, a většina z nich znala ze společného jen několik málo slov.
Jon se nijak zvlášť nestaral o to, co mu magnar chce, ale nemělo smysl dohadovat se s někým, kdo mu stěží rozuměl, a tak následoval muže dolů z kopce.
Ústí jeskyně byla jen průrva ve skále stěží dost široká na to, aby jí prošel kůň, napolo skrytá za mohutnou borovicí. Otvírala se na sever, takže záři ohně zevnitř nebylo od Zdi vidět. Dokonce i kdyby se čirou náhodou měla dnes v noci objevit na vrcholu procházející patrola, neviděli by nic než kopce, borovice a ledový odlesk hvězd od napolo zamrzlého jezera. Mance Nájezdník si svůj výpad naplánoval dobře.
Od průrvy vedl směrem dolů dvacet stop dlouhý tunel, který se rozevíral v prostor tak rozlehlý jako velká síň na Zimohradu. Mezi sloupovím stalagnátů hořely varné ohně, jejichž kouř stoupal k zčernalému kamennému stropu. Podél jedné stěny, vedle mělkého jezírka, byli uvázáni koně. Vpusť uprostřed jeskyně se otevírala do něčeho, co možná bylo ještě větší jeskyní pod ní, třebaže to nebylo jisté, protože tam dole panovala černočerná tma. Jon zdola slyšel tichý zurčivý zvuk podzemní řeky.
Jarl byl s magnarem; Mance jim udělil společné velení. Styr tím nebyl nijak zvlášť nadšen, jak si Jon brzy všiml, Mance Nájezdník nazval tmavého mladíka „štěnětem“ Val, která byla sestrou Dally, jeho královny, což z Jarla činilo něco jako

Manceho švagra. Magnarovi očividně bylo proti mysli, že se má s někým dělit o svou autoritu. Přivedl s sebou stovku Thennů, pětkrát tolik mužů jako Jarl, a často se choval, jako by měl výlučné velení. Jon však věděl, že přes led je dostane právě mladší muž. Třebaže mu nemohlo být víc než dvacet, Jarl dělal nájezdníka už osm let a lezl přes Zeď snad tucetkrát, s takovými jako Alfyn Vránobijec a Plakač, a nejnověji s vlastní skupinou.
Magnar šel rovnou k věci. „Jarl mne upozornil na vrány, co tam nahoře hlídkují. Pověz mi všechno, co o těch patrolách víš."
Pověz mi, povšiml si Jon, ne pověz nám, třebaže Jarl stál hned vedle něho. Nic by se mu nelíbilo víc než odmítnout odpovědět na tak příkrý dotaz, ale dobře věděl, že Styr by ho nechal zabít při sebemenším náznaku neloajálnosti, a Ygritte s ním, za zločin, že je jeho. „V každé patrole jsou čtyři muži," spustil, „dva průzkumníci a dva stavitelé. Od stavitelů se očekává, že si zaznamenají místa, kde naleznou praskliny, známky tání a další stavební problémy, na které cestou narazí, zatímco průzkumníci pátrají po stopách výskytu nepřátel. Jezdí na mezcích."
„Na mezcích?" Bezuchý muž se zamračil. „Mezkové jsou pomalí."
„Pomalí, ale s jistějšími kopýtky na ledu. Patroly často jezdí po vrcholu Zdi, stranou od Černého hradu, pěšinami, které nikdo nesypal štěrkem už dlouhá léta. Mezkové jsou chováni ve Východní hlídce a speciálně cvičeni."
„Říkáš, že jezdí po vrcholu Zdi často! Ne vždycky?"
„Ne. Jedna hlídka ze čtyř jede místo na vrcholu dole podél základny, kde pátrá po prasklinách v ledu nebo po známkách kopání tunelů."
Magnar přikývl. „Dokonce i v dalekém Thennů známe příběh o Arsonovi Ledosekeře a jeho tunelu." Jon ten příběh znal taky. Arson Ledosekera se dostal napůl přes Zeď, když jeho tunel objevili průzkumníci z Noční pevnosti. Nijak se neobtěžovali tím, aby ho rušili v kopání. Jenom zapečetili cestu za ním ledem, kamením a sněhem. Bolestínský Edd říkával, že když přitisknete ucho ke Zdi, můžete stále slyšet, jak si Arson prosekává cestu na svobodu svou sekerou.
„Kdy tyto patroly vycházejí? Jak často?"
Jon pokrčil rameny. „Je to různé. Slyšel jsem, že lord velitel Qorgyle je posílal ven každého třetího dne z Černého hradu do Východní hlídky u moře a každý druhý den z Černého hradu do Stínové věže. Jenže v jeho dobách měla hlídka mnohem víc mužů než teď. Lord velitel Mormont rád měnívá počet patrol i dny jejich výprav, aby to znesnadnil každému, kdo by mohl znát čas jejich příchodů a odchodů. A někdy Starý medvěd dokonce vysílal větší počet mužů do některého z opuštěných hradů na čtrnáct dní nebo i celý obrat měsíce." Jon věděl, že původcem této taktiky byl jeho strýc. Dělali cokoli, co mohlo znejistit nepřítele.
„Jsou v současné době obydlené Kamenné dveře?" zeptal se Jarl. „Šedá stráž?"
Takže se nacházíme mezi těmito dvěma hrady... Jon dbal na to, aby jeho obličej zůstal naprosto bez výrazu. „Když jsem odcházel ze Zdi, stálou posádku měly jen Východní hlídka, Černý hrad a Stínová věž. Nemohu vědět, co mohli Bowen Marsh nebo ser Denys udělat od té doby."
„Kolik vran pobývá v jednotlivých hradech?" zajímal se Styr.
„Pět set mužů v Černém hradu. Dvě stovky ve Stínové věži, možná tři stovky ve Východní hlídce." Jon ke svému výčtu přidal tři sta mužů. Kéž by to jen bylo tak snadné...
Jarl se však nedal zmást. „On lže," řekl Styrovi. „Nebo mezi ně počítá i ty, co ztratili na Pěsti."
„Vráno," varoval ho magnar, „nepleť si mě s Mancem Nájezdníkem. Jestli mi budeš lhát, nechám ti vytrhnout jazyk."
„Já nejsem vrána a nenechám si nadávat do lhářů." Jon rozevřel a zaťal prsty pravé ruky.
Magnar z Thennu si ho prohlížel chladnýma zelenýma očima. „Brzy se jejich počet dozvíme," řekl po chvíli. „Jdi, Pošlu pro tebe, až budu mít další otázky." Jon strnule sklopil hlavu a odešel. Kdyby byli všichni divocí jako Styr, bylo by snadnější zradit je. Thennové však nebyli jako ostatní svobodní lidé. Magnar tvrdil, že jsou poslední z Prvních lidí, a vládl jim železnou rukou. Jeho malá zemička Thenn se nacházela ve vysokohorském údolí, skrytá před zraky světa mezi nejsevernějšími vrcholky Mrazoklů, obklopená jeskynními lidmi, Tvrdonožci, obry a kanibalskými klany od ledových řek. Ygritte mu řekla, že Thennové jsou ohniví bojovníci a že jejich magnar je pro ně bohem. Jon tomu věřil. Na rozdíl od Jarla, Harmy a Chřestivé košile vyžadoval Styr od svých mužů absolutní poslušnost a tato disciplína byla nepochybně součástí důvodu, proč vybral Mance na výpravu přes Zeď právě jeho.
Prošel kolem Thennů sedících na vrcholcích jejich kulatých bronzových přileb kolem varných ohňů. Kam se ta Ygritte poděla? Našel její věci vedle svých, ale po dívce ani stopy.
„Vzala si pochodeň a šla někam tam," řekl mu Grigg Koza a ukázal k zadní části jeskyně.
Jon šel podle jeho prstu, až se ocitl v temné zadní síni, mezi lesem stalagmitů a stalaktitů. Tady přece být nemůže, pomyslel si, ale najednou uslyšel její smích. Otočil se po zvuku, ale po deseti krocích se ocitl na slepém konci, u holé stěny z růžové a bílé skály. Zmateně se vrátil zpátky na místo, odkud vyšel, a pak to uviděl: temný otvor pod výběžkem z vlhkého kamene. Poklekl, naslouchal, uslyšel slabé zurčení vody. „Ygritte?"
„Tady jsem," uslyšel její hlas slabě se odrážející ozvěnou.
Jon se musel tucet kroků plazit, než se kolem něj rozevřela další jeskyně. Když se znovu postavil, jeho očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily. Ygritte si s sebou přinesla pochodeň, ale jiné světlo tam nebylo. Stála vedle malého vodopádu, který vytékal z rozsedliny ve skále a vléval se do širokého jezírka. Oranžové a žluté plameny se odrážely od světle zelené vody.
„Co tady děláš?" zeptal se jí.
„Slyšela jsem vodu. Chtěla jsem se podívat, jak hluboko jeskyně sahá." Ukázala pochodní. „Je tu průchod, který vede ještě hlouběji do země. Šla jsem do něj na sto kroků, ale pak jsem se raději vrátila."
„Slepý konec?"
„Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Mohla bych jít dál a dál a ještě dál. V těchto kopcích jsou stovky jeskyní a hluboko dole se všechny spojují. Dokonce se jimi dá projít i pod tou vaší Zdí. Říká se tomu Gornova cesta."

„Gorne," vzpomněl si Jon. „Gorne byl Králem za Zdí."
„Ano," přisvědčila Ygritte. „Společně s bratrem Gendelem panoval před třemi tisíci lety. Provedli jeskyněmi armádu svobodného lidu a Hlídka nic netušila. Jenže když vyšli ven, přepadli je vlci ze Zimohradu."
„Došlo k bitvě," rozpomněl se Jon. „Gorne zabil Krále severu, ale jeho synové zvedli korouhev, vzali si korunu z otcovy hlavy a na oplátku pak oni porazili Gorna."
„A zvuk mečů probudil vrány v jejich hradech, a ty pak vyjely celé v černém a napadly svobodný lid ze zálohy."
„Ano. Gendel měl od jihu krále, od východu Umbery a od severu Hlídku. Nakonec stejně zemřel."
„Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Gendel nezemřel. Prosekal si cestu na svobodu, přes vrány, a odvedl svůj lid zpátky na sever, s vlky vyjícími jim v patách. Jenže neznal jeskyně tak dobře jako Gorne a vydal se špatnou cestou." Mávla pochodní sem a tam a stíny na zdech poskočily. „Šel hlouběji a stále hlouběji, a když se pokusil otočit zpátky, cesty, které mu připadaly povědomé, nekončily modrou oblohou, ale skálou. Brzy jeho pochodně začaly jedna po druhé skomírat, až nakonec zůstali ve tmě. Gendelovy lidi už nikdy nikdo nespatřil, ale za tichých nocí je stále slyšet pod kopci vzlykání dětí dětí dětí, marně hledajících cestu ven. Poslouchej. Slyšíš je?"
Jediné, co Jon slyšel, byla padající voda a slabý praskot plamenů. „Tato cesta pod Zdí byla také zapomenuta?"
„Někteří ji hledali. Ti, kteří zajdou příliš daleko, najdou Gendelovy děti a Gendelovy děti mají pořád hlad." S úsměvem zaklesla pochodeň do štěrbiny ve skále a popošla k němu. „Ve tmě není k jídlu nic kromě masa," zašeptala a kousla ho do krku.
Jon se pomazlil s jejími vlasy a zhluboka se nadechl její vůně. „Mluvíš jako stará chůva, když vypravuje Branovi příběh o obludách."
Ygritte ho strčila do ramene. „To už jsem taková stařena?"
„Jsi starší než já."
„Ba, a taky chytřejší. Ty nevíš nic, Jone Sněhu." Odstrčila ho od sebe a vysoukala se ze své vesty z králičích kůží.
„Co to děláš?"
„Ukazuju ti, jak jsem stará." Rozšněrovala si košili z jelenice, odhodila ji stranou, pak přetáhla přes hlavu všechny tři vlněné spodní košile najednou. „Chtěla jsem, abys mě viděl."
„Neměli bychom -"
„Měli." Stála na pravé noze, stahovala si vysokou botu, a nahá ňadra se jí přitom houpala. Pak přeskočila na levé chodidlo a začala si stahovat druhou. Její bradavky byly široká růžová kolečka. „Ty taky," řekla Ygritte, když si stáhla dolů kalhoty z jehnětiny. „Chci se podívat, co máš ukázat. Ty nevíš nic, Jone Sněhu."
„Vím, že tě chci," slyšel říkat sám sebe, všechny jeho přísahy a všechna čest rázem zapomenuty. Stála před ním nahá jako v den svého zrození, a on byl stejně tvrdý jako skála kolem nich. Doposud v ní byl snad už půlstovkykrát, ale vždycky jen pod kožešinami, se všemi ostatními kolem nich. Nikdy neviděl, jak je krásná. Nohy měla kostnaté, ale s dobře vyvinutými svaly, chloupky ve spojení stehen ještě zářivěji rudé než vlasy. Udělá mě ještě šťastnějším? Přitáhl ji k sobě. „Líbí se mi, jak voníš," řekl. „Miluju tvoje vlasy. Miluju tvoje ústa a to, jak mě líbáš. Miluju tvůj úsměv. Miluju tvoje kozičky." Políbil je, jednu a pak druhou. „Miluju tvoje hubené nohy a to, co máš mezi nimi." Poklekl, aby ji tam políbil, nejdřív jen zlehka na pahorek, ale Ygritte se mírně rozkročila a on spatřil růžové místečko uvnitř, políbil ji tam taky a ochutnal ji. Zalapala po dechu. „Když mě tolik miluješ, proč jsi pořád ještě oblečený?" zašeptala. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Nic, och. Och. OÓÓCH."
Potom byla téměř ostýchavá, tak ostýchavá, jakou se Ygritte stávala vždycky po milování. „Ta věc, cos udělal," řekla, když leželi vedle sebe na hromadě ze svlečených šatů. „Svými... ústy." Zaváhala. „Je to... dělají snad tohle urození pánové svým dámám tam dole na jihu?"
„Já nevím." Nikdo nikdy neřekl Jonovi, co dělají lordi se svými dámami. „Já jen... chtěl jsem tě tam políbit, to je všechno. Měl jsem dojem, že se ti to líbí."
„Ano. Já... líbilo se mi to. Nikdo tě to předtím neučil?"
„Nikoho jiného jsem neměl," přiznal se. „Jen tebe."
„Panic," zaškádlila ho. „Tys byl panic."
Hravě cvrnkl prstem do její bradavky. „Byl jsem mužem Noční hlídky." Byl, slyšel sám sebe říct. Čím je teď? Nechtěl o tom přemýšlet. „Tys byla panna?"
Ygritte se vztyčila na lokti. „Je mi devatenáct, jsem kopinice, a políbená ohněm. Jak bych mohla být panna?"
„Kdo tě připravil o panenství?"
„Chlapec na jedné hostině, před pěti lety. Přišel k nám obchodovat se svými bratry, a měl vlasy jako já, políbený ohněm, a tak jsem si myslela, že mi přinese štěstí. Jenže byl slabý. Když se vrátil zpátky, aby se pokusil unést mě, Dlouhý oštěp mu zlomil ruku a zahnal ho a on to už nikdy znovu nezkusil."
„Takže to nebyl Dlouhý oštěp?" Jonovi se ulevilo. Dlouhého oštěpa s jeho prostým obličejem a přátelskými způsoby měl docela rád.
Strčila do něj. „To je pohoršlivé. Copak bys spal se svou sestrou?"
„Dlouhý oštěp přece není tvůj bratr."
„Je z mé vesnice. Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Pravý muž si ukradne ženu zdaleka, aby posílil klan. Ženy, které spávají s bratry nebo otci nebo příbuznými z klanu, urážejí bohy a jsou proklety slabými a nemocnými dětmi, ba dokonce zrůdami."
„Kraster se žení se svými dcerami," poznamenal Jon.
Znovu do něj strčila. „Kraster je víc váš než náš. Jeho otec byl vrána. Ukradl si ženu z vesnice Bílý strom, ale jakmile ji dostal, odletěl zpátky na tu svoji Zeď. Ona se jednou vydala do Černého hradu, aby vráně ukázala jeho syna, ale bratři zatroubili na svoje rohy a zahnali ji, Krasterova krev je černá a je poznamenaný těžkou kletbou." Zlehka mu přeběhla

prsty přes břicho. „Já měla strach, že uděláš totéž. Že odletíš zpátky na Zeď. Člověk nikdy neví, co bys mohl udělat, jakmile jsi mě ukradl."
Jon se posadil. „Ygritte, já tě nikdy neukradl."
„Ba, ukradl. Skočil jsi dolů z hory a zabil jsi Grella, a než jsem stačila zvednout svoji sekeru, měl jsi nůž u mého krku. Tehdy jsem si myslela, že se mě zmocníš nebo mě zabiješ, nebo možná obojí, ale tys to neudělal. A když jsem ti vypravovala příběh o Baelu Bardovi, jak si utrhl růži ze Zimohradu, myslela jsem si, že si určitě utrhneš mě, ale tys to neudělal. Ty nevíš nic, Jone Sněhu." Usmála se na něj stydlivým úsměvem. „Ale mohl bys ses něco naučit."
Jon si všiml, že světlo pochodně se mihotavě posouvá kolem nich. Rozhlédl se. „Měli bychom jít. Pochodeň téměř dohořela."
„Snad se vrána nebojí Gendelových dětí?" řekla s úsměvem. „Odsud vede jen jedna cesta a já jsem s tebou ještě neskončila, Jone Sněhu." Stlačila ho zpátky dolů na šaty a posadila se na něj obkročmo. „Mohl bys..." Zaváhala.
„Co?" naléhal na ni, zatímco pochodeň již začala prskat.
„Udělat to znovu?" vyhrkla Ygritte. „To se svými ústy? Ten panský polibek? A já... já bych se mohla přesvědčit, jestli by se něco podobného líbilo tobě."
Než pochodeň dohořela, Jon Sníh se o ni již nestaral.
Pocit viny se dostavil vzápětí, ale byl slabší než předtím. Když je to tak špatné, přemítal, proč bohové zařídili, že je přitom člověku tak krásně?
Než spolu skončili, v jeskyni byla hrobová tma. Jediným světlem byla šerá záře tunelu vedoucího zpátky do větší jeskyně, kde hořela desítka ohňů. Tápali a naráželi do sebe, jak se snažili obléknout ve tmě. Ygritte šlápla do jezírka a vyjekla ze studené vody. Když se Jon zasmál, stáhla ho do vody taky. Zápasili spolu a cákali se ve tmě, a pak byla opět v jeho náručí a dopadlo to tak, že přece jen ještě neskončili.
„Jone Sněhu," řekla mu, když do ní uvolnil semeno, „teď se chvíli nehýbej, milý. Tak ráda tě v sobě cítím, tak ráda. Nevracejme se k Styrovi a Jarlovi. Sejděme dolů a připojme se ke Gendelovým dětem. Já z téhle jeskyně nechci odejít, Jone Sněhu. Už nikdy."

DAENERYS

„Všechny?" zeptala se otrokyně nevěřícně. „Tvoje Výsosti, slyšely tě snad moje nehodné uši špatně?" Diamantově tvarovanými tabulkami z barevných sklíček zasazených v šikmých trojúhelníkovitých stěnách pronikalo dovnitř jemné nazelenalé světlo a dveřmi vedoucími na terasu vanul něžný větřík, přinášející vůni ovoce a květin ze zahrady za nimi.
„Tvoje uši slyšely dobře," ujistila ji Dany. „Chci je koupit všechny. Pověz to dobrým pánům, budeš-li tak laskavá."
Vybrala si pro dnešek qarthénský oděv. Tmavě fialové hedvábí zdůrazňovalo purpur jejích očí a jeho střih ponechával obnažený jeden prs. Zatímco dobří páni mezi sebou rozmlouvali tichými hlasy, Dany usrkávala trpké tomelové víno z vysoké stříbrné číše. Nerozlišila, co všechno si mezi sebou povídají, ale slyšela v jejich hlasech hrabivost.
Každého z osmi překupníků obsluhovaly dvě či tři tělesné otrokyně... třebaže jeden Grazdan, ten nejstarší mezi nimi, jich měl šest. Aby tedy nevypadala jako žebrácká, Dany si s sebou přivedla vlastní služebníky: Irri a Jhigui, oblečené v kalhotách z písečného hedvábí a v malovaných vestách, starého Bělovouse, silného Belwase a své pokrevní jezdce. Hned za ní stál ser Jorah, potící se ve své zelené suknici s černým medvědem Mormontů vyšitým na hrudi. Pach jeho potu byl zemitou odpovědí na sladké parfémy, které k ní zaváněly z Astaporců. „Všechny," zabručel Kraznys mo Nakloz, který dnes voněl po broskvích. Otrokyně jeho slovo opakovala ve společném jazyce Západozemí. „Je jich osm tisíc. Je tento počet tím, čím míní všechny? Také máme šest centurií, které budou součástí devátého tisíce, až bude kompletní. Chtěla by je koupit taky?"
„Chtěla," odpověděla Dany, když jí byla otázka přetlumočena. „Osm tisíc a šest centurií... a také ty, co jsou ještě ve výcviku. Ty, co si zatím nevysloužili čepičky."
Kraznys se otočil zpátky ke svým druhům. Znovu se začali radit mezi sebou. Tlumočnice řekla Dany jejich jména, ale bylo obtížné pamatovat si, který je který. Zdálo se, že čtyři z mužů se jmenují Grazdan, pravděpodobně po Grazdanovi Velikém, který kdysi za úsvitu dnů založil Starý Ghis. Všichni vypadali stejně; mohutní otylí muži s jantarovou pokožkou, širokými nosy, tmavýma očima. Vlnité vlasy měli černé či temně rudé nebo to byla ona podivná směsice rudočerné, tak typická pro Ghiskarce. Všichni byli zahaleni do tokaru, oděvu povoleného jen svobodně narozeným lidem Astaporu.
Právě lem tokaru prozrazoval postavení muže, jak jí řekl kapitán Groleo. V té chladivé zelené místnosti na vrcholu pyramidy na sobě měli dva z otrokářů tokary olemované stříbrem, pět jich mělo zlatý lem a jeden, nejstarší Grazdan, vystavoval na odiv lem z velkých bílých perel, které tiše ťukaly o sebe, kdykoli se zavrtěl v křesle nebo pohnul rukou.
„Nemůžeme prodávat napolo vycvičené chlapce," říkal jeden ze stříbrem olemovaných Grazdanů svým druhům.
„Můžeme, pokud nám za ně zaplatí," usadil ho tlustší muž, jehož lem byl zlatý.
„Nejsou Neposkvrnění. Ještě nezabili svoje kojeňátka. Kdyby selhali v poli, hanba by padla na naše hlavy. A dokonce i kdybychom zítra vyřezali pět tisíc čerstvých chlapců, trvalo by to deset let, než by byli připraveni k prodeji. Co bychom řekli dalšímu kupci, který sem přijde hledat Neposkvrněné?"
„Řekneme mu, že si musí počkat," odpověděl tlustý muž. „Zlato v mém měšci je mi milejší než zlato v mé budoucnosti."
Dany je nechala dohadovat se. Dál usrkávala trpké tomelové víno a snažila se udržet na tváři prázdný nevědoucí výraz. Dostanu je všechny, bez ohledu na cenu, říkala si v duchu. Město mělo stovku obchodníků s otroky, ale těch osm před

ní bylo nejvýznamnějších. Když prodávali postelové otroky, polní otroky, písaře a tlumočníky, řemeslníky a učitele, byli tito muži rivalové, ale podle zákonů svých předků museli jednat společně ve všech záležitostech týkajících se Neposkvrněných, od výběru nových chlapců až po prodej plně vycvičených mužů. Cihly a krev postavily Astapor, cihly a krev jeho lidí.
Byl to Kraznys, který nakonec oznámil jejich rozhodnutí. „Pověz jí, že svých osm tisíc dostane, pokud se ukáže, že na ne má dostatek zlata. A těch šest centurií taky, bude-li si to přát. Pověz jí, aby se vrátila zpátky za rok, a prodáme jí další dva tisíce."
„Za rok budu v Západozemí," řekla Dany, když vyslechla překlad. „Já je potřebuji teď. Neposkvrnění jsou dobře vycvičení, ale i tak jich mnoho padne v bitvě. Budu potřebovat chlapce jako náhradu, aby zvedali meče, které tamti upustí." Odložila pohár s vínem a naklonila se k otrokyni. „Řekni dobrým pánům, že budu chtít i ty malé, co stále mají svoje štěňata. Řekni jim, že za chlapce, kterého včera vyřezali, zaplatím stejnou cenu jako za Neposkvrněného s čepičkou."
Dívka jim to řekla. Odpověď byla stále zamítavá.
Dany se podrážděně zamračila. „Dobrá tedy. Řekni jim, že zaplatím dvojnásobek, pokud je dostanu všechny."
„Dvojnásobek?" Tlustý otrokář se zlatým lemem začal málem slintat.
„Ta malá děvka je vskutku blázen," řekl Kraznys mo Nakloz. „Navrhuji, abychom po ní chtěli trojnásobek. Chce je tak zoufale, že zaplatí. Ano, požádejme ji rovnou o desetinásobek ceny za každého otroka."
Vysoký Grazdan se špičatým vousem promluvil ve společném jazyce, třebaže ani zdaleka tak dobře jako tlumočnice. „Tvoje Výsosti," zavrčel, „Západozemí je bohaté, to ano, ale ty ještě nejsi jeho královnou. Možná se jí nikdy nestaneš. Dokonce i Neposkvrnění mohou prohrát bitvy proti divokým ocelovým rytířům Sedmi království. Připomínám ti, že dobří páni Astaporu neprodávají maso za sliby. Máš dostatek zlata a zboží na výměnu, abys zaplatila za všechny eunuchy, které požaduješ?"
„Sám znáš odpověď na tuto otázku lépe než já, dobrý pane," odpověděla Dany. „Tvoji muži prošil moje lodě a zaznamenali si každé zrnko jantaru a každý džbán šafránu. Kolik zboží mám dohromady?"
„Množství dostačující ke koupi jednoho tisíce," odpověděl dobrý pán s pohrdavým úsměvem. „Jenomže platíš dvojnásobek ceny, jak říkáš. Pět centurií, to je všechno, co si od nás můžeš koupit."
„Tvoje pěkná koruna by ti mohla koupit další setninu," řekl ten tlustý ve valyrijštině. „Tvoje koruna se třemi draky."
Dany Čekala, až jí budou jeho slova přeložena. „Moje koruna není na prodej." Když Viserys prodal korunu jejich matky, opustila ho poslední radost a zůstal v něm jenom hněv. „Ani nedám do otroctví svoje lidi a neprodám jejich věci a koně. Můžete si ale nechat moje lodě. Velkou kogu Baleriona a galéry Vhagar a Meraxes." Předem Grolea a ostatní kapitány upozornila, že by k této situaci mohlo dojít, a nic nedbala na jejich zuřivé protesty. „Tři dobré lodě by měly mít větší cenu než pár mizerných eunuchů."
Vypasený Grazdan se otočil k ostatním. Opět se spolu začali radit tichými hlasy. „Dva tisíce," řekl ten se špičatým vousem, když se k ní otočil zpět. „Je to příliš mnoho, ale dobří páni jsou štědří a tvoje potřeba je veliká."
Dva tisíce jí nikdy neposlouží k tomu, co měla v úmyslu provést. Musím je mít všechny. Dany věděla, co teď musí udělat, třebaže chuť toho zoufalého aktu byla tak hořká, že ji dokonce ani tomelové víno nedokázalo odstranit z jejích úst. Přemýšlela o tom dlouho a usilovně, ale na žádný jiný způsob nepřišla. Je to moje jediná možnost. „Dejte mi je všechny," řekla, „a dostanete za ně draka."
Uslyšela, jak Jhiqui vedle ní zatajila dech. Kraznys se usmál na svoje druhy. „Neříkal jsem vám to? Dala by nám cokoli."
Bělovous na ni hleděl v šokované nevíře. Ruka, ve které svíral hůl, se mu zachvěla. „Ne." Poklekl před ní na koleno. „Tvoje Výsosti, prosím tě, získej svůj trůn pomocí draků, ne otroků. Tohle nesmíš udělat -"
„Nepřísluší ti poučovat mne. Sere Jorahu, odveď Bělovouse pryč."
Mormont hrubé popadl starého muže za loket, trhnutím ho zvedl na nohy a vypochodoval s ním na terasu. „Pověz svým dobrým pánům, že se omlouvám za toto vyrušení," řekla Dany otrokyni, „Řekni jim, že očekávám jejich odpověď."
Tu však již znala - viděla ji v lesku jejich očí a v úsměvech, které se tak usilovně pokoušeli zamaskovat. Astapor měl tisíce eunuchů a ještě víc malých chlapců čekajících na vyřezání, ale na celém širém světě byli jen tři žijící draci. A Ghiskarci lační po dracích. Jak by taky ne? Pětkrát se Starý Ghis utkal s Valyrií, když ještě byl svět mladý, a pětkrát utrpěl strašlivou porážku, a to proto, že Svobodná država mela draky a Impérium je nemělo.
Nejstarší Grazdan se zavrtěl ve svém křesle a jeho perly tiše zaťukaly o sebe. „Draka dle našeho výběru," řekl tenkým, nesmlouvavým hlasem. „Černý je největší a nejzdravější."
„Jmenuje se Drogon," přikývla.
„Všechno tvoje zboží, kromě tvé koruny a tvého královského oděvu, které ti laskavě dovolíme ponechat si. Tři lodě. A Drogona."
„Domluveno," řekla ve společném jazyce.
„Domluveno," odpověděl starý Grazdan svou hutnou valyrijštinou.
Ostatní starému muži s perlovým lemem přizvukovali, „Domluveno," přeložila otrokyně, „a domluveno, a domluveno, osmkrát domluveno."
„Tvému divošskému jazyku se Neposkvrnění naučí poměrně rychle," dodal Kraznys mo Nakloz, když vyřídili všechny formality, „ale do té doby budeš potřebovat otroka, který k nim bude promlouvat tvým hlasem. Přijmi od nás tuto jednu jako dar, jako symbol dobrého obchodu."
„Přijímám," řekla Dany.
Otrokyně jí přetlumočila jeho slova a její jemu. Pokud i něco cítila ohledně toho, že je dávána darem, nedala to na sobě v nejmenším znát.

Arstan Bělovous už také držel jazyk za zuby, když Dany prošla na terase kolem něho. V tichosti ji následoval dolů po schodech, ale Dany slyšela, jak jeho hůl z tvrdého dřeva ťuká při chůzi do červených cihel. Neobviňovala ho z jeho výbuchu. Chápala, že se dopustila hrozné věci. Matka draků prodala svoje nejsilnější dítě. Stačilo na to pomyslet a udělalo se jí zle. A přesto se dole na náměstí Hrdosti, na horkých červených cihlách mezi pyramidami otrokářů a kasárnami eunuchů, ke starému muži otočila. „Bělovousi," řekla, „stojím o tvé rady a nikdy bys neměl mít strach sdělit mi, co si myslíš... ale jen když jsme sami. Nikdy nezpochybňuj má rozhodnutí před cizími lidmi. Rozumíš?"
„Ano, Tvoje Výsosti," odpověděl zkormouceně.
„Já nejsem žádné dítě," řekla mu. „Jsem královna."
„Jenže i královny mohou chybovat. Ti Astaporci tě podvedli. Tvoje Výsosti, Drak má větší cenu než jakákoli armáda. Aegon to dokázal před třemi sty lety na Ohnivém poli."
„Já vím, co Aegon dokázal. Mám v úmyslu dokázat pár svých vlastních činů." Dany se od něj odvrátila a otočila se k otrokyni pokorné stojící vedle jejích nosítek. „Máš nějaké jméno, nebo si je taky musíš každý den tahat ze sudu?"
„To-dělají jen Neposkvrnění," odpověděla dívka. Pak si uvědomila, že se jí královna zeptala ve vznešené valyrijštině. Vytřeštila na ni oči. „Ach."
„Tvoje jméno je Ach?"
„Ne. Tvoje Výsosti, promiň této jedné její výlev. Jméno tvé otrokyně je Missandei, ale..."
„Missandei už déle není otrokyni. Od tohoto okamžiku jsi svobodná. Pojď a jeď se mnou v mých nosítkách, chci si s tebou promluvit." Rakharo jím pomohl dovnitř a Dany zatáhla závěsy, aby je ochránily proti prachu a horku. „Pokud zůstaneš se mnou, můžeš mi sloužit jako jedna z mých služebných," řekla jí, když se vydali na cestu. „Budu si tě nechávat po svém boku, abys za mne mluvila, tak jako jsi mluvila pro Kraznyse. Ale kdykoli si to budeš přát, můžeš z mých služeb odejít, a pokud máš otce nebo matku, měla by ses raději vrátit k nim."
„Tato jedna zůstane," řekla dívka. „Tato jedna... já... nemám kam jít. Tato... já ti budu sloužit velice ráda."
„Mohu ti dát svobodu, ale ne bezpečí," varovala ji Dany. „Musím přejít kus světa a čekají mne války, které musím vybojovat. Možná budeš hladovět. Možná onemocníš. Možná tě zabijí."
„Valar morghulis," řekla Missandei ve vznešené valyrijštině.
„Každý musí zemřít," souhlasila Dany, „ale můžeme se modlit, aby to nebylo ještě hodně dlouho." Opřela se o polštáře a vzala dívku za ruku. „Jsou Neposkvrnění opravdu beze strachu?"
„Ano, Tvoje Výsosti."
„Nyní sloužíš mně. Pověz, je pravda, že necítí bolest?"
„Víno odvahy takové pocity utlumuje. Pijí je už celé roky."
„A jsou poslušní?"
„Poslušnost je jediné, co znají. Když jim řekneš, aby nedýchali, je to pro ně snazší než neuposlechnout tě."
Dany přikývla. „A když s nimi skončím?"
„Tvoje Výsosti?"
„Až vyhraju svoji válku a získám pro sebe trůn, který kdysi patřil mému otci, moji rytíři zastrčí meče do pochev a vrátí se zpátky na svoje hrady a pevnosti, ke svým manželkám, dětem a matkám... ke svým životům. Tito eunuchové však žádné životy nemají. Co budu potom dělat s osmi tisíci eunuchy, když už nebudou žádné další bitvy, které bych měla bojovat?"
„Z Neposkvrněných bývají vynikající stráže a hlídači, Tvoje Výsosti," řekla Missandei. „A nikdy není obtížné najít kupce pro tak skvěle vycvičené oddíly."
„Říkali mi, že v Západozemí se lidé nekupují a neprodávají."
„Se vší úctou, Tvoje Výsosti, Neposkvrnění nejsou lidé."
„Kdybych je někomu prodala, jak bych mohla vědět, že nebudou použiti proti mně?" zeptala se Dany s trpkostí.
„Udělali by to? Bojovali by proti mně, dokonce by mi ublížili?"
„Kdyby jim to jejich pán poručil. Oni žádné otázky nekladou, Tvoje Výsosti. Všechny otázky z nich byly vykleštěny s mužstvím. Oni jen poslouchají." Zatvářila se znepokojeně. „Až s nimi... až s nimi skončíš... Tvoje Výsost by jim mohla poručit, aby padli na svoje meče."
„Oni by udělali dokonce i tohle?"
„Ano." Missandein hlas ztichl, „Tvoje Výsosti."
Dany jí stiskla ruku. „Ty bys ale byla raději, kdybych to po nich nežádala. Proč je tomu tak? Proč ti na nich záleží?"
„Tato jedna nesmí... já... Tvoje Výsosti..."
„Pověz mi to."
Dívka sklopila oči, „Tři z nich byli kdysi moji bratři. Tvoje Výsosti." Pak doufám, že tvoji bratři jsou stejně stateční a chytří jako ty. Dany se opřela zpátky o polštáře a nechala se nést dál, ještě naposledy na Baleriona, aby si uspořádala svoje záležitosti. A zpátky k Dragonovi. Její ústa se ponuře stáhla.
Následovala dlouhá, temná, větrná noc. Dany nakrmila svoje draky, tak jak to dělávala vždycky, ale zjistila, že sama nemá chuť k jídlu. Chvíli plakala, sama ve své kajutě, pak si osušila slzy na tak dlouho, aby přetrpěla další spor s Groleem. „Magistr Illyrio tady není," musela mu nakonec říct, „a kdyby byl, ani on by mne nepřiměl změnit moje rozhodnutí. Potřebuji Neposkvrněné víc, než potřebuju tyto lodě, a už o tom nechci slyšet ani slovo."
Hněv spálil žal a strach v jejím nitru, alespoň na pár hodin. Poté zavolala svoje pokrevní jezdce a sera Joraha k sobě do kajuty. Byli jediní, kterým bezvýhradně důvěřovala.
Potom měla v úmyslu jít spát, aby byla dobře odpočatá na zítřejší den, ale po hodině nepokojného převracení ve stísněných prostorách kajuty pochopila, že je to beznadějné. Venku přede dveřmi našla Agga, který ve světle houpající se olejové lampy připevňoval novou tětivu na svůj luk. Rakharo seděl se zkříženýma nohama na palubě vedle něho,

obtahoval svůj arakh brouskem. Dany jim řekla, aby oba pokračovali ve své činnosti, a vyšla nahoru na palubu vychutnat si svěží noční vzduch. Posádka ji nechala na pokoji a hleděla si svého, ale záhy se k ní připojil u zábradlí ser Jorah. Nikdy není daleko, pomyslela si Dany. Až příliš dobře zná moje nálady.
„Khaleesi. Měla bys spát. Ujišťuji tě, že zítra tě čeká horký a náročný den. Potřebuješ být silná."
„Pamatuješ si ještě Eroeh?" zeptala se ho.
„Tu lhazarénskou dívku?"
„Znásilňovali ji, ale já jim poručila, aby toho nechali, a vzala jsem ji pod svou ochranu. Jenže když pak moje slunce a hvězdy zemřely, Mago si ji vzal, znovu ji zneužil a pak ji zabil. Aggo řekl, že takový byl její osud."
„Pamatuju si to," odpověděl ser Jorah.
„Dlouho jsem byla sama, Jorahu. Úplně sama kromě svého bratra. Byla jsem taková malá vystrašená věc. Viserys mne měl chránit, ale místo toho mi ubližoval a děsil mne ještě víc. Neměl mi to dělat. Nebyl to jen můj bratr, byl to i můj král. K čemu jinému by bohové tvořili krále a královny, když ne k tomu, aby ochraňovali ty, kdo se nemohou ochraňovat sami?"
„Někteří králové jsou samozvaní, i Robert jím byl."
„Nebyl to pravý král," řekla Dany opovržlivě. „Nešlo mu o spravedlnost. Právě spravedlnost... je tím, kvůli čemu jsou králové na světě."
Ser Jorah na to neměl odpověď. Jen se usmál a zlehounka se dotkl jejích vlasů.
Té noci se jí zdál sen o tom, že je Rhaegar a jede k Trojzubci. Jenže seděla na drakovi místo na koni. Když uviděla za řekou Uchvatitelovu povstaleckou armádu, byli všichni oděni v ledu, ale ona je zaplavila dračím ohněm. Roztáli jako ranní mlha a proměnili Trojzubec v dravý proud. Nějaká malá část z ní věděla, že to je jen sen, ale jiná část se radovala. Osud určil, aby tomu bylo takto. Můj dosavadní život byl pouhou noční můrou, ze které jsem se teď probudila.
S trhnutím procitla ve tmě své kajuty, stále rozrušená snovým vítězstvím. Balerion jako by se probudil s ní a Dany uslyšela slabý skřípot dřeva, vodu pleskající proti trupu, kroky na palubě nad svou hlavou. A ještě něco jiného. Někdo byl v kajutě s ní.
„Irri? Jhiqui? Kde jste?" Její služebné se neozývaly. Byla příliš černá tma, než aby něco viděla, ale slyšela je dýchat.
„Jorahu, jsi to ty?"
„Spí," odvětila žena. „Všichni spí." Hlas se ozýval velmi blízko. „Dokonce i draci musí spát."
Ona stojí nade mnou. „Kdo je tu?" Dany hleděla do tmy. Zdálo se jí. že vidí stín, ten nejslabší obrys stínu. „Co ode mě chceš?"
„Vzpomeň si. Aby ses dostala na sever, musíš se vydat na jih. Abys dosáhla západu, musíš jít na východ. Abys mohla jít dopředu, musíš zamířit dozadu, a aby ses dotkla světla, musíš projít stínem."
„Quaithe?" Dany vyskočila z postele a vrhla se ke dveřím. Když je otevřela, kajutu zaplavilo bledě žluté světlo lampy a Irri s Jhiqui se ospale posadily. „Khaleesi?" zamumlala Jhiqui, mnouc si oči, Viserion se probudil, rozevřel čelisti, a závan plamene osvětlil ty nejtemnější kouty. Po ženě v červené lakované masce tam nebylo ani stopy. „Khaleesi, není ti dobře?" zeptala se Jhiqui.
„Sen." Dany zavrtěla hlavou. „Zdál se mi sen, nic víc. Běžte znovu spát. Všichni pojďme spát." A přesto, ač se snažila, jak mohla, spánek opět nepřicházel.
Ohlédnu-li se dozadu, jsem ztracená, říkala si příštího rána, když vjížděla přístavní bránou do Astaporu. Neodvažovala se připomínat sama sobě, jak malá a bezvýznamná je ve skutečnosti její družina, jinak by ztratila všechnu odvahu. Dnes jela na své stříbrné klisně, oděná v kalhotách z koňských žíní a malované kožené vestě, s bronzovým medailonovým opaskem kolem pasu a dvěma dalšími napříč mezi ňadry. Irri a Jhiqui jí zapletly vlasy do copu a zavěsily jí do něj drobný stříbrný zvoneček, jehož cinkání zpívalo o Neumírajících v Qarthu, spálených v jejich Paláci prachu.
Astaporské ulice z rudých cihel byly toho rána téměř zalidněné. Byly olemovány otroky a sluhy, zatímco otrokáři a jejich manželky si oblékli tokary, aby se v nich dívali dolů ze svých stupňovitých pyramid. Chtějí alespoň zahlédnout draky, aby to pak mohli vyprávět svým dětem a dětem svých dětí. Napadlo ji přitom, kolik z nich se vůbec dožije toho, že budou mít děti.
Aggo šel před ní se svým velkým dothrackým lukem. Silný Belwas kráčel vpravo od její klisny, dívka Missandei po její levici. Ser Jorah Mormont byl za ní ve zbroji a bojové suknici, mračil se na kohokoli, kdo se odvážil příliš blízko. Rakharo a Jhogo chránili nosítka. Dany jim nařídila, aby odstranili jejich střechu, tak aby mohli být její tři draci připoutáni řetězem k plošině. Irri a Jhiqui jely s nimi, snažily se udržet je v klidu. A přesto mrskal Viserion ocasem sem a tam a z jeho nozder stoupal kouř hněvu. Rhaegal také vycítil, že něco není v pořádku. Třikrát se pokusil vzlétnout, jen aby byl stažen dolů těžkým řetězem v Jhiquině ruce. Drogon se svinul do koule, křídla a ocas pevně stažené. Jen podle jeho otevřených očí bylo vidět, že nespí.
Následoval zbytek jejích lidí: Groleo s ostatními kapitány a osmdesát tři Dothraků, kteří jí zůstali ze stovky tisíc, co kdysi jeli v Drogově khalasaru. Nejstarší a nejslabší z nich zařadila doprostřed průvodu, společné s kojícími ženami, matkami batolat, malými děvčátky a chlapci příliš mladými, než aby si mohli splétat vlasy do copů. Ti ostatní - její válečníci, byť jich bylo poskrovnu - jeli z vnějších stran a poháněli její bezútěšné stádečko na zbylé stovce vychrtlých koní, kteří přežili rudou pustinu i černé slané moře.
Měla jsem si nechat ušít praporec, pomyslela si, když vedla svoji nesourodou skupinu podél meandrovité astaporské řeky. Zavřela oči, aby si představila, jak by vypadala: celá z hladkého černého hedvábí a na ní rudý tříhlavý drak rodu Targaryenů, dštící zlaté plameny. Takový praporec, který by mohl nosit Rhaegar. Říční břehy byly podivně klidné. Astaporci tu řeku nazývali Červ. Byla široká, pomalá a plná zátočin, tečkovaná drobnými zalesněnými ostrůvky. Zahlédla děti hrající si na jednom z nich, pobíhající mezi mramorovými sochami. Na jiném ostrově se líbali dva milenci ve stínu vysokých zelených stromů, a nestyděli se pranic víc než Dothrakové na svatbě. Byli bez oděvu, a proto

nemohla říct, zda jsou to otroci, nebo svobodní lidé.
Náměstí Hrdosti s velkou bronzovou harpyjí bylo příliš malé, než aby se na ně vešli všichni Neposkvrněni, které koupila. Proto je shromáždili na náměstí Trestu, naproti astaporské hlavní bráně, aby mohli být odvedeni rovnou ven z města, jakmile je Dany převezme. Na tomto náměstí nebyly žádné bronzové sochy,- jenom dřevěné popraviště, kde bylí vzdorovití otroci natahováni na skřipec, stahováni z kůže a věšeni. „Dobří páni je trestají tady, aby byli první věcí, kterou nový otrok spatří, jakmile vstoupí do města," řekla jí Missandei, když přišli na náměstí.
Při prvním pohledu měla Dany dojem, že jejich kůže je pruhovaná jako u zeber z Jogos Nhai. Pak přijela na své stříbrné blíž a uviděla pod hýbajícími se černými pruhy Živé rudé maso. Mouchy. Mouchy a larvy. Rebelantští otroci byli oloupáni tak, jak by si člověk mohl oloupat jablko, v dlouhém spirálovitém pruhu. Jeden muž měl paži černou mouchami od prstů až k lokti a rudobílou pod ní. Dany u něj zastavila. „Co udělal?"
„Pozvedl ruku proti svému pánovi."
S žaludkem svíjejícím se nevolností otočila svou klisnu a odklusala směrem ke středu náměstí, a k armádě, kterou tak draze koupila. Stáli tam řada za řadou, její kamenní polomuži se srdci z cihel; osm tisíc a šest stovek plně vycvičených Neposkvrněných v bronzových čepičkách s hroty a za nimi pět tisíc dalších, prostovlasých, a přesto vyzbrojených oštěpy a krátkými meči. Ti, co stáli úplně vzadu, byli pouzí chlapci, jak viděla, ale stáli tam stejně vzpřímeně a nehybně jako všichni ostatní.
Přišel ji pozdravit Kraznys mo Nakloz a všichni jeho druhové. V hloučcích za nimi postávali další urození Astaporci, popíjeli víno ze stříbrných číší, zatímco otroci kroužili mezi nimi s tácy oliv, třešní a fíků. Nejstarší Grazdan seděl v nosítkovém křesle, které drželi na ramennou čtyři obrovští otroci s měděnou kůží. Podél okrajů náměstí jezdilo bez ustání půl tuctu kopiníků na koních, udržovali v řadě davy, které se přišly podívat. Slunce se s oslepujícím leskem odráželo od naleštěných měděných destiček, kterými byly pošité jejich pláště, ale Dany si nemohla nevšimnout, jak nervózní jsou jejich koně. Mají strach z draků. A mají ho proč mít.
Kraznys poručil jednomu z otroků, aby jí pomohl ze sedla. Vlastní ruce měl plné - v jedné svíral tokar, zatímco ve druhé držel zdobený bič. „Tady jsou." Podíval se na Missandei, „Pověz jí, že jsou její... pokud má čím zaplatit."
„Má," odpověděla dívka.
Ser Jorah vydal rozkaz, a před otrokáře bylo přineseno zboží na výměnu. Šest žoků tygřích kůží, tři stovky štůčků jemného hedvábí. Džbány s šafránem, džbány s myrtou, džbány s pepřem, kari a kardamomem, onyxová maska, dvanáct jadeitových opic, soudky inkoustu v rudé, zelené a černé barvě, truhla vzácných černých ametystů, skříňka s perlami, sud odpeckovaných oliv nadívaných larvami, tucet sudů nakládaných jeskynních ryb, velký bronzový gong a kladivo, kterým se na něj bilo, sedmnáct slonovinových očí a velká truhlice plná knih napsaných v jazycích, jimž Dany nerozuměla. A další a další a další věci. Její lidé to všechno skládali před otrokáře.
Zatímco probíhala platba, Kraznys mo Nakloz jí uštědřoval posledních pár rad, jak má zacházet se svými oddíly. „Jsou ještě nezkušení," řekl jí prostřednictvím Missandei. „Řekni té západozemské děvce, že udělá dobře, když jim dá co nejdříve ochutnat krev. Tady v okolí je mnoho malých měst zralých k vyplenění. Jakoukoli kořist si vezme, bude patřit jenom jí. Neposkvrnění nemají zálusk na zlato ani drahé kamení. A kdyby vzala obyvatele do zajeti, pár strážných je odvede k nám do Astaporu. Ty zdravé koupíme, a za dobrou cenu. A kdo ví? Za deset let možná budou Neposkvrnění z chlapců, které nám sem sama pošle. Takto budeme všichni prosperovat."
Nakonec už nezbylo žádné zboží, které by mohli přidat k hromadě. Její Dothrakové okamžitě nasedli zpátky na koně a Dany řekla: „Tohle bylo všechno, co se dalo přinést. Zbytek na vás čeká na lodích, velké množství jantaru, vína a černé rýže. A máte taky loděsamotné. Takže jediné, co zbývá, je..."
drak," dořekl to za ni Grazdan se špičatým vousem, který tak zastřeně hovořil společným jazykem.
„Tady je." Ser Jorah a Belwas s ní zamířili k nosítkům, kde se Drogon a jeho bratři vyhřívali na slunci, Jhiqui rozepjala jeden konec řetězu a podala jí ho dolů. Když za něj zatáhla, černý drak zvedl hlavu, zasyčel a rozvinul křídla v barvě noci a šarlatu. Kraznys mo Nakloz se zeširoka usmál, když přes něj padl jejich stín.
Dany podala otrokáři konec Drogonova řetězu. On jí na oplátku předal bič. Rukojeť byla z černé dračí kosti, důmyslné vyřezávané a vykládané zlatem. Viselo z něj devět dlouhých tenkých kožených pásků, každý zakončený pozlaceným drápem. Zlatá hruška měla tvar ženské hlavy se špičatými slonovinovými zuby. „Harpyjiny prsty," pojmenoval Kraznys bič.
Dany sevřela bič v ruce. Taková lehká věc, a nese takovou tíží. „To znamená, že je vše vyřízeno? Patří teď mně?"
„Vše je vyřízeno," přitakal a prudce škubl řetězem, aby stáhl Drogona dolů z nosítek.
Dany nasedla na svoji stříbrnou. Cítila, jak jí prudce bije srdce v hrudi. Byla tak vystrašená. Udělal by tohle můj bratr? Říkala si, zda byl princ Rhaegar takto vystrašený, když spatřil Uchvatitelovu armádu zformovanou za Trojzubcem, se všemi jejich praporci plápolajícími ve větru.
Postavila se v třmenech a zvedla harpyjiny prsty vysoko nad hlavu, aby je Neposkvrnění viděli, JE TO HOTOVO!" vykřikla z plných plic. „JSTE MOJI!" Zabodla klisně paty do slabin a rozjela se podél první řady, s bičem zdviženým ve vzduchu. „TEĎ PATŘÍTE DRAKOVI! BYLI JSTE KOUPENI A BYLO ZA VÁS ZAPLACENO! JE TO HOTOVO! HOTOVO!" Zahlédla starého Grazdana, jak prudce otočil šedivou hlavu. Slyší mě mluvit valyrijsky. Ostatní otrokáři neposlouchali. Shlukli se kolem Kraznyse a draka, překřikovali se navzájem a radili mu. Třebaže Astaporci škubali řetězem a tahali za něj, Drogon se ze svých nosítek nehnul. Z jeho rozevřených čelistí stoupal šedivý kouř a jeho dlouhý krk se svíjel a napínal, když jako pes chňapal po tváři otrokáře.
Je čas překročit Trojzubec, pomyslela si Dany, když se otočila a zamířila na své klisně zpět. Její pokrevní jezdci jeli těsně za ní. „Vidím, že máš problémy," poznamenala.
„Nechce jít dolů," postěžoval si Kraznys.
„Má k tomu svůj důvod. Drak není otrok." A tehdy Dany šlehla bičem vší silou přes otrokářův obličej. Kraznys vykřikl

a zapotácel se. Dolů po tvářích mu začaly na navoněný vous stékat pramínky krve. Harpyjiny prsty mu mnohonásobně rozsekly obličej jediným šlehem, ale Dany se nezastavila, aby se pokochala pohledem. Všechen její strach byl v tu chvíli zapomenut. „Drogone," zazpívala nahlas. „Drakarys."
Černý drak rozvinul křídla a zařval.
Kopí svíjejícího se plamene zasáhlo Kraznyse naplno do obličeje. Oči se mu roztavily a vytekly dolů po tvářích a olej v jeho vlasech a vousu vzplanul tak prudce, že otrokář měl na okamžik plamennou korunu dvakrát tak vysokou jako jeho hlava. Náhlý zápach spáleného masa překonal jeho parfém, a v jeho kvílení jako by utonuly všechny ostatní zvuky.
Pak se náměstí Trestu roztrhlo do změti krve a chaosu. Dobří páni křičeli, zakopávali o sebe, odstrkovali jeden druhého a šlapali ve spěchu na lemy svých tokar. Drogon s bitím černých křídel slétl téměř lenivé dolů na Kraznyse. Dal otrokáři ochutnat další várku ohně, a tehdy Irri a Jhiqui odpoutaly Viseriona s Rhaegalem a najednou byli ve vzduchu tři draci.
Když se Dany otočila, aby se podívala kolem sebe, třetina astaporských hrdých válečníků s démonům rohy se snažila udržet na hřbetech svých vyděšených koní a další třetina prchala v jasném záblesku lesklé oceli. Jeden muž zůstal v sedle dostatečně dlouho, aby tasil svůj meč, ale Jhogův bič se mu ovinul kolem krku a zarazil jeho bojový pokřik. Další, kterého připravil o ruku Rakharův arakh, odjel vrávorající v sedle a rozstřikující krev na všechny strany. Aggo klidně seděl na hřbetě svého koně, zakládal do luku jeden šíp za druhým a vystřeloval je po tokarech. Stříbrné, zlaté nebo holé, nic se nestaral o jejich lemy. Silný Belwas už taky tasil svůj arakh a otáčeje jím nad hlavou se vrhl mezi otrokáře.
„Kopiníci!" slyšela Dany vykřiknout jednoho Astaporce. Byl to Grazdan, starý Grazdan v tokaru s těžkým perlovým lemem. Neposkvrnění! Braňte nás, zastavte je, braňte svoje pány! Kopí! Kopí!"
Když mu Rakharo vstřelil šíp do úst, otroci držící jeho nosítka ho neuctivě shodili na zem a rozprchlí se. Starý muž se doplazil k první řadě eunuchů. Z úst mu prýštila krev a stékala se do loužičky na cihlách. Neposkvrnění neudělali ani tolik, aby se na něho podívali a viděli, jak umírá. Řada za řadou tam jen stáli.
A nehýbali se. Bohové vyslyšeli mou modlitbu.
„Neposkvrnění!" Dany cválala před nimi, stříbrozlatý cop poletoval za ní a zvoneček v něm cinkal při každém kroku stříbrné. „Zabijte dobré pány, zabijte vojáky, zabijte každého člověka, který je oblečen v tokaru nebo drží v ruce bič, ale neubližujte dětem mladším dvanácti let a rozbijte řetězy každého otroka, kterého uvidíte." Zvedla Harpyjiny prsty do výše... a pak bič odhodila. „Svoboda!" zazpívala. „Drakarys! Drakarys!"
„Drakarys!" vykřikli na ni v odpověď, to nejsladší slovo, jaké kdy slyšela. „Drakarys! Drakarys!" A všude kolem nich otrokáři utíkali a vzlykali a prosili a umírali, a vzduch plný prachu se zaplnil vražednými kopími a ohněm.

SANSA

Ráno v den, kdy měly být její nové šaty hotové, naplnily služebné Sansinu káď kouřící horkou vodou a vydrhly jí od hlavy až k patě, dokud celá nezářila zdravě růžovou barvou. Cerseina komorná jí upravila nehty a pak jí vykartáčovala a nakadeřila zlatohnědé vlasy, takže spadaly dolů po zádech v záplavě hebkých kudrlinek. Přinesla s sebou také tucet královniných oblíbených voňavek. Sansa si vybrala pronikavě sladkou květinovoovocnou vůni s podtónem citronu. Dívka si jí trochu kápla na prst a dotkla se Sansy za každým uchem, pod bradou a pak zlehka na bradavkách.
Se švadlenou se dostavila Cersei osobně, aby se podívala, jak Sansu oblékají do nových šatů. Spodnička byla samé hedvábí, ale šaty byly ze slonovinového aksamitu a stříbrného brokátu, lemované stříbřitým saténem. Když spustila ruce podél těla, cípy dlouhých prořízntutých rukávů se téměř dotýkaly země. A nebylo pochyb o tom, že jsou to šaty dospělé ženy, nikoli malého děvčete. Živůtek byl vyříznutý až téměř k pupku, hluboké véčko překryté výplní ze zdobné myrské krajky v barvě holubicí šedi. Sukně byly dlouhé a načechrané a pas tak těsný, že Sansa musela zadržovat dech, když ji do nich šněrovaly. Také jí přinesly nové boty, pantoflíčky z šedé srniny, které jí objímaly chodidla jako milenci.
„Jsi velmi krásná, moje paní," pochválila ji švadlena, když byla Sansa oblečená. „Jsem, že ano?" zasmála se Sansa a otočila se, až sukně zavířily kolem ní. „Och ano, to jsem." Nemohla se dočkat, až ji takto uvidí Willas. Bude mne milovat, bude, musí... zapomene na Zimohrad, až mě uvidí, postarám se o to, aby zapomněl.
Královna Cersei si ji prohlížela kritickým pohledem. „Myslím, že by to chtělo pár drahokamů. Měsíční kameny, které jí dal Joffrey."
„Okamžik, Tvoje Výsosti," odpověděla její komorná.
Když měsíční kameny visely Sanse z uší a kolem krku, královna přikývla. „Ano. Bohové k tobě byli štědří, Sanso. Jsi půvabná dívka. Připadá mi téměř obscénní plýtvat tak sladkou nevinností pro tu obludu."
„Jakou obludu?" Sansa to nechápala. Myslela tím snad Willase? Jak by to mohla vědět? Netušil to nikdo kromě ní. Margaery a Královny trnů... och, a Dontose, ale toho nepočítala.
Cersei Lannister její otázku ignorovala. „Plášť," poručila, a ženy jej přinesly: dlouhý plášť z bílého sametu pošitého perlami. Stříbrným vláknem na něm byl vyšitý divoký zlovlk. Sansa na něj pohlédla s náhlou hrůzou. „Barvy tvého otce," řekla Cersei, když jí ho připevňovaly kolem krku tenkým stříbrným řetízkem.
Panenský plášť nevěsty. Sanse vylétla ruka k ústům. Servala by tu věc pryč, kdyby se toho odvážila.
„Jsi pěknější se zavřenými ústy, Sanso," řekla jí Cersei. „A teď pojď, septon čeká. A svatební hosté taky."
„Ne," vyhrkla Sansa. „Ne."
„Ano. Jsi svěřenec koruny. Král zaujímá místo tvého otce, protože tvůj bratr je zrádce. To znamená, že má svrchované právo provdat tě, za koho sám určí. A bylo ti určeno, aby ses provdala za mého bratra Tyriona."
Moje věno, pomyslela si zoufale. Blázen Dontos nebyl koneckonců tak bláznivý; viděl pravdu. Sansa před královnou

couvla. „To neudělám.“ Mám se provdat za Willase. Stanu se paní Vysoké zahrady, prosím...
„Chápu tvoji neochotu. Plač si, jestli musíš. Na tvém místě bych si rvala vlasy. Je to ohavný malý mrzák, o tom není pochyb, ale ty se za něj stejně provdáš.“
„K tomu mě nemůžete donutit.“
„Ale jistěže můžeme. Můžeš jít pokojně a odříkat svůj svatební slib, jak se sluší a patří na urozenou dívku, nebo se můžeš vzpírat a křičet a dělat představení pro štolby, kteří se ti budou posmívat, ale nakonec stejně skončíš provdaná a na manželském loži.“ Venku čekali ser Meryn Trant a ser Osmund Černokotlý v bílé šupinové zbroji Královské gardy.
„Doprovoďte lady Sansu do septa,“ nařídila jim. „Bude-li to zapotřebí, odneste ji tam, ale nesmíte jí potrhat šaty, byly velmi drahé.“
Sansa se pokusila utéct, ale Cerseina komorná ji chytila, než stačila urazit pár kroků. Ser Meryn Trant ji obdařil pohledem, při kterém se schoulila, ale Černokotlý se jí téměř něžně dotkl a řekl: „Udělej, co ti řekli, drahá, nebude to tak zlé. O vlcích se říká, že jsou stateční, není tomu tak?“
Stateční. Sansa se zhluboka nadechla. Jsem Stark, ano. Dokážu být statečná. Všichni se na ni dívali, stejným způsobem, jako se na ni dívali tehdy na nádvoří, když z ní ser Boros Blount strhal šaty. Byl to Skřet, kdo ji toho dne zachránil před bitím, stejný muž, který na ni teď čekal v septu. Není tak Špatný jako ostatní, říkala si. „Půjdu.“
Cersei se usmála. „Já věděla, že půjdeš.“
Potom už si nepamatovala, jak vyšla z místnosti ani jak sestupovala po schodech nebo přecházela nádvoří. Všechnu svou pozornost upírala jen na to, jak klade jedno chodidlo před druhé. Ser Meryn a ser Osmund kráčeli vedle ní. v pláštích stejně bledých jako její vlastní, postrádajících jenom perly a zlovlka, který patřil jejímu otci. Na schodech hradního septa na ni čekal Joffrey. „Pro dnešek jsem tvůj otec,“ oznámil jí.
„Nejsi,“ zamračila se na něho. „A nikdy nebudeš.“
Jeho obličej zbrunátněl. „Jsem. Jsem tvůj otec, a mohu tě provdat, za koho budu chtít. Za kohokoli. Provdáš se za pasáka vepřů, když to řeknu, a budeš s ním léhat v prasečím chlévě.“ Jeho zelené oči se pobaveně zaleskly. „Nebo bych tě mohl dát Ilynu Payneovi, líbil by se ti snad víc?“
Srdce jí poskočilo v hrudi. „Prosím, Tvoje Výsosti,“ zažadonila. „Jestli jsi mne někdy alespoň trochu miloval, neprovdej mne za svého -“
„- strýce?“ Tyrion Lannister vyšel ze dveří septa. „Tvoje Výsosti,“ řekl Joffreymu. „Uděl mi okamžik o samotě s lady Sansou. Budeš tak laskav?“ Král už chtěl odmítnout, ale jeho matka se na něj ostře podívala. Společně ustoupili o několik kroků.
Tyrion na sobě měl kabátec z černého sametu s ornamenty vyšitými zlatou nití, po stehna vysoké boty, které mu dodávaly tři palce na výšce, řetěz z rubínů a lvích hlav kolem krku. „Jsi velmi krásná, Sanso,“ řekl jí.
„Je od tebe hezké, že to říkáš, můj pane.“ Nevěděla, co jiného by mu měla říct. Mám mu říct, že je pohledný? Bude mne považovat za blázna nebo za lhářku. Sklopila oči k zemi a držela jazyk za zuby.
„Moje paní, způsob, jakým tě přivedli na tvou vlastní svatbu, se mi vůbec nelíbí. Moc mě to mrzí. A také to, že všechno bylo tak náhlé a utajené. Můj lord otec to považoval za nezbytné ze státních důvodů. Jinak bych za tebou byl přišel dřív, jak jsem chtěl.“ Přikolébal se k ní blíž. „Já vím, tys o tento sňatek nežádala. O nic víc než já. Kdybych to však odmítl, provdali by tě za mého bratrance Lancela. Možná bys mu dala přednost. Je blíže tvému věku a pohlednější. Pokud je to tvým přáním, řekni jen slovo a já tuhle frašku ukončím.“
Já nechci žádného Lannistera, chtěla mu říct. Chci Willase, chci vysokou zahradu a štěňata a výletní bárky a syny jménem Eddard, Bran a Rickon. Jenže pak si vzpomněla, co jí řekl Dontos v božím háji, Tyrell či Lannister, na tom nezáleží, to nejsem já, co chtějí jen moje věno. „Jsi laskavý, můj pane,“ řekla odevzdaně. „Jsem sveřenkyně trůnu a mou povinností je provdat se, za koho král poručí.“
Pozoroval ji nespárovanýma očima. „Já vím, že nejsem manžel, o jakém mladé dívky sní, Sanso,“ řekl tiše, „ale taky nejsem Joffrey.“
„Ne,“ řekla. „Byl jsi ke mně laskavý. Pamatuju si to.“
Tyrion jí nabídl neforemnou ruku s hrubými prsty. „Pak tedy pojď. Splňme svou povinnost.“
Vložila ruku do jeho a on ji odvedl ke svatebnímu oltáři, kde již čekal septon mezi Matkou a Otcem, aby spojil jejich životy. Uviděla sera Dontose v jeho šaškovském oděvu, hledícího na ni velkýma kulatýma očima. Byl tam i ser Balon Swann a ser Boros Blount, oba v bílé Královské gardy, ale ne ser Loras. Není tu žádný z Tyrellů, uvědomila si náhle. Bylo tam však množství dalších svědků: eunuch Varys, ser Addam Marbrand, lord Philip Foote, ser Bronn, Jalabhar Xho a tucet dalších. Lord Gyles kašlal, lady Ermesanda byla u prsu, a těhotná dcera lady Tandy bez zjevného důvodu vzlykala. Jen ať si vzlyká, pomyslela si Sansa. Možná budu dělat totéž, než dnešní den skončí.
Obřad probíhal jako sen. Sansa udělala všechno, co od ní bylo požadováno. V septu zněly modlitby, sliby a zpěv a kolem hořely vysoké svíce, stovka tančících světel, které slzy v jejích očích proměnily v tisícovku. Naštěstí si nikdo nevšiml, že pláče, anebo pokud si toho i všimli, předstírali, že nic nevidí. Než se nadálá, obřad pokročil až k bodu, kdy nastal čas na výměnu plášťů.
Joffrey jako otec říše zaujal místo lorda Eddarda Starka. Sansa tam stála ztuhlá jako kopí, zatímco král jí spustil ruce na ramena, aby rozepjal sponu jejího pláště. Jednou z nich zavadil o její ňadro a nechal ji tam tak dlouho, než je stačil mírné stisknout. Pak se spona rozepjala a Joff z ní s královským rozmáchnutím a úšklebkem sundal panenský plášť.
Tyrionova část probíhala mnohem hůř. Plášť, který měl na sobě, byl velký a těžký, samet bohatě vyšitý lvy a olemovaný zlatým saténem a rubíny. Nikoho však nenapadlo přinést mu stoličku a Tyrion byl o stopu a půl menší než jeho nevěsta. Když přešel za ni, Sansa ucítila, jak ji ostře zatahal za sukni. Chce, abych si klekla, uvědomila si celá uzardělá. Pokořilo ji to. Takto to přece být nemělo. Snila o své svatbě natisíckrát a vždycky si představovala, jak její vyvolený bude stát za ní, vysoký a silný, jak jí přehodí svůj plášť přes ramena, skloní se dopředu, aby jí zapnul sponu,

a něžně ji přitom políbí na tvář.
Ucítila další zatahání za sukni, tentokrát naléhavější. Neudělám to. Proč bych měla brát ohled na jeho city, když nikdo nedbá na moje?
Trpaslík ji zatahal potřetí. Tvrdohlavě stiskla rty k sobě a předstírala, že si toho nevšimla. Někdo za ní se zahihňal, Královna, pomyslela si, ale na tom nezáleželo. To už se ale smáli všichni, Joffrey nejhlasitěji ze všech. „Dontosi, na kolena a předkloň se," nařídil král. „Můj strýc potřebuje povystrčit, aby se dostal ke své nevěstě."
A tak se stalo, že její lord manžel jí připnul plášť v barvách rodu Lannisterů, zatímco stál na hřbetě blázna. Když se Sansa otočila, malý mužík na ni hleděl vzhůru, ústa stažená a obličej stejně rudý jako její plášť. Najednou se zastyděla za svou umíněnost. Uhladila si sukně a poklekla před ním, takže se jejich hlavy ocitly ve stejné úrovni. „Tímto polibkem ti zaslibuji svou lásku a přijímám tě za svého pána a manžela."
„Tímto polibkem ti zaslibuji svou lásku," odpověděl trpaslík ochraptěle, „a přijímám tě za svoji paní a manželku."
Naklonil se kupředu a jejich rty se letmo dotkly.
Je tak ošklivý, pomyslela si Sansa, když se jeho obličej ocitl blízko jejího. Je dokonce ještě ošklivější než Ohař.
Septon zvedl svůj krystal do výše a na dvojici před oltářem padlo duhově zbarvené světlo. „Zde před zraky bohů a lidí," řekl, „slavnostně prohlašuji Tyriona z rodu Lannisterů a Sansu z rodu Starků mužem a ženou, jedním tělem, jedním srdcem, jednou duši, nyní a navěky, a budiž proklat ten, kdo vstoupí mezi ně."
Musela se kousnout do rtu, aby nezačala vzlykat.
Svatební hostina se konala v malé síni. Bylo tam na padesát hostí; většinou lannisterští vazalové a jejich spojenci, kteří se přidali k těm, co byli přítomni během obřadu v septu. Dostavili se rovněž Tyrellové. Margaery Sansu obdařila nesmírně smutným pohledem, a když dovnitř vešla Královna trnů mezi Levým a Pravým, vůbec se na ni nepodívala. Zdálo se, že i Elinor, Alla a Megga jsou odhodlány nehlásit se k ní. Moje přítelkyně, pomyslela si Sansa s hořkostí v srdci.
Její manžel hodně pil a jedl málo. Naslouchal, kdykoli se někdo zvedl, aby pronesl slavnostní přípitek a někdy stroze pokývl hlavou na znamení díků, ale jinak byl jeho obličej jako vytesaný z kamene. Hostina jako by se táhla donekonečna, třebaže Sansa neochutnala nic z pokrmů. Chtěla, aby už bylo vše odbyto, a přesto měla hrůzu z konce, protože věděla, že po hostině přijde na obřad uvedení do manželského lože. Muži ji do něj odnesou, cestou ji svléknou a budou pronášet obhroublé vtipy o osudu, který na ni čeká mezi prostěradly, zatímco ženy prokážou stejnou čest Tyrionovi. Teprve až je hodí nahé do postele, nechají je o samotě, ale dokonce i potom budou hosté stát venku před svatební komnatou a vykřikovat přes dveře necudné narážky. Obřad jí připadal nádherně zkažený a vzrušující, když byla malá, ale teď, když tento okamžik očekával ji, cítila jen hrůzu. Říkala si, že to nevydrží, až z ní budou strhávat šaty, a byla si jistá, že propukne v pláč při prvním chlípném vtipu.
Když začali hudebníci hrát, ostýchavě položila ruku na Tyrionovu a řekla: „Můj pane, neměli bychom vést tanec?"
Jeho ústa se zkřivila. „Myslím, že na jediný den už jsme jim poskytli dostatečné obveseleni, ne?"
„Jak pravíš, můj pane." Stáhla ruku zpět.
Joffrey a Margaery vedli tanec místo nich. Jak může ta zrůda tak půvabně tančit? divila se Sansa. Často snila s otevřenýma očima o tom, jak bude tančit na své svatbě, s každým okem upírajícím se na ni a jejího pohledného manžela. V jejích snech se všichni usmívali. Jenže teď se neusmívá ani můj manžel.
Ke králi a jeho snoubence se na tanečním parketu záhy připojili další hosté. Elinor tančila se svým mladým panošem a Megga s princem Tommenem. Lady Merryweather, myrská kráska s černými vlasy a velkýma tmavýma očima, se otáčela tak provokativně, že si ji zálibně prohlížel každý muž v síni. Lord a lady Tyrellovi se pohybovali umírněněji. Ser Kevan Lannister vyzval k tanci lady Jannu Fossoway, sestru lorda Tyrella. Merry Crane odešla na taneční parket s exilovým princem Jalabharem Xho, úchvatným v jeho nádherném péřovém hávu. Cersei Lannister tančila nejdříve s lordem Redwynem, pak s lordem Rowanem a nakonec se svým otcem, který tančil s vážnou tváří a graciézní vznešeností.
Sansa tam seděla s rukama v klíně, dívala se, jak se královna otáčí, směje se a pohazuje světlými kadeřemi. Všem jim učarovala, pomyslela si otupěle. Jak ji nenávidím. Pohlédla stranou, kde tančil Měsíční chlapec s Dontosem.
„Lady Sanso." Vedle stupínku stál ser Garlan Tyrell. „Poctila bys mne tancem? Když tvůj manžel dovolí?"
Skřet přimhouřil nespárované oči. „Moje paní může tančit, s kýmkoli se jí zlíbí."
Možná měla raději zůstat vedle svého manžela, jenže ona chtěla tak hodně tančit... a ser Garlan byl bratr Margaery, Willase a Rytíře květin. „Už chápu, proč ti říkají Garlan Galantní, pane," řekla mu, když přijala nabízené rámě. „Moje paní je laskavá, že to říká. To jméno mi mimochodem dal můj bratr Willas. Aby mne zachránil."
„Zachránil?" Obdařila ho nechápavým pohledem.
Ser Garlan se zasmál. „Máme jednoho strýce, kterému říkají Garth Grobián. Když jsem byl malý tlustý chlapeček, Willas se rozhodl, že nedopustí, aby mne nazvali po něm, a tak pro mě raději vymyslel jméno sám, třebaže mi nejdřív vyhrožoval takovými přezdívkami jako Garlan Gorila, Garlan Grešle a Garlan Gerbera."
Bylo to tak milé a hloupé, že se musela dát proti své vůli do smíchu. Poté cítila absurdní vděk. Ten smích ji jaksi opět naplnil nadějí, i kdyby jen na chvíli. S úsměvem se podřídila hudbě, ztratila se v krocích, ve zvuku flétny, dud a harfy, v rytmu bubnu... a čas od času v náruči sera Garlana, když ji tam tanec zavedl. „Moje paní manželka si o tebe dělá velké starosti," řekl jí tiše v jednu takovou chvíli.
„Lady Leonette je až příliš laskavá. Řekni jí, že je mi dobře."
„Nevěstě v její svatební den by mělo být víc než dobře," řekl laskavým hlasem. „Připadala jsi mi blízko k slzám."
„To byly slzy radosti, pane."
„Tvoje oči prozrazují, že tvůj jazyk lže." Ser Garlan se k ní otočil, přitáhl ji k sobě blíž. „Moje paní, viděl jsem, jak se díváš na mého bratra. Loras je statečný a pohledný, a všichni ho velmi milujeme... ale tvůj Skřet ti bude lepším

manželem. Myslím, že je to větší muž, než se zdá.“
Hudba je rozdělila od sebe, než stačila Sansa vymyslet odpověď. Teď proti sobě měla Maceho Tyrella, rudolícího a upoceného, po něm lorda Merryweathera a nakonec prince Tommena. „Já bych se chtěl taky oženit,“ řeklo jí otylé malé princátko, kterému bylo teprve devět. „Jsem už vyšší než můj strýc!“
„Já vím, že jsi,“ řekla Sansa, než se její partneři opět vyměnili. Ser Kevan jí vysekl poklonu, jak je krásná, Jalabhar Xho řekl v letním jazyce něco, čemu nerozuměla, a lord Redwyne jí popřál mnoho tlustých dětí a dlouhých let radosti. A pak ji tanec přivedl tváří v tvář Joffreymu.
Sansa ztuhla, když se jí dotkl, ale král zesílil svůj stisk a přitáhl ji k sobě blíž. „Neměla by ses tvářit tak smutně. Můj strýc je ošklivá malá věc, ale pořád máš mě.“
„Máš se přece oženit s Margaery!“
„Král může mít i jiné ženy. Děvky. Můj otec je měl taky. Jeden z Aegonu rovněž. Ten třetí čí čtvrtý. Měl spoustu nevěstek a zplodil mnoho bastardů.“ Ve víru tance jí vlepil na tvář vlhký polibek. „Můj strýc tě přivede ke mně do postele, kdykoli mu to poručím.“
Sansa zavrtěla hlavou. „To neudělá.“
„Udělá, jinak bude o hlavu kratší. Ten král Aegon, ten měl kteroukoli ženu, na kterou jen pomyslel, ať byly vdané či ne.“
Naštěstí byl opět čas na výměnu partnerů. Její nohy se však proměnily ve vlnu a lord Rowan, ser Tallad a Elinořin panoš ji všichni museli považovat za velmi nešikovnou tanečnici. A pak se ještě jednou ocitla v náruči sera Garlana a brzy, díky bohům, byl tanec u konce.
Její úleva však neměla dlouhého trvání. Hudba ještě ani neodezněla, když uslyšela Joffreyho říct: „Je načase odvést je do postele! Sundejme z ní šaty a podívejme se, co může vlčice nabídnout mému strýci!“ Další muži mu začali nahlas přizvukovat.
Její zakrslý manžel pomalu zvedl oči od svého vinného poháru. „Žádné uvádění na lože nebude.“
Joffrey popadl Sansu za paži. „Bude, když ti to poručím.“
Skřet zabodl svoji dýku do desky stolu, kde s chvěním zůstala stát ve dřevu. „V tom případě budeš obsluhovat svoji vlastní nevěstu dřevěným klackem. Vykleštím tě, to ti přísahám.“
Rozhostilo se šokované ticho. Sansa se odtáhla od Joffreyho, jenže on svíral její ruku a rukáv jejích šatů se utrhl. Nikdo tomu však nevěnoval pozornost. Královna Cersei se otočila ke svému otci. „Slyšel jsi ho?“
Lord Tywin se zvedl ze svého křesla. „Myslím, že se obřadu můžeme pro jednou zříci, Tyrione, jsem si jistý, že jsi neměl v úmyslu vyhrožovat králově panovnické osobě.“
Sansa viděla, jak se tváří jejího manžela přehnala křeč hněvu. „Přeřekl jsem se,“ sklonil hlavu. „Byl to špatný vtip, pane.“
„Tys mi vyhrožoval, že mě vykleštíš!“ zvolal Joffrey uječeným hlasem.
„Ano, udělal jsem to, Tvoje Veličenstvo,“ řekl Tyrion, „ale jen proto, že jsem ti záviděl tvoje královské mužství. Moje vlastní je tak malé a zakrnělé.“ Jeho obličej se zkřivil do potměšilého pohledu. „A když mi za to necháš vytrhnout jazyk, neponecháš mi vůbec žádnou možnost jak uspokojit tuhle sladkou ženu, kterou jsi mi právě dal.”
Ze rtů sera Osmunda Černokotlého vytryskl smích a uchechtl se ještě kdosi jiný. Joffrey se ale nesmál a lord Tywin taky ne. „Tvoje Výsosti,“ řekl, „můj syn je opilý, sám to vidíš.“
„To jsem,“ přiznal Skřet, „ale ne tak opilý, abych se nemohl odebrat do svého vlastního manželského lože.“ Seskočil dolů ze stupínku a hrubě Sansu popadl za paži. „Jdeme, ženo, je načase rozbořit tvoje opevnění. Chci si zahrát hru ‚Pojď do mého hradu'.”
Sansa, celá zrudlá, s ním vyšla ze sině. Jakou jinou možnost mám? Tyrion se při chůzi kolébal, zvlášť když šel tak rychle jako teď. Bohové byli milosrdní a ani Joffrey, ani nikdo jiný se nepohnul, aby je následovali.
Pro jejich svatební noc jim byla propůjčena k použití vzdušná ložnice vysoko v Pobočníkově věži. Tyrion za nimi kopnutím zavřel dveře. „Na příborníku stojí džbán dobrého stromovinského zlatého, Sanso. Byla bys tak laskavá a nalila mi pohár?“
„Je to moudré, můj pane?“
„Nikdy nebylo nic moudřejší. Ve skutečnosti nejsem opilý, jak vidíš. Ale mám v úmyslu být.“
Sansa naplnila číši pro každého z nich. I pro mě to bude snazší, když budu opilá. Posadila se na kraj velké postele s nebesy a vyprázdnila polovinu svého poháru na tři dlouhá polknutí. Nepochybně to bylo velmi dobré víno, ale ona byla příliš nervózní, než aby si je vychutnala. Začala se jí po něm točit hlava. „Chceš si mne svléknout, můj pane?“
„Tyrion.“ Naklonil hlavu na stranu. „Jmenuji se Tyrion, Sanso.“
„Tyrione. Můj pane. Mám si sundat šaty, nebo mě chceš svléknout sám?“ Znovu se napila vína.
Skřet se od ní odvrátil. „Když jsem se oženil poprvé, byli jsme tam jen my, opilý septon a pár vepřů za svědky. Jednoho z těch svědků jsme snědli na naší svatební hostině. Tyša mě krmila kousky vepřového a já olizoval mastnotu z jejích prstů, a když jsme pak zapadli do postele, smáli jsme se jako blázni.”
„Ty už jsi byl ženatý? Já... zapomněla jsem na to.“
„Nezapomněla jsi. Nikdy jsi to nevěděla.“
„Kdo to byl, můj pane?“ Sansa si nemohla pomoci, ale zajímalo ji to.
„Lady Tyša.“ Jeho ústa se zkřivila. „Z rodu Stříbrné pěsti. V jejich znaku byla jedna zlatá mince a sto stříbrných na krvavém poli. Naše manželství bylo velmi krátké... jak přísluší velmi malému muži, předpokládám.“
Sansa upírala zrak na svoje ruce a mlčela.
„Jak jsi stará, Sanso?“ zeptal se Tyrion po chvíli.
„Třináct,“ odpověděla, „až se měsíc obrátí.“

„Bohové, smilujte se.“ Trpaslík polkl další doušek vína. „Nu, řeči tě neučiní starší. Budeme pokračovat, moje paní? Když tě to potěší?“
„Potěší mne to, když to potěší mého pana manžela.“
Zdálo se, že ho její odpověď znovu rozčilila. „Schováváš se za zdvořilostmi, jako by to byla hradní zeď.“
„Zdvořilost je zbrojí dámy,“ řekla Sansa. Její septa jí to vždycky zdůrazňovala.
„Jsem tvůj manžel. Teď si tu zbroj můžeš sundat.“
„A moje šaty?“
„Ty taky.“ Mávl k ním svým vinným pohárem. „Můj lord otec mi poručil, abych tento sňatek završil.”
Když začala nemotorně zápolit se svými šaty, ruce se jí chvěly. Jako by měla deset palců místo prstů a všechny byly polámané. A přesto se jí nějak podařilo zvládnout všechny tkanice, knoflíky i poutka. Na podlahu sklouzl její plášť, šaty, spodnička a nakonec vystoupila ze spodního prádla. Na pažích a nohou jí naskákala husí kůže. Po celou dobu měla oči sklopené do podlahy, příliš ostýchavá, než aby se na něho podívala, ale když byla hotová, vzhlédla k němu a zjistila, že na ni civí. Zdálo se jí. že v jeho zeleném oku vidí chtíč a v černém vztek. Nevěděla, co z toho ji děsí víc.
„Jsi ještě dítě,“ řekl.
Zakryla si ňadra dlaněmi. „Už jsem měla krvácení.“
„Dítě,“ opakoval, „ale já tě chci. Děsí tě to, Sanso?“
„Ano.“
„Mě taky. Já vím, že jsem ošklivý -“
„Ne, můj -“
Tyrion vstal, „Nelži mi, Sanso. Jsem znetvořený, zjizvený a malý, ale...“ Viděla ho, jak šmátrá před sebou v posteli, když se sfouknou svíce, na tom nejsem o nic hůř než jiní muži. Ve tmě jsem Rytíř květin.“ Polkl mocný doušek vína. „Jsem štědrý. Loajální k těm, kdo jsou věrní mně. Dokázal jsem, že nejsem zbabělec. A jsem chytřejší než většina, a rozum jistě má nějakou váhu. Dokonce umím být laskavý. Obávám se, že my Lannisterové nemáme laskavost ve zvyku, ale já vím, že v sobě nějakou mám. Mohl bych... mohl bych na tebe být hodný.“
Je stejně vystrašený, jako jsem já, uvědomila si. Snad ji to mělo přimět, aby i ona byla k němu laskavější, jenže se tak nestalo. Jediné, co cítila, byla lítost, a lítost je smrtí touhy. Díval se na ni, čekal, že něco řekne, ale všechna slova v ní zvadla. Jen tam stála a třásla se.
Když si Tyrion konečně uvědomil, že pro něho nemá odpověď, vypil zbytek svého vína. „Chápu,“ řekl s hořkostí. „Jdi do postele, Sanso. Musíme splnit svou povinnost.“
Vylezla do péřové postele, vědomá si jeho pohledu. Na nočním stolku hořela vonná svíce z včelího vosku a přes ložní povlečení byly poházené okvětní plátky růží. Začala tahat za pokrývku, aby se přikryla, když ho uslyšela říct: „Ne.“
Třásla se zimou, ale poslechla ho. Zavřela oči a čekala. Po chvíli uslyšela, jak si její manžel stahuje boty, a šustění šatů, když se svlékal. Když vlezl do postele a položil jí ruku přes ňadro, Sansa si nemohla pomoci, ale musela se otřást.
Ležela tam se zavřenýma očima, s každým svalem v těle napjatým, děsící se toho, co přijde dál. Dotkne se jí znovu? Políbí ji? Měla by pro něj už rozevřít nohy? Nevěděla, co se od ní očekává.
„Sanso.“ Jeho ruka byla pryč. „Otevři oči.”
Slíbila, že ho bude poslouchat; otevřela oči. Seděl u jejích chodidel, nahý. Tam kde se jeho nohy spojovaly, vyčníval z houštiny silných žlutých chlupů jeho úd, vzpřímený a tvrdý, ale byla to na něm jediná věc, která nebyla pokřivená.
„Moje paní.“ řekl Tyrion, „jsi nádherná, aby ses nemýlila, ale... já to nemohu udělat. Ať si je můj otec proklatý. Počkáme. Obrat měsíce, rok, roční období, ať to trvá jakkoli dlouho. Dokud mne nepoznáš lépe a možná mi nezačneš trochu důvěřovat.“ Jeho úsměv byl určen k tomu, aby ji ujistil, ale bez nosu mu dodal ještě groteskněji šího a zlověstnějšího vzhledu.
Podívej se na něho, poručila sama sobě, podívej se na svého manžela, na celého, septa Mordane řekla, že všichni lidé jsou krásní, najdi někde v něm krásu, pokus se o to. Hleděla na jeho zakrslé nohy, na vyboulené zvířecí čelo, na jedno zelené oko a druhé černé, na pahýl nosu a pokřivenou růžovou jizvu, na houštinu černých a zlatých chlupů, které se vydávaly za jeho vous. Dokonce i jeho mužství bylo ošklivé, tlusté a protkané žilkami, s boulovitým purpurovým žaludem. Tohle není spravedlivé, není, čím jsem jen zhřešila, že mi tohle bohové udělali?
„Na mou lannisterskou čest,“ řekl Skřet, „nedotknu se tě, dokud to sama nebudeš chtít.“
Vyžádalo si to veškerou její odvahu, aby se mu podívala do nespárovaných očí a řekla: „A když tě nebudu chtít nikdy, můj pane?“
Jeho ústa se zkřivila, jako by ho přes ně uhodila. „Nikdy?“
Měla tak stažené svaly na krku, že stěží dokázala přikývnout.
„Nu,“ řekl, „od toho jsou tu děvky, které bohové stvořili pro trpaslíky, jako jsem já.“ Sevřel svoje krátké tupé prsty v pěst a slezl z postele.

ARYA

Kamenné septum bylo tím největším městem, jaké Arya viděla od odchodu z Králova přístaviště, a Harwin jí řekl, že její otec tam kdysi vyhrál slavnou bitvu. „Muži Šíleného krále honili Roberta, snažili se dopadnout ho předtím, než se bude moci spojit s tvým otcem,“ vyprávěl jí, zatímco jeli k bráně. „Byl zraněný, zrovna ho ošetřovali nějací přátelé, když pobočník krále lord Connington vpadl do města s početnou silou a začal prohledávat dům od domu. Než ho však stačili

najít, lord Eddard a tvůj dědeček dorazili k městu a zaútočili na jeho hradby. Lord Connington se zuřivě bránil. Bojovali v ulicích a uličkách, dokonce i na střechách, a všichni septoni zvonili na zvony, aby prostý lid věděl, že se mají zamknout za dveřmi svých domů. Když začaly zvony vyzvánět, Robert vyšel ze svého úkrytu, aby se připojil k boji. Říká se, že toho dne zabil šest mužů. Jedním z nich byl Myles Mooton, slavný rytíř, který byl panošem prince Rhaegara. Zabil by také pobočníka, ale bitva je nikdy nesvedla dohromady. Connington však ošklivě zranil tvého dědečka Tullyho a zabil sera Denyse Arryna, miláčka Údolí. Když ale viděl, že je den ztracený, uletěl pryč tak rychle jako ptákové Nohové na jeho štítu. Potom tomu začali říkat Bitva zvonů. Robert vždycky tvrdil, že ji vyhrál tvůj otec, ne on.“ Byly tam bojovány i další bitvy, i když ne tak dávného data, jak Arya usuzovala podle vzhledu toho místa. Městská brána byla vyrobená z neopracovaného nového dřeva; jen hromada ohořelých prken před hradbami vypovídala, co se stalo se starou.
Kamenné septum bylo bezpečně zavřené, ale když se kapitán na bráně přesvědčil, o koho se jedná, otevřel jim výpadovou branku. „Jak jste na tom s jídlem?“ zeptal se Tom, když vešli dovnitř.
„Ne tak zle, jako jsme byli ještě před nedávném. Lovec přihnal dovnitř stádo ovcí a taky probíhá nějaká obchodní výměna přes Černovodu. Úrodu na jih od řeky nespálili. Jo, je hodně takových, co by nám chtěli pobrat všechno, co máme. Jednoho dne vlci, druhého Krvaví drancíři. Ti, co nepátrají po jídle, hledají kořist nebo ženy, které by mohli znásilňovat, a ti, co nejsou venku kvůli zlatu ani kvůli ženským, hledají toho proklatého Králokata. Povídá se, že proklouzl lordu Edmurovi mezi prsty.“
„Lordu Edmurovi?“ Citroš se zamračil. „Znamená to, že lord Hoster je už mrtvý?“
„Mrtvý či umírající, na tom nesejde. Myslíš, že Lannister by mohl mít namířeno k Černovodě? Lovec se dušuje, že je to ta nejkratší cesta do Králova přístaviště.“ Kapitán nečekal na odpověď. „Vzal s sebou svoje psy, aby hledali stopu. Jestli je ser Jaime někde v okolí, najdou ho. Viděl jsem ty jeho psy, jak roztrhali na kusy medvěda. Myslíš, že se jim bude zamlouvat chuť lví krve?“
„Ohryzaná mrtvola není dobrá pro nikoho,“ namítl Citroš. „A Lovec to zatraceně dobře ví.“
„Když západáci táhli přes naše město, znásilnili Lovcovu ženu a sestru, zapálili jeho úrodu, snědli polovinu jeho ovcí a druhou polovinu pozabíjeli jen tak, ze zášti. Taky zabili šest jeho psů a jejich mrtvoly naházeli do jeho studny. Já bych řekl, že pro něho by ohryzaná mrtvola byla až moc dobrá. Pro mě ostatně taky.“
„Přesto by to raději neměl dělat,“ řekl Citroš. „To je všechno, co ti na to můžu říct. Raději by neměl a ty jsi zatracený blázen.“
Arya jela mezi Harwinem a Anguym, když psanci projížděli ulicemi, kde kdysi bojoval její otec. Na kopci před sebou viděla septum a pod ním nízkou pevnost z šedého kamene, která vypadala příliš malá na tak velké město. Každý třetí dům, který míjeli, však byl jen zčernalou skořepinou, a neviděla kolem žádné lidi. „To jsou všichni obyvatelé města mrtví?“
„Jenom poschovávaní,“ Anguy ukázal na dva lukostřelce na střeše a na nějaké chlapce se začerněnými tvářemi krčící se v suti pivnice. O kus dál otevřel okenici na okně svého domu pekař a křikl cosi na Citroše. Zvuk jeho hlasu vylákal z úkrytů další lidi a Kamenné septum kolem nich začalo pomalu ožívat.
Na tržním náměstí v srdci města stála fontána ve tvaru z vody vymrštěného pstruha, chrlící vodu do mělké nádržky. Ženy tam plnily vědra a džbány. O pár stop dál visel ze skřípajících dřevěných sloupů tucet železných klecí. Vraní klece, věděla hned Arya. Jenže vrány byly většinou mimo klece, šplouchaly se ve vodě nebo seděly nahoře na mřížích; uvnitř bylí muži. Citroš se u nich zastavil a zamračil se. „Co má tohle znamenat?“
„Spravedlnost,“ odpověděla jedna z žen u fontány.
„Cože, copak už vám došel konopný provaz?“
„Udělali jste to snad na příkaz sera Wilberta?“ zeptal se Tom.
Jakýsi muž se hořce zasmál. „Lvi zabili sera Gilberta před rokem. Všichni jeho synové jsou pryč s Mladým vlkem, tyjí si někde na západě. Ty myslíš, že se starají o takové, jako jsme my? To Šílený lovec pochytal tyhle vlky.“
Vlky. Aryu polil chlad. Jsou to muži Robba a mého otce. Cítila, jako by ji to ke klecím přitahovalo. Mříže poskytovaly tak málo místa, že vězňové tam nemohli sedět ani se otočit; stáli tam nazí. vystavení slunci, větru a dešti. Muži v prvních třech klecích již byli mrtví. Vrány mrchožroutky jim vyklovaly oči, a přesto jako by ji prázdné oční důlky sledovaly. Čtvrtý muž v řadě se pohnul, když ho míjela. Vous kolem jeho úst byl rozcuchaný, slepený krví a černý mouchami. Když promluvil, rozlétly se do všech stran, rozbzučely se mu kolem hlavy. „Vodu.“ To slovo bylo spíš jen zachroptěním. „Prosím... vodu...“
Muž v další kleci otevřel při zvuku jeho hlasu oči, „Tady,“ řekl. „Tady, jsem tady.“ Byl to už starý muž; jeho vous byl šedivý a lebku měl holou a plnou hnědých stařeckých skvrn.
Za starcem byl další mrtvý, velký rudovousý muž s tlejícím šedivým obvazem zakrývajícím mu levé ucho a část spánku. Ale to nejhorší měl mezi nohama, kde nezbylo nic než strupovitá hnědá díra hemžící se larvami, O kus dál visel tlustý muž. Vraní klec byla tak nemilosrdně úzká, že bylo obtížné pochopit, jako ho vůbec dostali dovnitř. Železo se mu bolestivě zařezávalo do břicha, vymačkávalo vybouleniny tuku mezi mřížemi. Dlouhé dny pečení na slunci ho spálily doruda od hlavy až k patě. Když přesunul váhu, jeho klec zapraskala a zhoupla se, a Arya uviděla bílé pruhy tam, kde mříže zakrývaly jeho kůži před sluncem.
„Čí muži jste byli?“ zeptala se jich.
Při zvuku jejího hlasu otevřel tlustý muž oči. Pokožku kolem nich měl tak zrudlou, že vypadaly jako vařená vejce plovoucí v míse krve. „Vodu... pít...“
„Čí?“ zeptala se znovu.
„Nevšímej si jich, chlapče,“ řekl jí jeden z obyvatel města. „Není to nic, co by tě mělo znepokojovat. Jeď dál.“
„Co udělali?“ zeptala se ho.

„Zabili u Valivého vodopádu osm lidí," odpověděl. „Chtěli Králokata, jenže ten tam nebyl, a tak se jim zachtělo znásilňování a vraždění." Trhl palcem směrem k mrtvému s larvami tam, kde mělo být jeho přirození. „Tamten znásilňoval. A teď jeď dál."
„Jen lok," zavolal na ni tlustý muž dolů. „Měj slitování, chlapče, jediný lok." Stařec vyjel rukama nahoru a sevřel mříže. Jeho klec se při tom pohybu prudce rozhoupala. „Vodu," zachroptěl ten s mouchami ve vousu.
Dívala se na jejich špinavé vlasy, rozcuchané vousy a zčervenalé oči, na jejich vysušené, rozpukané, krvácející rty. Vlci, pomyslela si znovu. Jako já. Byla to její smečka? Jak by to mohli být Robbovi muži? Nejraději by do nich začala kopat. Chtěla jim ublížit. Chtěla plakat. Zdálo se, že všichni se na ni dívají, živí i mrtví zároveň. Starý muž prostrčil tři prsty mezi mřížemi, „Vodu," zasténal, „vodu."
Arya se zhoupla dolů ze svého koně. Nemohou mi ublížit, umírají. Vzala ze srolované pokrývky u sedla svůj pohár a zamířila k fontáně. „Co to děláš, chlapče?" okřikl ji měšťan. „Nic ti do nich není." Zvedla pohár k rybí tlamě. Voda jí šplouchala dolů přes prsty a stékala po rukávu, ale Arya se nepohnula, dokud nebyl pohár plný až po okraj. Když se otočila zpátky ke klecím, měšťan jí chtěl zastoupit cestu. „Jdi od nich pryč, chlapče -"
„Je to děvče," řekl Harwin. „Nech ji být."
„Jo," řekl Citroš. „Lord Berik nezavírá muže do klecí, aby tam pomřeli žízní. Proč je hezky slušně nepověsíte?"
„Na věcech, které napáchali u Valivého vodopádu, taky nebylo nic slušného," zabručel na něj měšťan.
Prostor mezi mřížemi byl příliš úzký, než aby jím mohla pohár prostrčit, ale Harwin a Gendry se nabídli, že ji vyzvednou nahoru. Položila chodidlo do Harwinových spojených dlaní, vyšvihla se Gendrymu na ramena a sevřela mříže na vrcholu klece. Tlustý muž vyvrátil obličej vzhůru, přitiskl tvář k železu a Arya mu začala lít vodu do úst. Dychtivě ji hltal a nechal si ji stékat dolů po hlavě, tvářích a rukou a pak olizoval vlhkost z mříží. Olízl by Arye i prsty, kdyby jimi neucukla. Než posloužila i druhým dvěma, shromáždil se tam dav, který ji pozoroval. „Šílený lovec se to dozví," pohrozil jim jakýsi muž. „Nebude se mu to líbit. To tedy nebude."
„Tohle se mu v tom případě bude líbit ještě méně." Anguy sundal ze zad svůj dlouhý luk, vyndal z toulce šíp, založil, natáhl, vystřelil. Tlustý muž se zachvěl, když se mu šíp zabodl pod bradu, ale úzká klec mu nedovolila klesnout. Dva další šípy ukončily životy zbývajících dvou seveřanů. Jediným zvukem na náměstí bylo šplouchaní padající vody a bzukot much.
Valar morghulis, pomyslela si Arya.
Na východní straně tržního náměstí stála ta nejskromnější hospoda s vápnem obílenými stěnami a vytlučenými okny. Polovina její střechy nedávno shořela, ale díra byla překrytá. Nade dveřmi visel dřevěný štít s namalovanou broskví, ze které chyběl velký ukousnutý kus. Sesedli u stájí a Zelenovous zahulákal na pacholky.
Baculatá rudovlasá hostinská vyjekla při jejich příchodu potěšením a hned je začala obskakovat. „Zelenovousi, jsi to ty? Nebo už jsi spíš Šedovous? Matko, buď milostivá, kdy jsi tak zestárl? Citroši, vítám tě. Stále nosíš ten svůj otrhaný plášť? Já vím, že ho nikdy nepereš, já to vím. Bojíš se, že se z něj vyperou všechny ty chcanky a my uvidíme, že jsi ve skutečnosti rytíř Královské gardy! A Tom Sedma, ten věčně nadržený starý kocour! Přišel ses podívat na svého syna? Nu, přijel jsi pozdě, vyjel s tím zatraceným Lovcem. A neříkej mi, že není tvůj!"
„Nemá po mně hlas," protestoval Tom schlíple. „Ale má tvůj nos. Jo, a taky ostatní věci, podle toho, co slyším holky povídat." Pak uviděla Gendryho a štípla ho do tváře. „Podívejme se na toho krásného mladého býčka. Jen počkej, až Alyce uvidí ty paže. Och, a taky se červená jako panna. Nu, Alyce to napraví, chlapče, to bych se divila, kdyby ne."
Arya nikdy neviděla, že by se Gendry tak hrozně červenal. „Sedmikrásko, nech Býka na pokoji, je to dobrý hoch," řekl jí Tom Sedmistruna. „Jediné, co od tebe potřebujeme, jsou postele na noc."
„Mluv za sebe, zpěváku." Anguy projel rukama po těle urostlé mladé děvečky stejně pihaté, jako byl sám.
„Postele máme," řekla rudovlasá Sedmikráska. „U Broskvičky jich nikdy nebyl nedostatek. Ale nejdřív si všichni vlezete do kádě. Když ta vaše cháska nocovala pod mojí střechou posledně, nechali jste tu svoje blechy." Strčila Zelenovouse do hrudi. „A ty tvoje byly zelené. Chcete jídlo?"
„Kdybys pro nás mohla nějaké vyšetřit, neřekneme ne," připustil Tom.
„Kdy tys něco odmítl, Tome?" houkla na něj žena. „Pro tvoje přátele opeču nějaké skopové a tobě připravím starou vysušenou krysu. Je to víc, než si zasluhuješ, ale když mi zazpíváš písničku či dvě, možná se nechám obměkčit. Víš přece, že mám dobré srdce. Tak pojďte, hoši, pojďte. Cass, Lanno, postavte kotle na oheň. Jyzene, pomoz mi sundat z nich ty hadry, budeme je muset vyvařit."
Sedmikráska dostála svým výhrůžkám. Arya se pokoušela vysvětlit jim, že se koupala v Žaludohradu, a to dvakrát, před necelými čtrnácti dny, ale rudovlasá žena o tom nechtěla ani slyšet. Dvě děvečky ji přes všechny její protesty vynesly nahoru a cestou se mezi sebou dohadovaly, zda je to děvče, nebo kluk. Ta, která se jmenovala Helly, vyhrála, a tak musela ta druhá přinést horkou vodu a vydrhnout Arye záda tuhým ježatým kartáčem, kterým jí málem sedřela kůži. Pak jí ukradly všechny šaty, co jí dala paní z Malolesa, a oblékly ji jako jednu ze Sansiných panenek do lnu a krajek. Teprve když s ní skončily, mohla jít dolů a najíst se.
Když ve svých pitomých holčičích šatech usedla ke stolu v jídelně, vzpomněla si, co ji učil Syrio Forel o tom, jak se má dívat a vidět, co má kolem sebe. Když se podívala, uviděla víc obsluhujících děveček, než o kolik by mohla jakákoli hospoda stát, a většina z nich byla mladá a pohledná. A když padl soumrak, k Broskvičce se začalo trousit množství mužů, kteří však v jídelně dlouho nesetrvali, dokonce ani když Tom sundal ze zad svoji citeru a začal zpívat ‚Šest panen v jezírku'. Dřevěné schody vedoucí do patra byly staré, příkré a hlasitě praskaly, kdykoli si některý z mužů odváděl dívku nahoru. „Vsadila bych se, že tohle je bordel," pošeptala Gendrymu.
„Vždyť já ani nevím, co to bordel je."
„Já to ale vím," trvala na svém. „Je to jako hospoda, ale prodávají tam děvčata."
Opět se začal červenat. „Co tady v tom případě děláš ty?" dožadoval se. „Každý přece ví. že bordel není místo vhodné

pro nějakou zatracenou urozenou paní.“
Jedna z dívek se posadila na lavici vedle něho. „Kdo je tady urozená paní? Ta malá hubená?“ Podívala se na Aryu a zasmála se. „V tom případě jsem já králova dcera.“
Arya věděla, že ji dívka uráží. „To nejsi.”
„Možná opravdu jsem.“ Když dívka pokrčila rameny, z jednoho jí sklouzly šaty. „Říkají, že se král Robert vyspal s mojí matkou, když se tady schovával, tehdy před bitvou. Ne že by neměl taky všechna ostatní děvčata, ale Leslyn říká, že moje máma se mu líbila nejvíc ze všech.“
Ta dívka má vlasy jako starý král, pomyslela si Arya; objemnou hustou houštinu, černou jako uhel. To ale nic neznamená. Gendry má taky takové vlasy. Spousta lidí má černé vlasy.
„Jmenuju se Zvonička,“ řekla dívka Gendrymu. „Na památku té bitvy. Vsadila bych se, že ty bys pro mě taky mohl zacinkat na svůj zvoneček. Chtěl bys?“
„Ne,“ odpověděl nabručené.
„Já bych se vsadila, že chtěl,“ Přejela mu rukou po paži. „Pro přátele Thorose a bleskurychlého lorda jsem zadarmo.“
„Řekl jsem ne.“ Gendry prudce vstal a odešel od stolu ven do noci.
Zvonička se otočila k Arye. „On nemá rád děvčata?“
Arya pokrčila rameny. „Jen je prostě hloupý. Rád leští přílby a buší do mečů kladivy.“
„Ach tak.“ Zvonička si vytáhla šaty zpátky na rameno a šla si promluvit s Jankem Štístkem. Netrvalo dlouho a seděla mu na klíně, chichotala se a popíjela víno z jeho poháru. Zelenovous měl dvě děvčata, každou na jednom koleni, Anguy se vytratil se svou pihovatou dívkou, a Citroš byl taky pryč. Tom Sedmistruna seděl u ohně, zpíval ‚Panny, které kvetou zjara' a Arya usrkávala z poháru víno ředěné vodou, které jí nalila rudovlasá žena, a naslouchala. Na druhé straně náměstí hnili ve svých klecích mrtví muži, ale U Broskvičky se všichni veselili. Až na to, že se jí zdálo, že někteří z nich se smějí příliš nucené.
Byla by to chvíle jako stvořená k tomu, aby se vyplížila do noci a ukradla si koně, jenže nevěděla, zda by jí to bylo něco platné. Mohla by odjet nanejvýš k městské bráně. Kapitán by mě nikdy nenechal projet, a i kdyby to udělal, Harwin by se rozjel za mnou, nebo možná ten Lovec se svými psy. Říkala si, kéž by tak měla mapu, aby viděla, jak daleko je Kamenné septum od Řekotočí.
Než svůj pohár vyprázdnila, už zívala. Gendry se dosud nevrátil. Tom Sedmistruna zpíval ‚Dvě srdce, která bijí jako jedno' a na konci každé sloky políbil jinou dívku. V koute u okna seděli Citroš a Harwin a tichými hlasy si povídali s rudovlasou Sedmikráskou
„…strávila noc v Jaimeho cele,“ slyšela rudovlasou ženu říkat. „Ona a to její děvče, to, co zabilo Renlyho. Všichni tři dohromady, a když přišlo ráno, lady Catelyn mu z lásky darovala svobodu.“ Zasmála se hrdelním smíchem.
To není pravda, pomyslela si Arya. To by nikdy neudělala. Cítila smutek, hněv a osamělost, všechno najednou.
Na lavici vedle ní se posadil jakýsi starý muž. „Heleďme, jaká tu sedí pěkná malá broskvička.“ Jeho dech páchl téměř stejně odporné jako mrtví muži v klecích a jeho malá prasečí očka po ní hladově přejížděla nahoru a dolů. „Má moje sladká broskvička nějaké jméno?“
Na půl zabušení srdce zapomněla, kým by měla být. Nebyla žádnou broskvičkou, ale nemohla být ani Aryou Stark, ne pro nějakého páchnoucího opilce, kterého neznala. „Jsem...“
„Je to moje sestra.“ Gendry položil starému muži ruku na rameno a stiskl je. „Nech ji na pokoji,“ Muž se otočil, připravený pustit se do hádky, ale když uviděl, jak je Gendry velký, raději si to rozmyslel. „Tvoje sestra, říkáš? Co jsi to v tom případě za bratra? Já bych svoji sestru k Broskvičce nikdy nepřivedl, to tedy ne.“ Vstal z lavice a s reptáním se vzdálil, aby si našel nějakou ochotnější přítelkyni.
„Proč jsi to řekl?“ naježila se Arya. „Ty přece nejsi můj bratr.“
„To je pravda,“ odsekl nahněvaně. „Jsem až příliš prostého původu, než abych mohl být spřízněný s urozenou milostpaní.“
Aryu zaskočil hněv v jeho hlase. „Já to tak nemyslela.“
„Ale myslela.“ Posadil se k ní na lavici, s pohárem vína v ruce. „Jdi pryč. Chci si v klidu vypít svoje víno. Pak možná půjdu vyhledat tu černovlasou dívku a zacinkám pro ni na zvoneček.“
„Ale...“
„Řekl jsem, jdi pryč. Moje paní.“
Arya se otočila a nechala ho tam. Je to hloupý kluk, bastard s býčí hlavou, nic jiného. Ať si zvoní všemi zvonečky, co chce, ji to nezajímá.
Jejich spací komora byla až na vrcholu schodiště, pod samými okapy. Možná sice U broskvičky nebyl nedostatek postelí, ale pro takové jako oni tam byla volná jen jedna. Že to ale byla velká postel, vyplňovala celou místnost, jen tak tak se do ní vešla, a zatuchlá, slámou vycpaná matrace vypadala dostatečné rozměrná, aby se na ni vešli všichni do jednoho, i když ji teď měla jen pro sebe. Její šaty visely z kolíčku na zdi, mezi Gendryho věcmi a Citrošovými, Arya si svlékla len a krajky, přetáhla si přes hlavu tuniku, vylezla si na postel a zavrtala se pod pokrývky. „Královna Cersei,“ pošeptala do polštáře. „Král Joffrey, ser Ilyn, ser Meryn. Dunsen, Raff a Polliver. Lechtač, Ohař a ser Gregor Hora.“
Někdy ráda míchala pořadí jmen. Pomáhalo jí to zapamatovat si, kdo ti lidé jsou a co udělali. Možná už jsou někteří z nich mrtví, pomyslela si. Možná někde visí v železných klecích a vrány jim klovou oči.
Spánek se dostavil ihned, jakmile zavřela oči. Té noci se jí zdálo o vlcích, plížících se vlhkým lesem, kde byl vzduch prosycený hutným pachem deště, tlení a krve. Byly to však dobré pachy a Arya věděla, že se nemá čeho bát. Byla silná, rychlá a divoká, a měla kolem sebe svou smečku, svoje bratry a sestry. Uštvali spolu vyděšeného koně, vyrvali mu hrdlo a hodovali. A když mezi mraky vysvitl měsíc, zvrátila hlavu dozadu a zavyla.
Jenže když přišel den, probudila se do štěkotu psů.

Posadila se a zeširoka zívla. Gendry se vrtěl po její levici a Citroš Citrónový plášť hlasitě chrápal z její pravé strany, ale štěkání zvenčí všechny ostatní zvuky přehlušilo. Tam venku je snad polovina stovky psů. Vyškrábala se zpod pokrývek a přeskočila přes Citroše, Toma i Janka Štístka k oknu. Když otevřela okenice dokořán, dovnitř zavanul vítr, který s sebou přinesl vlhko a chlad. Venku byl šedivý, zatažený den. Psi na náměstí dole pod ní štěkali, pobíhali v kruzích, vrčeli a vyli. Byla jich tam celá smečka, velkých černých mastifů, štíhlých vlkodavů, černobílých ovčáckých psů a dalších, které Arya neznala, chundelatých žíhaných bestií s dlouhými žlutými zuby. Mezi hospodou a fontánou seděl obkročmo na koních tucet jezdců, dívali se, jak měšťané otvírají klec tlustého muže a tahají ho za ruce, dokud se jeho napuchlá mrtvola nevyvalila na zem. Psí se na něj okamžitě vrhli, začali rvát z kostí kusy masa.
Arya slyšela, jak se jeden z jezdců směje. „Tady máš svůj nový hrad, ty proklatý lannisterský bastarde," řekl. „Pro takové halamy jako ty je trochu těsná, ale my už tě dovnitř nějak vmáčkneme, neměj strach." Zajatec vedle něho seděl nehybný, se smyčkami konopného provazu těsně utaženými kolem zápěstí. Někteří z měšťanů po něm házeli hnůj, ale on se ani nehnul, „Shniješ ve kleci," volal na něj jeho věznitel. „Vrány ti vyklovou oči, zatímco my utratíme všechno tvoje lannisterské zlato! A až s tebou vrány skončí, pošleme to, co z tebe zbude, tvému proklatému bratrovi. Třebaže pochybuju, že tě pak pozná."
Hluk probudil polovinu Broskvičky. Gendry se vmáčkl do okna vedle Aryi a Tom se postavil za ně, nahý jako v den, kdy přišel na svět. „Co má znamenat všechen ten zatracený hluk?" stěžoval si Citroš z postele. „Člověk se sakra chce aspoň jednou pořádně vyspat."
„Kde je Zelenovous?" zeptal se ho Tom.
„V posteli se Sedmikráskou," odpověděl Citroš. „Proč?"
„Raději ho najdi. Střelce taky. Šílený lovec se vrátil. Přivezl s sebou dalšího muže do klece."
„Lannistera," řekla Arya. „Slyšela jsem ho, jak říká Lannister."
„Oni chytili Králokata?" chtěl vědět Gendry.
Vržený kámen zasáhl zajatce dole na náměstí do spánku, přiměl ho otočit hlavu. Ne, není to Králokat, pomyslela si Arya, když spatřila jeho tvář. Bohové přece jen vyslyšeli její modlitby.

JON

Ráno, když divocí vyváděli svoje koně z jeskyně, nebylo po Duchovi nikde ani stopy. Porozuměl tomu, co jsem mu říkal o Černém hradu? Jon se nadechl ostrého ranního vzduchu a dovolil si doufat. Východní obloha byla nad čárou obzoru jemně růžová a o něco výš bledě šedivá. Na jihu stále visel Meč jitra, s jasnou bílou hvězdou ve své rukojeti zářící jako démant v úsvitu, ale čerň a šeď temných lesů kolem nich se znovu měnily v zelenou, zlatou, červenou a rezavou. A nad vysokými borovicemi, duby, jasany a strážními stromy se zvedala Zeď, jejíž bledý led se leskl pod prachem a hlínou, které poďobaly její tvář.
Magnar poslal tucet mužů na západ a další tucet na východ, aby vyšplhali na nejvyšší kopce, které budou schopni nalézt, a pátrali po jakýchkoli známkách výskytu průzkumníků v lesích nebo jezdců nahoře na ledové hradbě. Thennové nesli bronzem opásané válečné rohy, aby na ně zatroubili varovný signál, kdyby spatřili kohokoli z Hlídky. Ostatní divocí se zařadili za Jarla, Jon a Ygritte s nimi. Pro mladého nájezdníka měla přijít hodina jeho slávy.
O Zdi se často říkalo, že se zvedá do výše sedmi stovek stop, ale Jarl našel místo, kde byla jak vyšší, tak nižší. Před nimi se led zvedal zpoza stromů jako nějaký obrovitý útes korunovaný větrem vytesaným cimbuřím, které se tyčilo přinejmenším osm stovek stop vysoko, na některých místech možná dokonce i devět. Jenže když přijeli blíž, Jon si uvědomil, jak je to klamné. Kdekoli to bylo možné, nechal Brandon Stavitel položit obrovité základové bloky podél výšin, a právě tady se zvedaly ze země divoké, rozeklané kopce.
Jednou slyšel, jak jeho strýc Benjen říká, že Zeď je na východ od Černého hradu jako meč, ale na západ spíš jako had. Měl pravdu. Ledová stěna se táhla přes rozlehlý hrbolatý kopec, nořila se do údolí, běžela po vrcholu rozeklaného pahorku, znovu se nořila do údolí ještě hlubšího, a pak se zvedala výš a výš, přeskakovala z jednoho kopce na druhý tak daleko, kam až oko dohlédlo, směrem k hornatému západu.
Jarl se rozhodl, že se pokusí zdolat led v oblasti pahorku. Tady, třebaže se vrchol Zdi tyčil osm stovek stop nad podlahou lesa, tvořily dobrou třetinu její výšky hlína a kámen místo ledu. Svah byl pro jejich koně příliš příkrý, šplhalo se na něj téměř stejně obtížně jako na Pěst Prvních lidí, ale stále to bylo mnohem snazší než vystupovat po holé kolmé tváři Zdi samé. A pahorek byl navíc hustě zalesněný, nabízel snadný úkryt. Kdysi bratři v černém vycházeli každý den se sekerami, aby vysekávali keře přerůstající do pásu prázdného prostranství mezi Zdí a lesem, jenže ty dny byly dávnou minulostí a les tady rostl až k ledu.
Zdálo se, že bude vlhký, studený den, a ještě vlhčí a studenější byl vedle Zdi, pod všemi jejími tunami ledu. Čím blíže se ocitali, tím víc se Thennové drželi vzadu. Oni nikdy předtím Zeď neviděli, dokonce ani magnar, uvědomil si Jon. Děsí je. V Sedmi královstvích se říkalo, že Zeď značí konec světa. Pro ně to platí taky. Všechno záleželo jen na tom, kde stojíte.
A kde stojím já? Jon to nevěděl. Aby mohl zůstat s Ygritte, musel by se stát divokým srdcem i duší. Kdyby ji opustil, aby se vrátil ke své povinností, magnar by jí mohl vyříznout srdce z těla. A kdyby ji vzal s sebou... za předpokladu, že by šla, čímž si nebyl ani zdaleka jistý... nu, sotva by si ji mohl přivést do Černého hradu, aby tam s ním žila mezi bratry. Dezertér a divoká žena nemohli očekávat žádné uvítání nikde v Sedmi královstvích. Mohli bychom se vypravit hledat Gendelovy děti. Třebaže ty by nás spíš snědly, než by nás přijaly mezi sebe.

Jarlovy jezdce Zeď neděsila, jak si Jon všiml. Dělali to už předtím, každý z nich. Když sesedli pod pahorkem, Jarl vyvolal jména a jedenáct se jich shromáždilo kolem něho. Všichni byli mladí, nejstaršímu nemohlo být víc než pětadvacet, a dva byli dokonce ještě mladší než Jon. Každý byl ale štíhlý a pevný; oplývali šlachovitou silou, která mu připomněla Kamenohada, bratra, jehož poslal Půlruký pryč, když jim byl v patách Chřestivá košile.
Ve stínu Zdi se divocí připravili, omotali si kolem jednoho ramene a přes hrudníky silné smyčky konopného provazu a zašněrovali si zvláštní boty z vláčné srniny. Ty boty měly hroty vyčnívající z prstů; železo pro Jarla a dva další, pro některé bronz, ale většinou špičaté kosti. Na jednom boku jim visela malá kladívka s kamennými hlavicemi, na druhém kožený měšec plný kolíků. Jako ledové sekery jim měla posloužit paroží s naostřenými hroty, připevněná pruhy kůží k dřevěným topůrkům. Jedenáct lezců se rozdělilo do tří skupin po čtyřech; Jarl byl dvanáctým mužem. „Mance slíbil meč každému muži ze skupiny, která se dostane na vrchol jako první," řekl jim. Jeho dech se srážel v chladném ranním vzduchu. „Budou to jižanské meče z hradní kovárny. A taky složí píseň, ve které zazní vaše jména. Co víc by si mohl svobodný člověk přát? Nahoru, a ostatní ať vezmou Jiní!"
Jiní ať je vezmou všechny, pomyslel si Jon, když se díval, jak se škrábou vzhůru po příkrém svahu pahorku a mizí mezi stromy. Nebylo by to poprvé, co divocí zlezli Zeď, ba dokonce ani postoprvé. Patroly narazily na lezce dvakrát třikrát za rok, a průzkumníci někdy nacházeli dole pod Zdí rozbitá mrtvá těla těch, co spadli. Podél východního pobřeží si nájezdníci nejčastěji stavěli čluny, aby proklouzli přes Tulení záliv. Na západě sestupovali do černých hlubin Strže, kterými obcházeli kolem Stínové věže. Ale jediný způsob jak zdolat Zeď bylo přelézt přes ni, a mnoha nájezdníkům se to podařilo. Mnohem méně se jich však vrátilo, pomyslel si s určitým zadostiučiněním. Lezci museli nechat svá zvířata za sebou, a mnoho mladších, méně zkušených nájezdníků začínalo na druhé straně tím, že se pokoušeli zmocnit prvních koní, na které narazili. Tehdy se obvykle zvedl velký poprask, vylétli havrani se vzkazy a často je Noční hlídka uštvala a pověsila, než se stačili dostat nazpět se svou kořistí a ukradenými ženami, Jon věděl, že Jarl tuhle chybu neudělá, ale byl zvědavý, co Styr. Magnar je především vladař, ne nájezdník. Možná nebude vědět, jak se ta hra hraje.
„Tamhle jsou," řekla náhle Ygritte a Jon vzhlédl a spatřil prvního lezce, který se vynořil nad vrcholky stromů. Byl to Jarl. Našel si vysokou šikmou borovici, která se svažovala směrem ke Zdi, a odvedl svoje muže vzhůru po jejím kmeni, aby měli náskok před ostatními. Nikdy jsme neměli dopustit, aby se dřevo přikradlo tak blízko. Jsou už tři stovky stop vysoko, a to se ještě nedotkli ledu.
Díval se, jak se divoký opatrně přesouvá ze stromu na Zeď, jak si vysekává úchytku krátkými ostrými údery své ledové sekery, pak se přehoupává na led. Provazem kolem pasu byl připoután ke druhému muži v řadě, který stále ještě vystupoval vzhůru po kmeni. Krok za pomalým krokem se Jarl pohyboval výš, svými botami s hroty si vykopával úchytky pro nohy na místech, kde se žádné přirozené nedaly najít. Když byl deset stop nad vrcholkem stromu, zastavil se na úzké ledové římse, zavěsil si sekeru k pasu, vytáhl kladivo a vehnal do štěrbiny železný kolík. Na Zeď za ním se už přesunul druhý muž, zatímco třetí se škrábal k vrcholku stromu.
Druhé dvě skupiny neměly štěstí na takto příhodně umístěné stromy, které by jim ušetřily kus výstupu po ledu, a netrvalo dlouho a Thennové se začali divit, kam se poděli, Jarlova skupina byla už celá na Zdi, osmdesát stop vysoko, než se objevili vedoucí lezci obou dalších skupin. Týmy byly rozmístěné dobrých dvacet yardů od sebe, Jarlovi čtyři lezci uprostřed. Po jejich pravici byl tým vedený Griggem Kozou, kterého šlo zezdola snadno rozeznat podle dlouhého světlého copu. Nalevo od Jarla vedl lezce velmi hubený muž jménem Errok.
„Tak pomalu," stěžoval si magnar nahlas, když je pozoroval, jak opatrně šplhají vzhůru. „Copak zapomněl na vrány? Měl by šplhat rychleji, jinak nás tu objeví."
Jon raději držel jazyk za zuby. Až příliš dobře si pamatoval Křivolaký průsmyk a výstup za svitu měsíce, který vykonal s Kamenohadem. Té noci snad půltuctukrát spolkl srdce strachy a nakonec ho strašlivě bolely ruce i nohy a prsty měl napolo zmrzlé. A to byl kámen, ne led. Kámen byl pevný. Led byl zrádná látka i v těch nejlepších časech a v den jako tento, kdy Zeď plakala, stačilo teplo lezcovy ruky k tomu, aby ji rozpouštělo. Velké bloky možná byly uvnitř ztvrdlé jako skála, ale jejich vnější povrch byl kluzký, dolů stékaly potůčky vody a tam, kde se dovnitř dostal vzduch, číhaly kusy zvětralého ledu. Ať jsou tihle divocí jacíkoli, jsou odvážní.
Na druhé straně doufal, že Styrovy obavy budou opodstatněné. Jestli jsou bohové dobři, půjde kolem patrola a učiní tomu rázný konec. „Žádná zeď tě neudrží v bezpečí," řekl mu jednou jeho otec, když spolu kráčeli po hradbách Zimohradu. „Zeď je jen tak silná jako muži, kteří ji brání." Divocí mohli mít stovku a dvacet mužů, ale čtyři obránci by stačili k tomu, aby je několika dobře mířenými šípy a možná vědrem kamenů zahnali.
Žádní obránci se však neobjevili; ani čtyři, ba dokonce ani jeden. Slunce šplhalo po obloze a divocí šplhali vzhůru po Zdi, Jarlovi čtyři lezci zůstávali o hodný kus cesty před ostatními, a to až do poledne, kdy narazili na oblast špatného ledu. Jarl přehodil svůj provaz kolem větrem vyhledané ledové vížky a používal ji k podpírání své váhy, když se celá ta rozeklaná věc najednou utrhla a začala se řítit dolů i s ním. Tři muže pod ním bombardovaly kusy ledu velké jako lidská hlava, ale oni se pevně drželi svých úchytek, dokud se Jarl s prudkým škubnutím nezastavil na konci provazu.
Než jeho skupina napravila tuto nepřízeň osudu, Grigg Koza je téměř dostihl, Errokovi čtyři muži zůstávali hodně vzadu. Stěna, po které šplhali, vypadala hladká a bez dolíků, pokrytá vrstvou roztátého ledu, která se na místech, kde na ni dopadalo slunce, mokře leskla. Griggova oblast byla tmavší na pohled, s mnohem více narušenými místy; dlouhými vodorovnými římsami tam, kde byl blok nedokonale umístěn na blok pod ním, s průrvami a štěrbinami, ba dokonce s komíny podél kolmých spojů, kde vítr a voda vyhledaly díry dost velké na to, aby se tam ukryl člověk.
Jarl brzy opět vedl svou skupinu vzhůru. Jeho a Griggovi muži se pohybovali téměř bok po boku, Errokovi padesát stop pod nimi. Sekery z paroží odlamovaly a sekaly led, posílaly dolů sprškytřpytivých střepin snášejících se v kaskádách na stromy. Kamenná kladiva zarážela kolíky hluboko do ledu, aby posloužily jako kotviště pro lana; železné kolíky jim došly, než byli v polovině výstupu vzhůru, a potom už lezci používali jen rohy a naostřené kosti. Kopali, znovu a znovu zaráželi hroty svých bot do tvrdého nepoddajného ledu, aby udělali jedinou úchytku. Už musí mít

naprosto necitlivé nohy, pomyslel si Jon ve čtvrté hodině jejich výstupu. Jak dlouho to ještě mohou vydržet? Díval se, stejně nepokojný jako magnar, a naslouchal, zda neuslyší vzdálené zatroubení thennského válečného rohu. Rohy však zůstaly zticha a nikde nebylo ani stopy po mužích Noční hlídky.
Do šesté hodiny se Jarl opět dostal o kus cesty před Grigga Kozu a jeho muži rozšiřovali rozestupy mezi sebou. „Ten Manceho miláček asi hrozně touží po svém meči," poznamenal magnar, když se s očima zastíněnýma dlaní díval do slunce. Stálo vysoko na obloze a horní třetina Zdi byla zdola křišťálově modrá, třpytila se tak oslnivé, až to bodalo do očí, když se na ni člověk díval, Jarlovi i Griggovi muži se v té záři dočista ztratili, třebaže Errokův tým byl stále ve stínu. Místo aby postupovali přímo vzhůru, pohybovali se bočně ve výši zhruba pěti stovek stop a mířili ke komínu. Jon se díval, jak se sunou po ledu, když tu uslyšel zvuk- náhlé prask, které jako by se převalilo přes led, následované poplašným výkřikem. A pak už byl vzduch plný ledových úlomků, výkřiků i padajících mužů, protože od Zdi se uloupla vrstva ledu stopu silná a padesát stop široká a začala se s rachotem řítit dolů, smetající a drtící všechno před sebou. Některé z kusů se dokonce přikutálely až mezi stromy na samém úpatí pahorku. Jon popadl Ygritte a strhl ji na zem, aby ji zaštítil svým tělem, a jednoho z Thennů zasáhl do obličeje kus, který mu rozbil nos.
Když se pak podívali vzhůru, Jarl a jeho tým byli pryč. Muži, lana, bodec, všechno zmizelo; nad výškou šesti set stop nezůstalo vůbec nic. Jen rána ve Zdi zela tam, kde ještě před jedním zabušením srdce viseli lezci, a led uvnitř byl hladký a bílý jako naleštěný mramor a leskl se na slunci. Hluboko, hluboko dole byla slabá rudá šmouha tam, kde se někdo roztříštil o ledový výstupek.
Zeď ochraňuje sama sebe, pomyslel si Jon, když zvedal Ygritte na nohy. Našil Jarla ve strome, nabodnutého na rozštípnutou větev a stále přivázaného ke třem dalším mužům, kteří leželi zlámaní pod ním. Jeden byl stále naživu, ale nohy a páteř měl roztříštěné a většinu žeber taky. „Milost," zašeptal, když přišli k němu. Jeden z Thennů mu rozbil hlavu velkým kamenným palcátem. Magnar vydal příkazy a jeho muži začali shromažďovat palivo na pohřební hranici. Mrtví ještě hořeli, když Grigg Koza dosáhl vrcholu Zdi. Než se k nim připojil Errok se svými muži, z Jarla a jeho skupiny nezůstalo nic než kosti a popel.
Začalo zapadat slunce, a tak ležel neztráceli čas. Rozvinuli dlouhé smyčky provazů, které si předtím omotali kolem hrudníků, svázali je všechny dohromady a hodili jeden konec dolů. Pomyšleni, že bude muset šplhat pět set stop nahoru po provaze, naplnilo Jona strachem, ale Mance měl lepší plán. Nájezdníci, které nechal Jarl dole, vybalili obrovský žebřík s příčkami z tkaného konopí silnými jako mužská paže a přivázali ho k provazu. Errok, Grigg a jejich muži zamručeli a zatáhli, vytáhli jej nahoru, připevnili na vrchol, pak spustili lano znovu, aby vytáhli další žebřík. Dohromady jich bylo pět.
Když byly všechny žebříky na místě, magnar vydal strohý příkaz ve starém jazyce a pět z jeho Thennů začalo vystupovat nahoru. Dokonce ani po žebřících to nebyl snadný výstup. Ygritte se na ně dívala, jak zápolí s provazovými příčkami, „Jak já tuhle Zeď nenávidím," řekla tichým nahněvaným hlasem. „Cítíš taky, jak je studená?"
„Je postavená z ledu," poznamenal Jon.
„Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Tahle zeď je z krve."
Ani čtyři smrti jí dosud nestačily. Do západu slunce si spadli z žebříků pro smrt další dva z Thennů, ale ti byli poslední. Bylo blízko k půlnoci, když dosáhl vrcholu Jon. Na obloze už zase svítily hvězdy a Ygritte vedle něho se po výstupu celá třásla. „Málem jsem spadla," řekla se slzami v očích. „Dvakrát. Třikrát. Zeď se mě snažila setřást, cítila jsem to."
Jedna ze slz jí vytryskla a pomalu jí stékala dolů po tváři.
„To nejhorší je za námi." Jon se snažil, aby to znělo sebejistě. „Neměj strach." Pokusil se položit jí paži kolem ramen.
Ygritte ho udeřila plochou dlaně do hrudi, tak prudce, že ho to zabolelo dokonce i přes vrstvy vlny, kroužkové zbroje a vařené kůže. „Já jsem neměla strach. Ty nevíš nic, Jone Sněhu."
„Proč tedy pláčeš?"
„To není strachy!" Divoce dupla do ledu patou, až ho kousek vysekla. „Pláču proto, že jsme nenašli Roh zimy. Otevřeli jsme polovinu stovky jeskyní a vypustili jsme do světa všechny zlé duchy, ale nikde jsme nenašli Joramunův roh, abychom tuhle proklatou studenou věc strhli!"

JAIME

Ruka mu hořela. Stále, stále, dlouho poté co uhasili pochodeň, kterou mu opálili krvavý pahýl, celé dny poté, stále cítil oheň probodávající mu ruku až nahoru a prsty svíjející se v plamenech, prsty, které už neměl.
Utržil zranění už předtím, ale nikdy nic ani zdaleka podobného tomuhle. Vůbec netušil, že může existovat tak strašlivá bolest. Někdy, nezvány, mu vytryskly ze rtů staré modlitby, modlitby, které se naučil ještě jako dítě a od té doby si na ně nevzpomněl, modlitby, které se poprvé modlil společně s Cersei klečící vedle něho v septu v Casterlyově skále. Někdy dokonce plakal, dokud neuslyšel, jak se mu smějí. To mu vysušilo oči a umrtvilo srdce a on se modlil, aby horečka spálila všechny jeho slzy. Teď už vím, jak se cítil Tyrion pokaždé, když jsem se mu posmíval.
Když spadl podruhé ze sedla, přivázali ho těsně k Brienne z Tarthu a přiměli ho opět se s ní dělit o jednoho koně. Jednoho dne je místo zády k hrudi přivázali obličeji proti sobě. „Milenci," povzdechl si nahlas Střapáč. „A jaký je na ně rozkošný pohled! Bylo by kruté rozdělovat od sebe dobrého rytíře a jeho paní." Pak se zasmál nahlas svým vysokým ječivým smíchem a zvolal: „Ba, jenže který z nich je rytíř a který jeho paní?" Kdybych měl svoji ruku, hned by ses to dozvěděl, pomyslel si Jaime. Paže ho bolely a nohy měl necitlivé od těsně utažených provazů, ale zakrátko už na tom nezáleželo. Jeho svět se scvrkl na mučivě bolestivé pulzování ve fantomové ruce a na Brienne přitisknutou k němu.

Alespoň mé zahřívá, utěšoval se v duchu, třebaže dívčin dech páchl stejně odporně jako jeho.
Jeho ruka byla stále mezi nimi, Urswyck mu ji pověsil kolem krku na provaz, takže mu visela dole na hrudi a pleskala Brienne do prsou, zatímco Jaime chvílemi ztrácel a opětovně nabýval vědomí. Pravé oko měl napuchlé a zavřené od zanícené rány na čele, kde ho Brienne sekla během souboje, ale ruka ho bolela mnohem víc. Z pahýlu prosakovala krev smíšená s hnisem, avšak chybějící ruka ho zabolela pokaždé, když kůň udělal krok.
Hrdlo měl tak vyschlé, že nebyl schopen nic pozřít, ale pil alespoň víno, když mu je dali, a vodu, když byla vším, co mu nabídli. Jednou mu podali pohár s jakousi tekutinou a on ji začal okamžitě hltavě polykat, celý roztřesený. Chrabří kumpáni se dali do smíchu tak hlasitého a drsného, že to rvalo uši. „Piješ koňské chcanky, Králokate," zařval na něj Rorge. Jaime měl takovou žízeň, že je přesto vypil. Jen aby je po chvíli celé černé zase vydávil. Přikázali Brienne omýt mu zvratky z vousu, stejně jako ji nutili omývat ho pokaždé, když se znečistil v sedle.
Jednoho vlhkého chladného rána, když se cítil nepatrně lépe, zmocnilo se ho šílenství, sáhl levou rukou po Dornově meči a neohrabaně jej vytáhl z jeho pochvy. Ať mě zabije, pomyslel si, alespoň zemřu v boji, s mečem v ruce. Jenže to ničemu neposloužilo. Střapáč před ním hopkal z nohy na nohu a hbitě uskakoval stranou, zatímco Jaime po něm marně sekal. Nevyvážený se zapotácel dopředu a divoce po bláznovi máchl, ale Střapáč se otočil, uklonil se a uhnul. To už se Jaimeho marnému úsilí zasáhnout ho řehtali všichni Drancíři do jednoho. Když zakopl o kámen a zvrátil se na kolena, blázen k němu přiskočil a vlepil mu vlhký polibek na temeno hlavy.
Nakonec Rorge odstrčil Střapáče stranou a vykopl meč z Jaimeho slabých prstů, „to bylo žábavné, Kjálokate," řekl Vargo Hoat, „ale jestli to škušíš žnovu, ušeknu ti djuhou ruku, nebo možná chodidlo."
Potom ležel na zádech, upíral oči do noční oblohy a snažil se nevnímat bolest, která vyšlehla vzhůru jeho pravou rukou pokaždé, když jí pohnul. Ta noc byla podivně krásná. Měsíc byl nádherným srpkem, a měl dojem, že nikdy předtím neviděl tolik hvězd pohromadě. Králova koruna byla v zenitu, a viděl vzpínajícího se Hřebce a o kus dál Labuť. Měsíční panna, plachá jako vždy, se napolo skrývala za vysokou borovicí. Jak může být noc tak krásná? ptal se sám sebe. A proč by hvězdy měly shlížet dolů na takového, jako jsem já?
„Jaime," zašeptala Brienne, tak slabě, že si nejdřív myslel, že se mu to jen zdálo. „Jaime, co to děláš?"
„Umírám," zašeptal na ni v odpověď.
„Ne," řekla, „ty musíš žít."
Nejraději by se dal do smíchu. „Přestaň mi říkat, co mám dělat, děvče. Já si umřu, kdy budu chtít."
„To jsi takový zbabělec?"
To slovo ho šokovalo. Byl Jaime Lannister, rytíř Královské gardy, byl Králokat. Žádný Člověk se nikdy neodvážil nazvat ho zbabělcem. Jinými nadávkami ho častovali, to ano: křivopřísežník, lhář, vrah. Říkali o něm, že je krutý, zrádný, bezohledný. Ale nikdy že je zbabělec. „Co jiného mohu udělat než zemřít?"
„Žít," odpověděla, „žít a bojovat a pomstít se." Řekla to ale příliš nahlas. Rorge uslyšel její hlas, i když nerozlišil slova. Přišel k ní, surově do ní kopl a okřikl ji, ať drží ten svůj proklatý jazyk za zuby, jestli o něj nechce přijít.
Zbabělec, pomyslel si Jaime, když se Brienne snažila utlumit svoje steny. Že bych jím opravdu byl? Vzali mi ruku, kterou bojují. Bylo to všechno, čím jsem byl, rukou s mečem? Bohové, buďte dobří, je to tak?
Děvče mělo pravdu. Nemohl zemřít. Cersei na něho čekala. Bude ho potřebovat. Taky Tyrion, jeho malý bratr, který ho miloval navzdory tomu, jak se k němu často choval. A jeho nepřátelé čekali taky; Mladý vlk, který ho porazil v Šeptajícím lese a pozabíjel muže kolem něho, Edmure Tully, který ho držel ve tmě a v řetězech, všichni Chrabří kumpáni. Když přišlo ráno, přinutil sám sebe něco pojíst. Nabídli mu ovesnou kaši, žrádlo pro koně, ale on se přiměl spolknout každou lžíci. Jedl dokonce i večer a pak příštího dne. Žít, říkal sám sobě neúprosně, když měl pocit, že se z kaše zadusí, žít pro Cersei, žít pro Tyriona. Žít pro pomstu. Lannister vždycky splácí svoje dluhy. Chybějící ruka mu pulzovala bolestí, pálila a bodala. Až přijedu do Králova přístaviště, nechám si vykovat novou, ze zlata, a jednoho dne ji vyrvu Vargu Hoatovi hrdlo.
Dny a noci splývaly v jedno ve změti bolesti. Spal v sedle, přitisknutý k Brienne, s nosem plným zápachu zvedajícího se z tlející useknuté ruky, a pak v noci ležel na tvrdé zemi, polapen v bdělé noční můře. Třebaže byl zesláblý, přivazovali ho na noc ke stromu. Poskytovalo mu to jistou chladnokrevnou útěchu, když věděl, že dokonce i v takovém stavu z něj mají strach.
Brienne byla vždycky přivázaná vedle něho. Ležela tam ve svých poutech jako velká mrtvá kráva, neříkala ani slovo. To děvče si v sobě vystavělo pevnost. Brzy ji určitě znásilní, ale za jejími hradbami se jí nemohou dotknout. Jeho vlastní hradby však byly strhané. Vzali mu ruku, vzali mu pravou ruku, ve které držíval meč, a bez ní neznamenal nic. Ta druhá mu nebyla k ničemu. Od té doby co se naučil chodit, byla jeho levá ruka pouze štítovou rukou, ničím víc. To pravá ruka ho udělala rytířem; pravá ruka z něj učinila muže.
Jednoho dne zaslechl Urswycka, jak říká něco o Harrenově, a vzpomněl si, že by to měl být cíl jejich cesty. Rozesmál se nahlas, což přimělo Timeona slehnout ho přes tvář dlouhým tenkým bičem. Rána krvácela, ale vedle své ruky ji téměř necítil, „Čemu ses smál?" zeptalo se ho děvče šeptem toho večera.
„Harrenov byl místem, kde mi dali můj bílý plášť," pošeptal jí v odpověď. „ Whentův velký turnaj. Chtěl nám všem ukázat ten svůj velký hrad a svoje krásné syny. Já jim to chtěl taky ukázat. Bylo mi teprve patnáct, ale nikdo by mé neporazil, Aerys mi ale vůbec nedovolil zúčastnit se klání." Znovu se zasmál. „Poslal mě pryč. Teď se vracím."
Uslyšeli ho, jak se směje. Té noci to byl Jaime, kdo schytal kopance a rány. Stěží je cítil, dokud mu Rorge nedupl botou na pahýl, a tehdy omdlel.
Příští noci konečně přišli, tři z těch nejhorších; Střapáč, beznosý Rorge a tlustý Dothrak Zollo, ten, co mu usekl ruku. Zollo a Rorge se dohadovali, kdo na ni půjde jako první, když se k nim blížili; nebylo pochyb o tom, že blázen si ji může vzít až poslední, Střapáč navrhl, že by mohli být první oba a vzít si ji zezadu i zepředu. Zollovi a Rorgemu se ten nápad zamlouval, jenže pak se zase začali hádat o to, kdo dostane předek a kdo zadek.

Zmrzačí ji taky, jenže zevnitř, kde to není vidět. „Děvče," pošeptal jí, zatímco Zollo a Rorge si vzájemně nadávali, „nech je vzít si tě, a vyjdeš z toho mnohem snáz. Budeš to mít za sebou rychleji a oni z toho budou mít menší potěšení."
„Z toho, co jim dám, nebudou mít žádné potěšení," zašeptala vzdorovitě.
Hloupé, tvrdohlavé, statečné děvče. Věděl, že když se jim bude vzpírat, nakonec ji zabijí. A co na tom záleží, jestli to udělají? Nebýt té její proklaté umíněnosti, stále bych měl ruku. Přesto slyšel sám sebe, jak jí šeptá: „Dovol jim udělat to a stáhni se do sebe." Přesně tohle udělal, když před jeho očima umírali Starkové, lord Rickard škvařící se ve svém brnění, zatímco jeho syn Brandon škrtil sám sebe ve snaze zachránit ho. „Mysli na Renlyho, pokud jsi ho milovala. Mysli na Tarth, na hory a moře, jezera, vodopády, cokoli na tom tvém Safírovém ostrově máte, mysli..."
Jenže Rorge už vyhrál hádku. „Jsi ta nejošklivější ženská, jakou jsem kdy viděl," řekl Brienne, „ale nemysli si, že tě nemůžu udělat ještě ošklivější. Líbil by se ti nos, jaký mám já? Vzpírej se mi a máš ho mít. A dvě oči, to je až příliš mnoho. Stačí jediný tvůj výkřik, vydloubnu ti jedno a příměju tě sežrat ho a pak ti jeden po druhém vyškubu ty tvoje hnusné zuby."
„Ach, udělej to, Rorge," zaprosil Střapáč. „Bez zubů bude vypadat přesně jako moje drahá stará matinka." Zachechtal se. „A já vždycky chtěl ošukat moji drahou starou matinku do prdele."
Jaime se uchechtl. „To je ale legrační blázen. Mám pro tebe hádanku, Střapáči. Víš, proč bys měl chtít, aby nekřičela? Och, počkat, už vím." Chvíli se odmlčel a pak z plných plic vykřikl: „Kvůli SAFÍRŮM!"
Rorge mu s klením znovu dupl na pahýl ruky. Jaime zavyl bolestí. Pamatoval si, že poslední myšlenka, kterou měl, byla nikdy předtím jsem ani netušil, že by mohla existovat taková agónie. Bylo těžké říci, na Jak dlouho ztratil vědomí, ale když opět nabyl smyslů, stál nad ním Urswyck a také Vargo Hoat sám. „Nikdo še jí ani nedotkne," ječela koza, prskajíc sliny po celém Zollovi. „Ona muší být panna, ty bláźne! Štojí ža plný pytel šatfírů!" A od té doby k nim Hoat nechal každou noc postavit stráž, aby je chránil před svými vlastními muži.
Dvě noci uplynuly v tichosti, než děvče konečně sebralo odvahu a zašeptalo: „Jaime? Proč jsi vykřikl nahlas?"
„Myslíš, proč jsem vykřikl ‚kvůli safírům'! Přemýšlej, děvče. Copak by tuhle sebranku zajímalo, kdybych byl vykřikl ‚znásilňují ji'!"
„Nemusel jsi vykřiknout vůbec."
„Už tak je dost nepříjemné dívat se na tebe, a to máš nos, obě oči a zuby. Kromě toho jsem chtěl slyšet kozu, jak říká ‚šatfírů'." Uchechtl se. „Máš štěstí, že jsem takový lhář. Čestný muž by jim o Safírovém ostrově pověděl pravdu."
„Přesto," řekla nakonec, „ti děkuji, pane."
V jeho chybějící ruce to opět pulzovalo bolestí. Zaskřípal zuby a řekl: „Lannister vždycky splácí svoje dluhy. To bylo za řeku a za ty kameny, co jsi shodila na Robina Rygera."
Koza chtěl udělat podívanou z toho, jak přivede Králokata na Harrenov, a tak byl Jaime míli od bran hradu přinucen sesednout. Kolem pasu mu utáhli smyčku provazu, a druhou Brienne kolem zápěstí; její konce uvázali k rozsoše sedla Varga Hoata. Potáceli se kupředu bok po boku za Qohořanovým pruhovaným koněm.
Jaimeho udržoval v chůzi hněv. Lněné plátno, kterým byl omotaný jeho pahýl, bylo šedivé a páchlo hnisem a jeho fantomové prsty naříkaly při každém kroku. Jsem silnější, než si myslí, přesvědčoval sám sebe. Stále jsem Lannister. Stále jsem rytíř Královské gardy. Dostane se do Harrenova a pak do Králova přístaviště. Bude žít. A splatím svoje dluhy i s úrokem.
Když se přiblížili k útesovitým hradbám obludného hradu Černého Harrena, Brienne mu stiskla paži. „Tento hrad teď má v držení lord Bolton. Boltonové jsou vazaly Starků."
„Boltonové stahují své nepřátele z kůže." Jaime si o tom seveřanovi pamatoval jen tohle. Tyrion by o lordovi z Hrůzova věděl všechno, co by bylo k vědění, jenže Tyrion byl tisíc líg daleko, s Cersei. Já nemohu zemřít, když Cersei žije, řekl si v duchu. Zemřeme spolu, tak jako jsme se spolu narodili.
Podhradí bylo spáleno na popel a zčernalý kámen, a na břehu jezera, kde pořádal lord Whent v roce falešného jara svůj velký turnaj, tábořilo mnoho mužů a koní. Když procházeli po rozervané zemi, přes Jaimeho rty přelétl hořký úsměv. Přímo na místě, kde kdysi poklekl před králem, aby odříkal svou přísahu, si někdo vykopal odpadní jámu. Nikdy se mi ani nesnilo o tom, jak rychle se sladké změní v trpké. Aerys mne nenechal vychutnat dokonce ani tu jednu noc. Poctil mne a pak na mne plivl.
„Praporce," poznamenala Brienne. „Z kůže stažený muž a dvě věže. Vazalové krále Robba. A vidíš? Tam nad strážnicí plápolá jeho zlovlk, šedý na bílém."
Jaime vyvrátil hlavu vzhůru, aby se podíval. „Máš pravdu, je to ten váš zatracený vlk," připustil. „A z každé jeho strany jsou hlavy."
Vojáci, služebnictvo a následovnice tábora se shromáždili kolem cesty a hlasitě na ně pokřikovali. Jakási skvrnitá fena za nimi běžela přes celý tábor, štěkala a vrčela, dokud ji jeden Lyséňan nenabodl na kopí a neodcválal s ní do čela průvodu. „Nesu Králokatovu vlajku," vykřikl, třesa mrtvým psem nad Jaimeho hlavou.
Zdi Harrenova byly tak silné, že projít jimi bylo jako projít kamenným tunelem. Vargo Hoat poslal dva ze svých Dothraků dopředu, aby informovali lorda Boltona o jejich příchodu, a vnější nádvoří se už stačilo zaplnit zvědavci. Ustupovali před Jaimem, jenž se potácel dopředu s provazem kolem pasu, kterým škubli pokaždé, když zpomalil.
„Přivedl jšem vám Kjálokata," prohlásil Vargo Hoat svým drsným ušišlaným hlasem. Do kříže Jaimeho zad uhodil silný konec oštěpu a srazil ho k zemi.
Instinkt ho přiměl vystrčit ruce před sebe, aby zabránil pádu. Když jeho pahýl narazil do země, zasáhla ho oslepující bolest, a přesto se mu nějak podařilo zvednout se na koleno. Před ním bylo široké kamenné schodiště vedoucí do vchodu jedné z kolosálních kulatých věží. Stálo na něm pět rytířů a jakýsi seveřanský lord a dívali se na něho dolů; ten jeden s bledýma očima ve vlně a kožešině, těch pět divoce vyhlížejících v kroužkové a plátové zbroji, se znakem dvojitých věží na suknicích. „Zběsilost Freyů," poznamenal Jaime. „Ser Danwell, ser Aenys, ser Hosteen." Znal syny

lorda Waldera od vidění; jeho teta se koneckonců za jednoho provdala. „Přijměte moji upřímnou soustrast“
„Za co, pane?“ zeptal se ser Danwell Frey. „Za syna vašeho bratra, sera Cleose,“ odpověděl Jaime. „Byl s námi, dokud ho psanci neprobodali šípy. Urswyck a jeho chátra si vzali jeho věci a nechali ho tam pro vlky.“
„Moji lordi!“ Brienne se vykroutila na svobodu a popošla kupředu. „Viděla jsem vaše praporce. Vyslyšte mne, prosím.“
„Kdo to mluví?“ dožadoval se ser Aenys Frey.
„Lannisterka kojná.“
„Jsem Brienne z Tarthu, dcera lorda Selwyna z Večeropadu, který odpřísáhl věrnost rodu Starků, stejně jako vy.“
Ser Aenys si odplivl k jejím nohám. „To je za tu tvoji věrnost. Věřili jsme slovu Robba Starka a on nám naši víru oplatil zradou.“
Tohle vypadá zajímavě. Jaime se otočil, aby viděl, jak Brienne přijme toto obvinění, ale děvče bylo zarputilé jako mula s kouskem dřeva mezi zuby. „Já o žádné zradě nevím.“ Zvedla ruce spoutané provazem. „Lady Catelyn mi poručila, abych dopravila Lannistera k jeho bratrovi do Králova přís-“
„Když jsme je našli, snažila se ho utopit,“ skočil jí do řeči Věrný Urswyck.
Brienne zrudla. „V hněvu jsem se zapomněla, ale nikdy bych ho nezabila. Když zemře, Lannisterové nechají popravit dcery mé paní.“
Na sera Aenyse tím nijak nezapůsobila. „A co je nám do toho?“
„Prodejte ho za výkupné zpátky do Řekotočí,“ naléhal na ně ser Danwell.
„Casterlyova skála má víc zlata,“ namítl jeden z jeho bratrů.
„Zabte ho!“ navrhl další. „Jeho hlavu za hlavu Neda Starka!“
Blázen Střapáč v šedorůžovém šaškovském oděvu udělal přemet k úpatí schodiště a začal zpívat: „Žil kdysi jeden lev, co tančil s medvědem, och, na mou duši, s medvědem...“
„Ticho, bláźne.“ Vargo Hoat do muže strčil. „Kjálokat není pro medvěda. Patší mně.“
„Nepatřil by nikomu, kdyby zemřel,“ Roose Bolton promluvil tak tiše, že muži ztichli, aby ho slyšeli. „A pokud si vzpomínám, můj pane, nejsi pánem Harrenova, dokud neodtáhnu na sever.“
Horečka dodávala Jaimemu odvahu, a navíc měl lehkou hlavu. „Že by tohle byl lord z Hrůzova? Když jsem o tobě slyšel naposledy, můj otec tě hnal na útěk s ocasem staženým mezi nohy. Proč jsi přestal utíkat, můj pane?“
Boltonovo ticho bylo stokrát zlověstnější než uslintaná škodolibost Varga Hoata. Jeho oči, bledé jako ranní mlha, toho víc zakrývaly, než říkaly. Jaimemu se ty oči nelíbily. Připomínaly mu den v Králově přístavišti, kdy ho Ned Stark našel sedět na Železném trůnu. Lord z Hrůzova nakonec stiskl rty k sobě a po chvíli řekl: „Přišel jsi o ruku.“
„Ne,“ řekl Jaime. „Mám ji tady, pověšenou kolem krku.“
Roose Bolton sáhl před sebe, škubl provazem a hodil ruku po Hoatovi. „Odneste to pryč. Ten pohled mne uráží.“
„Nechám ji poslat jeho lordu otci. Žeknu mu, že muši zaplatit jedno sto tisíc djagonů, jinak mu budeme vjacet Kjálokata kousek po kousku. A až budeme mít svoje žlato, pošleme šera Lannistera Karštarkovi a dostaneme od něho tu jeho pannu.“ Z hrdel Chrabrých kumpánů se zvedlo zaburácení smíchu.
„Dobrý plán,“ řekl Roose Bolton, asi tak, jako by mohl poznamenat „Dobré víno“ ke svému spolustolovníkovi při večeři, „ovšem lord Karstark ti svoji dceru nedá. Král Robb ho zkrátil o hlavu za zradu a vraždu. Co se týče lorda Tywina, ten je v Králově přístavišti a zůstane tam až do Nového roku, kdy si jeho vnuk vezme za manželku dceru lorda z Vysoké zahrady.“
„Ze Zimohradu,“ opravila ho Brienne. „Myslíš ze Zimohradu. Král Joffrey je zasnouben se Sansou Stark.“
„Už ne. Bitva na Černovodém proudu všechno změnila. Růže a lev se tam spojili, aby roztříštili armádu Stannise Baratheona a spálili jeho loďstvo na popel.”
Já tě varoval, Urswycku, pomyslel si Jaime, a tebe taky, kozo. Když se sázíte proti lvům, přijdete o víc než jen o měšec,
„Máš nějaké zprávy o mé sestře?“ zeptal se.
„Je v pořádku. Stejné jako tvůj... synovec.“ Než Bolton řekl synovec, krátce se odmlčel, pauzou, která měla znamenat, já to vím. „Tvůj bratr taky žije, třebaže byl v bitvě ošklivé zraněn.“ Pokynul zamračenému seveřanovi v brigantině zpevněné cvočky. „Doprovoď sera Jaimeho ke Qyburnovi. A rozvaž té ženě ruce.“ Když byl provaz kolem Brienniných zápěstí přeseknut vpůli, řekl: „Prosím o odpuštění, moje paní. V takových problematických časech je někdy obtížné rozpoznat přítele od nepřítele.“ Brienne si mnula vnitřní část zápěstí, kde jí konopný provaz rozedřel kůži do krve. „Můj pane, tihle muži se pokoušeli znásilnit mě.“
„Opravdu?“ Lord Bolton stočil svoje bledé oči k Vargu Hoatovi. „Jsem tím pohoršen. Tímhle a také tím, co jste udělali s rukou sera Jaimeho.“
Na nádvoří bylo pět seveřanů a stejně tolik Freyů na každého Chrabrého kumpána. Koza možná nebyl tak chytrý jako někteří, ale tohle mu došlo. Proto Hoat raději držel jazyk za zuby.
„Vzali mi můj meč,“ řekla Brienne, „moji zbroj...“
„Tady nebudeš zbroj potřebovat, moje paní,“ řekl jí lord Bolton. „V Harrenově jsi pod mou ochranou. Amabel, najdi pro lady Brienne vhodné ubytování. Waltone, ty se okamžitě postarej o sera Jaimeho.“ Nečekal na odpověď, ale otočil se a začal vystupovat po schodech, s vlajícím pláštěm olemovaným kožešinou. Jaime měl čas jen na to, aby si s Brienne vyměnil rychlý pohled, než byli odvedeni pryč, každý jinam.
V mistrových komnatách pod ptačincem odstranil šedovlasý, otcovsky vyhlížející muž jménem Qyburn lněné plátno z pahýlu Jaimeho ruky a zatajil dech.
„To je tak zlé? Zemřu?“
Qyburn se dotkl rány prstem a nakrčil nos, když se z ní vyvalil hnis. „Ne. Ačkoli ještě pár dní...“ Odřízl Jaimeho rukáv. „Hniloba se rozšířila. Vidíš, jak je tkáň měkká? Musím to všechno odříznout. Nejbezpečnějším způsobem by bylo odstranit celou ruku.“

„V tom případě zemřeš," ujistil ho Jaime. „Vyčisti ten pahýl a zašij ho. Já to risknu."
Qyburn se zamračil. „Mohu ti ponechat horní část paže a udělat řez v lokti, ale..."
„Odřízni jakoukoli část mé ruky a budeš muset uříznout i tu druhou, jinak tě jí potom zaškrtím."
Qyburn se mu podíval do očí. Cokoli v nich viděl, přesvědčilo ho to. „Dobrá tedy. Odřežu hnijící maso, nic víc. Pokusím se vypálit rozkládající se tkáň vařícím vínem a obkladem z kopřiv, hořčičného semínka a chlebového těsta. Snad to bude stačit. Připravím ti makové mléko -"
„Ne." Jaime se neodvažoval nechat se uspat - mohl by být o paži kratší, až se probudí, bez ohledu na to, co mu ten muž nasliboval.
Qyburna to zaskočilo. „Bude to bolet."
„Budu křičet."
„Bude to hodně bolet."
„Budu křičet velice nahlas."
„Napiješ se aspoň vína?"
„Modlí se někdy nejvyšší septon?"
„Tím si nejsem jistý. Přinesu víno. Ty si zatím lehni, musím tvou ruku uvázat."
S miskou a ostrou čepelí v ruce vyčistil Qyburn pahýl, zatímco Jaime polykal silné víno a rozléval je všude po sobě i kolem sebe. Jeho levá ruka jako by nevěděla jak najít ústa, ale bylo to aspoň k něčemu dobré. Pronikavý pach z jeho vínem nasáklého vousu pomáhal maskovat zápach hnisu.
Nic však nepomohlo, když nastal čas odřezat shnilé maso. Tehdy Jaime křičel a bušil do stolu svou dobrou pěstí, zas a znovu a znovu. Do dalšího křiku se dal tehdy, když Qyburn nalil vroucí víno přes to, co zůstalo z jeho pahýlu. Navzdory všem svým přísahám a veškerému strachu ztratil na čas vědomí. Když se probral, mistr mu zašíval ruku jehlou s ovčím střívkem. „Nechal jsem ti tam volný kus kůže, aby se jím dalo překrýt zápěstí."
„Ty už jsi tohle určitě dělal," zamumlal Jaime slabým hlasem. Cítil krev v ústech, tam kde se kousl do jazyka.
„Pro žádného člověka, který slouží Vargu Hoatovi, nejsou pahýly neznámou věcí. Připravuje lidi o ruce a nohy, kamkoli zavítá."
Qyburn nevypadá jako monstrum, pomyslel si Jaime. Byl hubený, s tichým hlasem a laskavýma hnědýma očima. „Jak je možné, že mistr jako ty jezdí s Chrabrými kumpány?"
„Citadela mi vzala řetěz," Qyburn odložil svoji jehlu. „Měl bych něco udělat taky s tou ránou, co máš nad okem. Maso je ošklivé zanícené."
Jaime zavřel oči a nechal Qyburna dělat jeho práci. „Pověz mi o bitvě." Jako strážce harrenovských havranů měl být Qyburn prvním, kdo se doslechl jakékoli zprávy.
„Lord Stannis byl polapen mezi tvým otcem a ohněm. Říká se, že Skřet zapálil řeku." Jaime viděl zelené plameny šlehající k obloze, výš než ty nejvyšší věže, zatímco v ulicích hořeli lidé. Tento sen se mi už zdál. Připadalo mu to téměř směšné, ale nebyl tam nikdo, s kým by se o svoje veselí podělil.
„Otevři oko." Qyburn namočil klůcek do teplé vody a omyl jím zaschlou krev. Oční víčko bylo napuchlé, ale Jaime nějak našel sílu a přiměl se napolo je otevřít. Qyburnův obličej se vznášel nad ním. „Jak jsi přišel k tomuhle zranění?" zeptal se mistr.
„Dar od dívky."
„Ucházel ses o ni příliš zprudka, můj pane?"
„Ta dívka je větší než já a ošklivější než ty. Asi by ses na ni měl taky podívat. Pořád kulhá na jednou nohu, kam jsem ji bodl, když jsme spolu bojovali."
„Poptám se po ní. Čím je pro tebe ta žena?"
„Je to moje ochránkyně." Jaime se musel dát do smíchu, bez ohledu na to, jak to bolelo.
„Nadrtím nějaké byliny, které smíchám s vínem, aby ti to snížilo horečku. Přijď sem zítra ráno a já ti přiložím pijavici nad oko, aby z tebe vytáhla špatnou krev."
„Pijavici. Jak milé."
„Lord Bolton má pijavice v oblibě," řekl Qyburn škrobeně.
„Ani se nedivím," odvětil Jaime.

TYRION

Za Královou bránou nezůstalo nic než bláto, popel a kousky ohořelých kostí, a přesto ve stínu městských hradeb již žili lidé a jiní tam prodávali ryby z kár a sudů. Tyrion na sobě cítil jejich oči, když projížděl kolem; chladné oči, hněvivé a nelítostné. Nikdo se neodvažoval promluvit na něj ani se nepokusil zastoupit mu cestu - když vedle něho jel Bronn v naolejované černé kroužkové zbroji. Kdybych ale byl sám, stáhli by mě z koně a rozdrtili by mi lebku dlažebním kamenem, tak jak to udělali seru Prestonovi.
„Vrátili se sem rychleji než krysy," postěžoval si. „Člověk by si myslel, že si z toho vezmou ponaučení, když jsme je jednou vypálili."
„Dej mi pár tuctů zlatých plášťů a pobiju je všechny," ujistil ho Bronn. „Jakmile budou mrtví, už se sem nevrátí."
„Ne, ale místo nich by přišil jiní. Nech je být...pokud si však opět začnou stavět chatrče pod hradbami, okamžitě je dej strhnout. Válka ještě neskončila, bez ohledu na to, co si tihle blázni možná myslí." Zahlédl Blátivou bránu před nimi,

„Pro dnešek už jsem toho viděl dost. Zítra se sem vrátíme s cechovními mistry a projdeme si jejich plány.“ Povzdechl si. Nu, to já většinu z toho spálil, a tudíž předpokládám, že je jen spravedlivé, abych to znovu postavil.
Toho úkolu se měl původně zhostit jeho strýc, jenže spolehlivý, neochvějný, neúnavný ser Kevan Lannister nebyl ve své kůži od té doby, co přiletěl havran z Řekotočí se zprávou o smrti jeho syna. Willemovo dvojče Martyn bylo rovněž zajatcem Robba Starka a jejich starší bratr Lancel byl stále upoután na lože, s hnisající ránou, která se nechtěla hojit. S jedním synem mrtvým a dalšími dvěma ve smrtelném nebezpečí byl ser Kevan sžírán žalem a strachem. Lord Tywin na svého bratra vždycky spoléhal, ale nyní neměl jinou možnost než se znovu obrátit na svého zakrslého syna.
Cena za novou výstavbu měla být závratná, ale nedalo se nic dělat. Královo přístaviště bylo hlavním přístavem říše a jeho rivalem bylo pouze Staré město. Bylo třeba opět řeku otevřít, a to čím dříve, tím lépe. Jenže kde mám vzít ty zatracené peníze? Málem kvůli tomu začal postrádat Malíčka, který vyplul před čtrnácti dny na sever. Zatímco on bude léhat s Lysou Arryn a vládnout místo ní Údolí, já musím vyčistit svinstvo, které tady zanechal. Na druhé straně ho těšilo, že ho otec pověřil tak významným úkolem. Sice mne nejmenuje dědicem Casterlyovy skály, ale využije mne, kdekoli bude moci, pomyslel si, když je kapitán zlatých plášťů máváním posílal přes Blátivou bránu.
Tržnímu náměstí za bránou stále dominovaly tři děvky, ale nyní tam stály nečinné, a balvany i sudy se smůlou byly odvaleny. Po jejich dřevěných konstrukcích šplhaly děti, lezly nahoru jako opičky, sedaly si na vrhací ramena a pokřikovaly na sebe.
„Připomeň mi, abych řekl seru Addamovi, že sem má postavit nějaké zlaté pláště,“ řekl Tyrion Bronnovi, když projížděli mezi dvěma vrhacími stroji. „Nějaký bláznivý chlapec tady spadne a zlomí si vaz.“ Tu se nad ním ozval křik, a stopu před jeho koněm se rozprskla hrouda hnoje. Tyrionova klisna se vzepjala na zadních a málem ho vyhodila ze sedla.
„Rozmyslel jsem si to,“ řekl, když se mu podařilo uklidnit koně, „ať se ti od neštovic podobaní spratkové rozplácnou o dlažební kameny jako přezrálé melouny.“
Měl černou náladu, a nejenom proto, že ho pár pouličních výrostků bombardovalo hnojem. Jeho manželství bylo každodenní agónií. Sansa zůstávala pannou a zdálo se, že už to ví polovina hradu. Když dnešního rána nasedali na koně, zaslechl dva štolby, jak se hihňají za jeho zády. Divil se, že se mu neřehtají taky koně. Riskoval svou kůži, aby se vyhnul obřadu zavedení na manželské lože, v naději, že uchová v tajnosti, co se děje či spíš neděje v jeho ložnici, jenže tato naděje rychle pohasla. Buď byla Sansa tak hloupá, že se s tím svěřila některé ze svých komorných, z nichž každá donášela Cersei, nebo byl na vině Varys a jeho ptáčkové.
Co na tom záleželo? Stejně se mu smáli. Jedinou osobou v Rudé baště, která, jak se alespoň zdálo, neshledávala manželství zdrojem pobaveni, byla jeho paní manželka.
Sansino utrpení se prohlubovalo den ode dne. Tyrion by jí tak rád poskytl veškerou útěchu, jenže to nebylo k ničemu. Žádná slova ho nemohla učinit dobrým v jejích očích. Nebo o něco méně Lannisterem. Taková byla manželka, kterou mu dali na zbytek života, žena, která ho nenáviděla.
Jejich společné noci ve velkém manželském loži byly dalším zdrojem muk. Už déle nedokázal spávat nahý, tak jak to měl ve zvyku. Jeho žena byla příliš dobře vychovaná, než aby mu řekla jediné nelaskavé slovo, ale odpor v jejích očích, kdykoli pohlédla na jeho tělo, byl víc, než dokázal snést. Nařídil Sanse, aby taky nosila spací oděv. Já ji chci, uvědomil si. Chci Zimohrad, to ano, ale chci taky ji, dítě či ženu nebo cokoli je. Chci ji utěšit. Chci ji slyšet smát se. Chci, aby ke mně přicházela ochotně, aby se se mnou dělila o svoje radosti i svoje starosti, o svoji vášeň. Jeho ústa se zkřivila hořkým úsměvem. Ano, a taky chci být tak vysoký jako Jaime a silný jako ser Gregor Hora...
Nespoutané, jeho myšlenky zalétly k Šae. Tyrion nechtěl, aby se tu novinu doslechla z jakýchkoli jiných úst než z jeho, a tak nařídil Varysovi, aby ji k němu přivedl v noc před jeho svatbou. Opět se setkali v eunuchových komnatách, a když Šae začala rozvazovat tkanice jeho kabátce, chytil ji za zápěstí a odstrčil ji, „Počkej,“ řekl, „je tu něco, co si musíš vyslechnout. Zítra ráno se mám oženit...“
se Sansou Stark. Já vím.“
Na okamžik ho připravila o řeč. Dokonce ani Sansa to tehdy nevěděla. „Jak to víš? Řekl ti to Varys?“
„Nějaké páže o tom povídalo seru Talladovi, když jsem vedla Lollys do septa. To se to zas dozvědělo od služebné, která slyšela sera Kevana mluvit s tvým otcem.“ Vykroutila se z jeho sevření a přetáhla si šaty přes hlavu. Jako vždycky pod nimi byla nahá. „Mně je to jedno. Vždyť je to ještě holčička. Uděláš jí velké břicho a pak se vrátíš ke mně.“
Jakási část v něm doufala v menší lhostejnost. Doufala, pošklebovat se sám sobě, ale teď už jsi chytřejší, trpaslíku. Šae ti nabízí jedinou lásku, které se ti kdy dostane.
Blátivá cesta byla přeplněná, ale jak vojáci, tak obyvatelé města ustupovali před Skřetem a jeho doprovodem stranou. Pod nohama se jim rojily děti s vpadlýma očima, některé k němu vzhlížely v němé prosbě, zatímco jiné žebraly nahlas. Tyrion vytáhl z měšce plnou hrst měďáků, vyhodil je do vzduchu a děti se pro ně s křikem rozběhly. Ty šťastné si snad budou moci koupit skývu okorálého chleba k večeři. Nikdy neviděl tržiště tak přeplněné, a navzdory veškerým zásobám, které Tyrellové přiváželi do města, zůstávaly ceny neuvěřitelně vysoké. Šest měďáků za meloun, stříbrný jelen za buši zrní, zlaťák za kus hovězího nebo šest hubených selat. A přesto se zdálo, že kupců není nedostatek. Vyhublí muži a přepadlé ženy se tísnili kolem každého povozu a stánku, zatímco jiní, ještě žalostnějšího vzhledu, zamračeně vyhlíželi z ústí uliček.
„Tudy,“ řekl Bronn, když přijeli k úpatí Háku. „Pokud máš stále v úmyslu jet za...?“
„Mám.“ Obhlídka nábřeží byla příhodnou záminkou, ale Tyrion měl dnes v úmyslu ještě něco jiného. Nebyla to úloha, která by ho těšila, ale bylo zapotřebí vykonat ji. Zabočili od Aegonova Vysokého kopce do změti menších ulic kolem úpatí Visenyina kopce. Bronn jel v čele. Jednou či dvakrát se Tyrion ohlédl přes rameno, aby se ujistil, zda je nikdo nesleduje, ale neviděl nic než obvyklou lůzu: vozku bijícího svého koně, starou ženu vylévající nočník z okna na ulicí, dva malé chlapce šermující klacky, tři zlaté pláště vedoucí vězné... všichni vypadali nevinně, ale kterýkoli z nich mohl

být jeho zhoubou. Varys měl svoje informátory všude.
Zabočili za roh a ještě za jeden a pomalu projeli hloučkem žen u studny. Bronn ho provedl křivolakou uličkou, pak další. Projeli pod rozbořeným klenutým průchodem, nadjeli si přes rumiště, kde nedávno shořel dům, a vyvedli koně vzhůru po krátkém kamenném schodišti. Budovy se tam tiskly blízko k sobě a byly nuzného vzhledu. Bronn zastavil u ústí křivolaké uličky, příliš úzké, než aby tam mohli jet dva jezdci vedle sebe. „Ulička končí slepě. Nálevna je ve sklepení poslední budovy.“
Tyrion se zhoupl dolů ze svého koně. „Postarej se o to, aby nikdo nevstoupil ani nevyšel, dokud se nevrátím. Nepotrvá to dlouho.“ Zajel rukou do svého pláště, aby se ujistil, že zlato je stále na svém místě ve skryté kapse. Třicet dragonů. Zatraceně hodně peněz pro muže jako on. Spěšně se kolébal vzhůru uličkou, dychtivý mít to co nejrychleji za sebou.
Vinná špeluňka byla skličujícím místem, tmavým a vlhkým, se zdmi bledými ledkem a tak nízkým stropem, že Bronn by tam musel být sehnutý, aby se neuhodil hlavou o trámy. Tyrion Lannister takový problém naštěstí neměl. V tuto hodinu byla přední místnost prázdná až na ženštinu s mrtvýma očima, která seděla na stoličce za hrubým nálevním pultem z prken. Podala mu pohár kyselého vína a řekla: „Vzadu.“
Zadní místnost byla ještě temnější. Na nízkém stolku hořela prskající svíce a vedle ní stál džbán vína. Muž sedící za stolkem sotva působil nebezpečným dojmem; byl malý - třebaže pro Tyriona byli všichni lidé velcí - s řídnoucími hnědými vlasy, růžovými tvářemi a malým břichem napínajícím kostěné knoflíky jeho kabátce ze srniny. V baculatých rukou měl dvanáctistrunnou loutnu a třímal ji vražedněji než meč.
Tyrion se posadil proti němu. „Symon Stříbrný jazyk.“
Muž sklonil hlavu. Na temeni ji měl holou. „Můj lorde pobočníku,“ řekl.
„Pleteš si mne. Pobočníkem krále je teď můj otec. Obávám se, že já už neznamenám nic.“
„Jsem si jistý, že se znovu pozvedneš. Muž jako ty určitě. Moje sladká milostpaní Šae mi řekla, že ses nově oženil. Škoda že jsi pro mne neposlal dřív. Bylo by ml ctí zazpívat ti na svatební hostině.“
„Poslední věcí, kterou moje žena potřebuje, je víc písní,“ řekl Tyrion. „Co se týče Šae, oba víme, že to není žádná milostpaní, a byl bych ti vděčný, kdybys nevyslovoval její jméno nahlas.“
„Jak pobočník poroučí,“ řekl Symon.
Když Tyrion viděl toho muže minule, jedna strohá výhrůžka stačila, aby se začal potit, ale zdálo se, že zpěvák kdesi nalezl určitou odvahu. Pravděpodobně v tom džbánu. Nebo možná měl tuto jeho novou kuráž na svědomí sám Tyrion. Vyhrožoval jsem mu, ale z mé hrozby nikdy nic nevzneslo, takže si teď myslí, že jsem bezzubý. Povzdechl si. „Bylo mi řečeno, že jsi velmi talentovaný zpěvák.“
„Jsi nanejvýš laskavý, že to říkáš, můj pane.“ Tyrion ho obdařil úsměvem. „Myslím, že je načase, abys předvedl svou hudbu ve Svobodných městech. Obyvatelé Braavosu, Pentosu a Lysu jsou velcí milovnicí písní, nanejvýš štědří k těm, kdo je dokážou oblažit“ Polkl doušek vína. Byla to odporná břečka, ale silná. „Cesta po všech devíti městech by byla nejlepší. Nechtěl bys přece odepřít komukoli radost z toho, aby si tě mohl poslechnout. Rok v každém by postačil.“
Sáhl do svého pláště, kde měl ukryté zlato. „Náš přístav je zavřený, takže se budeš muset vydat do Duskendalu, kde sedneš na loď, ale můj člověk Bronn pro tebe sežene koně a já budu poctěn, když mi dovolíš zaplatit ti cestovní výlohy...“
„Ale můj pane,“ namítl muž, „vždyť jsi mne nikdy neslyšel zpívat. Poslouchej prosím chviličku.“ Obratně přejel prsty po strunách loutny a sklepení zaplnila tichá hudba. Symon začal zpívat.
Projížděl ulicemi města, přes uličky, schody a kameny, dolů z kopců vysokých, za povzdechem milé ženy. Protože ona byla jeho tajný poklad, ona byla jeho štěstí i prokletí. Řetěz a hrad nejsou nic, ve srovnání se rty ženy.
„Je toho ještě víc,“ řekl muž, když skončil. „Och, o hodně víc. Myslím, že obzvlášť hezký je refrén. Protože ručky ze zlata jsou stále studené, ale ruce ženy jsou teplé...“
„Dost.“ Tyrion vyndal ruce ze svého pláště, a vyndal je prázdné. „Není to zrovna píseň, kterou bych chtěl slyšet znovu. Už nikdy.“
„Ne?“ Symon Stříbrný jazyk odložil loutnu a lokl si vína. „Škoda. Každý člověk si ale oblíbí nějakou píseň, jak říkával můj starý mistr, když mne učil hrát. Jiným se možná bude líbit víc. Snad královně. Nebo tvému panu otci.”
Tyrion si přejel prstem po pahýlu nosu a řekl: „Můj otec nemá na zpěváky čas a moje sestra není tak štědrá, jak by se mohlo zdát. Moudrý muž by si vydělal víc mlčením než písní.“ Srozumitelněji už mu to říct nemohl.
Zdálo se, že Symon význam jeho slov rychle pochopil. „Shledáš, že moje cena je velmi skromná, můj pane.“
„Jsem rád, že to vím.“ Tyrion se obával, že tohle nebude záležitost pouhých třiceti zlatých. „Pověz mi ji.”
„Na svatební hostině krále Joffreyho,“ spustil muž, „se bude konat turnaj zpěváků.“
„A žongléřů, šprýmařů a tančících medvědů.“
„Bude tam jen jeden tančící medvěd, můj pane,“ řekl Symon, který očividně projevoval o Cerseiny svatební přípravy mnohem větší zájem než Tyrion, „ale sedm zpěváků. Galyeon z Cuy, Belhany Krásnoprstá, Aemon Costayne, Alarik z Eysenu, Hemiš Harfeník, Collio Quaynis a Orland ze Starého města. Ti všichni se budou ucházet o pozlacenou loutnu se stříbrnými strunami… a přesto, ač je to nepochopitelné, žádné pozvání nepřišlo tomu, kdo je mistrem mezi nimi všemi.“
„Nech mě hádat. Symonovi Stříbrnému jazyku?“ Symon se skromně usmál. „Jsem připraven dokázat pravdu svého tvrzení před králem a celým dvorem. Hemiš je starý a často zapomíná, co vůbec zpívá. A Collio, s tím jeho absurdním tyrošským přízvukem! Když mu rozumíš jedno slovo ze tří, můžeš se považovat za šťastného.“
„To moje drahá sestra připravuje svatební hostinu. Dokonce i kdybych ti mohl zajistit pozvání, vypadalo by to přinejmenším podivně. Sedm království, sedm slibů, sedm výzev, sedmdesát sedm chodů... ale osm zpěváků. Co by si o tom pomyslel nejvyšší septon?“

„Nepřipadáš mi jako zbožný muž, můj pane.“
„Na zbožnosti nezáleží. Je třeba dodržovat určité formy.“ Symon se napil vína. „Nicméně... život zpěváka není bez nebezpečí. Provozujeme svoje řemeslo v pivnicích a vinných sklepích, často před nezvladatelnými opilci. Kdyby měl některý z těch, co vybrala tvá sestra, náhodou utrpět nějakou nehodu, doufám, že bys uvažoval o mně jako o vhodném náhradníkovi.“ úlisně se usmál, nehorázně potěšen sám sebou.
„Šest zpěváků by bylo stejně nešťastným číslem jako osm, to je jistá věc. Poptám se po zdraví těch Cerseiných sedmi. Kdyby měl být kterýkoli z nich indisponován, můj člověk Bronn tě vyhledá.”
„Velmi dobře, můj pane.“ Po tomhle už mohl Symon mlčet, ale uzardělý triumfem přece jen dodal: „V ten večer na králově svatbě budu zpívat v každém případě. Kdyby se mělo stát, že budu pozván ke dvoru, chci krále nabídnout své nejlepší skladby, písně, které jsem zpíval už natisíckrát, a jsem si jistý, že potěší. Kdybych však toho dne měl zůstat sedět v nějaké ubohé špeluňce... nu, byla by to vhodná příležitost k tomu, abych se pokusil zazpívat svou novou píseň. Protože ručky ze zlata jsou stále studené, ale ruce ženy jsou teplé.“
„To nebude nutné,“ řekl Tyrion. „Máš moje slovo Lannistera. Bronn tě brzy navštíví.“
„Velmi dobře, můj pane.“ Plešatějící obtloustlý zpěvák se znovu chopil své loutny.
Bronn čekal s koňmi při vjezdu do uličky. Pomohl Tyrionovi do sedla. „Kdy toho muže odvedu do Duskendalu?“
„Neodvedeš.“ Tyrion otočil svého koně. „Dej mu tři dny, pak ho informuj, že si Hemiš Harfeník zlomil ruku. Pověz mu, že ve svých šatech se u dvora objevit nemůže, takže ho musíme změřit, abychom mu mohli nechat ušít nové. Půjde s tebou dostatečně ochotně.“ Ušklíbl se. „Možná budeš chtít jeho jazyk... je ze stříbra. Zbytek jeho těla by neměl být nikdy nalezen.“
Bronn se usmál. „Znám jeden varný krámek v Bleším zadku, kde vaří velice dobré hnědé. Slyšel jsem, že do něj dávají všechny možné druhy masa.“
„Musím si zajistit, abych tam nikdy nejedl.“ Tyrion pobídl svého koně do klusu. Toužil po koupeli, čím teplejší, tím lépe.
Dokonce i toto nejskromnější potěšení mu však bylo odepřeno, ještě se ani nestačil vrátit do svých komnat, když ho Podrick Payne informoval, že byl předvolán do pobočníkovy věže. „Jeho lordstvo tě chce okamžitě vidět, pane. Pobočník. Lord Tywin.“
„Já si pamatuju, kdo je pobočníkem krále, Pode,“ řekl Tyrion. „Přišel jsem o nos, ne o rozum.“
Bronn se zasmál. „Jen tomu klukovi neukousni hlavu.“
„Proč ne? Stejně ji nepoužívá.“ Tyrion přemítal, co zase provedl. Nebo spíš co jsem neprovedl. Předvolání od lorda Tywina vždycky zaváněl problémem; jeho otec pro něj nikdy neposílal, jen aby se s ním podělil o jídlo či pohár vína.
Když o pár chvil později vstoupil do soláru svého otce, uslyšel hlas, který říkal: „... pochvy z třešňového dřeva, potažené červenou kůží a zdobené řadou cvočků ve tvaru lvích hlav z ryzího zlata. Možná s granáty místo očí...“
„S rubíny,“ řekl lord Tywin. „Granáty postrádají oheň.“
Tyrion si odkašlal. „Můj pane. Poslal jsi pro mne?“
Jeho otec vzhlédl. „Poslal, Pojď se podívat na tohle.“ Na stole mezi nimi ležel balík z voskovaného plátna a lord Tywin držel v ruce meč. „Svatební dar pro Joffreyho,“ řekl Tyrionovi. Když lord Tywin otočil čepel, aby si ji prohlédl, zatřpytila se ve světle pronikajícím diamantově tvarovanými tabulkami černě a rudě, zatímco hlavice a záštita zahořely zlatě. „Všichni tady melou cosi o Stannisovi a jeho kouzelném meči, a tak mne napadlo, že bychom i my měli dát Joffreymu něco mimořádného. Král by měl nosit královskou zbraň.“
„Tahle je na Joffreyho příliš velká,“ poznamenal Tyrion suše.
„Doroste do něj. Tu máš, potěžkej si ho.“ Nabídl mu zbraň, jílcem napřed.
Meč byl mnohem lehčí, než očekával. Když ho obrátil v ruce, pochopil proč. Jen jeden kov šel vykovat tak tence a zároveň mohl být dostatečně silný, aby se s ním dalo bojovat. S ničím se nedaly zaměnit ani typické vlnky v kovu, známka oceli, která byla při kutí mnohotisíckrát překládána přes sebe. „Valyrijská ocel?“
„Ano,“ odvětil lord Tywin s tónem hlubokého uspokojení v hlase.
Konečně, otče? Meče z valyrijská oceli byly velmi vzácné a nákladné, a přesto jich na světě zůstávaly tisíce, možná dvě stovky v Sedmi královstvích. Jeho otce vždycky zlobilo, že rod Lannisterů žádný meč z valyrijská oceli nevlastní. Staří králové ze Skály kdysi měli takovou zbraň, ale velký meč Jasný řev byl ztracen, když si ho druhý král Tommen odnesl do Valyrie na své bláznivé tažení. Nikdy se z něj nevrátil; a nevrátil se ani jeho strýc Gery, nejmladší a nejzbrklejší z bratrů jeho otce, který se vydal hledat ztracený meč před zhruba osmi lety.
Přinejmenším třikrát lord Tywin nabízel, že koupí valyrijské meče od zbídačených menších rodů, ale bez ohledu na to, jakou nabízel cenu, neuspěl. Bezvýznamní lordové by se milerádi rozloučili se svými dcerami, kdyby přišel Lannister žádat o jejich ruku, ale staré rodinné meče jim byly nadevše.
Tyrion se divil, odkud se vzal kov meče, který nyní držel v ruce. Pár mistrů zbrojířů dokázalo přepracovat valyrijskou ocel, ale tajemství její výroby upadlo v zapomnění poté, co na starou Valyrii přišla Zkáza. „Ty barvy jsou opravdu zvláštní,“ poznamenal, když otočil čepel ve slunečním svitu. Většina valyrijské oceli byla tak temně šedivá, že vypadala až černá, což platilo i tady. Do záhybů kovu však byla přimísená taky červeň, stejně hlubokého odstínu jako šeď. Tyto dvě barvy překrývaly jedna druhou, aniž se vzájemně dotkly, a každá vlnka byla výrazná jako vlny noci a krve na ocelovém pobřeží. „Jak jsi dosáhl toho vzorování? Nikdy předtím jsem nic takového neviděl.”
„Ani já, můj pane,“ přitakal zbrojíř. „Přiznávám, že tyto barvy nejsou tím, co jsem měl původně v úmyslu, a nejsem si jistý, zda bych jich dokázal dosáhnout znovu. Tvůj lord otec žádal šarlat tvého rodu, a takovou barvu jsem i připravil k přimísení do kovu. Jenže valyrijská ocel je tvrdohlavá. Říká se, že tyto staré meče si pamatují, a není snadné je jakkoli změnit. Použil jsem polovinu stovky kouzel a zjasňoval jsem tu červenou zas a znovu, ale barva vždycky znovu ztmavla, jako by z ní čepel sama vypila jas. A některé záhyby červenou nepřijaly vůbec, jak se můžeš přesvědčit. Pokud

jsou moji páni z Lannisterů nespokojeni, samozřejmě se o to pokusím znovu, tolikrát, kolikrát budete požadovat, ale -“
„Není třeba,“ uklidnil ho lord Tywin. „Tohle bude stačit.“
„Šarlatový meč by se možná pěkně blýskal na slunci, ale mám-li být upřímný, tyhle barvy se mi líbí víc,“ řekl Tyrion. „Je v nich jakási zlověstná krása... a činí tuto čepel vskutku unikátní. Řekl bych, že na celém světě není meče jako tento.“
„Je tu jeden.“ Zbrojíř se sklonil nad stůl, rozvinul voskované plátno a odkryl druhý meč.
Tyrion položil Joffreyho meč a vzal do ruky druhý. Pokud ne dvojčata, tak to byli alespoň velmi blízcí bratranci. Tento byl silnější a těžší, o půl palce širší a o tři palce delší, ale byly jim vlastní stejné jasné linie i stejná zvláštní barva - vlnky krve a noci. Po délce čepele sbíhaly dolů tři hluboké žlábky, od jílce až k hrotu; králův meč měl jen dva. Joffův jílec byl zdobnější, ramena jeho záštity byla tvarovaná do podoby lvích tlap s vytasenými rubínovými drápy. Oba meče ale měly rukojeť z jemně vyčiněné rudé kůže a hlavice ve tvaru zlatých lvích hlav.
„Úchvatné.“ Dokonce i v rukou tak nezkušených, jako byly Tyrionovy, jako by meč obživl. „Nikdy jsem nedržel zbraň s lepším vyvážením.“
„Je určen pro mého syna.“
Netřeba se ptát pro kterého. Tyrion položil Jaimeho meč zpátky na stůl vedle Joffreyho meče, a říkal si přitom, zda Robb Stark nechá jeho bratra naživu dost dlouho, aby ho mohl vůbec kdy třímat v ruce. Náš otec je zajisté přesvědčen, že nechá, proč jinak by mu dal vykovat takový meč?
„Odvedl jsi dobrou práci, mistře Motte,“ pochválil lord Tywin zbrojíře. „Můj majordomus se postará o to, abys dostal dobře zaplaceno. A pamatuj si, na pochvy dej rubíny.“
„Jak si přeješ, můj pane. Jsi nanejvýš štědrý.“ Muž zabalil meče zpátky do plátna, zastrčil si balík do podpaždí a klesl na koleno. „Je pro mne nesmírnou ctí sloužit pobočníkovi krále. Doručím meče v den před svatbou.“
„Postarej se, aby tomu tak bylo.“
Když strážní vyprovázeli zbrojíře ven, Tyrion se vyšplhal do křesla. „Takže... meč pro Joffa, meč pro Jaimeho, a ani dýku pro trpaslíka. Takhle je to, otče?“
„Ocel stačila jen na dva meče, ne na tři. Jestli potřebuješ dýku, vyber si nějakou ve zbrojnici. Po Robertově smrti jich tam zůstala snad stovka. Gerion mu dal jako svatební dar pozlacenou dýku se slonovinovou rukojetí a safírovou hlavicí a stovka vyslanců, kteří se dostavili ke dvoru, se pokoušela získat si jeho přízeň tím, že Jeho Veličenstvo zahrnovali noži zdobenými drahými kameny a stříbrem vykládanými meči.“ Tyrion se usmál. „Víc by ho potěšili, kdyby mu dali darem svoje dcery.“
„O tom nepochybuji. Jedinou čepelí, kterou kdy používal, byl lovecký nůž, co dostal od Jona Arryna, když byl ještě chlapec.“ Lord Tywin mávl rukou na znamení, že už má krále Roberta i jeho nožů dost. „Co jsi našel na nábřeží?“
„Bláto,“ odvětil Tyrion, „a pár mrtvých věci, které se nikdo neobtěžoval pohřbít. Než znovu otevřeme přístav, Černovodý proud je třeba vyčistit, potopené lodě rozbít nebo vyzvednout. Tři čtvrtiny nábřežních mol potřebují opravit a některá je třeba strhnout a nově postavit. Celé rybí tržiště je pryč a jak Říční, tak Králova brána jsou rozštípané na třísky od ran, které jim uštědřili Stannisovi vojáci beranidlem, a měly by být vyměněny. Mrazí mne při pouhém pomyšlení na náklady.“ Jestli kadíš zlato, otče, najdi si latrínu a pust se do práce, chtělo se mu říct, ale raději si to rozmyslel.
„Seženeš tolik zlata, kolik na to bude zapotřebí.“
„Seženu? A kde? Pokladnice že je prázdnotou, to už jsem ti přece říkal. Ještě jsme se nevyrovnali s alchymisty za všechen divoký oheň ani s kováři za můj řetěz a Cersei zastavila korunu, aby zaplatila polovinu nákladů na Joffovu svatbu - sedmdesát sedm proklatých chodů, tisíc hostí, koláč plný hrdliček, zpěváci, žongléři...“
„Extravagance má svoje využití. Musíme celé říši ukázat moc a bohatství Casterlyovy skály, aby všichni viděli.”
„Pak by to možná měla zaplatit Casterlyova skála.“
„Proč? Viděl jsem Malíčkovo účetnictví. Příjmy koruny jsou desetkrát vyšší, než byly za časů Aeryse.“
„Stejně jako výlohy koruny. Robert se svými mincemi nakládal stejně štědře jako se svým ptákem. Malíček si hodně půjčoval. Mezi jinými i od tebe. Ano, příjmy jsou značné, ale stěží dostačují k tomu, aby splatily úroky Malíčkových půjček. Copak ty odpustíš dluh koruny vůči rodu Lannisterů?“
„Nebuď absurdní.“
„Pak by možná sedm chodů postačilo. Tři stovky hostů místo tisíce. A chápu to tak, že sňatek může být stejně závazný i bez tančícího medvěda.“
„Tyrellové by nás považovali za skrblíky. Budeme mít jak svatbu, tak říční nábřeží. Pokud nejsi schopen sehnat dost peněz, řekni to a já si najdu správce pokladny, který to dokáže.“
Být propuštěn z úřadu po tak krátké době by se Tyrionovi rozhodně nezamlouvalo. „Najdu pro tebe ty peníze.“
„Najdeš,“ ujistil ho otec, „a když už budeš v tom, postarej se i o to, abys našel taky lože své manželky.“
Takže ty řeči se už dostaly až k němu. „To jsem našel, děkuji. Je to ten kus nábytku mezi oknem a krbem, se sametovým baldachýnem a matrací vycpanou prachovým husím peřím.“
„Rád slyším, že to víš. Teď by ses snad měl pokusit poznat ženu, která je s tebou sdílí.“
Ženu? Dítě myslíš. „Šeptal ti pavouk do ucha, nebo za to mám poděkovat své sladké sestře?“ Vzal-li v úvahu věci, které se děly pod Cerseinými pokrývkami, myslel by si, že bude mít tu slušnost, aby nestrkala nos do Tyrionových záležitostí. „Pověz mi, jak je možné, že všechny Sansiny služebné jsou v Cerseiných službách? Už se mi dělá nanic z toho, jak jsem špehován ve svých vlastních komnatách.“
„Pokud se ti nelíbí služebné tvé manželky, propusť je a přijmi takové, které se ti budou zamlouvat víc. Máš na to právo. Mně však dělá starosti spíš panenství tvojí ženy než její služebné. Tato... delikátnost mne mate. Zdá se, že s děvkami nemáš sebemenší problémy. Je snad to Starkovo děvče utvářené nějak jinak?“
„Proč tě sakra tolik zajímá, kam strkám svého ptáka?“ zeptal se Tyrion. „Sansa je ještě příliš mladá.“

„Je dost stará na to, aby byla paní Zimohradu, jakmile bude její bratr mrtvý. Připrav ji o panenství a budeš o krok blíž k tomu, aby sis mohl zabrat sever. Obtěžkej ji dítětem, a máš vyhráno. Copak ti musím připomínat, že manželství, které nebylo završeno v manželském loži, lze zrušit?“
„Nejvyšším septonem nebo církevním koncilem. Náš současný nejvyšší septon je cvičený tuleň, který štěká na příkaz. I Měsíční chlapec je způsobilejší anulovat ten sňatek.“
„Asi jsem měl tedy provdat Sansu za Měsíčního chlapce. Ten by možná věděl, co s ní má dělat.“
Tyrionovy ruce na opěrkách křesla se zaťaly v pěst. „Na téma panenství mé choti jsem už slyšel všechno, co jsem měl v úmyslu vyslechnout, ale když už rozebíráme manželství, jak to, že jsem zatím neslyšel nic o nastávajícím sňatku mé drahé sestry? Pokud si vzpomínám -“
Lord Tywin mu skočil do řeči. „Mace Tyrell odmítl moji nabídku provdat Cersei za jeho dědice Willase.“
„Odmítl naši drahou Cersei?“ To Tyrionovi okamžitě pozvedlo náladu.
„Když jsem zavedl řeč na sňatek poprvé, zdálo se, že lord Tyrell je mu velmi nakloněn,“ řekl jeho otec. „O den později bylo všechno jinak. Věřím, že je to práce té staré ženy. Nemilosrdně svého syna sekýruje. Varys tvrdí, že mu řekla, že tvoje sestra je pro toho jejího drahocenného jednonohého vnuka příliš stará a příliš opotřebovaná.“
„To se Cersei určitě líbilo.“ Dal se do smíchu.
Lord Tywin ho zpražil ledovým pohledem. „Neví o tom. Ani se to nedozví. Pro všechny z nás bude lépe, když budeme tvrdit, že ta nabídka nebyla nikdy učiněna. Snaž se zapamatovat si to, Tyrione. Ta nabídka nebyla nikdy učiněna!“
„Jak si přeješ.“ Tyrion z toho měl dojem, že lord Tyrell svého odmítnutí bude ještě litovat.
„Tvoje sestra se provdá. Otázkou zůstává, za koho? Mám několik nápadů -“ Než se k nim stačil dostat, ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř strčil hlavu strážný, aby oznámil příchod velmistra Pycelleho. „Ať vstoupí.“ řekl lord Tywin.
Pycelle se vbelhal dovnitř o holi a zastavil se na dost dlouho, aby stačil zpražit Tyriona pohledem, po kterém by zkyslo mléko. Jeho kdysi úchvatný bílý vous, který někdo nedbale usekl, byl teď řídký a chumáčovitý a dost dobře nezakrýval nevzhledné laloky růžové kůže visící pod krkem. „Můj lorde pobočníku,“ řekl starý muž a uklonil se tak hluboko, jak jen dokázal, aniž by upadl, „přiletěl další pták z Černého hradu. Snad bychom si o tom měli pohovořit v soukromí.“
„To není třeba.“ Lord Tywin pokynul velmistrovi Pycellemu, aby se posadil. „Tyrion může zůstat.“
Áááách, mohu? Zamnul si pahýl nosu a čekal.
Pycelle si pročistil hrdlo, což obnášelo spoustu kašlání a chrchlání. „Ten dopis je od stejného Bowena Marshe, který nám psal posledně. Je to kastelán Černého hradu. Píše, že lord Mormont poslal vzkaz o divokých táhnoucích ve velkých počtech na jih.“
„V krajině za Zdí nemohou žít velké počty lidí,“ namítl lord Tywin pevným hlasem. „Toto varování není nové.“
„To poslední je, můj pane. Mormont poslal ptáka ze začarovaného hvozdu, aby ohlásil, že byli napadeni. Od té doby se na Černý hrad vrátili další havrani, ale žádný nepřinesl vzkaz. Ten Bowen Marsh se obává, že lord Mormont byl zabit, se vším svým vojskem.“
Tyrion si starého Jeora Mormonta i s jeho drsnými způsoby a jeho mluvícím ptákem docela oblíbil. „Je to jisté?“ zeptal se.
„Není,“ připustil Pycelle, „ale žádný z Mormontových mužů se dosud nevrátil, Marsh se obává, že je divocí pobili a že dalším terčem útoku bude sama Zeď.“ Zašmátral ve své róbě a vytáhl z ní papír. „Tady je jeho dopis, můj pane, prosba určená všem pěti králům. Chce muže, tolik mužů, kolik mu můžeme poslat.“
„Pěti králům?“ opáčil jeho otec rozezleně. „V Západozemí vládne jen jeden král. Ti blázni v Černém hradu by se měli snažit zapamatovat si to, pokud chtějí, aby jim Jeho Veličenstvo věnovalo pozornost. Až budeš odpovídat, napiš, že Renly je mrtvý a všichni ostatní jsou zrádci a samozvanci.”
„Bezpochyby budou rádi, když se to dozvědí. Zeď je kus světa vzdálená a zprávy se k nim často dostávají opožděně.“
Pycelle znaveně pokýval hlavou. „Co mám napsat Marshovi ohledně mužů, o které prosí? Neměli bychom svolat radu...“
„To není zapotřebí. Noční hlídka je sebranka zlodějů, vrahů a balíků sprostého původu, ale já si říkám, že by mohli být docela užiteční, kdyby měli řádnou disciplínu. Pokud je Mormont skutečně mrtvý, černí bratři si budou muset zvolit nového lorda velitele.“
Pycelle se úkosem podíval na Tyriona. „Vynikající myšlenka, můj pane. Znám muže jako stvořeného pro tento úkol, Janose Slynta.“
Tyrionovi se ten nápad vůbec nelíbil. „Černí bratři si svého velitele vybírají sami,“ připomněl jim. „Lord Slynt je na Zdi nový. Já to vím, vždyť jsem ho tam sám poslal. Proč by měli dávat přednost jemu před tuctem starších a zkušenějších mužů?“
„Proto,“ odpověděl jeho otec tónem, který naznačoval, že Tyrion je úplný prosťáček, „že když si nezvolí toho, koho jím doporučíme, ta jejich Zeď jim roztaje dřív, než od nás uvidí dalšího muže.“
To by nám tak pomohlo. Tyrion se naklonil dopředu. „Janos Slynt je nesprávný muž, otče. Lépe bychom pochodili s velitelem Stínové věže nebo Východní hlídky u moře.“
„Velitelem Stínové věže je Mallister z Mořské stráže. Východní hlídku v současné době drží železní muži.“ Žádný z nich by neposloužil jeho účelům, jak jasně naznačoval tón lorda Tywina.
„Janos Slynt je syn řezníka,“ připomněl Tyrion svému otci důrazně. „Sám jsi mi řekl -“
„Já si vzpomínám, co jsem ti řekl. Černý hrad však není Harrenov. Noční hlídka není králova rada. Existuje nářadí pro každý úkol a úkol pro každé nářadí.“
Tyrion už nedokázal krotit svůj hněv. „Lord Janos je dutá skořápka brnění, které prodá samo sebe nejvyššímu dražiteli.”

„Což je u mne bod v jeho prospěch. Kdo by mohl přijít s vyšší nabídkou než my?“ Obrátil se k Pycellemu. „Pošli havrana. Napiš, že král Joffrey byl hluboce zarmoucen, když se doslechl o smrti lorda velitele Mormonta, ale lituje, že v současné době nemůže postrádat žádné muže, když v polí zůstává tolik rebelů a uchvatitelů. Napiš, že situace možná bude zcela odlišná, jakmile bude trůn bezpečný... za předpokladu, že král bude mít plnou důvěru ve vedení Hlídky. Na závěr požádej Marshe, aby vyřídil nejsrdečnější pozdravení od Jeho Výsosti svému věrnému příteli a služebníkovi lordu Janosi Slyntovi.“
„Ano, můj pane.“ Pycelle znovu sklonil svoji scvrklou hlavu. „Napíšu, co pobočník poroučí. S velkým potěšením.“
Měl jsem ho nechat zkrátit o hlavu, ne o vous, přemítal Tyrion. A Slynt si měl jít zaplavat se svým drahým přítelem Allarem Deemem. Alespoň že se nedopustil stejné pošetilé chyby se Symonem Stříbrným jazykem. Vidíš, otče? chtělo se mu vykřiknout. Vidíš, Jak rychle se učím svoje lekce?

SAMWELL

Nahoře na seníku hlučně rodila žena, zatímco dole pod ní ležel u ohně umírající muž. Samwell Tarly nebyl schopen říct, co z toho jej děsí víc.
Přikryli ubohého Bannena hromadou kožešin a navršili dříví na oheň, a přesto jediné, co dokázal říct, bylo: „Je mi zima. Prosím. Je mi tak strašná zima.“ Sam se pokoušel nakrmit ho cibulovou polévkou, ale Bannen nebyl schopen pozřít ani doušek. Polévka mu vytékala z úst a dolů po bradě stejně rychle, jako ji Sam nabíral.
„Ten už je odepsaný.“ Kraster pozoroval muže s lhostejným výrazem, jako by hovořil o klobáse. „Když už se ptáte, tak já bych k němu byl laskavější a raději mu strčil nůž do srdce než lžíci do krku.“
„My se tě na nic neptali.“ Obr neměřil víc než pět stop - jeho pravé jméno bylo Bedwyck -, ale navzdory své výšce to byl pěkně temperamentní mužík. „Zabijáku, tys snad žádal Krastera o radu?“
Sam se při tom oslovení skrčil, ale zavrtěl hlavou. Nabral další lžíci, přenesl ji k Bannenovým ústům a pokoušel se vpravit mu tekutinu dovnitř.
„Jídlo a oheň,“ řekl Obr, „to bylo jediné, co jsme po tobě chtěli. A ty na nás jídlem tak skrblíš.“
„Buď rád, že neskrblím taky ohněm.“ Kraster byl mohutný muž a zdání ještě větší mohutnosti mu dodávaly otrhané páchnoucí ovčí kůže, které na sobě nosil dnem a nocí. Měl široký plochý nos, ústa zasazená ve tváři nakřivo, navíc mu chybělo ucho. A byť byly jeho zacuchané vlasy a spečený vous potřísněné bělí, jeho tvrdé ruce s mohutnými kotníky vypadaly dost silné na to, aby dokázaly ublížit. „Nakrmil jsem vás tím, čím jsem mohl, jenže vy vrány máte pořád hlad. Jsem dobrý člověk, jinak bych vás odsud bez milosti vykopl. Ty si myslíš, že mám zapotřebí, aby mi tu takoví jako on chcípali na podlaze? Myslíš si, že mám zapotřebí všechny ty vaše hladové huby, malý muži?“ Divoký si vztekle odplivl, „Vrány. Kdy přinesl černý pták do lidského příbytku něco dobrého, ptám se vás? Nikdy. Nikdy.“
Koutkem Bannenových úst vytekla další polévka. Sam ji otřel cípem svého rukávu. Průzkumník před ním měl vytřeštěné oči, ale zdálo se, že už nic nevidí. „Je mi zima,“ řekl znovu sotva slyšitelným hlasem. Mistr by možná věděl, co by mu pomohlo, jenže tady žádného mistra neměli, Bělooký Kedge uřízl Bannenovi znetvořené chodidlo před devíti dny, v přílivu hnisu a krve, ze kterých se Samovi udělalo zle, ale bylo to příliš málo a příliš pozdě. „Je mi zima,“ opakovaly bezkrevné rty.
Žalostně vyhlížející dvacítka černých bratří se choulila na podlaze síně nebo seděli na hrubě otesaných lavicích, pili z misek stejnou řídkou cibulovou polévku a přežvykoval! skývy tvrdého chleba. Pár jich utrpělo zranění ještě horší než Bannen. Fornio byl v deliriu čtyři dny a z ramene sera Byama pomalu vytékal páchnoucí žlutý hnis. Když vyjížděli od Černého hradu, Hnědý Bernarr s sebou vezl džbány s myrským ohněm, hořčičnou mastí, drceným česnekem, vratičem, mákem, měsíčkem a dalšími léčivými bylinami. Dokonce i se sladkospánkem, který dovedl člověka obdarovat bezbolestnou smrtí. Jenže Hnědý Bernarr zahynul na Pěsti a nikoho nenapadlo, aby pátral po léčivech mistra Aemona. I Hake znal jako kuchař něco z bylinářství, avšak o Hakea přišli taky. A tak zůstalo na přeživších majordomech, aby pro zraněné udělali všechno, co bylo v jejich silách, což bylo velmi málo. Aspoň že jsou tady v suchu, u ohně, kde se mohou ohřát. I když by potřebovali víc jídla.
Všichni potřebovali víc jídla. Muži si stěžovali už celé dny. Karl Koňský hnát pořád reptal, že Kraster určitě někde má tajnou špižírnu, a Garth ze Starého města mu brzy začal přizvukovat, když byl mimo doslech lorda velitele. Sam si říkal, že by se mohl pokusit vyžebrat něco výživnějšího aspoň pro zraněné, ale neměl k tomu dost odvahy. Krasterovy oči byly chladné a skoupé, a kdykoli se divoký podíval jeho směrem, jeho ruce sebou maličko škubly, jako by se chtěly sevřít v pěst. Ví, že jsem mluvil s Fialkou, když jsme tudy projížděli posledně? přemítal v duchu. Prozradila mu, jak jsem jí slíbil, že ji vezmeme s sebou? Vy tloukl to z ní?
„Je mi zima,“ zasténal Bannen, „prosím, je mi zima.“
Navzdory veškerému horku a kouři v Krasterově síni se i Sam cítil prochladlý. A unavený, tak strašlivě unavený. Potřeboval spánek, ale kdykoli zavřel oči, zdálo se mu o vířícím sněhu a mrtvolách s jasně modrýma očima, potácejících se k němu s černýma rukama nataženýma před sebe.
Nahoře na seníku ze sebe Fialka vydala další roztřesené vzlyknutí, které se odrazilo ozvěnou po dlouhé nízké místnosti bez oken. „Zatlač,“ uslyšel, jak jí řekla jedna ze starších Krasterových manželek. „Víc. Víc. Křič, jestli ti to pomůže.“ Vykřikla, tak nahlas, že sebou Sam škubl.
Kraster otočil hlavu a zabodl se pohledem nahoru k seníku. „Už toho vřískání mám po krk!“ křikl tím směrem. „Vraž jí kus hadru mezi zuby nebo tam vylezu a dám jí okusit chuť mojí ruky.“

Sam věděl, že by to opravdu udělal, Kraster měl devatenáct manželek, ale žádná by se neodvážila zabránit mu, aby začal šplhat nahoru po žebříku. Ani černí bratři se neodvážili zakročit, když před dvěma dny bil jedno z mladších děvčat. Mumlali si mezi sebou, to ano. „On ji zabije," řekl Garth Zelený, a Karl Koňský hnát se zasmál a řekl: „Když to malé sladké maso nechceš, dej ji mně." Černý Bernarr tiše zaklel vzteky a Alan z Růženína vstal a šel ven, aby to nemusel poslouchat. „Jeho střecha, jeho zákony," připomněl jim průzkumník Ronnel Tvrdojíl. „Kraster je přítel Noční hlídky."
Přítel, pomyslel si Sam, když naslouchal Fialčiným přidušeným výkřikům. Kraster byl brutální muž, který vládl svým manželkám a dcerám železnou rukou, ale jeho pevnost přesto byla útočištěm. „Zmrzlé vrány," ušklíbl se, když se vpotáceli dovnitř, těch pár, co přežili sníh, nemrtvé i třeskutý mráz. „A zdaleka ne tak velké hejno jako to, co odletělo na sever." Přesto jim poskytl místo na své podlaze a střechu nad hlavou, která je chránila před sněhem, oheň, aby se mohli osušit, a taky jim jeho manželky přinesly poháry horkého vína, aby měli něco teplého do žaludků. „Proklaté vrány," nadával jim, a přesto je taky nakrmil, i když byl příděl skrovný.
Jsme tady jen hosty, připomněl si Sam v duchu. Fialka je jeho. Jeho dcera, jeho manželka. Jeho střecha, jeho zákony.
Když byl v Krasterově pevnosti poprvé, Fialka za ním přišla s prosbou o pomoc a Sam jí půjčil svůj černý plášť, aby pod něj schovala břicho, a poslal ji vyhledat Jona Sněha. Od rytíře se očekává, že budou ochraňovat ženy a děti. Jen pár z černých bratří byli rytíři, a přesto... Všichni jsme odříkali slova, pomyslel si Sam. Jsem štít, který hlídá říši lidí. Žena byla žena, dokonce i divoká. Měli bychom jí pomoci, měli bychom. Fialka se bála o svoje dítě; měla strach, že by se jí mohl narodit chlapec. Kraster vychovával jen dcery, aby se posléze staly jeho manželkami, ale nikde kolem neviděli jediného muže nebo chlapce. Fialka řekla Jonovi, že Kraster dává svoje syny bohům. Jestli jsou ti bohové dobří, sešlou jí dceru, modlil se Sam.
Nahoře na seníku spolkla Fialka výkřik. „Už to bude," řekla žena. „Ještě zatlač, teď. Och, už vidím jeho hlavičku."
Její, pomyslel si Sam žalostně. Její hlavičku, její.
„Zima," řekl Bannen sotva slyšitelně. „Prosím. Je mi taková zima." Sam odložil misku a lžíci, hodil přes umírajícího muže další kožešinu, přiložil nové poleno na oheň. Fialka vykřikla a začala bolestivě sténat. Kraster se zakousl do tvrdé černé klobásy. Měl klobásy pro sebe a pro svoje ženy, jak jim důrazně vysvětlil, ale ani jednu pro Hlídku. „Ženské," začal znovu reptat. „Pořád jen kňučí a naříkají... Měl jsem jednu tlustou prasnici, co porodila osm selat najednou a ani přitom nekvikla." S přežvykováním otočil hlavu a pohrdavě přimhouřil oči na Sama. „Byla skoro tak tlustá jako ty, chlapče Zabijáku." Zasmál se.
To už bylo víc, než dokázal Sam snést. Zamířil pryč od ohně a cestou přitom neohrabaně překračoval a obcházel muže spící a dřepící a umírající na tvrdě udusané hliněné podlaze. Ze všeho toho kouře, výkřiků a sténání už se mu dělalo zle. Sklonil hlavu, protlačil se mezi visícími jelenicovými kůžemi, které sloužily Krasterovi místo dveří, a vyšel ven do odpoledního světla.
Den byl zatažený, ale přesto dost jasný na to, aby ho po šeru panujícím v síni oslepil. Větve okolních stromů byly obtíženy záplatami sněhu, které je stahovaly dolů, a sněhem byly zapadané i zlaté a rezavé okolní kopce, ale bylo ho tam méně než předtím. Vichřice pominula a dny v Krasterově pevnosti byly... nu, ne snad teplé, ale rozhodně ne tak mrazivě studené. Sam slyšel tiché kap-kap-kap vody roztávající z rampouchů, které lemovaly okraj silné drnové střechy. Zhluboka, roztřeseně se nadechl a rozhlédl se kolem.
Na západní straně procházeli Jednoruký Ollo a Tim Kámen sem a tam podél řad koní. krmili a napájeli jejich zbylá zvířata.
Dolů po větru byli další bratři, stahovali a čtvrtili zvířata, která považovali za příliš slabá, než aby mohla pokračovat v cestě. Kopiníci a lučištníci procházeli na stráži za hliněnými valy, které byly Krasterovou jedinou obranou proti čemukoli, co se schovávalo v lese za nimi, zatímco z tuctu ohňů stoupaly k obloze silné prsty modrošedého kouře. Sam slyšel vzdálené ozvěny seker z lesa, kde pracovní četa porážela dříví, aby ho měli dost k udržení ohňů po celou noc. Noci byly zlé. Když se setmělo. A ochladilo.
Během jejich pobytu u Krastera na ně nikdo nezaútočil, ani nemrtví, ani Jiní. A taky nezaútočí, jak je ujišťoval Kraster. „Zbožný člověk nemá důvod obávat se jich. Jednou jsem to řekl i tomu proklatému Mancemu Nájezdníkovi, když sem přišel čenichat. Jenže mě neposlouchal, stejně jako vy vrány s těmi vašimi meči a zatracenými ohni. Nic z toho vám nepomůže, až přijde bílý mráz. Tehdy vám pomůžou jen bohové. Měli byste se s nimi nějak srovnat."
Fialka taky mluvila o bílém mrazu a řekla jim, jaké oběti Kraster nabízí těm svým bohům. Sam ho za to chtěl zabít, když to uslyšel. Za Zdí neexistují žádné zákony, připomněl sám sobě, a Kraster je přítel Noční hlídky.
Zpoza síně z proutí a mazaniny za ním se ozval jásavý pokřik. Sam se šel podívat, co to bylo. Země pod jeho chodidly rozmrzla v břečku tajícího sněhu a čvachtavého bláta, o kterém Bolestínský Edd tvrdil, že jsou to Krasterovy výkaly. Bylo to však hustší než výkaly; tak se mu to lepilo na boty, až ucítil, jak mu jedna klouže z nohy.
Vzadu v zeleninové zahradě a prázdné ovčí ohradě vypouštěl tucet černých bratří šípy do panáka, kterého si vyrobili ze sena a slámy. Šíp světlovlasého majordoma, kterému říkali Sladký Donnel, se zabodl ze vzdálenosti padesáti yardů těsně vedle panákova oka. „Zkus mě přetrumfnout, starče," holedbal se.
„Jo. Zkusím." Ulmer, ohnutý a šedovlasý, s volně visící kůží a klátivými končetinami, se postavil na značku a vytáhl z toulce u svého pasu šíp. V mládí býval psancem, členem neblaze proslulého Bratrstva z Královlesa. Tvrdil, že jednou prohnal šíp dlaní Bílého býka z Královské gardy, aby si ukradl polibek ze rtů dornské princezny. Taky jí ukradl šperky a truhlici plnou zlaťáků, ale právě polibkem se tak rád chvástal u pohárů s vínem.
Pohybem hladkým jako letní hedvábí založil šíp a natáhl tětivu, pak šíp vypustil. Zabodl se panákovi přesně do namalovaného oka, celý palec od šípu Donnela Kopce. „Stačí, chlapče?" zeptal se a ustoupil dozadu.
„To bylo docela dobré," připustil mladý muž neochotně. „Pomohl ti boční vítr. Když jsem střílel já, foukal prudčeji."
„Tak jsi s ním měl počítat. Máš dobré oko a pevnou ruku, ale k tomu, abys porazil muže z Královlesa, bys musel být o hodně lepší. To šípař Dick mi ukázal jak natahovat luk, a lepšího lukostřelce svět neviděl. Už jsem ti někdy vyprávěl o

starém Dickovi?“
„Jenom asi třistakrát.“ Každý muž v Černém hradu slyšel Ulmerovy příběhy o slavné bandě psanců z dávno minulých dob: o Simonu Toyneovi a Usměvavém rytíři, o Oswynu Dlouhokrkém třikrát pověšeném, o Wendě Bílém vánku, o Šípaři Dickovi, o Benovi Velkém břichu a všech ostatních. Pátraje po únikové cestě Sladký Donnel se rozhlédl kolem a spatřil Sama, který tam stál v blátě. „Zabijáku,“ zavolal na něho. „Pojď sem, ukaž nám, jak jsi zabil Jiného.“ Natáhl k němu dlouhý luk z tisového dřeva.
Sam zrudl. „To nebylo šípem, bylo to dýkou, dračím sklem...“ Věděl, co by se stalo, kdyby si vzal luk. Chybil by panáka a jeho šíp by letěl přes val až někam do stromů. Pak by se mu všichni smáli.
„Na tom nezáleží,“ řekl Alan z Růženína, další skvělý lukostřelec. „Všichni chceme vidět Zabijáka střílet. Že ano, hoši?“ Nedokázal se jim postavit tváří v tvář jejich urážlivým úsměvům, škodolibým vtipům, pohrdání v jejich očích. Otočil se, aby se vrátil cestou, kterou přišel, ale pravé chodidlo mu zabředlo hluboko do bláta, a když se je pokoušel vytáhnout, sklouzla mu bota z nohy. Musel si kleknout, aby ji mohl z bláta vyprostit, a po celou dobu mu přitom zvonil v uších jejich smích. Než se mu podařilo utéct před nimi, tající sníh mu navzdory vrstvám ponožek prosákl až k prstům u nohou.
Jsem k ničemu, pomyslel si zničeně. Můj otec měl pravdu. Nemám právo být naživu, když tolik statečných mužů zemřelo.
Grenn měl na starosti ohniště jižně od brány pozemku, kde svlečený do pasu štípal polena. Obličej měl zrudlý námahou a kůži zbrocenou potem. Přesto se zasmál, když si to k němu Sam přifuněl. „Sebrali ti botu Jiní, Zabijáku?“
On taky? „Bylo to bláto. Neříkej mi tak, prosím.“
„Proč ne?“ Grenn se upřímně podivil. „Je to dobré jméno a já myslím, že sis je zasloužil.”
Pyp si Grenna vždycky dobíral, že je tupý jako hradní zeď, a tak mu to Sam trpělivě vysvětlil. „Je to Jen odlišný způsob, jak mne nazývat zbabělcem,“ řekl, zatímco stál na pravé noze a soukal se zpátky do zablácené boty. „Urážejí mě tím, stejným způsobem jako urážejí Bedwycka, když mu říkají Obr.“
„Jenže on to není obr,“ namítl Grenn, „a Pavka nikdy nebyl malý. Nu, možná když byl děťátkem u prsu, ale pak už ne. Ty jsi ale zabil Jiného, takže to není totéž.“
„Já jen... nikdy jsem... měl jsem strach!“
„O nic větší než já. To jen Pyp říká, že jsem příliš natvrdlý, než abych se nechal něčím vyděsit. Bývám stejně vystrašený jako kdokoli jiný.“ Grenn se sehnul, sebral rozštípnuté poleno a přihodil je do ohně. „Míval jsem strach z Jona, kdykoli jsem s ním musel bojovat. Byl příliš rychlý a vždycky bojoval, jako by měl v úmyslu zabít mě.“ Zelené vlhké dřevo dřepělo na ohništi, a než chytlo plamenem, chvíli jen čadilo a vysílalo k nebi kouř. „Nikdy jsem se k tomu nepřiznal. Někdy si říkám, že každý jen předstírá, že je statečný, ale ve skutečnosti takový nejsme nikdo. Možná se právě předstíráním stáváš statečným, já prostě nevím. Jen je nech, ať ti říkají Zabiják, co ti na tom vadí?“
„Tobě se taky nikdy nelíbilo, když ti ser Alliser nadával do Praturů.”
„Naznačoval tím, že jsem velký a hloupý.“ Grenn se poškrábal na bradě. „Když mi ale chtěl Pyp říkat Prature, klidně mohl. Nebo ty a Jon. A pratur je divoké silné zvíře, takže to není tak hrozné, a já opravdu jsem velký a narostu ještě větší. Copak ty nechceš být raději Sam Zabiják než ser Prasátko?“
„Proč bych nemohl být prostě jen Samwell Tarly?“ Ztěžka se posadil na mokrou kládu, kterou měl Grenn rozštípat. „Zabilo ho dračí sklo. Ne já, dračí sklo.“
Pověděl jim to. Pověděl to všem. Poznal ale, že někteří z nich mu nevěří. Dýka ukázal Samovi svoji zbraň a řekl: „Já mám železo, co bych dělal se sklem?“ Černý Bernarr a tři Garthové mu jasně dali najevo, že pochybují o celém jeho příběhu, a Rolley ze Sestrova mu bez obalu řekl: „Spíš jsi začal bodat do nějakého šustícího keře, a on to byl Malý Pavka, co tam kadil, a tak sis vymyslel tuhle povídačku.“
Dywen mu ale naslouchal, a Bolestínský Edd taky a nakonec Sama s Grennem přiměli, aby to řekli i lordu veliteli, Mormont se po celou dobu jejich vyprávění mračil a kladl jim úsečné dotazy, ale byl to příliš opatrný muž, než aby zavrhoval jakoukoli možnost obrany proti Jiným. Požádal Sama o všechno dračí sklo v jeho vaku, třebaže ho celkově bylo velmi málo. Kdykoli si Sam vzpomněl na zásobárnu, kterou našel Jon zakopanou pod Pěstí, chtělo se mu plakat. Byly tam čepele k dýkám a hlavice k oštěpům a přinejmenším dvě či tři stovky hrotů k šípům. Jon vyrobil dýky pro sebe, Sama a lorda velitele Mormonta, a Samovi dal hlavici oštěpu, starý rozbitý roh a pár hrotů k šípům. Grenn si taky vzal plnou hrst hrotů, ale to bylo všechno.
A tak jediné, co teď měli, byla Mormontova dýka a ta, co dal Sam Grennovi, a k ní devatenáct šípů a dlouhý oštěp z tvrdého dřeva s hlavicí z dračího skla. Muži na stráži si ten oštěp předávali od hlídky k hlídce, zatímco šípy Mormont rozdělil mezi svoje nejlepší lukostřelce. Mrzout Bill, Garth Zelené pero, Ronnel Tvrdojíl, Sladký Donnel Kopec a Alan z Růženína měli po třech kusech a Ulmer dostal čtyři. Ale dokonce i kdyby každý z těch šípů našel cíl, brzy budou muset spolu s ostatními sáhnout po běžných ohnivých šípech. Na Pěsti vypustili stovky zapálených šípů, a živé mrtvoly jimi přesto nezastavili.
Nebude to stačit, pomyslel si Sam. Krasterovy zešikmené valy z bahna a tajícího sněhu sotva zpomalí nemrtvé, kteří šplhali po mnohem příkřejších svazích Pěsti, aby se nakonec vyrojili přes kruhovou hradbu. A místo tří stovek bratří seřazených do disciplinovaných oddílů by tady nemrtví nalezli jen jednačtyřicet zvědovaných přeživších, z toho devět příliš zraněných, než aby mohli bojovat. Z těch šedesáti, co si prosekali cestu z obklíčené Pěsti, se jich ke Krasterovi dobelhalo čtyřicet čtyři, ale tři brzy podlehli svým zraněním a Bannen brzy bude čtvrtý.
„Myslíš, že nemrtví jsou pryč?“ zeptal se Sam Grenna. „Proč ještě nepřišli, aby to s námi skoncovali?“
„Přicházejí jen tehdy, když je zima.“
„Ano,“ řekl Sam, „ale je to zima, která s sebou přivádí nemrtvé, nebo jsou to nemrtví, kdo s sebou přináší zimu?“
„Komu na tom záleží?“ Zpod Grennovy sekery odletovaly třísky. „Hlavní je, že přicházejí společně. Hej, teď když víme, že je zabíjí dračí sklo, možná už nepřijdou vůbec. Možná se teď bojí oni nás!“

Sam si přál, kéž by to tak byla pravda, ale spíš si říkal, že když je člověk mrtvý, strach pro něj neznamená o nic víc než bolest či láska nebo povinnost. Zpocený pod vrstvami vlny, kůže a kožešin si objal nohy rukama. Pravda, dýka z dračího skla tu bledou věc v lese rozpustila... jenže Grenn mluvil, jako by měla udělat totéž s nemrtvými. To my ale nevíme, pomyslel si. Ve skutečnosti nevíme vůbec nic. Kéž by tady tak byl Jon. Měl Grenna rád, ale nemohl s ním hovořit stejným způsobem, jako by mohl s Jonem. Jon by mi určité neříkal Zabijáku. A mohl bych si s ním promluvit o Fialčině dítěti. Jon však odjel pryč s Qhorinem Půlrukým a od té doby o něm neslyšeli. I on má dýku s čepelí z dračího skla, ale napadlo by ho použít ji? Leží mrtvý a zmrzlý někde ve strži... nebo ještě hůř, je mrtvý a chodí?
Nemohl pochopit, proč by si bohové chtěli vzít Jona Sněha a Bannena a nechat žít jeho, takového zbabělce a nešiku. To on měl zemřít na Pěsti, kde se třikrát pomočil a kromě toho ztratil svůj meč. A zemřel by v lese, kdyby se Malý Pavka nenabídl, že ho ponese. Kéž by to tak všechno byl jenom sen, ze kterého bych se mohl probudit. Jak by bylo krásné procitnout zpátky na Pěstí Prvních lidí, se všemi svými bratry kolem sebe, dokonce i s Jonem a Duchem. Nebo ještě lépe, probudit se v Černém hradu za Zdí a jít si do jídelny na misku husté pšeničné kaše od Tříprstého Hobba, s velkou lžící másla rozpouštějícího se uprostřed a hromádkou medu. Při pouhém pomyšlení na takovou lahůdku mu začalo kručet v prázdném žaludku.
„Sníh."
Sam při tom zvuku vzhlédl. Kolem ohně kroužil havran lorda velitele Mormonta, bil ve vzduchu velkými černými křídly.
„Sníh," zakrákoral pták. „Sníh, sníh."
Kamkoli přiletěl havran, brzy za ním následoval Mormont. Lord velitel se vynořil zpoza stromů, sedící na svém chundelatém koni mezi starým Dywenem a od neštovic podobaným průzkumníkem Ronnelem Tvrdojílem, kterého povýšil na místo zesnulého lesníka Thorena. Kopiník u brány na ně křikl, aby zastavili, a Starý medvěd ho počastoval strohým: „Kdo si u sedmi pekel myslíš, že tu jede? Sebrali ti snad Jiní oči?" Projel mezi sloupky brány, z nichž na jednom byla nabodnutá lebka berana a na druhém lebka medvědi, pak zastavil, zvedl pěst a zapískal. Havran odletěl od ohně a snesl se mu na ruku.
„Můj pane," slyšel Sam říkat Ronnela Tvrdojíla, „máme jen dvaadvacet koní a pochybuju, že polovina z nich bude schopná dostat se až ke Zdi."
„Já vím," zabručel Mormont. „Přesto musíme odejít. Kraster nám to dal jasně najevo." Pohlédl k západu, kde hradba temných mraků skrývala slunce. „Bohové nám poskytli možnost odpočinout si, ale na jak dlouho?" Mormont se zhoupl dolů ze sedla, vyhodil svého havrana zpátky do vzduchu. Pak uviděl Sama a zaburácel: „Tarly!"
„Já?" Sam se neohrabaně zvedl.
„Já?" Havran přistál starému muži na hlavě. „Já?"
„Jmenuješ se Tarly? Máš tady snad nějakého bratra? Ano, ty. Zavři pusu a pojď se mnou."
„S tebou?" vyjekl.
Lord velitel Mormont ho zpražil pohledem. „Jsi muž Noční hlídky. Snaž se nepokálet si spodky pokaždé, když se na tebe podívám. Pojď, řekl jsem." Jeho boty vydávaly v blátě čvachtavý zvuk a Sam si musel pospíšit, aby ho dohonil, „Přemýšlel jsem o tom tvém dračím skle."
„Není to moje," namítl Sam nesměle.
„Pak tedy o dračím skle Jona Sněha. Pokud proti Jiným potřebujeme dýky z dračího skla, jak to, že máme jen dvě? Správně by měl být každý muž na Zdi vyzbrojen takovou dýkou v den, kdy odříká svoje slova."
„Nikdy jsme nevěděli..."
„Nikdy jsme nevěděli! Jenže my jsme to museli někdy vědět. Noční hlídka zapomněla na svůj skutečný úkol, Tarly. Nepostavíš zeď sedm set stop vysokou jen kvůli tomu, abys zabránil divochům v kůžích krást ti ženy. Zeď byla postavena, aby střežila říše lidí... ne proti jiným lidem, což je všechno, čím divocí ve své podstatě jsou. Uplynulo příliš mnoho let, Tarly, příliš mnoho stovek a tisícovek let. Ztratili jsme ponětí o skutečném nepříteli. A on je teď tady, ale my nevíme jak proti němu bojovat. Dělají dračí sklo draci, jak rád říkává prostý lid?"
„M-mistři si myslí, že ne," zajíkl se Sam. „Mistři říkají, že pochází z ohňů v zemi. Nazývají ho obsidián."
Mormont si odfrkl. „Pro mě za mě ať si mu říkají třeba citrónový koláč. Pokud to zabíjí, jak tvrdíš, chci ho víc."
Sam klopýtl. „Jon ho našel víc na Pěsti. Stovky hrotů k šípům, a taky hlavice k oštěpům..."
„To už jsi říkal. Malé dobro nám prokáže, když je odsud tak daleko. Abychom se znovu dostali k Pěsti, museli bychom být vyzbrojení zbraněmi, které nebudeme mít, dokud se k té zatracené Pěsti nedostaneme. A taky jsou tam divocí, se kterými bychom se museli potýkat. Potřebujeme najít dračí sklo někde jinde."
Na divoké Sam téměř zapomněl, tolik se toho přihodilo od té doby. „Děti lesa používaly čepele z dračího skla," řekl,. „Ty by věděly, kde hledat obsidián."
„Všechny děti lesa jsou dávno mrtvé," namítl Mormont. „První lidé jich polovinu pozabíjeli bronzovými čepelemi a Andalové tu práci dokončili železem. Proč by měla dýka z dračího skla -" Starý medvěd se odmlčel, protože mezi jeleními kůžemi dveří se objevil Kraster. Divoký se usmál, odhalil ústa plná vyhnilých hnědých zubů. „Mám syna."
„Syna," opakoval Mormontův havran. „Syna, syna, syna."
Obličej lorda velitele Mormonta byl nehybný jako kámen. „Mám z toho za tebe radost."
„Opravdu? To já budu mít radost, až ty a tvoji muži odejdete. Myslím, že je nejvyšší čas."
„Jakmile naberou naši ranění dost sil..."
„Mají tolik sil, kolik jich kdy poberou, stará vráno, a oba to dobře víme. Těm, co umírají, a netřeba říkat, kteří to jsou, podřízněte ty jejich proklaté krky a skoncujte to s nimi. Nebo je tu nechte, jestli na to nemáte žaludek, a já to vyřídím sám."
Lord velitel Mormont se naježil. „Thoren Smallwood tvrdil, že jsi přítel Hlídky -"
„Jo," ušklíbl se Kraster. „Dal jsem vám všechno, co jsem mohl, jenže zima se blíží a teď ta holka ještě přivedla na svět

další hladovou hubu.“
„Mohli bychom si ho vzít,“ vypískl někdo.
Kraster otočil hlavu a přimhouřil oči. Plivl Samovi na chodidlo. „Cos to říkal, Zabijáku?“
Sam otevřel a zavřel ústa. „Já... já... jenom jsem chtěl… kdybys ho nechtěl... tu hladovou hubu... když je zima na krku... mohli bychom... mohli bychom ho vzít s sebou a...“
„Mého syna? Moji krev? Ty myslíš, že bych ho dal vám vránám?“
„Já jen myslel...“ Vždyť ty nemáš žádné syny, dáváš je za oběť. Fialka mi řekla, že je odnášíš do lesa. Proto tady máš jen manželky a dcery, které vyrostou a stanou se tvými ženami.
„Buď zticha, Same,“ napomenul ho lord velitel Mormont. „Už jsi toho řekl mnoho. Až příliš mnoho. Jdi dovnitř.“
„M-můj pane -“
„Dovnitř!“
Sam se se zrudlým obličejem protlačil mezi jeleními kůžemi zpátky do šera síně. Mormont ho následoval. „Co jsi to za blázna?“ řekl starý muž uvnitř, s tváří plnou potlačovaného hněvu. „Dokonce i kdyby nám Kraster to dítě dal, bylo by mrtvé, než bychom přijeli ke Zdi. Starat se o novorozeně potřebujeme asi tolik, jako je nám zapotřebí další sníh. Máš snad v těch svých velkých prsou mléko, abys ho mohl kojit? Nebo bys chtěl vzít s sebou taky jeho matku?“
„Ona by šla,“ odpověděl Sam. „Prosila mě o to...“
Mormont zvedl ruku. „Už o tom nechci slyšet ani slovo, Tarly. Bylo ti řečeno, aby ses od Krasterových manželek držel co nejdál.”
„Je to jeho dcera,“ namítl Sam nesměle.
„Jdi se podívat na Bannena, než mě ještě víc rozčilíš.“
„Ano, můj pane.“ Sam celý roztřesený pospíchal pryč.
Když ale přišel k ohni, našel tam Obra, jak přehazuje Bannenovi plášť přes hlavu. „Naříkal, že je mu zima,“ zabručel malý muž. „Doufám, že odešel na nějaké místo, kde je teplo.“
„To kvůli jeho zranění...“ začal Sam.
„Houby kvůli zranění.“ Dýka strčil do mrtvoly nohou. „Měl zraněné chodidlo. U nás ve vesnici jsme měli chlapa, který taky přišel o chodidlo a dožil se čtyřiadevadesáti roků.“
„Zima,“ řekl Sam. „Nikdy mu nebylo teplo.“
„Hlavně se nikdy nenajedl,“ zabručel Dýka. „Ne pořádně. Ten bastard Kraster ho nechal vyhladovět k smrti.”
Sam se ustaraně rozhlédl kolem, ale Kraster se ještě nevrátil do síně. Kdyby se byl vrátil a slyšel Dýku, mohlo se to ošklivě zvrhnout. Divoký totiž nesnášel bastardy, třebaže průzkumníci o něm říkali, že sám je nemanželského původu, že ho zplodila s divokou ženou nějaká dávno mrtvá vrána.
„Kraster má vlastní krky, co musí krmit,“ poznamenal Obr. „Všechny tyhle ženy. Dal nám, co mohl.”
„A ty tomu sakra věříš? V den, kdy odjedeme, nať ukne soudek medoviny a bude si tu sedět a hodovat na šunce a medu. A bude se nám smát, jak hladovíme kdesi ve sněhu. Je to pěkná podšívka ten divoký, to vám povídám. Vůbec to není přítel Hlídky.“ Kopl do Bannenovy mrtvoly. „Zeptej se jeho, když mi nevěříš.“
Spálili průzkumníkovu mrtvolu při západu slunce, v ohni, který Grenn udržoval během dne. Tim Kámen a Qarth ze Starého města vynesli nahou mrtvolu ven, dvakrát ji zhoupli a hodili ji do plamenů. Přeživší bratři si rozdělili jeho šaty, zbraně, zbroj a všechno ostatní, co vlastnil. V Černém hradu pohřbívala Noční hlídka svoje mrtvé se všemi náležitostmi, jenže tady nebyli v Černém hradu. A ohořelé kosti nemohou přijít zpátky jako živá mrtvola.
„Jmenoval se Bannen,“ řekl lord velitel Mormont, když se těla zmocnily plameny. „Byl to statečný muž, dobrý průzkumník. Přišel k nám z... odkud vlastně přišel?“
„Někde od Bílého přístavu,“ zvolal kdosi.
Mormont přikývl. „Přišel k nám z Bílého přístavu a nikdy neselhal při plnění svých povinností. Dodržoval svoji přísahu, jak nejlépe mohl, jel daleko a bojoval statečně. Takového jako on už mezi sebou mít nebudeme.“
„A nyní je jeho stráž u konce,“ řekli černí bratři ve vážném nápěvu.
„A nyní je jeho stráž u konce,“ odvětil Mormont v ozvěně.
„ U konce,“ vykřikl jeho havran. „ U konce.“
Sama štípaly oči a bylo mu zle z kouře. Když pohlédl k ohni, zdálo se mu, že vidí Bannena, jak vstal, jak se jeho ruce sevřely v pěst, jako by chtěly bojovat proti plamenům, které ho stravovaly, ale bylo to jen na okamžik, než vířící kouř všechno přikryl. Nejhorší věcí však byl pach. Kdyby to byl odporný nepříjemný zápach, možná by se to dalo vydržet, jenže jeho hořící bratr tak hrozně připomínal opékající se sele, že se Samovi začaly sbíhat sliny v ústech, a to bylo něco tak strašlivého, že sotva havran zakrákal: „U konce,“ rozběhl se za stavení, aby se vyzvracel do příkopu.
Klečel tam v blátě, když dozadu přišel Bolestínský Edd. „Vyhrabáváš červy, Same? Nebo je ti jen zle?“
„Zle,“ odpověděl Sam slabým hlasem a otřel si ústa hřbetem ruky. „Ten pach...“
„Člověk by nevěřil, že by Bannen mohl tak dobře vonět.“ Eddův tón byl nerudný jako vždycky. „Měl jsem napolo v úmyslu odříznout si z něj kousek. Kdybychom tu měli jablečný křen, možná bych to i udělal. Vepřové je vždycky nejlepší s jablečným křenem, jak jsem zjistil,“ Edd si rozšněroval kalhoty a vytáhl úd. „Ty raději neumírej, Same, protože se bojím, že bych neodolal. Na tobě by se toho opékalo víc než na chudáku Bannenovi, a já bych to určitě nevydržel a uřízl bych si kousek pečínky.“ Povzdechl si, když jeho moč začala v oblouku stříkat do sněhu, žlutá a kouřící.
„Vyjedeme za prvního světla, už jsi to slyšel? Ať svítí slunce či padá sníh, říkal Starý medvěd.“
Slunce nebo sníh. Sam pohlédl ustaraně k obloze. „Sníh?“ vyjekl. „My... pojedeme? Všichni?“
„Nu, někteří budou muset jít pěšky.“ Vytřásl z údu poslední kapky moči. „Dywen říká, že bychom se měli naučit jezdit na mrtvých koních, tak jako to dělají Jiní. Tvrdí, že bychom alespoň ušetřili na krmivu. Kolik toho může takový mrtvý kůň sežrat?“ Edd se zašněroval. „Nemůžu říct, že by se mi ten nápad zamlouval. Jakmile přijdou na způsob jak jezdit na

mrtvých koních, jako další přijdeme na řadu my. A já budu při své smůle první. ‚Edde,' spustí na mě, ‚smrt není výmluva pro to, aby sis tu mohl jen tak ležet, tak hezky vstaň, vezmi si oštěp a jdi se postavit na hlídku.' Nu, co se dá dělat? Možná umřu ještě předtím, než na to přijdou."
Možná zemřeme všichni, a mnohem dřív, než by se nám zamlouvalo, pomyslel si Sam, když se neohrabaně škrábal na nohy.
Jakmile se Kraster dozvěděl, že jeho nezvaní hosté druhého dne odjedou, začal se chovat téměř přátelsky, či alespoň měl tak blízko k přátelskému chování, jak jen mohl mít. „Nejvyšší čas," řekl, „sem nepatříte, už jsem vám to říkal. Přesto vám uspořádám hostinu na rozloučenou. Pořádně vás nakrmím. Moje manželky pro vás opečou koně, co jste zabili, a já vyštrachám nějaké to pivo a chléb." Usmál se svým hnědým úsměvem. „Neznám nic lepšího než pivo a koňské maso. Když na nich nemůžete jet, tak je alespoň sežerte, říkám já."
Jeho manželky a dcery přitáhly do síně lavice a dlouhé kládové stoly. A uvařily jim a taky je obsloužily. Až na Fialku nebyl Sam schopen rozeznat ženy od sebe. Některé byly staré a jiné mladé a některé byly teprve děvčátka, ale mnohé z nich byly Krasterovy dcery a zároveň jeho manželky, a všechny se tak nějak podobaly jedna druhé. Šly si po své práci, hovořily mezi sebou tichými hlasy, ale nikdy s muži v černém.
Kraster vlastnil jen jednu židli. Seděl na ní, oblečený v kabátci z ovčí kůže bez rukávů. Silné paže měl porostlé bílými chlupy a jedno zápěstí mu obepínal splétaný kroužek ze zlata. Lord velitel Mormont se posadil na místo na kraji lavice po jeho pravici, zatímco bratři se tam natěsnali koleno ke koleni; tucet jich zůstal venku, kde střežili bránu a starali se o ohně.
Sam si našel místo mezi Grennem a Sirotkem Ossem. V žaludku mu kručelo hlady. Z pečeného koňského masa, které Krasterovy manželky otáčely na rožni nad ohništěm, odkapával omastek, a z jeho vůně se mu opět začaly sbíhat sliny v ústech, jenže to mu zase připomnělo Bannena. Přestože byl hladový, věděl, že by zvracel, kdyby vzal do úst byť jen sousto. Jak vůbec mohou snést ty ubohé koně, kteří je nesli tak daleko? Když Krasterovy manželky přinesly cibuli, dychtivě jednu popadl. Část jí byla černá hnilobou, ale on ji odřízl dýkou a snědl její dobrou polovinu jen tak, bez ničeho. Měli taky chléb, i když jen dva bochníky pro všechny dohromady. Když Ulmer požádal o další, žena jen zavrtěla hlavou. Právě tehdy začaly problémy.
„Dva bochníky?" postěžoval si Karl Koňský hnát z druhého konce lavice. „Vy jste ale hloupé ženské! My přece potřebujeme víc než jen dva bochníky!"
Lord velitel Mormont si ho změřil tvrdým pohledem. „Vezmi, co se ti nabízí, a buď za to vděčný. Nebo bys byl raději venku v bouři a jedl sníh?"
„Tam venku už budeme dost brzy." Karl Koňský hnát se hněvu Starého medvěda nezalekl. „Já bych raději jedl to, co před námi Kraster schovává, můj pane."
Kraster na něho přimhouřil oči. „Dal jsem vám vránám dost. Musím krmit svoje ženy."
Dýka si nabodl kus koňského masa. „Jo, takže přiznáváš, že máš tajnou špižírnu? Jak jinak bys tu mohl přežít zimu?"
„Jsem zbožný muž.…" začal Kraster.
„Jsi lakotný muž," vybafl Karl, „a ještě k tomu lhář."
„Šunky," řekl Garth ze Starého města zbožným hlasem. „Když jsme tudy projížděli posledně, byla tady prasata. Vsadím se, že si ty šunky někam schoval. Vyuzené a nasolené šunky, a taky slaninu."
„Klobásy," řekl Dýka. „Takové ty dlouhé černé, co jsou tvrdé jako kámen a vydrží celé roky. Určité jich má nejmíň stovku pověšených někde ve sklepě."
„Oves," ozval se Jednoruký Ollo. „Pšenici, Ječmen. Zrní."
„Zrní," opakoval Mormontův havran se zapleskáním křídel, „Zrrni, zrrní, zrrní."
„Dost!" zvolal lord velitel Mormont po divokém pokřikování svého ptáka. „Buďte zticha, všichni. Tohle je šílenství."
„Jablka," nedbal na něj Garth Zelený. „Sudy a sudy křehkých podzimních jablek. Tam venku jsou jabloně, viděl jsem je."
„Sušené ovoce. Zelí. Oříšky."
„Zrní. Zrrní. Zrní."
„Naložené skopové. Je tu ovčí chlév. Má sudy a sudy naloženého skopového, vsaďte se, že má."
Kraster se tvářil, jako by je chtěl všechny poplivat. Lord velitel Mormont vstal. „Ticho. Už tu nechci žádné takové řeči slyšet."
„Tak si nacpi chléb do uší. starý muži." Karl Koňský hnát se odstrčil od stolu. „Nebo jsi ten svůj zatracený mrňavý příděl už spolkl?"
Sam viděl, jak obličej Starého medvěda rudne. „Zapomněl jsi, kdo jsem? Seď, jez a buď zticha. To je rozkaz."
Nikdo nepromluvil. Nikdo se ani nepohnul. Oči všech přítomných se upíraly na lorda velitele a na velkého průzkumníka s koňskou nohou, zatímco ti dva hleděli jeden na druhého přes stůl, Samovi se zdálo, že Karl to vzdal první, a už si chce sednout, třebaže neochotně...
... jenže Kraster mezitím vstal, a v ruce třímal svoji sekeru. Velkou černou ocelovou sekeru, kterou mu Mormont posledně dal jako dar hostiteli. „Ne," zavrčel, „Ty si sedat nebudeš. Nikdo, kdo mě nazývá lakomcem, nebude spát pod mojí střechou ani nebude jíst u mého stolu. Vypadni ven, kriple. A ty a ty a ty." Trhl svou sekerou popořadě směrem k Dýce, Garthovi a dalšímu Garthovi. „Jděte spát do zimy s prázdnými žaludky, vy holoto jedna, nebo..."
„Proklatý bastarde!" slyšel Sam zaklít jednoho z Garthů. Nikdy se nedozvěděl, který to byl.
„Kdo mně tady říká bastarde?" zařval Kraster, levou rukou smetl ze stolu talíře, maso i poháry, zatímco pravou zvedl do výše sekeru.
„Všichni lidé o tobě vědí, že jsi bastard," odpověděl Karl.
Kraster se pohnul rychleji, než by Sam byl věřil, že je možné, skočil přes stůl se sekerou v ruce. Jakási žena vykřikla,

Garth Zelený a Sirotek Oss tasili nože, Karl klopýtl dozadu a zakopal přes zraněného sera Byama ležícího na podlaze. V jednom okamžiku šel Kraster po něm, plival nadávky. V dalším plival krev. Dýka ho popadl za vlasy, trhl mu hlavou dozadu a otevřel mu hrdlo od ucha k uchu jedním dlouhým řezem. Pak do něj prudce strčil a divoký se zhroutil dopředu a padl obličejem napřed přes sera Byama. Byam vykřikl v agónii, zatímco Kraster se topil ve vlastní krvi. Sekera mu vyklouzla z rukou. Dvě z Krasterových manželek kvílely, třetí nadávala, čtvrtá se vrhla na Sladkého Donnela a pokoušela se vyškrábat mu oči. Srazil ji na podlahu. Lord velitel stál nad Krasterovou mrtvolou, s obličejem temným hněvem. „Za tohle nás bohové proklejí," křičel. „Neexistuje zločin tak mrzký, jako když host přinese smrt do hostitelova domu. Podle všech zákonů krbu -"
„Za Zdí žádné zákony neplatí, starý muži. Copak jsi zapomněl?" Dýka popadl jednu z Krasterových žen za ruku a strčil jí konec své zakrvácené dýky pod bradu. „Ukaž nám, kde schovává jídlo, nebo dostaneš to, co dostal on, ženo."
„Pusť ji," řekl Mormont a udělal krok jeho směrem. „Za tohle budu mít tvoji hlavu -"
Qarth Zelený mu zastoupil cestu a Jednoruký Ollo ho strhl dozadu. Oba měli v rukou nože. „Už raději nic neříkej," varoval ho Ollo. Lord velitel místo toho hrábl po jeho dýce. Ollo měl jen jednu ruku, ale ta byla rychlá. Vykroutil se ze sevření starého muže, zabodl nůž Mormontovi do břicha a vytáhl ho celý rudý. A pak se svět zbláznil.
Později, mnohem později Sam zjistil, že sedí se zkříženýma nohama na podlaze, s Mormontovou hlavou v klíně. Nepamatoval si, jak se tam dostali ani nic jiného, co se stalo od okamžiku, kdy Starého medvěda bodli. Vybavoval si, že Garth Zelený zabil Gartha ze Starého města, i když nevěděl proč. Rolley ze Sestrova vyšplhal po žebříku nahoru na seník, aby okusil chuť Krasterových manželek, jenže spadl dolů a zlomil si vaz. Grenn...
Grenn na něj cosi křikl a dal mu pohlavek, a pak utekl pryč i s Obrem, Bolestínským Eddem a některými dalšími, Kraster stále ležel roztažený přes sera Byama, ale zraněný rytíř už déle nesténal. Čtyři muži v černém seděli na lavici, jedli kusy spáleného koňského masa, zatímco Ollo obcoval s plačící ženou přímo na stole.
„Tarly." Když se Starý medvěd pokoušel mluvit, z úst mu vytékala krev a kanula dolů na jeho vous. „Tarly, jdi dál."
„Kam, můj pane?" Jeho hlas byl prázdný a bez života. Nebojím se. Byl to podivný pocit. „Není žádné místo, kam bych mohl jít."
„Ke Zdi. Jdi ke Zdi. Hned."
„Hned," zakrákal havran. „Hned. Hned." Pták vyšel po paži starého muže až na jeho hrudník a vytáhl mu vlas z vousu.
„Musíš. Musím jim to říct."
„Co jim mám říct, můj pane?" zeptal se Sam zdvořile.
„Všechno. O Pěsti, O divokých. O dračím skle. Všechno." Jeho dech však už byl velmi mělký a jeho hlas se změnil v šepot. „Řekni to mému synovi, Jorahovi, Řekni mu, aby se dal k černým. Je to moje přání. Moje poslední přání."
„Přání." Havran naklonil hlavu na stranu, korálkovitá černá očka mu zasvítila. „Zrní?" zeptal se.
„Žádné zrní," odpověděl Mormont slabým hlasem. „Řekni to Jorahovi. Odpouštím mu. Mému synovi. Prosím. Jdi."
„Je to příliš daleko," namítl Sam. „Sám ke Zdi nikdy nedojdu, můj pane." Byl tak strašlivě unavený. Jediné, co chtěl, bylo spát a spát a spát a nikdy se neprobudit, a věděl, že kdyby tam prostě jen zůstal sedět, Dýka, Jednoruký Ollo nebo Karl Koňský hnát by se na něj brzy rozčilili a splnili by mu jeho přání. „Raději bych tady zůstal s tebou. Vidíš, už se nebojím. Tebe ani... ničeho."
„To bys měl," řekl ženský hlas.
Tři z Krasterových manželek stály nad nimi. Dvě byly vyzáblé stařeny, které neznal, ale mezi nimi byla Fialka, celá zabalená v kožešinách a držící v náručí balík hnědé a bílé kožešiny, ve kterém měla svoje dítě. „Nemáme mluvit s Krasterovými ženami," řekl jim Sam. „Máme svoje rozkazy."
„Ty už neplatí," řekla stará žena po jeho pravici.
„Ty nejčernější z vran jsou dole ve sklepě, nacpávají se k prasknutí," řekla stará žena po levici, „nebo nahoře na seníku obcují s mladými. Brzy se ale vrátí. Měl bys odejít dřív, než tu budou. Koně se rozutekli, ale Dyah dva chytila."
„Řekl jsi, že mi pomůžeš," připomněla mu Fialka.
„Řekl jsem, že ti pomůže Jon. Jon je statečný a je to dobrý bojovník, ale podle mě už je taky mrtvý. Já jsem zbabělec. A tlusťoch. Jen se podívej, jak jsem tlustý. Kromě toho, lord Mormont je zraněný. Copak to nevidíte? Nemůžu lorda velitele opustit."
„Dítě," řekla druhá stařena, „ta stará vrána před tebou už je mrtvá. Podívej."
Mormontova hlava dál spočívala v jeho klíně, ale otevřené oči hleděly do prázdna a jeho rty se nehýbaly. Havran naklonil hlavu na stranu a zakrákal, pak se podíval vzhůru na Sama. „Zrní?"
„Žádné zrní. On už nemá zrní." Sam zatlačil Starému medvědovi oči a pokoušel se vzpomenout si na nějakou modlitbu, ale jediná, která ho napadla, byla: „Matko, smiluj se. Matko, smiluj se. Matko, smiluj se."
„Tvoje matka ti nepomůže," řekla stará žena po jeho levici. „Ten staroch už taky ne. Vezmi si jeho meč, ten velký teplý kožešinový plášť a taky jeho koně, jestli ho dokážeš najít. A pak jdi."
„To děvče nelže," řekla stará žena po pravici. „Je to moje dcera a já jsem z ní lhaní vytloukla, ještě když byla malá. Říkal jsi, že jí pomůžeš. Udělej, co tady Kapradinka říká, chlapče. Vezmi to děvče a pospíchej pryč odsud."
„Prryč," řekl havran. „Prryč, prryč, prryč."
„Kam?" zeptal se Sam zmateně. „Kam ji mám odvést?"
„Na nějaké teplé místo," odpověděly obě staré ženy zároveň.
Fialka plakala. „Mě a moje dítě. Prosím. Budu tvojí ženou, tak jako jsem byla Krasterovou. Prosím, pane vráno. Je to chlapec, přesně jak Nella hádala. Jestli si ho nevezmeš ty, vezmou si ho oni."
„Oni?" hlesl Sam a havran naklonil hlavu na stranu a řekl v ozvěně: „Oni. Oni. Oni."
„Chlapcovi bratři," řekla stará žena po levici. „Krasterovi synové. Tam venku se zvedá bílý chlad, vráno. Cítím to v kostech. A tyhle ubohé staré kosti nelžou. Brzy sem přijdou, naši synové."

ARYA

Její oči Již přivykly temnotě. Když jí Harwin stáhl kápi z hlavy, narudlá záře uvnitř dutého kopce donutila Aryu začít mrkat jako nějakou hloupou sovu.
Uprostřed hliněné podlahy byla vykopána obrovitá jáma ohniště a plameny z ní stoupaly ke kouřem začazenému stropu, svíjely se a hlasitě praskaly. Zdi byly stejným dílem z kamene a hlíny, s obrovskými bílými kořeny proplétajícími se skrz ně jako tisícovka pomalých bledých hadů. Zatímco se dívala, mezi kořeny se do síně kradli lidé, plížili se ze stínů, aby se podívali na zajatce, vystupovali z ústí černočerných tunelů, vyskakovali ze štěrbin a puklin na všech stranách. Na jednom místě na vzdálené straně ohniště tvořily kořeny jakési schodiště vedoucí nahoru k duté vyboulenině v hlíně, kde seděl muž, téměř ztracený ve spletl kořenů čarostromu.
Citroš sundal kápi Gendrymu. „Co je tohle za místo?“ zeptal se Býk.
„Staré místo, hluboké a tajné. Útočiště, kam nechodí brousit ani vlci, ani lvi.”
Ani vlci, ani lvi. Arye naskákala po těle husí kůže. Vzpomněla si na sen, který se jí zdál, a na chuť krve, když utrhla muži ruku v rameni.
Přestože byl oheň obrovský, jeskyně byla mnohem větší; bylo obtížné říci, kde začíná a kde končí. Ústí tunelů mohla být dvě stopy hluboká nebo se mohla táhnout dvě míle. Arya kolem sebe viděla muže, ženy l malé děti. Všichni ji ostražitě pozorovali.
„Tamhle je čaroděj, kostnatá veverko,“ řekl Zelenovous. „Teď se dozvíš svoje odpovědi.“ Ukázal směrem k ohni, kde stál Tom Sedmistruna a hovořil s vysokým hubeným mužem s kousky staré zbroje připevněnými přes otrhanou růžovou róbu. To přece nemůže být Thoros z Myru. Arya si kněze vybavovala jako otylého muže s hladkou tváří a lesklou holou hlavou. Tomuto muži visela na hubeném obličeji kůže a hlavu měl plnou rozcuchaných šedivých vlasů.
Něco, co Tom řekl, ho přimělo podívat se jejím směrem a Arya si myslela, že k ní už už zamíří. Jenže tehdy se objevil Šílený Lovec, strkající před sebou svého zajatce do záře ohně a Arya s Gendrym byli rázem zapomenuti.
Ukázalo se, že Lovec je podsaditý muž v zalátaných vybledlých kůžích, plešatějící, s malou bradou a svárlivé povahy. V Kamenném septu si myslela, že Citroše a Zelenovouse, kteří se mu postavili u vraních kleci, aby si zabrali jeho zajatce pro bleskurychlého lorda, dá roztrhat na kusy. Všude kolem nich pobíhali honící psi, čenichali, ňafali po nich a vrčeli.
Tom Sedmistruna je však uklidnil svým hraním, Sedmikráska prošla přes náměstí se zástěrou plnou kostí a tučných odřezků ze skopového a Citroš ukázal na Anguyho v okně nevěstince, který tam stál s šípem založeným v luku. Šílený lovec jim všem začal nadávat do patolízalů, ale nakonec souhlasil, že svého zajatce odvede k lordu Berikovi, aby se mu dostalo spravedlivého soudu.
Svázali mu zápěstí konopným provazem, dali mu ohlávku kolem krku a přetáhli mu přes hlavu pytel, ale i přesto vyzařovalo z toho muže nebezpečí. Arya je cítila přes celou jeskyni, Thoros - pokud to byl Thoros - se se zajatcem a jeho věznitelem setkal napůl cesty k ohništi. „Jak se ti podařilo chytit ho?“ zeptal se kněz.
„Psi zachytili pach. Věř tomu nebo ne, ale vyspával kocovinu pod vrbou.“
„Zrazen svými vlastními,“ Thoros se otočil k vězni a stáhl mu kápi z hlavy. „Vítej do naší skromné síně, pse. Není tak velkolepá jako Robertova trůnní síň, ale společnost je tady rozhodně lepší.“
Mihotavé plameny malovaly spálený obličej Sandora Clegana oranžovými stíny, takže vypadal ještě strašlivěji než na denním světle. Když Thoros zatáhl za provaz, kterým měl Ohař svázaná zápěstí, odpadávaly mu z nich šupinky zaschlé krve. Psova ústa sebou cukla. „Tebe znám,“ řekl Thorosovi.
„Znal jsi. Na pranicích jsi proklínal můj plamenný meč, třebaže jsem tě s ním třikrát porazil.”
„Thoros z Myru. Míval jsi oholenou hlavu.“
„Na znamení pokorného srdce, ale ve skutečnosti bylo moje srdce marnivé. Kromě toho jsem kdesi v lesích ztratil břitvu.“ Kněz se popleskal po břiše. „Jsem teď méně z toho, čím jsem býval, ale zároveň víc. Rok v divočině rozpustí na člověku přebytečné sádlo. Kéž bych tady tak našel krejčího, co by mi vzal míru na nové šaty. Znovu bych vypadal jako mladík a pěkná děvčata by mne zasypávala polibky.“
„Jen ta slepá, kněži.“
Psanci se dali do smíchu, ale nikdo do hlasitějšího než Thoros. „Přesně tak. A přesto nejsem tím falešným knězem, kterého jsi znával. V mém srdci se probudil Pán světla. A v zemi se rozhýbává mnoho sil a prastarých mocí, které dlouho, dlouho dřímaly. Viděl jsem to ve svých plamenech.“
Na Ohaře to nijak nezapůsobilo. „Jdi se vycpat i s těmi svými plameny. A vy ostatní taky.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Na svatého muže si tu vydržuješ podivnou společnost.“
„Jsou to moji bratři,“ odvětil Thoros jednoduše.
Citroš Citrónový plášť se protlačil dopředu. On a Zelenovous tam byli jediní muži dost vysocí na to, aby se mohli dívat Ohařovi přímo do očí. „Dávej si pozor, jak štěkáš, pse. Držíme tvůj život ve svých rukou.“
„V tom případě byste si měli utřít svinstvo z prstů.“ Ohař se zasmál. „Jak dlouho se schováváte v téhle díře?“
Anguy Střelec se při narážce, že jsou zbabělci, naježil. „Zeptej se kozy, jestli se schováváme, Ohaři. Zeptej se svého bratra. Zeptej se pána pijavic. Těm všem pořádně pouštíme žilou.“
„Tahle vaše sebranka? Nenechte se vysmát. Vypadáte spíš jako pasáci vepřů než jako vojáci.”
„Někteří z nás byli pasáci vepřů,“ řekl malý muž, kterého Arya neznala. „A někteří byli koželuhové nebo zpěváci nebo zedníci. Jenže to bylo předtím, než přišla válka.“

„Než jsme vyjeli z Králova přístaviště, byli jsme muži Zimohradu a muži Darryů a muži z Černoazylu, Malloryho muži a Wyldeovi muži. Byli jsme rytíři, panoši a zbrojnoši, lordi i nešlechtici, spojení pouze naším úkolem.“ Hlas přišel od muže sedícího mezi kořeny čarostromu napůl cesty přes síň. „Šest dvacítek se nás vypravilo na cestu, abychom doručili královu spravedlnost tvému bratrovi.“ Mluvčí sestupoval po spleti kořenového schodiště. „Šest dvacítek statečných, čestných mužů vedených bláznem v plášti pošitém hvězdami.“ Hastroš na sobě měl otrhaný černý plášť posetý hvězdami a železný hrudní plát promačkaný stovkami bitev. Houština rudozlatými vlasů mu zakrývala většinu obličeje, kromě holého místa nad levým uchem, kde měl hlavu promáčknutou. „Více než osmdesát z naší původní společnosti je teď mrtvých, ale jiní se chopili mečů, které jim vypadly z rukou.“ Když sestoupil na zem, psanci ustupovali stranou, aby ho nechali projít. Arya si všimla, že mu chybí jedno oko. Maso kolem prázdného důlku bylo celé zjizvené a zkrabatělé a měl široký černý pruh kolem krku. „S jejich pomocí bojujeme, jak nejlépe můžeme, za Roberta a za říši.”
„Za Roberta?“ zaskřípal Sandor Clegane nevěřícně.
„Poslal nás Ned Stark,“ řekl Janek Štístko ve svém kbelcovém helmu, „ale seděl na Železném trůnu, když nám vydával příkazy, takže ve skutečnosti jsme nikdy nebyli jeho muži, ale Robertovi.”
„Robert je teď králem červů. Proto jste tady v zemi, abyste mu dělali společnost?“
„Král je mrtvý,“ připustil strašácký rytíř, „ale my jsme nadále královi muži, třebaže královskou korouhev, kterou jsme nesli, jsme ztratili u Šaškova brodu, kde nás přepadli řezníci tvého bratra.“ Dotkl se pěstí hrudi. „Robert je mrtev, ale říše zůstává. A my ji bráníme.“
„Ji?“ Ohař si odfrkl. „Je to snad tvoje matka, Dondarrione? Nebo tvoje děvka?“
Dondarrion? Berik Dondarrion byl přece krásný; Sansina přítelkyně Jeyne se do něj zamilovala. Dokonce ani Jeyne nebyla tak slepá, aby toho muže mohla považovat za krásného. A přesto, když se na něj Arya podívala znovu, viděla, že je to pravda; na rozpraskaném černém emailu jeho hrudního plátu byly zbytky vidlicovitě rozvětveného purpurového blesku. „Skály, stromy a řeky, z toho je ta tvoje říše,“ pokračoval Ohař. „Potřebují snad kameny, abyste je bránili? Robert by si to určitě nemyslel. Když to nemohl šoustat, nebo s tím bojovat, nebo to pít, nudilo ho to, a mělo by i vás... vy chrabří kumpáni.“
Dutým kopcem se rozlehly hněvivé hlasy. „Takhle nám už nikdy neříkej, pse, jinak spolkneš vlastní jazyk.“ Citroš tasil svůj meč.
Ohař pohlédl na čepel s pohrdáním v očích. „To je ale statečný muž, vytahuje ocel na svázaného zajatce. Proč mě nerozvážeš? Uvidíme, jak statečný budeš potom.“ Pohlédl na Šíleného lovce za ním. „A co ty? Nebo jsi nechal všechnu odvahu ve svých psincích?“
„Ne, ale měl jsem nechat tebe ve vraní kleci.“ Lovec vytáhl nůž. „Ještě pořád bych mohl.”
Ohař se mu smál do tváře.
„My všichni, co jsme tady, jsme bratři,“ prohlásil Thoros z Myru. „Svatí bratři, kteří odpřísáhli věrnost říši, našemu bohu a sobě navzájem.“
„Bratrstvo bez praporců.“ Tom Sedmistruna vyloudil tón ze své citery. „Rytíři dutého kopce.“
„Rytíři?“ Sandor Clegane to slovo nevyslovil, ale spíš zavrčel. „Dondarrion je rytíř, ale vy ostatní jste ta nejubožejší sebranka psanců a zoufalců, jakou jsem kdy viděl. To i já seru lepší kusy chlapů, než jste vy.“
„Jakýkoli rytíř může pasovat další rytíře,“ řekl strašák, který byl Berikem Dondarrionem, „a každý muž, kterého vidíš před sebou, už pocítil meč na svém rameni. Jsme zapomenuté bratrstvo.“
„Vyšlete mě na cestu, a já taky milerád zapomenu, že jsem vás viděl,“ zaskřípal Clegane. „Jestli ale máte v úmyslu zavraždit mě, tak zatraceně dělejte. Vzali jste mi meč, mého koně a moje zlato, tak si vezměte taky můj život a pohněte s tím... ale ušetřte mě těch svých zbožných žvástů.“
„Neboj se, zemřeš už brzy, pse,“ ujistil ho Thoros, „ale nebude to vražda, jen spravedlnost.“
„Jo,“ přitakal Šílený lovec, „a laskavější osud, než si zasluhuješ za všechno to zlo, které jsi napáchal. Nazýváte sami sebe lvy. V Šereru a u Šaškova brodu byly znásilňovány šestileté a sedmileté holčičky a kojeňátka u prsu byla rozsekávána vpůli, zatímco jejich matky se na to musely dívat. Žádný lev nikdy nezabíjel tak krutě.“
„Já jsem nebyl v Šereru ani u Šaškova brodu,“ odsekl. „Polož si svoje mrtvé děti na práh někoho jiného.“
„Popíráš snad, že moc rodu Cleganů vznesla z mrtvých dětí? Sám jsem viděl ležet prince Aegona a princeznu Rhaenys před Železným trůnem. Správně by ve tvém erbu měly být dvě zakrvácené děti místo těch ošklivých psů.“
Ohařova ústa sebou cukla. „Považuješ mne snad za mého bratra? Nebo je zločin jen se narodit jako Clegane?“
„Vražda je zločin.“
„Koho jsem zavraždi?“
„Lorda Lothara Malleryho a sera Gladdena Wyldea,“ řekl Harwin.
„Moje bratry Listera a Lennockse,“ prohlásil Janek Štístko.
„Hospodáře Bečka a Mudgea, syna mlynářova, z Donnelova lesa,“ zavolala jakási stařena z přítmí jeskyně.
„Vdovu po rybáři, co uměla tak sladce milovat,“ dodal Zelenovous.
„Septony v Blátivém rybníčku.“
„Sera Andreye Charltona. Jeho panoše Lukáše Roota. Každého muže, ženu a dítě v Kamenopoli a Myším mlýně.“
„Lorda a lady Deddingovy.“
Jako další se ujal výčtu Tom Sedmistruna. „Alyna ze Zimohradu, Jotha Rychlošípa, Malého Matta a jeho sestru Randu, Anvyla Ryna, Sera Ormonda, Sera Dudleyho, Patea z Mory, Patea z Mečolesa, Starého Patea a Patea z Šermerova háje, slepého Wyla Řezbáře, porodní bábu Maerii, Maerii Děvku, pekařku Bekku, Sera Raymuna Darryho, lorda Darryho, mladého lorda Darryho, bastarda z Brackenu, Šípaře Willa, Hasleyho, porodní bábu Nollu -“
„Dost.“ Ohařův obličej byl stažený hněvem. „Co to tady na mě zkoušíte? Ta jména pro mě nic neznamenají. Kdo je to?“
„Lidé,“ odpověděl lord Berik. „Lidé velcí a malí, mladí a staří. Dobří lidé i špatní, kteří zemřeli pod hroty lannisterských

kopí nebo s břichy rozpáranými lannisterskými meči.“
„To nebyl můj meč, co jim probodl břicha. Jakýkoli člověk, co tohle říká, je proklatý lhář.“
„Sloužíš Lannisterům z Casterlyovy skály,“ řekl Thoros.
„Kdysi. Já a tisíce jiných. Je snad každý z nás vinen zločiny, co spáchali všichni ostatní?“ Clegane si odplivl, „Možná, koneckonců. Jste všichni rytíři. Lžete jako rytíři, možná i vraždíte jako rytíři.”
Citroš a Janek Štístko se na něj chtěli rozkřiknout, ale Dondarrion zvedl ruku, aby je umlčel. „Řekni, co chceš říct, Clegane.“
„Rytíř je meč s koněm. Všechno ostatní, přísahy, svěcené oleje a dary od dam, to jsou jen hedvábné stuhy uvázané kolem meče. Možná je ten meč hezčí, když z něj visí pentle, ale zabíjí stejně rychle jako bez nich. Já kašlu na ty vaše stuhy a svoje meče si strčte do zadnic. Jsem stejný jako vy. Jediným rozdílem je to, že nelžu o tom, co jsem. Tak mě zabijte, ale nenazývejte mě vrahem. Stojíte tu kolem a přesvědčujete se navzájem, že vaše hovna nesmrdí. Slyšíte?“
Arya se protlačila kolem Zelenovouse tak mrštně, že si jí vůbec nevšiml, „Ty jsi vrah!“ vykřikla. „Zabil jsi Mycaha, neříkej, žes to neudělal. Zavraždil jsi ho!“
Ohař na ni zíral bez jiskřičky poznání. „A kdo byl ten Mycah, chlapče?“
„Já nejsem chlapec! Ale Mycah jím byl. Byl to syn řezníka a tys ho zabil. Jory řekl, žes ho skoro rozsekl vpůli a on přitom ani neměl meč.“ Cítila, jak se na ni všichni dívají, ženy, děti a muži, kteří sami sebe nazývali rytíři dutého kopce.
„Kdo je to?“ zeptal se někdo.
Odpověděl jim Ohař. „U sedmi pekel. Malá sestra. Ten spratek, co hodil Joffův krásný meč do řeky.“ Vyšlo z něho zaštkání smíchu. „Copak ty nevíš, že jsi mrtvá?“
„Ne, ty jsi mrtvý,“ odsekla mu v odpověď.
Harwin ji vzal za paži, aby jí od něj odtáhl, zatímco lord Berik řekl: „Toto děvče tě označilo za vraha. Popíráš, žes zabil řeznického chlapce Mycaha?“
Velký muž pokrčil rameny. „Byl jsem Joffreyho tělesným strážcem. Ten řezníkův kluk prince napadl.”
„To je lež!“ Arya se vykroutila z Harwinova stisku. „To já ho napadla. Já jsem Joffreyho uhodila a já jsem hodila Lví dráp do řeky. Mycah jen utíkal, jak jsem mu poradila.“
„Viděl jsi, jak ten chlapec napadl prince Joffreyho?“ zeptal se Ohaře Berik Dondarrion.
„Slyšel jsem to z královských rtů. Nepřísluší mi pochybovat o slovech prince.“ Clegane trhl rukou směrem k Arye. „Vlastní sestra téhleté mi před tváří toho vašeho milovaného Roberta řekla stejný příběh jako princ Joffrey.“
„Sansa je prostě lhářka,“ řekla Arya, která v tu chvíli cítila na svoji sestru stejný vztek jako tehdy. „Nebylo to tak, jak řekla. Nebylo.”
Thoros si odvedl lorda Berika stranou. Oba muži tam stáli a povídali si tlumenými hlasy, zatímco Arya tiše zuřila. Musí ho zabít. Modlila jsem se o to, aby zemřel, stokrát a nastokrát.
Berik Dondarrion se otočil zpátky k Ohařovi. „Stojíš zde obviněn z vraždy, ale nikdo nezná pravdu či faleš tohoto obvinění, a tak nám nepřísluší soudit tě. To teď může udělat jen Pán světla. Budeš bojovat o život v božím soudu.“
Ohař se podezřívavě zamračil, jako by nevěřil vlastním uším. „Jsi blázen, nebo šílenec?“
„Ani jedno. Jsem jenom lord. Dokaž svou nevinu mečem a budeš moci svobodně odejít.“
„Ne,“ vykřikla Arya, než jí Harwin stačil přikrýt ústa. Ne, to nemohou, on vyhraje a získá svobodu. Každý věděl, že Ohař je smrtelně nebezpečným šermířem. Ještě se jim vysměje, pomyslela si zoufale.
A taky že to udělal, dlouhým skřípavým smíchem, který se odrážel od stěn jeskyně, smíchem dusícím se pohrdáním. „Tak kdo si se mnou změří síly?“ Podíval se na Citroše Citrónového pláště. „Ten statečný muž v chcankově žlutém plášti? Ne? A co ty, Lovče? Předtím jsi zkopal psy, zkus to teď se mnou.“ Uviděl Zelenovouse. „Ty jsi dost velký, Tyrošané, vystup dopředu. Nebo máte v úmyslu přimět tu malou holku, aby se mnou bojovala sama?“ Znovu se zasmál, „Tak pojďte, kdo chce umřít?“
„Postavíš se mně,“ řekl lord Berik Dondarrion.
Arya si vzpomněla na všechny příběhy, které o něm slyšela. Jeho nejde zabít, pomyslela si s absurdní nadějí. Šílený lovec přesekl provazy, které poutaly k sobě Cleganovy ruce. „Potřebuju meč a zbroj.“ Ohař si mnul otlačená zápěstí.
„Svůj meč dostaneš,“ prohlásil lord Berik, „ale zbrojí ti budiž tvoje nevinnost.“
Cleganova ústa sebou cukla. „Moje nevinnost proti tvému kyrysu, takhle si to představuješ?“
„Nede, pomoz mi sundat hrudní plát.“
Když lord Berik vyslovil jméno jejího otce, Arye naskočila husí kůže, ale tento Ned byl pouhý chlapec, světlovlasý panoš ne víc než deseti- či dvanáctiletý. Rychle popošel dopředu, aby rozepjal přezky, kterými byla dobitá ocel připevněna na těle lorda Berika. Prošívanice pod ní byla zetlelá stářím a potem, a když byl kov uvolněn, odpadla.
Gendry zatajil dech. „Matko, smiluj se.“
Lordu Berikovi se pod kůží ostře rýsovala žebra. Jeho hruď, těsně nad levou bradavkou, byla Zjizvená zkrabatělým kráterem, a když se otočil, aby zavolal o svůj meč a štít, Arya uviděla odpovídající jizvu na jeho zádech. Projelo jím kopí. Ohař to viděl taky. Je vystrašený? Arya chtěla, aby měl před smrtí strach, takový strach, jaký musel mít Mycah.
Ned přinesl lordu Berikovi jeho opasek s mečem a dlouhou černou bojovou suknici. Byla určena k tomu, aby se nosila přes zbroj, a tak mu visela na těle volně, ale byl na ní vyšitý rozvětvený purpurový blesk jeho rodu. Tasil z pochvy meč a podal opasek svému panošovi.
Thoros mezitím přinesl Ohařovi jeho opasek s mečem. „Má pes čest?“ zeptal se kněz. „Kdyby tě napadlo prosekat si odsud cestu na svobodu nebo uchvátit nějaké dítě jako rukojmí... Anguy, Dennete, Kyle, probodněte ho při prvním náznaku zrady.“ Teprve když si tři lučištníci založili šípy do luků, podal Thoros Cleganovi jeho meč.
Ohař vyškubl meč z pochvy a tu odhodil stranou. Šílený lovec mu podal jeho dubový štít, celý posázený železnými cvočky a pomalovaný třemi černými psy rodu Cleganů na žlutém poli. Chlapec jménem Ned pomohl lordu Berikovi

připnout jeho vlastní štít, tak posekaný a dobitý, že purpurový blesk a přehršle hvězd z něj byly téměř vymazány.
Když však Ohař udělal krok směrem ke svému protivníkovi, Thoros z Myru ho zastavil. „Nejdřív se pomodlíme.“ Otočil se k ohni a zvedl ruce. „Pane světla, shlédni na nás.“ Po celé jeskyni pozvedalo bratrstvo bez praporců svoje hlasy v odpověď. „Pane světla, braň nás.“
„Pane světla, ochraňuj nás v temnotě.“
„Pane světla, zasviť na nás svou tváří.“
„Zapal svůj plamen mezi námi, R'hllore,“ řekl rudý kněz. „Vyjev nám pravdu nebo faleš v tomto muži. Sraz ho k zemi, je-li vinen, a dej sílu jeho meči, jestli mluví pravdu. Pane světla, obdař nás moudrostí.“
„Protože noc je temná,“ odříkávali všichni, Harwin a Anguy nahlas s ostatními, „a plná hrůz.“
„Tahle jeskyně je taky temná,“ řekl Ohař, „ale největší hrůza jsem tu já. Doufám, že ten tvůj bůh je milý, Dondarionne. Už brzy se s ním setkáš.“
Lord Berik s vážnou tváří přiložil ostří svého meče k dlani levé ruky a pomalu jím po ní přejel. Z rány vytékala tmavá krev a rozlévala se přes ocel.
A pak meč vzplanul.
Arya slyšela, jak Gendry vedle ní zašeptal modlitbu.
„Shoř v sedmi peklech,“ zaklel Ohař. Pohlédl na rudého kněze. „A ty taky, Thorosi. Až s tímhletím skoncuju, budeš na řadě ty, Myřane.“
„Každé slovo, které řekneš, potvrzuje tvoji vinu, pse,“ odpověděl Thoros, zatímco Citroš, Zelenovous a Janek Štístko na něj pokřikovali hrozby a nadávky. Lord Berik tam čekal tichý, klidný jako stojatá voda, svůj štít na levé paži a plamenný meč v pravé ruce. Zabij ho, pomyslela si Arya, prosím, musíš ho zabít. Osvětlený zdola byl jeho obličej s chybějícím okem a rozeklanou rudou ránou maskou smrti. Meč byl v plameni od hrotu až k záštitě, ale zdálo se, že Dondarrion žár necítí. Stál tam naprosto nehybně, jako by byl vytesaný z kamene.
Když však Ohař zaútočil, pohnul se rychleji, než by Arya věřila, že je možné.
Plamenný meč vyskočil, aby se střetl s chladným, s dlouhými fábory ohně vlajícími v jeho stopě jako pentle, o kterých hovořil Ohař. Ocel zazvonila o ocel. Ještě ani nebyl odražen jeho první výpad a Ohař už útočil znovu, ale tentokrát mu lord Berik nastavil svůj štít, ze kterého odlétly pod silou nárazu dřevěné třísky. Ohařovy seky byly tvrdé a rychlé, přicházely shora a zdola, zprava i zleva, ale Dondarrion každý odrazil. Kolem jeho meče vířily plameny a zanechávaly po sobě rudé a žluté přízraky, které provázely každý jeho pohyb. A každý pohyb, který lord Berik učinil, je tím víc rozvířil a rozjasnil, dokud se nezdálo, jako by bleskurychlý lord stál v klecí ze samého ohně. „To je divoký oheň?“ zeptala se Arya Gendryho.
„Ne. Tohle je něco jiného. Tohle je...“
„... kouzlo?“ dořekla to za něho, zatímco Ohař couval. Teď to byl lord Berik, kdo útočil, kdo plnil vzduch provazci ohně a hnal většího muže dozadu po patách. Clegane odrazil zásah vedený vysoko na jeho štít a jeden z namalovaných psů přišel o hlavu. Provedl protiútok a Dondarrion zvedl vlastní štít a odrazil jeho prudký zadní sek. Bratrstvo psanců povzbuzovalo výkřiky svého velitele. „Je tvůj!“ slyšela Arya a: „Na něj! Na něj! Na něj!“ Ohař odrazil výpad vedený na jeho hlavu, zkřivil tvář, když ho žár plamenů zasáhl do obličeje. Hlasitě hekl, zaklel a odpotácel se dozadu.
Lord Berik mu však žádný odpočinek neposkytl. Neúnavně velkého muže následoval, jeho paže se ani na chvíli nezastavila. Meče třeskly o sebe a odskočily a znovu třeskly, ze štítu s bleskem odlétly třísky, zatímco vířící plameny políbily psy, jednou, dvakrát, potřetí. Ohař se přesunul na jeho pravou stranu, ale Dondarrion mu zablokoval cestu rychlým bočním úkrokem a zahnal ho zpátky na opačnou stranu... směrem k rudé výhni ohniště. Clegane ustupoval, dokud neucítil žár bijící ho do zad. Rychlým pohledem přes rameno se přesvědčil, co má za sebou, a to ho málem stálo hlavu, když lord Berik znovu zaútočil.
Arya viděla bělmo očí Sandora Clegana, když si probojovával cestu od ohně. Třikrát posun vpřed a dvakrát odsun, úkrok doleva, který lord Berik zablokoval, dva další dopředu, jeden dozadu, kleng a kleng a velké dubové štíty odrážely jednu ránu za druhou. Ohař měl dlouhé zplihlé vlasy přilepené k čelu vrstvou potu. Vinný pot, pomyslela si Arya, když si vzpomněla, že ho zajali opilého. Měla pocit, že v jeho očích vidí počátky rodícího se strachu. On prohraje, říkala si a v duchu jásala, zatímco plamenný meč lorda Berika vířil vzduchem a sekal. Jediným divokým výpadem dobyl bleskurychlý lord zpátky všechno území, které Ohař získal svými výpady, a zatlačil Clegana znovu až k samému okraji jámy ohniště. Umře, umře, umře. Postavila se na špičky, aby lépe viděla.
„Ty proklatý bastarde!“ zařval Ohař, když ucítil, jak mu oheň olizuje zadní část stehen. Znovu zaútočil. Mával svým těžkým mečem stále rychleji a prudčeji, snažil se rozdrtit menšího muže před sebou brutální silou, zlomit mu meč, štít nebo ruku. Avšak pokaždé když Dondarrion jeho útok odrazil, plameny jeho meče mu sálaly do očí, a jak před nimi Ohař uhýbal, v jednu chvíli mu uklouzlo chodidlo a klesl na koleno. Lord Berik k němu okamžité přiskočil a vzduch prořízlo mocné máchnutí jeho meče táhnoucího za sebou fábory ohně, Clegane, oddychující vypětím, trhl svým štítem nahoru nad hlavu právě včas a jeskyní se rozlehlo hlasité prask štípajícího se dubu.
„Jeho štít je v plameni,“ řekl Gendry tichým hlasem. Arya si toho všimla ve stejném okamžiku. Plameny se rozšířily přes oprýskaný žlutý nátěr a vzápětí pohltily černé psy.
Sandor Clegane si bezohledným protiútokem vybojoval cestu zpátky na nohy. Zdálo se, že teprve když lord Berik ustoupil
0 krok dozadu, si Ohař uvědomil, že oheň, který burácí tak blízko jeho obličeje, stravuje jeho vlastní štít. S výkřikem odporu divoce sekl dolů po rozštípnutém dubu, dokončil jeho zkázu. Štít se roztříštil, jeden jeho kus odletěl s otáčením stranou, stále v plameni, zatímco druhý tvrdošíjně lnul k jeho předloktí. Ve svém úsilí zbavit se ho tím víc rozvířoval plameny. To už chytil i jeho rukáv a záhy byla v plameni celá jeho levá paže. „Doraz ho!“ pobízel Zelenovous lorda Berika a další hlasy začaly jako jeden provolávat: „Vinen!“ Arya volala s ostatními: „Vinen, vinen, zab ho, vinen!“

Lord Berik se pohybem hladkým jako letní hedvábí přesunul blíž, aby to s mužem před sebou skoncoval, Ohař skřípavě vykřikl, zvedl svůj meč oběma rukama a máchl jím dolů vší silou, co mu ještě zbývala. Lord Berik jeho výpad hravě odrazil...
„Néééé," zanaříkala Arya.
... ale plamenný meč se rozskočil vpůli, stále hořící, a Ohařova chladná ocel zajela do masa lorda Berika, tam kde se rameno spojovalo s krkem, a čistě ho rozsekla až k hrudní kosti. V horkém černém přílivu se z něj vyřinula krev.
Sandor Clegane, stále hořící, uskočil dozadu. Serval ze sebe zbytky štítu, se zaklenuti je odhodil pryč a pak se začal válet v hlíně, aby udusil oheň na své paži.
Lord Berik pomalu, tak pomalu klesl na kolena, jako by se chtěl pomodlit. Když otevřel ústa, vyšla z nich jen krev. S Ohařovým mečem stále hluboko zaseknutým v těle se zhroutil tváří k zemi a hlína začala hltavě pít jeho krev. Pod dutým kopcem v tu chvíli nebyl slyšet jediný zvuk kromě praskání plamenů a sténání, které vydával Ohař, když se pokoušel vstát. Arya dokázala myslet jedině na Mycaha a na svoje stupidní modlitby, aby Ohař zemřel. Pokud existují bohové, proč nenechali lorda Berika vyhrát? Ona věděla, že Ohař je vinen.
„Prosím," zaskřípal Sandor Clegane, tisknoucí si svou ohořelou ruku. „Mám popáleniny. Pomozte mi někdo. Pomozte." Plakal. „Prosím."
Arya se na něj dívala plna údivu. On pláče jako malé dítě, pomyslela si.
„Melly, podívej se mu na to," řekl Thoros. „Citroši, Janku, pomozte mi s lordem Berikem. Nede, ty sem raději pojď taky."
Rudý kněz vykroutil Ohařův meč z těla svého padlého pána a zarazil jeho konec do krví nasáklé hlíny. Citroš strčil svoje velké ruce Dondarrionovi do podpaždí, zatímco Janek Štístko ho uchopil za nohy. Odnesli ho kolem ohniště do tmy jednoho z tunelů. Thoros a chlapec Ned šli za nimi.
Šílený lovec si odplivl. „Já říkám, abychom ho odvedli zpátky do Kamenného septa a zavřeli do vraní klece."
„Ano," souhlasila Arya. „Zabil Mycaha. Udělal to."
„Ty jsi ale vzteklá veverka," zamumlal Zelenovous.
Harwin si povzdechl. „Podle R'hllorova soudu je nevinný."
„Kdo je to ten Rulor?" Nedokázala to jméno vyslovit.
„Pán světla. Thoros nás učil, že -"
Nestarala se o to, čemu je Thoros učil. Vytáhla Zelenovousovi dýku z pochvy a uskočila stranou, než ji stačil chytit. Gendry po ní hmátl taky, ale na Gendryho byla vždycky až příliš rychlá.
Tom Sedmistruna a nějaká žena pomáhali Ohařovi vstát. Tam kde měl předtím řemínkem připevněný štít, byl růžový pruh, ale pod ním i nad ním bylo maso celé rozpraskané, rudé a krvácelo od lokte až k zápěstí. Když se jeho oči setkaly s jejími, jeho ústa sebou cukla. „To mě chceš tak strašně mít mrtvého? Tak to udělej, vlčí děvče. Zabodni to do mě. Je to čistější než oheň." Pokusil se vstát, ale jak se pohnul, z paže se mu uloupl cár spáleného masa a kolena pod ním znovu podklesla. Tom ho chytil za zdravou ruku a postavil ho.
Jeho ruka, pomyslela si Arya, a jeho tvář. Jenže to byl Ohař. Zasluhoval si shořet v ohnivém pekle. Dýka jí v ruce ztěžklá. Sevřela ji těsněji. „Zabil jsi Mycaha," řekla ještě jednou, vyzývajíc ho, aby to popřel. „Řekni jim to. Udělal jsi to. Udělal."
„Udělal." Jeho obličej se zkřivil. „Uštval jsem ho a rozsekl jsem ho vpůli a smál jsem se přitom. Taky jsem se díval, jak bijí do krve tvoji sestru, a byl jsem u toho, když usekli tvému otci hlavu."
Citroš ji popadl za zápěstí a zakroutil jím, až jí z něj dýka vypadla. Začala do něj kopat, ale on ji nepustil. „Běž do pekla, Ohaři," vykřikla na Sandora Clegana v bezmocném hněvu, s prázdnýma rukama. „Prostě jdi do pekla!"
„Půjde tam," řekl hlas za ni, stěží silnější než šepot.
Když se Arya otočila, lord Berik Dondarrion stál za ní, zakrvácenou ruku položenou přes Thorosovo rameno.

CATELYN

Ať si mají králové zimy svoji studenou kryptu pod zemí, pomyslela si Catelyn. Tullyové čerpali sílu z řeky a k řece se navraceli, když vypršel čas jejich žití na tomto světě. Uložili tělo lorda Hostera do štíhlého dřevěného člunu, oděné v lesknoucí se stříbrné zbroji, plátové a kroužkové. Jeho plášť s vlnkami v barvách modři a červeně rozprostřeli pod tělo. I jeho suknice byla rozdělena na modré a červené čtvrtě. Pstruh, s šupinkami ze stříbra a bronzu, korunoval hřeben velké přilby, kterou mu položili vedle hlavy. Na hrudník mu dali malovaný dřevěný meč a prsty semkli kolem jílce. Na vyzáblé ruce navlékli emailované železné rukavice, které mu znovu dodávaly zdání silného muže, jakým býval kdysi. Po levé straně jeho těla položili masivní štít z dubu a železa, po pravé jeho lovecký roh. Zbytek člunu byl vyložen naplaveným dřívím, třískami a kousky pergamene a taky kamením, aby byl na vodě těžší. Z přídě plápolal jeho praporec - z vody vymrštěný pstruh Řekotočí.
Na počest sedmi tvářím boha bylo vybráno sedm mužů, aby odtlačili pohřební člun na vodu. Jedním z nich byl i Robb, lenní pán lorda Hostera. S ním tam byli lordi Bracken, Černoles, Vance a Mallister, ser Marq Piper... a Chromý Lothar Frey, který dorazil z Dvojčat s tolik očekávanou odpovědí. V jeho doprovodu přijelo čtyřicet mužů pod velením Waldera Řeky, nejstaršího z nemanželských potomků lorda Waldera, přísného šedovlasého muže s pověstí neohroženého bojovníka. Jejich příjezd, shodující se s posledními hodinami života lorda Hostera, jejího bratra Edmura rozzuřil, „Waldera Freye by měli stáhnout z kůže a rozčtvrtit!" křičel. „Posílá mi sem mrzáka a navíc bastarda, aby s námi vyjednával. Neříkej mi, že to nebylo míněno jako urážka."

„Nepochybuji o tom, že lord Walder svoje vyslance vybírá s péčí.“ odpověděla. „Dopustil se mrzuté věci, malicherného druhu odplaty, ale pamatuj, s kým jednáš. Zpozdilý lord Frey, říkával mu náš otec. Ten muž je soustavně špatně naladěný, závistivý, a především domýšlivý.“
Její syn naštěstí projevil víc zdravého rozumu než její bratr. Robb je uvítal se všemi náležitostmi, našel v kasárnách volné místo pro jejich doprovod a tiše požádal sera Desmonda Grella, ať ustoupí stranou, aby se Lotharovi dostalo cti pomoci vypravit lorda Hostera na jeho poslední cestu. Můj syn se naučil drsné severské moudrosti zdaleka přesahující jeho věk. Rod Freyů možná Krále severu opustil, ale lord Přechodu zůstával nejmocnějším z vazalů Řekotočí, a Lothar zde byl v jeho zastoupení.
Sedm mužů odrazilo člun lorda Hostera od vodního schodiště, brodíce se dolů po schodech, zatímco byla rumpálem vytahována nahoru padací mříž. Lothar Frey, tělnatý muž měkkých svalů, ztěžka oddychoval, když odstrkovali člun do proudu. Jason Mallister a Tytos Černoles u přídě stáli po hrudníky hluboko ve vodě, aby ho usměrnili na jeho cestě. Catelyn byla vysoko na cimbuří, čekala a dívala se, tak jako čekávala a dívala se už tolikrát předtím. Pod ní se rychlý a divoký Rejdivý proud zabodával jako oštěp do boku širokého Červeného bodce a jeho modrobílý proud vířil vody blátivě rudohnědého toku větší řeky. Nad vodou visela ranní mlha, tenká jako pavučinky babího léta a jako útržky vzpomínek.
Bran a Rickon na něho budou čekat, pomyslela si Catelyn smutně, tak jako jsem čekávala já.
Štíhlý člun vyplul zpod rudého kamenného oblouku Vodní brány, nabral rychlost, když byl zachycen střemhlavým tokem Rejdivého proudu a stržen do divoce vířícího soutoku dvou řek. Když člun vyplul zpoza vysokých zaštiťujících stěn hradu, jeho čtvercovitá plachta se napjala ve větru a Catelyn uviděla, jak se od přílby jejího otce se zablesknutím odrazily sluneční paprsky. Kormidlo zůstalo ve správné poloze a lord Hoster se důstojně plavil středem vodního toku směrem k vycházejícímu slunci.
„Teď,“ pokynul její strýc. Její bratr Edmure vedle něho - nyní už vlastně skutečně lord Edmure, a jak krátce trvalo, než si na to člověk zvykl? - přiložil šíp k tětivě svého luku. Jeho panoš zvedl k hrotu šípu pochodeň. Edmure čekal, dokud oheň nevzplanul, pak zvedl luk, přitáhl si tětivu k uchu a vypustil šíp. S hlasitým drnnk vylétl vzhůru. Catelyn sledovala jeho let, očima i srdcem, dokud s tichým zasyčením neprojel hladinu o kus vzadu za člunem lorda Hostera.
Edmure tiše zaklel. „Vítr,“ řekl a založil druhý šíp. „Znovu.“ Pochodeň opět políbila olejem nasáklý klůcek za hrotem šípu, plameny vyšlehly, olízly ho. Edmure zvedl luk, natáhl tětivu a vypustil šíp. Letěl vysoko a daleko. Příliš daleko. Zmizel v řece tucet yardů před člunem a plamen v okamžení uhasí. Vzhůru po Edmurově krku se již rozléval ruměnec, stejně rudý jako jeho vous. „Ještě jednou,“ poručil a vytáhl z toulce třetí šíp. Je stejné napjatý jako jeho tětiva, pomyslela si Catelyn.
Ser Brynden si to určitě říkal taky. „Když dovolíš, můj pane,“ nabídl se.
„Dokážu to sám,“ trval na svém Edmure. Dal si zapálit třetí šíp, trhl lukem vzhůru, zhluboka se nadechl, stáhl tětivu dozadu. Na dlouhý okamžik se zdálo, jako by váhal, zatímco oheň se s praskáním plazil po dřevě šípu. Nakonec jej vypustil. Hořící šíp letěl výš a výš, až se nakonec stočil zpátky dolů, padal, padal... a prosyčel kolem nadouvající se plachty.
Minul člun jen na šířku dlaně, a přesto minul. „Do sedmi pekel!“ zaklel její bratr. Člun byl již téměř mimo dostřel, unášený dál a dál do říčních mlh. Edmure beze slova vrazil luk svému strýci.
„Rychle,“ řekl Brynden Černá ryba. Založil šíp, podržel ho pro pochodeň, natáhl tětivu a vypustil šíp ještě předtím, než si Catelyn byla zcela jistá, že vůbec vzplanul... ale když vyletěl do výše, uviděla plameny táhnoucí se za ním vzduchem jako bledě oranžový praporec. Člun zmizel v mlhách. Padající planoucí šíp jimi byl pohlcen taky... ale jen na jedno zabušení srdce. Pak, náhle jako naděje, vykvetl v mlhách rudý květ. Plachta chytila plamenem a mlha zazářila růžovooranžovým jasem. Na okamžik Catelyn viděla jasně vykreslený obrys člunu zahalený v přeskakujících plamenech.
Vyhlížej mě, moje malá kočičko, slyšela ho šeptat.
S očima zalitýma slzami slepě natáhla ruku, zašmátrala jí po ruce svého bratra, ale Edmure mezitím odešel. Stál úplně sám na nejvyšším bodě cimbuří. Její strýc Brynden ji vzal za ruku místo něho, propletl své silné prsty s jejími. Společně se dívali, jak se malý oheň zmenšuje a hořící člun mizí v dálce.
A pak byl pryč... unášený dál a dál dolů po řece nebo už rozlomený žárem a klesající ke dnu. Tíha zbroje stáhne lorda Hostera dolů, k odpočinku v měkkém blátě říčního dna, ve vodních síních, kde Tullyové drželi svůj věčný dvůr, s hejny ryb jako jejich posledními společníky. Hořící člun jim ještě úplně nezmizel z očí a Edmure už odešel, Catelyn by ho byla ráda objala, i kdyby jen na okamžik; poseděla by s ním hodinu či noc nebo obrat měsíce, aby spolu hovořili o mrtvém a truchlili. Věděla však, že na to není čas - Edmure byl nyní pánem Řekotočí a jeho vazalové kolem něj padali na kolena, vyjadřovali mu upřímnou soustrast a odříkávali sliby věrnosti, bránili mu v něčem tak malicherném, jako byla účast na zármutku jeho sestry. Edmure naslouchal, i když ve skutečnosti nic z jejich slov neslyšel.
„To není žádná hanba, netrefit se,“ řekl jí strýc tiše. „Edmure by to měl vědět. V den, kdy můj otec vyplul dolů po řece, Hoster se taky netrefil.”
„Minul jen prvním výstřelem.“ Catelyn byla tehdy příliš malá, než aby si to pamatovala, ale lord Hoster jim ten příběh často vyprávěl. „Druhý už nalezl plachtu.“ Povzdechla si, Edmure nebyl tak silný, jak se na první pohled zdálo. Smrt byla pro jejich otce vykoupením, když konečně přišla, ale její bratr to přesto nesl těžce.
Posledního večera se zlomil nad vinným pohárem a rozplakal se, plný lítosti nad nevykonanými činy a nevyřčenými slovy. V slzách jí řekl, že nikdy neměl vyjet z hradu, aby bojoval na brodech; měl místo toho zůstat u lože svého otce.
„Měl jsem být s ním, tak jako jsi byla ty,“ řekl. „Mluvil o mně na samém konci? Pověz mi pravdu, Cat. Ptal se na mě?“
Poslední slovo lorda Hostera bylo „Silenko“, ale Catelyn se nedokázala přimět, aby mu to řekla. „Zašeptal tvoje jméno,“ zalhala, a její bratr vděčně přikývl a políbil jí ruku. Kdyby se nepokoušel utopit svůj žal a pocit viny ve víně, možná by

byl schopen pokořit luk, řekla si v duchu a povzdechla si, ale neodvažovala se říct mu takovou věc nahlas.
Černá ryba ji vyprovodil dolů z cimbuří, až tam kde stál Robb mezi svými vazaly, se svou mladou královnou po boku. Když ji její syn uviděl, tiše ji objal.
„Lord Hoster vypadal vznešeně jako král, moje paní," řekla tiše Jeyne. „Škoda že jsem neměla možnost seznámit se s ním, když ještě žil."
„A já zase poznat ho lépe," dodal Robb.
„On by si to přál taky," řekla Catelyn. „Mezi Zimohradem a Řekotočím bylo příliš mnoho líg." A taky je příliš mnoho hor a řek a armád mezi Řekotočím a Orlím hnízdem, jak se zdá. Lysa na její dopis vůbec neodpověděla.
Ani z Králova přístaviště neslyšeli nic než ticho. Doufala, že Brienne se serem Cleosem a jejich zajatcem už dosáhli přístavu. Možná je už Brienne dokonce na cestě zpátky a děvčata s ní. Ser Cleos přísahal, že přiměje Skřeta, aby vyslal havrana ihned, jakmile bude výměna vyřízena. přísahal to! Havranům se však někdy nepodařilo dostat do čile cesty. Nějaký lučištník mohl ptáka sestřelit a upéct si ho k večeři. Dopis, který by upokojil její srdce, možná teď leží v popelu nějakého táborového ohně vedle hromádky ohlodaných havraních kostí.
Další již čekali, aby nabídli Robbovi slova útěchy, a tak Catelyn trpělivě ustoupila stranou, zatímco k němu popořadě přistupovali lord Jason Mallister, Velký Jon a ser Rolf Kořenář. Když se však z druhé strany přiblížil Lothar Frey, zatahala ho za rukáv. Robb se otočil a čekal, aby si vyslechl, co mu chce Lothar říci.
„Tvoje Výsosti." Lothar Frey, tělnatý muž mezi třicítkou a čtyřicítkou, měl oči blízko u sebe, do špice upravený vous a tmavé vlasy, které mu v prstýncích spadaly na ramena. Od narození pokroucená noha mu vysloužila přezdívku Chromý Lothar. Uplynulých tucet let sloužil jako majordomus svého otce. „Velmi neradi tě vyrušujeme ve tvém zármutku, ale snad bys nám mohl dnes večer udělit slyšení?"
„Bude mi potěšením," odpověděl Robb. „Nikdy jsem si nepřál zasít mezi nás svár."
„Ani já nechtěla být jeho příčinou," dodala královna Jeyne.
Lothar Frey se usmál. „Já to chápu, stejné jako můj otec. Poručil mi, abych vám řekl, že byl kdysi taky mladý a dobře si pamatuje, jaké to je, když srdce propadne lásce."
Catelyn velmi pochybovala, že lord Walder řekl něco takového nebo že jeho srdce někdy propadlo lásce. Lord Přechodu přežil sedm manželek a nyní byl ženat s osmou, ale vždycky o nich hovořil jen jako o zahřívačkách postelí nebo chovných klisnách. Přesto byla ta slova pěkně vyřčena a stěží proti nim mohla něco namítat. Stejně tak Robb.
„Tvůj otec je nanejvýš velkodušný," řekl. „Budu se těšit na naši rozmluvu."
Lothar se uklonil, políbil královně ruku a vzdálil se. Do té doby se před Robbem shromáždil tucet dalších. Promluvil s každým, tu poděkoval, tam se usmál, jak bylo zapotřebí. Teprve když dohovořil s posledním z nich, otočil se zpátky k Catelyn. „Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit. Půjdeš se mnou?"
„Jak poroučíš, Tvoje Výsosti."
„To nebyl rozkaz, matko."
„Pak mi tedy bude potěšením." Její syn se k ní choval od svého návratu do Řekotočí laskavě, přesto zřídkakdy vyhledal její společnost. Stěží ho mohla vinit z toho, že je mu zřejmě příjemněji s jeho mladou královnou. Jeyne ho umí rozesmát, a já nemám nic, oč bych se s ním podělila, kromě svého žalu. Zdálo se, že rád pobývá také ve společnosti bratrů své nevěsty: mladého Rollama, svého panoše, a sera Raynalda, svého vlajkonoše. Ti dva teď nahrazují ty, o které přišel, uvědomila si Catelyn, když je pozorovala spolu. Rollam zaujal Branovo místo a Raynald je částečně Theonem a částečně Jonem Sněhem. Jen v přítomnosti Westerlingů ho viděla nebo slyšela smát se jako chlapce, kterým ve skutečnosti stále byl. Pro jiné byl vždycky jen Králem severu, s hlavou skloněnou pod tíhou koruny, dokonce i když byl prostovlasý.
Robb zlehka políbil svou ženu, slíbil jí, že za ní přijde do jejích komnat, a odešel pryč s matkou. Jeho kroky je vedly směrem k božímu háji. „Lothar vypadal přátelsky, to je nadějné znamení. My Freye potřebujeme."
„Což ovšem neznamená, že se nám podaří je znovu získat."
Přikývl. Když si všimla náhlé zasmušilosti v jeho tváři a spatřila jeho svěšená ramena, bodlo ji u srdce. Ta koruna ho drtí, pomyslela si. Tolik se snaží být dobrým králem, statečným, čestným a chytrým, ale ta tíha je na chlapce příliš velká, než aby ji mohl nést. Robb dělal, co mohl, a údery přesto dopadaly dál, jeden za druhým, bez přestání. Když mu přinesli zvěst o bitvě u Duskendalu, kde lord Randyll Tady rozprášil armádu Robetta Glovera a sera Helmana Tallharta, dalo se od něj očekávat, že bude zuřit. On však místo toho jen hleděl do prázdna v čiré nevíře a nakonec se zeptal: „Duskendale na Úzkém moři? Proč se vydali do Duskendalu?" Zavrtěl hlavou, dočista zmaten. „Třetina mé pěchoty ztracena kvůli Duskendalu."
„Železní muži mají můj hrad, navíc Lannisterové drží v zajetí mého bratra," řekl Galbart Glover hlasem zastřeným zoufalstvím. Robbet Glover bitvu přežil, ale nedlouho poté byl zajat blízko královské cesty.
„Ne na dlouho," ujistil ho její syn. „Nabídnu jim výměnou Martyna Lannistera. Lord Tywin to bude muset přijmout, kvůli svému bratrovi." Martyn byl synem sera Kevana, dvojče Willema, kterého zabil lord Karstark. Catelyn věděla, že Karstarkem spáchané vraždy jejího syna stále pronásledují ve snách. Ztrojnásobil kolem Martyna stráže, ale přesto se obával o jeho bezpečí.
„Měl jsem vyměnit Králokata za Sansu, už když jsi to navrhla poprvé," řekl Robb, když spolu kráčeli po galerii, „Kdybych nabídl, že ji provdám za Rytíře květin, Tyrellové teď mohli být naší místo Joffreyho. Měl jsem o tom přemýšlet."
„Soustředil ses tehdy především na bitvy, a po právu. Dokonce ani král nemůže myslet na všechno."
„Bitvy," zamumlal Robb, když ji vedl mezi stromy. „Vyhrál jsem každou bitvu, ale stále jaksi prohrávám válku." Vzhlédl, jako by odpověď byla vepsaná na obloze. „Železní muži obsadili Zimohrad, a taky Kailinskou držbu. Otec je mrtvý, Bran s Rickonem taky, a možná i Arya. A teď navíc tvůj otec."

Nemohla dovolit, aby podlehl zoufalství. Sama až příliš dobře znala chuť toho strašlivého odvaru. „Můj otec umíral velmi dlouho a nedalo se na tom nic změnit. Dopustil ses chyb, Robbe, ale který král je nedělá? Ned by na tebe byl hrdý."
„Matko, je tu něco, co musíš vědět."
Catelynino srdce zapomnělo zabušit. Je to něco, co se mu nelíbí. Něco, co se mi bojí říct. Jediné, co ji v tu chvíli napadlo, bylo, že jde o Brienne a její poslání. „Něco s Králokatem?"
„Ne. Jde o Sansu."
Je mrtvá, pomyslela si Catelyn okamžitě. Brienne nesplnila své poslání, Jaime je mrtvý a Cersei v odplatě zabila moji drahou holčičku. Na okamžik dokázala stěží promluvit. „Je... je pryč, Robbe?"
„Pryč?" Zatvářil se zmateně. „Mrtvá? Och ne, matko, to ne, tak jí neublížili, tímto způsobem ne, jenom... minulou noc přiletěl pták, ale já jsem nedokázal sám sebe přimět, abych ti to řekl, dokud jsme nevypravili k poslednímu odpočinku tvého otce." Robb ji vzal za ruku. „Provdali ji za Tyriona Lannistera."
Catelyniny prsty sevřely jeho. „Za Skřeta."
„Ano."
„Přísáhal, že ji vymění za svého bratra," řekla otupěle. „Sansu a Aryu taky. Před celým dvorem přísahal, že je dostaneme zpátky, když vrátíme jeho milovaného bratra Jaimeho. Jak se s ní mohl oženit, když to řekl před zraky bohů a lidí?"
„Je to Králokatův bratr. Křivopřísežnictví jim proudí v krvi," Robb sevřel jílec svého meče. „Kdybych mohl, vlastnoručně bych mu uťal tu jeho ošklivou hlavu. Sansa by pak byla vdova, a svobodná. Žádný jiný způsob nevidím. Přinutili ji odříkat manželský slib před septonem a přehodili jí přes ramena šarlatový plášť."
Catelyn si dobře vzpomínala na toho pokrouceného mužíka, kterého zajala v hostinci na rozcestí a dopravila až do Orlího hnízda. „Měla jsem nechat Lysu, aby ho vystrčila Měsíčními dveřmi. Moje ubohá sladká Sansa... proč jí to udělali?"
„Kvůli Zimohradu," řekl Robb okamžitě. „Teď když jsou Bran a Rickon mrtví, je Sansa moje dědička. Kdyby se mi cokoli stalo..."
Pevně sevřela jeho ruku. „Nic se ti nestane. Nic. To už bych nepřežila. Vzali mi Nedá a tvoje drahé bratry. Sansa je provdaná, Arya ztracená, můj otec mrtvý... kdyby se ti cokoli přihodilo, zešílela bych, Robbe. Jsi to jediné, co mi ještě zbylo. Jsi veškerý sever, který ještě zůstal."
„Já ještě nejsem mrtvý, matko!"
Catelyn byla najednou plná strachu. „Války není třeba bojovat až do poslední kapky krve." Dokonce i ona slyšela zoufalství ve svém hlase. „Nebyl bys první král, který ohnul koleno, ba dokonce ani první Stark."
Jeho ústa se zkřivila. „Ne. Nikdy."
„Nebyla by to žádná ostuda. Balon Greyjoy ohnul koleno před Robertem, když byla jeho rebelie rozprášena. Torrhen Stark raději poklel před Aegonem Dobyvatelem, než by se díval, jak musí jeho armáda čelit ohni."
„Zabil snad Aegon Torrhenova otce?" Vyprostil svou dlaň z její. „Řekl jsem nikdy."
Teď si hraje na chlapce, ne na krále. „Lannisterové sever nepotřebují. Budou vyžadovat slib věrnosti a rukojmí, nic víc... a bez ohledu na to, co uděláme, Skřet si Sansu ponechá, takže ve skutečnosti už rukojmí mají. Železní muži rozhodně budou mnohem nesmiřitelnějším nepřítelem, tím jsem si jistá. Aby měli Greyjoyové nějakou naději, že si udrží sever, nesmí nechat naživu jedinou odnož rodu Starků, která by jim pak mohla upírat jejich právo na trůn. Theon zavraždil Brana a Rickona, takže teď už jim zbývá odstranit jen tebe... a taky Jeyne. Myslíš si, že ji lord Balon nechá žít, aby ti porodila dědice?"
Robbův obličej byl chladný jako kámen. „Proto jsi pustila na svobodu Králokata? Abys uzavřela mír s Lannistery?"
„Osvobodila jsem Jaimeho kvůli Sanse... a Arye, pokud je stále naživu. Ty to víš. A pokud jsem chovala nějakou naději, že tím koupím taky mír, bylo to tak špatné?"
„Ano," odpověděl, „Lannisterové zabili mého otce."
„Ty si myslíš, že jsem na to zapomněla?"
„Já nevím. Zapomnělas?"
Catelyn nikdy neuhodila svoje děti v hněvu, ale v tu chvíli to málem udělala. Vyžádalo si to od ní nesmírné úsilí, aby si připomněla, jak vyděšený a osamocený si musí připadat. „Jsi Král severu, ta volba je na tobě. Já tě jen žádám, abys přemýšlel o všem, co jsem ti řekla. Zpěváci rádi skládají písně o králích, kteří zemřeli statečně v bitvě, jenže tvůj život má větší cenu. Určitě pro mě, která ti ho dala." Sklonila hlavu. „Mám tvé svolení odejít?"
„Ano." Odvrátil se od ni a tasil svůj meč. Co měl v úmyslu udělat s ním, to nemohla říci. Nebyl tam žádný protivník, nikdo, s kým by mohl bojovat. Jen ona a on, mezi vysokými stromy a spadaným listím. Jsou boje, které žádné meče vyhrát nedokážou, chtěla mu říct, ale obávala se, že král by byl k takovým slovům hluchý.
O celé hodiny později šila ve své komnatě, když za ní přiběhl mladý Rollam Westerling s pozváním na večeři. Ještě že tak, pomyslela si Catelyn s úlevou. Nebyla si jistá, zda ji tam bude její syn po jejich hádce vůbec chtít. „Jsi poslušný panoš," pochválila Rollama vážným hlasem. Bran by byl taky takový.
Pokud Robb působil u tabule chladně a Edmure zasmušile, Chromý Lothar to za oba vynahrazoval. Byl přímo vzorem zdvořilosti, vřele vzpomínal na lorda Hostera, nabízel Catelyn laskavou útěchu nad ztrátou Brana a Rickona, vychvaloval Edmura za jeho vítězství u Kamenného mlýna a děkoval Robbovi za „rychlou a jistou smrt", kterou poskytl Rickardu Karstarkovi, Lotharův nemanželský bratr Walder Řeka byl zcela jiného ražení - nevrlý zahořklý muž s podezíravým obličejem starého lorda Waldera. Mluvil zřídka a většinu své pozornosti věnoval jídlu a pití, které před něho postavili.
Když byla všechna prázdná slova vyřčena, královna a ostatní Westerlingové se omluvili, zbytky pokrmů byly odklizeny a Lothar Frey si odkašlal. „Než se začneme věnovat povinnostem, které nás sem přivedly, je zde ještě jedna

záležitost," spustil vážným hlasem. „Důležitá záležitost, jak se obávám. Doufal jsem, že mi nepřipadne přinést vám tuto zvěst, ale jak se zdá, musím tak učinit. Můj lord otec obdržel dopis od svých vnuků."
Catelyn byla tak zničená vlastním žalem, že téměř zapomněla na dva Freye, které vzala na Zimohrad jako svěřence. Už ne, pomyslela si. Matko, měj slitování, kolik ran ještě můžeme snést? Nějak předem věděla, že jeho slova jí zarazí další ostrou čepel do srdce. „Od vnuků na Zimohradu?" přinutila se zeptat. „Mých svěřenců?"
„Waldera a Waldera, ano. V současné době ale přebývají v Hrůzově, moje paní. Je mi nesmírně líto, že vám to musím říci, ale na severu došlo k bitvě. Zimohrad byl vypálen."
„Vypálen?" hlesl Robb nevěřícně.
„Tvoji severanští lordi se pokoušeli dobýt ho zpět z rukou železných mužů. Když Theon Greyjoy viděl, že je jeho kořist ztracena, podpálil hrad."
„My jsme o žádné bitvě neslyšeli," řekl ser Brynden.
„Moji synovci jsou mladí, to je pravda, ale byli tam. Velký Walder napsal dopis a podepsal jej i jeho bratranec. Podle jejich vylíčení to byla velmi krvavá záležitost. Vašeho kastelána zabili. Ser Rodrik, tak se jmenoval, že ano?"
„Ser Rodrik Cassel," zamumlala Catelyn otupěle. Ta drahá, statečná, věrná duše. Téměř ho viděla před sebou, jak se popotahuje za rozježené bílé licousy. „Co naši ostatní lidé?"
„Obávám se, že železní muži jich mnoho zabili."
Robb, oněmělý vzteky, uhodil pěstí do stolu a odvrátil tvář, aby Freyové neviděli jeho slzy.
Jeho matka je však viděla. Svět je pro nás každým dnem o něco temnější. Catelyniny myšlenky zalétly k dcerce sera Rodrika Beth, k neúnavnému mistru Luwinovi a veselému septonovi Chaylemu, k Mikkenovi v jeho kovárně, k Farlenovi a Palle v psinci, k staré chůvě a prostoduchému Hodorovi. Bolelo ji u srdce. „Prosím, ne všechny"
„Ne," řekl Chromý Lothar. „Ženy a děti se schovaly, moji synovci Walder a Walder s nimi, Zimohrad je v troskách, a tak byli přeživší odvedeni do Hrůzova synem lorda Boltona."
„Boltonovým synem!" zeptal se Robb staženým hlasem.
„Nemanželským synem, jak se domnívám," uvedl to na pravou míru Walder Řeka.
„Snad ne Ramsaym Sněhem? Nebo má lord z Hrůzova ještě dalšího bastarda?" Robb se zamračil. „Ten Ramsay byl zrůda a vrah a zemřel jako zbabělec. Alespoň mi to bylo řečeno."
„K tomu se nemohu vyjádřit. V každé válce panuje hodně zmatku. Obíhá mnoho falešných zpráv. Jediné, co ti mohu říci, je to, že podle mých synovců to opravdu byl nemanželský syn Boltona, kdo zachránil ženy a děti ze Zimohradu. Jsou nyní v bezpečí v Hrůzově, všichni, co přežili."
„Theon," řekl Robb najednou. „Co se stalo s Theonem Greyjoyem? Zabili ho?"
Chromý Lothar rozpřáhl ruce. „To nemohu říci, Tvoje Výsosti, Walder a Walder se o jeho osudu nezmínili. Možná by to mohl vědět lord Bolton, pokud dostal nějakou zprávu od toho svého syna."
„Určitě se ho na to zeptáme," řekl ser Brynden.
„Všichni jste rozrušení, jak vidím. Je mi líto, že jsem vám musel přinést nový žal. Snad bychom měli slyšení odročit do zítřka. Naše záležitosti mohou počkat, dokud se trochu nevzpamatujete..."
„Ne," řekl Robb, „chci, abychom to odbyli co nejrychleji."
Její bratr Edmure přikývl. „Já taky. Přinesl jsi odpověď na naši nabídku, můj pane?"
„Přinesl," Lothar se usmál. „Můj lord otec mi přikázal, abych Jeho Výsosti vyřídil, že souhlasí s nově navrženým sňatkovým spojenectvím mezi našimi rody a obnoví svou věrnost vůči Králi severu, za podmínky, že Jeho královské Veličenstvo se osobně omluví za urážku, které se dopustilo na rodu Freyů."
Omluva byla malou cenou za armádu Dvojčat, třebaže Catelyn se tato malicherná podmínka lorda Waldera pranic nelíbila.
„Bude mi potěšením," řekl Robb opatrně. „Nikdy jsem neměl v úmyslu způsobit tento rozpor mezi námi, Lothare. Freyové bojovali statečně za moji věc. Rád bych je měl znovu po svém boku."
„Jsi až příliš laskav, Tvoje Výsosti. Pokud přijímáš tuto podmínku, byl jsem poučen, abych nabídl lordu Tullymu ruku své sestry lady Roslin, šestnáctileté panny. Roslin je nejmladší dcerou mého lorda otce od lady Bethany z rodu pánů z Růženína, jeho šesté manželky. Má něžnou povahu a talent na hudbu."
Edmure se zavrtěl ve svém křesle. „Nebylo by lépe, kdybych se s ní nejdříve setkal -"
„Setkáte se, až se budete brát," řekl Walder Řeka stroze. „Pokud ovšem lord Tully nepociťuje potřebu spočítat jí nejdříve zuby?"
Edmure se snažil ovládnout. „Věřím tvému slovu, co se jejích zubů týče, ale bylo by příjemné, kdybych mohl spočinout zrakem na její tváři, ještě než ji pojmu za manželku."
„Musíš ji pojmout i bez spočinutí, můj pane," odsekl Walder Řeka. „Jinak přestane nabídka mého otce platit."
Chromý Lothar rozpřáhl ruce. „Můj bratr je voják a chybí mu patřičný takt, ale říká pravdu. Můj otec si přeje, aby ke sňatku došlo neprodleně."
„Neprodleně?" Edmure to řekl tak žalostně, že se Catelyn neubránila hanebné myšlence, že možná měl v úmyslu ihned po válce zasnoubení zrušit.
„Copak lord Walder zapomněl, že jsme ve válce?" zeptal se Černá ryba ostře.
„To sotva," řekl Lothar. „Proto také trvá na tom, aby ke sňatku došlo ihned, pane. Muži ve válce umírají, dokonce i ti mladí a silní. Co by se stalo s naším spojenectvím, kdyby lord Edmure padl předtím, než pojme Roslin za manželku? A také musíme vzít v úvahu věk mého otce. Je mu přes devadesát a pravděpodobně se nedožije konce války. Jeho vznešené srdce by potěšilo, kdyby viděl svoji drahou Roslin bezpečně provdanou předtím, než si ho bohové vezmou, aby mohl zemřít s vědomím, že děvče má silného manžela, který ji bude milovat a chránit."
Všichni chceme, aby lord Walder zemřel v pokoji. Catelyn se jejich podmínky zamlouvaly stále méně. „Můj bratr právě

přišel o svého otce. Potřebuje čas k truchlení.“
„Roslin je veselé děvče,“ namítl Lothar. „Možná je přesně tím, co lord Edmure potřebuje, aby snáz překonal svůj žal.”
„A navíc se mému dědečkovi přestaly líbit zásnuby na dlouhé lokte,“ dodal bastard Walder Řeka. „Jaksi nechápu proč.“
Robb ho zpražil chladným pohledem. „Chápu, co tím myslíš, Řeko. Omluvte nás prosím na chvíli.”
„Jak Tvoje Výsost poroučí.“ Chromý Lothar vstal a jeho nevlastní bratr mu pomohl odkulhat z místnosti.
Edmure pěnil. „Tím mi vlastně naznačili, že můj slib je naprosto bezcenný. Proč bych měl nechat tu starou lasičku, aby mi sama vybírala nevěstu? Lord Walder má i další dcery kromě Roslin. Taky vnučky. Měl bych dostat na vybranou, stejně jako jsi dostal ty. Jsem jeho lenní pán, měl by přetékat radostí, že jsem ochoten oženit se s kteroukoli z nich.“
„Je to hrdý muž a my jsme ho hluboce ranili,“ řekla Catelyn.
„Tu jeho hrdost ať vezmou Jiní! Já se nenechám zostouzet ve své vlastní síni. Moje odpověď je ne.“
Robb se na něj podíval zničeným pohledem. „Nebudu ti nic nařizovat. Ne v tomto ohledu. Když ale odmítneš, lord Frey si to vyloží jako další urážku a pomine jakákoli naděje, že tenhle spor urovnáme mírovou cestou.“
„To nemůžeš vědět,“ namítl Edmure. „Frey mě chtěl pro jednu ze svých dcer ode dne, kdy jsem se narodil. Šanci jako tahle si nenechá proklouznout mezi těmi svými hrabivými prsty. Až mu Lothar přinese naši odpověď, vlichotí se nám zpátky a přijme moje zasnoubení s dcerou podle mého výběru.“
„Možná, časem,“ řekl Brynden Černá ryba. „Jenže my nemůžeme čekat, zatímco Lothar bude jezdit sem a tam s nabídkami a protinabídkami.“
Robb sevřel ruce v pěst. „Já se musím dostat zpátky na sever. Moji bratři jsou mrtvi, Zimohrad vypálený, můj lid pobitý... jen bohové vědí, oč tomu bastardovi z Hrůzova ve skutečnosti jde nebo zda je Theon stále naživu a na svobodě. Nemohu tady sedět a čekat na svatbu, ke které možná dojde a možná taky ne.“
„Musí k ní dojít,“ řekla Catelyn, ač nerada. „Ani mně se nelíbí snášet urážky a stížnosti Waldera Freye, o nic méně než tobě, bratře, ale jinou možnost nevidím. Bez této svatby je Robb ztracený. Musíme to přijmout, Edmure.“
„My to musíme přijmout?“ opáčil rozmrzele. „Nevidím, že by ses nabízela jako devátá lady Frey, Cat.“
„Osmá lady Frey je stále naživu a těší se dobrému zdraví, pokud je mi známo,“ odpověděla. Naštěstí. Jinak by k tomu mohlo dojít, jak znala lorda Waldera.
„Jsem tím posledním člověkem v Sedmi královstvích, který má právo někomu říkat, že se musí oženit, synovče,“ ozval se Černá ryba. „Nicméně, sám jsi řekl něco v tom smyslu, že se postaráš o nápravu za to svoje nešťastné válčení u brodů.“
„Měl jsem na mysli jiný druh nápravy. Boj muže proti muži s Králokatem. Sedm let nucených prací jako žebravý bratr. Nebo jsem mohl přeplavat Moře zapadajícího slunce se svázanýma nohama.“ Když viděl, že se nikdo neusmívá, vyhodil ruce do vzduchu. „Ať vás všechny vezmou Jiní! Dobrá tedy, vezmu si to děvče. Jako nápravu.“

DAVOS

Ser Alester ostře vzhlédl. „Hlasy,“ řekl. „Slyšíš to, Davosi? Někdo si pro nás jde.“
„To je Mihule,“ řekl Davos. „Je čas na večeři, nebo skoro čas.“ Minulého večera jim Mihule přinesl půlku koláče s hovězím a slaninou a taky džbán medoviny. Z pouhého pomyšlení na to mu začalo kručet v břiše.
„Ne, je jich víc.“
Má pravdu. Davos slyšel přinejmenším dva hlasy, a taky kroky, nabývající na hlasitosti.
Lord Alester si smetl slámu z šatů. „Král pro mě poslal. Nebo královna. Ano, Selyse by mě tady nikdy nenechala hnít, svou vlastní krev.“
Před celou se objevil Mihule s kruhem klíčů v ruce. Hned za ním následovali ser Axell Florent a čtyři zbrojnoši. Čekali pod pochodní, zatímco Mihule vybíral správný klíč.
„Axelli,“ řekl lord Alester. „Bohové, buďte dobří. Poslal tě pro mě král, nebo královna?“
„Pro tebe neposlal nikdo, zrádče,“ odpověděl mu ser Axell.
Lord Alester sebou škubl, jako by ho byli uhodili, „Ne! přísahám ti, že jsem se nedopustil žádné zrady. Proč mě nechceš vyslechnout? Kdyby mě Jeho výsost nechala vysvětlit -“
Mihule vrazil velký železný klíč do zámku, otočil jím a otevřel celu. Zrezivělé panty zaskřípaly na protest. „Ty,“ řekl Davosovi, „Pojď.“
„Kam?“ Davos pohlédl na sera Axella. „Pověz mi pravdu, pane, máte v úmyslu upálit mě?“
„Poslali pro tebe. Jsi schopen jít sám?“
„Jsem.“ Davos vyšel z cely. Mihule za ním zabouchl dveře a lord Alester vykřikl zděšením.
„Odnes tu pochodeň,“ nařídil ser Axell žalářníkovi. „Ponechme zrádce ve tmě.“
„Ne!“ zvolal jeho bratr. „Axelli, prosím, neodnášej to světlo... bohové, mějte slitování...“
„Bohové? Je jenom R'hllor a ten Jiný.“ Ser Axell ostře pokývl hlavou a jeden z jeho zbrojnošů vyndal pochodeň z držáku na zdi. Pak zamířili ke schodišti vedoucímu na svobodu.
„Odvádíš mne za Melisandrou?“ zeptal se Davos.
„Ta tam bude taky,“ odpověděl ser Axell. „Nikdy se nevzdaluje od krále. Pro tebe však nechala poslat Jeho Výsost.“
Davos si zvedl ruku k hrudi, kde kdysi visel v koženém váčku na tkanici jeho amulet pro štěstí. Je pryč, vzpomněl si, a konce mých čtyř prstů taky. Ale stále měl ruce dost dlouhé na to, aby jimi mohl stisknout ženě hrdlo, obzvlášť tak

štíhlé, jako měla ona.
Šli nahoru, vystupovali po točitém schodišti v řadě za sebou. Stěny byly z drsného tmavého kamene, chladné na dotek. Světlo pochodní se mihotalo před nimi a doprovod tvořily jejich němé stíny kráčející vedle nich po zdech. Při třetím obratu procházeli kolem železné branky, která se otvírala do černé tmy, a kolem další při pátém. Davos odhadoval, že už jsou blízko hladiny, možná dokonce nad ní. Další dveře, které míjeli, byly ze dřeva, ale oni stoupali výš a výš. Tady byly stěny narušeny střílnami pro lučištníky, ale žádné šípy slunečního světla sem nepronikaly, protože kolem panovala noc.
Než ser Axell rozrazil těžké dubové dveře a pokynul mu, aby jimi prošel, bolely ho nohy. Za dveřmi se klenul vysoký kamenný most, vedoucí přes prázdnotu nad nádvořím k masivní centrální věži, které říkali Kamenný buben. Sloupovím podpírajícím střechu mostu neúnavně profukoval vítr a Davos cítil ve vzduchu sůl, zhluboka se nadechl, naplnil si plíce čistým chladným vzduchem. Vetře a vodo, dejte mi sílu, modlil se. Na nádvoří pod nimi plápolal velký noční oheň, který měl udržet v šachu hrůzy noci a kolem něj byli shromážděni královnini muži, kteří prozpěvovali modlitby ke svému novému rudému bohu.
Byli uprostřed mostu, když ser Axell náhle zastavil. Mávl rukou a jeho zbrojnoši se přesunuli mimo doslech. „Kdyby to záleželo na mně, upálil bych tě se svým bratrem Alesterem," řekl Davosovi. „Oba jste zrádci."
„Říkej si, co chceš. Já bych krále Stannise nikdy nezradil."
„Zradil bys. Zradíš. Vidím ti to vepsáno ve tváři. A viděl jsem to taky v plamenech. R'hllor mne požehnal darem. Stejně jako paní Melisandře mi ukazuje budoucnost v plamenech. Stannis Baratheon bude sedět na Železném trůnu. Viděl jsem to. A vím, co je třeba vykonat. Jeho Výsost mne musí jmenovat svým pobočníkem, místo mého zrádcovského bratra. A ty mu to řekneš."
Řeknu? Davos mlčel.
„I královna naléhá, abych jím byl jmenován," pokračoval ser Axell, „Dokonce i tvůj starý přítel z Lysu, ten pirát Saan, říká totéž. Společně jsme vypracovali plán, on a já. Jenže Jeho Výsost zahálí v nečinnosti. Ta porážka ho sžírá zevnitř, jako černý červ v jeho duši. Je na nás, kteří ho milujeme, abychom mu ukázali, co má dělat. Pokud jsi oddaný jeho věci, jak tvrdíš, připojíš svůj hlas k našim, pašeráku. Pověz mu, že jsem jediný pobočník, kterého potřebuje. Pověz mu to, a až vyplujeme, postarám se, abys dostal novou loď."
Loď. Davos pozoroval obličej muže před sebou. Ser Axell měl velké uši Florentů, podobně jako královna. Vyrůstaly mu z nich silné chlupy, stejně jako z chřípí; další vyrážely v chomáčcích a chuchvalcích pod jeho dvojitou bradou. Nos měl široký, obočí huňaté, oči posazené blízko sebe a plné nevraživosti. Ten by mi dal spíš hranici než loď, sám to řekl, ale pokud bych mu měl prokázat službu...
„Jestli pomýšlíš na to, že mě zradíš," řekl ser Axell, „pak si laskavě uvědom, že jsem už drahný čas kastelán Dračího kamene. Jeho posádka patří mně. Sice tě nemohu bez králova souhlasu upálit, ale kdo říká, že bys nemohl například odněkud spadnout?" Položil masitou ruku Davosovi zezadu na krk a dostrkal ho svým tělem k po pás vysoké zídce mostu. Pak zatlačil ještě o trochu prudčeji a vystrčil mu hlavu nad nádvoří. „Slyšíš mě?"
„Slyším," odpověděl Davos. A ty se odvažuješ zvát mne zrádcem?
Ser Axell ho pustil. „Dobrá." Usmál se. „Jeho Veličenstvo čeká. Raději ho nezdržujme."
Na samém vrcholku Kamenného bubnu, uvnitř velké kulaté místnosti zvané Síň Malovaného stolu, našli Stannise Baratheona stojícího za předmětem, který dal síni její jméno - masivní deskou ze dřeva, vyřezanou a pomalovanou do tvaru Západozemí. tak jak vypadalo za časů Aegona Dobyvatele. Vedle krále stál železný koš, jehož uhlíky žhnuly rudooranžovou září. Čtyři vysoká lomená okna vedla na sever, jih, východ a západ. Za nimi byla noc a hvězdnatá obloha. Davos slyšel fičící vítr a o něco slaběji zvuky moře.
„Tvoje Výsosti," řekl ser Axell, „nechť se ti zlíbí, přivedl jsem Cibulového rytíře."
„To vidím." Stannis na sobě měl šedivou vlněnou tuniku, tmavočervený krátký plášť a prostý opasek z černé kůže, na kterém visel jeho meč a dýka. Na hlavě mu seděla rudozlatá koruna s hroty ve tvaru plamenů. Pohled na něj byl pro Davose šokem. Král vypadal o deset let starší než muž, kterého opustil v Bouřlivém konci, když se vydal na plavbu k Černovodému proudu. Jeho nakrátko zastřižený vous byl jako pavučinkami protkán šedinami a shodil kámen nebo i víc ze své původní váhy. Nikdy to nebyl tělnatý muž, ale nyní se kosti pod jeho kůží pohybovaly jako oštěpy, které se snaží prodrat na svobodu. Dokonce i jeho koruna vypadala až příliš velká na jeho hlavu. Místo očí měl modré díry ztracené v propadlištích očních důlků a pod kůží obličeje se mu viditelně rýsoval tvar lebky.
A přesto se jeho rtů ve chvíli, kdy spatřil Davose, dotkl letmý úsměv. „Takže moře mi mého rytíře ryb a cibulí vrátilo."
„Vrátilo, Tvoje Výsosti." Ví, že mne měl ve svém žaláři? Davos poklekl na koleno.
„Povstaň, sere Davosi," nařídil mu Stannis. „Chyběl jsi mi. Potřebuji dobrou radu a tys ml nikdy nedal o nic méně. Tak mi teď po pravdě pověz - jaký je trest za zradu?"
To slovo zůstalo viset ve vzduchu. Děsivé slovo, pomyslel si Davos. Byl žádán, aby odsoudil svého druha z cely? Nebo sám sebe? Králové přece vědí, jaká je odplata za zradu, mnohem lépe než kterýkoli člověk. „Za zradu?" podařilo se mu nakonec říct slabým hlasem.
„Jak jinak bys říkal tomu, když někdo odmítá svého krále a upírá mu právo na jeho zákonný trůn? Ptám se tě znovu - jaká je podle zákona odplata za zradu?"
Davos neměl na výběr jinou možnost než odpovědět. „Smrt," řekl. „Trestem za zradu je smrt, Tvoje Výsosti."
„Vždycky tomu tak bylo. Já nejsem... nejsem krutý muž, sere Davosi. Vždyť mě znáš. Znáš mě už dlouho. Já jsem si to nevymyslel. Je tomu tak odjakživa, už od Aegonových časů a ještě dřív. Daemon Černohnivák, bratři Toyneovi, Supí král, velmistr Hareth... zrádci vždycky museli zaplatit za svoje činy svým životem... dokonce i Rhaenya Targaryen. Byla dcerou jednoho krále a matkou dalších dvou, a přesto zemřela zrádcovskou smrtí za to, že se snažila uchvátit korunu svého bratra. Takový je zákon. Zákon, Davosi. Ne krutost."

„Ano, Tvoje Výsosti.“ On nemluví o mně. Davos pocítil chvilkovou lítost za svého druha v cele, tam dole ve tmě. Věděl, že by měl mlčet, ale už z toho byl unavený a bolelo ho u srdce, a tak slyšel sám sebe říct: „Pane, lord Florent neměl v úmyslu zradit tě.“
„Mají pro to pašeráci snad nějaké jiné jméno? Ustanovil jsem ho svým pobočníkem, a on by zaprodal můj zákonný nárok za misku hrachové kaše. Dokonce jim chtěl dát Shireen. Moje jediné dítě, a on by je provdal za bastarda narozeného z krvesmilstva.“ Králův hlas byl zastřený hněvem. „Můj bratr oplýval darem probouzet v mužích kolem sebe loajalitu. Dokonce i ve svých nepřátelích. V Letohradu vyhrál tři bitvy v jediný den a přivedl lordy Grandisona a Cafferena do Bouřlivého konce jako zajatce. Pověsil si jejich praporce do síně jako trofeje. Cafferenovi bílí kolouchové byli potřísněni krví a Grandisonův spící lev byl málem roztržený vpůli. A přesto v noci seděli pod těmi praporci, pili a hodovali s Robertem. Dokonce je s sebou vzal na lov. ‚Ti muži měli v úmyslu odvléci tě k Aerysovi, aby tě mohl upálit,' řekl jsem mu poté, co jsem je viděl na nádvoří házet sekerami, ‚Neměl bys jim dávat do rukou sekery.' Robert se tomu jen smál. Já bych uvrhl Grandisona i Cafferena do žaláře, ale on je proměnil ve své přátele. Lord Cafferen zahynul v jasanobrodském hradu, zabit Randyllem Tarlym, když bojoval za Roberta. Lord Grandison byl zraněn na Trojzubci a zemřel na nehojící se zranění rok poté. Můj bratr je přiměl milovat ho, ale já, jak se zdá, probouzím v lidech jen touhu zrazovat. Dokonce i v mé vlastní krvi a v mém příbuzenstvu. Bratr, děd, bratranci, strýc...“
„Tvoje Výsosti,“ řekl ser Axell, „prosím tě, dej mi šanci dokázat ti, že ne všichni Florentové jsou tak nespolehliví.“
„Ser Axell mě chce přimět, abych obnovil válku,“ řekl král Stannis Davosovi, „Lannisterové si myslí, že jsem vyřízený a nadobro poražený, a moji vazalové mé opustili, skoro všichni. Dokonce i lord Estermont, otec mé vlastní matky, ohnul koleno před Joffreym. Těch pár věrných, co mi zůstalo, pomalu ale jistě ztrácí odvahu. Marní své dny pitím a hazardními hrami a lízají si utržené rány jako dobití psi.”
„V bitvě se jejich srdce opět rozhoří, Tvoje Výsosti,“ řekl ser Axell. „Porážka je jako nemoc, a vítězství je lék.“
„Vítězství.“ Král zkřivil ústa. „Jsou vítězství a vítězství, pane. Ale pověz svůj plán seru Davosovi. Rád bych si vyslechl jeho názor na to, co mi navrhuješ.“
Ser Axell se otočil k Davosovi, na obličeji výraz hodně podobný tomu, jaký musel mít hrdý lord Belgrave v den, kdy mu král Baelor Požehnaný nařídil, aby umyl nohy plné vředů žebrákovi. Uposlechl však.
Plán, který vymyslel ser Axell společně se Salladhorem Saanem, byl jednoduchý. Pár hodin plavby od Dračího kamene se nacházel ostrov Klepeto, kde stála prastará námořní pevnost rodu Celtigarů. Lord Ardrian Celtigar bojoval pod ohnivým srdcem na Černovodém proudu, ale jakmile padl do zajetí, neztrácel čas a pohotově přešel k Joffreymu. Od té doby pobýval v Králově přístavišti. „Nepochybně příliš vystrašený z hněvu Jeho Výsosti, než aby se odvážil vůbec přiblížit k Dračímu kameni,“ prohlásil ser Axell. „A moudře činí. Ten muž zradil svého právoplatného krále.“
Ser Axell navrhoval použít flotilu Salladhora Saana a muže, kteří unikli zkáze na Černovodém proudu - Stannis jich stále měl v Dračím kameni zhruba patnáct stovek, přičemž více než polovina z nich byli Florentové -, aby se pomstili za zradu lorda Celtigara. Ostrov Klepeto měl jen malou posádku a o jeho hradu bylo známo, že je naplněn myrskými koberci, volantským sklem, zlatým a stříbrným nádobím, poháry vykládanými drahokamy, nádhernými sokoly, sekerou z valyrijské oceli, rohem, který dokázal přivolat obludy z hlubin, truhlicemi plnými rubínů a takovým množstvím vína, že by ho člověk nedokázal vypít za stovku let. Třebaže Celtigar ukazoval světu skoupou tvář, na vlastním pohodlí nikdy nešetřil. „Zapalme ten hrad a jeho lidi pozabíjejme, říkám já,“ dokončil ser Axell. „Proměňme ten ostrov v kouřící pustinu popela a kostí, vhodnou jen pro vrány mrchožroutky, aby říše viděla osud těch, kdo se spolčí s Lannistery.”
Stannis naslouchal přednesu sera Axella v tichosti, jen pomalu skřípal zuby ze strany na stranu. Když ser Axell domluvil, řekl: „Věřím, že by se to dalo provést. Riziko je malé. Joffrey nemá na moři žádnou sílu, dokud nevypluje lord Redwyne ze Stromoviny. Kořist by mohla posloužit k tomu, aby nám na nějaký čas zajistila pokračující loajalitu toho lysénského piráta Salladhora Saana. Sám o sobě je ostrov Klepeto bezcenný, ale jeho pád poslouží k tomu, aby upozornil lorda Tywina, že jsem ještě neskončil.“ Král se otočil zpátky k Davosovi. „Mluv pravdivě, sere. Co si myslíš o návrhu sera Axella?“
Mluv pravdivé, sere. Davos si vzpomněl na tmavou celu, o kterou se dělil s lordem Alesterem, vzpomněl si na Mihuli a Ovsokaši. Pomyslel na výhrůžky sera Axella na mostě nad nádvořím. Co to bude, loď, nebo pád do hlubin? Jenže teď se ptal Stannis. „Tvoje Výsosti,“ řekl pomalu, „já bych to nazval šílenstvím... ano, a taky zbabělostí.“
„Zbabělostí?“ Ser Axell se nedokázal ovládnout, a vykřikl. „Žádný muž mne nebude zvát zbabělcem před mým králem.“
„Ticho,“ poručil Stannis. „Sere Davosi, mluv dál, vyslechnu si tvoje důvody.“
Davos se otočil k seru Axellovi. „Říkal jsi, že bychom měli ukázat říši, že jsme ještě neskončili. Zasadit úder. Válčit, ano..., ale proti jakému nepříteli? Na Klepetu žádné Lannistery nenajdeš.“
„Najdeš tam zrádce,“ řekl ser Axell, „třebaže co se mě týče, já bych je našel i mnohem blíž domovu. Dokonce v této místnosti.“
Davos jeho narážku ignoroval. „Nepochybuji o tom, že lord Celtigar ohnul koleno před chlapeckým králem Joffreym. Je to starý unavený muž, který netouží po ničem víc než dožít v pokoji na svém hradu, kde bude popíjet jemná vína z pohárů osázených drahokamy.“ Otočil se zpátky k Stannisovi. „A přesto přišel, když jsi ho zavolal, pane. Přišel se svými loděmi a meči. Stál při tobě v Bouřlivém konci, když se na nás chystal lord Renly, a jeho lodě se plavily vzhůru po Černovodě. Jeho muži pro tebe bojovali, zabíjeli pro tebe, hořeli pro tebe. Ostrov Klepeto je chabě bráněn, ano. Bráněn ženami, dětmi a starci. A proč je tomu tak? Protože jejich manželé, synové a otcové zahynuli na Černovodě, proto. Zemřeli u svých vesel nebo s meči v rukou, když bojovali pod tvými praporci, a přesto tady ser Axell navrhuje, abychom srovnali se zemí domovy, které opustili, abychom znásilnili jejich vdovy a pozabíjeli jejich děti. Tihle prostí lidé nejsou žádní zrádci...“
„Jsou to zrádci,“ trval na svém ser Axell. „Ne všichni Celtigarovi muži byli na Černovodě zabiti. Stovky jich byly zajaty se svým pánem a ohnuly koleno, když to udělal on.“

„Když to udělal on," opakoval Davos. „Byli to jeho muži. Muži, kteří mu přísahali věrnost. Jakou jinou možnost měli?"
„Každý muž má na výběr. Mohli odmítnout pokleknout. Někteří to udělali a za to zemřeli. Zemřeli však jako praví muži, a věrní."
„Někteří lidé jsou zkrátka silnější než jiní." Byla to chabá odpověď a Davos to věděl, Stannis Baratheon byl mužem železné vůle, který ani nechápal, ani neodpouštěl slabost druhých. Prohrávám, pomyslel si Davos zoufale.
„Je povinností každého člověka zůstat věrný svému pravému králi, dokonce i když se pán, kterému slouží, projeví jako zrádce," prohlásil Stannis tónem, který nepřipouštěl žádnou námitku.
Davose se v tu chvíli zmocnil zoufalý nerozum, unáhlenost podobná šílenství. „Tak jako jsi ty zůstal věrný králi Aerysovi, když tvůj bratr pozvedl svoje praporce?" vyhrkl.
Následovalo šokované ticho, dokud ser Axell nevykřikl: „Zrada!" a nevytáhl dýku z pochvy. „Tvoje Výsosti, on tě uráží!"
Davos slyšel, jak Stannis zaskřípal zuby. Na králově čele vystoupila žíla, modrá a naběhlá. Jejich oči se setkaly. „Odlož ten nůž, sere Axelli. A nech nás o samotě."
„Nechť se zlíbí Tvé výsosti -"
„Ano, zlíbilo by se mi, kdy ses vzdálil," řekl Stannis. „Odejdi odsud a pošli mi sem Melisandru."
„Jak poroučíš." Ser Axell zastrčil dýku do pochvy, uklonil se a provázen vlastními hněvivými kročejemi pospíchal ke dveřím.
„Tys vždycky spoléhal na mou shovívavost," varoval Stannis Davose, když byli o samotě. „Mohl bych ti vyříznout jazyk, stejně snadno jako jsem tě připravil o prsty, pašeráku."
„Jsem tvůj člověk, Tvoje Výsosti. A je to tedy tvůj jazyk, a ty máš právo dělat si s ním, co se ti zlíbí."
„Ano, to mám," odvětil král, už o něco klidněji. „Nechal bych si ho k tomu, aby mi říkal pravdu. Třebaže pravda někdy bývá hořkým nápojem. Aerys? Kdybys jen věděl... byla to těžká volba. Moje krev, nebo moje věrnost? Můj bratr, nebo můj král?" Zamračil se. „Viděl jsi někdy Železný trůn? Ostny podél zad, pásy pokrouceného železa, rozježené konce mečů a nožů spletených a stavených dohromady? Není to pohodlné křeslo, sere. Aerys se o ně pořezal tolikrát, že mu lidé začali říkat král Strup, a Maegor Krutý byl v tom křesle zavražděn. Tím křeslem, jak říkají někteří. Není to křeslo, kde by člověk mohl sedět pohodlně a v klidu. Často se ptám, proč po něm moji bratři tak zoufale toužili."
„Proč je v tom případě chceš ty?" zeptal se ho Davos.
„Tady nejde o to, zda je chci či nechci. Ten trůn je můj, jako Robertova právoplatného dědice. Takový je zákon. Po mně musí přejít na moji dceru... pokud mi ovšem Selyse konečně nedá syna." Proběhl třemi prsty zlehka po stole, přes vrstvy hladké tvrdé barvy temné stářím. „Já jsem král. Přání s tím nemá co dělat. Mám povinnost vůči své dceři. Vůči říši. Dokonce i vůči Robertovi. Neměl mě moc v lásce, to vím, ale byl to můj bratr. Ta lannisterská žena mu nasadila parohy a udělala z něj šaška. Možná ho taky nechala zavraždit, tak jako zavraždila Jona Arryna a Neda Starka. Za takové zločiny musí následovat spravedlnost. Počínaje Cersei a jejími ohavnostmi. Ale jenom počínaje. Mám v úmyslu vyčistit celý jejich dvůr, tak jak to měl po Trojzubci udělat Robert. Ser Barristan mi jednou řekl, že hniloba ve vládě krále Aeryse začala Varysem. Tomu eunuchovi nikdy neměli udělit milost - stejně jako Králokatovi. Přinejmenším měl Robert strhnout bílý plášť z Jaimeho zad a poslat ho na Zeď, jak na něj naléhal lord Stark. Místo toho naslouchal Jonu Arynnovi. Já stále byl v Bouřlivém konci, obléhán, a nikdo se se mnou o ničem neporadil," Prudce se otočil a obdařil Davose tvrdým, pronikavým pohledem. „Teď pravdu. Proč jsi chtěl zavraždit lady Melisandru?"
Takže on to ví. Davos mu nedokázal lhát. „Čtyři z mých synů shořeli na Černovodě. Dala je plamenům."
„Křivdíš jí. Ty ohně nebyly jejím dílem. Proklej za to Skřeta, proklej pyromancery, proklej toho Florentovic blázna, který vplul s mou flotilou do chřtánu pasti. Nebo proklej mě za moji tvrdohlavou pýchu, za to, že jsem ji poslal pryč, když jsem ji potřeboval nejvíc. Ale ne Melisandru. Ta zůstává mou věrnou služebnicí."
„I mistr Cressen byl tvým věrným služebníkem. Ona ho zabila, stejně jako zabila sera Cortnayho Penrosea a tvého bratra Renlyho."
„Teď mluvíš jako blázen," posteskl si král, „Ona viděla Renlyho konec v plamenech, ano, ale jinak se na tom nepodílela o nic víc než já. Kněžka byla se mnou. Tvůj Devan ti to potvrdí. Zeptej se ho, pochybuješ-li o mých slovech. Ona by Renlyho ušetřila, kdyby mohla. Byla to Melisandra, kdo na mne naléhal, abych se s ním setkal a dal mu ještě poslední šanci napravit jeho zradu. A byla to Melisandra, kdo mi řekl, abych pro tebe poslal, když si ser Axell přál, abychom tě dali R'hllorovi." Sotva znatelně se usmál. „Překvapuje tě to?"
„Ano. Ona ví, že nejsem přítel toho jejího rudého boha."
„Ale jsi můj přítel. To taky dobře ví." Pokynul Davosovi, aby k němu šel blíž. „Chlapec je nemocný. Mistr Pylos mu přikládal pijavice."
„Chlapec?" Jeho myšlenky zalétly k Devanovi, královu panoši. „Můj syn, pane?"
„Devan? To je dobrý hoch. Má v sobě hodně z tebe. Ne, nemocný je ten Robertův bastard, chlapec, kterého jsme sem přivezli z Bouřlivého konce."
Edrik Bouře. „Mluvil jsem s ním v Aegonově zahradě."
„Jak si přála. Jak to viděla." Stannis si povzdechl. „Okouzlil tě ten hoch? Má na to dar. Dostal ho od svého otce, spolu s jeho krví. Ví, že je královským synem, ale rozhodl se zapomenout, že je nemanželského původu. A zbožňuje Roberta, tak jako Renly, když byl malý. Můj královský bratr si hrál při svých návštěvách v Bouřlivém konci na laskavého otce a vždycky pro něho měl dary... meče, poníky, pláště lemované kožešinou. Všechno to byla eunuchova práce. Chlapec psal do Rudé bašty děkovné dopisy a Robert se vždycky jen smál a zeptal se Varyse, co poslal tento rok. Renly nebyl o nic lepší. Nechal chlapce na výchovu kastelánům a mistrům, a každý z nich propadl jeho osobnímu kouzlu. Penrose se rozhodl raději zemřít, než by se ho vzdal." Král zaskřípal zuby. „Stále mne to rozčiluje, když na to pomyslím. Jak si mohl myslet, že bych chlapci ublížil? Já se přece rozhodl pro Roberta, ne? Když přišel ten těžký den, dal jsem přednost

krvi před ctí.“
Nepoužívá chlapcovo jméno. To Davose velmi znepokojilo. „Doufám, že se mladý Edrik brzy zotaví.“
Stannis mávl nad jeho starostmi rukou. „Je to jen nachlazení, nic víc. Kašle, třese se, má horečku. Mistr Pylos ho dá do pořádku. Sám o sobě ten chlapec nic neznamená, abys pochopil, ale v jeho žilách koluje krev mého bratra. Ona říká, že v královské krvi je síla.“
Davos se nemusel ptát, koho král míní tím ona.
Stannis se dotkl Malovaného stolu. „Podívej se na ni. Cibulový rytíři. Moje říše. Moje Západozemí.“ Mávl přes ně rukou. „Všechny ty řeči o Sedmi královstvích jsou pošetilé. Aegon to viděl už před třemi stovkami lei, když stál tam, kde teď stojíme my. Namalovali ten stůl na jeho příkaz. Řeky a zálivy, kopce a hory, hrady, města a vesnice, jezera, bažiny a lesy... ale žádné hranice. Všechno je jedno. Jedna říše pro jednoho krále, aby jí vládl sám.“
„Jeden král,“ souhlasil Davos. „Jeden král znamená mír.“
„Přinesu do Západozemí mír a spravedlnost. Věc, které ser Axell rozumí tak málo, jako rozumí válce. Ostrov Klepeto by mi nepřinesl nic... a bylo by to podlé, přesně jak jsi řekl, Celtigar musí zaplatit za svou zradu sám, osobně. A až začnu vládnout ve svém království, taky že zaplatí. Každý člověk sklidí, co zasel, od nejvyššího pána k té nejnižší kanálové kryse. A někteří přijdou o víc než jen o konečky prstů, to tě ujišťuji.“ Král Stannis se odvrátil od stolu. „Na kolena, Cibulový rytíři.“
„Tvoje Výsosti?“
„Za tvoje cibule a ryby jsem tě kdysi pasoval na rytíře. Za tohle mám v úmyslu pozvednout tě na lorda.“
Za tohle? Davos byl zmaten. „Jsem nanejvýš spokojen s tím, že jsem tvým rytířem, Tvoje Výsosti, Nevím, jak bych si měl počínat, kdybych byl lordem.“
„Neměj strach. Být lordem znamená být falešníkem, to jsem pochopil už dávno. Teď poklekni. Tvůj král ti to poroučí.“
Davos si klekl a Stannis tasil svůj dlouhý meč. Světlonoš, pojmenovala ho Melisandra - rudý meč hrdinů, vytažený z plamenů, ve kterých bylo stráveno ohněm sedm bohů. Místnost jako by se rozjasnila, když čepel meče vyklouzla z pochvy. Ocel vyzařovala zvláštní jas; tu oranžový, tu žlutý, tu červený. Vzduch kolem ní se chvěl, a žádný šperk nikdy nejiskřil tak jasně. Ale když se jím Stannis dotkl Davosova ramene, nebylo to cítit jinak než jakýkoli jiný meč. „Sere Davosi z rodu Mořských,“ řekl král, „jsi mým poctivým a čestným vazalem, nyní a navždy?“
„Jsem, Tvoje Výsosti.”
„A přísaháš, že mi budeš sloužit věrně až do konce svých dnů, že mi budeš poskytovat čestné rady a budeš poslušen, že budeš bránit moje práva a moji říši proti všem nepřátelům v bitvách velkých i malých, že budeš ochraňovat můj lid a trestat mé nepřátele?“
„Přísáhám, Tvoje Výsosti.”
„Pak tedy povstaň, Davosi Mořský, a povstaň jako lord Dešťolesa, admirál Úzkého moře a pobočník krále.“
Davos byl na okamžik příliš ohromen, než aby se vůbec dokázal pohnout. Dnes ráno jsem se probudil v jeho žaláři.
„Tvoje Výsosti, nemůžeš... nejsem vhodným mužem k tomu, abych byl královým pobočníkem.“
„Neznám vhodnějšího muže.“ Stannis zasunul Světlonoš do pochvy, podal Davosovi ruku a pomohl mu vstát.
„Jsem prostého původu,“ připomněl mu Davos. „Povýšený pašerák. Tvoji lordi mne nikdy nebudou poslouchat.“
„Pak si tedy uděláme nové lordy.“
„Ale... já neumím číst... ani psát...“
„Mistr Pylos může číst za tebe. Co se týče psaní, můj poslední pobočník si odepsal vlastní hlavu z ramen. Jediné, co po tobě chci, jsou věci, které jsi mi dával vždycky. Poctivost. Věrnost. Služba.“
„Jistě by se našel někdo lepší... nějaký velký lord...“
Stannis si odfrkl. „Bar Emmon, ten chlapec? Můj bezvěrecký děd? Celtigar mne opustil, mladý Velaryon je šest let stár a mladý Sunglass vyplul do Volantisu, když jsem upálil jeho bratra.“ Hněvivě mávl rukou. „Pár dobrých mužů zůstává, to je pravda. Ser Gilbert Farring pro mne se dvěma stovkami věrných mužů stále drží Bouřlivý konec. Lord Morrigen, bastard z Noční písně, mladý Chyttering, můj bratranec Andrew... ale žádnému z nich nedůvěřuji tak jako tobě, můj lorde z Dešťolesa. Ty budeš mým pobočníkem. Tebe chci mít po svém boku, až půjdu do bitvy.“
Další bitva bude znamenat náš konec, pomyslel si Davos. Tohle viděl lord Alester až příliš pravdivě. „Tvoje Výsost žádala o čestnou radu. Tedy na všechnu mou čest... postrádáme silu na další bitvu proti Lannisterům.“
„Jeho Veličenstvo hovoří o velké bitvě,“ řekl ženský hlas zastřený východním přízvukem. Melisandra stála ve dveřích ve svém rudém hedvábí a třpytivém saténu, držela v rukou stříbrnou mísu s víkem. „Tyto malé války nejsou ve srovnání s tím, co má přijít, ničím víc než dětskými rvačkami. Ten, jehož jméno nesmí být vysloveno, šikuje svou armádu, Davosi Mořský, sílu pustošivou, zlou a mocnou nad veškerou představivost. Brzy přijde chlad a noc, která nikdy nekončí.“ Položila stříbrnou mísu na Malovaný stůl. „Pokud ovšem opravdoví muži nenajdou odvahu bojovat proti němu. Muži, jejichž srdce jsou ohněm.“
Stannis hleděl na stříbrnou mísu. „Ona mi to ukázala, lorde Davosi. V plamenech.“
„Ty jsi to viděl, pane?“ Stannis Baratheon o takových věcech obvykle nelhal.
„Na vlastní oči. Po bitvě, když jsem propadl zoufalství, mne lady Melisandra vyzvala, abych pohlédl do ohně v krbu. Komín silně táhl a z ohně vyletovaly kusy popela. Hleděl jsem na ně, připadal jsem si zpola jako blázen, ale ona mne vyzvala, abych pohlédl hlouběji do ohně, a... popel byl bílý, stoupal tahem vzhůru do komína, a přesto to najednou vypadalo, jako by se jeho vločky snášely dolů. Sníh, pomyslel jsem si. A najednou se mi zdálo, že jiskry ve vzduchu krouží dokola, vypadalo to, jako by se staly prstencem z pochodní a já se díval skrz oheň dolů na jakýsi vysoký kopec v lesích. Uhlíky se proměnily v muže v černém za kruhem z pochodní a viděl jsem tam jakési tvary pohybující se ve sněhu. Navzdory silnému žáru z ohně jsem ucítil tak strašlivý chlad, že jsem se zachvěl, a když jsem to udělal, oheň už byl zas jen ohněm. Jenže to, co jsem viděl, bylo skutečné, tak skutečné, že bych na to vsadil své království.“

„A vsadí," řekla Melisandra.
Přesvědčení v králově hlase Davose vyděsilo až do morku kostí.
„Kopec v lesích... tvary ve sněhu... já nechápu..."
„Znamená to, že bitva začala," řekla Melisandra. „Písek nyní protéká přesýpacími hodinami mnohem rychleji a hodina člověka na zemi se krátí. Musíme jednat statečně, jinak je veškerá naše naděje ztracena. Západozemí se musí sjednotit pod jediným pravým králem, princem, jenž byl přislíben, pánem Dračího kamene, vybraným R'hllorem."
„R'hllor si vybírá podivně." Král se zamračil, jako by ochutnal něco odporného. „Proč já, a ne moji bratři? Renly a jeho broskev. Ve svých snech vídám šťávu stékající mu po bradě a krev prýštící mu z hrdla. Kdyby konal svou povinnost vedle svého bratra, mohli jsme lorda Tywina společnými silami porazit. Bylo by to vítězství, na které by byl dokonce i Robert hrdý. Robert..." Znovu zaskřípal zuby. „Ten je v mých snech taky. Směje se. Pije. Naparuje se. Právě v těchto věcech vynikal. V tomhle a v boji. Já ho nikdy nepřekonal, v ničem. To Roberta měl učinit Pán světla svým vyvoleným. Proč mě?"
„Protože jsi spravedlivý muž," odpověděla Melisandra.
„Spravedlivý muž." Stannis se dotkl zakryté stříbrné mísy. „S pijavicemi."
„Ano," řekla Melisandra, „ale musím tě ještě jednou upozornit, že toto není pravá cesta."
„Přísáhala jsi, že to vyjde." Král se tvářil hněvivě.
„Vyjde... a nevyjde."
„Co z toho?"
„Obojí."
„Mluv se mnou srozumitelné, ženo."
„Až budou mluvit srozumitelněji ohně, budu také já. V plamenech je pravda, ale ne vždy bývá snadné spatřit ji." Velký rubín na jejím krku pil oheň ze záře v železném koši. „Dej mi chlapce, Tvoje Výsosti. Je to jistější způsob. Lepší způsob. Dej mi chlapce a já probudím kamenného draka."
„Řekl jsem ne."
„Je to jen jeden nemanželský chlapec proti všem chlapcům v Západozemí a taky proti všem děvčatům. Proti všem dětem, které by se mohly kdy narodit ve všech královstvích světa."
„Ten chlapec je nevinný."
„Ten chlapec znesvětil tvoje manželské lože, jinak bys jistě měl vlastní syny. Pohaněl tě."
„To udělal Robert, ne ten chlapec. Moje dcera si ho oblíbila. A je to moje vlastní krev."
„Krev tvého bratra," řekla Melisandra. „Královská krev. Jen královská krev může probudit kamenného draka."
Stannis znovu zaskřípal zuby. „Už o tom nechci slyšet. Draci neexistují. Targaryenové se pokoušeli přivést je zpátky půltuctukrát. A nadělali ze sebe blázny či mrtvoly. Strakoš je jediný blázen, kterého na tomhle bohy zapomenutém skalisku potřebujeme. Přinesla jsi pijavice. Konej svou práci."
Melisandra strnule sklonila hlavu a řekla: „Jak můj král poroučí." Sáhla pravou rukou do svého levého rukávu a vhodila do železného koše plnou hrst jakéhosi prachu. Uhlíky zažhnuly. Když z nich vyšlehly bledé plameny, rudá žena vzala stříbrnou mísu a přenesla ji ke králi, Davos se díval, jak z ní sňala víko. Byly pod ním tři velké černé pijavice nacucané krví.
Chlapcova krev, věděl Davos. Královská krev.
Stannis natáhl ruku a vzal do prstů jednu z pijavic.
„Řekni jméno," poručila mu Melisandra.
Pijavice se kroutila v králově stisku, snažila se přisát na jeho prst. „Uchvatitel," řekl, „Joffrey Baratheon." Když hodil pijavici do ohně, zkroutila se uprostřed žhavých uhlíků jako podzimní list a shořela.
Stannis vzal druhou. „Uchvatitel," zvolal, tentokrát hlasitěji, „Balon Greyjoy." Zlehka ji hodil do koše a její tělo se nafouklo a prasklo. Vytryskla z ní krev, syčící a kouřící.
Král svíral v ruce poslední pijavici. Chvíli se díval, jak se mu svíjí mezi prsty. „Uchvatitel," řekl nakonec. „Robb Stark." A hodil ji do plamenů.

JAIME

Lazebna na Harrenově byla šerá místnost plná páry, s nízkým stropem a několika velkými kamennými káděmi. Když přivedli Jaimeho dovnitř, našel tam Brienne sedící v jedné z nich a zuřivě si drhnoucí paži. „Ne tak prudce, děvče," zvolal na ni. „Sedřeš si kůži." Upustila kartáč a zakryla si prsa rukama stejně velkýma, jako měl Gregor Clegane. Zašpičatělá malá poupátka, která tolik dychtila schovat, by se mnohem přirozeněji vyjímala na hubeném tělíčku desetileté dívenky než na jejím mohutném svalnatém hrudníku.
„Co tady děláš?" dožadovala se.
„Lord Bolton trvá na tom, abych s ním povečeřel, ale jaksi opomněl pozvat taky moje blechy." Jaime zatahal levou rukou svého strážného. „Pomoz mi z těch páchnoucích hadrů." Jako jednoruký si nedokázal dokonce ani rozšněrovat kalhoty. Muž se tvářil neochotně, ale přesto uposlechl. „Teď nás nech," řekl mu Jaime, když jeho šaty ležely v hromádce na vlhké kamenné podlaze. „Moje paní z Tarthu nechce, aby taková špína jako ty zírala na její ňadra." Namířil svůj pahýl na ženu s hubeným dlouhým obličejem, která pomáhala Brienne. „Ty taky. Počkejte venku. Jsou tady jen jedny dveře a děvče je příliš velké, než aby se pokusilo uletět komínem."

Zvyk poslušnosti byl v poddaných hluboce zakořeněný. Žena i strážný odešli, ponechali lazebnu jen jim dvěma. Kádě byly po způsobu Svobodných měst - dost velké na to, aby se do nich vešlo šest či sedm lidí najednou, a tak si Jaime, byť velice pomalu a neohrabaně, vlezl do kádě k děvčeti. Obě oči už měl otevřené, třebaže to pravé nadále zůstávalo i navzdory Qyburnovým pijavicím mírně opuchlé. Jaime si připadal sto a devět let stár, což bylo o hodně lépe, než se cítil, když přišel na Harrenov.
Briene se před ním stáhla co nejvíc dozadu. „Jsou tady i jiné kádě."
„Tahle mi docela vyhovuje." Opatrně se ponořil až po bradu do kouřící vody. „Neměj strach, děvče. Tvoje stehna jsou plná fialových a zelených modřin a mě pranic nezajímá, co máš mezi nimi." Musel si položit pravou paži na okraj kádě, protože ho Qyburn upozornil, aby udržoval plátěný obvaz v suchu. „Kdybych omdlel, vytáhni mě. Žádný Lannister se ještě neutopil při koupeli v kádi a já rozhodně nemíním být první."
„Proč by mi mělo záležet na tom, jestli zemřeš?"
„Složila jsi tajnou přísahu." Když uviděl, jak se jí po silném bílém sloupu krku rozlézá tmavý ruměnec, usmál se. Otočila se k němu zády. „Stále plachá panna? Máš snad něco, co jsem ještě neviděl?" Sáhl po kartáči, který upustila, sevřel ho do prstů levé ruky a začal se nešikovně drhnout. Dokonce i to bylo obtížné. Moje levá ruka se nehodí vůbec k ničemu. Přesto se voda barvila dotmava, jak se rozpouštěly vrstvy spečené špíny. Děvče k němu bylo dál obrácené zády, velká ramena shrbená, svaly napjaté a tvrdé.
„To tě pohled na můj pahýl tak odpuzuje?" zeptal se Jaime. „Měla bys být potěšena. Přišel jsem o ruku, kterou jsem zabil krále. O ruku, která shodila Starkova chlapce z věže. O ruku, kterou jsem klouzal mezi stehny své sestry, abych ji zvlhčil." Vrazil jí svůj pahýl před obličej. „Není divu, že Renly zemřel, když jsi ho hlídala ty."
S trhnutím vyskočila, jako by jí byl vydal políček, až horká voda vyšplíchla přes celou káď. Když vylézala ven, Jaime zahlédl hustou světlou houštinu v jejím rozkroku. Byla tam dole mnohem zarostlejší než jeho sestra. Absurdně pocítil, jak se mu pod vodou pohnul úd. Teď vím, že už jsem až příliš dlouho pryč od Cersei. Odvrátil oči, znepokojen reakcí svého těla. „To bylo hanebné," zamumlal, „Jsem zmrzačený muž, a zahořklý. Promiň mi to, děvče. Chránila jsi mne stejně dobře, jako by to dokázal kterýkoli muž, a lépe než většina."
Zahalila svoji nahotu do osušky. „Urážíš mne?"
To v něm znovu probudilo hněv. „Copak jsi tupá jako hradní zeď? To bylo míněno jako omluva. Už mne unavuje pořád se s tebou jen hádat. Co kdybychom uzavřeli příměří?"
„Příměří lze vystavět jen na důvěře. Ty chceš, abych věřila -"
„Králokatovi? Křivopřísežníkovi, který zavraždil ubohého smutného Aeryse Targaryena?" Jaime zasupěl. „To není Aerys, koho lituji, je to Robert. ‚Slyšel jsem, že tě pojmenovali Králokat,' řekl mi na své korunovační hostině. ‚Doufám, že to nehodláš učinit svým zvykem.' A zasmál se. Jak to, že nikdo nenadává Robertovi do křivopřísežníků? Rozerval říši na kusy, a přesto jsem to já, jehož čest má cenu výkalů."
„Robert dělal všechno, co udělal, pro lásku." Voda stékala Brienne dolů po nohou a hromadila se v kaluži pod jejími chodidly.
„Robert udělal všechno, co udělal, pro pýchu, ženské a pěknou tvář." Sevřel ruku v pěst... či spíš by to byl udělal, kdyby měl ruku. Vzhůru paží mu vystřelila bolest, krutá jako smích.
„Vytáhl do boje, aby zachránil říši," trvala na svém.
Aby zachránil říši. „Věděla jsi, že můj bratr zapálil Černovodý proud? Divoký oheň na vodě hoří. Aerys by se v něm určitě vykoupal, kdyby na to měl odvahu. Targaryenové byli ohněm posedlí." Jaime cítil, jak má lehkou hlavu. To je tím horkem tady v lázni, jedem v mé krvi, posledními zbytky horečky. Nejsem sám sebou. „Poskvrnil jsem svůj bílý plášť... toho dne jsem na sobě měl svoji zlatou zbroj, ale..."
„Zlatou zbroj?" Její hlas jako by se ozýval odkudsi z velké dálky, slabý a nezřetelný...
Vznášel se v horku, ve vzpomínkách. „Poté co pobočník s tančícími ptáky Nohy prohrál Bitvu zvonů, vyhnal ho Aerys do exilu." Proč to tomu absurdnímu ošklivému dítěti povídám? „Konečně si uvědomil, že Robert není pouhým povstaleckým šlechticem, kterého lze rozmáčknout jako mouchu, ale tou největší hrozbou, které musel rod Targaryenů čelit od dob Daemona Černohniváka. Král nemilosrdně připomněl Lewynu Martellovi, že drží jako rukojmí jeho Eliu, a poslal ho, aby převzal velení nad deseti tisíci Dorny jedoucími na sever po královské cestě. Jon Darry a Barristan Selmy odjeli do Kamenného septa, aby shromáždili všechny, co zbyli z Nohových mužů, a princ Rhaegar se vrátil z jihu a přesvědčil otce, aby spolkl svou pýchu a povolal mého otce. Ale žádný havran se z Casterlyovy skály nevrátil a to naplnilo krále ještě větším strachem. Všude kolem viděl zrádce a vždycky měl blízko sebe Varyse, aby ukázal na dalšího, co mohl králi ujít. A tak Jeho Veličenstvo nařídilo svým alchymistům, aby rozmístili zásoby divokého ohně po celém Králově přístavišti. Pod Baelorovým septem a v chatrčích Blešího zadku, pod stájemi a skladišti, na všech sedmi bránách, dokonce i ve sklepeních Rudé bašty.
Všechno dělala v největší tajnosti hrstka nejlepších mistrů pyromancerů. Nedůvěřovali dokonce ani svým vlastním akolytům a nepřizvali je na pomoc. Královna byla už léta vůči veškerému Aerysovu počínání slepá a Rhaegar byl zaneprázdněn šikováním armády. Avšak Aerysův nový pobočník s palcátem a dýkou nebyl až tak hloupý, a když si uvědomil, že Rossart, Belis a Garigus přicházejí a odcházejí ve dne v noci, pojal podezření. Chelsted, tak se jmenoval, lord Chelsted." Jak vyprávěl, všechno se mu začínalo vybavovat do nejmenších detailů. „Považoval jsem toho muže za zbabělce, ale v den, kdy konfrontoval Aeryse, našel kdesi v sobě odvahu. Udělal všechno, co mohl, aby ho odvrátil od jeho úmyslu. Odůvodňoval, žertoval, vyhrožoval, a nakonec prosil. Když ani potom neuspěl, serval z krku svůj řetěz z ruček na znamení hodnosti pobočníka krále a hodil ho na podlahu. Aerys ho za to upálil zaživa a pověsil jeho řetěz kolem krku Rossartovi, svému oblíbenému pyromancerovi. Stejnému muži, který uvařil lorda Rickarda Starka v jeho vlastní zbroji. A já po celou tu dobu stál u úpatí Železného trůnu ve své bílé zbroji, nehybný jako mrtvola, a chránil jsem svého krále a všechna jeho sladká tajemství.

Moji bratři v přísaze byli všichni pryč, abys věděla, ale mě si Aerys rád nechával nablízku. Byl jsem synem svého otce, a tak mi nedůvěřoval. Chtěl mě mít tam, kde mě Varys mohl hlídat ve dne v noci. A tak jsem všechno slyšel.“ Vzpomněl si, jako Rossartovi svítily oči, když před králem rozvinul svoje mapy, aby mu ukázal, kde je třeba substanci umístit. Garigus a Belis byli stejní. Rhaegar se utkal s Robertem na Trojzubci a sama víš, jak to dopadlo. Když se ta zvěst dostala ke dvoru, Aerys odvezl svoji královnu i s princem Viserysem do Dračího kamene. Princezna Elia chtěla odjet taky, jenže on jí to zakázal. Nějak si vzal do hlavy, že princ Lewyn Rhaegara na Trojzubci zradil, a myslel si, že dokud bude držet Eliu a Aegona po svém boku, dokáže si zajistit věrnost Dornů. Zrádci chtějí moje město, slyšel jsem ho, jak říká Rossartovi, ale já jim nedám nic než popel. Ať je Robert králem nad ohořelými kostmi a uškvařeným masem. Targaryenové svoje mrtvé nepohřbívali, ale upalovali, Aerys měl v úmyslu mít tu největší pohřební hranici ze všech. Ačkoli mám-li být upřímný, nevěřím, že ve skutečnosti předpokládal, že zemře. Tak jako Aerion Jasný oheň před ním si Aerys myslel, že ho oheň transformuje... že vstane z mrtvých, narodí se znovu jako drak a promění všechny své nepřátele v popel.

Ned Stark uháněl k jihu společné s Robertovým předvojem, ale armáda mého otce dorazila do Králova přístaviště jako první. Pycelle krále přesvědčil, že se jeho Strážce východu dostavil proto, aby ho ochraňoval, a tak král nechal otevřít brány. Tehdy jedinkrát měl dát na Varysova slova, jenže on ho ignoroval. Můj otec se až do té doby držel stranou od veškerého válčení, přemítal o všech zlech, kterých se na něm Aerys dopustil, a nakonec rozhodl, že rod Lannisterů bude na vítězné straně. Trojzubec to rozhodl za něho.

Mně připadlo bránit Rudou baštu, ale věděl jsem, že jsme ztraceni. Poslal jsem za Aerysem, abych ho požádal o svolení vyjednávat. Můj člověk se vrátil nazpět s královským příkazem: Přines mi hlavu svého otce, nejsi-li zrádce. Aerys nechtěl o kapitulaci ani slyšet. Můj posel mi řekl, že lord Rossart je s ním. Věděl jsem, co to znamená.

Když jsem přišel za Rossartem, byl přestrojený za obyčejného zbrojnoše a zrovna pospíchal k výpadové brance. Toho jsem zabil jako prvního. Pak jsem zabil Aeryse, ještě předtím než si stačil najít někoho jiného, kdo by vyřídil jeho rozkaz pyromancerům. O několik dní později jsem pochytal i ty ostatní a taky jsem je zabil, Belis mi nabízel zlato a Garígus plakal o milost. Nu, meč je milosrdnější než oheň, i když nemyslím, že by Garigus nějak ocenil laskavost, kterou jsem mu prokázal.“ Voda pomalu vychládala. Když Jaime otevřel oči, zjistil, že hledí na pahýl své pravé ruky. Ruka, která mne učinila Králokatem. Koza ho okradla o jeho slávu i jeho hanbu, o obojí najednou. A ponechala co? Čím jsem teď?

Děvče vypadalo komicky, jak si tak tisklo ručník ke svým drobným prsům, a dole zpod něj vyčnívaly bílé sloupy jejích nohou. „Připravilo tě moje povídání o řeč? No tak, proklej mne nebo mě polib nebo mne nazvi lhářem. Cokoli.“

„Jestli je to pravda, jak to, že to nikdo neví?“

„Rytíři Královské gardy přísahali, že budou udržovat králova tajemství. Copak bys chtěla, abych porušil svou přísahu?“ Jaime se zasmál. „Myslíš si, že vznešený lord ze Zimohradu chtěl slyšet moje chabá vysvětlení? Takový bezúhonný muž. Stačilo, aby se na mne podíval, a byl jsem v jeho očích vinen.“ Jaime se v kádi postavil, se studenou vodou crčící mu dolů po hrudi. „Jakým právem může vlk odsuzovat lva? Jakým právem?“ Zmocnilo se ho prudké zimomření, a když se neohrabaně snažil vylézt z kádě, uhodil svým pahýlem o její okraj.

Bolest rozechvěla celé jeho tělo... a najednou se s ním káď otáčela dokola. Brienne ho naštěstí zachytila ještě předtím, než stačil spadnout. Její ruka byla samá husí kůže, vlhká a studená, ale děvče bylo silné a něžnější, než by si byl myslel. Něžnější než Cersei, pomyslel si, když mu pomáhala ven z kádě. Nohy měl stejně ochablé jako svůj úd. „Stráže!“ slyšel ji vykřiknout. „Králokat!“

Jaime, pomyslel si, jmenuju se Jaime.

Když opět nabyl smyslů, ležel na vlhké podlaze a nad ním stál strážný, děvče a Qyburn, který se tvářil ustaraně. Brienne byla nahá, ale zdálo se, že na to v tu chvíli úplně zapomněla. „Na vině je horká voda v kádi,“ slyšel říkat mistra Qyburna. Ne, už to není mistr, vzali mu řetěz, „Taky má pořád v krvi jed a je podvyživený. Čím jste ho krmili?“

„Červy, močí a šedými zvratky,“ zasténal Jaime.

„Tvrdým chlebem, vodou a ovesnou kaší,“ tvrdil strážný. „On ale sotva co pozře. Co s ním máme dělat?“

„Vydrhněte ho, obléknete a bude-li to třeba, tak ho do Královy pochodně odneste,“ řekl Qyburn. „Lord Bolton trvá na tom, aby s ním dnes večer pojedl. Už je nejvyšší čas.“

„Přineste mi pro něj nějaké čisté šaty,“ řekla Brienne. „Postarám se, aby byl oblečený a upravený.“

Ostatní byli až příliš rádi, že jí mohou ten úkol svěřit. Zvedli ho a posadili na kamennou lavici u zdi, Brienne odešla, aby si znovu vzala svůj ručník. Vrátila se s tvrdým kartáčem a domyla ho. Jeden ze strážných jí dal břitvu, aby mu upravila vous. Qyburn se vrátil se spodky z konopného plátna, čistými černými vlněnými kamašemi, volnou zelenou tunikou a koženým kabátcem, který se šněroval vpředu. Do té doby se už Jaime cítil méně malátně, třebaže o nic méně neohrabaně. S dívčinou pomocí se mu nakonec podařilo obléknout. „Tak a teď už potřebuju jen stříbrné zrcadlo.“

Mistr od Krvavých drancířů přinesl nové oblečení taky pro Brienne; růžové saténové šaty plné skvrn a lněnou spodničku. „Omlouvám se, moje paní. Toto je jediné ženské oblečení na Harrenově, dostatečně velké, aby ti padlo.“

Bylo zřejmé, že šaty byly kdysi střiženy pro někoho se štíhlejšími pažemi, kratšíma nohama a mnohem vyvinutějším poprsím. Jemná myrská krajka dokázala jen pramálo zamaskovat modřiny, které pokrývaly Brienninu kůži. Celkově činilo toto oblečení dívku ještě směšnější než předtím. Ona má mohutnější ramena než já a taky silnější krk, pomyslel si Jaime. Není divu, že se obléká raději do zbroje. Růžová taky nebyla zrovna nejvhodnějším druhem barvy. Hlavou mu prolétlo na tucet krutých vtipů, které by mohl pronést na její účet, ale protentokrát je tam nechal být. Raději ji nechtěl rozčilovat - jako jednoruký pro ni nebyl odpovídajícím soupeřem.

Qyburn s sebou přinesl taky láhev. „Co je to?“ chtěl vědět Jaime, když mu ji mistr bez řetězu podal a řekl, aby pil. „Lékořice máčená ve vinném octu, s medem a hřebíčky. Dá ti sílu a pročistí ti hlavu.“

„Přines mi nějaký lektvar, po kterém by mi narostla nová ruka,“ řekl Jaime. „Takový bych chtěl.”

„Vypij to,“ řekla Brienne bez úsměvu, a on to udělal.

Trvalo další půlhodinu, než se cítil dostatečně silný, aby mohl vstát. Po tmavém vlhkém teple lázně ho vzduch venku zasáhl stejně prudce, jako by mu někdo vyťal políček. „Můj pán už se po něm sháněl," řekl jeden ze strážných Qyburnovi. „Po ní taky. Mám ho tam odnést?"
„Dokážu jít sám. Brienne, podej mi ruku."
Sevřel jí paži a nechal se odvést přes nádvoří do rozlehlé, průvanu vystavené síně, která byla dokonce ještě větší než trůnní síň v Králově přístavišti. Stěny byly olemovaný obrovskými krby, z nichž každý měl deset stop na šířku, a bylo jich tam víc, než mohl spočítat, ale žádné ohně v nich nehořely, a chlad panující mezi stěnami síně se vkrádal až do morku kostí. Dveře a schody, které vedly vzhůru do dvou galerií nad sebou, střežil tucet kopiníků v kožešinou podšitých pláštích. A uprostřed té nezměrné prázdnoty, u stolu obklopeného akry hladké břidlicové podlahy čekal lord z Hrůzova, obsluhovaný pouze svým šenkem.
„Můj pane," řekla Brienne, když se dostavili před něho.
Oči Roosea Boltona byly bledší než kámen, tmavší než mléko a jeho hlas měl hebkost pavučiny. „Jsem potěšen, že už jsi dost silný, abys mne mohl poctít svou návštěvou, sere. Moje paní, posaď se." Ukázal na rozložené mísy se sýrem, chlebem, studeným masem a ovocem, které pokrývaly stůl. „Budete pít červené, nebo bílé? Z průměrných vinic, jak se obávám. Ser Amory vypil sklepy lady Whent téměř dosucha."
„Doufám, žes ho za to zabil." Jaime rychle klesl do nabídnuté židle, aby Bolton neviděl, jak je slabý. „Bílé je pro Starky. Já piju červené jako dobrý Lannister."
„Já bych dala přednost vodě."
„Elmare, červené pro sera Jaimeho, vodu pro lady Brienne a kořeněné víno pro mne." Bolton mávl rukou na jejich doprovod, propustil je a muži se tiše vzdálili.
Zvyk přiměl Jaimeho sáhnout po víně pravou rukou. Rozhoupal pahýlem pohár, potřísnil si čistý lněný obvaz jasně rudými skvrnami a zachytil pohár levou rukou právě včas, než se stačil převrhnout, ale Bolton předstíral, že si jeho nešikovnosti nevšiml. Severan si vzal švestku a jedl ji malými ostrými kousanci. „Ochutnej, sere Jaime. Jsou velmi sladké a navíc jsou vynikajícím prostředkem proti zlenivění útrob. Lord Vargo je vzal v jednom hostinci, než ho spálil."
„Moje útroby pracují dobře, ta koza není žádný lord a tvoje švestky mě ani zpoloviny nezajímají tak jako tvoje úmysly."
„Úmysly ohledně tebe?" Přes Boltonovy rty přelétl slabý úsměv. „Jsi velmi nebezpečná kořist, pane. Zaséváš nešvár, kamkoli zavítáš. Dokonce i zde, v mém šťastném domově na Harrenově." Jeho hlas byl stěží hlasitější než šepot. „A v Řekotočí taky, jak se zdá. Víš, že Edmure Tully nabídl tisíc zlatých dragonů za tvoje opětovné dopadení?"
Jen tolik? „Moje sestra zaplatí desetkrát víc."
„Opravdu?" Opět ten letmý úsměv, jen okamžik a byl pryč. „Deset tisíc dragonů je velká suma. Jistě, je nutno vzít v úvahu taky nabídku lorda Karstarka. Slíbil ruku své dcery muži, který mu přinese tvoji hlavu."
„Nestačila by moje useknutá ruka?" zavtipkoval Jaime.
Bolton se tiše zasmál. „Věděl jsi, že Harrion Karstark zde byl zajatcem, když jsme se zmocnili hradu? Dal jsem mu všechny muže z Karské bašty, co byli se mnou, a poslal jsem ho pryč s Gloverem. Doufám, že se mu nestalo nic zlého v Duskendalu... jinak by Alys Karstark byla jediným zbylým dědicem lorda Rickarda." Vybral si další švestku. „Naštěstí pro tebe manželku již nepotřebuji. Během svého pobytu ve Dvojčatech jsem se oženil s lady Waldou Frey."
„S Krásnou Waldou?" Jaime se nemotorně snažil přidržovat si chléb pahýlem, zatímco ho trhal levou rukou.
„S Tlustou Waldou. Můj lord z Freyů se nabídl, že mi dá věnem váhu mé nevěsty ve stříbře, a tak jsem se podle toho zařídil, Elmare, nalámej pro sera Jaimeho chléb."
Chlapec utrhl z jednoho konce kus chleba velikosti pěsti a podal ho Jaimemu. Brienne si ulomila kus pro sebe. „Lorde Boltone," zeptala se, „říká se, že máš v úmyslu dát Harrenov Vargu Hoatovi."
„Taková byla cena, kterou si určil," přitakal lord Bolton. „Lannisterové nejsou jediní, kdo splácí svoje dluhy. V každém případě budu muset brzy odjet. Edmure Tully se má ve Dvojčatech oženit s lady Roslin Frey a můj král mi nařizuje, abych se dostavil."
„Edmure se žení?" řekl Jaime. „Ne Robb Stark?"
„Jeho Veličenstvo král Robb už je ženat." Bolton vyplivl pecku ze švestky do dlaně a odložil ji stranou. „S dcerou Westerlinga ze Skaliska. Bylo mi řečeno, že se jmenuje Jeyne. Nepochybuji, že ji znáš, pane. Její otec je vazalem tvého otce."
„Můj otec má mnoho dobrých vazalů a většina z nich má dcery." Jaime zašmátral po svém poháru a snažil se vybavit si v hlavě Jeyne, o které hovořili, Westerlingové byli starým rodem, spíš hrdým než mocným.
„To nemůže být pravda," vyhrkla Brienne umíněně. „Král Robb přísahal, že se ožení s dívkou z rodu Freyů. Nikdy by neporušil svou přísahu, on -"
„Jeho Veličenstvo je šestnáctiletý chlapec," připomněl jí Roose Bolton mírným hlasem. „A byl bych ti vděčný, kdybys nepochybovala o mém slovu, moje paní."
Jaime cítil k Robbu Starkovi téměř lítost. Vyhrál válku na bitevním poli a prohrál ji v ložnici, ubohý blázen. „Jak si lord Walder libuje, když večeří pstruha místo vlka?" zeptal se.
„Och, takový pstruh je skvělá večeře." Bolton ukázal bledým prstem na svého šenka. „Třebaže můj ubohý Elmar přišel o nevěstu. Měl se oženit s Aryou Stark, ale můj dobrý otec z Freyů neměl jinou možnost než zrušit to zasnoubení, když ho král Robb zradil."
„Slyšeli jste něco o Arye Stark?" Brienne se naklonila dopředu. „Lady Catelyn se obávala, že... je to děvče stále naživu?"
„Ach, ano," odvětil lord z Hrůzova.
„Jsi si tím jistý, můj pane?"
Roose Bolton pokrčil rameny. „Arya Stark se na čas ztratila, to je pravda, ale nyní byla nalezena. Mám v úmyslu

postarat se o to, aby byla bezpečně vrácena na sever.“
„Ona a taky její sestra,“ řekla Brienne. „Tyrion nám slíbil obě děvčata výměnou za svého bratra.“
Zdálo se, že to lorda z Hrůzova pobavilo. „Moje paní, copak ti to ještě nikdo neřekl? Lannisterové lžou.“
„Má to snad být míněno jako znevážení cti mého rodu?“ Jaime uchopil dobrou rukou nůž na krájení sýra. „Kulaté ostří a tupý,“ řekl, přejížděje palcem po délce čepele, „ale i tak bych ti jím mohl vydloubnout oko.“ Na čele mu stály krůpěje potu. Mohl jen doufat, že nevypadá tak slabý, jak se cítil.
Rtů lorda Boltona se opět dotkl sotva postřehnutelný úsměv. „Na muže, který potřebuje pomoc, aby si mohl nalámat chléb, mluvíš troufale. Připomínám ti, že všude kolem nás jsou moje stráže.“
„Všude kolem nás a půl lígy daleko.“ Jaime pohlédl na opačnou stranu síně. „Než by k nám přiběhli, byl bys mrtvý jako Aerys.“
„Je sotva rytířské vyhrožovat svému hostiteli nad jeho sýrem a olivami,“ pokáral ho lord z Hrůzova. „Na severu stále považujeme zákony pohostinnosti za posvátné.“
„Já jsem tady jako zajatec, ne jako host. Tvoje koza mi usekla ruku. Jestli si myslíš, že mne nějaké švestky přimějí přehlížet tuto skutečnost, pak se zatraceně mýlíš.“
Roose Bolton se naježil. „Možná se mýlím. Možná bych tě měl poslat jako svatební dar Edmurovi Tullymu... nebo ti nechat useknout hlavu, tak jak to tvoje sestra udělala Eddardu Starkovi.”
„To bych nedoporučoval, Casterlyova skála má dobrou paměť.“
„Mezi mými hradbami a vaší skálou se prostírá tisíc líg hor, moře a bažin. Nepřátelství Lannisterů znamená pro Boltona málo.“
„Přátelství Lannisterů by mohlo znamenat mnoho.“ Jaime si uvědomil, že tu hru, kterou spolu hrají. zná. Zná ji ale také děvče? Neodvažoval se na ni pohlédnout, aby se o tom přesvědčil.
„Nejsem si jistý, zda jste druhem přátel, o které by moudrý muž stál.“ Roose Bolton pokynul chlapci. „Elmare, uřízni našim hostům plátek pečené.“
Brienne byla obsloužena první, ale nedala se do jídla. „Můj pane,“ řekla, „ser Jaime má být vyměněn za dcery lady Catelyn. Musíš nás propustit na svobodu, abychom mohli pokračovat v cestě.“
„Havran, který přiletěl z Řekotočí, přinesl vzkaz o útěku, nikoli o výměně. A pokud jsi pomohla tomuto zajatci uprchnout na svobodu, jsi vinna zradou, moje paní.“
Velké děvče vstalo. „Sloužím lady Stark.“
„A já Králi severu. Nebo spíš Králi, který ztratil sever, jak ho nyní zvou někteří. Tomu, který si rozhodně nepřál vrátit sera Jaimeho zpátky Lannisterům.“
„Posaď se a jez, Brienne,“ vybídl ji Jaime, když před něho Elmar položil kus pečené, tmavý a krvavý. „Kdyby měl lord Bolton v úmyslu zabít nás, nemrhal by na nás svými vzácnými švestkami, když jsou tak prospěšné pro jeho útroby.“
Pohlédl na maso a uvědomil si, že neexistuje způsob, jak si je jednoruký může nakrájet. Mám teď menší cenu než jakékoli děvče, pomyslel si. Koza vyrovnala cenu zajatců, třebaže pochybuju, že mu lady Catelyn poděkuje, až jí Cersei vrátí ty její fakany ve stejném stavu. Zkřivil při tom pomyšlení tvář. Vsadím se, že i tohle budou dávat za vinu mně.
Roose Bolton si metodicky ukrajoval maso a na jeho talíř z něj vytékala krvavá šťáva. „Lady Brienne, posadíš se, když ti řeknu, že hodlám poslat sera Jaimeho dál, přesně tak jak si to ty a lady Catelyn přejete?“
„Já... ty nás pošleš dál?“ řeklo děvče obezřetně, ale posadilo se. „To je dobře, můj pane.“
„Ano, je. Lord Vargo mi ale způsobil jednu malou... nesnáz.“ Stočil svoje bledé oči k Jaimemu. „Víš, proč ti Hoat usekl ruku?“
„Vyžívá se v tom.“ Lněný obvaz, který zakrýval Jaimeho pahýl, byl potřísněný krví a vínem. „Taky rád odsekává chodidla. Zdá se, že k tomu ani nepotřebuje důvod.“
„Nicméně tady jeden měl, Hoat je chytřejší, než na první pohled vypadá. Žádný muž nemůže dlouho velet takové sešlosti, jako jsou Chrabří kumpáni, pokud nemá nějaký ten rozum.“ Bolton si nabodl kus masa hrotem dýky, vložil jej do úst, pečlivě přežvykoval, pak polkl. „Lord Vargo odešel ze služeb rodu Lannisterů, protože jsem mu nabídl Harrenov, odměnu tisíckrát větší, než byla jakákoli, ve kterou mohl doufat od lorda Tywina. Protože je zde v Západozemí cizincem, nevěděl, že je ta odměna otrávená.“
„Kletbou Černého Harrena?“ zavtipkoval Jaime.
„Kletbou Tywina Lannistera.“ Bolton zvedl svůj pohár a Elmar mu ho tiše dolil. „Naše koza se zřejmě radila s Tarbeky nebo Reyny. Možná ji varovali, jak tvůj lord otec zachází se zrádci.”
„Žádní Tarbekové ani Reynové už nejsou,“ namítl Jaime.
„Právě proto. Lord Vargo nepochybně doufal, že lord Stannis zvítězí v Králově přístavišti a tím potvrdí jeho pozici na tomto hradu, z vděčnosti za jeho malou roli, kterou sehrál v pádu rodu Lannisterů.“ Suše se uchechtl. „Ví toho o Stannisu Baratheonovi málo, jak se obávám. Ten by mu možná dal Harrenov za jeho služby... ale zároveň by mu dal oprátku za zločiny, které spáchal.”
„Oprátka je laskavější než to, co dostane od mého otce.“
„To si už zřejmě uvědomil taky. Se Stannisem poraženým a Renlym mrtvým ho může před pomstou lorda Tywina zachránit jen Starkovo vítězství a šance na ně se stále zmenšuje.“
„Král Robb dosud vyhrál v každé bitvě,“ řekla Brienne nebojácně, stejně tvrdohlavě loajální slovy, jako byla skutky.
„Zvítězil v každé bitvě, ale přišel o Freye, Karstarky, Zimohrad a sever. Škoda že je vlk tak mladý. Šestnáctiletí chlapci se vždycky domnívají, že jsou nesmrtelní a neporazitelní. Myslím, že starší muž už by na jeho místě ohnul koleno. Po válce vždycky následuje míra s mírem přicházejí omilostnění... přinejmenším pro Robba Starka. Nikoli pro takové, jako je Vargo Hoat.“ Bolton obdařil Jaimeho mírným úsměvem, „využily ho obě strany, ale ani jedna neuroní slzu nad jeho odchodem. Chrabří kumpáni sice nebojovali na Černovodě, a přesto jako by tam všichni do jednoho padli.”

„Promineš mi, když za ně nebudu truchlit?“
„Ty necítíš lítost vůči naší ubohé, k zániku odsouzené koze? Ach, ale bohové určitě... proč jinak by jí strčili do rukou tebe!“ Bolton přežvykoval další sousto masa. „Karská bašta je menší a skromnější než Harrenov, ale leží daleko mimo dosah lvích tlap. Jakmile by se Hoat oženil s Alys Karstark, byl by opravdovým lordem. Kdyby si ještě navíc mohl vybrat nějaké zlato od tvého otce, tím lépe, ale nakonec by tě stejně dopravil k lordu Rickardovi, bez ohledu na to, kolik by mu lord Tywin zaplatil. Jeho cenou by byla Karstarkova dcera a bezpečné útočiště v Karské baště.
Jenže aby tě prodal, musí si tě udržet, a říční krajiny jsou plné těch, kteří by mu tě rádi ukradli. Glover a Tallhart byli poraženi v Duskendalu, ale zbytky jejich armády jsou stále venku a Hora jezdí po krajině a vraždí opozdilce. Na jih a na východ od Řekotočí brouzdá tisíc Karstarků, co vyjeli na lov. Jinde jsou Darryho muži, kteří zůstali bez pána, smečky čtyřnohých vlků a psanecké tlupy bleskurychlého lorda. Dondarrion by s radostí pověsil tebe i kozu na jednom stromě.“ Lord z Hrůzova vytřel něco krve na talíři kouskem chleba. „Harrenov byl jediným místem, o kterém mohl lord Vargo doufat, že tě tady udrží v bezpečí, jenže tady jsou jeho Chrabří kumpáni o hodně převýšeni co do počtu mými vlastními muži a serem Aenysem s jeho Freyi, Nepochybně se obával, že bych tě mohl vrátit seru Edmurovi do Řekotočí... nebo ještě hůř, poslat tě tvému otci.
Tím, že tě zmrzačil, měl v úmyslu zbavit tě tvého meče, získat ten ponurý symbol, který chce poslat tvému otci, a také zmenšit tvoji hodnotu v mých očích. Je to totiž můj muž, tak jako jsem já muž krále Robba. Tím jeho zločin padá na moji hlavu, nebo to tak alespoň může vypadat v očích tvého otce. A právě v tom spočívá moje... malá nesnáz.“ Pohlédl na Jaimeho bledýma nemrkajícíma očima, vyčkávajícíma a chladnýma.
Chápu. „Chceš, abych tě zprostil viny. Abych svému otci pověděl, že tento pahýl není tvoje práce.“ Jaime se zasmál, „Můj pane, pošli mne k Cersei a já jim všem zazpívám tu nejsladší píseň o tom, jak laskavě jsi se mnou zacházel.“ Věděl, že za jakoukoli jinou odpověď by ho Bolton dal zpátky koze. „Kdybych měl ruku, napsal bych ti to černé na bílém. O tom, jak jsem byl zmrzačen žoldákem, kterého můj vlastní otec přivedl do Západozemí, a zachráněn ušlechtilým lordem Boltonem.“
„Budu důvěřovat tvému slovu, sere.“
To je něco, co mi často neříkají. „Kdy nám dáš své svolení odejít? A jak mne chceš dostat kolem všech těch vlků, zbojníků a Karstarků?“
„Odejdeš, až Qyburn usoudí, že jsi dost silný, s početným doprovodem vybraných mužů pod velením mého kapitána Waltona. Říkají mu Holenice a je to voják s železnou oddaností. Walton tě dopraví v bezpečí a celého do Králova přístaviště.“
„Za předpokladu, že dcery lady Catelyn budou rovněž bezpečně a ve zdraví dopraveny do Řekotočí,“ řeklo děvče.
„Můj pane, ochrana tvého kapitána Waltona je vítána, ale dopravit zpátky děvčata je mou povinností.“
Lord z Hrůzova ji obdařil lhostejným pohledem. „Starkova děvčata ti už nemusejí dělat starosti, moje paní. Lady Sansa je trpaslíkovou ženou, a rozdělit je od sebe teď mohou jen bohové.“
„Jeho ženou?“ hlesla Brienne šokované. „Skřeta? Ale... vždyť přece přísahal před celým dvorem, před zraky bohů a lidí...“
Ta je tak nevinná. Aby pravdu řekl, Jaime byl překvapen téměř stejné jako ona, ale dovedl svoje pocity lépe skrývat. Sansa Stark, to by mělo na Tyrionově tváři vyčarovat úsměv. Vzpomněl si, jak šťastný byl jeho bratr s tou svojí malou domkářovou dcerou... čtrnáct dní.
„Co Skřet přísahal či nepřísahal, na tom teď nezáleží,“ řekl lord Bolton. „A nejméně ze všech tobě.“ Děvče vypadalo téměř dotčeně. Zřejmě konečně pocítila ocelové čelisti pasti, Roose Bolton pokynul svým strážným. „Ser Jaime bude pokračovat v cestě do Králova přístaviště. Obávám se, že o tobě jsem neřekl nic. Bylo by ode mne nesvědomité, kdybych měl lorda Varga připravit o obě jeho kořisti,“ Lord z Hrůzova se natáhl a vzal si další švestku. „Na tvém místě, moje paní, bych se staral méně o Starky a více o safíry.“

TYRION

Ze středu řady zlatých plášťů roztažených přes cestu za ním nervózně zaržál kůň. Tyrion také slyšel zakašlat lorda Gylese. Nežádal o Gylese o nic víc než o sera Addama nebo Jalabhara Xho nebo kteréhokoli z ostatních, ale jeho otec měl pocit, že Doran Martell by si to mohl vyložit nedobře, kdyby mu přijel v ústrety jen trpaslík, aby ho doprovodil přes Černovodý proud. Joffrey měl Dorny uvítat sám, přemítal, když tam seděl a čekal, jenže ten by to bezpochyby zase nějak pokazil. Poslední dobou král stále opakoval vtipy o Dornech, které pochytil od zbrojnošů Maceho Tyrella. Kolik Dornů je zapotřebí k tomu, aby okovali koně? Devíti. Jednoho, aby koval, a dalších osmi, aby koně zvedli. Tyrion si nemyslel, že by to Doran Martell považoval za zábavné.
Už viděl jeho praporce plápolající ve větru, když se jezdci vynořili v dlouhé uprášené koloně ze zeleně nezničeného lesa. Od místa, kde stál Tyrion, až k řece zůstaly jen holé černé stromy, dědictví po bitvě. Až příliš mnoho praporců, pomyslel si trpce, když pozoroval popel vykopávaný kopyty přibližujících se koní, tak jako byl vířen kopyty Tyrellova předvoje, který napadl Stannisovu armádu. Na první pohled to vypadá, že s sebou Martell přivedl snad polovinu lordů z Dorne. Pokoušel se přijít na nějaké dobro, které by z toho mohlo vzejít, ale nepodařilo se mu to. „Kolik korouhví jsi napočítal?“ zeptal se Bronna. Žoldnéř si zastínil oči. „Osm... ne, devět.“
Tyrion se otočil v sedle. „Pode, pojeď sem. Popiš mi erby, které vidíš, a řekni mi, které rody představují.“
Podrick Payne popojel se svým valachem blíž. Zápolil s tíhou královské korouhve s Joffreyho velkým jelenem a lvem.

Bronn nesl Tyrionovu vlastní korouhev, lva Lannisterů, zlatého na šarlatu.
Ten hoch roste, uvědomil si Tyrion, když se Pod postavil ve třmenech, aby měl lepší rozhled. Brzy se nade mnou bude tyčit jako všichni ostatní. Chlapec na Tyrionův přikaz pilně studoval dornskou heraldiku, ale jako vždycky byl nervózní. „Nic nevidím. Vítr s nimi pleská."
„Bronne, popiš tomu chlapci, co vidíš."
Bronn se dnešního dne hodně přibližoval vzhledem rytíři. Měl na sobě nový plášť a kabátec s plamenným řetězem přes hruď. „Rudé slunce na oranžovém poli," zvolal, „s oštěpem vbodnutým zezadu."
„Martell," řekl okamžitě Podrick Payne, kterému se viditelně ulevilo. „Sluneční oštěp rodu Martellů. Prince z Dorne."
„Tu by poznal i můj kůň," poznamenal Tyrion suše. „Popiš mu další, Bronne."
„Vidím purpurový prapor se dvěma žlutými koulemi."
„Citrony?" řekl Pod s nadějí v hlase. „Purpurové pole s citrony? Pro rod Daltů? Z, z Citrolesa."
„Mohla by být. Další je velký černý pták na žlutém poli. Nese něco růžového nebo bílého v pařátech, těžko říct, praporec se třepetá ve větru."
„Sup Černohorců, který drží ve spárech dítě," řekl Pod. „Rod Černohorců z Černohory, pane."
Bronn se zasmál. „Zase jsi ležel v knihách? Pak z toho máš špatné oči a nic nevidíš, chlapče. Vidím taky lebku. Černá korouhev."
„Korunovaná lebka rodu Manwoodyů, kostěná a zlatá na černém poli." Pod zněl sebejistěji s každou správnou odpovědí. „Manwoodyové z Královrobu."
„Tři černí pavouci?"
„To jsou škorpioni, pane. Rod Qorgylů z Pískovce, tři škorpioni, černí na rudém poli."
„Červená a žlutá s rozježenou čárou mezi nimi."
„Plameny Ďáblolesa. Rod Ullerů."
Na Tyriona to udělalo dojem. Ten chlapec není ani zpoloviny tak hloupý, jakmile se mu rozváže jazyk. „Pokračuj, Pode," pobídl ho. „Když je vyjmenuješ všechny, dostaneš ode mne dárek."
„Koláč s rudými a černými řezy," řekl Bronn. „Uprostřed je zlatá ruka."
„Rod Allyrionů z Božíhrobu."
„Červené kuře požírající hada, či alespoň mi to tak připadá."
„Gargaleni ze Slaného pobřeží. Bazilišek. Sere. Promiň. Ne kuře. Červené, s malým černým hadem v zobáku."
„Výborně!" zvolal Tyrion. „Ještě jedna, chlapče."
Bronn prohlížel řady přibližujících se Dornů. „Poslední je zlaté pero na zelené šachovnici."
„Zlatý brk, sere. Jordayne z Toru."
Tyrion se zasmál. „Devět a všechny správně. Sám bych je nedokázal vyjmenovat lépe." To byla samozřejmě lež, ale měla naplnit chlapce určitou hrdostí, kterou tak zoufale potřeboval.
Zdá se, že si s sebou Martell přivádí mocné společníky. Ani jeden z rodů, které Pod vyjmenoval, nebyl malý či bezvýznamný. Po královské cestě přijíždělo devět z největších lordů Dorne, oni sami nebo jejich dědicové, a Tyrion si nemyslel, že urazili celou tu dlouhou cestu jen proto, aby viděli tančícího medvěda. Bylo v tom obsaženo poselství. A rozhodně ne takového druhu, které by se mi líbilo. Říkal si, zda nebylo chybou poslat Myrcellu na lodi na jih do Slunečního oštěpu.
„Můj pane," ozval se Pod nesměle, „nevidím nosítka."
Tyrion ostře otočil hlavu. Chlapec měl pravdu.
„Doran Martell vždycky cestuje v nosítkách," řekl chlapec. „Ve vyřezávaných nosítkách s hedvábnými závěsy pomalovanými slunci."
Tyrion to slyšel taky. Princi Doranovi bylo přes padesát, a byl stížený dnou. Možná chtěl, aby cestu urazili rychleji, říkal si v duchu. Snad se obával, že jeho nosítka by byla lákavým cílem pro zbojníky nebo že by byla příliš těžkopádná ve vysokohorských průsmycích Kostěné cesty. Možná se jeho dna zlepšila.
Proč z toho v tom případě měl tak nedobrý pocit? Čekání bylo nesnesitelné. „Vlajkonoši kupředu," vyštěkl, „Vyjedeme jim naproti." Kopl svého koně do slabin. Bronn a Pod ho následovali, každý z jedné strany. Když Dornové viděli, jak k nim přijíždějí, pobídli koně a vyjeli kupředu s praporci vlnícími se ve větru. Na zdobených sedlech měli zavěšeny kulaté kovové štíty, které měli v oblibě, a mnoho jich neslo svazky krátkých vrhacích oštěpů nebo dvojitě prohnuté dornské luky, které uměli tak skvěle ovládat z koňských hřbetů.
Existovaly tři druhy Dornů, jak bylo zapsáno již prvním králem Daeronem. Byli to slaní Dornové, kteří žili podél pobřeží, písečtí Dornové pouští a dlouhých říčních údolí, a kamenní Dornové, kteří si vybudovali své pevnosti v průsmycích a výšinách Rudých hor. Slaní Domové měli rhoynské krve nejvíce ze všech, kamenní Domové nejméně.
Zdálo se, že v Doranově družině jsou hojně zastoupeny všechny tři druhy. Slaní Dornové byli pružní a snědí, s hladkou olivovou pletí a dlouhými černými vlasy vlajícími ve větru. Písečtí Dornové byli ještě snědší, s tvářemi opálenými dohněda horkým dornským sluncem. Nosili dlouhé jasně barevné šátky kolem přilbic, aby zabránili slunečnímu úžehu. Kamenní Dornové z nich byli největší a nejsvětlejší kůže, synové Andalů a Prvních lidí, hnědovlasí nebo blonďatí, s obličeji, kterým na slunci naskákaly pihy nebo se spálily, místo aby zhnědly.
Šlechticové na sobě měli hedvábné a saténové oděvy s opasky zdobenými drahými kameny a s volnými rukávy. Jejich zbroj byla bohatě emailovaná a vykládaná naleštěnou mědí, blyštivým stříbrem a měkkým červeným zlatem. Přijížděli usazení na rudých a zlatých koních a na několika málo bílých jako sníh, štíhlých a rychlonohých, s dlouhými krky a úzkými nádhernými hlavami. Legendární písečtí oři Dorne byli menší než řádní váleční koně a nemohli nést takovou tíhu zbroje, ale říkalo se o nich, že dokážou běžet celý den a noc a ještě další den a neunavit se.
Velitel Dornů seděl na hřebci černém jako hřích s hřívou a ocasem v barvě ohně. Seděl ve svém sedle, jako by se tam

byl narodil, vysoký, štíhlý, vznešený. Z ramennou mu vlál plášť z bledě rudého hedvábí a košili měl zpevněnou překrývajícími se řadami měděných destiček, které se při jízdě leskly jako tisícovka zbrusu nových měďáků. Na jeho vysoké pozlacené přilbě bylo měděné slunce a naleštěný kovový povrch kulatého štítu visícího u jeho sedla byl ozdoben sluncem a oštěpem rodu Martellů.
Martellovo slunce, ale o deset let mladší, pomyslel si Tyrion, když zastavil svého koně, a taky příliš zdravé a až příliš divoké. Už věděl, s kým má tu čest. Kolika Dornů je zapotřebí k tomu, aby začali válku? zeptal se sám sebe. Jen jednoho. Přesto neměl na výběr jinou možnost než se usmát. „Vítejte, moji lordi. Doslechli jsme se o vašem příjezdu, a Jeho Veličenstvo král Joffrey mne pověřilo, abych vás jel přivítat v jeho jménu. Můj lord otec, pobočník krále, vám rovněž posílá svoje vřelé pozdravení.“ Předstíral přátelský údiv. „Který z vás je princ Doran?“
„Zdraví mého bratra vyžaduje, aby zůstal v Slunečním oštěpu.“ Princ si sundal přilbu z hlavy. Tvář pod ní byla ostře řezaná, snědá, s tenkým klenutým obočím nad velkýma očima, černýma a lesklýma jako jezírka uhelného oleje. Jen pár proužků stříbra kazilo lesklé černé vlasy vybíhající do středu čela ve špici stejně ostré, jako byl jeho nos. Zajisté slaný Dorn. „Princ Doran mne poslal, abych zasedl v radě krále Joffreyho místo něho, nechť se Jeho Veličenstvu zlíbí.“
„Jeho Veličenstvo bude nanejvýš poctěno, bude-li mít ve své radě válečníka tak věhlasného, jako je princ Oberyn z Dorne,“ řekl Tyrion, ale v duchu si říkal: v kanálech poteče krev. „A tvoji vznešení společníci jsou zde rovněž vřele vítáni.“
„Dovol mi seznámit tě s nimi, můj pane z Lannisterů. Ser Deziel Dalt z Citrolesa. Lord Tremond Gargalen. Lord Harmen Uller a jeho bratr ser Ulwyck. Ser Ryon Allyrion a jeho nevlastní syn ser Daemon Písek, bastard z Božíhrobu. Lord Dagos Manwoody, jeho bratr ser Myles, jeho synové Mors a Dickon. Ser Arron Qorgyle. A aby si nikdo nemyslel, že zanedbávám dámy: Myria Jordayne, dědička Toru. Lady Larra Černohorská, její dcera Jynessa, její syn Perros.“ Zvedl štíhlou ruku směrem k Černovlasé ženě vzadu a pokynul jí, aby přijela blíž. „A toto je Ellaria Písek, moje milenka.“
Tyrion spolkl zasténání. Jeho milenka a navíc nemanželského původu, Cersei dostane záchvat, jestli ji Oberyn bude chtít přivést na svatbu. Pokud jeho sestra posadí tu ženu do nějakého tmavého kouta pod schody, bude riskovat hněv Rudé Zmije. Posaď ji vedle něho ke stolu na stupínku a každá z přítomných dam to bude považovat za urážku. Měl snad princ Doran v úmyslu vyprovokovat spor?
Princ Oberyn otočil svého koně a stanul tváří v tvář svým dornským druhům. „Ellario, dámy a pánové, serové, vidíte, jak nás král Joffrey miluje? Jeho Veličenstvo bylo tak laskavé, že nám poslalo v ústrety svého vlastního strýce Skřeta, aby nás doprovodil k jeho dvoru.“
Bronn potlačil smích a Tyrion se také musel nutit do pobaveného výrazu. „Nepřijel jsem sám, moji lordi. To by byl příliš velký úkol pro tak malého muže, jako jsem já.“ To už ho dostihla jeho družina, a tak bylo na něm, aby řekl jejich jména.
„Dovolte mi představit vám sera Flementa Braxe, dědice Trnodolu. Lorda Gylese z Růženína. Sera Addama Marbranda, lorda velitele Městské hlídky. Jalabhara Xho, prince z Údolí rudého květu. Sera Haryse Swyfta, tchána mého strýce Kevana. Sera Merlona Crakehalla. Sera Philipa Footea a sera Bronna z Černovodý, dva hrdiny naší nedávné bitvy proti povstaleckému králi Stannisu Baratheonovi. A mého panoše, mladého Podricka z rodu Payneů.“ Ta jména v sobě měla hezký zvonivý zvuk, když je Tyrion odříkával, ale jejich nositelé nebyli ani zdaleka tak významnou nebo mocnou společností jako ti, kteří provázeli prince Oberyna, jak si oba velmi dobře uvědomovali.
„Můj lorde z Lannisterů,“ řekla paní z Černohory, „ujeli jsme dlouhou upraženou cestu a velmi bychom uvítali možnost občerstvit se. Mohli bychom pokračovat v cestě k městu?“
„Zajisté, moje paní.“ Tyrion otočil hlavu svého koně a zavolal na sera Addama Marbranda. Muži v zlatých pláštích, kteří tvořili největší část jeho čestné stráže, otočili na příkaz sera Addama svoje koně a zástup se vydal k řece a Královu přístavišti za ní.
Oberyn Nymeros Martell, mumlal si Tyrion, když se zařadil vedle jejich velitele. Rudá Zmije z Dorne. A co tady s ním mám u sedmi pekel dělat?
Sice toho muže znal jen podle jeho pověsti... ale ta naháněla hrůzu. Když ještě nebyl starší než šestnáctiletý, princ Oberyn byl nalezen v posteli s milenkou starého lorda Yronwooda, obrovitého muže s divokou pověstí a horkokrevnou povahou. Následoval souboj, třebaže kvůli princovu mládí a urozenému původu to bylo jen do první krve. Oba muži byli zraněni a čest byla uspokojena. A přesto se princ Oberyn brzy uzdravil, zatímco rány lorda Yronwooda se zanítily a přivodily mu smrt. Poté si lidé šeptali, že Oberyn bojoval otráveným mečem, a od té doby ho jak přátelé, tak nepřátelé přezdívali Rudá zmije.
Jistě, to bylo před mnoha lety. Ten šestnáctiletý chlapec byl nyní mužem po čtyřicítce a jeho pověst byla o hodně temnější. Cestoval po Svobodných městech, naučil se travičskému řemeslu a možná i uměním ještě temnějším, dalo-li se věřit řečem. Studoval v Citadele, kde postoupil až tak daleko, že ukoval šest článků mistrovského řetězu, než se začal nudit. Vojančil ve Svárlivých zemích za Úzkým mořem, nějaký čas jezdil s Druhými syny, a pak si založil vlastní společenství žoldnéřů. Proslavily jej jeho turnaje, jeho bitvy, jeho souboje, jeho koně, jeho smyslnost... povídalo se o něm, že spí jak se ženami, tak s muži a že má nemanželské dcery po celém Dorne. Lidé jeho dcerám říkali píseční hadi. Pokud bylo Tyrionovi známo, princ Oberyn jedinkrát nezplodil syna.
A samozřejmě, zmrzačil dědice Vysoké zahrady.
V Sedmi královstvích není muže, který by byl méně vítán na svatbě Tyrellovy dcery. Poslat prince Oberyna do Králova přístaviště v době, kdy město hostilo lorda Maceho Tyrella, dva z jeho synů a tisíce jejich zbrojnošů, bylo provokací stejně nebezpečnou jako princ Oberyn sám. Špatné slovo, nevhodné načasovaný žert, pohled, to je vše, co je zapotřebí k tomu, aby si naši vznešení spojenci skočili po krku.
„My dva jsme se už setkali,“ řekl dornský princ nenuceně, když jeli bok po boku po královské cestě, kolem polí sežehnutých na popel a zuhelnatělých koster stromů. „I když samozřejmě neočekávám, že by sis to pamatoval. Byl jsi tehdy dokonce ještě menší, než jsi teď.“

Z jeho hlasu zaznívalo urážlivý podtón, který se Tyrionovi ani v nejmenším nelíbil, ale byl rozhodnutý nedat se Dornem vyprovokovat. „Kdy to bylo, můj pane?“ zeptal se tónem plným zdvořilého zájmu.
„Och, před mnoha, mnoha lety, když v Dorne vládla moje matka a tvůj otec byl pobočníkem jiného krále.“ Ne zas tak jiného, jak by sis mohl myslet, uvažoval Tyrion v duchu.
„Bylo to v době, kdy jsem navštívil Casterlyovu skálu se svou matkou, jejím chotěm a mou sestrou Eliou. Bylo mi, ach, čtrnáct či patnáct a Elia byla o rok starší. Tvému bratrovi a sestře tehdy bylo osm či devět, jak si vzpomínám, a ty ses právě narodil.”
Sotva příhodná doba na návštěvu. Jeho matka zemřela, když ho přiváděla na svět, což znamená, že Martellové museli zastihnout Casterlyovu skálu v čase hlubokého zármutku. Jeho otce především. Lord Tywin zřídkakdy mluvil o své manželce, ale Tyrion slyšel své strýce hovořit o tom, jak moc ji miloval. V té době byl jeho otec pobočníkem krále Aeryse a mnoho lidí říkalo, že Sedmi královstvím vládne lord Tywin, ale lordu Tywinovi vládne lady Joanna. „Od té doby co zemřela, už nebyl stejným mužem, Skřete,“ řekl mu jednou jeho strýc Gery. „Jeho nejlepší část zemřela s ní.“
Gerion byl nejmladší ze čtyř synů lorda Tytose Lannistera a strýc, kterého měl Tyrion nejraději ze všech.
Jenže teď byl pryč, ztracen kdesi za dalekými moři, kam se vydal hledat meč Jasný řev, a lady Joannu poslal do hrobu Tyrion sám. „Líbilo se ti v Casterlyově skále, můj pane?“
„To sotva. Tvůj otec nás ignoroval po celou dobu našeho pobytu a poručil seru Kevanovi, aby se nám postaral o zábavu. Komnata, kterou mi dali, měla péřovou postel a myrské rohože na podlaze, ale byla tmavá a bez oken, hodně podobná žaláři, jak jsem tehdy řekl Elie. Vaše obloha byla příliš šedivá, vaše vína příliš sladká, vaše ženy příliš cudné, vaše jídla neurčité chuti... a ty sám jsi byl tím největším zklamáním ze všech.“
„Já se tehdy právě narodil. Co jste ode mne očekávali?“
„Obludnost,“ odpověděl černovlasý princ. „Byl jsi malý, ale již věhlasný. V době tvého narození jsme pobývali ve Starém městě a všichni hovořili jen o tom, že královu pobočníkovi se narodila zrůda a co by asi mohlo takové zlověstné znamení říši předpovídat.“
„Nepochybně hladomor, nemoci a válku.“ Tyrion ho obdařil kyselým úsměvem. „Vždycky to bývá hladomor, nemoci a válka. Och, a taky zima a dlouhá noc, která nikdy neskončí.“
„To všechno,“ přitakal princ Oberyn, „a taky pád tvého otce. Slyšel jsem jednoho žebravého bratra kázat, že lord Tywin pozvedl sám sebe nad krále Aeryse, jenže být větším než sám král je určeno pouze bohům. Tys byl jeho prokletím, trestem seslaným na něj bohy, aby mu dali za vyučenou, že se nemá vyvyšovat nad jiné.“
„Já se o to pokouším, ale on stále odmítá nechat se poučit.“ Tyrion si povzdechl. „Ale pokračuj, prosím. Mám rád dobré příběhy.“
„Jak myslíš. Povídalo se o tobě, že máš ocas, tuhý a zakroucený jako svině. Hlavu jsi měl mít obludně velkou, jak jsme slyšeli, tvořila polovinu velikosti tvého těla, a narodil ses prý s tuhými černými vlasy a kromě toho i s vousem, bazilišími očima a lvími drápy. Zuby jsi měl tak dlouhé, žes nemohl zavřít ústa, a mezi nohama jsi měl dívčí přirození i chlapecké.“
„Život by byl mnohem snazší, kdyby se lidé mohli pářit sami se sebou, nemyslíš? A taky mě napadá pár příležitostí, kdy by se osvědčily jako přinejmenším užitečné ty dlouhé zuby a drápy. Přesto začínám chápat povahu tvé stížnosti.”
Bronn se uchechtl, ale Oberyn se pouze usmál. „Možná bychom tě vůbec nespatřili, nebýt tvé drahé sestry. Nikdy jsi nebyl k vidění u stolu ani v síni, třebaže někdy za nocí jsme slýchali plakat dítě dole v hlubinách Casterlyovy skály. Měl jsi obludně silný hlas, to musím uznat. Kvilel jsi celé hodiny, a nic tě nedokázalo zastavit, jen ženský prs.“
„Což o mně platí stále.“
Tentokrát se Oberyn zasmál. „Záliba, která je nám společná. Lord Gargalen mi jednou řekl, že doufá ve smrt s mečem v ruce, na což jsem mu odpověděl, že já bych raději svíral v dlani ženské ňadro.“
Tyrion se musel zasmát. „Hovořil jsi o mé sestře?“
„Cersei slíbila Elie, že nám tě ukáže. V den předtím než jsme měli vyplout, když moje matka a tvůj otec vedli jakýsi soukromý rozhovor, nás ona a Jaime odvedli dolů do dětského pokoje. Kojná nás posílala pryč, ale tvoje sestra si nedala říct. „Je můj,“ řekla, „a ty jsi jen dojná kráva, tak mi neříkej, co mám nebo nemám dělat. Buď hezky zticha, nebo nechám svého otce vyříznout ti jazyk. Kráva jazyk nepotřebuje, jenom vemena.“
„Její Výsost se naučila zdvořilosti již v útlém věku,“ poznamenal Tyrion, pobavený představou své sestry, jak o něm tvrdí, že je její. Od té doby se nijak nehrnula zabírat si mne pro sebe, jak bohové velmi dobře vědí.
„Cersei ti dokonce sundala zavinovačku a pleny, abychom si tě mohli lépe prohlédnout,“ pokračoval dornský princ. „Měl jsi každé oko jiné barvy a nějaké chmýří na lebce. Možná i hlavu jsi měl větší, než mívá většina dětí..., ale jinak jsi neměl žádný ocas ani vous, ani zuby či drápy a mezi nohama nic kromě malého růžového pindíka. Po všech těch nádherných řečech vyšlo najevo, že zkáza lorda Tywina je jen ošklivé rudé novorozeně se zakrslýma nohama. Elia dokonce vydávala takové ty zvuky, co mladé dívky dělají při pohledu na malé děti. Jsem si jistý, že už jsi je slyšel. Stejné zvuky jako vydávají nad roztomilými koťaty a hravými štěňaty. Věřím, že by se o tebe klidně i sama postarala. Když jsem poznamenal, že jsi velice ubohá obluda, tvoje sestra řekla: ‚Zabil mou matku,' a zakroutila ti tvým malým údem tak prudce, až jsem si myslel, že ti ho utrhne. Plakal jsi, ale teprve když tvůj bratr Jaime řekl: ‚Nech ho, ubližuješ mu,' Cersei tě pustila. ‚Na tom nezáleží'“ řekla nám. ‚Každý o něm stejně říká, že brzy umře. Už teď neměl žít.'
Nad hlavami jim svítilo na jasné obloze slunce a byl příjemné teplý podzimní den, ale Tyriona polil chlad, když to slyšel. Moje milovaná sestra. Poškrábal si pahýl nosu a dal Dornovi ochutnat svůj „bazilišťí pohled“. Proč mi ten příběh vůbec vypráví? Zkouší mne, nebo mi jednoduše kroutí údem tak jako tehdy Cersei, aby mne slyšel řvát? „Nezapomeň ten příběh povědět mému otci. Jistě se mu bude líbit stejně jako mně. Především ta část o mém ocasu. Ve skutečnosti jsem jeden měl, ale upadl mi.”
Princ Oberyn se zachechtal. „Musím uznat, že jsi mnohem zábavnější, než jsi byl posledně.“

„Ano, ale měl jsem v úmyslu být taky větší.“
„Když už mluvíme o zábavě, slyšel jsem od majordoma lorda Bucklera podivný příběh. Tvrdil mi, že jste uložili daň na ženské přirození.“
„Myslel tím daň vybíranou za obcování s nevěstkami,“ uvedl to na pravou míru Tyrion, opět podrážděný. A byl to nápad mého zpropadeného otce. „Jen drobný peníz za každou... podle výnosu. Pobočník krále se domníval, že by to mohlo pozvednout morálku ve městě.“ A kromě toho pomoci uhradit výdaje za Joffreyho svatbu. Netřeba říkat, že veškerá vina byla samozřejmě opět svalována na Tyriona jako správce pokladny. Bronn mu pověděl, že v ulicích tomu říkají trpaslíkův groš. „Roztáhni nožky za polomuže,“ pokřikovali v nevěstincích a putykách, pokud se žoldákovi dalo věřit.
„Musím dbát na to, abych s sebou stále nosil měšec plný drobných. Dokonce i princ musí platit daně.“
„Proč bys měl zapotřebí navštěvovat nevěstky?“ Ohlédl se dozadu, kde jela ve společnosti jiných žen Ellaria Písek. „Omrzela tě snad cestou tvoje milenka?“
„To rozhodně ne. Léháme spolu až příliš.“ Princ Obyren pokrčil rameny. „Nikdy jsme však neměli světlovlasou ženu a Ellaria je zvědavá. Neznáš nějakou takovou?“
„Jsem ženatý muž.“ Byt moje manželka je stále panna. „Nevěstky už nenavštěvuji.“ Pokud je nechci vidět oběšené. Oberyn rychle změnil téma. „Bylo mi řečeno, že během královy svatební hostiny má být podáváno sedmdesát sedm chodů.“
„Máš snad hlad, můj princi?“
„Hladovím už dlouho. Třebaže ne po jídle. Pověz mi prosím, kdy bude servírována spravedlnosti“
„Spravedlnost.“ Ach ano, tak proto je tady, měl jsem to pochopit hned. „Byli jste si se sestrou blízcí?“
„Jako děti jsme byli Elia a já nerozluční, podobně jako tvůj bratr a sestra.“
Bohové, doufám, že to ne. „V současné době nás hodně zaměstnávají války a svatby, princi Oberyne. Obávám se, že zatím nemel nikdo čas zabývat se hlouběji vraždami šestnáct let starými, přestože byly strašlivé. Samozřejmě se jim budeme věnovat, co nejdříve to bude možné. Jakákoli pomoc, kterou by nám mohlo Dorne v tomto ohledu poskytnout, by jen uspíšila začátek vyšetřování a -“
„Trpaslíku,“ řekl Rudá zmije o poznání chladnějším tónem, „ušetři mne svých lannisterských lží. Považuješ nás za ovce nebo za blázny? Můj bratr není krvežíznivý člověk, ale na druhé straně ani celých šestnáct let neprospal. Jon Arryn přijel do Slunečního oštěpu rok poté, co Robert usedl na trůn, a můžeš si být jistý, že jsme se ho podrobně vyptávali. Jeho a stovky dalších. Já jsem sem nepřijel kvůli nějaké frašce vyšetřování. Přijel jsem kvůli spravedlnosti pro Eliu a její děti, a dostanu ji. Počínaje tím tupcem Gregorem Cleganem... ale ne, spíš jím konče. Předtím než Zrůda, která jede, zemře, poví mi, od koho vzešel rozkaz. Ujisti o tom prosím svého otce.“ Usmál se. „Jeden starý septon kdysi tvrdil, že jsem živoucím důkazem dobroty bohů. Víš, proč tomu tak je, Skřete?“
„Ne,“ připustil Tyrion obezřetně.
„Nu, kdyby byli bohové krutí, učinili by mne prvorozeným synem mé matky, a Dorana jejím třetím dítětem. Já totiž jsem krvežíznivý muž, víš? A jsem to já, s kým teď budete muset jednat, ne můj trpělivý, váhavý a dnou stížený bratr.“
Tyrion již viděl slunce odrážející se od hladiny Černovodého proudu půl míle před nimi a od hradeb, věží a kopců Králova přístaviště za ním. Ohlédl se přes rameno na blýskající se zástup jedoucí za nimi po královské cestě. „Hovoříš jako muž s velkou armádou za zády,“ řekl, „a přesto jich vidím pouhé tři stovky. Vidíš tamto město, na sever od řeky?“
„Míníš tu hromadu hnoje, co ji zvete Královým přístavištěm?“
„Přesné tu.“
„Nejenže ji vidím, ale mám takový dojem, že ji taky cítím.“
„Tak se tedy nadechni zhluboka, můj pane. Naplň tím pachem svůj nos. Shledáš, že půl milionu lidí smrdí víc než tři stovky. Cítíš zlaté pláště? Těch je tam téměř pět tisíc. Zbrojnošů, kteří odpřísáhli věrnost mému otci, je dalších dvacet tisíc. A pak jsou tam růže. Růže voní tak sladce, není-liž pravda? Obzvlášť když je jich tak mnoho. Padesát, šedesát, sedmdesát tisíc růží ve městě nebo utábořených před jeho hradbami, ve skutečnosti nemohu říci, kolik jich tam je, ale věř mi, že je jich víc, než bych se kdy namáhal počítat.“
Martell pokrčil rameny. „Ve starém Dorne, předtím než jsme se provdali za Daerona, se říkalo, že všechny květy se sklánějí před sluncem. Pokud by se růže měly snažit zabránit mi v něčem, zašlapu je kopyty svých koní.“
„Tak jako jsi zašlapal Willase Tyrella?“
Dorn nereagoval tak, jak Tyrion očekával. „Před necelým půlrokem jsem dostal od Willase dopis. Máme společnou zálibu, a sice chov plnokrevníků. Nikdy v sobě nenosil vůči mně zášť kvůli tomu, co se stalo tehdy na kolbišti. Utržil ode mne čistý zásah do hrudního plátu, ale když padal, zachytil se botou ve třmeni a spadl na něj jeho kůň. Poslal jsem za ním mistra, ale už se nedalo nic dělat. Koleno bylo mimo možnost jakéhokoli ošetření. Pokud to lze někomu dávat za vinu, pak je to jeho bláznivý otec. Willas Tyrell byl zelený jako jeho kabátec a neměl v takové společnosti jezdců co pohledávat. Tučná růže ho nutila účastnit se turnajů od příliš útlého věku, stejně jako to dělal s ostatními dvěma. Toužil po druhém Leovi Dlouhotrnném a udělal si mrzáka.”
„Jsou tací, kteří říkají, že ser Loras je lepší, než kdy byl Leo Dlouhotrnný,“ poznamenal Tyrion.
„Ta Renlyho růžička? O tom pochybuju.”
„Pochybuj, jestli chceš,“ řekl Tyrion, „ale ser Loras porazil mnoho dobrých rytířů, včetně mého bratra Jaimeho.“
„Tím porazil jistě míníš shodil z koně, na turnaji. Řekni mi, koho zabil v bitvě, máš-li v úmyslu vyděsit mě.“
„Sera Robara Roycea a sera Emmona Cuye, mám-li jmenovat jen dva. A muži říkají, že prokázal obdivuhodnou odvahu na Černovodě, kde bojoval vedle ducha lorda Renlyho.“
„Takže titíž muži, kteří viděli jeho chrabré činy, viděli též ducha?“ Dorn se nenucené zasmál.
Tyrion se na něj dlouze zadíval. „Chataya v Hedvábné ulici má několik děvčat, která by mohla vyhovovat tvým

potřebám. Dandy má vlasy v barvě medu, Mareiny jsou bílé zlato. Doporučuji ti nechávat si jednu nebo druhou neustále po svém boku, můj pane.“
„Neustále?“ Princ Oberyn zvedl tenké černé obočí. „A proč je tomu tak, můj dobrý Skřete?“
„Říkal jsi přece, že chceš zemřít s ženským ňadrem v ruce.“ Tyrion pobídl svého koně a odjel drobným klusem tam, kde na jižním břehu Černovodého proudu čekaly pramice. Už si z toho drsného dornského ostrovtipu vytrpěl všechno, co měl v úmyslu snést. Otec sem měl přece jen poslat Joffreyho. Možná by se Oberyna zeptal, jak se liší Dorn od kravského ocasu. To ho přimělo usmát se proti své vůli. Bude si muset zajistit, aby byl přítomen ve velké síni, až bude Rudá zmije uveden před krále.

ARYA

Muž na střeše zemřel první. Byl skrčený nízko za komínem dvě stě yardů daleko, ne víc než nezřetelný stín v šeru před svítáním, ale když se obloha začala projasňovat, zavrtěl se, protáhl a vstal, Anguyho šíp ho zasáhl do hrudníku. Jeho tělo se jako pytel bez kostí zhroutilo na příkrou břidlicovou střechu a svezlo se dolů před dveře septa.
Drancíři tam postavili na stráž dva muže, ale záře jejich pochodně je v okolní noci oslepovala a umožnila psancům přikrást se blízko k nim. Kyle a Notch vypustili své šípy současně. Jeden muž klesl k zemi s šípem v hrdle, druhý utržil zásah do břicha. Ten druhý upustil pochodeň a plameny ho začaly olizovat. Když se na něm vzňaly šaty, vykřikl, a to byl konec kradmému přibližování. Thoros zařval a psanci se vyhrnuli do útoku. Arya se na to dívala z hřbetu svého koně, z hřebene zalesněného pahorku, odkud byl výhled na septum, pivovar, stáje, houštiny plevele, spálené stromy a všudypřítomné bláto. Stromy byly už většinou holé a těch pár pokroucených hnědých listů, které stále tvrdošíjně lpěly k větvím, jí ve výhledu nepřekáželo. Lord Berik tam nechal Bezvousého Dicka a Mudgea, aby je hlídali. Arya se zlobila, že ji nevzali s sebou, jako by byla nějaké hloupé dítě, ale aspoň že tam nechali taky Gendryho. Věděla, že nemá smysl dohadovat se s nimi. Byla to bitva a v bitvě se musí poslouchat. východní obzor zářil zlatě a růžově a nad hlavou jí mezi nízkými, rychle uhánějícími mraky vykukoval poloviční měsíc. Foukal studený vítr a Arya slyšela zurčení vody a skřípot velkého dřevěného mlýnského kola. V ranním vzduchu byl cítit déšť, ale zatím nespadla ani kapka. Mlhou létaly zapálené šípy, táhly za sebou bledé fábory ohně a zabodávaly se do dřevěných sten septa. Pár jich vlétlo vytlučenými okny dovnitř a brzy začala mezi rozbitými okenicemi stoupat tenká chapadla kouře.
Dva drancíři vyběhli ze septa bok po boku, sekery v rukou. Anguy a další lučištníci na ně již čekali. Jeden ze sekerníků zemřel okamžitě. Tomu druhému se podařilo uhnout a šíp mu prolétl ramenem. Zapotácel se, dokud ho nenašly další dva šípy, tak rychle po sobě, že bylo obtížné říci, který z nich ho zasáhl první. Dlouhé šípy provrtaly jeho hrudní plát, jako by byl z hedvábí místo z oceli. Ztěžka se zhroutil k zemi. Anguy střílel šípy, které měly kromě širokých hrotů také bodce. Takový bodec dokázal proděravět dokonce i těžký plát. Naučím se střílet z luku, pomyslela si Arya. Milovala šerm, ale tady viděla, jak dobré jsou šípy.
Plameny šplhaly vzhůru po zdech septa a rozbitým oknem se valil hustý kouř. Z jiného okna vystrčil hlavu Myřan s kuši, vystřelil z ní krátký Šíp a sklonil se, aby kuši znovu nabil. Slyšela zvuky boje taky ze stájí, výkřiky mísící se s nářkem koní a třeskotem oceli. Pozabíjejte je všechny do jednoho, pomyslela si dychtivě a kousla se do rtu tak prudce, až ucítila krev. Zabijte každého.
Muž s kuší se objevil znovu, ale než stačil vystřelit, těsně kolem hlavy mu zasyčely tři šípy. Jeden se odrazil od jeho přilby. Muž zmizel i s kuší. Arya viděla plameny v několika oknech v patře. Vzduch plný kouře a ranní mlhy byl směsicí černé a bílé. Anguy a další lučištníci se plížili stále blíž, aby lépe viděli na své cíle.
Pak septum vyšlehlo a drancíři se z něj začali hrnout jako rozlícení mravenci z mraveniště. Dveřmi se vyřítili dva Ibeňané s chlupatými hnědými štíty, které drželi před sebou, a za nimi vyběhl Dothrak s velkým zaobleným arakhem a zvonečky v copu a ještě za ním tři poletovaní volanští žoldnéři. Jiní vylézali okny a vyskakovali z nich na zem. Arya viděla muže, kterému proletěl šíp hrudníkem ve chvíli, kdy měl jednu nohu přes parapet, a slyšela jeho výkřik, když padal na zem. Kouř houstl. Šípy létaly sem a tam. Viděla, jak se zhroutil k zemi s bolestným heknutím Watty a luk mu vypadl z ruky. Kyle se snažil přiložit další šíp k tětivě svého luku, když mu muž v černé kroužkové zbroji probodl oštěpem břicho. Slyšela lorda Berika vykřiknout. Z příkopů a ze stromů se vyhrnul zbytek jeho psanců s ocelí v rukou. Arya viděla Citrošův vlající jasně žlutý plášť, když přejel muže, který před chvíli zabil Kyleho. Thoros a lord Berik byli všude, jejich meče dštily oheň. Rudý kněz sekal do štítu z tvrdé kůže, dokud se nerozpadl na kusy, zatímco jeho kůň kopl majitele štítu do tváře. Jeden Dothrak se s výkřikem vrhl na bleskurychlého lorda, jehož plamenný meč vyskočil, aby se střetl s arakhem. Čepele se políbily, odskočily od sebe, znovu se dotkly. Pak najednou byly Dothrakovy vlasy v plameni a o okamžik později byl mrtvý. Spatřila taky Neda, bojujícího po boku bleskurychlého lorda. To není spravedlivé, vždyť je jen o trochu starší než já, měli mě taky nechat bojovat.
Bitva netrvala dlouho. Chrabří kumpáni umírali vestoje nebo odhazovali na zem meče. Dvěma Dothrakům se podařilo nasednout na koně a uprchnout, ale jen proto, že je lord Berik nechal. „Ať donesou tu zvěst zpátky na Harrenov,“ řekl, s plamenným mečem v ruce. „Dopřeju Pánu pijavic a té jeho koze ještě pár bezesných nocí.“
Janek Štístko, Harwin a Merrit z Měsíčního města se odvážili do hořícího septa, aby se podívali, zda v něm nenajdou případné zajatce. O chvíli později se vynořili z kouře a plamenů s osmi hnědými bratry, z nichž jeden byl tak zesláblý, že ho Merrit musel nést přes rameno. Byl s nimi také septon, s kulatými rameny a plešatějící, ale měl přes svoji šedivou róbu navlečenou černou drátěnou košili. „Našel jsem ho, jak se schovává pod schody do sklepa,“ řekl Janek mezi kašláním.

Thoros se usmál, když ho uviděl. „Ty jsi Utt.“
„Septon Utt. Člověk boží.“
„Který bůh by stál o takového, jako jsi ty?“ zavrčel na něj Citroš.
„Zhřešil jsem,“ zakvílel septon. „Já to vím, vím to. Odpusť mi, Otče. Och, jak strašlivě jsem zhřešil.“ Arya si pamatovala septona Utta z doby, kterou strávila na Harrenově. Blázen Střapáč říkal, že vždycky když zabije nějakého chlapce, pláče a modlí se za odpuštění. Někdy dokonce přiměl jiné Drancíře, aby ho bičovali. Všem to připadalo velice zábavné.
Lord Berik zastrčil svůj meč do pochvy, uhasil plameny. „Dejte umírajícím poslední pomazání a ostatním svažte ruce a nohy, budeme je soudit,“ poručil, a tak se stalo.
Soud proběhl rychle. Kupředu vystupovali různí psanci, aby vyprávěli o ohavnostech, které Chrabří kumpáni napáchali - vyplundrovaná města a vesnice, spálená úroda, znásilněné a povražděné ženy, zmrzačení a umučení muži. Pár jich vypovídalo o chlapcích, které si odnesl a sprovodil ze světa septon Utt. Septon po celou dobu trvání procesu plakal a modlil se. „Jsem slabý rákos ve větru,“ řekl lordu Berikovi. „Modlím se k Válečníkovi o sílu, ale bohové mne učinili slabým. Mějte nad mou slabostí slitování. Moji chlapci, moji sladcí chlapci... nikdy jsem jim nechtěl ublížit...“
Septon Utt zakrátko visel pod vysokým jilmem, houpal se pomalu za krk, nahý jako v den, kdy přišel na svět. Jeden po druhém následovali ostatní Chrabří kumpáni. Pár se jich vzpíralo, kopalo a zápasilo, jak se jim smyčka utahovala kolem krku. Jeden z kušostřelců se silným myrským přízvukem neustále vykřikoval. „Já voják, já voják!“ Další se nabídl, že ukáže svým věznitelům, kde je zlato, a třetí jim tvrdil, jaký by prý byl z něho dobrý psanec. Každého popořadě svlékli, svázali a pověsili. Tom Sedmistruna pro ně zabrnkal žalozpěv na své loutně a Thoros vyzval Pána světla, aby opékal jejich duše až do konce času.
Strom drancířů, pomyslela si Arya, když se dívala, jak se mrtvoly houpou na větvích, s bledou kůží zlověstně pomalovanou dočervena plameny hořícího septa. Už se k nim slétaly vrány, jako by se objevovaly odnikud. Slyšela je, jak krákají a štěbetají jedna na druhou, a říkala si, co si asi povídají. Septona Utta se Arya nikdy nebála tak jako Rorgeho, Kousače a některých dalších, co byli stále na Harrenově, a přesto byla ráda, že je mrtvý. Měli pověsit taky Ohaře nebo mu useknout hlavu. Místo toho psanci k její nelibosti ošetřili Sandoru Cleganovi spálenou ruku, vrátili mu jeho meč, koně a zbroj a propustili ho na svobodu několik mil od dutého kopce. Jediné, co mu vzali, bylo jeho zlato.
Septum se brzy zbortilo k zemi v zášlehu plamenů a oblaku kouře, protože jeho stěny už neunesly tíhu břidlicové střechy. Osm hnědých bratří se na to dívalo s rezignací. Byli to všichni, co ještě zbyli, jak jim vysvětlil nejstarší z nich, který měl na tkanici kolem krku zavěšené malé železné kladívko, což mělo značit jeho oddanost Kováři. „Před válkou nás bylo čtyřiačtyřicet a toto bylo prosperující místo. Měli jsme tucet dojnic a býka, stovku včelínů, vinohrad a jablečný sad. Ale když tudy procházeli lvi, vzali si všechno naše víno, mléko a med, pozabíjeli krávy a zapálili náš vinohrad. Potom... už jsem ztratil přehled o počtu všech dalších návštěvníků. Ten falešný septon byl posledním. Jeden z nich byl učiněná zrůda... dali jsme mu všechno naše stříbro, ale on si byl jistý, že ukrýváme zlato, a tak nás jeho muži zabíjeli jednoho po druhém, aby přiměli nejstaršího bratra mluvit.“
„Jak se podařilo přežít vám osmi?“ zajímal se Anguy Střelec.
„Je mi stydno,“ odpověděl starý muž. „Byl jsem to já. Když přišla řada na mne, abych zemřel, pověděl jsem jim, kde máme schované zlato.“
„Bratře,“ řekl Thoros z Myru, „jedinou ostudou je to, že jste jim to neřekli hned.“
Psanci si té noci našli útočiště v malém pivovaru vedle říčky. Jejich hostitelé měli pod podlahou stájí ukrytou zásobárnu jídla, a tak se s nimi podělili o skrovnou večeři: ovesný chléb, cibule a vodnatou zelňačku, která nepatrně voněla česnekem. Arya našla ve své misce kousek mrkve a považovala se za šťastnou. Bratři se psanců neptali na jména. Oni je znají, pomyslela si Arya. Jak by taky ne? Lord Berik měl na hrudním plátu, štítu i plášti svůj blesk a Thoros oblékl svoji rudou róbu, či spíš to, co z ní zbylo. Jeden z bratrů, mladý novic, byl natolik kurážný, že rudému knězi řekl, aby se pod jejich střechou nemodlil ke svému falešnému bohu. „Nech ho být,“ řekl mu Citroš Citrónový plášť. „Je to i náš bůh a vy nám vděčíte za svoje zatracené životy. A vůbec, co je na něm falešného? Tvůj Kovář možná dokáže napravovat zlomené meče, ale umí uzdravit zlomeného člověka?“
„To stačí, Citroši,“ nařídil mu lord Berik. „Pod jejich střechou budeme zachovávat jejich pravidla.“
„Slunce nepřestane svítit, vynecháme-li modlitbu či dvě,“ souhlasil Thoros mírným hlasem. „Kdyby se tak mělo stát, věděl bych to předem.“
Lord Berik nejedl, Arya ho nikdy neviděla jíst, třebaže čas od času si vzal pohár vína. Taky vůbec nespal. Svoje dobré oko měl často zavřené, jakoby únavou, ale jakmile jste na něj promluvili, okamžitě je otevřel. Lord z Blat byl stále oděn ve svém otrhaném černém plášti a promačkaném hrudním plátu s oprýskaným emailovým bleskem. Dokonce v tom kyrysu spal. Kalná černá ocel schovávala strašlivou ránu, kterou mu zasadil Ohař, stejně jako mu zakrýval silný vlněný šátek tmavý kruh kolem krku. Nic však nedokázalo skrýt jeho rozbitou hlavu, promáčknutou na spánku, ani rudou jámu na místě chybějícího oka nebo tvar lebky pod kůží obličeje.
Arya ho obezřetně pozorovala a vzpomínala přitom na všechny děsivé příběhy vypravované o něm na Harrenově. Zdálo se, že lord Berik vycítil její strach. Otočil hlavu a pokynul jí. aby k němu přišla blíž. „Děsím tě, dítě?“
„Ne.“ Kousla se do rtu. „Jenom... nu... myslela jsem, že tě Ohař zabil, ale ty jsi...“
„Byla to jen rána,“ řekl Citroš Citrónový plášť. „Ošklivá rána, to jo, ale Thoros ho uzdravil. Na světě není lepšího ranhojiče.“
Lord Berik se podíval na Citroše s podivným pohledem ve svém dobrém oku a s vůbec žádným pohledem ve druhém. Měl tam místo něj jen změť jizev a zaschlé krve. „Není lepšího ranhojiče,“ přitakal unaveně. „Citroši, myslím, že je nejvyšší čas vystřídat muže na stráži. Postarej se o to, kdybys byl tak laskav.“
„Ano, můj pane.“ Se zavířením svého velkého žlutého pláště vyrazil ven do větrné noci.
„Dokonce i stateční muži někdy oslepují sami sebe, když mají strach dívat se a vidět,“ poznamenal lord Berik, když byl

Citroš pryč. „Thorosi, kolikrát už jsi mne přivedl zpátky?“
Rudý kněz sklonil hlavu. „To R'hllor tě přivádí zpátky, můj pane. Pán světla. Já jsem pouze jeho nástroj.“
„Kolikrát?“ trval na svém lord Berik.
„Šestkrát,“ odpověděl Thoros neochotné. „A pokaždé je to obtížnější. Jsi nepoučitelný, můj pane. To je smrt tak sladká?“
„Sladká? Ne, můj příteli. Není sladká.“
„Pak se jí tolik nedvoř. Lord Tywin Lannister velí své armádě z týla. Lord Stannis rovněž. Zachoval by ses moudře, kdyby činil totéž. Sedmá smrt by mohla znamenat konec nás obou.“
Lord Berik se dotkl místa nad svým levým uchem, kde měl promáčknutý spánek. „Tohle je památka na to, jak mi ser Burton Crakehall prorazil přílbu a hlavu pod ní jediným úderem svého palcátu.“ Rozvázal si šátek a odhalil černou podlitinu kolem krku. „Toto je značka, kterou mi udělal mantikor u Valivého vodopádu. Zajal tam jednoho ubohého včelaře a jeho ženu, protože si myslel, že jsou moji, a nechal široko daleko rozhlásit, že je oba pověsí, pokud se mu nevydám. Když jsem to udělal, stejně je oběsil a mě na šibenici mezi nimi.“ Zvedl si prst k rudému kráteru, co mu zbyl po oku. „Tady mi Hora vrazil svou dýku do hledí v přílbě.“ Přes rty mu přelétl znavený úsměv. „Už třikrát jsem zemřel rukou rodu Cleganů. Člověk by si myslel, že bych se z toho mohl poučit...“
Arya věděla, že to byl žert, ale Thoros se nesmál. Položil ruku lordu Berikovi na rameno. „Raději se tím nezabývej.“
„Copak se mohu zabývat tím, co si stěží pamatuju? Kdysi mi patřil hrad na Blatech, a taky byla jedna žena, se kterou jsem byl zasnoubený a měl si ji vzít, ale dnes bych ten hrad nedokázal najít, a taky si nevzpomínám na barvu vlasů té ženy. Kdo mne pasoval na rytíře, starý příteli? Jaká byla má oblíbená jídla? Všechno to vyhledává. Někdy si říkám, že jsem se narodil na zakrvácené trávě v jasanovém háji, s chutí ohně v ústech a dírou v hrudi. Jsi snad ty moje matka, Thorosi?“
Arya civěla na myrského kněze s jeho rozcuchanými vlasy, oděného v růžových cárech a kouscích staré zbroje. Tváře a povislou kůži pod bradou mu pokrývalo šedivé strniště. Vůbec nevypadal jako čaroděj z příběhů staré chůvy, a přesto...
„Dokázal bys oživit člověka bez hlavy?“ zeptala se. „Jen jednou, ne šestkrát. Dokázal bys to?“
„Já neznám kouzla, dítě. Jenom modlitby. Tehdy poprvé mělo jeho lordstvo díru skrz celé tělo a krev v ústech a já věděl, že není žádná naděje. A tak když se jeho ubohý proděravělý hrudník přestal hýbat, dal jsem mu polibek dobrého boha, abych ho vyprovodil na cestu. Naplnil jsem si ústa ohněm a vdechl jsem plameny do něj, hrudníkem do plic, k srdci a k duši. Říká se tomu poslední políbení, mnohokrát jsem viděl staré kněze, jak to dělají služebníkům Páně, kteří zemřeli. Jednou či dvakrát jsem ho dal sám, tak jak musí čas od času všichni kněži. Ale nikdy předtím jsem necítil, že by se mrtvý člověk celý zachvěl, když ho oheň naplnil, ani jsem neviděl, že by se mu otevřely oči. To jsem nebyl já, kdo ho vzkřísil z mrtvých, moje paní. Byl to Pán. R'hllor s ním ještě neskončil. Život je teplo, a teplo je oheň, a oheň je boží a Bůh sám!“
Arya cítila, jak se jí v očích hromadí slzy. Thoros řekl mnoho slov, ale jediné, co z toho všeho pochopila, bylo ne.
„Tvůj otec byl dobrý člověk,“ řekl lord Berik. „Harwin mi o něm hodně vyprávěl. Kvůli němu bych se rád vzdal výkupného za tebe, jenže my zlato zoufale potřebujeme.“
Kousla se do rtu. Myslím, že to je pravda. Věděla, že dal Ohařovo zlato Zelenovousovi a Lovci, aby nakoupili jižně od Klikatice zásoby. „Poslední úroda byla spálena, další se utápí v bahně a zima se blíží,“ slyšela ho říkat, když je posílal na cestu. „Prostý lid potřebuje obilí a osivo, a my potřebujeme meče a koně. Příliš mnoho mých mužů jezdí na tažných koních, pivovarských valaších a mulách, proti nepříteli usazenému na jezdeckých koních a válečných ořích.“
Arya však nevěděla, kolik bude Robb ochoten zaplatit za ni. Byl nyní králem, ne chlapcem se sněhem tajícím ve vlasech, kterého opustila na Zimohradu. A kdyby věděl o věcech, které spáchala, o tom štolbovi a strážném na Harrenově a... „Co když mne můj bratr nebude chtít vykoupit?“
„Proč si to myslíš?“ zeptal se lord Berik.
„Nu,“ řekla Arya, „mám rozcuchané vlasy, špínu za nehty a chodidla samý mozol,“ Robbovi na tom pravděpodobně nebude záležet, ale její matce ano. Lady Catelyn si vždycky přála, aby Arya byla jako Sansa, aby zpívala, tančila, vyšívala a byla zdvořilá. Jen při pomyšlení na to si Arya bezděky začala pročesávat vlasy prsty, ale byly samý chuchvalec a spečenina a jediné, co se jí podařilo, bylo vyhnat z oka slzu. „Zničila jsem šaty, co mi dala paní z Malolesa, a taky neumím dobře vyšívat.“ Znovu se kousla do rtu. „Chtěla jsem říct, že neumím moc dobře vyšívat. Septa Mordane říkávala, že mám ruce kováře.“ Gendry se zařehtal. „Ty malé měkké ručičky?“ zvolal. „Vždyť bys v nich ani neudržela kladivo.“
„Udržela, kdybych chtěla!“ křikla na něho.
Thoros se uchechtl. „Tvůj bratr zaplatí, dítě. V tomto ohledu buď bez obav.“
„Ano, ale co když nezaplatil“ naléhala na něj.
Lord Berik si povzdechl. „Tak tě pošlu na čas k paní z Malolesa nebo možná do svého hradu v Černoazylu. Jsem si ale jistý, že to nebude nutné. Není v mé moci dát ti zpátky tvého otce, stejně jako to nedokáže Thoros, ale mohu se postarat alespoň o to, aby ses bezpečné vrátila do náruče své matky.“
„Přísáháš na to?“ zeptala se ho. Yoren taky slíbil, že ji odvede domů, ale pak se místo toho nechal zabít.
„Na svou rytířskou čest,“ odpověděl bleskurychlý lord vážným hlasem.
Než se do pivovaru vrátil Citroš, dalo se do deště. Citroš nadával a z jeho žlutého pláště stékala voda a hromadila se v loužičce na podlaze. Anguy a Janek Štístko seděli u dveří a hráli v kostky, ale bez ohledu na to, jakou hru hráli, Janek neměl štěstí. Tom Sedmistruna si vyměnil strunu na citeře a zazpíval „Matčiny slzy“, „Když zmokla Willumova žena“, „Lord jelen vyjel v deštivý den“ a „Deště Kastameru“.
A kdos ty, otázal se hrdý pán,

že musím sklonit se tak nízko k zemi?
Jen kočka v jiném kožiše,
toť všechno, co o tobě známo je mi.
V kožiše ze zlata a kožiše rudém,
lev sice má drápy svoje,
ale mé dlouhé a ostré taky jsou, pane můj,
dlouhé a ostré jako tvoje.
A tak mluvil, a tak děl,
ten lord z hradu Kastamer.
Teď však deště smáčí jeho síň,
a nikdo už ho neslyší.
Aj oj, deště smáčí jeho síň,
a živáček ho neslyší.
Nakonec Tomovi všechny deštivé písně došly a odložil svou citeru stranou. Pak už byl slyšet jen déšť bušící do břidlicové střechy pivovaru. Hra v kostky skončila a Arya se postavila na jednu nohu a pak na druhou a naslouchala, jak si Merrit stěžuje, že jeho kůň ztratil podkovu.
„Mohl bych ho pro tebe okovat," nabídl se Gendry z ničeho nic. „Byl jsem jen učeň, ale můj mistr říkal, že moje ruka byla stvořená k tomu, aby třímala kladivo. Dokážu okovat koně, vyspravit trhliny v kroužkové zbroji a vyklepat poškozenou plátovou. Vsadím se, že bych dokázal kovat taky meče."
„Co to říkáš, chlapče?" zeptal se Harwin.
„Budu pro vás kovat." Gendry poklekl na koleno před lordem Berikem. „Když si mě necháš, můj pane, mohl bych ti být užitečný, vyráběl jsem nářadí a nože a jednou jsem vykoval i přílbu, která nebyla zas tak špatná. Jeden z Horových mužů mi ji ukradl, když nás zajali."
Arya se kousla do rtu. I on už mé chce opustit.
„Udělal bys lépe, kdybys pracoval pro lorda Tullyho v Řekotočí," řekl lord Berik. „Já ti za tvou práci nemohu zaplatit."
„To nikdo nikdy nedělal. Chci kovářskou výheň, kus žvance k snědku a nějaké to místečko ke spaní. To mi úplně stačí, můj pane."
„Kovář si najde dobré místo takřka kdekoli. Zkušený zbrojíř ještě snáz. Proč bys měl zůstávat s námi?"
Arya pozorovala Gendryho, jak zkřivil ten svůj stupidní obličej, když o tom přemýšlel. „Moc se mi líbilo to, cos říkal tuhle v dutém kopci, o tom, jak jste muži krále Roberta, a bratři. Taky se mi líbilo, že jsi poskytl Ohařovi spravedlivý soud. Lord Bolton prostě lidi jen věšel nebo jim stínal hlavy, a lord Tywin a ser Amory byli stejní. Raději bych dělal kováře pro tebe."
„Máme spoustu zbroje, která potřebuje vyspravit, můj pane," připomněl Janek lordu Berikovi. „Většinu jsme sebrali mrtvým a jsou v ní díry, kterými přišla dovnitř smrt."
„Ty jsi snad padlý na hlavu, chlapče," ozval se Citroš. „Jsme psanci. Chátra sprostého původu, většina z nás, s výjimkou jeho lordstva. A nemysli si, že to bude jako v těch hloupých písních Toma Sedmistruny. Nebudeš krást polibky princeznám ani jezdit na turnaje v ukradené zbroji. Když se dáš k nám, skončíš s krkem v oprátce nebo s hlavou nabodnutou na kůlu nad nějakou hradní bránou."
„Není to nic víc, než co by udělali vám," namítl Gendry.
„Ba, ba," přitakal Janek Štístko zvesela. „Vrány čekají na každého. Můj pane, ten hoch vypadá statečně a my potřebujeme, co nám nabízí. Přijměme ho mezi sebe, říkám já."
„A to rychle," dodal Harwin se smíchem, „než ho ta horkost přejde a vrátí se mu zdravý rozum."
Přes rty lorda Berika přelétl letmý úsměv. „Thorosi, můj meč."
Tentokrát bleskurychlý lord svojí čepel nezapálil, jen ji zlehka položil Gendrymu na rameno. „Gendry, přísaháš před očima bohů a lidí. že budeš bránit ty, kteří se nedokážou bránit sami, ochraňovat ženy a děti, poslouchat svoje velitele, svého lenního pána a svého krále, bojovat statečně, když to bude zapotřebí, a plnit úkoly, které ti budou uloženy, jakkoli obtížné nebo ponižující či nebezpečné budou?"
„Přísáhám, můj pane."
Lord z Blat přemístil meč z jeho pravého ramene na levé a řekl: „Povstaň, sere Gendry, rytíři dutého kopce, a buď vítán do našeho bratrstva."
Ode dveří se ozval drsný, skřípavý smích.
Stékal z něj déšť. Spálenou ruku měl obalenou listy a lněným plátnem a přivázanou k hrudníku závěsem z hrubého provazu, ale v záři jejich malého ohně se leskly starší popáleniny, kterými byl poznamenaný jeho obličej, černé a slizké.
„Děláš si dalšího rytíře, Dondarrione?" zavrčel nevítaný host. „Za to bych tě měl zabít ještě jednou."
Lord Berik si ho změřil chladným pohledem. „Myslel jsem, že jsme se s tebou rozloučili jednou provždy, Clegane. Jak jsi nás našel?"
„Nebylo to obtížné. Jde odsud tolik toho zatraceného kouře, že to musí být vidět až ve Starém městě."
„Co se stalo s hlídkami, které jsem rozestavil?"
Cleganova ústa sebou cukla. „Ti dva slepci? Možná jsem je měl oba zabít. Co by se mnou bylo, kdybych to udělal?"
Anguy uchopil svůj luk a vytáhl šíp z toulce. Notch udělal totéž. „To si tak moc přeješ zemřít, Sandore?" zeptal se ho Thoros. „Buď jsi šílený, nebo opilý, žes sem za námi přišel."
„Opilý dešťovou vodou? Nenechali jste mi ani tolik, abych si mohl koupit pohár vína, vy zkurvysyni."
Anguy natáhl tětivu. „Jsme psanci. Psanci kradou. Zpívá se o tom v písních. Když pěkně poprosíš, Tom ti možná jednu předvede. Buď vděčný, že jsme tě nezabili."

„Tak to zkus, Střelče. Seberu ti toulec a zabodám ti šípy do té tvojí malé pihovaté zadnice.“
Anguy pozvedl svůj luk, ale lord Berik zvedl ruku, než stačil vypustit šíp. „Proč jsi sem přišel, Clegane?“
„Abych si vzal, co je moje.“
„Svoje zlato?“
„Co jiného? Nepřišel jsem kvůli potěšeni, abych se ti mohl podívat do ksichtu, Dondarrione, to mi věř. Jsi teď ošklivější než já. A kromě toho taky král zlodějů, jak se zdá.“
„Dostal jsi za svoje zlato úpis,“ řekl lord Berik klidným hlasem. „Slib, že zaplatím, jakmile bude po válce.“
„S tím tvým papírem jsem si utřel prdel. Chci svoje zlato.“
„Už je nemáme. Poslal jsem je na jih se Zelenovousem a Lovcem, aby za ně nakoupili za Klikaticí obilí a osivo.“
„Abychom nakrmili ty, jejichž úrodu jste spálili,“ dodal Gendry.
„Takže takhle je to?“ Sandor Clegane se znovu zasmál. „Přesně tohle jsem s nimi náhodou chtěl udělat i já. Nakrmit bandu ošklivých sedláků a jejich od neštovic podobaných fakanů.“
„Lžeš,“ řekl Gendry.
„Vidím, že ten kluk má i hubu. Proč věříš jim, a ne mně? Že by to bylo mým ksichtem?“ Clegane pohlédl na Aryu. „Ji taky pasuješ na rytíře, Dondarrione? První osmiletá rytířka na světě?“
„Už je mně dvanáct,“ zalhala Arya nahlas, „a mohla bych být rytířem, kdybych chtěla. Taky jsem tě mohla zabít, jenže Citroš mi vzal nůž.“ Když si na to vzpomněla, stále jí lomcoval vztek.
„Stěžuj si Citrošovi, ne mně. Pak stáhni ocas mezi nohy a utíkej. Víš, co dělají psi s vlky?“
„Příště už tě zabiju. A zabiju taky tvého bratra.“
„Ne.“ Jeho tmavé oči se zúžily. „To neuděláš.“ Otočil se zpátky k lordu Berikovi, „Co kdybys pasoval na rytíře mého koně? Nikdy nesere v panské síni a nekope o nic víc než většina, zasluhuje si být pasován. Pokud ovšem nemáš v úmyslu taky mi ho ukrást.“
„Raději na toho svého koně nasedni a ujížděj odsud,“ varoval ho Citroš.
„Odjedu jen se svým zlatem. Váš vlastní bůh prohlásil, že jsem nevinný -“
„Pán světla ti dal zpátky tvůj život,“ řekl Thoros z Myru. „Neprohlásil tě za znovuzrozeného Baelora Požehnaného.“
Rudý kněz vytáhl z pochvy svůj meč a Arya si všimla, že Janek a Merrit také tasili. Lord Berik stále třímal v rukou meč, kterým pasoval na rytíře Gendryho. Možná ho tentokrát už konečně zabijí.
Ohařova ústa sebou znovu cukla. „Nejste nic víc než prachsprostí zloději.”
Citroš se zamračil. „Tvoji lví přátelé přijedou do nějaké vesnice, poberou všechnu úrodu a každou minci, kterou tam najdou, a říkají tomu shánění zásob. Vlci totéž - tak proč bychom to nedělali my? Nikdo tě neokradl, pse. Byl jsi zkrátka hodný a pomohl nám při našem shánění zásob.“
Sandor Clegane jim pohlédl do tváří, jednomu po druhém, jako by se snažil vepsat si je všechny do paměti. Pak bez jediného dalšího slova vyšel ven do tmy a deště, ze kterých přišel. Psanci čekali, divili se...
„Měl bych se jít podívat, co udělal s našimi strážnými,“ Harwin se opatrně rozhlédl ze dveří, než vyšel ven, aby se ujistil, že Ohař nečíhá hned za nimi.
„A vůbec, jak se ten proklatý ničema dostal ke všemu tomu zlatu?“ podivil se Citroš Citrónový plášť, aby prolomil vzniklé napětí.
Anguy pokrčil rameny. „Zvítězil v pobočníkově turnaji v Králově přístavišti.“ Lukostřelec se zakřenil. „I na mě se tam usmála štěstěna a vyhrál jsem slušný obnos, jenže pak jsem potkal Dandy, Jayde a Alayayu. Daly mi vědět, jak chutnají pečené labutě a jaké to je koupat se ve víně ze Stromoviny.“
„Takže jsi to všechno utratil, co?“ začal se řehtat Harwin.
„Všechno ne. Za zbytek jsem si koupil boty a tuhle skvělou dýku.“
„Měl sis koupit raději kus země a vyměnit ty holky s opékanými labutěmi za slušnou ženu,“ řekl Janek Štístko.
„Pěstovat tuříny a přivést na svět kupu synů.“
„Válečníku, chraň! Jak odporná chuť by to byla, kdybych proměnil svoje zlato v tuříny.“
„Já mám náhodou tuříny rád,“ řekl Janek dotčeně. „Jak bych byl šťastný, kdybych teď dostal mísu šťouchaných tuřínů.“
Thoros z Myru nevěnoval jeho steskům pozornost. „Ohař přišel o víc než jen pár měšců s mincemi,“ přemítal nahlas. „Ztratil svého pána a taky psinec. K Lannisterům se vrátit nemůže, Mladý vlk by ho nechtěl, a ani jeho bratr by jej nepřivítal. Mám dojem, že to zlato bylo jediné, co mu ještě zbývalo.”
„Zatraceně,“ ulevil si Watty Mlynář. „Určitě se sem vrátí a povraždí nás ve spaní.“
„Ne.“ Lord Berik zasunul do pochvy svůj meč. „Sandor Clegane by nás určitě rád pozabíjel, ale ne ve spánku. Anguy, zítra ráno pojedete s Bezvousým Dickem v zadním voji. Jestli uvidíte, že za námi Clegane stále slídí, zabijte jeho koně.”
„Je to dobrý kůň,“ protestoval Anguy.
„Jo,“ přitakal Citroš. „Měli bychom zabít spíš jeho proklatého jezdce. Ten kůň by se nám mohl hodit.“
„Souhlasím s Citrošem,“ přidal se Notch. „Nechtě mě na toho psa párkrát vystřelit a pořádně ho vystrašit.“
Lord Berik zavrtěl hlavou. „Clegane si svůj život vybojoval pod dutým kopcem. Nedovolím vám sebrat mu ho.“
„Můj pán je moudrý,“ řekl Thoros ostatním. „Bratři, rozsouzení v souboji je svatá věc. Slyšeli jste, jak jsem žádal R'hllora o vedení. A viděli jste, jak jeho ohnivý prst chňapl po meči lorda Berika, právě když to chtěl s Cleganem skoncovat. Zdá se, že Pán světla s Joffreyho psem ještě neskončil.”
Harwin se brzy vrátil. „Pudinkšlap spal jako zabitý, ale je v pořádku.“
„Jen počkejte, až se mi dostane do ruky,“ zahromoval Citroš. „vyřežu mu novou díru do zadnice. Vždyť jsme kvůli němu mohli všichni přijít o život.“
Nikdo té noci nespal příliš pokojně, když věděli, že Sandor Clegane je venku ve tmě, někde nablízku. Arya se schoulila

do klubíčka blízko ohně, do tepla a pohodlí, a spánek přesto nepřicházel. Vyndala minci, kterou jí dal Jaqen H'ghar, a sevřela ji v dlani. Navozovalo jí to pocit, že je silná, když ji držela, a vzpomínala na to, jak byla duchem na Harrenově. Tehdy dokázala zabíjet pouhým šeptem.
Jaqen však byl pryč. Opustil ji. Horký koláč mě taky opustil, a teď odchází i Gendry. Lommy umřel, Yoren umřel, Syrio Forel umřel, dokonce i její otec umřel a Jaqen jí dal pitomou železnou minci a zmizel si. „Valar morghulis," zašeptala tiše a sevřela minci v dlani tak těsně, až ucítila, jak se jí tvrdé okraje zařezávají do kůže. „Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Sladký Raff, Lechtač a Ohař. Ser Hyn, ser Meryn, král Joffrey, královna Cersei," Pokoušela se představit si, jak by každý z nich vypadal, kdyby byli mrtví, jenže bylo těžké vybavit si jejich tváře. Ohaře viděla docela zřetelně, jeho bratra Horu taky, a nikdy nezapomene na Joffreyho obličej ani na tvář jeho matky... ale Raff s Dunsenem a Polliver, ti všichni vybledali, dokonce i Lechtač, jehož vzhled byl tak tuctový.
Nakonec přece jen usnula, ale v černi noci se znovu probudila, celá rozechvělá zimou. Oheň dohořel na uhlíky. Mudge stál na stráži u dveří a další strážný chodil venku. Déšť ustal a ona slyšela výt vlky. Jsou tak blízko, pomyslela si, a je jich tolik. Znělo to, jako by byli všude kolem pivovaru, celé tucty, možná stovky. Doufám, že žerou Ohaře. Vzpomněla si, co řekl o vlcích a psech.
Když přišlo ráno, septon Utt se stále houpal na stromě, ale hnědí bratři byli venku v dešti s rýči, kopali mělké hroby pro ostatní mrtvé. Lord Berik jim poděkoval za jídlo a střechu nad hlavou a dal jim měšec stříbrňáků, aby měli něco do začátku na přestavbu septa. Harwin, Hezký Luke a Watty Mlynář vyjeli na průzkum, ale žádné vlky ani psy nenašli.
Když Arya upevňovala svému koni sedlový podbřišník, Gendry vyšel ven, aby jí řekl, že ho to moc mrzí. Vložila nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla, aby se na něj mohla dívat z výšky místo naopak. Mohl jsi kovat meče v Řekotočí pro mého bratra, pomyslela si, ale jediné, co řekla, bylo: „Když chceš být nějakým pitomým psaneckým rytířem a nechat se oběsit, proč by mi na tom mělo záležet? Já budu v Řekotočí, vykoupená, se svým bratrem."
Toho dne naštěstí nepršelo a cesta jim rychle ubíhala.

BRAN

Věž stála na ostrově a její dvojče se odráželo od nehybných modravých vod. Když zafoukal vítr, přes hladinu se rozběhly vlnky, honily jedna druhou jako hrající si chlapci. Břeh jezera byl hustě olemovaný duby a země pod nimi byla poseta bohatou úrodou spadaných žaludů. Za duby byla vesnice, či spíš jen to, co z ní zbylo.
Byla to první vesnice, na kterou narazili od té doby, co vyšli z úpatí kopců. Meera se vydala kupředu na průzkum, aby se ujistila, že se nikdo neskrývá mezi ruinami. Klouzajíc mezi duby a jabloněmi se sítí a oštěpem v rukou vyplašila tři jeleny, kteří velkými plavnými skoky prchali pryč podrostem. Léto spatřil záblesk pohybu a okamžitě se pustil za nimi. Bran se díval, jak zlovlk peláší pryč a na okamžik si nepřál nic než vklouznout do jeho kůže a běžet s ním, ale Meera už na ně mávala, aby šli za ní. Neochotně se odvrátil od Léta a pobídl Hodora, aby šel dál, do vesnice. Jojen je následoval.
Krajinu odsud až ke Zdi tvořily pastviny, jak Bran věděl ladem ležící pole a nízké zvlněné kopce, louky a nížinné slatiny. Jít tudy mělo být mnohem snadnější než v horách, které nechali za sebou, ale Meera měla z širého otevřeného prostranství nepříjemný pocit. „Připadám si tu jako nahá," přiznala. „Není tu jediné místo, kam by se mohl člověk schovat."
„Komu patří tahle země?" zeptal se Jojen Brana. „Noční hlídce," odpověděl. „Tohle je Dar, Nový dar, a severně od něho Brandonův dar." Mistr Luwin ho učil dějepravě. „Brandon Stavitel daroval zemi na jih od zdi do vzdálenosti pětadvaceti lig černým bratřím. Za jejich... za jejich podporu a pomoc." Byl hrdý, že si tuhle část stále pamatuje. „Někteří mistrové říkají, že to byl nějaký jiný Brandon, ne Stavitel, ale přesto je to Brandonův dar. O tisíce let později Dobrá královna Alysanne navštívila Zeď na svém drakovi Stříbrokřídlém a Noční hlídka na ni tak zapůsobila svou statečností, že přiměla Starého krále zdvojnásobit velikost jejich půdy na padesát lig. A to byl Nový dar." Mávl rukou. „Tady. Tohle všechno."
Bran viděl, že ve vesnici nikdo nežije už dlouhá léta. Všechny domy se bortily k zemi. Dokonce i hospoda. Nikdy to nebylo moc z hospody, když se na ni tak díval, ale jediné, co zbývalo teď, byl kamenný komín a dvě rozpraskané stěny, zasazené uprostřed tuctů jabloní. Jedna dokonce vyrůstala uprostřed bývalé šenkovny, kde byla podlaha pokryta vrstvou vlhkých hnědých listů a hnijících jablek jako kobercem. Vzduch byl prosycený jejich pachem, vtíravým moštovým aromátem, ze kterého se téměř dusili. Meera bodla do pár jablek svým oštěpem, pokoušela se najít nějaká, která by se ještě dala sníst, ale všechna byla až příliš hnědá a prožraná červy.
Bylo to mírumilovné místo, tiché, pokojné a půvabné na pohled, ale Bran si říkal, že na té prázdné hospodě je něco smutného, a zdálo se, že Hodor to cítí taky. „Hodor?" řekl zmateně. „Hodor? Hodor?"
„Je tu dobrá půda." Jojen nabral plnou hrst hlíny, zamnul jí mezi prsty. „Vesnice, hospoda, mocná tvrz na jezeře, všechny ty jabloně kolem.... ale kam se poděli lidé, Brane? Proč opustili tak krásné místo?"
„Měli strach z divokých," odpověděl Bran. „Divocí přicházejí přes Zeď nebo mezi horami, a pak přepadají, kradou a unášejí ženy. Stará chůva říkávala, že když tě chytí, udělají si z tvé lebky pohár na pití krve. Noční hlídka už není tak silná, jako bývala za časů Brandona nebo královny Alysanne, a tak jich sem proniká stále víc a víc. Místa nejblíže ke Zdi byla přepadána tak často, že se jejich obyvatelé odstěhovali na jih, do hor nebo do země Umberů východně od královské cesty. Lidé na území Velkého Jona jsou také čas od času přepadáni, ale ne tak často jako ti, co žili tady v Daru."
Jojen pomalu natočil hlavu, jako by naslouchal hudbě, kterou slyšel jenom on. „Budeme se muset schovat, přichází

bouře. Velice zlá.“
Bran pohlédl na oblohu. Byl nádherný svěží a jasný podzimní den, slunečný a téměř teplý, ale v dálce na západě se rýsovala hradba tmavých mračen a taky se zdálo, že se zvedá vítr. „Na hostinci není střecha,“ podotkl. „A má jen dvě stěny. Měli bychom se schovat raději v tvrzi.“
„Hodor,“ řekl Hodor. Možná na souhlas.
„Nemáme člun, Brane.“ Meera líně bodala do listů svým žabím oštěpem.
„Je tam cesta. Kamenná, ukrytá pod hladinou. Mohli bychom po ní přejít na ostrov.“ Ve skutečnosti by mohli oni; on bude muset sedět na Hodorových zádech, ale aspoň zůstane v suchu.
Reedovi si vyměnili pohled. „Jak to víš?“ zeptal se Jojen. „Ty už jsi tady někdy byl, můj princi?“
„Ne. Říkala mi to stará chůva. Ta věž má zlatou korunu, vidíte?“ Ukázal přes jezero. Nahoře kolem cimbuří byly vidět plochy oprýskávající zlaté barvy. „Přespala tam královna Alysanne, a tak na její počest pomalovali zuby zlatě.“
„Podvodní cesta?“ Jojen pozoroval jezero. „Jsi si tím jistý?“
„Jsem,“ odpověděl Bran.
Její začátek našla Meera poměrně snadno, jakmile věděla, co má hledat - kamennou cestu tři stopy širokou, vedoucí přímo do jezera. Viděli i místo, kde se znovu vynořuje, kde šplhá z vody na ostrov a mění se v krátké kamenné schodiště, které vedlo ke dveřím věže.
Pěšina, schody a dveře byly v jedné čáře, což na první pohled probouzelo zdání, že hrázní cesta vede rovně, ale nebylo tomu tak. Pod hladinou se cikcakovité stáčela sem a tam, obcházela třetinu ostrova, než se k němu zase stejně klikatým způsobem vrátila. Zákruty byly zrádné a dlouhá cesta znamenala, že kdokoli přibližující se k tvrzi by byl po dlouhý čas vystaven palbě šípů z její věže. Pod hladinou skryté kameny byly navíc kluzké slizem; dvakrát Hodor málem ztratil rovnováhu a poplašně vykřikl: „HODOR!“ než se mu podařilo znovu se narovnat. Podruhé Brana pořádně vyděsil. Kdyby Hodor spadl do jezera s košem na zádech, Bran by se mohl utopii, zvlášť kdyby mohutný pacholek zpanikařil a zapomněl, že ho tam má, což se někdy stávalo. Možná jsme přece jen měli zůstat v hospodě, tam pod jabloní, pomyslel si, jenže už bylo příliš pozdě.
Potřetí už Hodor naštěstí neuklouzl a voda mu nikdy nesahala výš než do pasu, třebaže Reedové v ní byli až po hrudníky. A než se nadali, byli na ostrově a vystupovali po schodech k věži. Dveře byly stále pevné, i když jejich těžká dubová prkna byla zkřivená stářím a nedaly se zavřít nadoraz. Meera se do nich opřela. Se zaskřípěním zrezivělých pantů se otevřely dokořán. Překlad nade dveřmi byl nízký. „Skloň se dolů, Hodore,“ řekl Bran a pacholek to udělal, třebaže ne dost nízko, a Bran se uhodil do hlavy. „Au, to bolí,“ postěžoval si.
„Hodor,“ řekl Hodor a napřímil se.
Ocitli se v šeré komoře, sotva dost prostorné na to, aby se do ní vešli všichni čtyři. Byly tam schody zabudované do vnitřní stěny věže, které se stáčely vzhůru po jejich levici, zatímco ty po pravici vedly dolů, ale oboje byly za železnou mříží. Bran se podíval nahoru a uviděl další mříž těsně nad svou hlavou. Vražedný otvor. Byl rád, že tam nahoře není nikdo, kdo by na ně vylil vařící olej.
Mříže byly zamčené, ale železné pruty byly prožrané rzí. Hodor popadl úchytku dveří na levé straně, zatáhl za ni, zamručel úsilím. Nepohnuly se. Pokusil se do nich zatlačit, ale opět neuspěl. Lomcoval mřížemi, kopal do nich, narážel do nich ramenem, rachotil jimi a bušil do pantů svou velkou rukou, dokud ve vzduchu nevířily vločky rzi, ale železné dveře nepovolily. Podobně tomu bylo s těmi, co vedly dolů do sklepem. „Dovnitř se nedostaneme,“ řekla Meera a pokrčila rameny.
Bran, který seděl v koši na Hodorových zádech, měl vražedný otvor těsně nad hlavou. Zvedl ruce, uchopil mříž a pokusil se jí pohnout. Když zatáhl, mříž vypadla ze stropu v kaskádě rzi a drolícího se kamení. „HODOR!“ vykřikl Hodor. Těžká železná mříž uhodila Brana podruhé do hlavy a spadla na zem k Jojenovým nohám. Meera se dala do smíchu. „Jen se podívej, můj princi,“ řekla, „jsi silnější než Hodor.“ Bran se začervenal.
Když byla mříž pryč, byl Hodor schopen vystrčit Meeru a Jojena zejícím vražedným otvorem nahoru. Pak bažináři uchopili Brana za ruce a vytáhli ho za sebou. Dostat nahoru Hodora byl mnohem obtížnější úkol. Byl příliš těžký, než aby ho Reedové byli schopní vytáhnout tak, jako vyzvedli Brana. Nakonec mu Bran řekl, aby se šel podívat ven po nějakých velkých kamenech. Ostrov jich měl dostatek a Hodor jich nakonec snesl tak velkou hromadu, že mohl uchopit drolící se okraje otvoru a protáhnout se mezi nimi nahoru. „Hodor,“ oddychoval šťastně a usmíval se na všechny kolem.
Ocitli si ve změti malých komůrek, tmavých a prázdných, ale Meera pátrala dál, dokud nenašla cestu zpátky ke schodišti. Čím výš vystupovali, tím lépe byly prostory osvětlené; ve třetím patře byla silná vnější zeď proděravěná střílnami pro lučištníky, čtvrté mělo opravdová okna, páté a nejvyšší byla jedna velká oblá síň s klenutými dveřmi na třech stranách, vedoucími na malé kamenné balkony. Na čtvrté straně byla latrína usazená nad odpadní šachtou vedoucí rovně dolů do jezera.
Než vyšli na střechu, byla obloha zcela zatažená a mraky na západě měly zlověstnou černou barvu. Vítr vanul tak silně, že se zmocnil Branova pláště a začal jím škubat a pleskat. „Hodor,“ vyjekl Hodor při tom hluku.
Meera se zatočila. „Připadám si téměř jako obr, když stojím tak vysoko nad světem.“
„Na Šíji rostou stromy, které jsou skoro dvakrát tak vysoké jako tahle věž,“ připomněl jí její bratr.
„Ano, ale mají kolem sebe jiné stromy, které jsou taky tak vysoké,“ namítla Meera. „Na Šíji se svět tiskne blízko k sobě a obloha tam vypadá mnohem nižší. Zato tady... cítíš ten vítr, bratře? A podívej, jak se zvětšil svět.“
Měla pravdu, shora bylo vidět široko daleko. Na jihu se zvedaly kopce a za nimi šedivé a zelené hory. Do dáli na všechny ostatní strany se táhly zvlněné pláně Nového daru, tak daleko, kam až oko dohlédlo. „Doufal jsem, že odsud uvidíme Zeď,“ řekl Bran zklamaně. „Bylo to ode mě hloupé, stále jsme od ní ještě padesát líg daleko.“ Stačilo, když o tom mluvil, a cítil se unavený, a taky mu byla zima. „Jojene, co budeme dělat, až přijdeme ke Zdi? Můj strýc vždycky

říkal, jak je obrovská. Sedm set stop vysoká a dole u základny tak silná, že brány skrz ni jsou spíš dlouhé tunely v ledu. Jak se přes ni dostaneme, abychom mohli vyhledat tříokou vránu?“
„Slyšel jsem, že podél Zdi stojí opuštěné hrady,“ odpověděl Jojen. „Pevnosti postavené Noční hlídkou, které byly ponechány prázdné. Některou z nich bychom se mohli dostat na druhou stranu.“
Hrady duchů, říkávala jim stará chůva. Mistr Luwin kdysi přiměl Brana naučit se jména každičké z pevností nacházejících se podél Zdi. Bylo to těžké, protože jich tam bylo celkem devatenáct, třebaže v průběhu věků jich bylo obýváno jen sedmnáct. Při hostině na počest návštěvy krále Roberta na Zimohradu odrecitoval Bran jejich jména svému strýci Benjenovi, od východu na západ a pak nazpět od západu na východ. Benjen Stark se zasmál a řekl: „Znáš je lépe než já, Brane. Možná bys měl být prvním průzkumníkem. Já zůstanu místo tebe tady na Zimohradu.“ To ale bylo předtím, než Bran spadl. Než se stal zlomeným. Když pak procitl zmrzačený z dlouhého spánku, jeho strýc byl dávno zpátky na Zdi.
„Můj strýc říkal, že kdykoli byl nějaký hrad opuštěn, brány byly zapečetěny ledem a kamením,“ řekl Reedovým.
„Pak je tedy budeme muset znovu otevřít,“ řekla Meera.
Náhle měl nepříjemný pocit. „Tohle bychom dělat neměli. Na druhou stranu by mohly projít zlé věci. Měli bychom se prostě vydat k Černému hradu a říct lordu veliteli, aby nás nechal projít.“
„Tvoje Výsosti,“ řekl Jojen. „Černému hradu se musíme vyhnout, tak jako jsme se vyhnuli královské cestě. Jsou tam stovky mužů.“
„Mužů Noční hlídky,“ opáčil Bran. „Skládají přísahu, že se nebudou přidávat na ničí stranu ve válkách a jakýchkoli sporech.“
„Ano,“ řekl Jojen, „ale jediný člověk ochotný porušit svou přísahu by stačil k tomu, aby tě prodal železným mužům nebo Bastardovi z Hrůzova. A nemůžeme si být jisti ani tím, že by nás Hlídka nechala projít. Mohli by se rozhodnout, že nás zadrží nebo pošlou zpátky.“
„Jenže můj otec byl přítel Noční hlídky a můj strýc je prvním průzkumníkem. Možná dokonce ví. kde žije ta tříoká vrána. A v Černém hradu je taky Jon.“ Bran doufal, že Jona znovu uvidí, a jejich strýce taky. Poslední černí bratři, co navštívili Zimohrad, tvrdili, že Benjen Stark zmizel na průzkumné výpravě za Zdí, ale teď už určitě našel cestu zpátky. „Vsadil bych se, že Černá hlídka nám dokonce dá koně,“ pokračoval.
„Ticho.“ Jojen si zastínil oči rukou a zahleděl se do dáli směrem k zapadajícímu slunci. „Podívejte. Něco tam je... myslím, že jezdec. Vidíte ho?“
Bran si taky zastínil oči, ale musel je ještě přimhouřit. Zpočátku neviděl nic, dokud ho nějaký pohyb nepřiměl stočit zrak stranou. Nejdřív si myslel, že by to mohl být Léto, ale nebyl. Člověk na koni. Byl příliš daleko, než aby šlo rozpoznat cokoli jiného.
„Hodor?“ Hodor si také přiložil dlaň nad oči, jenže se díval špatným směrem. „Hodor?“
„Nijak nespěchá,“ poznamenala Meera, „ale zdá se, že má namířeno do vesnice.“
„Raději bychom měli zajít dovnitř, než nás uvidí.“ navrhl Jojen.
„Léto je někde v blízkosti vesnice,“ namítl Bran.
„Léto bude v pořádku,“ ujistila ho Meera. „Je to jen člověk na unaveném koni.”
Když sestupovali do nižšího podlaží, do kamene udeřilo prvních pár velkých kapek. Měli to dobře načasované - o chvíli později se již rozpršelo pořádně. Dokonce i přes silné stěny slyšeli, jak déšť bičuje hladinu jezera. V houstnoucím šeru seděli na podlaze v prázdné kulaté místnosti, Z balkonu obráceného severním směrem byl výhled na opuštěnou vesnici, Meera přelezla po břiše ven, aby se podívala přes jezero a přesvědčila se, co se stalo s jezdcem. „Schoval se v ruinách hostince,“ řekla jim, když se vrátila. „Vypadá to, jako by si tam rozdělával oheň.“
„Kéž bychom i my měli oheň,“ řekl Bran roztouženě. „Je mi zima. Viděl jsem dole pod schody nějaký rozbitý nábytek. Hodor by ho mohl rozsekat a ohřáli bychom se.“
Hodorovi se ten nápad taky líbil. „Hodor,“ řekl s nadějí v hlase.
Jojen zavrtěl hlavou. „Oheň znamená kouř. Kouř z téhle věže by byl vidět zdaleka.“
„Kdyby tam byl někdo, kdo by ho mohl viděl,“ namítla jeho sestra.
„Ve vesnici je člověk.“
„Jeden člověk.“
„Jeden člověk stačí k tomu, aby zradil Brana jeho nepřátelům, pokud je to zlý člověk. Stále máme polovinu kachny od včerejška. Měli bychom se najíst a odpočinout si. Až přijde ráno, ten člověk se vydá na cestu, a my to uděláme taky.“
Jojen si prosadil svou, tak jako ostatně vždycky. Meera rozdělila kachnu na čtyři díly. Ulovila ji předchozího dne, když se pták pokoušel vzlétnout z bažin, kde ho Meera vyplašila. Studená nebyla tak chutná, jako když byla horká a křehká rovnou z rožně, ale aspoň se zasytili. Bran a Meera se podělili o prsíčka, zatímco Jojen snědl stehno. Hodor spolykal křídlo a horní stehýnko, po celou dobu přitom mumlal: „Hodor,“ a olizoval si mastnotu z prstů po každém soustu. Byla řada na Branovi, aby vyprávěl příběh, a tak jim pověděl o jiném Brandonu Starkovi, zvaném Brandon Loďař, který vyplul za Moře zapadajícího slunce.
Než skončili s kachnou a příběhem, smrákalo se a stále padal déšť. Bran si říkal, jak daleko asi Léto odběhl a zda chytil nějakou zvěř.
Věž plnilo šedavé přítmí pozvolna se měnící v černou tmu. Hodor začal být nepokojný a nějaký čas chodil sem a tam, obcházel kolem zdí a při každém okruhu se zastavil, aby pohlédl na latrínu, jako by vždycky zapomněl, co tam je. Jojen stál u severního balkonu, ukrytý ve stínech vyhlížel ven do noci a deště. Někde na severu proťal oblohu klikatý blesk, na okamžik osvětlil vnitřek místnosti. Hodor vyskočil a ustrašeně zakvílel. Bran počítal do osmi, čekal na zahřmění. Když přišlo, Hodor poplašeně vykřikl: „Hodor!“
Doufám, že Léto není taky tak vystrašený, pomyslel si Bran. Psi v zimohradském psinci vždycky během bouří žalostně

vyli strachy. Měl bych se po něm jít podívat, uklidnit ho...
Znovu se zablesklo a tentokrát se zahřmění ozvalo už po šesti, „Hodor!“ vykřikl Hodor znovu. „HODOR! HODOR!“ Popadl svůj meč, jako by chtěl s bouří bojovat.
„Buď zticha, Hodore,“ napomenul ho Jojen. „Brane, pověz mu, aby nekřičel. Mohla bys mu vzít ten meč, Meero?“
„Pokusím se o to.“
„Hodore, pššt,“ konejšil ho Bran. „Buď zticha. Už žádné další hloupé hodorování. Sedni si.”
„Hodor?“ Dal svůj meč Meeře docela poslušné, ale jeho tvář byla dál zmatenou maskou.
Jojen se otočil zpátky do tmy a všichni slyšeli, jak zatajil dech. „Co je?“ zeptala se Meera.
„Ve vesnici jsou lidé.“
„Ten člověk, co jsme ho viděli už předtím?“
„Jiní lidé. Ozbrojení. Viděl jsem sekeru, a taky oštěpy.“ Nikdy předtím Jojen nepřipomínal tak hodně pouhého chlapce, kterým ve skutečnosti byl. „Viděl jsem je, když se zablesklo. Pohybují se pod stromy.“
„Kolik jich je?“
„Mnoho a ještě víc. Tak moc, že se nedají spočítat.“
„Na koních?“
„Ne.“
„Hodor.“ Hodor zněl vystrašeně. „Hodor. Hodor.“
Bran se také cítil trochu vyděšeně, třebaže to na sobě nechtěl dát před Meerou znát. „Co když přijdou sem?“
„Nepřijdou.“ Posadila se k němu na zem. „Proč by sem chodili?“
„Kvůli přístřeší,“ odpověděl Jojen vážným hlasem. „Pokud bouře nepřejde. Meero, mohla bys sejít dolů a zatarasit dveře?“
„Nedokázala jsem je dokonce ani zavřít. Dřevo je příliš pokroucené. Přes ty železné brány se sem stejně nedostanou.“
„Mohli by. Co když vylomí zámek nebo panty? Nebo vylezou nahoru vražednou dírou, tak jako my.“
Oblohu proťal blesk a Hodor zasténal. Pak se přes jezero převalil třesk hromobití. „HODOR!“ zařval, připlácí si dlaně k uším a potácel se dokola tmou. „HODOR! HODOR! HODOR!“
„NE!“ okřikl ho Bran. „UŽ ŽÁDNÉ HODOROVÁNÍ!“
Nebylo to k ničemu. „HÓÓÓÓDOR!“ sténal Hodor. Meera se snažila chytit ho za ruku a uklidnit ho, jenže byl příliš silný. Odmrštil ji stranou pouhým pokrčením ramen. „HÓÓÓÓÓÓDÓÓÓÓÓÓÓR!“ naříkal pacholek, když blesk opět osvětlil oblohu, a pak už křičel dokonce i Jojen, volal na Brana a Meera, aby ho umlčeli. „Buď ztichal“ vykřikl Bran uječeným vystrašeným hlasem a natáhl se po Hodorově noze, když se pacholek řítil kolem, natáhl se, natáhl...
Hodor se zapotácel a zavřel ústa. Pomalu zavrtěl hlavou ze strany na stranu, klesl na podlahu a posadil se tam se zkříženýma nohama. Když zarachotil hrom, zdálo se, jako by ho vůbec neslyšel. Všichni čtyři seděli v temné věži, sotva se odvažovali dýchat.
„Brane, cos to udělal?“ zašeptala Meera.
„Nic.“ Bran zavrtěl hlavou. „Já nevím.“ Jenže to věděl. Natáhl jsem se k němu, stejným způsobem, jako se natahuju k Létovi. Na půl zabušení srdce byl Hodorem. Vyděsilo ho to.
„Za jezerem se něco děje,“ řekl Jojen. „Zdálo se mi, že jsem viděl muže, jak ukazuje k věži.“
Nebudu se bát. Byl princem ze Zimohradu, synem Eddarda Starka, téměř dospělým mužem a navíc měničem, ne nějakým malým klukem jako Rickon. Léto by se nebál. „Nejspíš to budou nějací Umberové,“ řekl. „Nebo by to mohli být Knottové nebo Norreyové či Flintové, co sešli dolů z hor, nebo možná dokonce bratři Černé hlídky. Měli na sobě černé plašte, Jojene?“
„V noci jsou všechny pláště černé, Tvoje Výsosti. A zablesknutí přišlo a odešlo příliš rychle, než abych mohl říct, co měli na sobě.“
„Kdyby to byli černí bratři, přijeli by na koních, ne?“ ozvala se Meera.
„Na tom nezáleží.“ řekl Bran sebejistě. „Nemohou se sem dostat, i kdyby chtěli. Pokud nemají člun nebo nevědí o hrázní cestě.“
„Hrázní cesta!“ Meera pocuchala Branovi vlasy a políbila ho na čelo. „Náš drahý princ! Má pravdu, Jojene, oni o té cestě určitě nevědí. A i kdyby věděli, nemohou po ní přejít na ostrov ve tmě a v dešti.”
„Jenže noc skončí. Jestli tu zůstanou do rána...“ Jojen nechal zbytek nevyřčený. Po chvíli řekl: „Přikládají do ohně, který rozdělal první muž.“ Oblohu proťala další klikatice blesku, věž zalilo světlo a na okamžik je všechny vykreslilo ve tmě. Hodor se kolébal dozadu a dopředu, pobrukoval si cosi beze slov.
Bran v tom kratičkém jasném okamžiku vycítil Létův strach. Zavřel dvě oči a otevřel třetí a jeho chlapecká kůže z něj sklouzla jako plášť. Opustil věž za sebou...
... a ocitl se venku v dešti, s břichem plným jeleního masa, skrčený v křoví, zatímco obloha nad ním pukala a burácela. Pach hnijících jablek a mokrých listů téměř přehlušil pach člověka, ale přesto ho cítil. Slyšel cinknutí a zašoupání tvrdé kůže, viděl muže pohybující se pod stromy. Kolem prošel člověk s holí v ruce, přes hlavu měl přetaženou kůži, která ho činila slepým a hluchým. Vlk ho zeširoka obešel za odkapávajícím hložím a pod holými větvemi jabloně. Slyšel je, jak spolu hovoří, a pak pod pachy deště, listí a koně ucítil ostrý pach strachu...

JON

Země byla poseta borovým jehličím a navátým listím, kobercem ze zeleni a hnědi stále vlhkým po nedávných deštích. Šustil pod jejich chodidly. Všude kolem se tyčily rozložité holé duby, vysoké strážní stromy a shluky rovných borovic. Na kopci před nimi stála další kulatá věž, prastará a opuštěná, obrostlá hustým zeleným mechem plazícím se vzhůru po jejích stěnách až téměř na vrchol. „Kdo tuhle věc postavil, celou z kamene?“ zajímala se Ygritte. „Nějaký král?“
„Ne. Jenom lidé, co tu kdysi žili.“
„Co se s nimi stalo?“
„Zemřeli nebo odešli.“ Brandonův dar byl obděláván po tisíce let, ale s tím, jak mužů Noční hlídky ubývalo, bylo stále méně rukou k tomu, aby oraly pole, staraly se o včely a vysazovaly sady, a tak si pro sebe v průběhu věků pozvolna zabírala mnohá z polí a síní nemilosrdná divočina. V Novém daru byly vesnice a pevnosti, jejichž daně, odváděné ve zboží a práci, pomáhaly krmit a šatit černé bratry. Jenže ty už také z velké části zmizely.
„Byli to blázni, když opustili takový hrad,“ řekla Ygritte.
„Je to jen kamenná věž. Kdysi tu žil nějaký malý pán se svou rodinou a pár věrnými. Když přišli nájezdníci, zapálil světlo na střeše, aby o nich věděli široko daleko. Zimohrad má věže třikrát tak vysoké.“
Tvářila se, jako by si to všechno jen vymýšlel. „Jak mohli lidé postavit tak vysokou věc, když neměli obry, aby jim pomáhali zvedat kameny do výše?“
Brandon Stavitel podle legend použil obry, aby mu pomohli postavit Zimohrad, ale o tom Jon nechtěl hovořit. „Člověk dokáže postavit mnohem vyšší stavby než tohle. Ve Starém městě mají věž, která je vyšší než Zeď.“ Poznal na ní, že mu nevěří. Kéž bych jí tak mohl ukázat Zimohrad... darovat jí květinu z prosklených zahrad, pojíst s ní ve velké síni a ukázat jí kamenné krále na jejich trůnech. Mohli bychom se koupat v horkých jezírkách a milovat se pod stromem srdce, kde by nad námi drželi stráž staří bohové.
Ten sen byl sladký... jenže Zimohrad nikdy nebude jeho, aby jí ho mohl ukázat. Patřil jeho bratrovi, Králi severu. On byl Sníh, ne Stark. Bastard, křivopřísežník a převlékač plášťů...
„Snad bychom se sem mohli vrátit a zůstat tady žít,“ řekla. „Líbilo by se ti to, Jone Sněhu? Potom?“
Potom. To slovo bylo jako zásah oštěpem. Po válce. Po dobytí. Poté co divocí zdolají Zeď...
Jeho lord otec kdysi hovořil o tom, že by bylo záhodno jmenovat nové lordy a poslat je do opuštěných pevností v Novém daru, kde by tvořili, tak jako za starých časů, štít proti divokým. Ten plán by vyžadoval, aby se Hlídka vzdala velké části Daru, ale jeho strýc Benjen věřil, že lord velitel by se pro něj dal získat, pokud by noví lordové odváděli daně Černému hradu místo Zimohradu. „Jenže to je sen vhodný pro jaro,“ řekl tehdy lord Eddard. „S přicházející zimou nenaláká lidi na sever dokonce ani příslib půdy.“
Kdyby zima přišla a odešla rychleji a hned po ní následovalo jaro, možná by mě by li vybrali, abych obýval jednu z těchto věží ve jménu svého otce. Lord Eddard byl však mrtvý, jeho bratr Benjen ztracený; štít, o kterém společné snili, nebude nikdy ukován. „Tato země patří Hlídce,“ řekl.
Její chřípí se rozšířilo. „Vždyť tu nikdo nežije.“
„Vaši nájezdníci je vyhnali.“
„V tom případě to byli zbabělci. Jestli o tu zemi stáli, měli tu zůstat a bojovat.“
„Možná už byli z toho věčného bojování unavení. Unavení z toho, jak museli každý večer zatarasit dveře svých příbytků a nespat kvůli strachu, zda je Chřestivá košile nebo někdo jako on nevyrazí a neodnese pryč jejich manželky. Unavení z toho, jak jim stále kradli úrodu a majetek, které možná měli. Bylo snadnější odstěhovat se pryč, z dosahu nájezdníků.“ Jenže kdyby měla padnout Zeď, v dosahu nájezdníků by se rázem ocitl celý sever.
„Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Unášejí se dcery, ne manželky. To vy jste ti, co kradou. Ukradli jste celý svět a postavili jste Zeď, abyste za ní mohli držet ve vyhnanství svobodný lid.“
„To že jsme udělali?“ Někdy Jon zapomínal, jak je divoká, ale ona mu to vždycky záhy připomněla. „Jak k tomu došlo?“
„Bohové stvořili zemi pro všechny lidi, aby se o ni podělili. Jenže když přišli králové se svými korunami a ocelovými meči, tvrdili, že je všechno jejich. To jsou moje stromy, říkali, nemůžeš z nich jíst jablka. Můj potok, nemůžeš tady rybařit. Můj les, v něm nesmíš lovit. Moje půda, moje voda, můj hrad, moje dcera, hezky ruce pryč od nich, nebo ti je useknu, ale možná kdyby sis přede mnou poslušně klekl, nechal bych tě přičichnout. Vy nám říkáte zloději, jenže zloděj musí aspoň být chytrý, šikovný a rychlý. Klekač musí jen pokleknout.“
„Harma a Pytel kostí rozhodně nejezdí za Zeď pro ryby a jablka. Ti kradou meče, sekery, koření, hedvábí a kožešiny. Seberou každou minci, prsten a drahocenný pohár, který najdou, sudy s vínem v létě a sudy s naloženým hovězím v zimě a ženy berou v kteroukoli roční dobu a unášejí je za Zeď.“
„No a co, že to dělají? Já bych se raději nechala ukrást silným mužem, než aby mě můj vlastní otec dal nějakému slabochovi.”
„To říkáš teď, ale jak to můžeš vědět? Co kdyby si tě ukradl někdo, koho bys nenáviděla?“
„Aby mě ukradl, musel by být rychlý, vynalézavý a statečný, a jeho synové by taky byli silní a chytří. Proč bych měla nenávidět takového muže?“
„Co kdyby se nikdy nemýl a páchl jako medvěd?“
„Tak bych ho shodila do potoka nebo na něj vychrstla vědro vody. Chlapi by stejně neměli vonět po květinách.“
„Co je špatného na květinách?“
„Jsou k ničemu, jen pro včely. Do postele chci jenom tohle!“ Ygritte hmátla po poklopci jeho kalhot. Jon ji chytil za zápěstí. „Co kdyby muž, který by tě ukradl, příliš pil?“ naléhal na ni, „Co kdyby byl brutální nebo krutý?“ Zesílil stisk, aby své otázce dodal důrazu. „Co kdyby byl silnější než ty a bil tě do krve?“
„Podřízla bych mu krk ve spaní. Ty nevíš nic, Jone Sněhu.“ Ygritte se zavlnila jako úhoř a vykroutila se z jeho sevření. Vím jednu věc. Vím, že jsi divoká až do morku kostí. Někdy bylo snadné zapomenout na to, když se spolu smáli nebo se líbali. Pak ale některý z nich něco řekl nebo udělal a jemu byla náhle připomenuta existence zdi mezi jejich světy.

„Muž může vlastnit ženu anebo může vlastnit nůž," řekla mu Ygritte, „ale žádný muž nemůže mít obojí. Tohle se dozvídá každé malé děvče už od své matky." Vzdorovitě zvedla bradu a potřásla hustými rezavými vlasy. „A lidé nemohou vlastnit půdu, stejně jako jim nemůže patřit moře nebo obloha. Vy klekači si myslíte, že mohou, ale Mance vám všem ukáže, že je to úplně jinak."
Znělo to jako statečné vychloubání, ale zvonilo prázdnotou. Jon se ohlédl dozadu, aby se ujistil, že magnar není nikde v doslechu. Errok, Velký vřed a Konopný Dan šli několik yardů za nimi, ale nevěnovali jim pozornost. Velký vřed si jako obvykle stěžoval na svou zadnici. „Ygritte," řekl Jon tichým hlasem. „Mance tuhle válku nemůže vyhrát."
„Může!" oponovala mu. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Nikdy jsi neviděl svobodný lid bojovat!"
Divocí bojovali jako rekové nebo jako démoni, podle toho, s kým jste hovořili, ale v konečném důsledku to vždycky znamenalo totéž. Bojují s bezstarostnou odvahou, každý muž pro svou vlastní slávu. „Nepochybuji o tom, že jste všichni velmi stateční, ale když dojde na bitvu, disciplína vždycky převáží nad odvahou. Nakonec bude Mance poražen, tak jako padli všichni králové za Zdí před ním. A až se tak stane, zemřete. Vy všichni."
Ygritte vypadala tak rozzuřeně, až si pomyslel, že ho uhodí. „My všichni," opravila ho důrazně. „Ty taky. Teď už nejsi vrána, Jone Sněhu. Před Mancem jsem přísahala, že jí nejsi, takže jí raději nebuď." Přitiskla ho ke kmeni stromu a políbila ho na rty, bez ohledu na to, že byli zrovna uprostřed jejich neuspořádaného průvodu. Jon slyšel Grigga Kozu, jak ji pobízí. Někdo jiný se zasmál. Proti své vůli jí polibek vrátil. Když se konečně odtrhli od sebe, Ygritte byla celá uzardělá. „Jsi můj," zašeptala. „Můj, tak jako jsem já tvoje. A když zemřeme, zemřeme spolu. Všichni lidé musí umřít, Jone Sněhu. Ale nejdřív budeme žít."
„Ano," odpověděl jí zastřeným hlasem. „Nejdřív budeme žít."
Zasmála se při jeho slovech, ukázala Jonovi křivé zuby, které se naučil mít tolik rád. Divoká až do morku kostí, pomyslel si znovu, s nepříjemným smutným pocitem kdesi hluboko v břiše. Zahýbal prsty pravé ruky a pomyslel si, co by asi Ygritte udělala, kdyby mu viděla až do srdce. Zradila by ho, kdyby se s ní posadil a řekl jí, že je stále synem Neda Starka a mužem Noční hlídky? Doufal, že ne, ale neodvažoval se to riskovat. Příliš mnoho životů záviselo na tom, aby se nějak dostal do Černého hradu dřív, než tam dorazí magnar... za předpokladu, že dostane šanci uniknout divokým.
Sestoupili po jižní stěně Zdi v Šedé stráži, opuštěné již celých dvě stě let. Část obřích kamenných schodů se před stoletím zhroutila, ale i přesto byl sestup o hodně snazší než náročný výstup. Odtamtud je Styr hnal hluboko na území Daru, aby se vyhnuli pravidelným patrolám Hlídky. Grigg Koza je vedl kolem několika vylidněných vesnic, které v této krajině zůstaly. Stranou od několika rozptýlených kulatých věží čnících jako kamenné prsty k obloze neviděli žádné známky lidské přítomnosti. Ubírali se mezi chladnými vlhkými kopci a větrnými planinami, nikým nepozorováni.
Nesmíš couvnout, ať po tobě budou žádat cokoli, řekl mu Půlruký. Jeď s nimi, jez s nimi, bojuj s nimi, tak dlouho, dokud to bude zapotřebí. Ujel s nimi již mnoho líg a pěšky ušel mnoho dalších, podělil se s nimi o jejich chléb a sůl a také o Ygrittiny pokrývky, ale oni mu stále nedůvěřovali. Thennové ho hlídali ostřížím zrakem ve dne v noci, hotoví zabít ho při sebemenším náznaku zrady. Věděl, že se mu nepodaří utéct od nich, a brzy bude příliš pozdě.
Bojuj s nimi, řekl Qhorin předtím, než odevzdal svůj život Dlouhému drápu... k tomu ale naštěstí dosud nedošlo. Jakmile proleju krev svého bratra, jsem ztracen. To už bych přešel Zeď nadobro a neexistovala by pro mě cesta zpátky.
Po každém dni pochodu si ho magnar zavolal a zamračeně mu kladl úsečné dotazy o Černém hradu, jeho posádce a opevnění. Jon mu lhal všude, kde se odvažoval, a několikrát předstíral nevědomost, ale Grigg Koza a Errok naslouchali taky a dost toho věděli, a tak musel být Jon nanejvýš opatrný. Příliš nehorázná lež by ho prozradila.
Pravda však byla strašlivá. Černý hrad neměl žádné opevnění kromě Zdi samé. Postrádal dokonce i dřevěné palisády nebo hliněné valy. „Hrad" nebyl ničím víc než nakupeninou věží a bašt, z nichž dvě třetiny byly rozpadlé v ruiny. Co se týkalo jeho posádky, Černý medvěd odvedl dvě stovky mužů na svou výpravu. Vrátili se někteří z nich? To Jon nemohl vědět. Snad čtyři stovky jich zůstaly v hradu, ale většina byli stavitelé nebo majordomové, nikoli průzkumníci. Thennové byli otrlí válečníci, disciplinovanější než většina jiných divokých; nebylo pochyb o tom, proč je Mance vybral na tuto výpravu. Obránci Černého hradu by zahrnovali slepého mistra Aemona a jeho napolo slepého majordoma Clydase, jednorukého Donala Noye, věčně opilého septona Celladora, Hluchého Dicka Follarda, kuchaře jménem Tříprstý Hobb, starého sera Wyntona Statného, stejně jako Haldera, Žábu, Pypa, Albetta a zbytek chlapců, kteří prošli výcvikem společně s Jonem. A velet jim bude rudolící Bowen Marsh, otylý lord majordomus, který byl jmenován kastelánem hradu během nepřítomnosti lorda Mormonta. Bolestínský Edd někdy říkával Bowenovi „Staré granátové jablko", což mu sedělo stejně dobře, jako pasovala přezdívka „Starý medvěd" Mormontovi. „Je to muž, kterého bys chtěl mít vedle sebe, když je v poli před námi nepřítel," říkával Edd svým obvyklým unaveným hlasem. „Spočítá ti je bez chybičky všechny do jednoho. Je to přímo ďábel na počty."
Pokud magnar přepadne Černý hrad, aniž by jeho posádka předem něco tušila, rozpoutají se krvavá jatka a všichni budou povražděni ve svých postelích dřív, než si uvědomí, že na ne někdo zaútočil. Jon věděl, že je musí varovat, jenže jak? Divocí ho nikdy neposlali shánět píci nebo na lov ani ho nenechali stát na hlídce samotného. A taky měl strach o Ygritte. Nemohl ji vzít s sebou, ale pokud ji opustí, co když ji magnar za jeho zradu potrestá? Dvě srdce, která bijí jako jedno...
Každou noc se spolu dělili o stejné spací kožešiny a Jon usínal s její hlavou položenou na své hrudi a s rudými vlasy šimrajícími ho do brady. Její vůně se stala jeho součástí. Její křivé zuby, obliny jejích ňader, když je vzal do dlaní, chuť jejích úst... byla to jeho radost i jeho prokletí. Mnohokrát ležel za noci s teplým Ygrittiným tělem vedle sebe a přemýšlel, zda i Eddard Stark prožíval takto rozporuplné pocity ohledně jeho matky, ať už to byl kdokoli. Ygritte nastražila past a Mance Nájezdník mě do ní postrčil.
Každý den strávený mezi divokými mu o tolik znesnadňoval úkol, který měl před sebou... Bude muset přijít na způsob jak ty lidi zradit, a když to udělá, zemřou. Nestál o jejich přátelství ani nechtěl Ygrittinu lásku. A přesto... Thennové hovořili starým jazykem a s Jonem komunikovali zřídkakdy, ale něco jiného to bylo s Jarlovými jezdci, muži, kteří vylezli

na Zeď. Jon se s nimi začal seznamovat i proti své vůlí - s vyzáblým zamlklým Errokem a družným Griggem Kozou, s chlapci Quortem a Bodgerem, s provazníkem Konopným Danem. Nejhorší to bylo s Delem, mladíkem s protáhlým koňským obličejem, blízkým Jonovu věku, jenž mluvil zasněně o divoké dívce, kterou měl v úmyslu ukrást si pro sebe. „Je šťastná, jako tvoje Ygritte, políbená ohněm."
Jon se musel kousat do jazyka. Nechtěl vědět nic o Delově děvčeti ani o Bodgerově matce, o místě u moře, odkud přišel Henk Přílba, či o tom, jak Grigg touží navštívit zelené lidi na Ostrově tváří, nebo o tom, jak jakýsi los zahnal Prstoprsta na strom. Nechtěl slyšet nic o vředu na zadnici Velkého vředa, o tom, kolik toho Kamenné prsty dokážou vypít, nebo o tom, jak Quorta jeho malý bratříček prosil, aby s Jarlem nikam nejezdil. Quortovi nemohlo být víc než čtrnáct, třebaže si již pro sebe ukradl ženu a brzy se měl stát otcem. „Možná se narodí na nějakém hradě," naparoval se chlapec. „Narodí se na hradě jako velký pán." Velmi na něho zapůsobily „hrady", které viděli cestou, čímž myslel pozorovací věže.
Jon si říkal, kde je asi teď Duch. Vrátil se do Černého hradu, nebo běhá s nějakou vlčí smečkou po lesích? Vůbec zlovlka necítil, dokonce ani ve snech. Měl z toho pocit, jako by z něj byla část odříznuta. I když spala Ygritte vedle něho, připadal si osaměle. Nechtěl zemřít sám. Toho odpoledne začaly stromy kolem nich řídnout. Ubírali se na východ, přes mírně zvlněné planiny. Kolem rostla po pás vysoká tráva a trsy plané pšenice se něžně vlnily v náhlých poryvech větru, ale po většinu dne bylo teplo a jasno. Nedlouho před západem slunce se však začaly nad západním obzorem kupit zlověstně vyhlížející mraky. Brzy pohltily oranžové slunce a Lenn předpovídal, že přijde zlá bouře. Jeho matka byla lesní čarodějka, a tak se všichni nájezdníci shodli v tom, že má dar předvídat počasí. „Blízko odsud je prázdná vesnice," řekl Grigg Koza magnarovi. „Dvě tři míle. Mohli bychom se tam schovat." Styr bez váhání souhlasil.
Než přišli na místo, bylo již hodně po setmění a bouře propukla naplno. Vesnice se prostírala vedle jezera a byla již tak dlouho opuštěná, že se většina domů zřítila. Dokonce i malá dřevěná hospoda, která kdysi musela být vítaným pohledem pro poutníky, tam stála napolo zborcená a bez střechy. Tady stěží najdeme přístřeší, pomyslel si Jon zachmuřeně. Kdykoli se zablesklo, viděl kulatou kamennou věž vyčnívající z ostrova na jezeře, ale bez člunů se k ní neměli jak dostat.
Errok a Del se vydali kupředu, aby prozkoumali ruiny, ale Del se téměř vzápětí vrátil, Styr zastavil kolonu a poslal tucet svých Thennů s oštěpy v rukou dopředu. A Jon to už viděl taky: záři ohně malující dočervena komín bývalého hostince. Nejsme sami. V jeho nitru se jako had začal svíjet strach. Uslyšel zaržání koně a pak výkřiky. Jeď s nimi, jez s nimi, bojuj s nimi, řekl Qhorin.
Jenže už bylo po boji. „Je tam jen jeden," hlásil Errok, když se vrátil nazpět. „Stařec s koněm."
Magnar vykřikl příkazy ve starém jazyce a dvacítka jeho mužů se roztáhla do kruhu kolem vesnice, zatímco další se vydali pátrat mezi domy, aby se ujistili, zda se nikdo jiný neskrývá mezi plevelem a zborceným zdivem. Ostatní se natěsnali do hospody bez střechy, strkali jeden do druhého, aby se dostali co nejblíž ke krbu. Zlámané větve, které tam starý muž pálil, vydávaly spíš kouř než teplo, ale jakékoli teplo bylo v tak divokou deštivou noc vítáno. Dva z Thennů srazili muže k zemi a prohrabávali se jeho věcmi. Další držel jeho koně, zatímco tři rabovali jeho sedlové vaky. Jon od nich odešel. Pod patou mu puklo shnilé jablko. Styr ho zabije. Tohle magnar ujasnil už v Šedé stráži: jacíkoli klekači, které potkají, budou okamžitě usmrceni, aby si zajistili, že nikdo neupozorní Noční hlídku. Jeď s nimi, jez s nimi, bojuj s nimi. Znamená to, že tam musí stát němý a bezmocný, když budou podřezávat krk nějakému starci?
Blízko okraje vesnice narazil Jon na jednoho ze strážných, které rozestavil Styr. Thenn zavrčel něco ve starém jazyce a ukázal svým oštěpem směrem k hostinci. Vrat se zpátky, kam patříš, hádal Jon. Jenže kde to je?
Místo k ohni zamířil k vodě, kde objevil téměř suché místečko pod svažující se stěnou domku z proutí a mazaniny, který se již téměř celý zbortil, Ygritte ho našla, jak tam sedí a dívá se přes deštěm bičovanou hladinu jezera. „Já tohle místo znám," řekl jí, když se posadila vedle něho. „Ta věž... podívej se na její vrchol, až se příště zableskne, a řekni mi, co vidíš."
„Tak jo, když chceš," řekla, a pak dodala: „Někteří z Thennů říkají, že odtamtud slyšeli zvuky. Prý výkřiky."
„Hrom."
„Oni tvrdí, že to byly výkřiky. Možná tam bydlí duchové."
Pevnost skutečně měla strašidelný vzhled, jak tam tak stála černá na pozadí bouře na svém kamenitém ostrůvku, s deštěm bičujícím hladinu jezera všude kolem. „Mohli bychom se na ni jít podívat," navrhl. „Pochybuju, že bychom byli ještě mokřejší, než už jsme."
„Plavat? V bouři?" Zasmála se při té představě. „Je to trik, jak ze mě dostat šaty, Jone Sněhu?"
„Copak mám zapotřebí nějaké triky, abys to pro mě udělala?" zaškádlil ji. „Nebo je to tím, že neumíš plavat?" Sám byl zdatný plavec, naučil se tomuto umění již jako chlapec ve velkém hradním příkopu na Zimohradu.
Ygritte ho strčila do ramene. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu. Já jsem napůl ryba, musím to umět."
„Napůl ryba, napůl koza, napůl kůň... je až příliš mnoho půlek, co máš, Ygritte." Zavrtěl hlavou. „Ani bychom nemuseli plavat, pokud je tohle místo, které myslím. Mohli bychom tam dojít."
Odtáhla se od něj a podívala se na něho. „Jít po vodě? Co je to za jižanské kouzlo?"
„Žádné kouz-" začal, ale v tu chvíli sjel z oblohy velký zášleh blesku a dotkl se hladiny jezera. Následné zahřmění bylo tak hlasité, že Ygritte zalapala po dechu a přikryla si uši dlaněmi.
„Dívala ses?" zeptal se Jon, když se zvuk odvalil do dáli a noc opět zčernala. „Viděla jsi?"
„Jsou žluté," odpověděla. „Tohle jsem měla vidět? Některé z těch kamenů, co stojí úplně nahoře, jsou žluté."
„Říkáme tomu cimburí. Jeho zuby byly před dlouhým časem pomalovány zlatě. Je to Královnina koruna."
Nyní byla věž v jezeře opět černá a její tvar ve tmě stěží viditelný. „Žila tam královna?"
„Královna tam strávila jen jednu noc." Ten příběh mu vyprávěla stará chůva, ale mistr Luwin ho z velké části potvrdil. „Alysanne, manželka krále Jaehaeryse Smírce. Říkalo se mu Starý král, protože vládl hodně dlouho, ale když nastoupil

na Železný trůn, byl samozřejmě mladý. V těch dnech měl král ve zvyku cestovat po celé říši. Když přijel na Zimohrad, přivedl s sebou svoji královnu, šest draků a polovinu svého dvora. Král měl jisté záležitosti, které potřeboval probrat se svým Strážcem severu, a Alysanne se začala nudit, a tak nasedla na svého draka Stříbrokřídlého a odletěla na sever, aby se podívala na Zeď. Tato vesnice byla jedním z míst, kde se zastavila. Potom zdejší lidé pomalovali vrcholek věže tak, aby vypadal jako zlatá koruna, kterou měla královna na sobě, když strávila noc mezi nimi."
„Já jsem draka nikdy neviděla."
„Nikdo ho neviděl. Poslední draci zemřeli před sto lety nebo ještě dřív. Ale toto se stalo dávno předtím."
„Královna Alysanne říkáš?"
„Dobrá královna Alysanne, jak ji začali zvát později. Jeden z hradů podél Zdi byl také pojmenován po ní. Královnina brána. Před její návštěvou mu říkali Sněhová brána."
„Když byla tak dobrá, měla tu proklatou Zeď nechat strhnout."
Ne, pomyslel si. Zeď chrání říši. Před Jinými... a před tebou a taky tvým lidem, moje milá. „Měl jsem jednoho přítele, který snil o dracích, trpaslíka. Řekl mi -"
„JONE SNĚHU!" Stál nad nimi jeden z Thennů a mračil se na ně. „Magnar chce." Jon si říkal, že je to možná stejný muž, který pro něj přišel, když se loučil s Duchem v tu noc, než přelezli Zeď, ale nebyl si tím jistý. Vstal, Ygritte šla s ním, což vždycky přimělo Styra zaškaredit se na ni, ale kdykoli se pokusil poslat ji pryč, připomněla mu, že je svobodná žena, ne klekačka. Přicházela si a odcházela, jak se jí zlíbilo.
Našli magnara stát pod stromem, který prorůstal podlahou jídelny hostince. Jeho zajatec klečel před krbem, obklopený divokými, kteří na něj mířili dřevěnými oštěpy a bronzovými meči. Díval se, jak k němu Jon jde, ale neřekl ani slovo. Déšť stékal dolů po zdech a bušil do posledních listů, které stále držely na větvích, zatímco z ohniště se zvedal hustý vířivý kouř.
„Musí zemřít," řekl magnar Styr. „Udělej to, vráno."
Starý muž neřekl ani slovo, jen pohlédl vzhůru na Jona, který tam stál mezi divokými. V dešti a kouři a pouze v záři ohně nemohl vidět, že je Jon kromě svého pláště z ovčí kůže oděný celý v černém. Nebo mohl?
Jon tasil z pochvy Dlouhý dráp. Déšť omýval ocel a světlo ohně vykreslovalo matnou oranžovou čáru po délce čepele. Tak malý oheň, a bude toho Člověka stát život. Vzpomněl si, co řekl Qhorin Půlruký, když spatřili oheň v Křivolakém průsmyku. Oheň znamená tady nahoře život, řekl jim, ale může to být taky smrt. To však bylo vysoko v Mrazoklech, v divočině za Zdí. kde neplatily žádné zákony. Toto byl Dar, chráněný Noční hlídkou a mocí Zimohradu. Člověk by měl mít právo rozdělat si tam oheň, aniž by za to musel zemřít.
„Na co čekáš?" pobídl ho Styr. „Zabij ho a hned."
Dokonce ani tehdy zajatec nepromluvil. „Milost," mohl říct, nebo: „Ne, prosím, ničím jsem vám neublížil." Mohl říct tisíc věcí nebo mohl plakat nebo se dovolávat svých bohů. Žádná slova by ho však nezachránila. Možná to věděl. A tak držel jazyk za zuby a díval se na Jona s výrazem obvinění a výzvy v očích.
Nesmíš couvnout, ať po tobě budou žádat cokoli. Jeď s nimi, jez s nimi, bojuj s nimi... jenže tento stařec nekladl žádný odpor. Měl prostě smůlu, to bylo všechno. Kdo to byl, odkud přišel, kam měl v úmyslu dostat se na svém ubohém starém koni... na ničem z toho v tu chvíli nezáleželo.
Je to starý člověk, řekl si Jon v duchu. Je mu padesát, možná dokonce šedesát. Prožil delší život než většina. Thennového zabiji tak či tak, a nic, co bych mohl říct nebo udělat, ho nezachrání. Dlouhý dráp mu v ruce připadal těžší než olovo, příliš těžký, než aby jej dokázal zvednout. Muž na něho dál hleděl, očima velkýma a černýma jako tůně. Spadnu do těch očí a utopím se v nich. Magnar se na něj díval taky, a Jon téměř cítil jeho nedůvěru. Ten muž je mrtvý. Co záleží na tom, že to bude moje ruka, která ho sprovodí ze světa? Postačí jeden sek, rychlý a čistý. Dlouhý dráp byl ukovaný z valyrijské oceli. Jako Led. Jon si vzpomněl na jinou smrt; zběh na kolenou, kutálející se uťatá hlava, jasně rudá krev na sněhu... meč jeho otce, slova jeho otce, tvář jeho otce...
„Udělej to, Jone Sněhu," pobízela ho Ygritte. „Musíš. Dokaž, že nejsi vrána, ale jeden ze svobodných lidí."
„Mám zabít starce, co jen seděl u ohně?"
„Orell taky seděl u ohně. Toho jsi zabil bez váhání." Pohled, kterým jej obdařila, byl tvrdý a nesmlouvavý. „Chtěl jsi zabít taky mě, dokud sis nevšiml, že jsem žena. A navíc jsem spala."
„To bylo jiné. Byli jste vojáci... na hlídce."
„Ano, a vy vrány jste nechtěly, aby vás někdo viděl. Jako to teď nechceme my. Je to stejné. Zabij ho."
Otočil se k muži zády. „Ne."
Magnar k němu popošel blíž, vysoký, chladný a nebezpečný. „Já říkám ano. A já tady poroučím."
„Poroučíš Thennům," řekl mu Jon, „ne svobodnému lidu."
„Já tady žádný svobodný lid nevidím. Vidím jen vránu a vraninu ženu."
„Já nejsem žádná vránina žena!" Ygritte vytrhla z pochvy svůj nůž. Tři rychlé kroky, popadla hlavu starého muže zezadu za vlasy a rozevřela mu hrdlo od ucha k uchu. Dokonce ani ve smrti muž nevykřikl. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu!" křikla na něho a odhodila zakrvácenou čepel k jeho nohám.
Magnar řekl něco ve starém jazyce. Možná nařizoval Thennům, aby Jona zabili na místě, kde stál, jenže to se už nikdy nedozví. V tu chvíli sjel z oblohy blesk, sžíhající modrobílý zášleh, který se dotkl vrcholu věže na jezeře. Cítili jeho zuřivost a pak přišlo zahřmění, které otřáslo nocí.
Tehdy mezi ně skočila smrt. Zášleh blesku Jona v černé noci oslepil, ale o půl zabušení srdce předtím, než uslyšel výkřik, zahlédl řítící se stín. První Thenn zemřel podobně jako starý muž, a z jeho vyrvaného hrdla se vyřinula horká krev. Pak záře blesku odumřela, tvar se otočil stranou, zavrčel a ve tmě již klesal k zemi další muž. Bylo slyšet klení, výkřiky, nářek bolesti. Jon viděl Velkého vředa, jak se potácí pozpátku a sráží k zemi tři muže za sebou. Duch, pomyslel si v jednom šíleném okamžiku. Duch přeskočil Zeď. Pak přišel další záblesk, který proměnil noc v den a Jon spatřil vlka

stojícího na Dělově hrudníku, s krví stékající mu z mordy. Šedý. Je šedý.
Společně s hromobitím opět padla na svět kolem temnota. Thennové marně bodali do vzduchu před sebou oštěpy, když vlk bleskurychle vběhl mezi ně. Klisna starého muže se vzepjala na zadních, vyplašená pachem smrti, vykopla kopyty do výše. Jon stále svíral v ruce Dlouhý dráp. V tom okamžiku pochopil, že lepší šanci nikdy nedostane.
Sekl po prvním muži, který se otočil k vlkovi, proklouzl kolem druhého, bodl po třetím. V nastalé vřavě uslyšel někoho zavolat své jméno, ale zda to byla Ygritte, či magnar, to nebyl schopen říci, Thennové snažící se uklidnit koně ho vůbec neviděli. Dlouhý dráp byl v jeho ruce lehký jako pírko. Mávl jím po lýtku jednoho z mužů a ucítil, jak se ocel zakousla až ke kosti. Když divoký padl k zemi, klisna se opět vzepjala, ale Jonovi se nějak podařilo popadnout ji volnou rukou za hřívu a vyšvihnout se na její hřbet. Čísi ruka se mu sevřela kolem kotníku, a tak po ní sekl a spatřil Bodgerovu tvář rozpouštějící se v přílivu krve. Kůň se vzepjal na zadních a vyrazil do tmy. Jedno z jeho kopyt zasáhlo dalšího Thenna do spánku a nocí se rozlehlo hlasité prask.
A pak už byli na útěku. Jon se nijak nesnažil vést koně pod sebou. Jediné, co mohl dělat, bylo zůstat na něm klidně sedět, zatímco se řítili kupředu blátem, deštěm a hromobitím. Vlhká tráva ho šlehala do tváře a kolem ucha mu zasvištěl oštěp. Jestli ten kůň klopýtne a zlomí si nohu, doběhnou mě a zabijí, pomyslel si, ale staří bohové stáli při něm a kůň neklopýtl. Blesky rozechvívaly černou báň oblohy a hromy se valily nad planinami. Výkřiky pozvolna odumíraly v dálce za ním.
O dlouhé hodiny později déšť ustal, Jon se ocitl sám v moři vysoké černé trávy. Ucítil hlubokou pulzující bolest v pravém stehně. Když se podíval dolů, s překvapením uviděl, že mu z něj trčí šíp. Kdy se to stalo? Popadl tělo šípu a zatáhl za ně, ale jeho hlavice byla zabodnutá hluboko do masa, a když za něj zatáhl, bolest byla nesnesitelná. Pokoušel se rozpomenout na šílenství, které se udalo tam v hostinci, ale jediné, co si vybavoval, bylo zvíře, hubené, šedivé a strašlivé. Bylo příliš velké, než aby to mohl být obyčejný vlk. Tedy zlovlk. Musel to být zlovlk. Nikdy neviděl, aby se zvíře pohybovalo tak rychle. Jako šedý vítr... Že by se Robb vrátil na sever?
Jon zavrtěl hlavou. Neměl na to odpověď. Bylo tak obtížné přemýšlet... o vlkovi, o starém muži, o Ygritte, o čemkoli...
Neohrabaně sklouzl z klisnina hřbetu. Zraněná noha se pod ním zkroutila a musel spolknout výkřik bolesti. Tohle bude agónie. Šíp však musel ven, a nic dobrého nevzejde z toho, že to bude odkládat. Sevřel šíp kolem opeření, zhluboka se nadechl a začal na něj tlačit. Zasténal, pak zaklel. Bolelo to tak strašlivě, že musel přestat. Krvácím jako zabité prase, pomyslel si, ale neexistovalo nic, co by s tím mohl udělat, dokud šíp nebude venku. Zaťal zuby a zkusil to znovu... a brzy přestal, celý rozechvělý. Ještě jednou. Tentokrát vykřikl, ale když skončil, hrot šípu vyčníval přední stranou stehna. Odstrčil stranou zakrvácenou látku kamaší, odlomil opeření, znovu šíp uchopil, zaťal zuby a pomalu ho protahoval svalem. Jak ho dostal skrz, aniž omdlel, to netušil.
Potom ležel na zemi, svíral svůj úlovek v hrsti a tiše krvácel, příliš zesláblý, než aby se dokázal pohnout. Po chvíli si uvědomil, že pokud se nepřinutí rozhýbat se, vykrvácí na místě. Doplazil se k mělkému potoku, ze kterého pila klisna, omyl si stehno v chladné vodě a těsně je ovázal pruhem plátna utrženého ze svého pláště. Taky umyl šíp a pozorně si ho prohlédl. Bylo jeho opeření šedivé, nebo bílé? Ygritte operovala své šípy světle šedými husími pery. Vystřelila po mně, když jsem prchal? Jon ji z toho nemohl vinit. Říkal si, zda mířila na něho, nebo na koně. Kdyby šla k zemi klisna, byl by odsouzený k záhubě. „Ještě štěstí, že se šípu připletla do cesty moje noha."
Chvíli odpočíval, aby nechal koně napást. Klisna naštěstí neodešla příliš daleko. Se zraněnou nohou by ji nikdy nechytil. Jediné, co mohl udělat, bylo vstát a nemotorně se vyšplhat na její hřbet. Jak jsem na ní mohl předtím jet tak rychle, bez sedla a třmenů, s mečem v ruce? To byla další otázka, na kterou neznal odpověď.
V dálce tiše rachotil hrom, ale mraky nad jeho hlavou se již trhaly. Jon pátral po obloze, dokud nespatřil ledového draka, pak otočil klisnu na sever, směrem ke Zdi a Černému hradu. Když zabodl paty do slabin koně starého muže, osten bolesti, který mu projel stehenním svalem, ho donutil přivřít oči. Jedu domů, říkal si. Jenže pokud tomu tak bylo, proč se uvnitř cítil tak prázdný?
Jel až do svítání, a hvězdy na něj shlížely z nebe jako oči.